New Testament

Greek Modern

Greek Modern – New Testament

(Η Καινή Διαθήκη)

Greek Modern – New Testament
(Η Καινή Διαθήκη)

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 1

Γενεαλογία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

1 Βιβλίον τῆς ἱστορίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Δαυΐδ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ.

2 Ὁ Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ, ὁ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν καὶ τοὺς ἀδελφούς του,

3 ὁ Ἰούδας ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἀπὸ τὴν Θάμαρ, ὁ Φαρὲς ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ, ὁ Ἐσρὼμ ἐγέννησε τὸν Ἀράμ,

4 ὁ Ἀρὰμ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ, ὁ Ἀμιναδὰβ ἐγέννησε τὸν Ναασσών, ὁ Ναασσὼν ἐγέννησε τὸν Σαλμών,

5 ὁ Σαλμὼν ἐγέννησε τὸν Βοὸζ ἀπὸ τὴν Ραχάβ, ὁ Βοὸζ ἐγέννησε τὸν Ὠβὴδ ἀπὸ τὴν Ρούθ, ὁ Ὠβὴδ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί,

6 ὁ Ἰεσσαὶ ἐγεννησε τὸν Δαυῒδ τὸν βασιλέα. Ὁ Δαυῒδ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἀπὸ τὴν σύζυγον τοῦ Οὐρία,

7 ὁ Σολομὼν ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ, ὁ Ροβοὰμ ἐγέννησε τὸν Ἀβιά, ὁ Ἀβιὰ ἐγέννησε τὸν Ἀσά,

8 ὁ Ἀσὰ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ, ὁ Ἰωσαφὰτ ἐγέννησε τὸν Ἰωράμ, ὁ Ἰωρὰμ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν,

9 ὁ Ὀζίας ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ, ὁ Ἰωάθαμ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ, ὁ Ἄχαζ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν,

10 ὁ Ἐζεκίας ἐγέννησε τὸν Μανασσῆν, ὁ Μανασσῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμών, ὁ Ἀμὼν ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν,

[11]ὁ Ἰωσίας ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφούς του κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς αἰχμαλωσίας είς τὴν Βαβυλῶνα.

[12]Μετὰ δὲ τὴν αἰχμαλωσίαν είς τὴν Βαβυλῶνα ὁ Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ, ὁ Σαλαθιὴλ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ,

[13]ὁ Ζοροβάβελ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ, ὁ Ἀβιοὺδ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ, ὁ Ἐλιακεὶμ ἐγέννησε

[14]τὸν Ἀζώρ, ὁ Ἀζὼρ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ, ὁ Σαδὼκ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ, ὁ Ἀχεὶμ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ,

[15]ὁ Ἐλιοὺδ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ, ὁ Ἐλεάζαρ ἐγέννησε τὸν Ματθάν, ὁ Ματθὰν ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ,

[16]ὁ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰωσήφ, τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος λέγεται Χριστός.

[17]Ὅλαι λοιπὸν αί γενεαὶ ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ μέχρι τοῦ Δαυῒδ εἶναι γενεαὶ δεκατέσσερις καὶ ἀπὸ τοῦ Δαυῒδ μέχρι τῆς αἰχμαλωσίας είς τὴν Βαβυλῶνα εἶναι γενεαὶ δεκατέσσερις καὶ ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας είς τὴν Βαβυλῶνα μέχρι τοῦ Χριστοῦ εἶναι γενεαὶ δεκατέσσερις.

Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[18]Τοῦ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γέννησις ἔγινε κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπον. Ἀφοῦ ἡ μητέρα του Μαρία ἀρραβωνιάσθηκε μὲ τὸν Ἰωσήφ, ἔμεινε ἔγκυος ἐκ Πνεύματος Ἁγίου πρὶν νὰ συνευρεθοῦν.

[19]Ὁ ἄνδρας της, ὁ Ἰωσήφ, ἐπειδὴ ἦτο δίκαιος καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐκθέσῃ, ἐσκέφθηκε νὰ τὴν διώξῃ κρυφά.

[20]Καὶ ἐνῷ ἔτσι ἐσκέπτετο, ἄγγελος τοῦ Κυρίου τοῦ παρουσιάσθηκε είς τὸ ὄνειρόν του καὶ τοῦ εἶπε, «Ἰωσήφ, υἱὲ τοῦ Δαυΐδ, μὴ φοβηθῇς νὰ πάρῃς μαζί σου τὴν Μαριάμ, τὴν γυναῖκά σου, διότι ἐκεῖνο ποὺ ἐγεννήθηκε μέσα της προέρχεται ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον.

[21]Θὰ γεννήσῃ δὲ υἱόν, τὸν ὁποῖον θὰ ὀνομάσῃς Ἰησοῦν, διότι αὐτὸς θὰ σώσῃ τὸν λαόν του ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες του».

22Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλέχθη ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ τοῦ προφήτου,

23Ἰδοὺ ἡ παρθένος θὰ συλλάβῃ καὶ θὰ γεννήσῃ υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσουν Ἐμμανουήλ, τὸ ὁποῖον μεταφραζόμενον σημαίνει, Μαζί μας εἶναι ὁ Θεός.

24Ὅταν ὁ Ἰωσὴφ ἐξύπνησε, ἔκανε ὅπως τὸν διέταξε ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου, ἐπῆρε δηλαδὴ τὴν γυναῖκά του μαζί του·

25καὶ δὲν εἶχε καμμίαν σχέσιν μαζί της μέχρις ὅτου ἐγέννησε τὸν υἱόν της τὸν πρωτότοκον καὶ τὸν ὠνόμασεν Ἰησοῦν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 2

Ἡ ἐπίσκεψις τῶν μάγων

1Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐγεννήθηκε είς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἡρώδη τοῦ βασιλέως, ἔφθασαν μάγοι ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν είς τὰ Ἱεροσόλυμα

2καὶ ἐρωτοῦσαν, «Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐγεννήθηκε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Διότι εἴδαμε τὸ ἄστρον του νὰ ἀνατέλλῃ καὶ ἤλθαμε νὰ τὸν προσκυνήσωμεν».

3Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης, ἐταράχθηκε καὶ μαζί του ὅλη ἡ πόλις τῶν Ἱεροσολύμων

4καί, ἀφοῦ συγκέντρωσε ὅλους τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς τοῦ λαοῦ, ἐζητοῦσε νὰ πληροφορηθῇ ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ θὰ γεννηθῇ ὁ Χριστός.

5Ἐκεῖνοι δὲ τοῦ εἶπαν, «Είς τὴν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας, διότι εἶναι γραμμένον διὰ τοῦ προφήτου,

6Καὶ σύ, Βηθλεέμ, γῆ τοῦ Ἰούδα, δὲν εἶσαι μὲ κανένα τρόπον ἡ μικρότερη μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων τοῦ Ἰούδα, διότι ἀπὸ σὲ θὰ προέλθῃ ἕνας ἀρχηγός, ὁ ὁποῖος θὰ κυβερνήσῃ τὸν λαόν μου, τὸν Ἰσραήλ».

7Τότε ὁ Ἡρώδης ἐκάλεσε κρυφὰ τοὺς μάγους καὶ ἐξακρίβωσε ἀπὸ αὐτοὺς τὸν χρόνον ποὺ ἐφάνηκε τὸ ἄστρον.

8Κατόπιν τοὺς ἔστειλε εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε καὶ ἐξετάσατε ἀκριβῶς περὶ τοῦ παιδίου. Καὶ ὅταν τὸ βρῆτε, εἰδοποιήσατέ με, διὰ νὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ νὰ τὸ προσκυνήσω».

9Αὐτοί, ἀφοῦ ἄκουσαν τὸν βασιλέα, ἔφυγαν. Καὶ νά, τὸ ἄστρον, τὸ ὁποῖον εἶχαν ἰδῆ νὰ ἀνατέλλῃ, προηγεῖτο, ἕως ὅτου ἦλθε καὶ ἐστάθηκε ἐπάνω εἰς τὸ μέρος, ὅπου εὑρίσκετο τὸ παιδί.

10Μόλις εἶδαν τὸ ἄστρον, αἰσθάνθηκαν μεγάλην χαράν.

11Καὶ ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὸ σπίτι, εἶδαν τὸ παιδὶ μαζὶ μὲ τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα του καὶ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν καὶ τὸ προσκύνησαν· κατόπιν ἄνοιξαν τοὺς θησαυρούς των καὶ τοῦ προσέφεραν γιὰ δῶρα χρυσὸν καὶ λιβάνι καὶ σμύρναν.

12Καὶ ἐπειδὴ καθωδηγήθησαν μὲ ὄνειρον ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νὰ μὴ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Ἡρώδην, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν πατρίδα τους ἀπὸ ἄλλον δρόμον.

Ἡ φυγὴ εἰς τὴν Αἴγυπτον

13Ὅταν ἀνεχώρησαν, ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐμφανίζεται εἰς τὸν Ἰωσὴφ εἰς ὄνειρον καὶ τοῦ λέγει, «Σήκω, πάρε τὸ παιδὶ καὶ τὴν μητέρα του καὶ φύγε εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ μεῖνε ἐκεῖ, ἕως ὅτου σοῦ πῶ, διότι ὁ Ἡρώδης σκοπεύει νὰ ἀναζητήσῃ τὸ παιδὶ διὰ νὰ τὸ σκοτώσῃ».

14Ὅταν ὁ Ἰωσὴφ ἐξύπνησε, ἐπῆρε νύχτα τὸ παιδὶ καὶ τὴν μητέρα του καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον

15καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἡρώδη, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο ποὺ ἐλέχθη ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ τοῦ προφήτου, Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.

Ἡ σφαγὴ τῶν νηπίων τῆς Βηθλεὲμ ἀπὸ τὸν Ἡρώδην

16Τότε ὁ Ἡρώδης, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι ἐξαπατήθηκε ἀπὸ τοὺς μάγους, ἐθύμωσε πάρα πολὺ καὶ ἔστειλε καὶ ἐσκότωσε ὅλα τὰ παιδιὰ εἰς τὴν Βηθλεὲμ καὶ εἰς ὅλα τὰ περίχωρά της ἀπὸ δύο ἐτῶν καὶ κάτω, σύμφωνα πρὸς τὸν χρόνον, τὸν ὁποῖον ἐξακρίβωσε ἀπὸ τοὺς μάγους.

17Τότε ἐκπληρώθηκε ἐκεῖνο ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἱερεμία τοῦ προφήτου,

18Φωνὴ ἀκούσθηκε είς τὴν Ραμά, θρῆνος, κλάμα καὶ μεγάλος ὀδυρμός. Ἦτο ἡ Ραχὴλ ποὺ ἔκλαιε τὰ παιδιά της καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ, διότι δὲν ὑπάρχουν πλέον.

Ἐπιστροφὴ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον

19Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἡρώδη, ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐμφανίζεται, είς ὄνειρον, είς τὸν Ἰωσήφ, ὅταν ἦτο είς τὴν Αἴγυπτον,

20καὶ τοῦ λέγει, «Σήκω, πάρε τὸ παιδὶ καὶ τὴν μητέρα του καὶ πήγαινε είς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ, διότι ἔχουν πεθάνει ἐκεῖνοι, ποὺ ἐζητοῦσαν τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ».

21Αύτὸς δὲ ὅταν ἐξύπνησε, ἐπῆρε τὸ παιδὶ καὶ τὴν μητέρα του καὶ ἦλθεν είς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ.

22Ἐπειδὴ ὅμως ἄκουσε ὅτι ὁ Ἀρχέλαος εἶναι βασιλεὺς τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ τοῦ πατέρα του Ἡρώδη, ἐφοβήθηκε νὰ μεταβῇ ἐκεῖ. Είς ὄνειρον καθωδηγήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἔφυγε είς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.

23Καὶ ὅταν ἔφθασε, ἔμεινε είς πόλιν, ποὺ ὠνομάζετο Ναζαρέτ, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλέχθη ἀπὸ τοὺς προφήτας, ὅτι δηλαδὴ θὰ ὀνομασθῇ Ναζωραῖος.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 3

Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ ἡ ἀγγελία του

1Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ἐμφανίζεται ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ κηρύττει είς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας,

2καὶ λέγει, «Μετανοεῖτε, διότι ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τῶν ούρανῶν».

3Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐμίλησε ὁ προφήτης Ἡσαΐας, ὅταν εἶπε, Φωνὴ ἑνὸς ποὺ φωνάζει είς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, κάμετε ἴσιους τοὺς δρόμους του.

4Ὁ Ἰωάννης εἶχε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλου καὶ δερματίνην ζώνην γύρω ἀπὸ τὴν μέσην του, ἡ δὲ τροφή του ἦτο ἀκρίδες καὶ ἄγριον μέλι.

5Τότε ἐξήρχοντο πρὸς αὐτὸν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἰουδαία καὶ ὅλα τὰ περίχωρα τοῦ Ἰορδάνη

6καὶ ἐβαπτίζοντο ἀπὸ αὐτὸν είς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἀφοῦ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας των.

7Ὅταν δὲ εἶδε πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Σαδδουκαίους νὰ ἔρχωνται είς τὸ βάπτισμά του, τοὺς εἶπε, «Γενεὰ ἐχιδνῶν, ποιός σᾶς ὑπέδειξε νὰ ἀποφύγετε τὴν μέλλουσαν ὀργήν;

8Κάνετε καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας

9καὶ μὴ νομίσετε ὅτι μπορεῖτε νὰ λέγετε μέσα σας, Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ, διότι σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς μπορεῖ ἀπὸ τὶς πέτρες αὐτὲς νὰ κάνῃ παιδιὰ διὰ τὸν Ἀβραάμ.

10Ἡ ἀξίνα εἶναι πιὰ κοντὰ είς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων, καὶ κάθε δένδρον, ποὺ δὲν κάνει καρπὸν καλόν, τὸ κόβουν σύρριζα καὶ τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά.

11Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ νερὸ διὰ μετάνοιαν. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔρχεται κατόπιν μου, εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ κρατῶ τὰ ὑποδήματά του. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ μὲ φωτιά.

12Τὸ φτυάρι εἶναι είς τὸ χέρι του καὶ θὰ καθαρίσῃ τὸ ἁλῶνί του καὶ θὰ μαζέψῃ τὸ σιτάρι του είς τὴν ἀποθήκην, τὸ δὲ ἄχυρον θὰ τὸ κάψῃ σὲ φωτιὰ ποὺ δὲν σβήνει».

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

13Τότε ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν είς τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην διὰ νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ αὐτόν.

14Ὁ Ἰωάννης ὅμως τὸν ἐμπόδιζε καὶ ἔλεγε, «Ἐγὼ ἔχω ἀνάγκην νὰ βαπτισθῶ ἀπὸ σένα καὶ σὺ ἔρχεσαι σ᾽ ἐμένα; »

15Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἄφησε αὐτὰ ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι ἔτσι εἶναι πρέπον σ᾽ ἐμᾶς, νὰ ἐκτελέσωμεν κάθε ἐντολήν». Τότε ὁ Ἰωάννης δὲν τοῦ ἔφερε ἀντίρρησιν.

[16]Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐβαπτίσθηκε, ἀμέσως ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ ἰδού, ἄνοιξαν οἱ ούρανοὶ καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ νὰ κατεβαίνῃ σὰν περιστερὰ καὶ νὰ ἔρχεται ἐπάνω του.

[17]Καὶ φωνὴ ἀπὸ τοὺς ούρανοὺς ἔλεγε, Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, είς τὸν ὁποῖον εὐαρεστοῦμαι.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 4

Ὁ πειρασμὸς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ είς τὴν ἔρημον

[1]Τότε ὁ Ἰησοῦς ὡδηγήθηκε ὑπὸ τοῦ Πνεύματος είς τὴν ἔρημον, διὰ νὰ πειρασθῇ ἀπὸ τὸν διάβολον

[2]καί, ἀφοῦ ἐνήστεψε σαράντα ἡμέρες καὶ σαράντα νύχτες, κατόπιν ἐπείνασε.

[3]Καὶ τὸν ἐπλησίασε ὁ διάβολος καὶ τοῦ εἶπε, «Ἐὰν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πὲς νὰ γίνουν αὐτὲς οἱ πέτρες ψωμί».

[4]Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, «Εἶναι γραμμένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν θὰ ζήσῃ μόνον μὲ ψωμὶ ἀλλὰ μὲ κάθε λόγον, ὁ ὁποῖος ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Θεοῦ».

[5]Τότε ὁ διάβολος τὸν φέρνει είς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ τὸν βάζει νὰ σταθῇ είς τὴν ἄκρη τῆς στέγης τοῦ ναοῦ

[6]καὶ τοῦ λέγει, «Ἐὰν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πέσε κάτω, διότι εἶναι γραμμένον ὅτι θὰ διατάξῃ τοὺς ἀγγέλους νὰ σὲ προσέχουν καὶ νὰ σὲ σηκώνουν είς τὰ χέρια, διὰ νὰ μὴ σκοντάψῃ τὸ πόδι σου σὲ πέτρα».

[7]Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπήντησε, «Πάλιν εἶναι γραμμένον, Δὲν πρέπει νὰ πειράξῃς Κύριον, τὸν Θεόν σου».

[8]Πάλιν τὸν φέρνει ὁ διάβολος σ᾽ ἕνα πολὺ ψηλὸ βουνὸ καὶ τοῦ δείχνει ὅλας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν τους

[9]καὶ τοῦ λέγει, «Αὐτὰ θὰ σοῦ τὰ δώσω, ἐὰν πέσῃς καὶ μὲ προσκυνήσῃς».

[10]Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Πήγαινε ὀπίσω μου, Σατανᾶ, διότι εἶναι γραμμένον, Κύριον τὸν Θεόν σου πρέπει νὰ προσκυνήσῃς καὶ αὐτὸν μόνον νὰ λατρεύσῃς».

11Τότε ὁ διάβολος τὸν ἄφησε καὶ ἦλθαν ἄγγελοι καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγκαθίσταται εἰς τὴν Καπερναοὺμ τῆς Γαλιλαίας

12Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰωάννης συνελήφθη, ἔφυγε εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

13Ἄφησε τὴν Ναζαρὲτ καὶ ἦλθε νὰ κατοικήσῃ εἰς τὴν Καπερναούμ, ἡ ὁποία ἦτο κοντὰ εἰς τὴν λίμνην εἰς τὰ σύνορα Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ,

14διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου,

15Ἡ χώρα τοῦ Ζαβουλὼν καὶ ἡ χώρα τοῦ Νεφθαλείμ, ἡ ὁποία ἐκτείνεται κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἡ γῆ πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, ἡ Γαλιλαία τῶν ἐθνικῶν,

16ὁ λαός, ποὺ κάθεται εἰς τὸ σκοτάδι, εἶδε μεγάλο φῶς καὶ εἰς ἐκείνους ποὺ κάθονται εἰς τὴν χώραν καὶ τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου, ἀνέτειλε γι᾽ αὐτοὺς φῶς.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀρχίζει νὰ κηρύττῃ

17Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ λέγῃ, «Μετανοεῖτε, διότι ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καλεῖ τοὺς πρώτους μαθητάς του

18Ὅταν περπατοῦσε κοντὰ εἰς τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, τὸν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος ἐλέγετο Πέτρος, καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, νὰ ρίχνουν δίχτυ εἰς τὴν λίμνην, διότι ἦσαν ψαράδες.

19Καὶ τοὺς λέγει, «Ἐλᾶτε, ἀκολουθῆστέ με, καὶ θὰ σᾶς κάνω ψαράδες ἀνθρώπων».

20Αὐτοὶ ἐγκατέλειψαν ἀμέσως τὰ δίχτυα καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

21Καὶ ὅταν ἐπροχώρησε ἀπ᾽ ἐκεῖ, εἶδε ἄλλους δύο ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβον, τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν του, μέσα σὲ πλοιάριον μαζὶ μὲ τὸν Ζεβεδαῖον, τὸν πατέρα τους, νὰ ἐπισκευάζουν τὰ δίχτυα τους καὶ τοὺς ἐκάλεσε.

22Αὐτοὶ ἀμέσως ἄφησαν τὸ πλοιάριον καὶ τὸν πατέρα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περιέρχεται τὴν Γαλιλαίαν διδάσκων καὶ θεραπεύων

23Ὁ Ἰησοῦς ἐγύριζε ὁλόκληρη τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἐδίδασκε εἰς τὰς συναγωγάς των καὶ ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας καὶ ἐθεράπευε κάθε ἀσθένειαν καὶ κάθε ἀδυναμίαν εἰς τὸν λαόν.

24Καὶ ἡ φήμη του διαδόθηκε εἰς ὅλην τὴν Συρίαν καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλους ὅσοι ἔπασχαν ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες καὶ ὅλους ὅσοι ἐβασανίζοντο ἀπὸ ἀσθενείας, ὅσους ἦσαν δαιμονιζόμενοι καὶ σεληνιαζόμενοι καὶ παραλυτικοί, καὶ τοὺς ἐθεράπευσε.

25Καὶ πολλὰ πλήθη λαοῦ τὸν ἀκολούθησαν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τὴν Δεκάπολιν, τὰ Ἱεροσόλυμα, τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἀπὸ τὴν χώραν πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 5

Ἡ ἐπὶ τοῦ Ὄρους Ὁμιλία

1Ὅταν εἶδε τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ, ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος. Καὶ ὅταν ἐκάθησε, ἦλθαν κοντά του οἱ μαθηταί του.

2Τότε ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ τοὺς ἐδίδασκε καὶ ἔλεγε,

3«Μακάριοι εἶναι οἱ ταπεινόφρονες, διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι δική τους.

4Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ πενθοῦν, διότι αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν.

5Μακάριοι εἶναι οἱ πρᾶοι, διότι αὐτοὶ θὰ κληρονομήσουν τὴν γῆν.

6Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ πεινοῦν καὶ διψοῦν τὴν δικαιοσύνην, διότι αὐτοὶ θὰ χορτάσουν.

7Μακάριοι εἶναι οἱ ἐλεήμονες, διότι αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν.

8Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν καθαρὴ καρδιά, διότι αὐτοὶ θὰ ἰδοῦν τὸν Θεόν.

9Μακάριοι εἶναι οἱ εἰρηνοποιοί, διότι αὐτοὶ θὰ ὀνομασθοῦν υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

10Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι, ποὺ καταδιώκονται χάριν τῆς δικαιοσύνης, διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι δική τους.

11Μακάριοι θὰ εἶσθε, ὅταν θὰ σᾶς ὑβρίσουν καὶ θὰ σᾶς καταδιώξουν καὶ θὰ ποῦν ἐναντίον σας κάθε κακὸ πρᾶγμα, λέγοντες ψέμματα ἐξ αἰτίας μου.

12Νὰ χαίρετε τότε καὶ νὰ ἀγαλλιᾶσθε, διότι ἡ ἀνταμοιβή σας θὰ εἶναι μεγάλη εἰς τοὺς οὐρανούς· ἔτσι κατεδίωξαν τοὺς προφήτας, ποὺ ἔζησαν πρὶν ἀπὸ σᾶς».

Διδάγματα ἀπὸ τὸ ἁλάτι καὶ τὸ λυχνάρι

13«Σεῖς εἶσθε τὸ ἁλάτι τῆς γῆς. Ἐὰν τὸ ἁλάτι χάσῃ τὴν ἁλμύρα του, πῶς θὰ γίνῃ πάλιν ἁλμυρό; Δὲν ἔχει πλέον καμμίαν ἀξίαν παρὰ νὰ πεταχθῇ ἔξω καὶ νὰ καταπατῆται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

14Σεῖς εἶσθε τὸ φῶς τοῦ κόσμου· δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ κρυφθῇ πόλις, ποὺ βρίσκεται ἐπάνω σ' ἕνα βουνό.

15Οὔτε ἀνάβουν λυχνάρι καὶ τὸ τοποθετοῦν κάτω ἀπὸ τὸ μόδι, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τὸν λυχνοστάτην καὶ ἔτσι λάμπει εἰς ὅλους, ποὺ βρίσκονται εἰς τὸ σπίτι.

16Ἔτσι πρέπει νὰ λάμψῃ τὸ φῶς σας ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν Πατέρα σας ποὺ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν».

Ὁ παλαιὸς νόμος καὶ ὁ νόμος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

17«Μὴ νομίσετε ὅτι ἦλθα διὰ νὰ καταργήσω τὸν νόμον ἢ τοὺς προφήτας. Δὲν ἦλθα νὰ καταργήσω, ἀλλὰ νὰ ἐκπληρώσω.

18Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἕως ὅτου παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, οὔτε ἕνα γιῶτα ἢ μικρὴ στιγμὴ δὲν θὰ καταργηθῇ ἀπὸ τὸν νόμον, μέχρις ὅτου γίνουν ὅλα.

19Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ θὰ παραβῇ μίαν ἀπὸ τὰς ἐντολὰς αὐτὰς τὰς ἐλαχίστας καὶ διδάξῃ τοὺς ἄλλους νὰ κάνουν τὸ ἴδιο, αὐτὸς θὰ ὀνομασθῇ ἐλάχιστος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ τὰς ἐφαρμόζει καὶ τὰς διδάσκει, αὐτὸς θὰ ὀνομασθῇ μεγάλος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

20Διότι σᾶς λέγω ὅτι, ἐὰν ἡ ἀρετή σας δὲν ὑπερβαίνῃ τὴν ἀρετὴν τῶν γραμματέων καὶ Φαρισαίων, δὲν θὰ μπῆτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν».

Ὀργὴ καὶ φόνος

21«Ἔχετε ἀκούσει ὅτι εἶπαν εἰς τοὺς ἀρχαίους, Μὴ φονεύσῃς, ἐκεῖνος δέ, ποὺ θὰ φονεύσῃ, θὰ πρέπει νὰ δικασθῇ.

22Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, ὅτι καθένας ποὺ ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του χωρὶς λόγον, πρέπει νὰ δικασθῇ. Ἐκεῖνος δέ, ποὺ θὰ πῇ εἰς τὸν ἀδελφόν του «Ρακά», αὐτὸς πρέπει νὰ παραπεμφθῇ εἰς τὸ Συνέδριον. Ἐκεῖνος πάλιν ποὺ θὰ πῇ, «Μωρέ», αὐτὸς πρέπει νὰ παραδοθῇ εἰς τὴν πυρίνην γέενναν.

23Ἐάν, ὅταν προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου εἰς τὸ θυσιαστήριον, θυμηθῇς ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἔχει κάτι ἐναντίον σου,

24τότε ἄφησε τὸ δῶρόν σου ἐμπρὸς εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ πήγαινε πρῶτα νὰ συμφιλιωθῇς μὲ τὸν ἀδελφόν σου, καὶ τότε ἔλα νὰ προσφέρῃς τὸ δῶρόν σου.

25Δεῖξε τὴν συμφιλιωτικήν σου διάθεσιν πρὸς τὸν ἀντίδικόν σου, ἐφ᾽ ὅσον εἶσαι μαζί του εἰς τὸν δρόμον πρὸς τὸ δικαστήριον, διὰ νὰ μὴ σὲ παραδώσῃ ὁ ἀντίδικος εἰς τὸν κριτὴν καὶ ὁ κριτὴς εἰς τὸν δεσμοφύλακα καὶ ριφθῇς εἰς τὴν φυλακήν.

26Σὲ βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ βγῇς ἀπὸ ἐκεῖ μέσα, ἕως ὅτου πληρώσῃς καὶ τὸ τελευταῖον λεπτόν».

Μοιχεία

27«Ἔχετε ἀκούσει ὅτι εἶπαν εἰς τοὺς ἀρχαίους, Μὴ μοιχεύσῃς.

28Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ποὺ βλέπει μιὰ γυναῖκα καὶ τὴν ἐπιθυμεῖ, ἤδη διέπραξε μὲ αὐτὴν μοιχείαν μέσα στὴν καρδιά του.

29Ἐὰν ὁ δεξιός σου ὀφθαλμὸς σὲ σκανδαλίζῃ, βγάλε τον καὶ πέταξέ τον μακρυά, διότι σὲ συμφέρει νὰ χαθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη σου παρὰ νὰ ριφθῇ ὅλον σου τὸ σῶμα εἰς τὴν γέενναν.

30Καὶ ἐὰν τὸ δεξί σου χέρι σὲ σκανδαλίζῃ, κόψε το καὶ ρίξε το μακρυά, διότι σὲ συμφέρει νὰ χαθῇ ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη σου παρὰ νὰ ριφθῇ ὁλόκληρον τὸ σῶμά σου εἰς τὴν γέενναν.

31Εἶπαν ὅτι, Ὅποιος χωρίσῃ τὴν σύζυγόν του, ὀφείλει νὰ τῆς δώσῃ γραπτὸν διαζύγιον.

32Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος χωρίσῃ τὴν σύζυγόν του ἐκτὸς ἕνεκα πορνείας, αὐτὸς τὴν ἀναγκάζει νὰ διαπράξῃ μοιχείαν καὶ ὅποιος νυμφευθῇ μίαν χωρισμένην διαπράττει μοιχείαν».

Ὅρκος καὶ φιλαλήθεια

33«Πάλιν ἔχετε ἀκούσει ὅτι εἶπαν είς τοὺς ἀρχαίους, Μὴ παραβαίνῃς τὸν ὅρκον σου, ἀλλὰ νὰ ἐκπληρώνῃς τοὺς ὅρκους σου ποὺ ἔδωκες είς τὸν Κύριον.

34Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, νὰ μὴ ὁρκίζεσθε καθόλου, οὔτε είς τὸν ούρανόν, διότι εἶναι θρόνος τοῦ Θεοῦ,

35οὔτε είς τὴν γῆν, διότι εἶναι ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν του, οὔτε είς τὰ Ἱεροσόλυμα, διότι εἶναι ἡ πόλις τοῦ μεγάλου βασιλέως,

36οὔτε είς τὸ κεφάλι σου νὰ ὁρκίζεσαι, διότι δὲν εἶσαι είς θέσιν νὰ κάνῃς μίαν τρίχα ἄσπρη ἢ μαύρη.

37Ἀλλ᾽ ὁ λόγος σας ἂς εἶναι ναὶ ναί, ὄχι ὄχι. Τὸ ἐπὶ πλέον ἀπὸ αὐτὰ προέρχεται ἀπὸ τὸ πονηρὸν».

Ἐκδίκησις

38«Ἔχετε ἀκούσει ὅτι εἶπαν, Μάτι γιὰ μάτι καὶ δόντι γιὰ δόντι.

39Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, νὰ μὴ ἀντιστέκεσθε είς τὸν πονηρόν, ἀλλ᾽ ὅποιος σὲ κτυπήσῃ είς τὸ δεξὶ σαγόνι, νὰ τοῦ στρεψῃς καὶ τὸ ἄλλο.

40Καὶ είς ἐκεῖνον ποὺ θέλει νὰ σὲ πάῃ στὸ δικαστήριον καὶ νὰ πάρῃ τὸ ὑποκάμισό σου ἄφησέ του καὶ τὸ ἐπανωφόρι.

41Καὶ ὅποιος σοῦ ἐπιβάλλει ἀγγαρείαν ἕνα μίλι, πήγαινε μαζί του δύο.

42Δίνε είς ὅποιον σοῦ ζητεῖ καὶ είς ἐκεῖνον, ποὺ θέλει νὰ δανεισθῇ ἀπὸ σέ, μὴ ἀρνηθῇς».

Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ τέλειος χαρακτήρ

43«Ἔχετε ἀκούσει ὅτι εἶπαν, Νὰ ἀγαπᾶς τὸν πλησίον σου καὶ νὰ μισῇς τὸν ἐχθρόν σου.

[44]Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, εὐλογεῖτε ἐκείνους ποὺ σᾶς καταρῶνται, εὐεργετεῖτε ἐκείνους ποὺ σᾶς μισοῦν καὶ προσεύχεσθε δι᾽ ἐκείνους ποὺ σᾶς κακομεταχειρίζονται καὶ σᾶς καταδιώκουν,

[45]διὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ Πατέρα σας, ποὺ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, διότι αὐτὸς ἀνατέλλει τὸν ἥλιόν του διὰ τοὺς πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει διὰ τοὺς δικαίους καὶ ἀδίκους.

[46]Διότι ἐὰν ἀγαπήσετε ἐκείνους ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, ποίαν ἀνταμοιβὴν ἔχετε; Δὲν κάνουν τὸ ἴδιο καὶ οἱ τελῶναι;

[47]Καὶ ἐὰν χαιρετᾶτε μόνον τοὺς ἀδελφούς σας, τί περισσότερον κάνετε; Δὲν κάνουν τὸ ἴδιο καὶ οἱ τελῶναι;

[48]Νὰ εἶσθε λοιπὸν τέλειοι, ὅπως καὶ ὁ Πατέρας σας, ὁ οὐράνιος, εἶναι τέλειος».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 6

Ἐλεημοσύνη εἰς τὰ κρυφά

[1]«Προσέχετε νὰ μὴ κάνετε τὴν ἐλεημοσύνην σας ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, διὰ νὰ σᾶς ἰδοῦν· ἀλλοιῶς, δὲν θὰ ἔχετε ἀνταμοιβὴν ἀπὸ τὸν Πατέρα σας, ποὺ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

[2]Ὅταν λοιπὸν κάνῃς ἐλημοσύνην, μὴ τὸ διαλαλήσῃς μπροστά σου, ὅπως κάνουν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ εἰς τοὺς δρόμους, διὰ νὰ τοὺς θαυμάζουν οἱ ἄνθρωποι. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι αὐτοὶ ἔχουν λάβει τὴν ἀνταμοιβήν τους.

[3]Ὅταν κάνῃς ἐλεημοσύνην, ἂς μὴ γνωρίζῃ τὸ ἀριστερό σου χέρι τί κάνει τὸ δεξί,

[4]διὰ νὰ γίνεται ἡ ἐλεημοσύνη σου εἰς τὰ κρυφὰ καὶ ὁ Πατέρας σου, ποὺ βλέπει τί γίνεται εἰς τὰ κρυφά, θὰ σὲ ἀνταμείψῃ εἰς τὰ φανερά».

Προσευχὴ εἰς τὰ κρυφά

[5]«Ὅταν προσεύχεσαι, νὰ μὴ εἶσαι ὅπως οἱ ὑποκριταί, εἰς τοὺς ὁποίους ἀρέσει νὰ προσεύχωνται ὄρθιοι εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ εἰς τὰς γωνίας τῶν πλατειῶν,

διὰ νὰ τοὺς βλέπουν οἱ ἄνθρωποι· ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι αὐτοὶ ἔχουν λάβει τὴν ἀνταμοιβήν τους.

6Ἀλλὰ σύ, ὅταν προσεύχεσαι, πήγαινε εἰς τὸ πιὸ ἀπόμερον δωμάτιόν σου, κλεῖσε τὴν πόρτα καὶ προσευχήσου εἰς τὸν Πατέρα σου, ὁ ὁποῖος εἶναι παρὼν ἐκεῖ εἰς τὸ κρυφὸ μέρος, καὶ ὁ Πατέρας σου, ποὺ βλέπει τί γίνεται εἰς τὰ κρυφά, θὰ σὲ ἀνταμοίψῃ εἰς τὰ φανερά.

7Ὅταν δὲ προσεύχεσθε, μὴ λέγετε πολλὰ καὶ ἀνόητα, ὅπως κάνουν οἱ ἐθνικοί, ποὺ νομίζουν ὅτι μὲ τὴν πολυλογίαν τους θὰ εἰσακουσθοῦν.

8Μὴ γίνετε λοιπὸν ὅμοιοι μ᾽ αὐτούς, διότι ὁ Πατέρας σας γνωρίζει καλὰ ἐκεῖνα ποὺ ἔχετε ἀνάγκην, πρὶν τοῦ τὰ ζητήσετε».

Ἡ Κυριακὴ προσευχή

9«Ὡς ἑξῆς λοιπὸν νὰ προσεύχεσθε: «Πατέρα μας ἐπουράνιε, ἂς τιμᾶται ὡς ἅγιον τὸ ὄνομά σου·

10ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου· ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου, ὅπως εἰς τὸν οὐρανόν, ἔτσι καὶ εἰς τὴν γῆν.

11Τὸ καθημερινό μας ψωμὶ δός μας σήμερα

12καὶ συγχώρησε ὅ, τι κακὸ ἔχομε κάνει, ὅπως καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμεν ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔχουν κάνει κακό.

13Καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ πέσωμε σὲ πειρασμόν, ἀλλὰ σῶσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρόν. Διότι δική σου εἶναι ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, Ἀμήν. »

14Ἐὰν συγχωρήσετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅ, τι κακὸ ἔχουν κάνει, θὰ συγχωρήσῃ καὶ σᾶς ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος.

15Ἐὰν ὅμως δὲν συγχωρῆτε τοὺς ἀνθρώπους, τότε οὔτε καὶ ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσῃ τὰ παραπτώματά σας».

Ἡ νηστεία

[16]«Ὅταν νηστεύετε, μὴ γίνεσθε σκυθρωποὶ ὅπως οἱ ὑποκριταί, οἱ ὁποῖοι παραμορφώνουν τὰ πρόσωπά τους, διὰ νὰ τοὺς ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι νηστεύουν. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἔχουν λάβει τὴν ἀνταμοιβήν τους.

[17]Σὺ ὅμως ὅταν νηστεύῃς, ἄλειψε τὸ κεφάλι σου καὶ πλύνε τὸ πρόσωπόν σου,

[18]διὰ νὰ μὴ ἰδοῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι νηστεύεις ἀλλὰ μόνον ὁ Πατέρας σου, ποὺ εἶναι ἐκεῖ παρὼν κρυφά, καὶ ὁ Πατέρας σου, ποὺ βλέπει τί γίνεται εἰς τὰ κρυφά, θὰ σὲ ἀνταμείψῃ εἰς τὰ φανερά».

Ὁ ἀληθινὸς θησαυρός

[19]«Μὴ θησαυρίζετε διὰ τὸν ἑαυτόν σας θησαυροὺς εἰς τὴν γῆν, ὅπου ὁ σκόρος καὶ ἡ σαπίλα τοὺς καταστρέφουν καὶ ὅπου οἱ κλέπται κάνουν διάρρηξιν καὶ τοὺς κλέβουν,

[20]ἀλλὰ θησαυρίζετε διὰ τὸν ἑαυτόν σας θησαυροὺς εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου οὔτε σκόρος οὔτε σαπίλα τοὺς καταστρέφει καὶ ὅπου κλέπται δὲν κάνουν διάρρηξιν καὶ κλέβουν.

[21]Διότι ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σου, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σου».

Φῶς καὶ σκοτάδι

[22]«Τὸ λυχνάρι τοῦ σώματος εἶναι τὸ μάτι. Ἐὰν τὸ μάτι σου εἶναι ὑγιές, ὅλον σου τὸ σῶμα θὰ εἶναι φωτεινόν.

[23]Ἐὰν ὅμως τὸ μάτι σου ἀσθενῇ, τότε ὅλον τὸ σῶμά σου θὰ εἶναι σκοτεινόν. Ἀλλ᾽ ἐὰν τὸ ἐσωτερικόν σου φῶς εἶναι σκοτάδι, πόσον μεγάλο εἶναι τὸ σκοτάδι;

[24]Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ δουλεύῃ δύο κυρίους, διότι ἢ τὸν ἕνα θὰ μισήσῃ καὶ τὸν ἄλλον θὰ ἀγαπήσῃ, ἢ εἰς τὸν ἕνα θὰ προσκολληθῇ καὶ τὸν ἄλλον θὰ καταφρονήσῃ. Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε τὸν Θεὸν καὶ τὸν μαμωνᾶν».

Μέριμνα καὶ ἐμπιστοσύνη εἰς τὸν Θεόν

[25]«Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, Μὴ μεριμνᾶτε διὰ τὴν ζωήν σας τί θὰ φάγετε ἢ τί θὰ πιῆτε, οὔτε διὰ τὸ σῶμα σας τί θὰ φορέσετε. Δὲν ἀξίζει ἡ ζωὴ περισσότερον ἀπὸ τὴν τροφὴν καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ἔνδυμα;

26Κυττάξετε τὰ πτηνὰ τοῦ ούρανοῦ, οὔτε σπείρουν οὔτε θερίζουν οὔτε ἀποθηκεύουν, καὶ ὁ Πατέρας σας ὁ ούράνιος τὰ τρέφει. Δὲν ἔχετε σεῖς μεγαλύτερην ἀξίαν ἀπὸ αὐτά;

27Ποιός δὲ ἀπὸ σᾶς, ὅσον καὶ ἂν φροντίσῃ, μπορεῖ νὰ προσθέσῃ είς τὸ ἀνάστημά του ἕνα πῆχυν;

28Καὶ γιατί μεριμνᾶτε γιὰ ἐνδύματα; Παρατηρήσατε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνουν, οὔτε κοπιάζουν, οὔτε γνέθουν,

29ἀλλὰ σᾶς λέγω, ὅτι οὔτε ὁ Σολομὼν είς ὅλην του τὴν δόξαν δὲν ἐντύθηκε σὰν ἕνα ἀπὸ αὐτά.

30Ἐὰν τὸ χορτάρι τοῦ ἀγροῦ, ποὺ σήμερα ὑπάρχει καὶ αὔριον τὸ ρίχνουν είς τὸν φοῦρνον, ὁ Θεὸς τὸ ντύνει, τόσον ὡραῖα, πόσον περισσότερον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

31Μὴ μεριμνᾶτε λοιπὸν καὶ μὴ λέγετε, «Τί θὰ φᾶμε» ἢ «τί θὰ πιοῦμε» ἢ «τί θὰ ἐνδυθοῦμε; ».

32Διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ἐπιδιώκουν οἱ ἐθνικοί. Γνωρίζει ὁ Πατέρας σας ὁ ούράνιος ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ἀπ᾿ ὅλα αὐτά.

33Ζητᾶτε πρῶτα τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην του καὶ τότε ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς χορηγηθοῦν.

34Μὴ μεριμνᾶτε λοιπὸν διὰ τὴν αὔριον, διότι ἡ αὐριανὴ ἡμέρα θὰ φροντίσῃ διὰ τὰ δικά της πράγματα. Φθάνει ἡ στενοχώρια τῆς ἡμέρας».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 7

Περὶ κατακρίσεως τοῦ πλησίον

1«Μὴ κατακρίνετε, διὰ νὰ μὴ κατακριθῆτε,

2διότι μὲ τὸ κριτήριον ποὺ κρίνετε, θὰ κριθῆτε, καὶ μὲ τὸ μέτρον ποὺ μετρᾶτε, θὰ μετρηθῆτε.

3Γιατί βλέπεις τὴν ἀγκίδα, ποὺ εἶναι είς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου, ἐνῷ τὸ δοκάρι, ποὺ εἶναι είς τὸ μάτι σου, δὲν τὸ παρατηρεῖς;

4Ἢ πῶς θὰ πῇς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, «Ἄφησέ με νὰ βγάλω τὴν ἀγκίδα ἀπὸ τὸ
μάτι σου», ὅταν ὑπάρχῃ ἐκεῖνο τὸ δοκάρι εἰς τὸ δικό σου τὸ μάτι;

5Ὑποκριτά, βγάλε πρῶτα ἀπὸ τὸ δικό σου μάτι τὸ δοκάρι, καὶ τότε θὰ ἰδῇς
καθαρὰ γιὰ νὰ βγάλῃς τὴν ἀγκίδα ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

6Μὴ δίνετε τὸ ἅγιον εἰς τὰ σκυλιὰ καὶ μὴ ρίχνετε ἐμπρὸς εἰς τοὺς χοίρους τὰ
μαργαριτάρια σας, μὴ τυχὸν τὰ καταπατήσουν μὲ τὰ πόδια τους καὶ ἔπειτα
στραφοῦν καὶ σᾶς ξεσχίσουν».

Παρότρυνσις πρὸς προσευχήν

7«Ζητᾶτε καὶ θὰ σᾶς δοθῇ, ἐρευνᾶτε καὶ θὰ βρῆτε, κτυπᾶτε καὶ θὰ σᾶς ἀνοιχθῇ
ἡ πόρτα.

8Διότι καθένας ποὺ ζητᾶ, λαμβάνει, καὶ καθένας ποὺ ἐρευνᾶ, βρίσκει, καὶ εἰς
ἐκεῖνον ποὺ κτυπᾶ, θὰ τοῦ ἀνοιχθῇ ἡ πόρτα.

9Ἢ ποιός ἀπὸ σᾶς, ὅταν τὸ παιδί του ζητήσῃ ψωμί, θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα;

10Ἢ ἐὰν τοῦ ζητήσῃ ψάρι, θὰ τοῦ δώσῃ φίδι;

11Ἐὰν λοιπὸν σεῖς, ποὺ εἶσθε κακοί, ξέρετε νὰ δίνετε ὠφέλιμα πράγματα εἰς
τὰ παιδιά σας, πόσο μᾶλλον ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος θὰ δώσῃ ἀγαθὰ
πράγματα εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν παρακαλοῦν; ».

Ὁ χρυσὸς κανών

12«Ὅλα ὅσα θέλετε νὰ σᾶς κάνουν οἱ ἄνθρωποι, κάνετε καὶ σεῖς τὰ ἴδια σ᾽
αὐτούς. Αὐτὸς εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται».

Οἱ δύο δρόμοι

13«Νὰ μπαίνετε ἀπὸ τὴν στενὴν πύλην, διότι εἶναι πλατειὰ ἡ πύλη καὶ
εὐρύχωρος ὁ δρόμος, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν καταστροφήν, καὶ πολλοὶ εἶναι
ἐκεῖνοι, ποὺ μπαίνουν ἀπὸ αὐτήν.

14Στενὴ εἶναι ἡ πύλη καὶ στενόχωρος ὁ δρόμος, ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν ζωήν, καὶ
ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν βρίσκουν».

Τὸ γνήσιο καὶ τὸ ψεύτικο

15«Προσέχετε τοὺς ψευδοπροφήτας, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἔρχονται μὲ ἔνδυμα προβάτων, ἐνῷ μέσα τους εἶναι λύκοι ἁρπακτικοί.

16Ἀπὸ τοὺς καρπούς των θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε. Μήπως μαζεύουν ἀπὸ τὰ ἀγκάθια σταφύλια ἢ ἀπὸ τοὺς τριβόλους σῦκα;

17Ἔτσι, κάθε δένδρον καλὸν παράγει καρποὺς καλούς, καὶ τὸ σάπιο δένδρον παράγει καρποὺς κακούς.

18Δὲν εἶναι δυνατὸν ἕνα καλὸν δένδρον νὰ φέρῃ καρποὺς κακούς, οὔτε ἕνα σάπιο δένδρον νὰ φέρῃ καρποὺς καλούς.

19Κάθε δένδρον, ποὺ δὲν κάνει καλὸν καρπόν, τὸ κόβουν σύρριζα καὶ τὸ ρίχνουν στὴ φωτιά.

20Ὥστε λοιπὸν ἀπὸ τοὺς καρπούς των θὰ τοὺς ἀναγνωρίσετε».

Λόγια καὶ ἔργα

21«Δὲν θὰ μπῆ είς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν καθένας ποὺ μοῦ λέγει, «Κύριε, Κύριε, » ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου τοῦ ἐπουρανίου.

22Πολλοὶ θὰ μοῦ ποῦν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, «Κύριε, Κύριε, δὲν ἐπροφητεύσαμεν είς τὸ ὄνομά σου καὶ είς τὸ ὄνομά σου δὲν ἐβγάλαμε δαιμόνια καὶ είς τὸ ὄνομά σου δὲν ἐκάναμε πολλὰ θαύματα; »

23Καὶ τότε θὰ τοὺς ὁμολογήσω, «Ποτὲ δὲν σᾶς ἐγνώρισα· φύγετε ἀπὸ ἐμὲ σεῖς οἱ ἐργάται τῆς ἀνομίας».

Τὰ δύο θεμέλια

24«Καθέναν λοιπόν, ποὺ ἀκούει τοὺς λόγους μου τοὺτους καὶ τοὺς ἐκτελεῖ, θὰ τὸν παρομοιάσω μὲ ἄνθρωπον φρόνιμον, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸ σπίτι του ἐπάνω στὴν πέτρα.

25Καὶ κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοὶ καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἔπεσαν ἐπάνω είς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ἀλλ᾽ αὐτὸ δὲν ἔπεσε, διότι ἦτο θεμελιωμένον ἐπάνω σὲ πέτρα.

26Καὶ καθένας ποὺ ἀκούει τοὺς λόγους τούτους, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐκτελεῖ, μοιάζει μὲ ἄνθρωπον μωρόν, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸ σπίτι του ἐπάνω στὴν ἄμμον.

27Καὶ κατέβηκε ἡ βροχὴ καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοὶ καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι καὶ ἐκτύπησαν ἐπάνω στὸ σπίτι ἐκεῖνο καὶ ἔπεσε. Καὶ τὸ πέσιμό του ἦτο μεγάλο».

28Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε τοὺς λόγους αὐτούς, ὁ κόσμος ἐθαύμαζε διὰ τὴν διδασκαλίαν του,

29διότι τοὺς ἐδίδασκε σὰν ἕνας ποὺ ἔχει ἐξουσίαν, καὶ ὄχι ὅπως οἱ γραμματεῖς.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 8

Θεραπεία λεπροῦ

1Ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ ὄρος, τὸν ἀκολούθησε κόσμος πολύς.

2Καὶ ἕνας λεπρός, ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασε, τὸν προσκυνοῦσε καὶ ἔλεγε, «Κύριε, ἐὰν θέλῃς, μπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς».

3Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἅπλωσε τὸ χέρι του, τὸν ἄγγιξε καὶ εἶπε, «Θέλω, καθαρίσου». Καὶ ἀμέσως ἐκαθαρίσθηκε ἡ λέπρα του.

4Καὶ τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Κύτταξε, νὰ μὴ πῇς τίποτε σὲ κανέναν, ἀλλὰ πήγαινε, δεῖξε τὸν ἑαυτόν σου εἰς τὸν ἱερέα καὶ πρόσφερε τὸ δῶρον, ποὺ διέταξε ὁ Μωϋσῆς, διὰ νὰ τοὺς δείξῃς τὴν ὑπακοήν σου».

Θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατοντάρχου

5Ὅταν ἐμπῆκε εἰς τὴν Καπερναούμ, ἦλθε πρὸς αὐτὸν ἕνας ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦσε

6καὶ τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ὁ δοῦλός μου εἶναι κατάκοιτος εἰς τὸ σπίτι, παράλυτος, καὶ ὑποφέρει τρομερά».

7Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐγὼ θὰ ἔλθω καὶ θὰ τὸν θεραπεύσω».

8Ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόνταρχος, «Κύριε, δὲν εἶμαι ἄξιος διὰ νὰ μπῇς κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μου, ἀλλὰ μόνον πὲς ἕναν λόγον καὶ θὰ θεραπευθῇ ὁ δοῦλός μου.

9Διότι καὶ ἐγώ, ποὺ εἶμαι ἕνας ἄνθρωπος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἄλλων, ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου στρατιῶτες καὶ λέγω εἰς τοῦτον «Πήγαινε», καὶ πηγαίνει καὶ εἰς τὸν ἄλλον «Ἔλα», καὶ ἔρχεται καὶ εἰς τὸν δοῦλόν μου, «Κάνε τοῦτο» καὶ τὸ κάνει».

[10]Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε καὶ εἶπε είς ἐκείνους, ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν, «Σᾶς βεβαιῶ ὅτι οὔτε είς τοὺς Ἰσραηλίτας δὲν εὑρῆκα τόσον μεγάλην πίστην.

[11]Σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν καὶ θὰ καθήσουν είς τὸ τραπέζι μαζὶ μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ είς τὴν βασιλείαν τῶν ούρανῶν,

[12]ἐνῷ τὰ παιδιὰ τῆς βασιλείας θὰ ριφθοῦν ἔξω είς τὸ σκοτάδι. Ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν».

[13]Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς είς τὸν ἑκατόνταρχον, «Πήγαινε καὶ ἂς σοῦ γίνῃ ὅπως ἐπίστεψες». Καὶ ἐθεραπεύθηκε ὁ δοῦλος κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην.

Θεραπεία τῆς πενθερᾶς τοῦ Πέτρου καὶ ἄλλων

[14]Ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς είς τὴν οἰκείαν τοῦ Πέτρου, εἶδε τὴν πενθεράν του κατάκοιτην καὶ μὲ πυρετόν.

[15]Καὶ μόλις ἔπιασε τὸ χέρι της, τὴν ἄφησε ὁ πυρετὸς καὶ ἐσηκώθηκε καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσε.

[16]Ὅταν ἐβράδυασε, τοῦ ἔφεραν πολλοὺς δαιμονισμένους καὶ ἔβγαζε τὰ πονηρὰ πνεύματα μὲ ἕνα λόγον, καὶ ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς ἐθεράπευσε,

[17]διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου, Αύτὸς ἐπῆρε τὰς ἀσθενείας μας καὶ τὰς νόσους μας ἐβάσταξε.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δοκιμάζει ἀσταθεῖς μαθητάς

[18]Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς εἶδε πολὺν κόσμο γύρω του, ἔδωσε διαταγὴν νὰ περάσουν είς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην.

[19]Καὶ ἕνας γραμματεὺς τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου καὶ ἂν πᾶς».

[20]Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Οἱ ἀλεποῦδες ἔχουν τρύπες καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ ούρανοῦ κατοικίες, ἐνῷ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ γύρῃ τὸ κεφάλι».

21Ἄλλος δὲ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ εἶπε, «Κύριε, ἐπίτρεψέ μου νὰ πάω πρῶτα νὰ θάψω τὸν πατέρα μου».

22Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἀκολούθησέ με καὶ ἄφησε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς δικούς των νεκρούς».

Τὸ γαλήνευμα τῆς τρικυμίας

23Ὅταν ἐμπῆκε εἰς τὸ πλοιάριον, τὸν ἀκολούθησαν οἱ μαθηταί του.

24Καὶ ἔγινε μεγάλη τρικυμία εἰς τὴν λίμνην, ὥστε τὸ πλοῖον νὰ σκεπάζεται ἀπὸ τὰ κύματα, αὐτὸς δὲ ἐκοιμότανε.

25Τότε τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί του, τὸν ἐξύπνησαν καὶ τοῦ λέγουν, «Κύριε, σῶσέ μας, χανόμαστε».

26Αὐτὸς τοὺς λέγει, «Γιατί εἶσθε δειλοί, ὀλιγόπιστοι; ». Τότε ἐσηκώθηκε, ἐπέπληξε τοὺς ἀνέμους καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη.

27Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν καὶ ἔλεγαν, «Τί εἴδους ἄνθρωπος εἶναι αὐτός, ἀφοῦ καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα τὸν ὑπακούουν; ».

Οἱ δαιμονισμένοι Γαδαρηνοί

28Καὶ ὅταν ἦλθεν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, τὸν προϋπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, οἱ ὁποῖοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ μνημεῖα, πολὺ ἐπικίνδυνοι, ὥστε κανεὶς δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνον.

29Καὶ ἐφώναξαν, «Τί ἔχεις μαζί μας Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; Ἦλθες ἐδῶ προώρως γιὰ νὰ μᾶς βασανίσῃς; ».

30Μακρυὰ ἀπὸ αὐτοὺς ἦτο μία μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ χοίρους, ποὺ ἔβοσκαν.

31Καὶ οἱ δαίμονες τὸν παρακαλοῦσαν καὶ ἔλεγαν, «Ἐὰν μᾶς διώξῃς, ἄφησέ μας νὰ πᾶμε εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων».

32Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε». Αὐτοὶ δὲ ἐβγῆκαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ὁλόκληρη ἡ ἀγέλη κατακρημνίσθηκε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐχάθηκε εἰς τὰ νερά.

33Οἱ δὲ βοσκοὶ ἔφυγαν καὶ ὅταν ἦλθαν εἰς τὴν πόλιν, τοὺς τὰ εἶπαν ὅλα διὰ τοὺς δαιμονισμένους.

34Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐβγῆκε είς συνάντησιν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὅταν τὸν εἶδαν, τὸν παρεκάλεσαν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 9

Θεραπεία παραλυτικοῦ

1Καὶ ἐμπῆκε είς πλοιάριον, ἐπέρασε ἀπέναντι καὶ ἦλθεν είς τὴν δικήν του πόλιν.

2Καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, ξαπλωμένον σ᾽ ἕνα κρεββάτι. Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν εἶδε τὴν πίστιν τους, εἶπε είς τὸν παράλυτον, «Ἔχε θάρρος, παιδί μου. Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου».

3Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς εἶπαν μέσα τους, «Αὐτὸς βλασφημεῖ».

4Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ κατάλαβε τὰς σκέψεις των, εἶπε, «Γιατί σκέπτεσθε πονηρὰ μέσα στὴν καρδιά σας;

5Τί εἶναι εὐκολώτερον, νὰ πῶ «Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου» ἢ νὰ πῶ, «Σήκω ἐπάνω καὶ περπάτει»;

6Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς», — τότε λέγει είς τὸν παράλυτον, «Σήκω ἐπάνω, πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε είς τὸ σπίτι σου».

7Αὐτὸς ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε είς τὸ σπίτι του.

8Ὅταν εἶδεν αὐτὸ ὁ κόσμος, ἐθαύμασε καὶ ἐδόξασε τὸν Θεόν, ποὺ ἔδωσε τέτοιαν ἐξουσίαν είς τοὺς ἀνθρώπους.

Κλῆσις τοῦ Ματθαίου

9Καὶ ἐνῷ προχωροῦσε ὁ Ἰησοῦς πιὸ πέρα, εἶδε ἕναν ἄνθρωπον νὰ κάθεται είς τὸ τελωνεῖον, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ματθαῖος, καὶ τοῦ λέγει, «Ἀκολούθησέ με». Καὶ ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε.

10Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἐκαθότανε είς τὸ τραπέζι είς τὸ σπίτι, ἦλθαν πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ καὶ ἔτρωγαν μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μαθητάς του.

[11]Καὶ ὅταν εἶδαν αὐτὸ οἱ Φαρισαῖοι, ἔλεγαν εἰς τοὺς μαθητάς του, «Γιατί ὁ διδάσκαλός σας τρώγει μαζὶ μὲ τοὺς τελώνας καὶ τοὺς ἁμαρτωλούς; ».

[12]Ὅταν τὸ ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς, εἶπε, «Δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἰατρὸν οἱ ὑγιεῖς ἀλλὰ οἱ ἀσθενεῖς.

[13]Πηγαίνετε νὰ μάθετε τί σημαίνει, Ἀγάπην θέλω καὶ ὄχι θυσίαν. Διότι δὲν ἦλθα νὰ καλέσω εἰς μετάνοιαν δικαίους ἀλλὰ ἁμαρτωλούς».

Νηστεία

[14]Τότε ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ λέγουν, «Γιατί ἐμεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νηστεύομεν πολύ, οἱ δὲ μαθηταί σου δὲν νηστεύουν; ».

[15]Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Μποροῦν οἱ καλεσμένοι εἰς τὸν γάμον νὰ πενθοῦν, ὅσον καιρὸν ὁ γαμβρὸς εἶναι μαζί τους; Θὰ ἔλθουν ὅμως ἡμέρες, ποὺ θὰ τοὺς πάρουν τὸν γαμβρόν, καὶ τότε θὰ νηστέψουν.

[16]Κανεὶς δὲν βάζει μπάλωμα ἀπὸ καινούργιο ὕφασμα σὲ παληὸ ἔνδυμα, διότι τὸ συμπλήρωμα τραβᾶ τὸ ἔνδυμα καὶ τὸ σχίσιμο γίνεται χειρότερο.

[17]Οὔτε βάζουν καινούργιο κρασὶ σὲ παληὰ ἀσκιά, διότι τότε σχίζονται τὰ ἀσκιά, καὶ τὸ κρασὶ χύνεται καὶ τὰ ἀσκιὰ καταστρέφονται, ἀλλὰ καινούργιο κρασὶ βάζουν σὲ καινούργια ἀσκιὰ καὶ ἔτσι καὶ τὰ δύο διατηροῦνται».

Ἡ κόρη τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ αἱμορροοῦσα

[18]Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, ἕνας ἄρχων, ἀφοῦ ἐπλησίασε, τὸν προσκυνοῦσε καὶ ἔλεγε, «Ἡ κόρη μου πρὸ ὀλίγου ἐπέθανε, ἀλλὰ ἔλα νὰ βάλῃς τὸ χέρι σου ἐπάνω της καὶ θὰ ζήσῃ».

[19]Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του.

[20]Καὶ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ αἱμορραγίαν ἐπὶ δώδεκα χρόνια, ἀφοῦ ἐπλησίασε ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του,

[21]διότι ἔλεγε μέσα της, «Καὶ ἂν μόνον ἀγγίξω τὸ ἔνδυμά του, θὰ σωθῶ».

[22]Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐγύρισε καὶ τὴν εἶδε, εἶπε, «Ἔχε θάρρος, κόρη μου· ἡ πίστις σου σὲ ἔκανε καλά». Καὶ ἔγινε καλὰ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

23Καὶ ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς είς τὸ σπίτι τοῦ ἄρχοντος καὶ εἶδε ἐκείνους ποὺ ἔπαιζαν φλογέρα, καὶ τὸν κόσμον νὰ ταράσσεται,

24τοὺς λέγει, «Φύγετε, διότι ἡ κόρη δὲν ἐπέθανε, ἀλλὰ κοιμᾶται». Αύτοὶ ὅμως τὸν είρωνεύοντο.

25Ὅταν ὁ κόσμος ἔφυγε, ἐμπῆκε καὶ ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ ἐσηκώθηκε ἡ κόρη.

26Καὶ διαδόθηκε ἡ φήμη αὐτὴ είς ὅλην τὴν χώραν ἐκείνην.

Οἱ δύο τυφλοί

27Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπροχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν ἀκολούθησαν δύο τυφλοί, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν, «Ἐλέησέ μας, υἱὲ τοῦ Δαυΐδ».

28Μόλις δὲ ἔφθασε είς τὸ σπίτι, ἦλθαν είς αὐτὸν οἱ τυφλοὶ καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Πιστεύετε ὅτι ἔχω τὴν δύναμιν νὰ κάνω αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε; ». Λέγουν είς αὐτόν, «Ναί, Κύριε».

29Τότε ἄγγιξε τὰ μάτια τους καὶ εἶπε, «Σύμφωνα μὲ τὴν πίστιν σας, ἂς γίνῃ».

30Καὶ ἄνοιξαν τὰ μάτια τους καὶ είς αὐστηρὸν τόνον τοὺς παρήγγειλε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Προσέχετε, κανεὶς νὰ μὴ τὸ μάθῃ».

31Αύτοὶ ὅμως μόλις ἐβγῆκαν, τὸν διεφήμισαν είς ὅλην τὴν χώραν ἐκείνην.

Ὁ βωβὸς δαιμονισμένος

32Ἐνῷ αὐτοὶ ἔβγαιναν, τοῦ ἔφεραν ἕναν ἄνθρωπον βωβὸν δαιμονισμένον.

33Καὶ ἀφοῦ τὸ δαιμόνιον ἐκδιώχθηκε, ἐμίλησε ὁ βωβὸς. Καὶ ἐθαύμασε ὁ κόσμος καὶ ἔλεγεν, «Τέτοια πράγματα δὲν ἐφάνησαν ποτὲ είς τὸ Ἰσραήλ».

34[Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἔλεγαν, «Είς τὸ ὄνομα τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμονίων βγάζει τὰ δαιμόνια»].

35Καὶ περιήρχετο ὁ Ἰησοῦς ὅλας τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ καὶ ἐδίδασκε είς τὰς συναγωγάς των καὶ ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον περὶ τῆς βασιλείας καὶ ἐθεράπευε κάθε ἀσθένειαν καὶ κάθε ἀδυναμίαν τοῦ λαοῦ.

Ἡ συμπόνια τοῦ Ἰησοῦ διὰ τὸν κόσμον

36Ὅταν εἶδε τὸν κόσμον, τοὺς σπλαγχνίσθηκε, διότι ἦσαν κατακουρασμένοι καὶ παρατημένοι σὰν πρόβατα ποὺ δὲν ἔχουν βοσκό.

37Τότε λέγει είς τοὺς μαθητάς του, «Ὁ μὲν θερισμὸς εἶναι πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι.

38Παρακαλέστε λοιπὸν τὸν Κύριον τοῦ θερισμοῦ διὰ νὰ στείλῃ ἐργάτας είς τὸν θερισμόν του».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 10

1Καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε τοὺς δώδεκα μαθητάς του, τοὺς ἔδωσε ἐξουσίαν ἐπάνω στὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, νὰ τὰ βγάζουν καὶ νὰ θεραπεύουν κάθε ἀσθένειαν καὶ κάθε ἀδυναμίαν.

Τὰ ὀνόματα τῶν ἀποστόλων

2Τῶν δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματα εἶναι τὰ ἑξῆς: Πρῶτος ὁ Σίμων, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφός του καὶ Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ζεβεδαίου καὶ Ἰωάννης ὁ ἀδελφός του,

3Φίλιππος καὶ Βαρθολομαῖος, Θωμᾶς καὶ Ματθαῖος ὁ τελώνης, Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλφαίου καὶ Λεββαῖος, ὁ ὁποῖος ὠνομάσθη Θαδδαῖος,

4Σίμων ὁ Κανανίτης καὶ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν παρέδωσε.

5Αὐτοὺς τοὺς δώδεκα ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς παρήγγειλε τὰ ἑξῆς, «Πρὸς τοὺς ἐθνικοὺς μὴ πηγαίνετε καὶ είς πόλιν τῶν Σαμαρειτῶν μὴ μπαίνετε,

6ἀλλὰ πηγαίνετε μᾶλλον είς τὰ χαμένα πρόβατα τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰσραήλ».

Τὸ κήρυγμα τῆς βασιλείας

7«Καθὼς πηγαίνετε, νὰ κηρύττετε καὶ νὰ λέγετε ὅτι ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

8Ἀσθενεῖς νὰ θεραπεύετε, νεκροὺς νὰ ἀνασταίνετε, λεπροὺς νὰ καθαρίζετε, δαιμόνια νὰ διώχνετε. Δωρεὰν ἐλάβατε, δωρεὰν δώσατε.

9Νὰ μὴ πάρετε οὔτε χρυσάφι οὔτε ἀσῆμι οὔτε χάλκινα νομίσματα είς τὴν ζώνην σας,

[10]οὔτε ὁδοιπορικὸν σάκκον, οὔτε δύο ὑποκάμισα, οὔτε ὑποδήματα, οὔτε ραβδί, διότι ὁ ἐργάτης ἔχει δικαίωμα νὰ τρέφεται.

[11]Είς ὁποιανδήποτε δὲ πόλιν ἢ χωριὸ μπῆτε, ἐξετάσατε ποιός εἶναι είς αὐτὴν ἄξιος καὶ ἐκεῖ νὰ μὲνετε ὥσπου νὰ φύγετε.

[12]Ὅταν δὲ μπαίνετε είς τὸ σπίτι, χαιρετῆστέ τους μὲ τὰ λόγια, «Είρήνη ἂς εἶναι είς τὸ σπίτι τοῦτο».

[13]Καὶ ἂν μὲν τὸ σπίτι εἶναι ἄξιον, τότε ἂς ἔλθῃ ἡ είρήνη σας είς αὐτό· ἐὰν ὅμως δὲν εἶναι ἄξιον, ἡ είρήνη σας ἂς γυρίσῃ σ᾽ ἐσᾶς.

[14]Καὶ ἐὰν κανεὶς δὲν σᾶς δεχθῇ οὔτε ἀκούσῃ τοὺς λόγους σας, τότε, ὅταν θὰ βγῆτε ἀπὸ τὸ σπίτι ἢ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, τινάξατε τὴν σκόνην τῶν ποδιῶν σας.

[15]Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι πιὸ λίγο θὰ ὑποφέρουν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως παρὰ ἡ πόλις ἐκείνη».

Ἐντολὴ διὰ φρόνησιν καὶ ἁπλότητα

[16]«Νά, ἐγὼ σᾶς ἀποστέλλω σὰν πρόβατα μέσα σὲ λύκους. Νὰ εἶσθε λοιπὸν φρόνιμοι σὰν τὰ φίδια καὶ ἄκακοι ὅπως τὰ περιστέρια.

[17]Προσέχετε δὲ τοὺς ἀνθρώπους, διότι θὰ σᾶς παραδώσουν σὲ δικαστήρια καὶ θὰ σᾶς μαστιγώσουν είς τὰς συναγωγάς των

[18]καὶ θὰ ὁδηγηθῆτε σὲ ἡγεμόνας καὶ βασιλεῖς ἐξ αἰτίας μου, διὰ νὰ μαρτυρήσετε δι᾽ ἐμὲ ἐνώπιον αὐτῶν καὶ τῶν ἐθνῶν.

[19]Ὅταν δὲ σᾶς παραδώσουν, μὴ φροντίσετε πῶς ἢ τί θὰ μιλήσετε, διότι ἐκείνην τὴν ὥραν θὰ σᾶς δοθῇ τὸ τί θὰ πῆτε.

[20]Διότι δὲν εἶσθε σεῖς ποὺ θὰ μιλᾶτε, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατέρα σας θὰ μιλῇ μέσα σας.

[21]Θὰ παραδώσῃ δὲ ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν είς θάνατον καὶ ὁ πατέρας τὸ παιδί, καὶ θὰ ἐπαναστατήσουν τὰ παιδιὰ κατὰ τῶν γονέων καὶ θὰ τοὺς θανατώσουν.

22Καὶ θὰ σᾶς μισοῦν ὅλοι διὰ τὸ ὄνομά μου. Ὅποιος ὅμως ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῇ.

23Ὅταν δὲ σᾶς καταδιώκουν εἰς μίαν πόλιν, τότε φεύγετε εἰς ἄλλην. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι δὲν θὰ προκάμετε νὰ τελειώσετε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24Δὲν ὑπάρχει μαθητὴς ἀνώτερος ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, οὔτε δοῦλος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν κύριόν του.

25Εἶναι ἀρκετὸν διὰ τὸν μαθητήν, ἐὰν γίνῃ ὅπως ὁ διδάσκαλός του καὶ ὁ δοῦλος ὅπως ὁ κύριός του. Ἐὰν τὸν οἰκοδεσπότην ἐκάλεσαν Βεελζεβούλ, πόσον μᾶλλον τοὺς δικούς του».

«Μὴ φοβᾶσθε»

26«Μὴ τοὺς φοβᾶσθε λοιπόν· διότι δὲν ὑπάρχει κανένα σκεπασμένο πρᾶγμα, ποὺ νὰ μὴ μαθευθῇ ἢ κανένα κρυφό, ποὺ νὰ μὴ γίνῃ γνωστόν.

27Ἐκεῖνο ποὺ σᾶς λέγω κρυφά, διαλαλήσατέ το φανερά, καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἀκοῦτε κρυφὰ εἰς τὸ αὐτί, κηρύξατέ το ἀπὸ τὶς ταράτσες.

28Μὴ φοβᾶσθε ἐκείνους ποὺ σκοτώνουν τὸ σῶμα, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ σκοτώσουν τὴν ψυχήν. Νὰ φοβᾶσθε μᾶλλον ἐκεῖνον, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα νὰ χαθοῦν εἰς τὴν γέενναν.

29Δὲν πωλοῦνται δύο σπουργίτια γιὰ μία πεντάρα; Καὶ ὅμως ἕνα ἀπὸ αὐτὰ δὲν πέφτει εἰς τὴν γῆν, χωρὶς τὴν θέλησιν τοῦ Πατέρα σας.

30Ἐνῷ σ᾽ ἐσᾶς καὶ οἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας εἶναι ὅλες μετρημένες.

31Μὴ φοβᾶσθε λοιπόν· ἔχετε μεγαλύτερην ἀξίαν ἀπὸ πολλὰ σπουργίτια.

32Καθέναν ποὺ θὰ μὲ ὁμολογήσῃ ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ἐμπρὸς στὸν Πατέρα μου τὸν οὐράνιον.

33Ἐκεῖνον ὅμως ποὺ θὰ μὲ ἀρνηθῇ ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ἀρνηθῶ καὶ ἐγὼ ἐμπρὸς στὸν Πατέρα μου τὸν οὐράνιον.

34Μὴ νομίσετε πὼς ἦλθα νὰ βάλω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν. Δὲν ἦλθα νὰ βάλω
εἰρήνην ἀλλὰ μαχαίρι.

35Ἦλθα νὰ χωρίσω ἄνθρωπον ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ θυγατέρα ἀπὸ τὴν
μητέρα της καὶ νύμφην ἀπὸ τὴν πενθεράν της.

36Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου θὰ γίνουν οἱ δικοί του».

Ὁ ἄξιος μαθητής

37«Ἐκεῖνος, ποὺ ἀγαπᾶ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, δὲν μοῦ εἶναι
ἄξιος. Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ ἀγαπᾶ υἱὸν ἢ θυγατέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, δὲν μοῦ
εἶναι ἄξιος.

38Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ δὲν παίρνει τὸν σταυρόν του καὶ δὲν μὲ ἀκολουθεῖ δὲν μοῦ
εἶναι ἄξιος.

39Ἐκεῖνος, ποὺ ζητεῖ νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, θὰ τὴν χάσῃ, καὶ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ
χάσῃ τὴν ζωήν του ἐξ αἰτίας μου, αὐτὸς θὰ τὴν σώσῃ.

40Ὅποιος σᾶς δέχεται, δέχεται ἐμέ, καὶ ὅποιος δέχεται ἐμέ, δέχεται ἐκεῖνον
ποὺ μὲ ἔστειλε.

41Ὅποιος δέχεται προφήτην, διότι εἶναι προφήτης, θὰ λάβῃ ἀνταμοιβὴν
προφήτου, καὶ ὅποιος δέχεται δίκαιον, διότι εἶναι δίκαιος, θὰ λάβῃ
ἀνταμοιβὴν δικαίου.

42Καὶ ὅποιος θὰ δώσῃ εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους ἕνα μόνον ποτῆρι κρύο
νερό, διότι εἶναι μαθητής μου, σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τὴν ἀνταμοιβήν
του».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 11

1Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε τὰς ἐντολὰς εἰς τοὺς δώδεκα μαθητάς του,
ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ, διὰ νὰ διδάξῃ καὶ νὰ κηρύξῃ εἰς τὰς πόλεις των.

Ἀπορία τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ

2Ὁ Ἰωάννης, ὅταν ἄκουσε εἰς τὴν φυλακὴν διὰ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, ἔστειλε
δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του

[3]καὶ τοῦ εἶπε, «Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἔλθῃ ἢ πρέπει νὰ περιμένωμεν ἄλλον; ».

[4]Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Πηγαίνετε νὰ πῆτε είς τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνα, ποὺ ἀκοῦτε καὶ βλέπετε:

[5]τυφλοὶ ξαναβλέπουν καὶ κουτσοὶ περπατοῦν, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κουφοὶ ἀκούουν, νεκροὶ ἀνασταίνονται καὶ πτωχοὶ ἀκούουν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα,

[6]καὶ μακάριος εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ δὲν θὰ κλονισθῇ δι᾽ ἐμέ».

[7]Ἀφοῦ δὲ αὐτοὶ ἔφυγαν, ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ μιλῇ είς τὰ πλήθη διὰ τὸν Ἰωάννην, «Τί ἐβγήκατε είς τὴν ἔρημον νὰ ἰδῆτε; Ἕνα καλάμι, ποὺ σαλεύεται ἀπὸ τὸν ἀέρα; Ὄχι;

[8]Ἀλλὰ τότε τί ἐβγήκατε νὰ ἰδῆτε; Ἄνθρωπον ποὺ φορεῖ μαλακὰ φορέματα; Ἐκεῖνοι, ποὺ φοροῦν μαλακά, βρίσκονται είς τὰ παλάτια τῶν βασιλέων.

[9]Ἀλλὰ γιατί ἐβγήκατε; Διὰ νὰ ἰδῆτε προφήτην; Ναί, σᾶς λέγω, καὶ κάτι περισσότερον ἀπὸ προφήτην.

[10]Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι γραμμένον, Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἀγγελιαφόρον μου πρὶν ἀπὸ σέ, ὁ ὁποῖος θὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμον σου ἐμπρός σου.

[11]Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι μεταξὺ τῶν γεννηθέντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν δὲν ἐμφανίσθηκε μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν. Καὶ ὅμως ὁ μικρότερος είς τὴν βασιλείαν τῶν ούρανῶν εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ αὐτόν.

[12]Ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ μέχρι σήμερον ἐκβιάζουν τὴν βασιλείαν τῶν ούρανῶν καὶ βιασταὶ τὴν ἁρπάζουν.

[13]Ὅλοι οἱ προφῆται καὶ ὁ νόμος μέχρι τοῦ Ἰωάννου ἐπροφήτευσαν

[14]καί, ἐὰν θέλετε νὰ τὸ παραδεχθῆτε, αὐτὸς εἶναι ὁ Ἠλίας, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ ἔλθῃ.

[15]Ἐκεῖνος, ποὺ ἔχει αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

Παρομοίωσις τῆς «γενεᾶς αὐτῆς»

[16]«Μὲ τί νὰ παρομοιάσω τὴν γενεὰν αὐτήν; Μοιάζει μὲ παιδιά, ποὺ κάθονται
είς τὰς ἀγορὰς καὶ φωνάζουν είς τοὺς φίλους των,

[17]«Σᾶς ἐπαίξαμε φλογέρα, ἀλλὰ δὲν ἐχορέψατε· σᾶς ἐτραγουδήσαμε
μοιρολόγια, ἀλλὰ δὲν ἐκλάψατε».

[18]Ἦλθε δηλαδὴ ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος οὔτε τρώγει οὔτε πίνει, καὶ λέγουν,
«Δαιμόνιον ἔχει».

[19]Ἦλθε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τρώγει καὶ πίνει καὶ λέγουν, «Νά, ἕνας
ἄνθρωπος φαγᾶς καὶ κρασοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν». Καὶ ἡ
σοφία ἐπαληθεύθηκε ἀπὸ τὰ παιδιά της».

Προλεγόμενα δεινὰ ἀπίστων πόλεων

[20]Τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ κατηγορῇ τὰς πόλεις, είς τὰς ὁποίας εἶχαν γίνει τὰ
περισσότερα θαύματά του, διότι δὲν μετενόησαν.

[21]«Ἀλλοίμονόν σου, Χοραζίν· ἀλλοίμονόν σου, Βηθσαϊδά· διότι ἐὰν τὰ
θαύματα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν σ᾽ ἐσᾶς, εἶχαν γίνει είς τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα,
θὰ εἶχαν δείξει μετάνοιαν πρὸ πολλοῦ, μὲ σάκκον καὶ στάκτην.

[22]Ἐν τούτοις σᾶς λέγω, ἡ Τύρος καὶ ἡ Σιδὼν θὰ ὑποφέρουν πιὸ λίγο ἀπὸ σᾶς
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως.

[23]Καὶ σὺ Καπερναούμ, ποὺ ὑψώθηκες ἕως τὸν ούρανόν, θὰ καταβιβασθῇς ἕως
τὸν Ἅδην, διότι, ἐὰν είς τὰ Σόδομα εἶχαν γίνει τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἔγιναν
σ᾽ ἐσέ, θὰ παρέμεναν μέχρι σήμερον.

[24]Ἀλλὰ σᾶς λέγω, ὅτι ἡ χώρα τῶν Σοδόμων θὰ ὑποφέρῃ πιὸ λίγο ἀπὸ σένα
κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως».

Ὁ ἁπλὸς παιδικὸς νοῦς

[25]Κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε, «Σὲ δοξάζω
Πατέρα, Κύριε τοῦ ούρανοῦ καὶ τῆς γῆς, διότι ἔκρυψες αὐτὰ ἀπὸ σοφοὺς καὶ
εύφυεῖς καὶ τὰ ἐφανέρωσες σὲ νήπια.

[26]Ναί, Πατέρα, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ θέλημά σου».

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

27 «Ὅλα μοῦ παρεδόθησαν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει καλὰ τὸν Υἱόν, παρὰ ὁ Πατέρας, οὔτε τὸν Πατέρα γνωρίζει καλὰ κανείς, παρὰ ὁ Υἱὸς καὶ ἐκεῖνος είς τὸν ὁποῖον θέλει ὁ Υἱὸς νὰ τὸν ἀποκαλύψη.

28 Ἐλᾶτε σ᾽ ἐμὲ ὅλοι ἐσεῖς, ποὺ εἶσθε κουρασμένοι καὶ φορτωμένοι, καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω ἀνάπαυσιν.

29 Σηκῶστε ἐπάνω σας τὸν ζυγόν μου καὶ μάθετε ἀπὸ ἐμέ, ὅτι εἶμαι πρᾶος καὶ ταπεινὸς στὴν καρδιὰ καὶ θὰ βρῆτε ἀνάπαυσιν στὶς ψυχές σας.

30 Ὁ ζυγός μου εἶναι ἁπαλὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 12

Ἡ τήρησις τοῦ Σαββάτου

1 Κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρόν, ἐπέρασε ὁ Ἰησοῦς τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀπὸ μέσα ἀπὸ σπαρμένα χωράφια. Οἱ δὲ μαθηταί του ἐπείνασαν καὶ ἄρχισαν νὰ ξεσπυρίζουν στάχυα καὶ νὰ τρώγουν.

2 Ἀλλ᾽ οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν τοὺς εἶδαν, τοῦ εἶπαν, «Νά, οἱ μαθηταί σου κάνουν ἐκεῖνο ποὺ δὲν πρέπει νὰ κάνουν τὸ Σάββατον».

3 Ἐκεῖνος δὲ τοὺς εἶπε, «Δὲν ἐδιαβάσατε τί ἔκανε ὁ Δαυΐδ, ὅταν ἐπείνασε αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί του;

4 Πῶς ἐμπῆκε είς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπετρέπετο οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί του νὰ φάγουν, παρὰ μόνον οἱ ἱερεῖς;

5 Ἢ δὲν ἐδιαβάσατε είς τὸν νόμον ὅτι κατὰ τὰ Σάββατα οἱ ἱερεῖς βεβηλώνουν τὸ Σάββατον είς τὸν ναὸν καὶ εἶναι ἀθῶοι;

6 Σᾶς λέγω δέ, ὅτι ἐδῶ εἶναι κάτι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν ναόν.

7 Ἐὰν μάλιστα ἐγνωρίζατε τί σημαίνει, Ἀγάπην θέλω καὶ ὄχι θυσίαν, δὲν θὰ καταδικάζατε τοὺς ἀθώους.

8 Διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος τοῦ Σαββάτου».

Θεραπεία ἀνθρώπου μὲ ξερὸ χέρι

[9]Καὶ ἔφυγε ἀπ᾽ ἐκεῖ καὶ ἦλθε είς τὴν συναγωγήν τους·

[10]καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας ἄνθρωπος ποὺ εἶχε ξερὸ χέρι. Καὶ τὸν ἐρώτησαν, «Ἐπιτρέπεται κατὰ τὸ Σάββατον νὰ κάνῃ ἕνας θεραπείαν; », μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν κατηγορήσουν.

[11]Ἐκεῖνος δὲ τοὺς εἶπε, « Ποιός ἀπὸ σᾶς, ποὺ ἔχει ἕνα πρόβατον, ἐὰν αὐτὸ πέσῃ τὸ Σάββατον είς ἕνα λάκκον, δὲν θὰ τὸ πιάσῃ καὶ δὲν θὰ τὸ σηκώσῃ;

[12]Πόσο διαφέρει ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ πρόβατον. Ὥστε, ἐπιτρέπεται νὰ εὐεργετῇ κανεὶς τὰ Σάββατα».

[13]Τότε λέγει είς τὸν ἄνθρωπον, «Ἅπλωσε τὸ χέρι σου», καὶ αὐτὸς ἅπλωσε τὸ χέρι του. Καὶ ἔγινε πάλιν γερὸ ὅπως καὶ τὸ ἄλλο.

Συνωμοσία κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[14]Οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἐβγῆκαν, ἔλαβαν ἀπόφασιν ἐναντίον του νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν.

[15]Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἔμαθε καὶ ἀνεχώρησε ἀπὸ ἐκεῖ. Καὶ τὸν ἀκολούθησε πολὺς κόσμος καὶ τοὺς ἐθεράπευσε ὅλους,

[16]καὶ μὲ αὐστηρὸν τόνον τοὺς διέταξε νὰ μὴ τὸν φανερώσουν,

[17]διὰ νὰ ἀληθεύσῃ ἐκεῖνο, ποὺ εἶπε ὁ προφήτης Ἡσαΐας:

[18]Ἰδοὺ ὁ δοῦλός μου, τὸν ὁποῖον ἐδιάλεξα, ὁ ἀγαπητός μου, είς τὸν ὁποῖον εὐαρεστήθηκε ἡ ψυχή μου. Θὰ τοῦ δώσω τὸ Πνεῦμα μου καὶ θὰ διακηρύξῃ δικαιοσύνην είς τὸν ἐθνικὸν κόσμον.

[19]Δὲν θὰ φιλονεικῇ, οὔτε θὰ φωνάζῃ, οὔτε θὰ ἀκούῃ κανεὶς τὴν φωνήν του είς τὰς πλατείας.

[20]Καλάμι ραγισμένο δὲν θὰ τὸ σπάσῃ καὶ λυχνάρι ποὺ καπνίζει δὲν θὰ τὸ σβήσῃ, ἕως ὅτου κάνῃ τὴν δικαιοσύνην νὰ νικήσῃ.

[21]Καὶ είς τὸ ὄνομά του ἔθνη θὰ ἐλπίζουν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπαντᾶ εἰς τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐνεργεῖ διὰ τοῦ Σατανᾶ

22 Τότε τοῦ ἔφεραν κάποιον δαιμονισμένον τυφλὸν καὶ βωβὸν καὶ τὸν ἐθεράπευσε, ὥστε ὁ τυφλὸς καὶ ὁ βωβὸς νὰ μιλῇ καὶ νὰ βλέπῃ.

23 Καὶ ὅλοι κατάπληκτοι ἔλεγαν, «Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ υἱὸς τοῦ Δαυΐδ; ».

24 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν αὐτά, εἶπαν, «Αὐτὸς δὲν διώχνει τὰ δαιμόνια παρὰ διὰ τοῦ Βεελζεβούλ, τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν δαιμονίων».

25 Ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ ἤξερε τὰς σκέψεις των, τοὺς εἶπε, «Κάθε βασίλειον, ὅταν χωρισθῇ εἰς ἀντιμαχόμενα μέρη, ἐξαφανίζεται, καὶ κάθε πόλις ἢ οἰκογένεια, ποὺ χωρίζεται εἰς ἀντιμαχόμενα μέρη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ.

26 Καὶ ἐὰν ὁ Σατανᾶς διώχνῃ τὸν Σατανᾶν, τότε ἔχει κομματιασθῇ ὁ ἴδιος· πῶς εἶναι λοιπὸν δυνατὸν νὰ σταθῇ τὸ βασίλειόν του;

27 Καὶ ἐὰν ἐγὼ διὰ τοῦ Βεελζεβοὺλ διώχνω τὰ δαιμόνια, τότε τὰ παιδιά σας διὰ ποίου τὰ διώχνουν; Διὰ τοῦτο αὐτοὶ θὰ εἶναι οἱ κριταί σας.

28 Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐγὼ διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ διώχνω τὰ δαιμόνια, τότε ἔφθασε σ᾽ ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

29 Ἢ πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μπῇ κανεὶς εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἰσχυροῦ καὶ νὰ ἁρπάξῃ τὰ σκεύη του, χωρὶς νὰ ἔχῃ δέσει πρῶτα τὸν ἰσχυρὸν καὶ τότε νὰ λεηλατήσῃ τὸ σπίτι του;

30 Ὅποιος δὲν εἶναι μαζί μου, εἶναι ἐναντίον μου καὶ ὅποιος δὲν μαζεύει μαζί μου, σκορπίζει.

31 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, κάθε ἁμαρτία καὶ βλασφημία θὰ συγχωρηθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἡ βλασφημία ὅμως κατὰ τοῦ Πνεύματος δὲν θὰ συγχωρηθῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

32 Ὅποιος πῇ λόγον ἐναντίον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ συγχωρηθῇ· ἀλλ᾽ ὅποιος μιλήσῃ ἐναντίον τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, δὲν θὰ συγχωρηθῇ οὔτε εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα οὔτε εἰς τὸν μέλλοντα.

33 Ἢ κάνετε τὸ δένδρον καλόν, ὁπότε καὶ ὁ καρπός του θὰ εἶναι καλός, ἢ κάνετε τὸ δένδρον κακόν, ὁπότε καὶ ὁ καρπός του θὰ εἶναι κακός, διότι ἀπὸ τὸν καρπὸν γνωρίζεται τὸ δένδρον.

34 Γενεὰ ἐχιδνῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μιλῆτε γιὰ καλὰ πράγματα, ἀφοῦ εἶσθε πονηροί; Διότι τὸ στόμα μιλεῖ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι γεμάτη ἡ καρδιά.

35 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος βγάζει ἀπὸ τὸ ἀγαθὸν τὸ ἀποταμιευμένον μέσα του, καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ κακὸν ποὺ ἔχει μέσα του βγάζει κακόν.

36 Σᾶς λέγω, ὅτι διὰ κάθε λόγον ἀνωφελῆ, ποὺ θὰ ποῦν οἱ ἄνθρωποι, θὰ δώσουν λόγον δι᾽ αὐτὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως,

37 διότι ἀπὸ τοὺς λόγους σου θὰ δικαιωθῇς καὶ ἀπὸ τοὺς λόγους σου θὰ κατακριθῇς».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀρνεῖται νὰ κάνῃ θαῦμα

38 Τότε ἔλαβαν τὸν λόγον μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους καὶ εἶπαν, «Διδάσκαλε, θέλομε νὰ ἰδοῦμε ἀπὸ σὲ ἕνα θαῦμα».

39 Ἐκεῖνος δὲ τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἡ γενεὰ ἡ πονηρὴ καὶ ἡ μοιχαλὶς ζητεῖ θαῦμα, καὶ θαῦμα δὲν θὰ τῆς δοθῇ ἄλλο παρὰ τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου.

40 Ὅπως δηλαδὴ ὁ Ἰωνᾶς ἦτο εἰς τὴν κοιλιὰ μεγάλου ψαριοῦ τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἔτσι θὰ μείνῃ καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν καρδιὰ τῆς γῆς τρεῖς ἡμέρες καὶ τρεῖς νύχτες.

41 Οἱ ἄνθρωποι τῆς Νινευῒ θὰ ἐγερθοῦν κατὰ τὴν κρίσιν μαζὶ μὲ τὴν γενεὰν αὐτὴν καὶ θὰ τὴν κρίνουν, διότι μετενόησαν μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ, ἐνῷ ἐδῶ πρόκειται γιὰ κάτι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶν.

42 Ἡ βασίλισσα τοῦ Νότου θὰ ἐγερθῇ κατὰ τὴν κρίσιν μαζὶ μὲ τὴν γενεὰν αὐτὴν καὶ θὰ τὴν κρίνῃ, διότι ἦλθε ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, ἐνῷ ἐδῶ πρόκειται γιὰ κάτι μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν Σολομῶντα».

Ὁ κίνδυνος ἀπὸ μίαν ἀτελῆ βελτίωσιν

[43]«Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα βγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾷ ἀπὸ ξεροὺς τόπους καὶ ζητεῖ ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ δὲν τὴν βρίσκει.

[44]Τότε λέγει, «Ἂς γυρίσω είς τὸ σπίτι μου, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔφυγα». Καὶ ὅταν ἔλθῃ, τὸ βρίσκει ἀδειανὸ καὶ σκουπισμένο καὶ στολισμένο.

[45]Τότε πηγαίνει καὶ παίρνει μαζί του ἄλλα ἑπτὰ πνεύματα, πονηρότερα ἀπὸ αὐτό, καὶ μπαίνουν νὰ κατοικήσουν ἐκεῖ καὶ τότε ἡ τελευταία κατάστασις τοῦ ἀνθρώπου γίνεται χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην. Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ είς τὴν γενεὰν αὐτὴν τὴν πονηράν».

Οἱ πραγματικοὶ ἀδελφοί

[46]Ἐνῷ αὐτὸς ἐμιλοῦσε είς τὰ πλήθη, ἡ μητέρα του καὶ οἱ ἀδελφοί του ἐστέκοντο ἔξω καὶ ἤθελαν νὰ τοῦ μιλήσουν.

[47]Καὶ κάποιος τοῦ εἶπε, «Νά ἡ μητέρα σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου στέκονται ἔξω καὶ θέλουν νὰ σὲ ἰδοῦν».

[48]Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη είς ἐκεῖνον ποὺ τοῦ τὸ εἶπε, «Ποιά εἶναι ἡ μητέρα μου; Καὶ ποιοί εἶναι οἱ ἀδελφοί μου; ».

[49]Καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του ἐπάνω είς τοὺς μαθητάς του καὶ εἶπε, «Νά ἡ μητέρα μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

[50]Ἐκεῖνος ποὺ θὰ κάνῃ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου, ποὺ εἶναι είς τοὺς ούρανούς, αὐτὸς θὰ μοῦ εἶναι ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ καὶ μητέρα».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 13

Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως

[1]Κατ΄ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐβγῆκε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ ἐκαθότανε κοντὰ είς τὴν θάλασσαν.

[2]Καὶ ἐμαζεύθηκε γύρω του κόσμος πολύς, ὥστε ἀναγκάσθηκε νὰ μπῇ σ᾽ ἕνα πλοιάριον καὶ νὰ καθήσῃ, ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος ἐστεκότανε είς τὴν παραλίαν.

[3]Καὶ τοὺς ἐμίλησε διὰ πολλὰ πράγματα σὲ παραβολές. Τοὺς ἔλεγε, «Ἐβγῆκε ὁ γεωργὸς διὰ νὰ σπείρῃ.

[4]Καὶ ἐνῷ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ ὅταν ἦλθαν τὰ πουλιά, τοὺς κατέφαγαν.

[5]Ἄλλοι ἔπεσαν σὲ πετρῶδες ἔδαφος, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πολὺ χῶμα, καὶ ἀμέσως ἐφύτρωσαν, διότι ἡ γῆ δὲν εἶχε βάθος.

[6]Ἀλλ᾽ ὅταν ἐβγῆκε ὁ ἥλιος, ἐκάησαν καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ρίζαν, ἐξεράθηκαν.

[7]Ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια καὶ ὅταν ἐμεγάλωσαν τὰ ἀγκάθια, τοὺς ἔπνιξαν τελείως.

[8]Ἄλλοι δὲ ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἀπέδωσαν καρπούς, ἄλλος μὲν ἑκατὸ φορές, ἄλλος δὲ ἑξῆντα καὶ ἄλλος τριάντα.

[9]Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

Διατί μιλεῖ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ παραβολές

[10]Καὶ ὅταν οἱ μαθηταὶ τὸν ἐπλησίασαν, τοῦ εἶπαν, «Διατί τοὺς μιλεῖς μὲ παραβολάς; ».

[11]Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Σ᾽ ἐσᾶς ἔχει δοθῆ τὸ νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, εἰς ἐκείνους δὲ δὲν ἔχει δοθῆ.

[12]Διότι εἰς ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει κάτι, θὰ τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο καὶ θὰ περισσέψῃ· ἀλλὰ ἀπὸ ὅποιον δὲν ἔχει, θὰ ἀφαιρεθῇ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει.

[13]Διὰ τοῦτο τοὺς μιλῶ μὲ παραβολάς, ἐπειδὴ ἐνῷ κυττάζουν, ὅμως δὲν βλέπουν καὶ ἐνῷ ἀκούουν, ὅμως δὲν ἀκούουν οὔτε καταλαβαίνουν, ὥστε νὰ μὴ εἶναι δυνατὸν νὰ μετανοήσουν.

[14]Καὶ ἐκπληρώνεται εἰς τὴν περίπτωσίν τους ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα, ἡ ὁποία λέγει: Θὰ ἀκοῦτε καλὰ ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ καταλάβετε καὶ θὰ κυττάζετε καλὰ ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἰδῆτε.

[15]Διότι ἔγινε ἀναίσθητη ἡ καρδιὰ τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ βαρειὰ ἀκούουν μὲ τὰ αὐτιά τους καὶ ἔκλεισαν τὰ μάτια τους, μὴ τυχὸν ἰδοῦν μὲ τὰ μάτια καὶ ἀκούσουν μὲ τὰ αὐτιὰ καὶ καταλάβουν μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μετανοήσουν καὶ ἐγὼ τοὺς θεραπεύσω.

16Ἀλλὰ τὰ δικά σας μάτια εἶναι εὐτυχῆ διότι βλέπουν, καὶ τὰ αὐτιά σας διότι ἀκούουν.

17Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα, ποὺ βλέπετε σεῖς καὶ δὲν τὰ εἶδαν καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα, ποὺ ἀκοῦτε σεῖς καὶ δὲν τὰ ἄκουσαν».

Ἑρμηνεία τῆς παραβολῆς τοῦ σπορέως

18«Σεῖς λοιπὸν ἀκοῦστε τὴν παραβολὴν τοῦ σπορέως.

19Σὲ κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀκούει τὸν λόγον περὶ τῆς βασιλείας καὶ δὲν μετανοεῖ, ἔρχεται ὁ πονηρὸς καὶ ἁρπάζει ἐκεῖνο ποὺ εἶναι σπαρμένο στὴν καρδιά του. Αὐτὸς εἶναι ὁ σπόρος ποὺ ἐσπάρθηκε κοντὰ εἰς τὸν δρόμον.

20Ὁ σπόρος, ποὺ ἐσπάρθηκε εἰς τὰ πετρώδη μέρη, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀκούει τὸν λόγον καὶ ἀμέσως μὲ χαρὰν τὸν παίρνει.

21Δὲν ἔχει ὅμως ρίζαν μέσα του ἀλλ᾽ εἶναι προσωρινός, καὶ ὅταν ἔλθῃ κάποια στενοχώρια ἢ διωγμὸς ἐξ αἰτίας τοῦ λόγου, ἀμέσως κλονίζεται.

22Ὁ δὲ σπόρος, ποὺ ἐσπάρθηκε ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀκούει τὸν λόγον ἀλλ᾽ ἡ κοσμικὴ μέριμνα καὶ ἡ παραπλάνησις τοῦ πλούτου πνίγουν τὸν λόγον καὶ γίνεται ἄκαρπος.

23Ἐκεῖνος δὲ ὁ σπόρος ποὺ ἐσπάρθηκε εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος, αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ἀκούει τὸν λόγον καὶ τὸν κατανοεῖ, καὶ ὁ ὁποῖος πραγματικὰ καρποφορεῖ καὶ ἀποδίδει ὁ ἕνας ἑκατό, ἄλλος ἑξῆντα καὶ ἄλλος τριάντα φορὲς περισσότερον».

Ἡ παραβολὴ τῶν ζιζανίων

24Ἄλλην παραβολὴν τοὺς παρουσίασε καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔσπειρε εἰς τὸ χωράφι του καλὸν σπόρον.

25Ἀλλ᾽ ὅταν οἱ ἄνθρωποι ἐκοιμῶντο, ἦλθε ὁ ἐχθρός του καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνάμεσα εἰς τὸ σιτάρι καὶ ἔφυγε.

26 Ὅταν δὲ ἐβλάστησε ὁ σπόρος καὶ ἔκανε καρπόν, τότε ἐφάνησαν καὶ τὰ ζιζάνια.

27 Καὶ ἦλθαν οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότη καὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε, δὲν ἔσπειρες καλὸν σπόρον εἰς τὸ χωράφι σου; Πῶς λοιπὸν ἔχει ζιζάνια; ».

28 Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Ἐχθρὸς ἄνθρωπος τὸ ἔκανε». Τότε οἱ δοῦλοι τοῦ εἶπαν, «Θέλεις νὰ πᾶμε νὰ τὰ μαζέψουμε; ».

29 Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ὄχι, μήπως, ὅταν μαζέψετε τὰ ζιζάνια, ἐκριζώσετε μαζὶ μὲ αὐτὰ καὶ τὸ σιτάρι.

30 Ἀφῆστέ τα νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ δύο, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ θερισμός, καὶ κατὰ τὸν χρόνον τοῦ θερισμοῦ θὰ πῶ εἰς τοὺς θεριστάς, «Μαζέψετε πρῶτα τὰ ζιζάνια καὶ δέσετέ τα σὲ δεμάτια, διὰ νὰ τὰ κάψετε, τὸ δὲ σιτάρι μαζέψετέ το εἰς τὴν ἀποθήκην μου».

Ὁ σπόρος σιναπιοῦ καὶ τὸ προζύμι (παραβολαί)

31 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς παρουσίασε καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ σπόρον σιναπιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε ἕνας ἄνθρωπος καὶ τὸν ἔσπειρε στὸ χωράφι του.

32 Αὐτὸς ὁ σπόρος εἶναι μὲν ὁ μικρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς σπόρους, ὅταν ὅμως μεγαλώσῃ, εἶναι τὸ μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαχανικὰ καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε νὰ ἔρχωνται τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ κάνουν φωληὲς εἰς τοὺς κλάδους του».

33 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς εἶπε, «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ προζύμι, τὸ ὁποῖον ἐπῆρε μία γυναῖκα καὶ τὸ ἀνέμιξε μὲ τρία σάτα ἀλεῦρι, ἕως ὅτου ἐζυμώθηκε ὅλον».

34 Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς μὲ παραβολὰς εἰς τὰ πλήθη, καὶ δὲν τοὺς ἔλεγε τίποτε χωρὶς παραβολήν,

35 διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλέχθη διὰ τοῦ προφήτου: Θὰ ἀρχίσω νὰ μιλῶ μὲ παραβολὰς καὶ θὰ πῶ πράγματα κρυμμένα ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

36Τότε ἄφησε τὰ πλήθη καὶ ἦλθε εἰς τὸ σπίτι του. Καὶ ἦλθαν οἱ μαθηταί του καὶ τοῦ εἶπαν, «Ἐξήγησέ μας τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ χωραφιοῦ».

Ἑρμηνεία τῆς παραβολῆς τῶν ζιζανίων

37Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει τὸν καλὸν σπόρον, εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38Τὸ δὲ χωράφι εἶναι ὁ κόσμος· ὁ καλὸς σπόρος εἶναι οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας, τὰ δὲ ζιζάνια εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ·

39ὁ ἐχθρός, ποὺ τὰ ἔσπειρε, εἶναι ὁ διάβολος, ὁ δὲ θερισμὸς εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου, καὶ οἱ θερισταὶ εἶναι οἱ ἄγγελοι.

40Ὅπως λοιπὸν μαζεύονται τὰ ζιζάνια καὶ καίονται, ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ κόσμου τούτου.

41Θὰ ἀποστείλῃ δηλαδὴ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους του καὶ θὰ μαζέψουν ἀπὸ τὸ βασίλειόν του ὅλα τὰ σκάνδαλα καὶ ὅσους κάνουν τὴν ἀνομίαν,

42καὶ θὰ τοὺς ρίξουν εἰς τὸ καμίνι ποὺ καίει. Ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν.

43Τότε οἱ δίκαιοι θὰ λάμψουν ὅπως ὁ ἥλιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Πατέρα τους· ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

Ὁ θησαυρός, τὸ μαργαριτάρι καὶ τὸ δίχτυ (παραβολαί)

44«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ θησαυρόν, ὁ ὁποῖος εἶναι κρυμμένος σὲ χωράφι καὶ τὸν ὁποῖον κάποιος ἄνθρωπος, ὅταν τὸν εὑρῆκε, τὸν ἔκρυψε καὶ ἀπὸ τὴν χαράν του πηγαίνει καὶ πωλεῖ ὅσα ἔχει καὶ ἀγοράζει τὸ χωράφι ἐκεῖνο.

45Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἔμπορον, ὁ ὁποῖος ζητεῖ καλὰ μαργαριτάρια.

46Ὅταν δὲ βρῇ ἕνα πολύτιμο μαργαριτάρι, πηγαίνει καὶ πωλεῖ ὅλα ὅσα ἔχει καὶ τὸ ἀγοράζει.

47Πάλιν μοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ ἕνα δίχτυ ποὺ τὸ ἔρριξαν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐμάζεψε κάθε εἶδος ψάρια.

48Ὅταν ἐγέμισε, τὸ ἔφεραν εἰς τὴν ἀκτήν, ἐκάθησαν δὲ καὶ ἐμάζεψαν τὰ καλὰ σὲ ἀγγεῖα, τὰ δὲ σάπια τὰ ἐπέταξαν.

49Τὸ ἴδιο θὰ συμβῇ καὶ κατὰ τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου. Θὰ βγοῦν οἱ ἄγγελοι καὶ θὰ χωρίσουν τοὺς πονηροὺς ἀπὸ τοὺς δικαίους

50καὶ θὰ τοὺς ρίξουν εἰς τὸ καμίνι ποὺ καίει. Ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν».

51Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἐκαταλάβατε ὅλα αὐτά; » Αὐτοὶ τοῦ λέγουν, «Ναί, Κύριε».

52Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπε, «Διὰ τοῦτο κάθε γραμματεύς, ὁ ὁποῖος ἐδιδάχθηκε τὰ περὶ τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μοιάζει μὲ ἄνθρωπον οἰκοδεσπότην, ὁ ὁποῖος βγάζει ἀπὸ τὸν θησαυρόν του καινούργια πράγματα καὶ παληά».

Εἰς τὴν Ναζαρὲτ ἀρνοῦνται τὸν Χριστόν

53Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε τὶς παραβολὲς αὐτές, ἔφυγε ἀπ᾽ ἐκεῖ.

54Καὶ ὅταν ἦλθε εἰς τὴν πατρίδα του, τοὺς ἐδίδασκε εἰς τὴν συναγωγήν τους κατὰ τέτοιον τρόπον, ὥστε νὰ ἐκπλήσσωνται καὶ νὰ λέγουν, «Ἀπὸ ποῦ τοῦ ἦλθε αὐτὴ ἡ σοφία καὶ αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις;

55Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ ξυλουργοῦ; Δὲν ὀνομάζεται ἡ μητέρα του Μαριὰμ καὶ οἱ ἀδελφοί του Ἰάκωβος, Ἰωσῆς, Σίμων καὶ Ἰούδας;

56Καὶ οἱ ἀδελφές του δὲν εἶναι ὅλες μαζί μας; Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν τοῦ ἦλθαν ὅλα αὐτά; ».

57Καὶ δυσπιστοῦσαν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Δὲν ὑπάρχει προφήτης περιφρονημένος παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ εἰς τὸ σπίτι του».

58Καὶ δὲν ἔκανε ἐκεῖ πολλὰ θαύματα ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας των.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 14

Θάνατος Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ

[1]Κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἄκουσε ὁ Ἡρώδης ὁ τετράρχης τὴν φήμην περὶ τοῦ Ἰησοῦ

[2]καὶ εἶπε είς τοὺς αὐλικούς του, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής· ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ γι᾽ αὐτὸ αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις ἐνεργοῦν δι᾽ αὐτοῦ».

[3]Διότι ὁ Ἡρώδης εἶχε συλλάβει τὸν Ἰωάννην, τὸν ἔδεσε καὶ τὸν ἔβαλε είς τὴν φυλακὴν ἐξ αἰτίας τῆς Ἡρωδιάδος, συζύγου τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου,

[4]ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης τοῦ ἔλεγε, «Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ τὴν ἔχῃς».

[5]Καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἐφοβήθηκε ὅμως τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, διότι τὸν ἐθεωροῦσαν προφήτην.

[6]Ὅταν ἑωρτάζοντο τὰ γενέθλια τοῦ Ἡρώδη, ἐχόρεψε ἡ θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος είς τὸ μέσον τῶν προσκεκλημένων καὶ ἄρεσε τόσον είς τὸν Ἡρώδην,

[7]ὥστε τῆς ὑποσχέθηκε μὲ ὅρκον νὰ τῆς δώσῃ ὅ, τι θὰ ἐζητοῦσε.

[8]Αὐτή, ἀφοῦ καθωδηγήθηκε ἀπὸ τὴν μητέρα της, «Δῶσε μου», λέγει, «ἐδῶ σ᾽ ἕνα πιάτο τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ».

[9]Καὶ ἐλυπήθηκε ὁ βασιλεύς, ἕνεκα ὅμως τοῦ ὅρκου του καὶ τῶν προσκεκλημένων διέταξε νὰ τῆς δοθῇ,

[10]καὶ ἔστειλε καὶ ἀπεκεφάλισαν τὸν Ἰωάννην είς τὴν φυλακήν.

[11]Καὶ ἔφεραν τὸ κεφάλι του είς ἕνα πιάτο καὶ τὸ ἔδωσαν είς τὴν κόρην καὶ αὐτὴ τὸ ἔφερε είς τὴν μητέρα της.

[12]Καὶ ἦλθαν οἱ μαθηταί του, ἐπῆραν τὸ σῶμα καὶ τὸ ἔθαψαν, καὶ ἦλθαν καὶ τὰ εἶπαν είς τὸν Ἰησοῦν.

Ὁ χορτασμὸς τῶν πέντε χιλιάδων

[13]Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησε ἀπ᾽ ἐκεῖ μὲ πλοιάριον είς ἔρημον τόπον μόνος του. Καὶ ὅταν τὸ ἔμαθεν ὁ κόσμος, τὸν ἀκολούθησαν πεζῇ ἀπὸ τὰς πόλεις.

14Ὅταν ἀποβιβάσθηκε, εἶδε πολὺν κόσμον καὶ τοὺς σπλαγχνίσθηκε καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους.

15Ὅταν δὲ ἐβράδυασε, ἦλθαν σ᾽ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ εἶπαν, «Ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα περασμένη· ἄφησε λοιπὸν τὸν κόσμον νὰ πᾶνε είς τὰ χωριὰ καὶ νὰ ἀγοράσουν διὰ τοὺς ἑαυτούς των τρόφιμα».

16Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ πᾶνε· δῶστέ τους σεῖς νὰ φάγουν».

17Αύτοὶ δὲ τοῦ λέγουν, «Δὲν ἔχομεν ἐδῶ παρὰ πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια».

18Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Φέρετέ μού τα ἐδῶ».

19Καὶ ἀφοῦ διέταξε τὸν κόσμον νὰ ξαπλώσῃ στὸ χορτάρι, ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια καὶ ἀφοῦ ὕψωσε τὰ μάτια του είς τὸν ούρανόν, τὰ εύλόγησε, τὰ ἔκοψε καὶ ἔδωκε είς τοὺς μαθητὰς τὰ ψωμιά, οἱ δὲ μαθηταὶ είς τὸν κόσμον.

20Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἐσήκωσαν ὅ, τι ἐπερίσσεψε ἀπὸ τὰ κομμάτια, δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα.

21Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔφαγαν ἦσαν πέντε χιλιάδες περίπου ἄνδρες ἐκτὸς τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδιῶν.

Ὁ Ἰησοῦς περπατεῖ ἐπάνω είς τὴν θάλασσαν

22Καὶ ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἀνάγκασε τοὺς μαθητὰς νὰ μποῦν είς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ πᾶνε πρὶν ἀπ᾽ αὐτὸν είς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἕως ὅτου διαλύσῃ τὸν κόσμον.

23Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὸν κόσμον, ἀνέβηκε είς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῇ μόνος του. Ὅταν δὲ ἐβράδυασε, ἦτο ἐκεῖ μόνος.

24Τὸ πλοιάριον εὑρίσκετο ἤδη είς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ ἐπάλαιε μὲ τὰ κύματα, διότι ὁ ἄνεμος ἦτο ἀντίθετος.

25Κατὰ τὴν τετάρτην δὲ νυχτερινὴν βάρδια ἦλθε είς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς περπατώντας ἐπάνω είς τὴν θάλασσαν.

[26]Οἱ μαθηταί, ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περπατῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐταράχθηκαν καὶ ἔλεγαν ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους ἐφώναξαν.

[27]Ἀμέσως τοὺς ἐμίλησε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε, «Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι· μὴ φοβᾶσθε».

[28]Τότε τοῦ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, «Κύριε, ἐὰν εἶσαι σύ, τότε δῶσέ μου διαταγὴν νὰ ἔλθω σ᾿ ἐσὲ ἐπάνω στὰ νερά».

[29]Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Ἔλα». Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος κατέβηκε ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἄρχισε νὰ περπατῇ ἐπάνω στὰ νερά, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν Ἰησοῦν.

[30]Ἀλλ᾿ ἐπειδὴ ἔβλεπε τὸν ἄνεμον δυνατὸν ἐφοβήθηκε, καὶ ἐπειδὴ ἄρχισε νὰ βυθίζεται, ἐφώναξε, «Κύριε, σῶσέ με».

[31]Ἀμέσως ὁ Ἰησοῦς ἅπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἔπιασε καὶ τοῦ λέγει, «Ὀλιγόπιστε, γιατί ἐδίστασες; ».

[32]Καὶ ὅταν ἀνέβηκαν εἰς τὸ πλοιάριον, ἔπαυσε ὁ ἄνεμος.

[33]Ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν εἰς τὸ πλοιάριον τὸν προσκύνησαν καὶ τοῦ εἶπαν, «Ἀληθινὰ εἶσαι Θεοῦ Υἱός».

[34]Καὶ ἀφοῦ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἦλθαν καὶ ἀπεβιβάσθησαν εἰς τὴν Γεννησαρέτ.

[35]Καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι τοῦ τόπου ἐκείνου τὸν ἀνεγνώρισαν, ἔστειλαν ἀγγελιαφόρους εἰς ὅλην τὴν περιοχὴν ἐκείνην καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς.

[36]Καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἀγγίξουν μόνον τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του· καὶ ὅσοι τὸ ἄγγισαν, ἐθεραπεύθησαν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 15

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπαντᾶ εἰς τὴν ἐπίκρισιν ὅτι παραβαίνει τὰς παραδόσεις

[1]Τότε ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ ἔλεγαν,

2«Γιατί οἱ μαθηταί σου παραβαίνουν τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων; Δὲν πλένουν τὰ χέρια, ὅταν πρόκειται νὰ φάγουν».

3Αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίθη, «Γιατί καὶ σεῖς παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς παραδόσεώς σας;

4Ὁ Θεὸς εἶπε: Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, καί, Ἐκεῖνος, ποὺ ὑβρίζει πατέρα ἢ μητέρα ὀφείλει νὰ θανατωθῇ.

5Σεῖς δὲ λέγετε: «Ἐκεῖνος ποὺ θὰ πῇ είς τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του, Ὅ,τι ἔχεις νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ ἐμέ, αὐτὸ δίδεται ὡς δῶρον είς τὸν Θεόν, αὐτὸς δὲν ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τιμήσῃ τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του».

6Καὶ ἀκυρώσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ χάριν τῆς παραδόσεώς σας.

7Ὑποκριταί, εἶχε δίκηο ὁ Ἡσαΐας, ὅταν ἐπροφήτευσε γιὰ σᾶς:

8Ὁ λαὸς αὐτὸς μὲ τὸ στόμα τους μὲ πλησιάζει καὶ μὲ τὰ χείλη μὲ τιμᾶ, ἐνῷ ἡ καρδιά τους εἶναι πολύ μακρυὰ ἀπὸ ἐμέ·

9μάταια μὲ λατρεύουν, ἀφοῦ διδάσκουν διδασκαλίες καὶ ἐντολὲς ἀνθρώπινες».

10Καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε τὸν κόσμον τοὺς εἶπε, «Ἀκοῦτε καὶ καταλάβετε·

11δὲν μολύνει τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνο ποὺ μπαίνει είς τὸ στόμα, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μολύνει τὸν ἄνθρωπον».

12Τότε προσῆλθαν οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ εἶπαν, «Ξέρεις ὅτι οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν ὅσα εἶπες, ἐσκανδαλίσθησαν; ».

13Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη, «Κάθε φυτὸν ποὺ δὲν ἐφύτεψεν ὁ Πατέρας μου ὁ ούράνιος θὰ ξεριζωθῇ.

14Ἀφῆστε τους. Εἶναι τυφλοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν ἀνθρώπων. Καὶ ὅταν ἕνας τυφλὸς ὁδηγῇ ἄλλον τυφλόν, θὰ πέσουν καὶ οἱ δύο σὲ λάκκο».

15Ὁ Πέτρος τότε ἔλαβε τὸν λόγον καὶ τοῦ εἶπε, «Ἐξήγησέ μας τὴν παραβολήν».

16Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε, «Ἀκόμη καὶ σεῖς εἶσθε ἀνόητοι;

[17]Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι κάθε τι ποὺ μπαίνει εἰς τὸ στόμα, προχωρεῖ εἰς τὴν κοιλιὰ καὶ ἀποβάλλεται εἰς τὸ ἀποχωρητήριον;

[18]Ἀλλ᾽ ἐκεῖνα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα, προέρχονται ἀπὸ τὴν καρδιά, καὶ ἐκεῖνα εἶναι ποὺ μολύνουν τὸν ἄνθρωπον.

[19]Ἀπὸ τὴν καρδιὰ δηλαδὴ βγαίνουν σκέψεις πονηραί, φόνοι, μοιχεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

[20]Αὐτὰ εἶναι ποὺ μολύνουν τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλὰ τὸ νὰ φάγῃ κανεὶς μὲ ἄπλυτα χέρια, αὐτὸ δὲν τὸν μολύνει».

Θεραπεία μιᾶς ἐθνικῆς κόρης

[21]Καὶ ἀφοῦ ἐβγῆκε ἀπ᾽ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησε εἰς τὰ μέρη τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος.

[22]Καὶ μιὰ γυναῖκα Χαναναία ἀπὸ τὴν περιοχὴν ἐκείνην ἐβγῆκε καὶ ἐφώναζε, «Ἐλέησέ με, Κύριε, υἱὲ τοῦ Δαυΐδ. Ἡ θυγατέρα μου βασανίζετα ἀπὸ δαιμόνιον».

[23]Αὐτὸς ὅμως δὲν ἀπεκρίθη οὔτε λέξιν. Καὶ ἦλθαν οἱ μαθηταί του καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Διῶξέ την, διότι φωνάζει ἀπὸ πίσω μας».

[24]Αὐτὸς ἀπεκρίθη, «Δὲν εἶμαι σταλμένος παρὰ εἰς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τῆς γενεᾶς τοῦ Ἰσραήλ».

[25]Αὐτὴ δὲ ἀφοῦ τὸν ἐπλησίασε, τὸν προσκυνοῦσε καὶ ἔλεγε, «Κύριε, βοήθησέ με».

[26]Ἐκεῖνος τῆς ἀπεκρίθη, «Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ πάρω τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὸ ρίξω στὰ σκυλιά».

[27]Αὐτὴ δὲ εἶπε, «Ναί, Κύριε, ἀλλὰ καὶ τὰ σκυλιὰ τρώγουν ἀπὸ τὰ ψίχουλα, ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ τραπέζι τῶν κυρίων τους».

[28]Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Ὦ γυναῖκα, μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου· ἂς σοῦ γίνῃ ὅπως θέλεις». Καὶ ἐθεραπεύθηκε ἡ θυγατέρα της ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

Πολλοὶ θεραπεύονται

29Καὶ ὅταν ἔφυγε ἀπ᾽ ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἦλθε κοντὰ εἰς τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας
καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐκαθότανε ἐκεῖ.

30Καὶ ἦλθε εἰς αὐτὸν πολὺς κόσμος ποὺ εἶχαν μαζί τους χωλούς, τυφλούς,
βωβούς, κουλοὺς καὶ ἄλλους πολλοὺς καὶ τοὺς ἔρριξαν εἰς τὰ πόδια του καὶ
τοὺς ἐθεράπευσε,

31ὥστε ὁ κόσμος ἐθαύμαζε, ὅταν ἔβλεπε βωβοὺς νὰ μιλοῦν, κουλοὺς νὰ
γίνωνται ὑγιεῖς, κουτσοὺς νὰ περπατοῦν καὶ τυφλοὺς νὰ βλέπουν. Καὶ
ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ.

32Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐκάλεσε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε, «Σπλαγχνίζομαι
τὸν κόσμον, διότι ἐπὶ τρεῖς τώρα ἡμέρες παραμένουν κοντά μου καὶ δὲν ἔχουν
τί νὰ φάγουν, καὶ νὰ τοὺς διαλύσω νηστικοὺς δὲν θέλω, μήπως ἀποκάμουν εἰς
τὸν δρόμον».

33Καὶ τοῦ λέγουν οἱ μαθηταί, «Ἀπὸ ποῦ νὰ πάρωμεν ἐδῶ εἰς τὴν ἔρημον τόσα
ψωμιά, ὥστε νὰ χορτάσῃ τόσος πολύς κόσμος; ».

34Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Πόσα ψωμιὰ ἔχετε; », αὐτοὶ δὲ εἶπαν, «Ἑπτὰ καὶ
λίγα ψαράκια».

35Καὶ ἀφοῦ διέταξε τὸν κόσμον νὰ πλαγιάσῃ εἰς τὴν γῆν,

36ἐπῆρε τὰ ἑπτὰ ψωμιὰ καὶ τὰ ψάρια καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, τὰ
ἔκοψε καὶ τὰ ἐμοίρασε εἰς τοὺς μαθητάς, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς τὸν κόσμον.

37Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ποὺ
ἐπερίσσεψαν, ἑπτὰ γεμᾶτα καλάθια.

38Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔφαγαν, ἦσαν τέσσερις χιλιάδες ἄνδρες, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς
γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά.

39Καὶ ἀφοῦ διέλυσε τὸν κόσμον ἐμπῆκε εἰς τὸ πλοιάριον καὶ ἦλθε εἰς τὴν
περιοχὴν τῆς Μαγδαλᾶ.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 16

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀρνεῖται νὰ κάνῃ θαῦμα

1Καὶ ἦλθαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι καὶ τὸν παρεκάλεσαν, μὲ σκοπὸν
νὰ τὸν πειράξουν, νὰ τοὺς δείξῃ ἕνα θαῦμα ἀπὸ τὸν ούρανόν.

2Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Ὅταν βραδυάσῃ, λέτε, «Καλὸ καιρὸ θὰ ἔχωμε, διότι ὁ
ούρανὸς εἶναι ξανθοκόκκινος».

3Καὶ τὸ πρωῒ λέτε, «Σήμερα θὰ ἔχωμε βροχή, διότι ὁ ούρανὸς εἶναι
ξανθοκόκκινος καὶ συννεφιασμένος». Ὑποκριταί, τὸ πρόσωπον τοῦ ούρανοῦ
ξέρετε νὰ τὸ διακρίνετε, τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ διακρίνετε;

4Ἡ γενεὰ ἡ πονηρὴ καὶ ἡ μοιχαλὶς ζητεῖ θαῦμα, ἀλλὰ θαῦμα ἄλλο δὲν θὰ τῆς
δοθῇ παρὰ τὸ θαῦμα τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου». Καὶ τοὺς ἄφησε καὶ ἔφυγε.

Ἐπιτίμησις τῆς ὀλιγοπιστίας τῶν μαθητῶν

5Ὅταν οἱ μαθηταὶ ἦλθαν είς τὴν ἀντικρυνὴν ὄχθην, ἐλησμόνησαν νὰ πάρουν
ψωμιά.

6Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Βλέπετε καὶ προσέχετε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν
Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων».

7Αὐτοὶ δὲ ἐσκέπτοντο μέσα τους καὶ ἔλεγαν, «Δὲν ἐπήραμε ψωμιά».

8Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὸ ἀντελήφθη καὶ τοὺς εἶπε, «Τί σκέπτεσθε μέσα σας,
ὀλιγόπιστοι, ὅτι δὲν ἐπήρατε ψωμιά;

9Ἀκόμη δὲν καταλαβαίνετε οὔτε θυμᾶσθε τὰ πέντε ψωμιὰ τῶν πέντε
χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ πόσα κοφίνια ἐπήρατε;

10Οὔτε τὰ ἑπτὰ ψωμιὰ τῶν τεσσάρων χιλιάδων ἀνθρώπων καὶ πόσα καλάθια
ἐπήρατε;

11Πῶς δὲν καταλαβαίνετε ὅτι δὲν σᾶς ἐμίλησα γιὰ ψωμί, ἀλλὰ γιὰ νὰ
προσέχετε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων; ».

12Τότε ἐκατάλαβαν ὅτι δὲν τοὺς εἶπε νὰ προσέχουν ἀπὸ τὸ προζύμι, ἀλλὰ ἀπὸ
τὴν διδασκαλίαν τῶν Σαδδουκαίων.

Ὁ Πέτρος ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός

13Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦλθε είς τὰ μέρη τῆς Καισαρείας τοῦ Φιλίππου, ἐρωτοῦσε
τοὺς μαθητάς του, «Ποιός, λέγουν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;
».

14Αύτοὶ δὲ ἀπήντησαν, «Μερικοὶ λέγουν ὅτι εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής,
ἄλλοι ὁ Ἠλίας, καὶ ἄλλοι ὁ Ἱερεμίας ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς προφήτας».

15Λέγει είς αὐτούς, «Σεῖς, ποιός λέτε ὅτι εἶμαι; ».

16Ὁ Σίμων Πέτρος ἀπεκρίθη, «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ».

17Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Μακάριος εἶσαι, Σίμων υἱὲ τοῦ Ἰωνᾶ, διότι ἄνθρωπος
δὲν σοῦ τὸ ἀπεκάλυψε αὐτό, ἀλλ᾽ ὁ Πατέρας μου ὁ ούράνιος.

18Καὶ ἐγὼ σοῦ λέγω, Σὺ εἶσαι Πέτρος καὶ ἐπάνω είς τὴν πέτραν αὐτὴν θὰ
οίκοδομήσω τὴν ἐκκλησίαν μου καὶ αἱ πύλαι τοῦ ᾞδη δὲν θὰ τὴν
καταβάλουν.

19Καὶ θὰ σοῦ δώσω τὰ κλειδιὰ τῆς βασιλείας τῶν ούρανῶν καὶ ὅ, τι δέσῃς είς
τὴν γῆν, θὰ εἶναι δεμένο είς τοὺς ούρανούς. Καὶ ὅ, τι λύσῃς είς τὴν γῆν, θὰ
εἶναι λυμένο είς τοὺς ούρανούς».

20Τότε αὐστηρῶς διέταξε τοὺς μαθητάς του νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα ὅτι αὐτὸς
εἶναι ὁ Χριστός.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασίν του

21Ἀπὸ τότε ἄρχισε ὁ Ἰησοῦς νὰ δείχνῃ είς τοὺς μαθητάς του, ὅτι πρέπει νὰ
ὑπάγῃ είς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πολλὰ νὰ πάθῃ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ
ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ νὰ θανατωθῇ καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ
ἀναστηθῇ.

22Καὶ ὁ Πέτρος, ἀφοῦ τὸν ἐπῆρε ἰδιαιτέρως, ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῇ είς σοβαρὸν
τόνον καὶ νὰ τοῦ λέγῃ, «Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ φανῇ σπλαγχνικός, Κύριε, ὥστε νὰ μὴ
σοῦ συμβῇ τοῦτο».

23Αὐτὸς δὲ ἐστράφη είς τὸν Πέτρον καὶ εἶπε, «Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· μοῦ
εἶσαι σκάνδαλον, διότι δὲν σκέπτεσαι τὰ ἀρεστὰ είς τὸν Θεὸν ἀλλὰ τὰ ἀρεστὰ
είς τοὺς ἀνθρώπους».

Κλῆσις πρὸς αὐταπάρνησιν

24Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς είς τοὺς μαθητάς του, «Ἐὰν κανεὶς θέλῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἂς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ.

25Διότι ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, αὐτὸς θὰ τὴν χάσῃ. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωήν του ἐξ αἰτίας μου, αὐτὸς θὰ τὴν βρῇ.

26Διότι τί ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, ζημιωθῇ δὲ τὴν ψυχήν του; Ἢ τί εἶναι δυνατὸν νὰ δώσῃ ὁ ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς του;

27Διότι μέλλει νὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέσα είς τὴν δόξαν τοῦ Πατέρα του μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους του καὶ τότε θὰ ἀνταμείψῃ καθένα σύμφωνα μὲ ὅ, τι ἔκανε.

28Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ στέκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γευθοῦν τὸν θάνατον, ἕως ὅτου ἰδοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται είς τὴν βασιλείαν του».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 17

Ἡ Μεταμόρφωσις

1Ὕστερα ἀπὸ ἕξη ἡμέρες, παίρνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τὸν ἀδελφόν του, καὶ τοὺς ἀνεβάζει σ᾽ ἕνα ψηλὸ βουνὸ ἰδιαιτέρως.

2Καὶ μεταμορφώθηκε μπροστά τους καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν του ὅπως ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἐνδύματά του ἔγιναν ἄσπρα σὰν τὸ φῶς.

3Καὶ ἐμφανίσθηκαν είς αὐτοὺς ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας, οἱ ὁποῖοι συνωμιλοῦσαν μαζί του.

4Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πέτρος καὶ εἶπε είς τὸν Ἰησοῦν, «Κύριε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ. Ἐὰν θέλῃς, ἂς κάνωμεν ἐδῶ τρεῖς σκηνές, μίαν γιὰ σένα, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἠλίαν».

5Ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμη ἐμιλοῦσε, ἕνα σύννεφο φωτεινὸ τοὺς ἐσκίασε καὶ μία φωνὴ ἀπὸ τὸ σύννεφο ἔλεγε: Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον εὐαρεστοῦμαι. Αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε.

6Καὶ ὅταν ἄκουσαν οἱ μαθηταί, ἔπεσαν μὲ τὸ πρόσωπόν τους εἰς τὴν γῆν καὶ ἐφοβήθησαν πολύ.

7Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς ἐπλησίασε, τοὺς ἄγγιξε καὶ εἶπε, «Σηκωθῆτε καὶ μὴ φοβᾶσθε».

8Ὅταν δὲ ἐσήκωσαν τὰ μάτια τους δὲν εἶδαν κανένα παρὰ μόνον τὸν Ἰησοῦν.

9Καὶ ἐνῷ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ βουνό, ὁ Ἰησοῦς τοὺς διέταξε, «Μὴ πῆτε σὲ κανένα τὸ ὅραμα, ἕως ὅτου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστηθῇ ἐκ τῶν νεκρῶν».

10Καὶ τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί, «Γιατί λοιπὸν λέγουν οἱ γραμματεῖς ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ πρῶτα ὁ Ἠλίας; ».

11Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Ὁ Ἠλίας μὲν ἔρχεται πρῶτα καὶ θὰ βάλῃ ὅλα σὲ τάξιν.

12Σᾶς λέγω ὅμως, ὅτι ὁ Ἠλίας ἤδη ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν ἀλλὰ τοῦ ἔκαναν ὅ, τι ἤθελαν. Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ πάθῃ ἀπὸ αὐτούς».

13Τότε κατάλαβαν οἱ μαθηταὶ ὅτι τοὺς ἐμίλησε διὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν.

Θεραπεία ἑνὸς σεληνιαζομένου παιδιοῦ

14Καὶ ὅταν ἦλθαν πρὸς τὸ πλῆθος, τὸν ἐπλησίασε ἕνας καί, γονατιστός, τοῦ ἔλεγε,

15«Κύριε, ἐλέησε τὸ παιδί μου, διότι σεληνιάζεται καὶ ὑποφέρει πολύ. Πολλὲς φορὲς πέφτει στὴ φωτιὰ καὶ πολλὲς φορὲς στὸ νερό.

16Καὶ τὸν ἔφερα εἰς τοὺς μαθητάς σου ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν θεραπεύσουν».

17Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ὦ γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας; Ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχωμαι; Φέρετέ μου αὐτὸν ἐδῶ».

18Καὶ ἐπέπληξε αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐβγῆκε ἀπ᾽ αὐτὸν τὸ δαιμόνιον καὶ ἐθεραπεύθηκε τὸ παιδὶ ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

19Τότε ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπαν, «Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλωμε; ».

20Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐξ αἰτίας τῆς ἀπιστίας σας. Σᾶς βεβαιῶ, ἐὰν ἔχετε πίστιν σὰν τὸν σπόρο τοῦ σιναπιοῦ θὰ πῆτε εἰς τὸ βουνὸ αὐτό, «Μετατοπίσου ἀπ᾽ ἐδῶ ἐκεῖ», καὶ θὰ μετατοπισθῇ καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς εἶναι ἀδύνατον.

21[Τοῦτο δὲ τὸ γένος δὲν βγαίνει παρὰ μὲ προσευχὴν καὶ νηστείαν]».

Ὁ Ἰησοῦς καὶ πάλιν προλέγει τὸν θάνατόν του

22Ὅταν δὲ περιεφέροντο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παραδοθῇ σὲ χέρια ἀνθρώπων.

23Καὶ θὰ τὸν φονεύσουν καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῇ». Καὶ ἐλυπήθηκαν πάρα πολύ.

Ὁ Ἰησοῦς πληρώνει τὸν φόρον

24Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Καπερναούμ, ἦλθαν εἰς τὸν Πέτρον ἐκεῖνοι ποὺ εἰσέπρατταν τὰ δίδραχμα καὶ εἶπαν, «Ὁ διδάσκαλός σας δὲν πληρώνει τὰ δίδραχμα; ».

25Λέγει, «Ναί». Καὶ ὅταν ἦλθε εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἐπρόλαβε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε, «Τί φρονεῖς, Σίμων; Οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ ποιούς παίρνουν δασμοὺς ἢ φόρον; Ἀπὸ τὰ παιδιά τους ἢ ἀπὸ τοὺς ξένους; ».

26Ὁ Πέτρος τοῦ λέγει, «Ἀπὸ τοὺς ξένους». Εἶπε εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Ἐπομένως τὰ παιδιὰ εἶναι ἐλεύθερα.

27Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ τοὺς σκανδαλίσωμεν, πήγαινε εἰς τὴν θάλασσαν, ρίξε τὸ ἀγκίστρι καὶ πάρε τὸ πρῶτο ψάρι, ποὺ θὰ ἀνεβῇ· ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ θὰ βρῇς ἕνα τετράδραχμον. Πάρε το καὶ δῶσε τούς το γιὰ μένα καὶ γιὰ σένα».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 18

Μάθημα ταπεινοφροσύνης

1Ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπαν, «Ποιός
ἆραγε θὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν; ».

2Καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε ἕνα παιδί, τὸ ἔβαλε ἀνάμεσά τους καὶ εἶπε,

3«Σᾶς βεβαιῶ ὅτι, ἐὰν δὲν μετανοήσετε καὶ δὲν γίνετε σὰν τὰ παιδιά, δὲν θὰ
μπῆτε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4Ἐκεῖνος, ποὺ θὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτόν του σὰν τοῦτο τὸ παιδί, αὐτὸς θὰ
εἶναι ὁ μεγαλύτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

5Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ δεχθῇ ἕνα τέτοιο παιδὶ εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐμὲ δέχεται».

Δι᾿ ὅσους γίνονται πρόσκομμα εἰς τοὺς ἄλλους

6«Ἐκεῖνος, ποὺ θὰ σκανδαλίσῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους, ποὺ πιστεύουν
σ᾿ ἐμέ, τὸν συμφέρει νὰ κρεμασθῇ ἀπὸ τὸν λαιμόν του μιὰ μυλόπετρα καὶ νὰ
καταποντισθῇ εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης.

7Ἀλλοίμονον εἰς τὸν κόσμον διὰ τὰ σκάνδαλα. Εἶναι βέβαια ἀνάγκη νὰ
ἔλθουν τὰ σκάνδαλα. Ἀλλ᾿ ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον, διὰ τοῦ ὁποίου
ἔρχεται τὸ σκάνδαλον.

8Ἐὰν τὸ χέρι σου ἢ τὸ πόδι σου σὲ σκανδαλίζῃ, κόψε το καὶ ρίξε το μακρυά.
Εἶναι καλύτερα γιὰ σένα νὰ μπῇς εἰς τὴν ζωὴν κουλὸς ἢ κουτσὸς παρὰ νὰ ἔχῃς
δύο χέρια ἢ δύο πόδια καὶ νὰ σὲ ρίξουν στὴν αἰωνία φωτιά.

9Καὶ ἐὰν τὸ μάτι σου σὲ σκανδαλίζῃ, βγάλε το καὶ ρίξε το μακρυά. Εἶναι
καλύτερα γιὰ σένα νὰ μπῇς μονόφθαλμος εἰς τὴν ζωὴν παρὰ νὰ ἔχῃς δύο
μάτια καὶ νὰ σὲ ρίξουν εἰς τὴν πυρίνην γέενναν.

10Προσέχετε νὰ μὴ περιφρονήσετε κανένα ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους. Διότι
σᾶς λέγω, ὅτι οἱ ἄγγελοί τους, εἰς τοὺς οὐρανούς, βλέπουν πάντοτε τὸ
πρόσωπον τοῦ Πατέρα μου ποὺ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

11[Ἦλθε βέβαια ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός]».

Ἡ παραβολὴ τοῦ χαμένου προβάτου

12«Τί νομίζετε; Ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος ἔχῃ ἑκατὸ πρόβατα καὶ χαθῇ ἕνα ἀπὸ αὐτά, δὲν θὰ ἀφήσῃ τὰ ἐνενῆντα ἐννέα είς τὰ βουνὰ καὶ θὰ τρέξῃ νὰ ζητήσῃ τὸ χαμένο;

13Καὶ ἐὰν συμβῇ νὰ τὸ βρῇ, σᾶς βεβαιῶ χαίρει περισσότερον γι΄ αὐτὸ παρὰ γιὰ τὰ ἐνενῆντα ἐννέα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν χαθῆ.

14Κατὰ παρόμοιον τρόπον, δὲν εἶναι θέλημα τοῦ οὐρανίου Πατέρα σας, νὰ χαθῇ ἕνας ἀπὸ τούτους τοὺς μικρούς».

Πῶς νὰ φερόμεθα πρὸς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἁμαρτήσει

15«Ἐὰν ὁ ἀδελφός σου ἁμαρτήσῃ, πήγαινε καὶ ἔλεγξέ τον, ὅταν θὰ εἶσθε οἱ δύο σας μόνοι. Ἐὰν σὲ ἀκούσῃ, τότε ἐκέρδισες τὸν ἀδελφόν σου.

16Ἐὰν δὲν σὲ ἀκούσῃ, τότε πάρε μαζί σου ἀκόμη ἕνα ἢ δύο, διὰ νὰ πιστοποιηθῇ κάθε πρᾶγμα ἀπὸ τὸ στόμα δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.

17Ἐὰν ὅμως δὲν τοὺς ἀκούσῃ, τότε νὰ τὸ πῇς είς τὴν ἐκκλησίαν· ἐὰν δὲ καὶ τὴν ἐκκλησίαν δὲν ἀκούσῃ, τότε νὰ τὸν θεωρῇς ὡς ἐθνικὸν ἢ τελώνην.

18Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅσα δέσετε είς τὴν γῆν, θὰ εἶναι δεμένα είς τὸν οὐρανόν, καὶ ὅσα λύσετε είς τὴν γῆν, θὰ εἶναι λυμένα είς τὸν οὐρανόν».

Συμπροσευχή

19«Ἐπίσης σᾶς λέγω, ὅτι ἐὰν δύο ἀπὸ σᾶς, είς τὴν γῆν, συμφωνήσουν νὰ ζητήσουν οἱονδήποτε πρᾶγμα, θὰ τοὺς γίνῃ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου τὸν ἐπουράνιον.

20Διότι ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς συγκεντρωμένοι είς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖ εἶμαι ἀνάμεσά τους».

Τὸ καθῆκον τῆς συγγνώμης καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ ἀγνώμονος δούλου

21Τότε ἐπλησίασε ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπε, «Κύριε, πόσες φορὲς νὰ συγχωρήσω τὸν ἀδελφόν μου, ἐὰν ἐξακολουθῇ νὰ μοῦ κάνῃ κακόν; Ἕως ἑπτὰ φορές; ».

22Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν σοῦ λέγω ἕως ἑπτὰ φορὲς ἀλλὰ ἕως ἑβδομῆντα φορὲς τὸ ἑπτά.

23Διὰ τοῦτο μοιάζει ἡ βασιλεία τῶν ούρανῶν μὲ ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του.

24Ὅταν δὲ ἄρχισε νὰ λογαριάζεται, τοῦ ἔφεραν ἕναν ποὺ χρωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα.

25Ἐπειδὴ δὲ αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ τὰ πληρώσῃ, διέταξε ὁ κύριός του νὰ πωληθῇ αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε καὶ νὰ ἐπιστραφοῦν τὰ ὀφειλόμενα.

26Τότε ἔπεσε ὁ δοῦλος εἰς τὰ πόδια του καὶ τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, κάνε ὑπομονὴ καὶ ὅλα θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω».

27Καὶ ὁ κύριος τοῦ δούλου τὸν σπλαγχνίσθηκε, τὸν ἄφησε ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε τὸ χρέος.

28Μόλις ἐβγῆκε ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, συνήντησε ἕνα ἀπὸ τοὺς συνδούλους του, ποὺ τοῦ χρωστοῦσε ἑκατὸ δηνάρια. Καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δός μου ὅσα χρωστᾶς».

29Ὁ δὲ σύνδουλός του ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ τὸν παρακαλοῦσε λέγων, «Κάνε ὑπομονὴ καὶ θὰ σοῦ τὰ ἐπιστρέψω».

30Αὐτὸς ὅμως δὲν ἤθελε, ἀλλ᾽ ἐπῆγε καὶ τὸν ἔβαλε εἰς τὴν φυλακὴν ἕως ὅτου ἐπιστρέψῃ τὰ ὀφειλόμενα.

31Ὅταν οἱ σύνδουλοί του εἶδαν ὅ, τι συνέβη, ἐλυπήθηκαν πάρα πολὺ καὶ ἦλθαν καὶ ἐξήγησαν εἰς τὸν κύριόν τους ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῆ.

32Τότε ὁ κύριός του τὸν ἐκάλεσε καὶ τοῦ λέγει, «Δοῦλε πονηρέ, ὅλο τὸ χρέος ἐκεῖνο σοῦ τὸ ἐχάρισα, διότι μὲ παρεκάλεσες.

33Δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ ἐλεήσῃς τὸν σύνδουλόν σου, ὅπως καὶ ἐγὼ σὲ ἠλέησα; ».

34Καὶ ὠργισμένος ὁ κύριός του τὸν παρέδωσε εἰς τοὺς βασανιστάς, ἕως ὅτου τοῦ ἐπιστρέψῃ ὅλα ὅσα τοῦ χρωστοῦσε.

35Ἔτσι καὶ ὁ Πατέρας μου ὁ ούράνιος θὰ σᾶς συμπεριφερθῇ, ἐὰν ὁ καθένας σας
δὲν συγχωρῇ τὸν ἀδελφόν του μὲ ὅλην σας τὴν καρδιά».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 19

Περὶ διαζυγίου

1Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε τοὺς λόγους αὐτούς, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν
καὶ ἦλθε είς τὴν περιοχὴν τῆς Ἰουδαίας πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην.

2Τὸν ἀκολούθησε δὲ πολὺς κόσμος καὶ τοὺς ἐθεράπευσεν ἐκεῖ.

3Καὶ ἦλθαν είς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξουν, καὶ τοῦ
εἶπαν, «Ἐπιτρέπεται νὰ χωρίζῃ κανεὶς τὴν γυναῖκα του διὰ κάθε αἰτίαν; ».

4Αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Δὲν ἐδιαβάσατε ὅτι ὁ Δημιουργὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοὺς
ἐδημιούργησε ἄνδρες καὶ γυναῖκες,

5καὶ εἶπε, Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα
καὶ θὰ προσκολληθῇ είς τὴν γυναῖκά του, καὶ οἱ δύο θὰ γίνουν μία σάρκα;

6Ὥστε δὲν εἶναι πλέον δύο ἀλλὰ μία σάρκα. Ἐκεῖνο λοιπόν, ποὺ ὁ Θεὸς
ἕνωσε, ὁ ἄνθρωπος ἂς μὴ τὸ χωρίζῃ».

7«Γιατί λοιπόν», τοῦ λέγουν, «ὁ Μωϋσῆς διέταξε νὰ δίδουν ἕνα ἔγγραφον
διαζυγίου καὶ νὰ χωρίζουν; ».

8Αὐτὸς τοὺς λέγει, «Ὁ Μωϋσῆς ἐξ αἰτίας τῆς σκληροκαρδίας σας, σᾶς
ἐπέτρεψε νὰ χωρίζετε τὶς γυναῖκες σας, ἀλλὰ δὲν ἦτο ἔτσι ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

9Σᾶς λέγω δέ, ὅτι ἐκεῖνος, ποὺ θὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του, ἐκτὸς ἕνεκα
πορνείας, καὶ νυμφευθῇ ἄλλην, αὐτὸς διαπράττει μοιχείαν».

10Οἱ μαθηταὶ τοῦ λέγουν, «Ἐὰν ἔτσι ἔχῃ τὸ πρᾶγμα μεταξὺ τοῦ ἀνδρὸς καὶ τῆς
γυναικός, δὲν συμφέρει νὰ ἔλθῃ κανεὶς είς γάμον».

11Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Δὲν εἶναι ὅλοι είς θέσιν νὰ δεχθοῦν τὸν λόγον αὐτόν,
ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι είς τοὺς ὁποίους ἔχει δοθῇ.

12Διότι ὑπάρχουν εὐνοῦχοι, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας τους
ἐγεννήθηκαν ἔτσι. Καὶ ὑπάρχουν εὐνοῦχοι, οἱ ὁποῖοι ἔγιναν εὐνοῦχοι ἀπὸ τοὺς

ἀνθρώπους, καὶ ὑπάρχουν εὐνοῦχοι, οἱ ὁποῖοι μόνοι τους ἔγιναν εὐνοῦχοι διὰ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. Ὅποιος μπορεῖ νὰ τὸ δεχθῇ, ἂς τὸ δεχθῇ».

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδιά

13Τότε τοῦ ἔφεραν μερικὰ παιδιά, διὰ νὰ βάλῃ τὰ χέρια ἐπάνω τους καὶ προσευχηθῇ. Οἱ δὲ μαθηταὶ τοὺς ἐπέπληξαν.

14Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τοὺς εἶπε, «Ἀφῆστε τὰ παιδιὰ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἔλθουν σ᾽ ἐμέ, διότι σὲ τέτοιους ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν».

15Καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τὰ χέρια ἐπάνω τους, ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἕνας πλούσιος νέος ζητεῖ τὴν αἰώνιον ζωήν

16Ἕνας τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί καλὸ πρέπει νὰ κάνω διὰ νὰ ἔχω αἰώνιον ζωήν; ».

17Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Γιατί μὲ λὲς ἀγαθόν; Κανεὶς δὲν εἶναι ἀγαθὸς παρὰ ἕνας, ὁ Θεός. Ἐὰν θέλῃς νὰ μπῇς είς τὴν ζωήν, φύλαγε τὰς ἐντολάς».

18Λέγει είς αὐτόν, «Ποιές; ». Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπήντησε, «Τὸ Νὰ μὴ φονεύσῃς, Νὰ μὴ μοιχεύσῃς, Νὰ μὴ κλέψῃς, Νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς,

19Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καί, Νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου».

20Λέγει είς αὐτὸν ὁ νέος, «Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου. Είς τί ἀκόμη ὑστερῶ; ».

21Τότε τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Ἐὰν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, πήγαινε καὶ πούλησε ὅσα ἔχεις καὶ μοίρασέ τα είς τοὺς πτωχούς, καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν είς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔλα ἀκολούθει με».

22Ὅταν ὁ νέος ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔφυγε λυπημένος διότι εἶχε πολλά κτήματα.

Τὰ μειονεκτήματα τοῦ πλούτου

23Ὁ Ἰησοῦς εἶπε τότε είς τοὺς μαθητάς του, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δύσκολα πλούσιος ἄνθρωπος θὰ μπῇ είς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Πάλιν σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ μιὰ καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας παρὰ πλούσιος νὰ μπῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

25 Ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ μαθηταί, ἐδοκίμασαν μεγάλην ἔκπληξιν καὶ ἔλεγαν, «Ποιός λοιπὸν εἶναι δυνατὸν νὰ σωθῇ; ».

26 Ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ τοὺς ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον, τοὺς εἶπε, «Εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀλλ᾽ εἰς τὸν Θεὸν ὅλα εἶναι δυνατά».

27 Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πέτρος καὶ τοῦ εἶπε, «Νά ἐμεῖς ποὺ ἀφήκαμε ὅλα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε· τί λοιπὸν θὰ ἀπολαύσωμεν; ».

28 Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι σεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲ ἀκολουθήσατε, ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ καθήσῃ εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του εἰς τὴν Νέαν Δημιουργίαν, θὰ καθήσετε καὶ σεῖς σὲ δώδεκα θρόνους, διὰ νὰ κρίνετε τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ Ἰσραήλ.

29 Καὶ καθένας ποὺ ἀφῆκε σπίτια ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὲς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια διὰ τὸ ὄνομά μου, θὰ πάρῃ ἑκατὸ φορὲς περισσότερα καὶ θὰ κληρονομήσῃ ζωὴν αἰώνιον.

30 Πολλοὶ δέ, οἱ ὁποῖοι εἶναι πρῶτοι, θὰ γίνουν τελευταῖοι, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι τελευταῖοι, θὰ γίνουν πρῶτοι».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 20

Ἡ παραβολὴ τῶν ἐργατῶν τοῦ ἀμπελῶνος

1 «Διότι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἄνθρωπον οἰκοδεσπότην, ὁ ὁποῖος μόλις ἐξημέρωσε, ἐπῆγε νὰ μισθώσῃ ἐργάτας διὰ τὸ ἀμπέλι του.

2 Ἀφοῦ δὲ συμφώνησε μὲ τοὺς ἐργάτας ἀπὸ ἕνα δηνάριον τὴν ἡμέραν, τοὺς ἔστειλε στὸ ἀμπέλι του.

3 Καὶ ὅταν ἐβγῆκε περὶ τὴν τρίτην ὥραν, εἶδε ἄλλους νὰ στέκωνται εἰς τὴν ἀγορὰν χωρὶς δουλειά.

4 Καὶ εἰς ἐκείνους εἶπε, «Πηγαίνετε καὶ σεῖς στὸ ἀμπέλι καὶ ὅ, τι εἶναι σωστὸ θὰ σᾶς δώσω».

[5]Ἐπῆγαν καὶ ἐκεῖνοι. Πάλιν ὅταν ἐβγῆκε κατὰ τὴν ἕκτην καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, ἔκανε τὸ ἴδιο.

[6]Ὅταν ἐβγῆκε κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, εὑρῆκε ἄλλους νὰ στέκωνται χωρὶς δουλειὰ καὶ τοὺς λέγει, «Γιατί στέκεσθε ἐδῶ ὅλην τὴν ἡμέραν χωρὶς δουλειά; ».

[7]Λέγουν είς αὐτόν, «Διότι κανένας δὲν μᾶς ἐμίσθωσε». Καὶ αὐτὸς τοὺς λέγει, «Πηγαίνετε καὶ σεῖς στὸ ἀμπέλι καὶ θὰ πάρετε ὅ, τι εἶναι σωστό».

[8]Ὅταν ἐβράδυασε λέγει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελιοῦ είς τὸν ἐπίτροπόν του, «Φώναξε τοὺς ἐργάτας καὶ δῶσέ τους τὸ ἡμερομίσθιον, ἀφοῦ ἀρχίσῃς ἀπὸ τοὺς τελευταίους μέχρι τῶν πρώτων».

[9]Ὅταν ἦλθαν ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς προσέλαβε κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ἐπῆραν ἀπὸ ἕνα δηνάριον.

[10]Ὅταν ἦλθαν οἱ πρῶτοι, ἐνόμισαν ὅτι θὰ πάρουν περισσότερα, ἀλλ᾽ ἐπῆραν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα δηνάριον.

[11]Καὶ ὅταν τὸ ἐπῆραν, παρεπονοῦντο κατὰ τοῦ οίκοδεσπότου

[12]καὶ ἔλεγαν, «Αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι ἐργάσθηκαν μίαν ὥραν καὶ τοὺς ἔκανες ἴσους μ᾽ ἐμᾶς, ποὺ ἐβαστάξαμε τὸ βάρος τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ζέστη».

[13]Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη είς ἕνα ἀπὸ αὐτούς, «Φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ. Δὲν συμφώνησες μαζί μου ἕνα δηνάριον;

[14]Πάρε ὅ, τι συμφωνήσαμε καὶ φύγε· ἐγὼ θέλω είς τοῦτον τὸν τελευταῖον νὰ δώσω ὅσα καὶ σ᾽ ἐσένα.

[15]Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ κάνω μὲ τὴν περιουσία μου ὅ, τι θέλω; Ἢ εἶναι πονηρὸ τὸ μάτι σου, ἐπειδὴ ἐγὼ εἶμαι καλός; ».

[16]Ἔτσι οἱ τελευταῖοι θὰ γίνουν πρῶτοι, καὶ οἱ πρῶτοι τελευταῖοι. Πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί».

Διὰ τρίτην φορὰν ὁ Ἰησοῦς προλέγει τὸν θάνατόν του

17Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπρόκειτο νὰ ἀνεβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆρε ἰδιαιτέρως τοὺς δώδεκα καὶ εἰς τὸν δρόμον τοὺς εἶπε,

18«Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν εἰς θάνατον.

19Καὶ θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἐθνικοὺς διὰ νὰ τὸν ἐμπαίξουν καὶ νὰ τὸν μαστιγώσουν καὶ νὰ τὸν σταυρώσουν. Ἀλλὰ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῇ».

Αἴτησις δι᾽ ἐγκόσμιον δόξαν

20Τότε τὸν ἐπλησίασε ἡ μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου μαζὶ μὲ τοὺς υἱούς της, καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ ἤθελε νὰ τοῦ ζητήσῃ κάτι.

21Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Τί θέλεις; ». Αὐτὴ τοῦ λέγει, «Διάταξε νὰ καθήσουν τὰ δύο μου παιδιά, τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο ἀπὸ τὰ ἀριστερά σου, κατὰ τὴν βασιλείαν σου».

22Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιῆτε τὸ ποτῆρι, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ πιῶ; ἢ νὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ βαπτισθῶ; ». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Μποροῦμε».

23Αὐτὸς τοὺς λέγει, «Τὸ μὲν ποτῆρι μου θὰ τὸ πιῆτε καὶ θὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ θὰ βαπτισθῶ, τὸ νὰ σᾶς βάλω ὅμως νὰ καθήσετε εἰς τὰ δεξιά μου καὶ εἰς τὰ ἀριστερά μου δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ θὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἑτοιμασθῇ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου».

24Καὶ ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ δέκα, ἀγανάκτησαν ἐναντίον τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ὁ ἀληθινὰ μεγάλος

25Ὁ Ἰησοῦς τοὺς προσκάλεσε καὶ εἶπε, «Ξέρετε ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν τὰ καταδυναστεύουν καὶ οἱ μεγάλοι τὰ καταπιέζουν.

26Αὐτὸ δὲν θὰ γίνεται μεταξύ σας, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ γίνῃ μεταξύ σας μεγάλος, θὰ εἶναι ὑπηρέτης σας,

27καὶ ἐκεῖνος, ποὺ θέλει νὰ εἶναι μεταξύ σας πρῶτος, αὐτὸς θὰ εἶναι δοῦλος σας,

[28]ὅπως ἀκριβῶς ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωήν του λύτρον διὰ πολλούς».

[29]Καὶ ὅταν ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν Ἱεριχώ, τὸν ἀκολούθησε κόσμος πολύς.

Δύο τυφλοὶ ἀναβλέπουν

[30]Δύο τυφλοί, ποὺ ἐκάθοντο κοντὰ εἰς τὸν δρόμον, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς περνᾷ, ἐφώναξαν, «Κύριε, ἐλέησέ μας, υἱὲ τοῦ Δαυΐδ».

[31]Ὁ κόσμος τοὺς ἐπέπληττε διὰ νὰ σιωπήσουν. Αὐτοὶ ὅμως δυνατώτερα ἐφώναζαν, «Κύριε, ἐλέησέ μας, υἱὲ τοῦ Δαυΐδ».

[32]Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε, τοὺς ἐφώναξε καὶ τοὺς εἶπε, «Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω; ».

[33]Λέγουν εἰς αὐτόν, «Κύριε, νὰ ἀνοίξουν τὰ μάτια μας».

[34]Ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ τοὺς σπλαγχνίσθηκε, ἄγγιξε τὰ μάτια τους καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ βλέπουν καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 21

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

[1]Ὅταν ἐπλησίασαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Βηθφαγῆ, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἔστειλε δύο μαθητάς,

[2]καὶ τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε εἰς τὸ ἀπέναντι χωριὸ καὶ ἀμέσως θὰ βρῆτε ὄνον δεμένην καὶ ἕνα πουλάρι μαζί της. Ἀφοῦ τὴν λύσετε, φέρετέ την σ᾽ ἐμέ.

[3]Καὶ ἐὰν κανεὶς σᾶς πῇ τίποτε, πέστε του, «ὁ Κύριος τὰ ἔχει ἀνάγκην· καὶ ἀμέσως θὰ τὰ στείλῃ».

[4]Τοῦτο δὲ ἔγινε διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐλέχθη διὰ τοῦ προφήτου:

[5]Νὰ πῆτε εἰς τὴν θυγατέρα Σιών, Ἰδοὺ ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται πρὸς σὲ ταπεινὰ καὶ καθισμένος ἐπάνω σ᾽ ἕνα πουλάρι, ποὺ εἶναι γέννημα ἑνὸς ὑποζυγίου ζώου.

[6]Οἱ μαθηταί, ἀφοῦ ἐπῆγαν καὶ ἔκαναν ὅπως τοὺς διέταξε ὁ Ἰησοῦς,

7 ἔφεραν τὴν ὄνον καὶ τὸ πουλάρι καὶ ἔβαλαν ἐπάνω εἰς αὐτὰ τὰ ἐνδύματά τους καὶ ἐκάθησε ἐπάνω εἰς αὐτά.

8 Καὶ οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ἔστρωσαν τὰ ἐνδύματά τους εἰς τὸν δρόμον, ἄλλοι δὲ ἔκοβαν κλάδους ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ τοὺς ἔστρωναν εἰς τὸν δρόμον.

9 Ὁ δὲ κόσμος ποὺ ἐπήγαινε μπροστὰ καὶ ἀκολουθοῦσε, ἐφώναζε, Ὡσαννὰ εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Δαυΐδ, Εὐλογημένος ἂς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

10 Καὶ ὅταν αὐτὸς ἐμπῆκε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὁλόκληρη ἡ πόλις ἐσείσθηκε καὶ ἔλεγαν, «Ποιός εἶναι αὐτός; ».

11 Τὰ δὲ πλήθη ἀπαντοῦσαν, «Αὐτὸς εἶναι ὁ προφήτης Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος κατάγεται ἀπὸ τὴ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκαθαρίζει τὸν ναόν

12 Καὶ ὅταν ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἔδιωξε ἔξω ὅλους ἐκείνους, ποὺ ἐπωλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀναποδογύρισε τὰ τραπέζια τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ τὰ καθίσματα ἐκείνων, ποὺ ἐπωλοῦσαν τὰ περιστέρια.

13 Καὶ τοὺς εἶπε, «Εἶναι γραμμένον, Ὁ οἶκός μου θὰ ὀνομάζεται οἶκος προσευχῆς, σεῖς ὅμως τὸν ἐκάνατε φωληὰ ληστῶν».

14 Καὶ ἦλθαν πρὸς αὐτόν, εἰς τὸν ναόν, τυφλοὶ καὶ κουτσοὶ καὶ τοὺς ἐθεράπευσε.

15 Ὅταν εἶδαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα ἔκανε, καὶ τὰ παιδιὰ νὰ φωνάζουν εἰς τὸν ναὸν καὶ νὰ λέγουν, «Ὡσαννὰ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Δαυΐδ», ἀγανάκτησαν

16 καὶ τοῦ εἶπαν, «Ἀκοῦς τί αὐτοὶ λέγουν; », ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Ναί. Ποτὲ δὲν ἐδιαβάσατε, ὅτι Ἀπὸ τὸ στόμα τῶν νηπίων καὶ ἐκείνων ποὺ θηλάζουν ἔκανες τέλειον ὕμνον;».

17 Καὶ ὅταν τοὺς ἄφησε, ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὴν Βηθανίαν καὶ ἐκεῖ διενυκτέρευσε.

Ἡ ἄκαρπη συκιά

18Τὸ πρωΐ, ὅταν ἐπέστρεψε εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε.

19Καὶ ὅταν εἶδε μιὰ συκιὰ εἰς τὸν δρόμον, ἦλθε πλησίον της ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε εἰς αὐτὴν παρὰ μόνον φύλλα, καὶ τῆς λέγει, «Ποτὲ πλέον νὰ μὴ γίνῃ καρπὸς ἀπὸ σέ». Καὶ ἐξεράθηκε ἀμέσως ἡ συκιά.

20Καὶ ὅταν εἶδαν οἱ μαθηταί, ἐθαύμασαν καὶ ἔλεγαν, «Πῶς ἀμέσως ἐξεράθηκε ἡ συκιά».

21Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐὰν ἔχετε πίστιν καὶ δὲν ἀμφιβάλλετε, ὄχι μόνον τὸ θαῦμα τῆς συκιᾶς θὰ κάνετε, ἀλλὰ καὶ ἂν πῆτε εἰς τὸ βουνὸ τοῦτο, «Σήκω καὶ πήγαινε εἰς τὴν θάλασσαν», θὰ γίνῃ.

22Καὶ ὅλα, ὅσα ζητήσετε εἰς τὴν προσευχήν, ἐὰν πιστεύετε, θὰ τὰ λάβετε».

Ἡ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀμφισβητεῖται

23Καὶ ὅταν ἦλθε εἰς τὸν ναόν, τὸν ἐπλησίασαν, ἐνῷ ἐδίδασκε, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, καὶ τοῦ εἶπαν, «Μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνεις αὐτά, καὶ ποιός σοῦ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν αὐτήν; ».

24Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Θὰ σᾶς κάνω καὶ ἐγὼ μίαν ἐρώτησιν, καὶ ἐὰν μοῦ ἀπαντήσετε, θὰ σᾶς πῶ καὶ ἐγὼ μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνω αὐτά.

25Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ ποῦ ἦτο; Ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; ». Αὐτοὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους καὶ ἔλεγαν, «Ἐὰν ποῦμε, «Ἀπὸ τὸν οὐρανόν», θὰ μᾶς πῇ, «Γιατί λοιπὸν δὲν ἐπιστέψατε σ᾽ αὐτόν; »,

26ἐὰν δὲ ποῦμε, «Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους», φοβούμεθα τὸν λαόν, διότι ὅλοι ἔχουν τὸν Ἰωάννην γιὰ προφήτην».

27Καὶ ἀπεκρίθησαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Δὲν γνωρίζομεν». Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Οὔτε καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνω αὐτά».

Ἡ παραβολὴ τῶν δύο υἱῶν

28«Ἀλλὰ τί νομίζετε περὶ τούτου; Ἕνας ἄνθρωπος εἶχε δύο παιδιά, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ πρῶτον καὶ εἶπε, «Παιδί μου, πήγαινε σήμερα νὰ ἐργασθῇς εἰς τὸ ἀμπέλι».

29Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Δὲν θέλω». Ἀλλ᾽ ὕστερα μετανόησε καὶ ἐπῆγε.

30Καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν δεύτερον καὶ τοῦ εἶπε τὰ ἴδια. Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Μάλιστα, κύριε», ἀλλὰ δὲν ἐπῆγε.

31Ποιός λοιπὸν ἀπὸ τοὺς δύο ἔκανε τὸ θέλημα τοῦ πατέρα του; ». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Ὁ πρῶτος». Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι πηγαίνουν πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

32Διότι ἦλθε ὁ Ἰωάννης σ᾽ ἐσᾶς καὶ ἐβάδιζε τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης ἀλλὰ δὲν τὸν ἐπιστέψατε, οἱ τελῶναι ὅμως καὶ αἱ πόρναι τὸν ἐπίστεψαν. Σεῖς δέ, ἂν καὶ τὰ εἴδατε, οὔτε ὕστερα μετανοήσατε, ὥστε νὰ τὸν πιστέψετε».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀμπελιοῦ

33«Ἄλλην παραβολὴν ἀκοῦστε: Ὑπῆρχε κάποτε ἕνας οἰκοδεσπότης, ὁ ὁποῖος ἐφύτεψε ἕνα ἀμπέλι, ἔβαλε γύρω του ἕνα φράχτη, ἔσκαψε εἰς αὐτὸ ἕνα πατητῆρι καὶ ἔκτισε ἕνα πύργον. Ὕστερα τὸ ἐνοίκιασε εἰς γεωργοὺς καὶ ἔφυγε εἰς ξένην χώραν.

34Ὅταν δὲ ἐπλησίασε ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δούλους του πρὸς τοὺς γεωργοὺς διὰ νὰ πάρουν τοὺς καρπούς του.

35Ἀλλ᾽ οἱ γεωργοί, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, ἕναν ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, ἄλλον ἐλιθοβόλησαν.

36Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους καὶ ἔκαναν εἰς αὐτοὺς τὰ ἴδια.

37Τελευταῖον δὲ ἔστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱόν του καὶ εἶπε, «Θὰ ἐντραποῦν τὸν υἱόν μου».

38Οἱ γεωργοὶ ὅμως, ὅταν εἶδαν τὸν υἱόν, εἶπαν ἀναμεταξύ τους, «Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐμπρὸς ἂς τὸν σκοτώσωμεν καὶ ἂς πάρωμεν τὴν κληρονομίαν του»,

39καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν ὡδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

40Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀμπελιοῦ, τί θὰ κάνῃ εἰς τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους; ».

41Λέγουν εἰς αὐτόν, «Θὰ τοὺς ἐξολοθρεύσῃ μὲ τὸν χειρότερον τρόπον καὶ τὸ
ἀμπέλι θὰ τὸ παραδώσῃ εἰς ἄλλους γεωργούς, οἱ ὁποῖοι θὰ τοῦ παραδώσουν
τοὺς καρποὺς εἰς τὸν καιρόν τους».

42Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ποτὲ δὲν ἐδιαβάσατε εἰς τὰς γραφάς, ὅτι Ὁ λίθος
ποὺ ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαῖος λίθος· ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινε
αὐτό, καὶ φαίνεται θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια μας;

43Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι θὰ ἀφαιρεθῇ ἀπὸ σᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ
δοθῇ εἰς ἔθνος, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποφέρῃ τοὺς καρπούς της,

44καὶ ἐκεῖνος, ποὺ θὰ πέσῃ ἐπάνω σ᾽ αὐτὸν τὸν λίθον, θὰ συντριβῇ, καὶ ἐκεῖνον
εἰς τὸν ὁποῖον θὰ πέσῃ, θὰ τὸν κάνῃ κομμάτια».

45Καὶ ὅταν ἄκουσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολάς του,
κατάλαβαν ὅτι μιλεῖ γι᾽ αὐτούς.

46Καὶ ἐνῷ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν συλλάβουν, ἐφοβήθηκαν τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ,
διότι τὸν ἐθεωροῦσαν ὡς προφήτην.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 22

Ἡ παραβολὴ τῶν γάμων

1Καὶ πάλιν ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπε μὲ παραβολάς:

2«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἕνα βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ
κάνῃ τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ του.

3Καὶ ἔστειλε τοὺς δούλους του νὰ καλέσουν τοὺς καλεσμένους εἰς τοὺς
γάμους, ἀλλ᾽ αὐτοὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἔλθουν.

4Πάλιν ἔστειλε ἄλλους δούλους μὲ τὴν ἐντολήν, «Νὰ πῆτε εἰς τοὺς
καλεσμένους: ἑτοίμασα τὸ γεῦμά μου· οἱ ταῦροι καὶ τὰ μανάρια ἔχουν σφαγῆ
καὶ ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους».

5Αὐτοὶ ὅμως τοὺς ἠγνόησαν καὶ ἔφυγαν, ὁ ἕνας εἰς τὸ χωράφι του, ἄλλος εἰς
τὸ ἐμπόριόν του.

[6]Οἱ λοιποί, ἀφοῦ συνέλαβαν τοὺς δούλους του, τοὺς ἐκακοποίησαν καὶ τοὺς ἐσκότωσαν.

[7]Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐκεῖνος, ὅταν τὸ ἄκουσε, ὠργίσθηκε καὶ ἔστειλε τὸν στρατόν του καὶ ἐξωλόθρευσε τοὺς φονηάδες ἐκείνους καὶ ἔκαψε τὴν πόλιν τους.

[8]Τότε λέγει είς τοὺς δούλους του, «Ὁ μὲν γάμος εἶναι ἕτοιμος, οἱ καλεσμένοι ὅμως δὲν ἦσαν ἄξιοι.

[9]Πηγαίνετε λοιπὸν είς τὰ σταυροδρόμια καὶ ὅσους βρῆτε, καλέστε τους είς τοὺς γάμους».

[10]Καὶ οἱ δοῦλοι ἐβγῆκαν είς τοὺς δρόμους, ἐμάζεψαν ὅλους ὅσους εὑρῆκαν, κακοὺς καὶ καλούς, καὶ ἐγέμισε ἡ αἴθουσα τοῦ γάμου ἀπὸ φιλοξενουμένους.

[11]Ὅταν δὲ ἐμπῆκε ὁ βασιλεὺς νὰ ἰδῇ τοὺς φιλοξενουμένους, εἶδε ἐκεῖ ἕναν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε ἔνδυμα γάμου,

[12]καὶ τοῦ λέγει, «Φίλε, πῶς ἐμπῆκες ἐδῶ χωρὶς νὰ ἔχῃς ἔνδυμα γάμου; », αὐτὸς δὲ ἔμεινε βουβός.

[13]Τότε εἶπε ὁ βασιλεὺς είς τοὺς ὑπηρέτας, «Ἀφοῦ τοῦ δέσετε τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια, σηκῶστέ τον καὶ ρίξτε τον ἔξω είς τὸ σκοτάδι· ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν».

[14]Διότι πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ὀλίγοι ὅμως εἶναι οἱ ἐκλεκτοί».

[15]Τότε ἐπῆγαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ ἔλαβαν ἀπόφασιν νὰ τὸν παγιδεύσουν μὲ λόγους.

Περὶ καταβολῆς φόρου

[16]Καὶ στέλλουν είς αὐτὸν τοὺς μαθητάς των μαζὶ μὲ τοὺς Ἡρωδιανοὺς καὶ τοῦ λέγουν, «Διδάσκαλε, γνωρίζομεν ὅτι εἶσαι ἀληθὴς καὶ διδάσκεις ἀληθινὰ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὲ μέλει γιὰ κανένα, διότι δὲν λαμβάνεις ὑπ᾽ ὄψιν σου τὸ πρόσωπον τῶν ἀνθρώπων.

[17]Πές μας λοιπόν, τί φρονεῖς; Ἐπιτρέπεται νὰ δίνωμεν φόρον είς τὸν Καίσαρα ἢ ὄχι; ».

18Ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς κατάλαβε τὴν πονηρίαν των, τοὺς εἶπε, «Γιατί μὲ πειράζετε, ὑποκριταί;

19Δείξατέ μου τὸ νόμισμα τοῦ φόρου». Αὐτοὶ δὲ τοῦ ἔφεραν ἕνα δηνάριον.

20Καὶ τοὺς λέγει, «Τίνος εἶναι ἡ εἰκόνα αὐτὴ καὶ ἡ ἐπιγραφή; ».

21Αὐτοὶ τοῦ λέγουν, «Τοῦ Καίσαρος». Τότε τοὺς λέγει, «Δῶστε λοιπὸν εἰς τὸν Καίσαρα ὅσα ὀφείλονται εἰς τὸν Καίσαρα καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὅσα ὀφείλονται εἰς τὸν Θεόν».

22Καὶ ὅταν ἄκουσαν αὐτό, ἐθαύμασαν καὶ τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν.

Περὶ ἀναστάσεως

23Κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἦλθαν εἰς αὐτὸν Σαδδουκαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν καὶ τὸν ἐρώτησαν,

24«Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς εἶπεν, Ἐὰν ἕνας πεθάνῃ ἄτεκνος, τότε πρέπει ὁ ἀδελφός του νὰ νυμφευθῇ τὴν γυναῖκά του καὶ νὰ φέρῃ ἀπογόνους εἰς τὸν ἀδελφόν του.

25Ἦσαν λοιπὸν σ᾽ ἐμᾶς ἑπτὰ ἀδελφοί. Ὁ πρῶτος ἀφοῦ ἐνυμφεύθη, ἐπέθανε καί, ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἀπογόνους, ἄφησε τὴν γυναῖκά του εἰς τὸν ἀδελφόν του.

26Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ εἰς τὸν δεύτερον καὶ εἰς τὸν τρίτον ἕως τὸν ἕβδομον.

27Τελευταία δὲ ἀπ᾽ ὅλους ἐπέθανε ἡ γυναῖκα.

28Κατὰ τὴν ἀνάστασιν λοιπόν, εἰς ποιόν ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ θὰ ἀνήκῃ ἡ γυναῖκα; Διότι ὅλοι τὴν εἶχαν γυναῖκα».

29Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Πλανᾶσθε, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζετε τὰς γραφὰς οὔτε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

30Διότι κατὰ τὴν ἀνάστασιν οὔτε νυμφεύονται οὔτε παντρεύονται, ἀλλ᾽ εἶναι ὅπως οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανόν.

31Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, δὲν ἐδιαβάσατε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον σᾶς εἶπε ὁ Θεός,

32Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ; Δὲν εἶναι ὁ Θεός, Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων».

33Καὶ ὅταν τὰ πλήθη ἄκουσαν αὐτά, ἐξεπλάγησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν του.

Περὶ τῆς μεγαλυτέρας ἐντολῆς

34Οἱ Φαρισαῖοι, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἀποστόμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, ἐμαζεύθηκαν γύρω του

35καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτούς, νομικός, τὸν ἐρώτησε μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ,

36«Διδάσκαλε, ποιά ἐντολὴ μεγάλη ὑπάρχει εἰς τὸν Νόμον; ».

37Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην σου τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλην σου τὴν ψυχὴν καὶ μὲ ὅλον σου τὸν νοῦν.

38Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39Δεύτερη, ὅμοια μὲ αὐτήν, εἶναι τὸ Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου.

40Ἀπὸ αὐτὰς τὰς δύο ἐντολὰς ἐξαρτῶνται ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται».

Περὶ τοῦ Μεσσίου

41Ἐνῷ δὲ ἦσαν μαζεμένοι οἱ Φαρισαῖοι, τοὺς ἐρώτησε ὁ Ἰησοῦς,

42«Τί φρονεῖτε διὰ τὸν Χριστόν; Ποίου εἶναι υἱός; ». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Τοῦ Δαυΐδ».

43Αὐτὸς τοὺς λέγει, «Πῶς λοιπὸν ὁ Δαυΐδ, ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, τὸν ὀνομάζει Κύριον καὶ λέγει,

44Εἶπε ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου, Κάθησε εἰς τὰ δεξιά μου, ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου;

45Ἐὰν λοιπὸν ὁ Δαυῒδ τὸν ὀνομάζῃ Κύριον, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι υἱός του; ».

46Καὶ κανεὶς δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ τοῦ ἀποκριθῇ ἕνα λόγον, οὔτε ἐτόλμησε κανεὶς ἀπὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν νὰ τὸν ἐρωτήσῃ πλέον.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 23

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατακρίνει τοὺς γραμματεῖς καὶ Φαρισαίους

1Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐμίλησε εἰς τὰ πλήθη καὶ εἰς τοὺς μαθητάς του

2καὶ εἶπε, «Εἰς τὴν ἕδραν τοῦ Μωϋσέως ἐκάθησαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι.

3Ὅλα λοιπὸν ὅσα σᾶς ποῦν νὰ τηρήσετε, τηρήσατέ τα, ἀλλὰ μὴ κάνετε σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα τους. Διότι λέγουν καὶ δὲν κάνουν.

4Δένουν φορτία βαρειὰ καὶ δυσβάστακτα καὶ τὰ βάζουν εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ᾽ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν θέλουν οὔτε μὲ τὸ δάκτυλό τους νὰ τὰ κινήσουν.

5Ὅλα τους τὰ ἔργα τὰ κάνουν, διὰ νὰ φανοῦν εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Πλαταίνουν τὰ φυλαχτά τους καὶ μεγαλώνουν τὰ ἄκρα τῶν ἐνδυμάτων τους.

6Τοὺς ἀρέσει δὲ νὰ ἔχουν τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰ δεῖπνα καὶ τὰ πρῶτα καθίσματα εἰς τὰς συναγωγάς,

7καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὰς ἀγορὰς καὶ νὰ ὠνομάζονται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους Ραββί, Ραββί.

8Σεῖς ὅμως μὴ ὀνομασθῆτε Ραββί· διότι ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός, ὅλοι δὲ σεῖς εἶσθε ἀδελφοί.

9Καὶ κανένα μὴ ὀνομάσετε πατέρα σας εἰς τὴν γῆν, διότι ἕνας εἶναι ὁ Πατέρας σας, ἐκεῖνος, ποὺ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

10Οὔτε νὰ ὀνομασθῆτε καθηγηταί, διότι καθηγητής σας εἶναι ἕνας, ὁ Χριστός.

11Ἀλλ᾽ ὁ μεγαλύτερός σας, αὐτὸς νὰ εἶναι ὑπηρέτης σας.

12Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ὑψώσῃ τὸν ἑαυτόν του, θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ταπεινώσῃ τὸν ἑαυτόν του, θὰ ὑψωθῇ.

13Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κατατρώγετε τὰς περιουσίας τῶν χηρῶν καὶ γιὰ πρόφασι κάνετε μακρὲς προσευχές. Διὰ τοῦτο θὰ κατακριθῆτε περισσότερον.

14[Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κλείνετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἐμπρὸς στοὺς ἀνθρώπους. Σεῖς οἱ ἴδιοι δὲν μπαίνετε, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ μποῦν δὲν τοὺς ἀφήνετε].

15Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι τριγυρίζετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν γιὰ νὰ κάνετε ἕνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γίνῃ, τὸν κάνετε παιδὶ τῆς γεέννης, δυὸ φορὲς περισσότερον ἀπὸ σᾶς.

16Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, ὁδηγοὶ τυφλοί, ποὺ λέτε, «Ἐὰν ὁρκισθῇ κανεὶς εἰς τὸν ναόν, αὐτὸ δὲν εἶναι τίποτε· ἐὰν ὅμως ὁρκισθῇ εἰς τὸν χρυσὸν τοῦ ναοῦ, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τηρήσῃ τὸν ὅρκον».

17Μωροὶ καὶ τυφλοί, ποιό εἶναι μεγαλύτερον, ὁ χρυσὸς ἢ ὁ ναός, ὁ ὁποῖος κάνει ἱερὸν τὸν χρυσόν;

18Καὶ «Ὅποιος ὁρκισθῇ εἰς τὸ θυσιαστήριον, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε· ὅποιος ὅμως ὁρκισθῇ εἰς τὸ δῶρον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπάνω του, εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ τηρήσῃ τὸν ὅρκον του».

19Μωροὶ καὶ τυφλοί, ποιό εἶναι μεγαλύτερον, τὸ δῶρον ἢ τὸ θυσιαστήριον, τὸ ὁποῖον κάνει ἱερὸν τὸ δῶρον;

20Ἐκεῖνος λοιπόν, ποὺ ὡρκίσθηκε εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὁρκίζεται εἰς αὐτὸ καὶ εἰς ὅλα, ποὺ εἶναι ἐπάνω σ᾽ αὐτό.

21Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ ὡρκίσθηκε εἰς τὸν ναόν, ὁρκίζεται εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον ποὺ κατοικεῖ ἐκεῖ.

22Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ ὡρκίσθηκε εἰς τὸν οὐρανόν, ὁρκίζεται εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ εἰς ἐκεῖνον, ποὺ κάθεται ἐπὰνω σ᾽ αὐτόν.

23Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι δίνετε τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν δυόσμον καὶ ἀπὸ τὸ ἄνηθον καὶ ἀπὸ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήσατε τὰ σπουδαιότερα τοῦ νόμου, τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν. Αὐτὰ εἶναι ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνετε χωρὶς νὰ παραμελῆτε καὶ ἐκεῖνα.

24Ὁδηγοὶ τυφλοί, ποὺ ξεκαθαρίζετε τὸ κουνοῦπι, ἐνῷ καταπίνετε τὴν καμήλα.

25Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι καθαρίζετε τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιάτου, μέσα δὲ εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ἁρπαγὴν καὶ ἀδικίαν.

26Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισε πρῶτα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιάτου, διὰ νὰ γίνῃ καὶ τὸ ἐξωτερικόν του καθαρόν.

27Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι μοιάζετε μὲ τάφους ἀσβεστωμένους, οἱ ὁποῖοι ἀπ᾽ ἔξω μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἀλλὰ μέσα εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ κόκκαλα νεκρῶν καὶ ἀπὸ κάθε ἀκαθαρσίαν.

28Ἔτσι καὶ σεῖς, ἀπ᾽ ἔξω μὲν φαίνεσθε εἰς τοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι, ἀλλ᾽ ἀπὸ μέσα εἶσθε γεμᾶτοι ὑποκρισίαν καὶ ἀνομίαν.

29Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ στολίζετε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων

30καὶ λέτε, «Ἐὰν ἐζούσαμε στὶς ἡμέρες τῶν πατέρων μας, δὲν θὰ ἐλαμβάναμε μέρος εἰς τὸ αἷμα τῶν προφητῶν».

31Ὥστε σεῖς οἱ ἴδιοι μαρτυρεῖτε ὅτι εἶσθε παιδιὰ ἐκείνων, ποὺ ἐσκότωσαν τοὺς προφήτας.

32Συμπληρῶστε καὶ σεῖς τὸ μέτρον τῶν πατέρων σας.

33Φίδια, γενεὰ ἐχιδνῶν, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφύγετε τὴν κρίσιν τῆς γεέννης;

34Διὰ τοῦτο νά, ἐγὼ στέλλω πρὸς ἐσᾶς προφήτας καὶ σοφοὺς καὶ γραμματεῖς. Ἀπὸ αὐτούς, ἄλλους θὰ σκοτώσετε καὶ θὰ σταυρώσετε καὶ ἄλλους θὰ μαστιγώσετε εἰς τὰς συναγωγάς σας καὶ θὰ τοὺς καταδιώξετε ἀπὸ τὴν μίαν πόλιν εἰς τὴν ἄλλην,

35διὰ νὰ ἔλθῃ ἐπάνω σας κάθε ἀθῶον αἷμα, ποὺ ἐχύθηκε εἰς τὴν γῆν, ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ τοῦ δικαίου ἕως τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρία, τοῦ υἱοῦ τοῦ Βαραχίου, τὸν ὁποῖον ἐσκοτώσατε μεταξὺ τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ θυσιαστηρίου.

36Ἀλήθεια σᾶς λέγω, θὰ ἔλθουν ὅλα αὐτὰ εἰς τὴν γενεὰν αὐτήν».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θρηνεῖ τὴν τύχην τῆς Ἱερουσαλήμ

37«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ποὺ σκοτώνεις τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολεῖς τοὺς ἀπεσταλμένους σ᾿ ἐσέ. Πόσες φορὲς θέλησα νὰ μαζέψω τὰ παιδιά σου, ὅπως ἡ ὄρνιθα τὰ μικρά της κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της, ἀλλὰ δὲν τὸ θέλατε.

38Νά, ἐγκαταλείπεται ἔρημο τὸ σπίτι σας.

39Διότι σᾶς λέγω, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ είς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε ἕως ὅτου πῆτε, Εὐλογημένος ἂς εἶναι ἐκεῖνος, ποὺ ἔρχεται είς τὸ ὄνομα Κυρίου».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 24

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ καὶ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος

1Ὁ Ἰησοῦς ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν ναόν, καὶ ἔφυγε. Τότε ἦλθαν οἱ μαθηταί του νὰ τοῦ δείξουν τὰ κτίρια τοῦ ναοῦ.

2Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Βλέπετε ὅλα αὐτά; ᾿Αλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα, ποὺ νὰ μὴ γκρεμισθῇ».

3Ἐνῷ δὲ καθότανε είς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἦλθαν είς αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπαν, «Πές μας, πότε θὰ γίνουν αὐτὰ καὶ ποιό εἶναι τὸ σημεῖον τῆς ἐλεύσεώς σου καὶ τῆς συντελείας τοῦ κόσμου; ».

4Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, «Προσέχετε μήπως κανεὶς σᾶς πλανήσῃ,

5διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν είς τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ λέγουν, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός», καὶ πολοὺς θὰ πλανήσουν.

6Θὰ ἀκούσετε δὲ πολέμους καὶ φήμας περὶ πολέμων. Προσέχετε νὰ μὴ φοβηθῆτε· διότι εἶναι ἀνάγκη ὅλα νὰ γίνουν, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη τὸ τέλος.

7Διότι θὰ σηκωθῇ ἔθνος ἐναντίον ἔθνους καὶ βασίλειον ἐναντίον βασιλείου καὶ θὰ γίνουν πεῖνα καὶ ἐπιδημίαι καὶ σεισμοὶ κατὰ διαφόρους τόπους.

8Ὅλα δὲ αὐτὰ εἶναι ἀρχὴ τῶν πόνων.

9Τότε θὰ σᾶς παραδώσουν είς βασανιστήρια καὶ θὰ σᾶς σκοτώσουν καὶ θὰ εἶσθε μισητοὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου.

10Καὶ τότε θὰ σκανδαλισθοῦν πολλοὶ καὶ θὰ παραδώσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ
θὰ μισῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

11Θὰ ἐμφανισθοῦν πολλοὶ ψευδοπροφῆται καὶ θὰ πλανήσουν πολλούς.

12Καὶ ἐπειδὴ θὰ πληθυνθῇ ἡ ἀνομία, θὰ ψυχρανθῇ ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.

13Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῇ.

14Καὶ θὰ κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο τῆς βασιλείας εἰς ὅλην τὴν
οἰκουμένην, πρὸς μαρτυρίαν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ τότε θὰ ἔλθῃ τὸ τέλος.

15Ὅταν λοιπὸν ἰδῆτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, διὰ τὸ ὁποῖον ἐμίλησε ὁ
Δανιὴλ ὁ προφήτης, νὰ στέκεται εἰς τὸν ἅγιον τόπον — ὁ ἀναγνώστης ἂς
ἐννοήσῃ —

16τότε ἐκεῖνοι, ποὺ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουν πρὸς τὰ βουνά,

17ἐκεῖνος, ποὺ εἶναι ἐπάνω εἰς τὴν ταράτσα, ἂς μὴ κατεβῇ νὰ πάρῃ τὰ
πράγματα ἀπὸ τὸ σπίτι του,

18καὶ ἐκεῖνος, ποὺ εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴ γυρίσῃ πίσω νὰ πάρῃ τὰ
ἐνδύματά του.

19Ἀλλοίμονον δὲ εἰς ἐκείνας, ποὺ θὰ εἶναι ἔγκυοι καὶ θὰ θηλάζουν κατ᾽
ἐκείνας τὰς ἡμέρας.

20Προσεύχεσθε νὰ μὴ γίνῃ ἡ φυγή σας κατὰ τὸν χειμῶνα ἢ κατὰ τὸ
Σάββατον.

21Διότι θὰ ἔλθῃ τότε θλῖψις τόσο μεγάλη, ποὺ δὲν ἔγινε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ
κόσμου μέχρι σήμερα καὶ οὔτε θὰ γίνῃ.

22Καὶ ἐὰν δὲν ἐσυντομεύοντο αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ
ἐσώζετο, ἀλλὰ πρὸς χάριν τῶν ἐκλεκτῶν θὰ συντομευθοῦν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι.

23Τότε, ἐὰν σᾶς πῇ κανείς, «Νά, ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστὸς» ἢ «Ἐκεῖ», μὴ τὸν
πιστέψετε.

24Διότι θὰ ἐμφανισθοῦν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ θὰ κάνουν μεγάλα θαύματα καὶ τέρατα, ὥστε νὰ πλανήσουν, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

25Ἰδού, σᾶς τὰ προεῖπα.

26Ἐὰν σᾶς ποῦν, «Νά, εἶναι εἰς τὴν ἔρημον», μὴ πηγαίνετε, «Νά, εἶναι εἰς τὰ ἀπόμερα δωμάτια», μὴ πιστέψετε.

27Διότι ὅπως ἡ ἀστραπὴ βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ φαίνεται ἕως τὴν δύσιν, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ ἡ ἔλευσις τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

28Ὅπου εἶναι τὸ πτῶμα, ἐκεῖ θὰ μαζευθοῦν οἱ ἀετοί.

29Ἀμέσως δὲ ὕστερα ἀπὸ τὴν θλῖψιν τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ὁ ἥλιος θὰ σκοτεινιάσῃ καὶ ἡ σελήνη δὲν θὰ φωτίζῃ καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέσουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ οὐράνιαι δυνάμεις θὰ σαλευθοῦν.

30Καὶ τότε θὰ φανῇ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ σημεῖον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τότε θὰ θρηνήσουν ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ θὰ ἰδοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται ἐπάνω εἰς τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ δόξαν.

31Καὶ θὰ στείλῃ τοὺς ἀγγέλους του μὲ μεγάλην σάλπιγγα καὶ θὰ συναθροίσουν τοὺς ἐκλεκτούς του ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἀνέμους, ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον τῶν οὐρανῶν ἕως τὸ ἄλλο ἄκρον».

Ἀνάγκη ἐγρηγόρσεως

32«Ἀπὸ τὴν συκιὰ νὰ καταλάβετε τὴν παραβολήν. Ὅταν ὁ κλάδος της γίνῃ ἤδη ἁπαλὸς καὶ βλαστήσουν τὰ φύλλα, καταλαβαίνετε ὅτι πλησιάζει τὸ καλοκαίρι.

33Ἔτσι καὶ σεῖς, ὅταν ἰδῆτε ὅλα αὐτά, νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶναι πλησίον, εἰς τὴν πόρτα.

34Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ περάσῃ ἡ γενεὰ αὐτή, πρὶν γίνουν ὅλα αὐτά.

35Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ παρέλθουν, οἱ λόγοι μου ὅμως δὲν θὰ παρέλθουν.

36Διὰ τὴν ἡμέραν δὲ ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, κανεὶς δὲν ξέρει τίποτε οὔτε οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν παρὰ μόνον ὁ Πατέρας μου.

37Ὅπως ἦσαν αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

38Ὅπως, δηλαδή, κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ, οἱ ἄνθρωποι ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ἐνυμφεύοντο καὶ ὑπανδρεύοντο ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ ἐμπῆκε ὁ Νῶε είς τὴν κιβωτὸν

39καὶ δὲν ὑπωπτεύοντο τίποτε ἕως ὅτου ἦλθε ὁ κατακλυσμὸς καὶ τοὺς ἅρπαξε ὅλους, ἔτσι θὰ συμβῇ καὶ κατὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

40Τότε δύο θὰ βρίσκωνται είς τὸ χωράφι, ὁ ἕνας παραλαμβάνεται καὶ ὁ ἄλλος ἀφήνεται.

41Δύο γυναῖκες θὰ ἀλέθουν είς τὸν μύλον, ἡ μία παραλαμβάνεται, ἡ ἄλλη ἀφήνεται.

42Νὰ εἶσθε λοιπὸν ἄγρυπνοι, διότι δὲν ξέρετε ποιάν ὥραν ἔρχεται ὁ Κύριός σας.

43Ξέρετε ὅμως τοῦτο: ὅτι ἐὰν ἤξερε ὁ οἰκοδεσπότης ποιάν ὥρα τὴν νύχτα θὰ ἐρχότανε ὁ κλέφτης, θὰ ἀγρυπνοῦσε καὶ δὲν θὰ ἄφηνε νὰ διαρρήξουν τὸ σπίτι του.

44Διὰ τοῦτο καὶ σεῖς νὰ εἶσθε ἕτοιμοι, διότι τὴν ὥρα ποὺ δὲν περιμένετε, θὰ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Ἡ παραβολὴ τοῦ φρονίμου καὶ τοῦ κακοῦ δούλου

45«Ποιός λοιπὸν εἶναι ὁ ἔμπιστος καὶ φρόνιμος δοῦλος, τὸν ὁποῖον ὁ κύριός του διώρισε ἐπιστάτην τῶν ὑπηρετῶν του, διὰ νὰ φροντίζῃ νὰ τοὺς δίνῃ τροφὴν τὴν κατάλληλη ὥρα;

46Μακάριος εἶναι ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, πού, ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριός του, θὰ τὸν βρῇ νὰ κάνῃ τὸ ἔργον του.

47Ἀλήθεια σᾶς λέγω, θὰ τὸν διορίσῃ ἐπιστάτην είς ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του.

48Ἀλλ᾽ ἐὰν πῇ ὁ κακὸς ἐκεῖνος δοῦλος μέσα του, «Ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ ὁ κύριος»,

49καὶ ἀρχίζῃ νὰ κτυπᾷ τοὺς συνδούλους του, νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μὲ μεθύσους,

50θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου τὴν ἡμέραν ποὺ δὲν περιμένει καὶ τὴν ὥραν ποὺ δὲν γνωρίζει

51καὶ θὰ τὸν σχίσῃ εἰς δύο καὶ θὰ τὸν βάλῃ μαζὶ μὲ τοὺς ὑποκριτάς. Ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 25

Ἡ παραβολὴ τῶν δέκα παρθένων

1«Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θὰ μοιάσῃ μὲ δέκα παρθένους, αἱ ὁποῖαι, ἀφοῦ ἐπῆραν τὶς λαμπάδες τους, ἐβγῆκαν εἰς προϋπάντησιν τοῦ νυμφίου.

2Πέντε ἀπὸ αὐτὲς ἦσαν μωραὶ καὶ πέντε φρόνιμοι.

3Αἱ μωραί, ὅταν ἐπῆραν τὶς λαμπάδες, δὲν ἐπῆραν μαζί τους λάδι.

4Αἱ φρόνιμοι ἐπῆραν λάδι εἰς τὰ δοχεῖα μαζὶ μὲ τὶς λαμπάδες τους.

5Ἐπειδὴ δὲ ὁ νυμφίος ἐβράδυνε, εἶχαν ὅλες νυστάξει καὶ ἐκοιμῶντο.

6Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὅμως, ἀκούσθηκε φωνή, «Νά ὁ νυμφίος ἔρχεται, βγῆτε νὰ τὸν προϋπαντήσετε».

7Τότε ἐσηκώθηκαν ὅλαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι καὶ ἑτοίμασαν τὶς λαμπάδες τους.

8Αἱ δὲ μωραὶ εἶπαν εἰς τὰς φρονίμους, «Δῶστέ μας ἀπὸ τὸ λάδι σας, διότι αἱ λαμπάδες μας σβήνουν».

9Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, «Ὑπάρχει φόβος μήπως δὲν φθάσῃ τὸ λάδι γιὰ μᾶς καὶ γιὰ σᾶς. Πηγαίνετε καλύτερα εἰς τοὺς πωλητὰς καὶ ἀγοράστε διὰ τὸν ἑαυτόν σας».

10Ἀλλ᾽ ἐνῷ αὐταὶ ἐπήγαιναν νὰ ἀγοράσουν, ἦλθε ὁ νυμφίος καὶ ὅσες ἦσαν ἕτοιμες ἐμπῆκαν μαζί του εἰς τοὺς γάμους καὶ ἔκλεισε ἡ πόρτα.

11Κατόπιν ἔρχονται καὶ αἱ ἄλλαι παρθένοι καὶ ἔλεγαν «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας».

12Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲν σᾶς ξέρω».

13Ἀγρυπνεῖτε λοιπόν, διότι δὲν ξέρετε οὔτε τὴν ἡμέραν οὔτε τὴν ὥραν κατὰ
τὴν ὁποίαν ἔρχεται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου».

Ἡ παραβολὴ τῶν ταλάντων

14«Ὅπως ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ θὰ ἐπήγαινε ταξίδι, ἐκάλεσε τοὺς δούλους του
καὶ τοὺς παρέδωκε ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του.

15Σὲ ἕνα ἔδωκε πέντε τάλαντα, σὲ ἄλλον δύο, σὲ ἄλλον ἕνα, στὸν καθένα
κατὰ τὴν ἱκανότητά του, καὶ ἔφυγε ἀμέσως γιὰ ταξίδι.

16Ἐκεῖνος ποὺ ἐπῆρε τὰ πέντε τάλαντα, τὰ ἐμπορεύθηκε καὶ ἐκέρδισε ἄλλα
πέντε.

17Ἐπίσης ἐκεῖνος ποὺ ἐπῆρε τὰ δύο, ἐκέρδισε ἄλλα δύο.

18Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἐπῆρε τὸ ἕνα, ἐπῆγε καὶ ἔσκαψε εἰς τὴν γῆν καὶ ἔκρυψε τὸ
χρῆμα τοῦ κυρίου του.

19Ὕστερα ἀπὸ πολὺν χρόνον ἔρχεται ὁ κύριος τῶν δούλων ἐκείνων καὶ τοὺς
ζητεῖ λογαριασμόν.

20Ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὰ πέντε τάλαντα, προσῆλθε καὶ ἔφερε ἄλλα πέντε
τάλαντα καὶ εἶπε, «Κύριε, μοῦ παρέδωκες πέντε τάλαντα· κύτταξε, ἐκέρδισα
ἄλλα πέντε τάλαντα».

21Ὁ κύριός του τοῦ εἶπε, «Εὖγε, δοῦλε καλὲ καὶ πιστέ. Εἰς ὀλίγα ἐφάνηκες
πιστός, εἰς πολλὰ θὰ σὲ ἐγκαταστήσω. Ἔμπα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου».

22Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὰ δύο τάλαντα, καὶ εἶπε, «Κύριε, δύο
τάλαντα μοῦ παρέδωκες· κύτταξε, ἐκέρδισα ἄλλα δύο τάλαντα».

23Ὁ κύριός του τοῦ εἶπε, «Εὖγε, δοῦλε καλὲ καὶ πιστέ. Εἰς ὀλίγα ἐφάνηκες
πιστός, εἰς πολλὰ θὰ σὲ ἐγκαταστήσω. Ἔμπα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου».

24Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πάρει τὸ ἕνα τάλαντον, καὶ εἶπε, «Κύριε, σὲ ἤξερα
ὅτι εἶσαι ἕνας σκληρὸς ἄνθρωπος, θερίζεις ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἔσπειρες καὶ μαζεύεις
ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἐσκόρπισες,

25καὶ ἐπειδὴ ἐφοβήθηκα, ἐπῆγα καὶ ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου είς τὴν γῆν, ἰδὲς ἔχεις ὅ, τι εἶναι δικό σου».

26Ὁ κύριός του τοῦ ἀπεκρίθη, «Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρέ, ἤξερες πῶς θερίζω ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἔσπειρα καὶ μαζεύω ἐκεῖ, ὅπου δὲν ἐσκόρπισα.

27Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ βάλῃς τὰ χρήματά μου είς τοὺς τραπεζίτας καὶ ἐγώ, ὅταν θὰ ἐπέστρεφα, θὰ τὰ ἔπαιρνα πίσω μὲ τόκον.

28Πάρτε ἀπὸ αὐτὸν τὸ τάλαντον καὶ δῶστέ το είς ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει τὰ δέκα τάλαντα,

29διότι στὸν καθένα ποὺ ἔχει, θὰ δοθοῦν καὶ ἄλλα καὶ θὰ περισσέψουν· ἀπὸ ἐκεῖνον ὅμως ποὺ δὲν ἔχει, θὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ καὶ αὐτὸ ποὺ ἔχει.

30Καὶ τὸν ἄθλιον δοῦλον ρίξτε ἔξω είς τὸ σκοτάδι, ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν».

Ἡ ἡμέρα τῆς μελλούσης κρίσεως

31«Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μὲ ὅλην του τὴν δόξαν καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι μαζί του, τότε θὰ καθήσῃ είς τὸν θρόνον τῆς δόξης του

32καὶ θὰ μαζευθοῦν ἐνώπιόν του ὅλα τὰ ἔθνη καὶ θὰ χωρίσῃ τοὺς μὲν ἀπὸ τοὺς δέ, ὅπως ὁ βοσκὸς χωρίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατσίκια,

33καὶ θὰ τοποθετήσῃ τὰ μὲν πρόβατα πρὸς τὰ δεξιά του, τὰ δὲ κατσίκια πρὸς τὰ ἀριστερά του.

34Τότε θὰ πῇ ὁ βασιλεὺς είς ἐκείνους, ποὺ θὰ εἶναι πρὸς τὰ δεξιά, «Ἐλᾶτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα μου, κληρονομῆστε τὴν βασιλείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἑτοιμασμένη γιὰ σᾶς ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου.

35Διότι ἐπείνασα καὶ μοῦ ἐδώκατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ μ᾽ ἐποτίσατε, ξένος ἤμουνα καὶ μ᾽ ἐπήρατε είς τὸ σπίτι,

36γυμνὸς ἤμουνα καὶ μ᾽ ἐνδύσατε, ἀρρώστησα καὶ μ᾽ ἐπισκεφθήκατε, είς τὴν φυλακὴν ἤμουνα καὶ ἤλθατε σ᾽ ἐμέ».

37Τότε θὰ τοῦ ἀποκριθοῦν οἱ δίκαιοι καὶ θὰ ποῦν, «Κύριε, πότε σὲ εἴδαμε νὰ πεινᾷς καὶ σ᾽ ἐθρέψαμε ἢ νὰ διψᾷς καὶ σ᾽ ἐποτίσαμε;

38Πότε δὲ σὲ εἴδαμε ξένον καὶ σ᾽ ἐπήραμε εἰς τὸ σπίτι ἢ γυμνὸν καὶ σ᾽ ἐνδύσαμε;

39Πότε σὲ εἴδαμε ἄρρωστον ἢ φυλακισμένον καὶ ἤλθαμε σ᾽ ἐσέ; ».

40Ὁ βασιλεὺς θὰ ἀπαντήσῃ καὶ θὰ τοὺς πῇ, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅ, τι ἐκάνατε εἰς ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀσήμαντους ἀδελφούς μου, σ᾽ ἐμὲ τὸ ἐκάνατε».

41Τότε θὰ πῇ καὶ σ᾽ ἐκείνους, ποὺ θὰ εἶναι πρὸς τὰ ἀριστερά, «Φύγετε ἀπ᾽ ἐμέ, καταραμένοι, στὴν αἰωνία φωτιά, ποὺ ἔχει ἑτοιμασθῆ διὰ τὸν διάβολον καὶ τοὺς ἀγγέλους του,

42διότι ἐπείνασα καὶ δὲν μοῦ ἐδώκατε νὰ φάγω, ἐδίψασα καὶ δὲν μ᾽ ἐποτίσατε,

43ξένος ἤμουνα καὶ δὲν μ᾽ ἐπήρατε εἰς τὸ σπίτι, γυμνὸς ἤμουνα καὶ δὲν μ᾽ ἐνδύσατε, ἀσθενὴς ἤμουνα καὶ φυλακισμένος καὶ δὲν μ᾽ ἐπισκεφθήκατε».

44Τότε θὰ ἀποκριθοῦν καὶ αὐτοὶ καὶ θὰ ποῦν, «Κύριε, πότε σὲ εἴδαμε νὰ πεινᾷς ἢ νὰ διψᾷς καὶ νὰ εἶσαι ξένος ἢ γυμνὸς ἢ ἀσθενὴς ἢ φυλακισμένος καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμε; ».

45Τότε θὰ ἀποκριθῇ εἰς αὐτοὺς καὶ θὰ πῇ, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅ, τι δὲν ἐκάνατε εἰς ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀσήμαντους τούτους, οὔτε εἰς ἐμὲ ἐκάνατε».

46Καὶ αὐτοὶ θὰ μεταβοῦν εἰς κόλασιν αἰώνιον, οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον».

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 26

Συνωμοσία κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

1Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐτελείωσε ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του,

2«Ξέρετε ὅτι ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἔρχεται τὸ πάσχα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ παραδοθῇ διὰ νὰ σταυρωθῇ».

3Τότε ἐμαζεύθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Καϊάφας,

4καὶ ἀπεφάσισαν νὰ συλλάβουν μὲ δόλον τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν.

5Ἔλεγαν δέ, νὰ μὴ τὸν συλλάβουν κατὰ τὴν ἑορτήν, διὰ νὰ μὴ γίνῃ θόρυβος μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μυρώνεται εἰς Βηθανίαν

6Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἦτο εἰς τὴν Βηθανίαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ,

7ἦλθε πρὸς αὐτὸν μία γυναῖκα ἡ ὁποία ἐκρατοῦσε ἕνα ἀλαβάστρινον δοχεῖον, μὲ πανάκριβο μύρον, καὶ τὸ ἔχυσε εἰς τὸ κεφάλι του, ἐνῷ αὐτὸς ἦτο εἰς τὸ τραπέζι.

8Ὅταν εἶδαν αὐτὸ οἱ μαθηταί, ἀγανάκτησαν καὶ εἶπαν, «Γιατί νὰ γίνῃ ἡ σπατάλη αὐτή;

9Θὰ μποροῦσε νὰ πωληθῇ τὸ μύρον διὰ μεγάλο ποσὸν καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς».

10Ὁ Ἰησοῦς τὸ κατάλαβε καὶ τοὺς εἶπε, «Γιατί ἐνοχλεῖτε τὴν γυναῖκα; Ἔκανε μιὰ καλὴ πρᾶξι γιὰ μένα,

11διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐμὲ ὅμως δὲν θὰ μὲ ἔχετε πάντοτε.

12Ὅταν αὐτὴ ἔχυσε τὸ μύρον τοῦτο εἰς τὸ σῶμά μου, τὸ ἔκανε διὰ τὸν ἐνταφιασμόν μου.

13Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅπου καὶ ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, θὰ διαλαληθῇ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε αὐτή, εἰς μνήμην της».

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

14Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὁ ὀνομαζόμενος Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἐπῆγε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἶπε,

15«Τί θέλετε νὰ μοῦ δώσετε καὶ ἐγώ θὰ σᾶς τὸν παραδώσω; ». Αύτοὶ δὲ τοῦ ἐζύγισαν τριάντα ἀργύρια,

16καὶ ἀπὸ τότε ἐζητοῦσε εὐκαιρίαν νὰ τὸν παραδώσῃ.

Τὸ τελευταῖον δεῖπνον

17Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων, ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπαν, «Ποῦ θέλεις νὰ σοῦ ἑτοιμάσωμεν νὰ φάγῃς τὸ πάσχα; ».

18Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Πηγαίνετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν τάδε καὶ πέστε του, «Ὁ διδάσκαλος λέγει, ὁ καιρός μου πλησιάζει, θὰ ἑορτάσω κοντά σου τὸ πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς μου».

19Καὶ ἔκαναν οἱ μαθηταὶ ὅπως τοὺς διέταξε ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

20Ὅταν ἐβράδυασε, ἦτο εἰς τὸ τραπέζι μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάς του.

21Καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ φαγητοῦ, εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ παραδώσῃ».

22Καὶ ἐλυπήθηκαν πάρα πολὺ καὶ ἄρχισαν νὰ τοῦ λέγουν ὁ καθένας ἀπὸ αὐτούς, «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Κύριε; ».

23Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος ποὺ ἐβούτηξε μαζί μου τὸ χέρι εἰς τὸ πιάτο, αὐτὸς θὰ μὲ παραδώσῃ.

24Καὶ ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πηγαίνει καθὼς εἶναι γραμμένον δι᾿ αὐτόν, ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται. Θὰ ἦτο καλύτερα διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἐὰν δὲν εἶχε γεννηθῆ».

25Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τὸν παρέδωκε καὶ εἶπε, «Μήπως εἶμαι ἐγώ, Ραββί; ». Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Σὺ τὸ εἶπες».

26Ἐνῷ δὲ ἔτρωγαν, ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τὸν ἄρτον καὶ ἀφοῦ τὸν εὐλόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ τὸν ἔδωκε εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ εἶπε, «Λάβετε, φάγετε, τοῦτο εἶναι τὸ σῶμά μου».

27Ὕστερα ἐπῆρε τὸ ποτήριον καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, τοὺς τὸ ἔδωκε καὶ εἶπε,

28«Πίετε ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι, διότι τοῦτο εἶναι τὸ αἷμά μου τῆς Νέας Διαθήκης, τὸ ὁποῖον χύνεται πρὸς χάριν πολλῶν, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

29Ἀλλὰ σᾶς λέγω, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πιῶ ἀπὸ τὸν καρπὸν τοῦτον τῆς ἀμπέλου ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ποὺ θὰ τὸ πίνω μαζί σας καινούργιο εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Πατέρα μου».

30Καὶ ἀφοῦ ἀνέπεμψαν ὕμνον, ἐβγῆκαν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὸν διασκορπισμὸν τῶν μαθητῶν

31Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Θὰ κλονισθῇ ὅλων σας ἡ ἐμπιστοσύνη σ᾽ ἐμὲ κατὰ τὴν νύχτα αὐτήν, διότι εἶναι γραμμένον, Θὰ κτυπήσω τὸν ποιμένα καὶ θὰ διασκορπισθοῦν τὰ πρόβατα τοῦ ποιμνίου.

32Καὶ ἀφοῦ ἀναστηθῶ, θὰ πάω πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν».

33Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ τοῦ εἶπε, «Ἐὰν ὅλοι κλονισθοῦν εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τους σ᾽ ἐσέ, ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ κλονισθῶ».

34Εἶπε εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι αὐτὴν τὴν νύχτα πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές».

35Ὁ Πέτρος τοῦ λέγει, «Καὶ ἂν ἀκόμη χρειασθῇ νὰ πεθάνω μαζί σου, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ». Τὸ ἴδιο εἶπαν καὶ ὅλοι οἱ μαθηταί.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς Γεθσημανῆ

36Τότε ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς μαζί τους εἰς ἕνα χωριὸ ποὺ ὀνομάζεται Γεθσημανῆ καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του, «Καθῆστε ἐδῶ ἕως ὅτου πάω ἐκεῖ καὶ προσευχηθῶ».

37Καὶ ἀφοῦ παρέλαβε τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου, ἄρχισε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ ἀγωνιᾷ.

38Τότε τοὺς λέγει, «Εἶναι λυπημένη ἡ ψυχή μου μέχρι θανάτου. Μείνατε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε μαζί μου».

39Καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησε ὀλίγον, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν καὶ προσευχότανε καὶ ἔλεγε, «Πατέρα μου, ἐὰν εἶναι δυνατόν, ἂς ἀποφύγω τὸ ποτῆρι αὐτό. Ἀλλὰ ὄχι ὅπως θέλω ἐγώ, ἀλλ᾽ ὅπως θέλεις σύ».

40Καὶ ἔρχεται είς τοὺς μαθητὰς καὶ τοὺς βρίσκει νὰ κοιμοῦνται καὶ λέγει είς τὸν Πέτρον, «Ὥστε ἔτσι, δὲν μπορέσατε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε μαζί μου;

41Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴ πέσετε είς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα εἶναι πρόθυμον ἀλλὰ ἡ σάρκα εἶναι ἀδύνατη».

42Πάλιν διὰ δευτέραν φορὰν ἀφοῦ ἐπροχώρησε, προσευχήθηκε καὶ εἶπε, «Πατέρα μου, ἐὰν δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποφύγω τὸ ποτῆρι αὐτὸ χωρὶς νὰ τὸ πιῶ, ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου».

43Πάλιν ἦλθε καὶ τοὺς εὑρῆκε νὰ κοιμοῦνται, διότι τὰ μάτια τους ἦσαν βαρειά.

44Τοὺς ἄφησε καὶ πάλιν ἔφυγε καὶ προσευχήθηκε τρίτην φορὰν καὶ εἶπε τὰ ἴδια λόγια.

45Τότε ἔρχεται είς τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς λέγει, «Ἐξακολουθεῖτε νὰ κοιμᾶσθε λοιπὸν καὶ νὰ ἀναπαύεσθε. Ἰδοὺ ἐπλησίασε ἡ ὥρα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται σὲ χέρια ἁμαρτωλῶν.

46Σηκωθῆτε, ἂς φύγωμεν. Νά, πλησιάζει ἐκεῖνος ποὺ θὰ με παραδώσῃ».

Σύλληψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

47Καὶ ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμη μιλοῦσε, ἦλθε ὁ Ἰούδας, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, καὶ μαζί του πολὺς κόσμος μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα ἐκ μέρους τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ.

48Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν παρέδιδε τοὺς εἶχε δώσει τὸ ἑξῆς σημάδι: «Ἐκεῖνον, ποὺ θὰ φιλήσω, ἐκεῖνος εἶναι. Συλλάβετέ τον».

49Καὶ ἀμέσως, ἀφοῦ ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν, εἶπε, «Χαῖρε, Ραββὶ» καὶ τὸν κατεφίλησε.

50Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Φίλε, γιατί ἦλθες; ». Τότε ἐπλησίασαν, ἔβαλαν τὰ χέρια ἐπάνω είς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν συνέλαβαν.

51Καὶ ἕνας ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἦσαν μὲ τὸν Ἰησοῦν, ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτί του.

52Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Βάλε πάλιν τὸ μαχαίρι σου εἰς τὴν θήκην του,
διότι ὅλοι ὅσοι κρατοῦν μαχαίρι, μὲ μαχαίρι θὰ πεθάνουν.

53Ἢ νομίζεις ὅτι δὲν μπορῶ νὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα μου καὶ νὰ βάλῃ
ἀμέσως εἰς τὴν διάθεσίν μου περισσότερες ἀπὸ δώδεκα λεγεῶνες ἀγγέλων;

54Πῶς λοιπὸν θὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ γραφαὶ ποὺ λέγουν ὅτι ἔτσι πρέπει νὰ γίνῃ;
».

55Τὴν ὥραν ἐκείνην εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς ὄχλους, «Ὅπως γιὰ ληστὴν
ἐβγήκατε μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα νὰ μὲ συλλάβετε; Κάθε ἡμέρα ἐκαθόμουν
μαζί σας καὶ ἐδίδασκα εἰς τὸν ναὸν καὶ δὲν μ᾿ ἐπιάσατε.

56Ὅλα δὲ αὐτὰ ἔγιναν διὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν». Τότε
ὅλοι οἱ μαθηταὶ τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν.

Ἡ δίκη τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως

57Ἐκεῖνοι ποὺ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἔφεραν πρὸς τὸν Καϊάφαν τὸν
ἀρχιερέα, ὅπου ἐμαζεύθηκαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

58Ὁ δὲ Πέτρος τὸν ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακρυὰ ἕως τὴν αὐλὴν τοῦ ἀνακτόρου
τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ὅταν ἐμπῆκε μέσα, ἐκάθησε μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας διὰ νὰ
ἰδῇ τὸ τέλος.

59Οἱ ἀρχιερεῖς ὅμως καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ τὸ συνέδριον ἐζητοῦσαν μίαν
ψευδομαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ διὰ νὰ τὸν θανατώσουν

60καὶ δὲν εὑρῆκαν, ἂν καὶ παρουσιάσθησαν πολλοὶ ψευδομάρτυρες, ὕστερα δὲ
παρουσιάσθησαν δύο οἱ ὁποῖοι

61εἶπαν, «Αὐτὸς εἶπε, «Μπορῶ νὰ γκρεμίσω τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ σὲ τρεῖς
ἡμέρες νὰ τὸν ἀνοικοδομήσω».

62Τότε ἐσηκώθηκε ὁ ἀρχιερεὺς καὶ τοῦ εἶπε, «Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτα εἰς ὅ, τι
αὐτοὶ μαρτυροῦν ἐναντίον σου; ».

63Ὁ Ἰησοῦς ὅμως ἐσιωποῦσε. Τότε ὁ ἀρχιερεὺς τοῦ εἶπε, «Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸν
ζωντανὸν Θεὸν νὰ μᾶς πῇς, ἐὰν σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

64 Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Σὺ τὸ εἶπες. Ἀλλὰ σᾶς λέγω, ὅτι ἀπὸ τώρα θὰ
ἰδῆτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται είς τὰ δεξιὰ τῆς Δυνάμεως καὶ νὰ
ἔρχεται ἐπάνω είς τὰ σύννεφα τοῦ ούρανοῦ».

65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του καὶ εἶπε, «Ἐβλασφήμησε. Τί
ἀνάγκην ἔχομεν ἀπὸ μάρτυρας; Τώρα ἀκούσατε τὴν βλασφημίαν.

66 Τί νομίζετε; ». Ἐκεῖνοι δὲ ἀπεκρίθησαν, «Εἶναι ἔνοχος θανάτου».

67 Τότε τὸν ἔφτυσαν είς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἐκτύπησαν, ἄλλοι δὲ τὸν
ἐρράπιζαν

68 καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Προφήτευσε σ᾽ ἐμᾶς, Χριστέ, ποιός σ᾽ ἐκτύπησε; ».

Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸν Χριστόν

69 Ὁ Πέτρος ἐκαθότανε ἔξω είς τὴν αὐλήν. Καὶ τὸν ἐπλησίασε μία ὑπηρέτρια
καὶ τοῦ εἶπε, «Καὶ σὺ ἦσο μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Γαλιλαῖον».

70 Ἐκεῖνος ἀρνήθηκε ἐνώπιον ὅλων καὶ εἶπε, «Δὲν ξέρω τί λές».

71 Ὅταν ἐβγῆκε είς τὴν ἐξωτερικὴν πύλην, τὸν εἶδε ἄλλη ὑπηρέτρια καὶ λέγει
είς ἐκείνους, ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, «Αὐτὸς ἦτο μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον».

72 Καὶ πάλιν ἀρνήθηκε μὲ ὅρκον, «Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον».

73 Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγον, ἀφοῦ ἐπλησίασαν ἐκεῖνοι ποὺ ἐστέκοντο ἐκεῖ, εἶπαν είς
τὸν Πέτρον, «Πράγματι καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ αὐτούς, διότι καὶ ἡ προφορά σου σὲ
φανερώνει».

74 Τότε ἄρχισε μὲ κατάρες καὶ ὅρκους νὰ λέγῃ, «Δὲν γνωρίζω τὸν ἄνθρωπον».
Καὶ ἀμέσως ἐλάλησε ὁ πετεινός.

75 Καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Πέτρος τὸν λόγον τοῦ Ἰησοῦ, ποὺ εἶχε πῆ, «Πρὶν ὁ πετεινὸς
λαλήσῃ, θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές». Καὶ ἐβγῆκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πικρά.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 27

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς παραδίδεται είς τὸν Ρωμαῖον ἡγεμόνα Πιλᾶτον

1 Ὅταν ἐξημέρωσε, ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εἶχαν
σύσκεψιν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ τὸν θανατώσουν.

2Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔδεσαν, τὸν ἔφεραν καὶ τὸν παρέδωκαν είς τὸν Πιλᾶτον, τὸν ἡγεμόνα.

Τὸ τέλος τοῦ Ἰούδα

3Ὅταν εἶδε ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τὸν παρέδωκε, ὅτι κατεδικάσθη, μετενόησε καὶ ἐπέστρεψε τὰ τριάντα ἀργύρια είς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους

4καὶ εἶπε, «Ἁμάρτησα, διότι παρέδωκα αἷμα ἀθῶον». Αύτοὶ δὲ εἶπαν, «Τί μᾶς ἐνδιαφέρει; Εἶναι δική σου δουλειά».

5Καὶ ἀφοῦ ἐπέταξε τὰ ἀργύρια είς τὸν ναόν, ἀνεχώρησε καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκρεμάσθηκε.

6Οἱ ἀρχιερεῖς ἐπῆραν τὰ ἀργύρια καὶ εἶπαν, «Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βάλωμε είς τὸ ταμεῖον τοῦ ναοῦ, διότι εἶναι τὸ ἀντίτιμον αἵματος».

7Ὕστερα δὲ ἀπὸ σύσκεψιν, ἀγόρασαν μὲ αὐτὰ τὸ χωράφι τοῦ κεραμέως, διὰ νὰ θάβουν τοὺς ξένους.

8Διὰ τοῦτο ὠνομάσθηκε τὸ χωράφι ἐκεῖνο, «Χωράφι αἵματος», ἕως σήμερα.

9Τότε ἐκπληρώθηκε ἐκεῖνο, ποὺ ἐλέχθη διὰ τοῦ Ἱερεμίου τοῦ προφήτου, Καὶ ἐπῆραν τὰ τριάντα ἀργύρια, τὸ ἀντίτιμον ἐκείνου ποὺ ἐξετέθη είς ἐκτίμησιν, καὶ τοῦ ὁποίου τὴν τιμὴν ὥρισαν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰσραηλίτας.

10Καὶ ἔδωκαν αὐτὰ διὰ τὸ χωράφι τοῦ κεραμέως, καθὼς μὲ διέταξε ὁ Κύριος.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου

11Ὁ Ἰησοῦς ἐστάθηκε ἐμπρὸς είς τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὸν ἐρώτησε ὁ ἡγεμών, «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ». Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε, «Σὺ τὸ λέγεις».

12Καὶ καθ᾽ ὃν χρόνον κατηγορεῖτο ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ πρεσβυτέρους, δὲν ἔδινε καμμίαν ἀπάντησιν.

13Τότε τοῦ λέγει ὁ Πιλᾶτος, «Δὲν ἀκοῦς πόσα μαρτυροῦν ἐναντίον σου; ».

14Ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπήντησε οὔτε λέξιν πρὸς μεγάλην κατάπληξιν τοῦ ἡγεμόνος.

15Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἦτο συνήθεια ὁ ἡγεμὼν νὰ ἀφήνῃ ἐλεύθερον χάριν τοῦ λαοῦ ἕνα φυλακισμένον, ὅποιον ἤθελαν.

16Εἶχαν δὲ τότε ἕνα γνωστὸν φυλακισμένον ὀνομαζόμενον Βαραββᾶν.

17Ὅταν λοιπὸν ἦσαν συγκεντρωμένοι, τοὺς εἶπε ὁ Πιλᾶτος, «Ποιόν θέλετε νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερον, τὸν Βαραββᾶν ἢ τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὀνομαζόμενον Χριστόν; »,

18διότι ἤξερε ὅτι ἀπὸ φθόνον τὸν εἶχαν παραδώσει.

19Ἐνῷ δὲ ἐκαθότανε εἰς τὴν δικαστικὴν ἕδραν, τοῦ ἔστειλε ἡ σύζυγός του μήνυμα καὶ τοῦ ἔλεγε, «Μὴ κάνῃς τίποτε εἰς ἐκεῖνον τὸν ἀθῷον, διότι ὑπέφερα πολὺ σήμερα εἰς τὸ ὄνειρόν μου ἐξ αἰτίας του».

20Οἱ ἀρχιερεῖς ὅμως καὶ οἱ πρεσβύτεροι κατώρθωσαν νὰ πείσουν τὸν ὄχλον νὰ ζητήσουν τὸν Βαραββᾶν τὸν δὲ Ἰησοῦν νὰ ἐξολοθρεύσουν.

21Ὁ ἡγεμὼν πάλιν τοὺς εἶπε, «Ποιόν θέλετε ἀπὸ τοὺς δύο νὰ σᾶς ἀφήσω ἐλεύθερον; ». Αὐτοὶ δὲ εἶπαν, «Τὸν Βαραββᾶν».

22Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Πιλᾶτος, «Τί λοιπὸν νὰ κάνω τὸν Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστόν; ». Ὅλοι τοῦ ἔλεγαν, «Νὰ σταυρωθῇ».

23Ἀλλ᾽ ὁ ἡγεμὼν εἶπε, «Τί κακὸν λοιπὸν ἔκανε; ». Αὐτοὶ δὲ περισσότερον ἐφώναζαν, «Νὰ σταυρωθῇ».

24Ὅταν εἶδε ὁ Πιλᾶτος ὅτι ὅλα εἶναι ἀνώφελα, μᾶλλον δὲ θόρυβος γίνεται, ἐπῆρε νερό, ἔπλυνε τὰ χέρια του ἐμπρὸς εἰς τὸν ὄχλον καὶ εἶπε, «Εἶμαι ἀθῷος ἀπὸ τὸ αἷμα τούτου. Εἶναι δική σας δουλειά».

25Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἀπεκρίθη, «Τὸ αἷμά του ἂς βαρύνῃ ἐμᾶς καὶ τὰ παιδιά μας».

26Τότε ἄφησε πρὸς χάριν τους ἐλεύθερον τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν, ἀφοῦ τὸν ἐμαστίγωσε, τὸν παρέδωκε διὰ νὰ σταυρωθῇ.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ

27Τότε οἱ στρατιῶται τοῦ ἡγεμόνος, ἀφοῦ παρέλαβαν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ δικαστήριον, συγκέντρωσαν γύρω του ὅλην τὴν φρουράν.

28Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν, τοῦ ἐφόρεσαν ἕνα κόκκινον μανδύαν,

29καὶ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια καὶ τὸ ἔβαλαν ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του, καὶ ἕνα καλάμι εἰς τὸ δεξί του χέρι, καὶ ἐγονάτιζαν ἐμπρός του, τὸν εἰρωνεύοντο καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Χαῖρε, ὦ βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων».

30Καὶ τὸν ἔφτυσαν καὶ ἐπῆραν τὸ καλάμι καὶ ἐκτυποῦσαν τὸ κεφάλι του.

31Καὶ ὅταν τὸν εἰρωνεύθηκαν, τοῦ ἔβγαλαν τὸν μανδύαν καὶ τοῦ ἔδωκαν νὰ φορέσῃ τὰ δικά του ἐνδύματα καὶ τὸν μετέφεραν διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

32Καθὼς ἔβγαιναν, εὑρῆκαν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν Κυρήνην, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Σίμων. Αὐτὸν ἀγγάρευσαν νὰ φορτωθῇ τὸν σταυρόν του.

33Καὶ ὅταν ἦλθαν εἰς ἕνα τόπον, ποὺ ὠνομάζετο Γολγοθᾶ, τὸ ὁποῖον σημαίνει τόπος Κρανίου,

34τοῦ ἔδωκαν νὰ πιῇ κρασὶ ἀνακατεμένο μὲ χολήν, ἀλλ᾽ ὅταν τὸ ἐγεύθηκε δὲν ἤθελε νὰ πιῇ.

35Ἀφοῦ τὸν ἐσταύρωσαν, ἐμοίρασαν μὲ κλῆρον τὰ ἐνδύματά του

36καὶ ἐκάθησαν καὶ τὸν ἐφύλατταν ἐκεῖ.

37Ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὸ κεφάλι του ἔβαλαν γραπτὴν τὴν κατηγορίαν τοῦ θανάτου: Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

38Τότε σταυρώνονται μαζὶ μὲ αὐτὸν δύο λησταί, ὁ ἕνας ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ ἀριστερά.

39Ὅσοι δὲ ἐβάδιζαν πλησίον, τὸν ἐβλασφημοῦσαν καὶ ἐκινοῦσαν τὰ κεφάλια τους

40καὶ ἔλεγαν, «Σὺ ποὺ θὰ ἐγκρέμιζες τὸν ναὸν καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ἀνοικοδομοῦσες, σῶσε τὸν ἑαυτόν σου. Ἐὰν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν».

41Ἐπίσης καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, μαζὶ μὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ἔλεγαν,

42«Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτόν του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ. Ἐὰν εἶναι βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, ἂς κατεβῇ τώρα ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ θὰ πιστέψωμε σ᾽ αὐτόν.

43Ἔχει πεποίθησιν είς τὸν Θεόν, ἂς τὸν σώσῃ τώρα, ἐὰν τὸν θέλῃ· διότι εἶπε, “Εἶμαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ”».

44Τὸ ἴδιο καὶ οἱ λησταί, ποὺ εἶχαν σταυρωθῆ μαζί του τὸν είρωνεύοντο.

Θάνατος τοῦ Χριστοῦ

45Ἀπὸ τὴν ἕκτην ὥραν ἔγινε σκοτάδι είς ὅλην τὴν γῆν μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

46Κατὰ τὴν ἐνάτην δὲ περίπου ὥραν ἐφώναξεν ὁ Ἰησοῦς μὲ δυνατὴ φωνή, καὶ εἶπε, «Ἠλί, Ἠλί, λαμὰ σαβαχθανί;», τὸ ὁποῖον σημαίνει: Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μὲ ἐγκατέλιπες;

47Μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, ὅταν τὸ ἄκουσαν, εἶπαν, «Τὸν Ἠλίαν φωνάζει».

48Καὶ ἀμέσως ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔτρεξε, ἐπῆρε ἕνα σφουγγάρι, τὸ ἐγέμισε μὲ ξύδι καὶ τὸ ἔβαλε σ᾽ ἕνα καλάμι καὶ τὸν ἐπότιζε.

49Οἱ ἄλλοι ἔλεγαν, «Ἄφησε, νὰ ἰδοῦμε ἐὰν ἔλθῃ ὁ Ἠλίας νὰ τὸν σώσῃ».

50Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἐφώναξε ἀκόμη μία φορὰ μὲ δυνατὴ φωνή, ἄφησε τὸ πνεῦμά του.

51Καὶ ἀμέσως τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθηκε σὲ δύο κομμάτια ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω, καὶ ἡ γῆ ἐσείσθηκε καὶ οἱ βράχοι ἐσχίσθησαν

52καὶ τὰ μνήματα ἄνοιξαν καὶ πολλὰ σώματα τῶν πεθαμένων ἁγίων ἀναστήθηκαν.

53Καὶ ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ μνήματα μετὰ τὴν ἀνάστασίν του, ἦλθαν είς τὴν ἁγίαν πόλιν καὶ παρουσιάσθησαν σὲ πολλούς.

54Ὅταν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐφύλατταν μαζί του τὸν Ἰησοῦν, εἶδαν τὸν σεισμὸν καὶ ὅσα συνέβησαν, ἐφοβήθηκαν πολὺ καὶ ἔλεγαν, «Ἀλήθεια, αὐτὸς ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

55Ἦσαν ἐκεῖ καὶ γυναῖκες πολλές, ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακρυά, καὶ εἶχαν ἀκολουθήσει τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.

56Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ, καὶ ἡ μητέρα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

Ἐνταφιασμὸς τοῦ Χριστοῦ

57Ὅταν ἐβράδυασε, ἦλθε ἕνας πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, ὀνομαζόμενος Ἰωσήφ, ποὺ εἶχε καὶ αὐτὸς γίνει μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

58Αὐτὸς ἐπῆγε είς τὸν Πιλᾶτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ὁ Πιλᾶτος διέταξε νὰ τοῦ δοθῇ.

59Ὁ Ἰωσὴφ ἔλαβε τὸ σῶμα, τὸ ἐτύλιξε είς ἕνα καθαρὸ σινδόνι

60καὶ τὸ ἔβαλε είς τὸ δικό του καινούργιο μνῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχε σκαλίσει είς τὸν βράχον· κατόπιν ἐκύλισε ἕνα μεγάλον λίθον είς τὴν πόρτα τοῦ μνήματος καὶ ἔφυγε.

61Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, αἱ ὁποῖαι ἐκάθοντο ἀπέναντι ἀπὸ τόν τάφον.

62Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, μετὰ τὴν Παρασκευήν, οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἦλθαν ὅλοι μαζὶ είς τὸν Πιλᾶτον

63καὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε ἐθυμηθήκαμε ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπε, ὅταν ἀκόμη ζοῦσε, «Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀναστηθῶ»,

64δῶσε λοιπὸν διαταγὴν ν' ἀσφαλισθῇ ὁ τάφος ἕως τὴν τρίτην ἡμέραν, μήπως ἔλθουν τὴν νύχτα οἱ μαθηταί του καὶ τὸν κλέψουν καὶ ποῦν είς τὸν λαόν, «Ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς», καὶ ἡ τελευταία αὐτὴ ἀπάτη θὰ εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην».

65Ὁ Πιλᾶτος τοὺς εἶπε, «Πάρετε φρουράν, πηγαίνετε καὶ ἀσφαλίσατέ τον, ὅπως ξέρετε».

66Αὐτοὶ δὲ ἐπῆγαν καὶ ἀσφάλισαν τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον καὶ τοποθετήσαντες φρουράν.

ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ 28

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

1Μετὰ τὸ Σάββατον, μόλις ἄρχισε νὰ φωτίζῃ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος, ἦλθε ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν τάφον.

2Καὶ ἔγινε μεγάλος σεισμός, διότι ἕνας ἄγγελος τοῦ Κυρίου κατέβηκε ἀπὸ τὸν ούρανόν, ἐπλησίασε καὶ ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μνήματος καὶ ἐκαθότανε ἐπάνω σ᾽ αὐτόν.

3Τὸ πρόσωπόν του ἦτο σὰν ἀστραπὴ καὶ τὸ ἔνδυμά του ἄσπρο σὰν τὸ χιόνι.

4Οἱ φύλακες τὸν ἐφοβήθηκαν καὶ ἐταράχθηκαν καὶ ἔγιναν σὰν νεκροί.

5Τότε ἐμίλησε ὁ ἄγγελος καὶ εἶπε είς τὶς γυναῖκες, «Σεῖς μὴ φοβᾶσθε· ξέρω ὅτι ζητᾶτε τὸν Ἰησοῦν τὸν σταυρωμένον.

6Δὲν εἶναι ἐδῶ, διότι ἀναστήθηκε, καθὼς εἶχε πῆ. Ἐλᾶτε, ἰδέτε τὸν τόπον, ὅπου ἦτο ὁ Κύριος.

7Γρήγορα πηγαίνετε νὰ πῆτε είς τοὺς μαθητάς του ὅτι ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς είς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἰδῆτε. Νά, σᾶς τὸ εἶπα».

8Καὶ ἐβγῆκαν γρήγορα ἀπὸ τὸ μνῆμα μὲ φόβον καὶ χαρὰν μεγάλην καὶ ἔτρεξαν νὰ τὰ ἀναγγείλουν είς τοὺς μαθητάς του.

9Καθὼς δὲ ἐπήγαιναν διὰ νὰ τὰ ἀναγγείλουν είς τοὺς μαθητάς του, ὁ Ἰησοῦς τὰς συνήντησε καὶ εἶπε, «Χαίρετε». Αὐταὶ ἐπλησίασαν, ἔπιασαν τὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησαν.

10Τότε λέγει είς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς, «Μὴ φοβᾶσθε, πηγαίνετε νὰ πῆτε είς τοὺς ἀδελφούς μου νὰ ἀναχωρήσουν είς τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἐκεῖ θὰ μὲ ἰδοῦν».

11Ἐνῷ δὲ αὐταὶ ἐπήγαιναν, μερικοὶ ἀπὸ τὴν φρουρὰν ἦλθαν είς τὴν πόλιν καὶ ἀνήγγειλαν είς τοὺς ἀρχιερεῖς ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει.

12Καὶ ἀφοῦ συναντήθηκαν μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ εἶχαν συμβούλιον, ἔδωκαν ἀρκετὰ χρήματα είς τοὺς στρατιώτας

13καὶ τοὺς εἶπαν, «Νὰ πῆτε, «Οἱ μαθηταί του ἦλθαν τὴν νύχτα καὶ τὸν
ἔκλεψαν, ἐνῷ ἐμεῖς ἐκοιμώμεθα».

14Καὶ ἐὰν ἀκούσῃ αὐτὸ ὁ ἡγεμών, ἐμεῖς θὰ τὸν πείσωμεν καὶ θὰ σᾶς
ἀπαλλάξωμεν ἀπὸ κάθε εὐθύνην».

15Αὐτοὶ ἐπῆραν τὰ χρήματα καὶ ἔκαναν ὅπως τοὺς εἶπαν. Καὶ ἡ φήμη αὐτὴ
διαδόθηκε εἰς τοὺς Ἰουδαίους μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

Ὁ Ἰησοῦς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀποστόλους εἰς Γαλιλαίαν

16Οἱ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπῆγαν εἰς Γαλιλαίαν, εἰς τὸ ὄρος, ποὺ τοὺς εἶχε ὁρίσει ὁ
Ἰησοῦς.

17Καὶ ὅταν τὸν εἶδαν, τὸν προσκύνησαν, μερικοὶ ὅμως ἦσαν διστακτικοί.

18Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς εἶπε, «Μοῦ ἐδόθη πλήρης ἐξουσία εἰς
τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν.

19Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ κάνετε ὅλα τὰ ἔθνη μαθητάς μου βαπτίζοντες αὐτοὺς
εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

20διδάσκοντες αὐτοὺς νὰ τηροῦν ὅλα ὅσα σᾶς διέταξα. Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ εἶμαι μαζί
σας ὅλας τὰς ἡμέρας μέχρι τῆς συντελείας τοῦ κόσμου».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 1

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ ἡ ἀγγελία του

1Ἡ ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ ἔγινε

2σύμφωνα μὲ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι γραμμένον είς τοὺς προφήτας: Ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὶν ἀπὸ σέ, ὁ ὁποῖος θὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμον σου ἐμπρός σου.

3Φωνὴ ἑνὸς ποὺ φωνάζει είς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, κάμετε ἴσιους τοὺς δρόμους του.

4Ἐμφανίσθηκε ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἐβάπτιζεν είς τὴν ἔρημον καὶ ἐκήρυττε βάπτισμα μετανοίας πρὸς συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν.

5Καὶ ἐρχότανε πρὸς αὐτὸν ὁλόκληρη ἡ χώρα τῆς Ἰουδαίας καὶ οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐβαπτίζοντο ὅλοι ἀπὸ αὐτὸν είς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἀφοῦ ἐξωμολογοῦντο τὰς ἁμαρτίας των.

6Ὁ Ἰωάννης ἐφοροῦσε ἔνδυμα ἀπὸ τρίχες καμήλου καὶ δερματίνην ζώνην γύρω ἀπὸ τὴν μέσην του καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ ἄγριο μέλι.

7Ἐκήρυττε καὶ ἔλεγε, «Ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμὲ ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ καὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σκύψω καὶ νὰ λύσω τὰ λουριὰ ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του.

8Ἐγὼ σᾶς ἐβάπτισα μὲ νερό, αὐτὸς ὅμως θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ Ἅγιον Πνεῦμα».

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

9Κατ᾽ ἐκείνας τὰς ἡμέρας ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐβαπτίσθηκε είς τὸν Ἰορδάνην ἀπὸ τὸν Ἰωάννην.

10Καὶ ἐνῷ ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ νερό, εἶδε νὰ ἀνοίγουν οἱ ούρανοὶ καὶ τὸ Πνεῦμα σὰν περιστερὰ νὰ κατεβαίνῃ ἐπάνω του.

11Καὶ φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τοὺς ούρανούς: Σὺ εἶσαι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς είς τὸν ὁποῖον εὐαρεστοῦμαι.

Ὁ Πειρασμός

12Καὶ ἀμέσως τὸ Πνεῦμα τὸν ὁδηγεῖ ἔξω εἰς τὴν ἔρημον

13καὶ ἔμεινε εἰς τὴν ἔρημον σαράντα ἡμέρες, πειραζόμενος ἀπὸ τὸν Σατανᾶν.
Καὶ ἦτο μαζὶ μὲ τὰ θηρία καὶ οἱ ἄγγελοι τὸν ὑπηρετοῦσαν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀρχίζει τὸ ἔργον του

14Μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἰωάννου, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ
ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ

15καὶ ἔλεγε ὅτι ὁ χρόνος ἔχει συμπληρωθῆ καὶ ἐπλησίασε ἡ βασιλεία τοῦ
Θεοῦ. «Μετανοεῖτε καὶ πιστεύετε εἰς τὸ εὐαγγέλιον».

Καλοῦνται οἱ πρῶτοι μαθηταί

16Ἐνῷ περπατοῦσε κοντὰ εἰς τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας, εἶδε τὸν Σίμωνα καὶ
τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σίμωνος, οἱ ὁποῖοι ἔρριχναν τὰ δίχτυα εἰς τὴν
λίμνην, διότι ἦσαν ψαράδες.

17Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀκολουθῆστε με καὶ θὰ σᾶς κάμω ψαράδες
ἀνθρώπων».

18Καὶ ἀμέσως ἄφησαν τὰ δίχτυα τους καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

19Ὅταν ἐπροχώρησε ὀλίγον, εἶδε τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τὸν
Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν του, μέσα εἰς πλοιάριον νὰ τακτοποιοῦν τὰ δίχτυα,

20καὶ ἀμέσως τοὺς ἐκάλεσε. Αὐτοὶ ἄφησαν τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαῖον
μέσα εἰς τὸ πλοιάριον μαζὶ μὲ τοὺς μισθωτοὺς καὶ ἔτρεξαν ὀπίσω του.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θεραπεύει δαιμονισμένον εἰς Καπερναούμ

21Ἦλθαν εἰς τὴν Καπερναούμ, καὶ τὸ Σάββατον ἐμπῆκε εἰς τὴν συναγωγὴν
καὶ ἐδίδασκε.

22Οἱ ἄνθρωποι ἦσαν κατάπληκτοι διὰ τὴν διδασκαλίαν του, διότι τοὺς
ἐδίδασκε σὰν νὰ ἔχῃ ἐξουσίαν καὶ ὄχι ὅπως οἱ γραμματεῖς.

23Εἰς τὴν συναγωγήν τους ἦτο κάποιος ποὺ εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον καὶ
ἐφώναζε,

24«Αἴ, τί ἐπεμβαίνεις σ᾽ἐμᾶς, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; Ἦλθες νὰ μᾶς καταστρέψῃς;
Ξέρω ποιός εἶσαι, ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ».

25Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐπέπληξε καὶ εἶπε, «Βουβάσου καὶ ἔβγα ἀπ᾿ αὐτόν».

26Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, ἀφοῦ τὸν συνετάραξε καὶ ἀφοῦ ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνήν, ἐβγῆκε ἀπ᾿ αὐτόν.

27Καὶ ὅλοι κατελήφθησαν ἀπὸ θαυμασμόν, ὥστε νὰ συζητοῦν καὶ νὰ λέγουν, «Τί εἶναι αὐτό; Τί εἶναι ἡ νέα αὐτὴ διδασκαλία, ἀφοῦ μὲ ἐξουσίαν διατάσσει ἀκόμη καὶ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ ὑπακούουν είς αὐτόν; ».

28Καὶ ἀμέσως διαδόθηκε ἡ φήμη του παντοῦ είς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θεραπεύει τὴν πενθερὰν τοῦ Σίμωνος καὶ πολλοὺς ἄλλους

29Ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν συναγωγήν, ἦλθαν είς τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ ᾿Ανδρέα μαζῖ μὲ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην.

30Ἡ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἦτο κατάκοιτη ἀπὸ πυρετὸν καὶ ἀμέσως τοῦ μιλοῦν γι᾽ αὐτήν.

31Καὶ ἀφοῦ ἐπλησίασε, τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἐσήκωσε. Καὶ ὁ πυρετὸς τὴν ἄφησε καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσε.

32Ὅταν ἐβράδυασε καὶ ἔδυσε ὁ ἥλιος, τοῦ ἔφεραν ὅλους τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς δαιμονισμένους

33καὶ ὅλη ἡ πόλις εἶχε μαζευθῆ κοντὰ είς τὴν πόρτα.

34Καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς ποὺ ὑπέφεραν ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες καὶ πολλὰ δαιμόνια ἔβγαλε καὶ δὲν ἄφηνε τὰ δαιμόνια νὰ μιλοῦν, διότι τὸν ἐγνώριζαν ὅτι εἶναι ὁ Χριστός.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποσύρεται διὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Καπερναούμ

35Τὸ πρωΐ, ἐνῷ ἦτο ἀκόμη νύχτα, ἐσηκώθηκε, ἐβγῆκε ἔξω καὶ ἐπῆγε είς ἕνα ἀπόμερον τόπον καὶ ἐκεῖ προσευχότανε.

36Καὶ ἔτρεξαν κατόπιν του ὁ Σίμων καὶ οἱ σύντροφοί του

37καὶ ὅταν τὸν εὑρῆκαν, τοῦ εἶπαν, «Ὅλοι σὲ ζητοῦν».

[38]Καὶ αὐτὸς τοὺς λέγει, «Ἂς πᾶμε εἰς τὰ γειτονικὰ χωριά, διὰ νὰ κηρύξω καὶ ἐκεῖ· γι᾽ αὐτὸ ἐβγῆκα».

[39]Καὶ ἦλθε καὶ ἐκήρυττε εἰς τὰς συναγωγάς των εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἔβγαζε τὰ δαιμόνια.

Ἡ θεραπεία λεπροῦ

[40]Καὶ ἔρχεται εἰς αὐτὸν ἕνας λεπρός, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦσε καί, γονατιστός, τοῦ ἔλεγε, «Ἐὰν θέλῃς, μπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς».

[41]Ὁ Ἰησοῦς τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του, τὸν ἄγγιξε καὶ τοῦ λέγει, «Θέλω, καθαρίσου».

[42]Καὶ ἀμέσως τὸν ἄφησε ἡ λέπρα καὶ ἐκαθαρίσθηκε.

[43]Καὶ ἀφοῦ τοῦ ἐμίλησε εἰς τόνον αὐστηρόν, ἀμέσως τὸν ὡδήγησε ἔξω,

[44]καὶ τοῦ λέγει, «Κύτταξε νὰ μὴ πῇς τίποτε σὲ κανένα. Ἀλλὰ πήγαινε δεῖξε τὸν ἑαυτόν σου εἰς τὸν ἱερέα καὶ πρόσφερε διὰ τὸν καθαρισμόν σου ἐκεῖνα ποὺ ὥρισε ὁ Μωϋσῆς, διὰ νὰ τοὺς δείξῃς τὴν ὑπακοήν σου».

[45]Αὐτὸς ὅμως ὅταν ἔφυγε, ἄρχισε νὰ διαλαλῇ πολλὰ καὶ νὰ διαφημίζῃ τὸ γεγονός, ὥστε δὲν μποροῦσε πιὰ ὁ Ἰησοῦς νὰ μπαίνῃ φανερὰ εἰς οἱανδήποτε πόλιν ἀλλὰ ἔμενε ἔξω εἰς ἀπόμερους τόπους. Καὶ ἤρχοντο εἰς αὐτὸν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 2

Ἡ θεραπεία παραλυτικοῦ

[1]Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Καπερναούμ, διαδόθηκε ὅτι βρίσκεται σὲ κάποιο σπίτι.

[2]Καὶ ἀμέσως ἐμαζεύθηκαν πολλοί, ὥστε νὰ μὴ τοὺς χωρῇ πλέον οὔτε ὁ χῶρος ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα, καὶ τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγον.

[3]Καὶ ἔρχονται καὶ τοῦ φέρουν ἕνα παραλυτικόν, τὸν ὁποῖον ἐβάσταζαν τέσσερα πρόσωπα.

4Καὶ ἐπειδὴ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους, ἀφήρεσαν τὴν στέγην, ὅπου εὑρίσκετο, ἔκαναν ἕνα ἄνοιγμα καὶ κατέβασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἤτανε ξαπλωμένος ὁ παραλυτικός.

5Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν, «Παιδί μου, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι».

6Ἐκάθοντο δὲ ἐκεῖ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ ἐσκέπτοντο μέσα τους,

7«Γιατί λέγει αὐτὸς βλασφημίας κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον; Ποιός μπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας παρὰ μόνον ἕνας, ὁ Θεός; ».

8Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἐκατάλαβε μέσα του ὅτι αὐτὰ σκέπτονται καὶ τοὺς λέγει, «Γιατί κάνετε τὶς σκέψεις αὐτὲς μέσα σας;

9Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ εἰς τὸν παραλυτικόν, «Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι» ἢ νὰ πῶ, «Σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ βάδιζε»;

10Ἀλλὰ διὰ νὰ μάθετε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίας ἐπὶ τῆς γῆς» — λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν,

11«Σοῦ λέγω, σήκω ἐπάνω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου».

12Καὶ ἐσηκώθηκε ἀμέσως καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι ἐβγῆκε ὑπὸ τὰ βλέμματα ὅλων, ὥστε νὰ ἐκπλαγοῦν ὅλοι καὶ νὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγουν, «Ποτὲ δὲν εἴδαμε τέτοια πράγματα».

Ἡ κλῆσις τοῦ Λευΐ

13Καὶ ἐβγῆκε πάλιν πρὸς τὴν λίμνην. Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐρχότανε εἰς αὐτὸν καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

14Καὶ ἐνῷ ἐβάδιζε, εἶδε τὸν Λευΐν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, νὰ κάθεται εἰς τὸ τελωνεῖον καὶ τοῦ λέγει, «Ἀκολούθησέ με». Καὶ αὐτὸς ἐσηκώθηκε καὶ τὸν ἀκολούθησε.

15Καὶ ἐνῷ ἐκαθότανε εἰς τὸ τραπέζι εἰς τὸ σπίτι τοῦ Λευΐ, πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἔτρωγαν μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ τοὺς μαθητάς του. Διότι ἦσαν πολλοὶ ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

[16]Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὅταν τὸν εἶδαν νὰ τρώγῃ μαζὶ μὲ τοὺς τελώνας καὶ τοὺς ἁμαρτωλούς, ἔλεγαν είς τοὺς μαθητάς του, «Γιατί τρώγει καὶ πίνει μὲ τοὺς τελώνας καὶ ἁμαρτωλούς; ».

[17]Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, τοὺς λέγει, «Δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἰατρὸν οἱ ὑγιεῖς ἀλλ᾽ οἱ ἀσθενεῖς. Δὲν ἦλθα νὰ καλέσω δικαίους ἀλλ᾽ ἁμαρτωλοὺς είς μετάνοιαν».

Περὶ νηστείας

[18]Ὅταν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐνήστευαν, ἔρχονται μερικοὶ καὶ τοῦ λέγουν, «Γιατί οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν Φαρισαίων νηστεύουν, ἐνῷ οἱ μαθηταί σου δὲν νηστεύουν; ».

[19]Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Μποροῦν οἱ καλεσμένοι είς γάμον νὰ νηστεύουν, ὅσον καιρὸν εἶναι μαζί τους ὁ γαμβρός; Ὅσον χρόνον ἔχουν τὸν γαμβρὸν μαζί τους δὲν μποροῦν νὰ νηστεύουν.

[20]Θὰ ἔλθουν ὅμως ἡμέραι, ποὺ θὰ τοὺς πάρουν τὸν γαμβρόν, καὶ τότε θὰ νηστέψουν τὰς ἡμέρας ἐκείνας.

[21]Κανεὶς δὲν ράβει ἐπάνω σὲ παληὸ ἔνδυμα μπάλωμα ἀπὸ ὕφασμα καινούριο, διότι ἀλλοιῶς τὸ συμπλήρωμα τὸ καινούργιο τραβᾶ τὸ παληὸ καὶ τὸ σχίσιμο γίνεται χειρότερο.

[22]Καὶ κανεὶς δὲν βάζει καινούργιο κρασὶ σὲ παληὰ ἀσκιά· ἀλλοιῶς τὸ κρασὶ θὰ σχίσῃ τὰ ἀσκιά, καὶ τὸ κρασὶ θὰ χυθῇ καὶ τὰ ἀσκιὰ θὰ καταστραφοῦν, ἀλλὰ τὸ καινούργιο κρασὶ πρέπει νὰ τὸ βάζουν σὲ καινούργια ἀσκιά».

Διὰ τὴν τήρησιν τοῦ Σαββάτου

[23]Ἕνα Σάββατον συνέβη νὰ βαδίζῃ μέσα σὲ σπαρμένα χωράφια, καὶ οἱ μαθηταί του, κατὰ τὴν πορείαν, ἄρχισαν νὰ κόβουν τὰ στάχυα.

[24]Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ἔλεγαν, «Νά, τί κάνουν τὸ Σάββατον, πρᾶγμα, ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται».

[25]Καὶ λέγει είς αὐτούς, «Ποτὲ δὲν ἐδιαβάσατε τί ἔκανε ὁ Δαυΐδ, ὅταν εὑρέθηκε είς ἀνάγκην καὶ ἐπείνασε αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί του;

[26]Πῶς ἐμπῆκε είς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ὅταν ἦτο ἀρχιερεὺς ὁ Ἀβιάθαρ, καὶ ἔφαγε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως, τοὺς ὁποίους δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς ἄλλος νὰ φάγῃ παρὰ μόνον οἱ ἱερεῖς, καὶ ἔδωκε καὶ είς ἐκείνους, ποὺ ἦσαν μαζί του; ».

[27]Καὶ προσέθεσε, «Τὸ Σάββατον ἔγινε διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον.

[28]Ὥστε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος τοῦ Σαββάτου».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 3

Ἡ θεραπεία τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ ξερὸ χέρι

[1]Καὶ ἐμπῆκε πάλιν είς τὴν συναγωγὴν καὶ ἐκεῖ ἤτανε ἕνας ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε ξερὸ τὸ χέρι.

[2]Καὶ ἐπρόσεχαν καλὰ νὰ ἰδοῦν ἐὰν θὰ τὸν θεραπεύσῃ τὸ Σάββατον, διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν.

[3]Καὶ λέγει είς τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχε ξερὸ τὸ χέρι, «Στάσου είς τὸ μέσον».

[4]Καὶ λέγει είς αὐτούς, «Ἐπιτρέπεται τὸ Σάββατον νὰ κάνῃ κανεὶς καλὸ ἢ νὰ κάνῃ κακό; Νὰ σώσῃ μιὰ ζωὴ ἢ νὰ σκοτώσῃ; ». Αὐτοὶ ἐσιωποῦσαν.

[5]Καὶ ἀφοῦ ἔρριψε γύρω τους μιὰ ματιὰ μὲ ὀργήν, λυπημένος διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδιᾶς των, λέγει είς τὸν ἄνθρωπον, «Ἅπλωσε τὸ χέρι σου». Καὶ τὸ ἅπλωσε καὶ ἔγινε πάλι γερὸ τὸ χέρι του ὅπως τὸ ἄλλο.

[6]Καὶ ὅταν ἐβγῆκαν οἱ Φαρισαῖοι, ἀμέσως ἔλαβαν ἀπόφασιν μαζὶ μὲ τοὺς Ἡρωδιανοὺς ἐναντίον του, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν.

Ἄλλαι θεραπεῖαι

[7]Ὁ Ἰησοῦς μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του ἀνεχώρησε πρὸς τὴν λίμνην. Καὶ τὸν ἀκολούθησε πολὺς κόσμος ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν,

[8]ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀπὸ τὴν Ἰδουμαίαν καὶ ἀπὸ τὴν χώραν πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην καὶ ἀπὸ τὰ μέρη γύρω ἀπὸ τὴν Τύρον καὶ Σιδῶνα, πολὺς κόσμος ἦλθε σ᾿ αὐτόν, ἐπειδὴ ἄκουσαν ὅσα ἔκανε.

9Καὶ παρήγγειλε είς τοὺς μαθητάς του νὰ παραμένῃ ἕνα πλοιάριον είς τὴν
διάθεσίν του, διὰ νὰ μὴ τὸν συνθλίβῃ ὁ κόσμος,

10διότι πολλοὺς ἐθεράπευσε, ὥστε ἔπεφταν ἐπάνω του ὅσοι ἦσαν ἄρρωστοι,
διὰ νὰ τὸν ἀγγίξουν.

11Καὶ τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ὅταν τὸν ἔβλεπαν, τὸν προσκυνοῦσαν καὶ
ἐφώναζαν, «Σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

12Καὶ πολὺ αὐστηρὰ τὰ διέτασσε νὰ μὴ τὸν φανερώσουν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκλέγει τοὺς δώδεκα ἀποστόλους

13Καὶ ἀνεβαίνει σ᾿ ἕνα βουνὸ καὶ προσκαλεῖ ἐκείνους, ποὺ αὐτὸς ἤθελε, καὶ
ἐπῆγαν είς αὐτόν.

14Καὶ διώρισε δώδεκα διὰ νὰ τὸν συνοδεύουν καὶ διὰ νὰ τοὺς ἀποστέλλῃ νὰ
κηρύττουν,

15καὶ νὰ ἔχουν ἐξουσίαν νὰ θεραπεύουν τὰς ἀσθενείας καὶ νὰ ἐκβάλλουν
δαιμόνια.

16Τὸν Σίμωνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Πέτρον,

17τὸν Ἰάκωβον, τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν Ἰωάννην, τὸν ἀδελφὸν τοῦ
Ἰακώβου καὶ τοὺς ὠνόμασε Βοανεργές, τὸ ὁποῖον σημαίνει υἱοὶ βροντῆς·

18τὸν Ἀνδρέαν, τὸν Φίλιππον, τὸν Βαρθολομαῖον, τὸν Μαθαῖον, τὸν Θωμᾶν,
τὸν Ἰάκωβον, τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, τὸν Θαδδαῖον, τὸν Σίμωνα τὸν
Κανανίτην,

19καὶ τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος καὶ τὸν παρέδωκε.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀντικρούει τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐνεργεῖ διὰ τοῦ Σατανᾶ

20Καὶ ἔρχονται είς ἕνα σπίτι. Καὶ μαζεύεται πάλιν κόσμος, ὥστε νὰ μὴ
μποροῦν οὔτε νὰ φάγουν.

21Ὅταν ἄκουσαν αὐτὸ οἱ δικοί του, ἐβγῆκαν νὰ τὸν πιάσουν, διότι ἔλεγαν ὅτι
εἶναι ἐκτὸς ἑαυτοῦ.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν κατεβῆ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἔλεγαν ὅτι ἔχει τὸν Βεελζεβοὺλ καὶ ὅτι διὰ τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμονίων βγάζει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ ἀφοῦ τοὺς προσκάλεσε, τοὺς ἔλεγε μὲ παραβολάς, «Πῶς εἶναι δυνατὸν ὁ Σατανᾶς νὰ διώξῃ τὸν Σατανᾶν;

24 Ἐὰν ἕνα βασίλειον χωρισθῇ εἰς ἀντιμαχόμενα μέρη, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ τὸ βασίλειον ἐκεῖνο.

25 Καὶ ἐὰν μία οἰκογένεια χωρισθῇ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ ἡ οἰκογένεια ἐκείνη.

26 Καὶ ἐὰν ὁ Σατανᾶς ἐσηκώθηκε ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ ἐχωρίσθηκε σὲ μερίδες, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ ἀλλὰ θὰ λάβῃ τέλος.

27 Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἰσχυροῦ καὶ νὰ ἁρπάσῃ τὰ σκεύη του, ἐὰν δὲν δέσῃ πρῶτα τὸν ἰσχυρὸν καὶ τότε θὰ μπορέσῃ νὰ λεηλατήσῃ τὸ σπίτι του.

28 Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅλαι αἱ ἁμαρτίαι καὶ ὅ, τι δήποτε βλασφημίας ἐκστομίσουν οἱ ἄνθρωποι θὰ τοὺς συγχωρηθοῦν.

29 Ἐκεῖνος ὅμως, ποὺ θὰ βλασφημήσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, δὲν ἔχει ποτὲ συγχώρησιν ἀλλ᾽ εἶναι ἔνοχος αἰωνίου κρίσεως».

30 Διότι ἔλεγαν, «Ἔχει πνεῦμα ἀκάθαρτον».

Οἱ πραγματικοὶ ἀδελφοί

31 Καὶ ἔρχονται ἡ μητέρα του καὶ οἱ ἀδελφοί του, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν ἔξω καὶ ἔστειλαν νὰ τὸν καλέσουν.

32 Γύρω του ἐκαθότανε πολὺς κόσμος καὶ τοῦ εἶπαν, «Νά ἡ μητέρα σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου εἶναι ἔξω καὶ σὲ ζητοῦν».

33 Αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ποιά εἶναι ἡ μητέρα μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου; »

34 Καὶ ἀφοῦ ἔφερε τὸ βλέμμα του γύρω εἰς ἐκείνους ποὺ ἐκάθοντο ὁλόγυρά του, λέγει, «Νά ἡ μητέρα μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

35Ἐκεῖνος ποὺ θὰ κάνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, αὐτὸς εἶναι ἀδελφός μου καὶ
ἀδελφή μου καὶ μητέρα».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 4

Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως

1Πάλιν ἄρχισε νὰ διδάσκῃ κοντὰ είς τὴν λίμνην. Καὶ μαζεύεται πλησίον του
κόσμος πολύς, ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ νὰ μπῇ σὲ πλοιάριον καὶ νὰ παραμείνῃ είς
τὴν λίμνην, ἐνῷ ὅλος ὁ κόσμος εὑρίσκετο είς τὴν ξηρὰν κοντὰ είς τὴν λίμνην.

2Καὶ τοὺς ἐδίδασκε μὲ παραβολὰς πολλὰ καὶ τοὺς ἔλεγε κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς διδασκαλίας του.

3«Ἀκοῦτε· ἐβγῆκε ὁ γεωργὸς διὰ νὰ σπείρῃ.

4Καὶ ἐνῷ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντὰ είς τὸν δρόμον καὶ ἦλθαν τὰ
πτηνὰ καὶ τοὺς ἔφαγαν.

5Ἄλλοι ἔπεσαν είς πετρῶδες ἔδαφος, ὅπου δὲν ὑπῆρχε πολὺ χῶμα καὶ
γρήγορα ἐβλάστησαν, διότι δὲν ὑπῆρχε βάθος γῆς.

6Ἀλλ᾽ ὅταν ἀνέτειλε ὁ ἥλιος, ἐκάησαν καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχαν ρίζαν ἐξεράθηκαν.

7Ἄλλοι ἔπεσαν είς τὰ ἀγκάθια καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια καὶ τοὺς ἔπνιξαν καὶ
δὲν ἀπέδωκαν καρπόν.

8Καὶ ἄλλοι ἔπεσαν είς καλὸν ἔδαφος καὶ ἀνέβαιναν καὶ ἐμεγάλωναν καὶ
ἔφεραν καρπὸν μὲ ἀπόδοσιν τριάντα καὶ ἑξῆντα καὶ ἑκατὸ φορὲς περισσότερο».

9Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ὅποιος ἔχει αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

10Καὶ ὅταν ἦτο μόνος, τὸν ἐρωτοῦσαν ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί του καὶ οἱ
δώδεκα, σχετικῶς μὲ τὴν παραβολὴν.

11Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Σ᾽ ἐσᾶς ἔχει δοθῆ τὸ νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς
βασιλείας τοῦ Θεοῦ, είς δὲ τοὺς ἔξω, ὅλα γίνονται μὲ παραβολάς,

12ὥστε νὰ κυττάζουν καλὰ ἀλλὰ νὰ μὴ βλέπουν, καὶ νὰ ἀκούουν καλὰ ἀλλὰ
νὰ μὴ καταλαβαίνουν, μὴ τυχὸν μετανοήσουν καὶ συγχωρηθοῦν αἱ ἁμαρτίαι
των».

[13]Καὶ τοὺς λέγει, «Δὲν καταλαβαίνετε τὴν παραβολὴν αὐτὴν καὶ πῶς θὰ καταλάβετε ὅλας τὰς παραβολάς;

[14]Ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει, σπέρνει τὸν λόγον.

[15]Οἱ σπόροι, ποὺ ἔπεσαν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον, εἰκονίζουν ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους σπέρνεται ὁ λόγος καὶ ὅταν ἀκούσουν, ἀμέσως ἔρχεται ὁ Σατανᾶς καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον τὸν σπαρμένον εἰς τὴν καρδιά τους.

[16]Ὁμοίως αὐτοὶ ποὺ ἐσπάρθηκαν εἰς τὰ πετρώδη, εἰκονίζουν ἐκείνους, ποὺ ὅταν ἀκούσουν τὸν λόγον ἀμέσως τὸν δέχονται μὲ χαράν,

[17]δὲν ἔχουν ὅμως ρίζαν μέσα τους ἀλλ᾽ εἶναι προσωρινοί· ἔπειτα ὅταν ἔλθῃ στενοχώρια ἢ διωγμὸς ἐξ αἰτίας τοῦ λόγου, ἀμέσως κλονίζονται.

[18]Καὶ αὐτοί, ποὺ σπέρνονται εἰς τὰ ἀγκάθια, εἰκονίζουν ἐκείνους, ποὺ ἄκουσαν τὸν λόγον,

[19]ἀλλ᾽ αἱ κοσμικαὶ μέριμναι καὶ ἡ παραπλάνησις ἀπὸ τὸν πλοῦτον καὶ αἱ ἐπιθυμίαι διὰ τὰ λοιπὰ πράγματα μπαίνουν καὶ συμπνίγουν τὸν λόγον καὶ γίνεται ἄκαρπος.

[20]Καὶ ὅσοι ἐσπάρθηκαν εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἰκονίζουν ἐκείνους, ποὺ ἀκούουν τὸν λόγον καὶ τὸν δέχονται καὶ φέρουν καρπὸν τριάντα καὶ ἑξῆντα καὶ ἑκατὸ φορὲς περισσότερο».

Διδάγματα ἀπὸ τὸ λυχνάρι καὶ τὸν σπόρον

[21]Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Μήπως φέρουν τὸ λυχνάρι διὰ νὰ τοποθετηθῇ κάτω ἀπὸ τὸ μόδι ἢ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι; Δὲν τοποθετεῖται ἐπάνω εἰς τὸν λυχνοστάτην;

[22]Διότι δὲν ὑπάρχει κρυφὸ πρᾶγμα, παρὰ διὰ νὰ γίνῃ φανερόν, οὔτε μυστικὸν παρὰ διὰ νὰ φανερωθῇ.

[23]Ἐὰν κανεὶς ἔχῃ αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

[24]Τοὺς ἔλεγε ἐπίσης, «Προσέχετε εἰς ὅ, τι ἀκοῦτε. Μὲ τὸ μέτρον ποὺ μετρᾶτε θὰ μετρηθῇ καὶ σ᾽ ἐσᾶς καὶ θὰ προστεθῇ καὶ ἄλλο σ᾽ ἐσᾶς ποὺ ἀκοῦτε.

25Διότι είς ἐκεῖνον, ποὺ ἔχει κάτι, θὰ δοθῇ καὶ ἄλλο, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον, ποὺ δὲν ἔχει, θὰ τοῦ ἀφαιρεθῇ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει».

26Καὶ ἔλεγε, «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι σὰν νὰ ρίχνῃ ἕνας ἄνθρωπος τὸν σπόρον είς τὴν γῆν,

27καὶ κοιμᾶται καὶ σηκώνεται νύχτα καὶ ἡμέραν καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει καὶ μεγαλώνει κατὰ τρόπον ποὺ καὶ ὁ ἴδιος δὲν ξέρει.

28Αὐτομάτως ἡ γῆ φέρει καρπόν, πρῶτα χορτάρι, ἔπειτα στάχυ καὶ ἔπειτα ἀνεπτυγμένο σιτάρι είς τὸ στάχυ.

29Ὅταν δὲ ὡριμάσῃ ὁ καρπός, ἀμέσως στέλλει τὸ δρεπάνι, διότι ἔχει ἔλθει ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ».

30Καὶ ἔλεγε, «Μὲ τί θὰ παρομοιάσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἢ μὲ ποιάν παραβολὴν νὰ τὴν περιγράψωμεν;

31Μὲ ἕνα σπόρον σιναπιοῦ, ὁ ὁποῖος ὅταν σπέρνεται είς τὴν γῆν, εἶναι μικρότερος ἀπὸ ὅλους τοὺς σπόρους, ποὺ σπέρνονται είς τὴν γῆν,

32ἀλλ᾽ ὅταν σπαρῇ, βλαστάνει καὶ γίνεται μεγαλύτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαχανικὰ καὶ κάνει κλαδιὰ μεγάλα, ὥστε νὰ μποροῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν του νὰ κάνουν τὴν φωλιά τους τὰ πουλιὰ τοῦ οὐρανοῦ».

33Καὶ μὲ τέτοιες πολλὲς παραβολὲς τοὺς ἐκήρυττε τὸν λόγον, σύμφωνα μὲ τὴν δυνατότητα ποὺ εἶχαν νὰ ἐννοοῦν.

34Χωρὶς παραβολὴν δὲν τοὺς ἐμιλοῦσε, ἀλλὰ ἐξηγοῦσε ὅλα ἰδιαιτέρως είς τοὺς μαθητάς του.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σταματᾶ τὴν θύελλαν

35Τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ὅταν ἐβράδυασε, τοὺς εἶπε, «Ἂς περάσωμεν είς τὴν ἀπέναντι ὄχθην».

36Καὶ ἀφοῦ ἄφησαν τὸν κόσμον, τὸν ἐπῆραν μαζί τους, ὅπως ἦτο, μέσα είς τὸ πλοιάριον. Ἦσαν καὶ ἄλλα πλοιάρια μαζί του.

37 Καὶ γίνεται θύελλα μεγάλη καὶ τὰ κύματα ἐκτυποῦσαν ἐπάνω εἰς τὸ πλοιάριον, ὥστε ἄρχισε νὰ γεμίζῃ ἀπὸ νερά.

38 Αὐτὸς δὲ ἤτανε εἰς τὴν πρύμνην καὶ ἐκοιμότανε ἐπάνω εἰς τὸ προσκέφαλον. Τότε τὸν ξυπνοῦν καὶ τοῦ λέγουν, «Διδάσκαλε, δὲν σὲ ἐνδιαφέρει ποὺ χανόμαστε; ».

39 Καὶ ἀφοῦ ἐσηκώθηκε, ἐπέπληξε τὸν ἄνεμον καὶ εἶπε εἰς τὴν θάλασσαν, «Σώπα, βουβάσου». Καὶ ἐσταμάτησε ὁ ἄνεμος καὶ ἔγινε μεγάλη γαλήνη.

40 Καὶ τοὺς εἶπε, «Γιατί εἶσθε τόσον δειλοί; Πῶς δὲν ἔχετε πίστιν; ».

41 Καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ μεγάλον φόβον καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ποιός ἆραγε νὰ εἶναι αὐτός, ἀφοῦ καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα τὸν ὑπακούουν; ».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 5

Ὁ δαιμονισμένος Γαδαρηνὸς θαραπεύεται

1 Καὶ ἦλθαν εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς λίμνης, εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν.

2 Καὶ κατὰ τὴν ἔξοδόν του ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἀμέσως τὸν συνήντησε ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐρχότανε ἀπὸ τὰ μνήματα καὶ εἶχε ἀκάθαρτον πνεῦμα

3 καὶ κατοικοῦσε εἰς τὰ μνήματα καὶ οὔτε μὲ ἁλυσίδες μποροῦσε νὰ τὸν δέσῃ κανείς,

4 διότι πολλὲς φορὲς τὸν εἶχαν δέσει μὲ δεσμὰ καὶ ἁλυσίδες ἀλλ᾽ αὐτὸς εἶχε σπάσει τὶς ἁλυσίδες καὶ συντρίψει τὰ δεσμὰ καὶ κανεὶς δὲν εἶχε τὴν δύναμιν νὰ τὸν δαμάσῃ.

5 Πάντοτε νύχτα καὶ ἡμέραν ἔμενε εἰς τὰ μνήματα καὶ τὰ βουνὰ καὶ ἐφώναζε καὶ ἐτραυμάτιζε τὸν ἑαυτόν του μὲ πέτρες.

6 Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρυά, ἔτρεξε, τὸν προσκύνησε

7 καὶ ἐφώναξε δυνατά, «Τί ἐπεμβαίνεις σ᾽ ἐμέ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ μὲ βασανίσῃς».

8 Διότι τοῦ ἔλεγε ὁ Ἰησοῦς, «Πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἔβγα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον».

9Καὶ τὸν ἐρώτησε, «Ποιό εἶναι τὸ ὄνομά σου; » καὶ αὐτὸς ἀπήντησε,
«Λεγεὼν εἶναι τὸ ὄνομά μου, διότι εἴμεθα πολλοί».

10Καὶ πολὺ τὸν παρακαλοῦσε νὰ μὴ τοὺς στείλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν.

11Ἐκεῖ κοντὰ εἰς τὸ ὄρος ἔβοσκε μία μεγάλη ἀγέλη ἀπὸ χοίρους,

12καὶ τὸν παρεκάλεσαν ὅλοι οἱ δαίμονες καὶ τοῦ εἶπαν, «Στεῖλέ μας εἰς τοὺς
χοίρους, διὰ νὰ μποῦμε μέσα σ᾽ αὐτούς».

13Καὶ τοὺς τὸ ἐπέτρεψε. Καὶ ἀφοῦ ἐβγῆκαν τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα,
ἐμπῆκαν εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὥρμησε ἡ ἀγέλη κάτω πρὸς τὸν κρημνὸν εἰς τὴν
λίμνην, ἦσαν δὲ περίπου δύο χιλιάδες καὶ ἐπνίγησαν εἰς τὴν λίμνην.

14Ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἔβοσκαν, ἔφυγαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς
τὴν ὕπαιθρον. Καὶ ἦλθαν οἱ κάτοικοι νὰ ἰδοῦν τί ἔγινε.

15Ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ εἶδαν τὸν δαιμονισμένον, ποὺ εἶχε τὸν λεγεῶνα,
νὰ κάθεται ντυμένος καὶ νὰ λογικεύεται, καὶ ἐφοβήθηκαν.

16Καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν ἰδῆ τί συνέβη εἰς τὸν δαιμονισμένον καὶ εἰς τοὺς
χοίρους τοὺς τὰ διηγήθηκαν.

17Καὶ ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν Ἰησοῦν νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

18Καὶ ἐνῷ ἔμπαινε εἰς τὸ πλοιάριον, τὸν παρακαλοῦσε ἐκεῖνος, ποὺ εἶχε τὰ
δαιμόνια, νὰ πάῃ μαζί του.

19Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν τοῦ ἐπέτρεψε ἀλλὰ τοῦ εἶπε, «Πήγαινε εἰς τὸ σπίτι σου,
εἰς τοὺς δικούς σου, καὶ νὰ τοὺς πῇς ὅσα ὁ Κύριος σοῦ ἔκανε καὶ πῶς σὲ
ἐλέησε».

20Αὐτὸς ἔφυγε καὶ ἄρχισε νὰ κηρύττῃ εἰς τὴν Δεκάπολιν τί τοῦ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς
καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν.

Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροούσης

21Ὅταν ἐπέρασε ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ πλοιάριον εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ἐμαζεύθηκε
πολὺς κόσμος γύρω του καὶ ἤτανε κοντὰ εἰς τὴν λίμνην.

[22]Καὶ ἔρχεται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχισυναγώγους, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, καὶ μόλις τὸν εἶδε, πέφτει είς τὰ πόδια του

[23]καὶ τὸν παρακαλοῦσε θερμῶς καὶ ἔλεγε, «Τὸ μικρό μου κοριτσάκι βρίσκεται είς τὰ τελευταῖα του. Ἔλα νὰ βάλῃς τὰ χέρια σου ἐπάνω της, διὰ νὰ σωθῇ καὶ νὰ ζήσῃ».

[24]Καὶ ἔφυγε μαζί του καὶ πολὺς κόσμος τὸν ἀκολουθοῦσε καὶ τὸν συμπίεζε.

[25]Μία γυναῖκα, ἡ ὁποία ἔπασχε ἀπὸ αἱμορραγίαν ἐπὶ δώδεκα ἔτη,

[26]καὶ εἶχε πολλὰ πάθει ἀπὸ πολλοὺς ἰατροὺς καὶ εἶχε δαπανήσει ὅλα ὅσα εἶχε χωρὶς νὰ ἰδῇ καμμίαν ὠφέλειαν, ἀλλὰ μᾶλλον εἶχε χειροτερέψει,

[27]ὅταν ἄκουσε ὅσα ἔλεγαν διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἦλθε διὰ μέσου τοῦ πλήθους ἀπὸ πίσω καὶ ἄγγιξε τὸ ἔνδυμά του,

[28]διότι ἔλεγε μέσα της, «Καὶ ἂν ἀκόμη ἀγγίξω τὰ ἐνδύματά του θὰ γίνω καλά».

[29]Καὶ ἀμέσως ἐξεράθηκε ἡ πηγὴ τῆς αἱμορραγίας της καὶ κατάλαβε είς τὸ σῶμα της ὅτι ἐθεραπεύθηκε ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια της.

[30]Ὁ Ἰησοῦς ἀμέσως ἔννοιωσε μέσα του ὅτι ἐβγῆκε ἀπὸ αὐτὸν δύναμις καὶ ἀφοῦ ἐστράφηκε πρὸς τὸ πλῆθος εἶπε, «Ποιός μοῦ ἄγγιξε τὰ ἐνδύματα; ».

[31]Οἱ μαθηταί του τοῦ ἔλεγαν, «Βλέπεις τὸν κόσμον νὰ σὲ συμπιέζῃ καὶ λές «Ποιός μὲ ἄγγιξε; ».

[32]Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς ἐκύτταζε γύρω του διὰ νὰ ἰδῇ ἐκείνην ποὺ τὸ εἶχε κάνει.

[33]Ἡ γυναῖκα φοβισμένη καὶ τρομαγμένη, ἐπειδὴ ἤξερε τί τῆς εἶχε γίνει, ἦλθε καὶ ἔπεσε είς τὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθεια.

[34]Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Κόρη μου, ἡ πίστις σου σὲ ἔκανε καλά, πήγαινε είς εἰρήνην καὶ νὰ εἶσαι ὑγιὴς ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια σου».

[35]Ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχονται ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ λέγουν, «Ἡ θυγατέρα σου ἐπέθανε. Γιατί ἐνοχλεῖς ἀκόμη τὸν διδάσκαλον; ».

[36]Ὁ Ἰησοῦς, ἀμέσως ὅταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, λέγει είς τὸν ἀρχισυνάγωγον, «Μὴ φοβᾶσαι, μόνον πίστευε».

37Καὶ δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ παρὰ εἰς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου.

38Καὶ ἔρχεται εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ βλέπει ταραχὴν καὶ ἀνθρώπους νὰ κλαίουν καὶ νὰ ὀδύρωνται δυνατά.

39Ὅταν ἐμπῆκε, τοὺς λέγει, «Γιατί ταράσσεσθε καὶ κλαῖτε; Τὸ κορίτσι δὲν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται».

40Καὶ τὸν εἰρωνεύοντο. Ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀφοῦ τοὺς ἔδιωξε ὅλους, παίρνει μαζί του τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ ἐκείνους ποὺ ἦσαν μαζί του καὶ μπαίνει ἐκεῖ, ὅπου ἦτο ξαπλωμένο τὸ κορίτσι.

41Καὶ ἀφοῦ ἔπιασε τὸ χέρι τοῦ κοριτσιοῦ, τῆς λέγει, «Ταλιθὰ κοῦμι», τὸ ὁποῖον μεταφρασμένο σημαίνει, «Κορίτσι, σοῦ λέγω, σήκω ἐπάνω».

42Καὶ ἀμέσως ἐσηκώθηκε τὸ κορίτσι καὶ περπατοῦσε· ἦτο δώδεκα ἐτῶν. Καὶ ἔμειναν ἀμέσως ἐκστατικοί.

43Αὐτὸς δὲ τοὺς ἔδωκε αὐστηρὰν παραγγελίαν νὰ μὴ τὸ μάθῃ κανεὶς καὶ εἶπε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 6

Εἰς τὴν Ναζαρὲτ δυσπιστοῦν εἰς τὸν Ἰησοῦν

1Ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἦλθε εἰς τὴν πατρίδα του καὶ τὸν ἀκολούθησαν οἱ μαθηταί του.

2Καὶ ὅταν ἦλθε τὸ Σάββατον, ἄρχισε νὰ διδάσκῃ εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ πολλοὶ ποὺ τὸν ἄκουαν ἐδοκίμαζαν ἔκπληξιν καὶ ἔλεγαν, «Ἀπὸ ποῦ τοῦ ἔρχονται αὐτά; », καὶ «Τί σοφία εἶναι αὐτὴ ποὺ τοῦ ἐδόθηκε, διότι ἀκόμη καὶ θαύματα γίνονται μὲ τὰ χέρια του;

3Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ ξυλουργός, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, τοῦ Ἰωσῆ, τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Σίμωνος; Καὶ δὲν εἶναι οἱ ἀδελφές του ἐδῶ μαζί μας; » καὶ δυσπιστοῦσαν εἰς αὐτόν.

4Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγε, «Δὲν ὑπάρχει προφήτης περιφρονημένος παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του καὶ μεταξὺ τῶν συγγενῶν του καὶ τῆς οἰκογενείας του».

5Καὶ δὲν μποροῦσε ἐκεῖ νὰ κάνῃ κανένα θαῦμα παρὰ μόνον ἔβαλε τὰ χέρια είς
ὀλίγους ἀρρώστους καὶ τοὺς ἐθεράπευσε.

6Καὶ ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἀπιστίαν τους. Καὶ περιώδευε τὰ γύρω χωριὰ καὶ
ἐδίδασκε.

Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώδεκα

7Καὶ προσκαλεῖ πλησίον του τοὺς δώδεκα καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς ἀποστέλλῃ δύο
δύο καὶ τοὺς ἔδωκε ἐξουσίαν ἐπάνω είς τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα

8καὶ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ βαστάζουν ἐπάνω τους είς τὸν δρόμον τίποτε
παρὰ μόνον ράβδον, οὔτε ψωμί, οὔτε σάκκον, οὔτε χάλκινα χρήματα είς τὴν
ζώνην,

9ἀλλὰ νὰ ἔχουν είς τὰ πόδια σανδάλια καὶ νὰ μὴ φοροῦν δύο ὑποκάμισα.

10Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Είς ὅποιο σπίτι μπῆτε, μείνετε ἐκεῖ ἕως ὅτου φύγετε ἀπ᾿
ἐκεῖνο τὸ μέρος.

11Καὶ ὅσοι δὲν σᾶς δεχθοῦν καὶ δὲν σᾶς ἀκούσουν, τότε, ὅταν θὰ φύγετε ἀπ᾿
ἐκεῖ, τινάξετε τὴν σκόνην ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια σας, διὰ νὰ τοὺς
χρησιμεύσῃ ὡς μαρτυρία. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὀλιγώτερον θὰ ὑποφέρουν τὰ
Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως παρὰ ἡ πόλις ἐκείνη».

12Αὐτοὶ ἀνεχώρησαν καὶ ἐκήρυτταν ὅτι πρέπει νὰ μετανοήσουν οἱ ἄνθρωποι

13καὶ ἔβγαζαν πολλὰ δαιμόνια καὶ ἄλειφαν πολλοὺς ἀρρώστους μὲ λάδι καὶ
τοὺς ἐθεράπευαν.

Ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ

14Ὁ βασιλεὺς Ἡρώδης ἄκουσε διὰ τὸν Ἰησοῦν, διότι τὸ ὄνομά του εἶχε γίνει
γνωστόν, καὶ ἔλεγε ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἀναστήθηκε ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ
γι᾿ αὐτὸ αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις ἐνεργοῦν δι᾿ αὐτοῦ.

15Ἄλλοι ἔλεγαν ὅτι εἶναι ὁ Ἠλίας, ἄλλοι ὅτι εἶναι προφήτης σὰν ἕνας ἀπὸ
τοὺς Προφήτας.

16Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Ἡρώδης, εἶπε, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰωάννης, τὸν ὁποῖον ἐγὼ
ἀπεκεφάλισα. Ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν».

[17]Διότι ὁ Ἡρώδης εἶχε στείλει καὶ συλλάβει τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν ἔδεσε είς τὴν φυλακὴν ἐξ αἰτίας τῆς Ἡρωδιάδος, τῆς γυναίκας τοῦ Φιλίππου, τοῦ ἀδελφοῦ του, διότι τὴν εἶχε νυμφευθῆ.

[18]Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔλεγε είς τὸν Ἡρώδην, «Δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου».

[19]Ἡ δὲ Ἡρωδιὰς ἔτρεφε μνησικακίαν ἐναντίον του καὶ ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ ἀλλὰ δὲν μποροῦσε,

[20]διότι ὁ Ἡρώδης ἐφοβότανε τὸν Ἰωάννην, ἐπειδὴ ἤξερε ὅτι ἦτο ἄνδρας δίκαιος καὶ ἅγιος καὶ τὸν ἐπροστάτευε. Τὸν ἄκουε εὐχαρίστως, ἀλλὰ ὅσα ἄκουε τὸν ἔφερναν είς μεγάλην ἀπορίαν.

[21]Κατάλληλη εὐκαιρία παρουσιάσθηκε, ὅταν ὁ Ἡρώδης, τὴν ἑορτὴν τῶν γενεθλίων του, παρέθεσε δεῖπνον είς τοὺς μεγιστᾶνας του καὶ είς τοὺς χιλιάρχους καὶ είς τοὺς προύχοντας τῆς Γαλιλαίας.

[22]Ὅταν ἐμπῆκε ἡ θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος καὶ ἐχόρεψε, ἄρεσε είς τὸν Ἡρώδην καὶ είς τοὺς καλεσμένους, καὶ εἶπε ὁ βασιλεὺς είς τὸ κορίτσι, «Ζήτησέ μου ὅ, τι θέλεις καὶ θὰ σοῦ τὸ δώσω».

[23]Καὶ ὡρκίσθηκε είς αὐτήν, «Ὅ, τι δήποτε καὶ ἂν ζητήσῃς θὰ σοῦ τὸ δώσω, ἕως τὸ μισὸ βασίλειόν μου».

[24]Αὐτὴ ἐβγῆκε ἔξω καὶ εἶπε είς τὴν μητέρα της, «Τί νὰ ζητήσω; ». Ἡ μητέρα της τῆς εἶπε, «Τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ».

[25]Καὶ ἀμέσως ἐμπῆκε μὲ βῆμα ταχὺ καὶ ἐζήτησε ἀπὸ τὸν βασιλέα, «Θέλω ἀμέσως νὰ μοῦ δώσῃς σ᾽ ἕνα πιάτο τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ».

[26]Καὶ ἐλυπήθηκε ὁ βασιλεύς, ἀλλ᾽ ἐξ αἰτίας τῶν ὅρκων καὶ τῶν καλεσμένων δὲν ἤθελε νὰ τῆς ἀρνηθῇ.

[27]Ἀμέσως ὁ βασιλεὺς ἔστειλε δήμιον καὶ διέταξε νὰ φέρῃ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου. Καὶ ἐκεῖνος ἐπῆγε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισε είς τὴν φυλακὴν

[28]καὶ ἔφερε τὸ κεφάλι του σ᾽ ἕνα πιάτο καὶ τὸ ἔδωκε είς τὸ κορίτσι καὶ τὸ κορίτσι τὸ ἔδωκε είς τὴν μητέρα της.

29Καὶ ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου, ἦλθαν καὶ ἐπῆραν τὸ σῶμά του καὶ τὸ ἔβαλαν σε μνημεῖον.

Ἐπάνοδος τῶν ἀποστόλων

30Οἱ ἀπόστολοι ἐπέστρεψαν είς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ ἀνήγγειλαν ὅλα ὅσα ἔκαναν καὶ ἐδίδαξαν.

31Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Ἐλᾶτε μόνοι σας ἰδιαιτέρως είς ἀπόμερον τόπον νὰ ἀναπαυθῆτε ὀλίγον», διότι ἦσαν πολλοὶ ποὺ ἤρχοντο καὶ ἔφευγαν καὶ δὲν εἶχαν εύκαιρίαν οὔτε νὰ φάγουν.

32Καὶ ἔφυγαν μὲ πλοιάριον είς ἔρημον τόπον μόνοι τους.

33Πολλοὶ τοὺς εἶδαν νὰ φεύγουν καὶ τοὺς ἀνεγνώρισαν καὶ ἔτρεξαν ἐκεῖ πεζῆ ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις καὶ ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ αὐτούς.

34Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐβγῆκε είς τὴν ξηράν, εἶδε πολὺν κόσμον καὶ τοὺς σπλαγχνίσθηκε, διότι ἦσαν σὰν πρόβατα, ποὺ δὲν ἔχουν βοσκόν. Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ πολλά.

Ὁ χορτασμὸς τῶν πέντε χιλιάδων

35Καὶ ὅταν εἶχεν ἤδη περάσει πολλὴ ὥρα, τὸν ἐπλησίασαν οἱ μαθηταί του καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Ὁ τόπος εἶναι ἔρημος καὶ ἡ ὥρα ἔχει περάσει.

36Ἄφησέ τους, νὰ πᾶνε είς τὰ γύρω χωριὰ καὶ τὰς κωμοπόλεις καὶ νὰ ἀγοράσουν διὰ τὸν ἑαυτόν τους ψωμί, διότι δὲν ἔχουν τί νὰ φάγουν».

37Ἐκεῖνος δὲ ἀπήντησε, «Δῶστέ τους σεῖς νὰ φάγουν». Καὶ τοῦ λέγουν, «Νὰ πᾶμε νὰ ἀγοράσωμε ψωμιὰ ἀξίας διακοσίων δηναρίων καὶ νὰ τοὺς δώσωμε νὰ φάγουν; ».

38Αὐτὸς δὲ τοὺς λέγει, «Πόσα ψωμιὰ ἔχετε; Πηγαίνετε νὰ ἰδῆτε». Καὶ ἀφοῦ ἐξακρίβωσαν, εἶπαν, «Πέντε καὶ δύο ψάρια».

39Καὶ τοὺς διέταξε νὰ ξαπλώσουν ὅλοι ἐπάνω είς τὸ χλωρὸ χορτάρι ὁμάδες ὁμάδες.

40Καὶ ἐξαπλώθηκαν ὁμάδες ὁμάδες είς τὸ πράσινο χορτάρι ἀνὰ ἑκατὸ καὶ ἀνὰ πενῆντα.

41Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια καὶ ἔστρεψε τὸ βλέμμα εἰς τὸν οὐρανόν, εὐλόγησε καὶ ἔκοψε τὸ ψωμὶ σὲ κομμάτια καὶ τὰ ἔδωκε εἰς τοὺς μαθητὰς διὰ νὰ τοὺς τὰ δώσουν. Ἐμοίρασε καὶ τὰ δύο ψάρια εἰς ὅλους.

42Καὶ ἔφαγαν ὅλοι καὶ ἐχόρτασαν.

43Καὶ ἐσήκωσαν δώδεκα κοφίνια γεμᾶτα ἀπὸ κομμάτια καὶ ἀπὸ τὰ ψάρια.

44Καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἔφαγαν τὰ ψωμιὰ ἦσαν πέντε χιλιάδες ἄνδρες.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς περπατεῖ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν

45Καὶ ἀμέσως ἀνάγκασε τοὺς μαθητάς του νὰ μποῦν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ νὰ μεταβοῦν πρὶν ἀπ᾽ αὐτὸν εἰς τὸ ἀντικρυνὸ μέρος πρὸς τὴν Βηθσαϊδάν, ἕως ὅτου αὐτὸς διαλύσῃ τὸν κόσμον.

46Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀπεχαιρέτησε, ἐπῆγε εἰς τὸ βουνὸ διὰ νὰ προσευχηθῇ.

47Καὶ ὅταν ἐβράδυασε, τὸ πλοιάριον ἦτο εἰς τὸ μέσον τῆς λίμνης καὶ αὐτὸς ἦτο μόνος εἰς τὴν ξηράν.

48Καὶ ὅταν τοὺς εἶδε νὰ βασανίζωνται μὲ τὴν κωπηλασίαν, διότι ὁ ἄνεμος τοὺς ἦτο ἀντίθετος, κατὰ τὴν τετάρτην νυχτερινὴ βάρδια, ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς περπατώντας ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἤθελε νὰ τοὺς προσπεράσῃ.

49Αὐτοὶ ὅταν τὸν εἶδαν νὰ περπατῇ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐνόμισαν ὅτι εἶναι φάντασμα καὶ ἐφώναξαν,

50διότι ὅλοι τὸν εἶχαν ἰδῆ, καὶ ἐταράχθησαν. Αὐτὸς ἀμέσως τοὺς μίλησε καὶ τοὺς εἶπε, «Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι. Μὴ φοβᾶσθε».

51Καὶ ἀνέβηκε σ᾽ αὐτοὺς εἰς τὸ πλοιάριον καὶ ἐσταμάτησε ὁ ἄνεμος καὶ ἐδοκίμασαν μέσα τους πολὺ μεγάλην ἔκπληξιν καὶ ἐθαύμαζαν,

52διότι δὲν εἶχαν καταλάβει τί εἶχε γίνει μὲ τὰ ψωμιὰ ἀλλ᾽ ἡ καρδιά τους ἦτο πωρωμένη.

Θεραπεῖαι εἰς Γεννησαρέτ

53Ἀφοῦ διέσχισαν τὴν λίμνην, ἦλθαν εἰς τὴν Γεννησαρὲτ καὶ ἀγκυροβόλησαν.

54Ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸ πλοιάριον, ἀμέσως οἱ ἄνθρωποι τὸν ἀνεγνώρισαν

55καὶ περιέτρεξαν ὅλα τὰ περίχωρα ἐκεῖνα καὶ ἄρχισαν νὰ φέρουν τοὺς ἀσθενεῖς ἐπάνω σὲ κρεββάτια, ἐκεῖ ποὺ ἄκουσαν ὅτι βρίσκεται.

56Καὶ ὅπου ἔμπαινε, σὲ χωριὰ ἢ σὲ πόλεις ἢ στὴν ὕπαιθρον, ἔβαζαν τοὺς ἀσθενεῖς είς τὴν ἀγορὰν καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ ἀγγίξουν ἔστω καὶ τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του, καὶ ὅσοι τὸν ἄγγιζαν ἐγιατρεύοντο.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 7

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκρίνεται εἰς τὰς ἐπικρίσεις ὅτι παραβαίνει τοὺς τύπους τοῦ νόμου

1Οἱ Φαρισαῖοι καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐμαζεύθηκαν πλησίον του

2καὶ ὅταν εἶδαν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του τρώγουν ψωμὶ μὲ ἀκάθαρτα χέρια, δηλαδὴ ἄπλυτα, τοὺς κατηγοροῦσαν

3— διότι οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐὰν δὲν πλύνουν τὰ χέρια μέχρι τοῦ καρποῦ, δὲν τρώγουν, ἐπειδὴ κρατοῦν τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων,

4καὶ ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὴν ἀγοράν, ἐὰν δὲν πλυθοῦν, δὲν τρώγουν. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλαι πολλαὶ παραδόσεις ποὺ κρατοῦν, πλύσεις ποτηριῶν καὶ σκευῶν καὶ χαλκίνων ἀντικειμένων καὶ κλινῶν —

5ἔπειτα τὸν ἐρωτοῦν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς, «Γιατί δὲν βαδίζουν οἱ μαθηταί σου σύμφωνα πρὸς τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων ἀλλὰ τρώγουν μὲ ἀκάθαρτα χέρια; ».

6Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Καλὰ ἐπροφήτευσε ὁ Ἠσαΐας γιὰ σᾶς τοὺς ὑποκριτάς, καθὼς εἶναι γραμμένον, Ὁ λαὸς αὐτὸς μὲ τὰ χείλη μὲ τιμᾶ, ἐνῷ ἡ καρδιά τους εἶναι μακρυὰ ἀπὸ ἐμέ,

7τοῦ κάκου μάλιστα μὲ σέβονται, διότι διδάσκουν διδασκαλίας, ποὺ εἶναι ἀνθρώπιναι ἐντολαί.

8Ἀφήνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ κρατᾶτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, πλύσεις σκευῶν καὶ ποτηριῶν καὶ ἄλλα τέτοια παρόμοια κάνετε».

[9]Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ὡραῖα, παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ φυλάξετε τὴν παράδοσίν σας.

[10]Ὁ Μωϋσῆς εἶπε, Νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου,καί, Ἐκεῖνος ποὺ λέγει κακὰ ἐναντίον τοῦ πατέρα του ἢ τῆς μητέρας του, πρέπει νὰ θανατώνεται.

[11]Σεῖς ὅμως λέτε, «Ἐὰν ἕνας ἄνθρωπος πῇ εἰς τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του, «Ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις νὰ ὠφεληθῇς ἀπὸ ἐμὲ εἶναι Κορβᾶν», δηλαδὴ δῶρον εἰς τὸν Θεόν,

[12]τότε δὲν τὸν ἀφήνετε νὰ κάμῃ πλέον τίποτε διὰ τὸν πατέρα του ἢ τὴν μητέρα του

[13]καὶ ἔτσι ἀκυρώνετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν παράδοσίν σας, τὴν ὁποίαν διαβιβάζετε. Καὶ πολλὰ παρόμοια πράγματα κάνετε».

[14]Καὶ ἀφοῦ προσκάλεσε πάλιν τὸ πλῆθος τοὺς ἔλεγε, «Ἀκοῦστε με ὅλοι καὶ καταλάβετε.

[15]Κανένα πρᾶγμα, ποὺ μπαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπ᾽ ἔξω, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὸν κάνῃ ἀκάθαρτον. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνα ποὺ βγαίνουν, αὐτὰ κάνουν τὸν ἄνθρωπον ἀκάθαρτον.

[16][Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ]».

[17]Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ τὸ πλῆθος καὶ ἐμπῆκαν εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἐρωτοῦσαν οἱ μαθηταί του σχετικῶς μὲ τὴν παραβολήν.

[18]Καὶ τοὺς λέγει, «Ἀκόμη καὶ σεῖς εἶσθε ἀνόητοι; Δὲν καταλαβαίνετε ὅτι κάθε τι, ποὺ μπαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον ἀπ᾽ ἔξω, δὲν μπορεῖ νὰ τὸν κάνῃ ἀκάθαρτον;

[19]Διότι δὲν μπαίνει μέσα εἰς τὴν καρδιά του ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλιὰ καὶ ἀποβάλλεται εἰς τὸ ἀποχωρητήριον». Καὶ ἔτσι ὅλα τὰ φαγητὰ τὰ κηρύττει καθαρά,

[20]ἔλεγε δέ, «Ἐκεῖνο, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, αὐτὸ κάνει τὸν ἄνθρωπον ἀκάθαρτον.

21Διότι ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιὰ τῶν ἀνθρώπων βγαίνουν αἱ σκέψεις αἱ
κακαί, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,

22κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρός,
βλασφημία, ὑπερηφάνεια, μωρία.

23Ὅλα αὐτὰ τὰ κακὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπον
ἀκάθαρτον».

Θεραπεία μιᾶς ἐθνικῆς κόρης

24Ἀπ᾽ ἐκεῖ ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε είς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος.
Ἐμπῆκε είς ἕνα σπίτι καὶ δὲν ἤθελε νὰ τὸ μάθῃ κανείς, δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ
διαφύγῃ τὴν προσοχήν.

25Ἀλλ᾽ ἀμέσως μιὰ γυναῖκα, τῆς ὁποίας τὸ κοριτσάκι εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον,
ὅταν ἄκουσε γι᾽ αὐτόν, ἦλθε καὶ ἔπεσε είς τὰ πόδια του.

26Ἦτο δὲ ἡ γυναῖκα είδωλολάτρις καὶ κατὰ τὴν καταγωγὴν Συροφοινίκισσα
καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ βγάλῃ τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρα της.

27Ὁ δὲ Ἰησοῦς τῆς εἶπε, «Ἄφησε πρῶτα νὰ χορτάσουν τὰ παιδιά, διότι δὲν
εἶναι σωστὸ νὰ πάρωμε τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν καὶ νὰ τὸ ρίξουμε στὰ σκυλιά».

28Αὐτὴ δὲ ἀπήντησε, «Ναί, Κύριε, καὶ τὰ σκυλιὰ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τρώγουν
ἀπὸ τὰ ψίχουλα τῶν παιδιῶν».

29Καὶ αὐτὸς τῆς εἶπε, «Γι᾽ αὐτὸ ποὺ εἶπες πήγαινε, ἔχει φύγει τὸ δαιμόνιον ἀπὸ
τὴν θυγατέρα σου».

30Καὶ ὅταν ἐπῆγε είς τὸ σπίτι της εὑρῆκε τὸ παιδὶ ξαπλωμένο είς τὸ κρεββάτι
καὶ τὸ δαιμόνιον εἶχε ἤδη φύγει.

Θεραπεία κωφαλάλου

31Πάλιν ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος καὶ ἦλθε είς τὴν λίμνην
τῆς Γαλιλαίας διὰ μέσου τῶν συνόρων τῆς Δεκαπόλεως.

32Καὶ τοῦ φέρνουν ἕνα κωφὸν καὶ μουγγόν, καὶ τὸν παρακαλοῦν νὰ βάλῃ τὸ
χέρι ἐπάνω του.

33Ἀφοῦ τὸν ἐπῆρε κατὰ μέρος, μακρυὰ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ἔβαλε τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ αὐτιά του καὶ ἀφοῦ ἔφτυσε, ἄγγιξε τὴ γλῶσσα του.

34Ἔστρεψε κατόπιν τὸ βλέμμα του εἰς τὸν οὐρανόν, ἐστέναξε καὶ τοῦ λέγει, «Ἐφφαθά», τὸ ὁποῖον σημαίνει, «Ν᾽ ἀνοιχθῇς».

35Καὶ ἄνοιξαν τὰ αὐτιά του καὶ ἐλύθηκε τὸ δέσιμο τῆς γλώσσας του καὶ μιλοῦσε ὀρθά.

36Καὶ παρήγγειλε εἰς αὐτοὺς νὰ μὴ τὸ ποῦν σὲ κανένα. Ὅσον δὲ τοὺς παρήγγελλε τόσον περισσότερον αὐτοὶ τὸ διεκήρυτταν.

37Καὶ ἐδοκίμαζαν μεγάλην ἔκπληξιν καὶ ἔλεγαν, «Ὅλα τὰ ἔκανε καλά»· καὶ τοὺς κωφοὺς κάνει νὰ ἀκούουν καὶ τοὺς μουγγοὺς νὰ μιλοῦν».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 8

Ὁ χορτασμὸς τῶν τεσσάρων χιλιάδων

1Κατ᾽ ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐπειδὴ εἶχε μαζευθῆ πάλιν πολὺς κόσμος καὶ δὲν εἶχαν νὰ φάγουν, προσκάλεσε ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάς του, καὶ τοὺς λέγει,

2«Σπλαγχνίζομαι τὸ πλῆθος, διότι ἤδη ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας εἶναι μαζί μου καὶ δὲν ἔχουν τί νὰ φάγουν.

3Καὶ ἐὰν τοὺς στείλω νηστικοὺς εἰς τὸ σπίτι τους, εἰς τὸν δρόμον θὰ ἀποκάμουν. Διότι μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἔχουν ἔλθει ἀπὸ μακρυνὰ μέρη».

4Καὶ οἱ μαθηταί του τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ τοὺς χορτάσῃ κανεὶς ἀπὸ ψωμὶ ἐδῶ εἰς τὸν ἔρημον τόπον; ».

5Καὶ τοὺς ἐρώτησε, «Πόσα ψωμιὰ ἔχετε; », ἐκεῖνοι δὲ εἶπαν, «Ἑπτά».

6Καὶ παραγγέλλει εἰς τὸ πλῆθος νὰ ξαπλώσουν εἰς τὴν γῆν. Καὶ ἀφοῦ ἐπῆρε τὰ ἑπτὰ ψωμιὰ καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, τὰ ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὰ ἔδωσε εἰς τοὺς μαθητάς του διὰ νὰ τὰ προσφέρουν, καὶ αὐτοὶ τὰ προσέφεραν εἰς τὸ πλῆθος.

7Καὶ εἶχαν λίγα ψαράκια· καὶ ἀφοῦ τὰ εὐλόγησε, εἶπε νὰ προσφέρουν καὶ αὐτά.

8Καὶ ἔφαγαν καὶ ἐχόρτασαν καὶ ἐσήκωσαν ὅ, τι περίσσεψε, ἑπτὰ κοφίνια γεμᾶτα ἀπὸ κομμάτια.

9Ἦσαν δὲ περίπου τέσσερις χιλιάδες. Καὶ τοὺς διέλυσε.

10Καὶ ἀμέσως ἐμπῆκε είς τὸ πλοιάριον μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ ἦλθε είς τὰ μέρη Δαλμανουθά.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐπικρίνει τὴν τύφλωσιν τῶν μαθητῶν

11Ἦλθαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μαζί του καὶ τοῦ ζητοῦσαν ἕνα θαῦμα ἀπὸ τὸν ούρανόν, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν ἐκθέσουν.

12Καὶ ἀναστέναξε μέσα του καὶ λέγει, «Διατί ἡ γενεὰ αὐτὴ ζητεῖ θαῦμα; Ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲν θὰ δοθῇ θαῦμα είς τὴν γενεὰν αὐτήν».

13Καὶ ὅταν τοὺς ἄφησε ἐμπῆκε είς τὸ πλοιάριον καὶ ἔφυγε είς τὴν ἀντίπεραν.

14Εἶχαν λησμονήσει νὰ πάρουν ψωμὶ καὶ δὲν εἶχαν παρὰ ἕνα καρβέλι μαζί τους είς τὸ πλοιάριον.

15Καὶ τοὺς καθιστοῦσε προσεκτικοὺς καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ἔχετε τὸν νοῦ σας, προσέχετε ἀπὸ τὸ προζύμι τῶν Φαρισαίων καὶ ἀπὸ τὸ προζύμι τοῦ Ἡρώδη».

16Καὶ αὐτοὶ ἐσκέπτοντο μεταξύ τους ὅτι δὲν ἔχουν ψωμί.

17Ὅταν τὸ ἀντελήφθη τοὺς λέγει, «Γατί σκέπτεσθε ὅτι δὲν ἔχετε ψωμί; Ἀκόμη δὲν ἐννοεῖτε καὶ δὲν καταλαβαίνετε; Ἀκόμη ἔχετε πωρωμένη τὴν καρδιά σας;

18Ἂν καὶ ἔχετε μάτια, δὲν βλέπετε, καὶ ἂν καὶ ἔχετε αὐτιά, δὲν ἀκοῦτε; Δὲν θυμᾶσθε

19ὅταν ἔκοψα τὰ πέντε ψωμιὰ διὰ τοὺς πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους, πόσα κοφίνια γεμᾶτα ἀπὸ κομμάτια ἐσηκώσατε; ». Λέγουν εἰς αὐτόν, «Δώδεκα».

20«Ὅταν δὲ ἔκοψα τὰ ἑπτὰ ψωμιὰ διὰ τοὺς τέσσερις χιλιάδες ἀνθρώπους, πόσα κοφίνια γεμᾶτα ἀπὸ κομμάτια ἐσηκώσατε; ». Αύτοὶ εἶπαν, «Ἑπτά».

21Καὶ τοὺς εἶπε, «Ἀκόμη δὲν καταλαβαίνετε; ».

Θεραπεία τυφλοῦ τῆς Βηθσαϊδά

22Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Βηθσαϊδάν. Καὶ τοῦ φέρνουν ἕνα τυφλὸν καὶ τὸν
παρακαλοῦν νὰ τὸν ἀγγίξῃ.

23Καὶ ἐπῆρε τὸν τυφλὸν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφερε ἔξω ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ ἀφοῦ
ἔφτυσε εἰς τὰ μάτια του καὶ ἔβαλε τὰ χέρια ἐπάνω του, τὸν ἐρωτοῦσε, ἐὰν
βλέπῃ τίποτε.

24Καὶ αὐτὸς ἐκύτταξε πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶπε, «Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ἀλλὰ
φαίνονται σὰν δένδρα νὰ περπατοῦν».

25Ἔπειτα πάλιν ἔβαλε τὰ χέρια εἰς τὰ μάτια του καὶ τὸν ἔκαμε νὰ βλέπῃ
καλὰ καὶ ἀποκαταστάθηκε καὶ ἔβλεπε ὅλους καθαρά.

26Καὶ τὸν ἔστειλε εἰς τὸ σπίτι του καὶ τοῦ εἶπε, «Οὔτε στὸ χωριὸ νὰ μπῇς οὔτε
σὲ κανένα τοῦ χωριοῦ νὰ πῇς τίποτε».

Ὁ Πέτρος ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός

27Ἐβγῆκε ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταί του εἰς τὰ χωριὰ τῆς Καισαρείας, τὴν
ὁποίαν ἔκτισε ὁ Φίλιππος. Καὶ εἰς τὸν δρόμον ἐρωτοῦσε τοὺς μαθητάς του,
«Ποιός λέγουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶμαι; ».

28Αὐτοὶ δὲ ἀπήντησαν, «Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ ἄλλοι ὁ Ἠλίας, ἄλλοι δὲ
ἕνας ἀπὸ τοὺς προφήτας».

29Καὶ αὐτὸς τοὺς ἐρώτησε, «Σεῖς ποιός λέτε ὅτι εἶμαι; ». Ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος,
«Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός».

30Καὶ τοὺς διέταξε αὐστηρὰ νὰ μὴ μιλοῦν σὲ κανένα γι᾽ αὐτόν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασίν του

31Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ ὅτι πρέπει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ
καὶ νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς
γραμματεῖς καὶ νὰ θανατωθῇ καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀναστηθῇ.

32Καὶ ἔλεγε αὐτὰ φανερά, ὁ δὲ Πέτρος τὸν ἐπῆρε ἰδιαιτέρως καὶ ἄρχισε νὰ τὸν
ἐπιπλήττῃ.

33Ἐκεῖνος δὲ ἀφοῦ ἐστράφηκε πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶδε τοὺς μαθητάς του,
ἐπέπληξε τὸν Πέτρον καὶ εἶπε, «Ὕπαγε ὀπίσω μου, Σατανᾶ, διότι δὲν φρονεῖς

ἐκεῖνα, ποὺ ἀρέσουν είς τὸν Θεὸν ἀλλ᾽ ἐκεῖνα ποὺ ἀρέσουν είς τοὺς ἀνθρώπους».

Κλῆσις είς αὐταπάρνησιν

34Καὶ ἀφοῦ ἐκάλεσε τὸ πλῆθος μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του τοὺς εἶπε, «Ἐὰν κανεὶς θέλῃ νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἂς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ.

35Διότι ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, αὐτὸς θὰ τὴν χάσῃ, ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωήν του ἐξ αἰτίας ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, αὐτὸς θὰ τὴν σώσῃ.

36Διότι τί θὰ ὠφελήσῃ τὸν ἄνθρωπον νὰ κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον καὶ νὰ ζημιωθῇ τὴν ψυχήν του;

37Ἢ τί ἀντάλλαγμα εἶναι δυνατὸν νὰ δώσῃ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὴν ψυχήν του;

38Διότι ὅποιος ἐντρέπεται δι᾽ ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς λόγους μου είς τὴν γενεὰν αὐτὴν τὴν μοιχαλίδα καὶ ἁμαρτωλὴν καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ αἰσθανθῇ ντροπὴ γι᾽ αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ μὲ ὅλην τὴν δόξαν τοῦ Πατέρα του μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 9

1Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ποὺ στέκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ γευθοῦν θάνατον, ἕως ὅτου ἰδοῦν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ νὰ ἔρχεται μὲ δύναμιν».

Ἡ Μεταμόρφωσις

2Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕξη ἡμέρας παίρνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς ἀνεβάζει σ᾽ ἕνα ψηλὸ βουνὸ ἰδιαιτέρως μόνους καὶ μεταμορφώθηκε μπροστά τους.

3Καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν ἀστραφτερά, πολὺ λευκὰ σὰν τὸ χιόνι, ὅσον κανεὶς βαφεὺς είς τὴν γῆν δὲν μπορεῖ νὰ τὰ λευκάνῃ.

4Καὶ παρουσιάσθηκε είς αὐτοὺς ὁ Ἠλίας μαζὶ μὲ τὸν Μωϋσῆν καὶ συνωμιλοῦσαν μὲ τὸν Ἰησοῦν.

5Τότε ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Πέτρος καὶ εἶπε είς τὸν Ἰησοῦν, «Ραββί, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ· ἂς κάνωμεν τρεῖς σκηνές, μίαν γιὰ σένα, μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἠλίαν».

6Δὲν ἤξερε τί νὰ πῇ, διότι ἦσαν τρομαγμένοι.

7Τότε ἦλθε ἕνα σύννεφο καὶ τοὺς ἐσκέπασε καὶ φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ σύννεφο, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτὸν νὰ ἀκοῦτε».

8Καὶ ἔξαφνα ὅταν ἔστρεψαν τὰ βλέμματα γύρω, δὲν εἶδαν πλέον κανένα μαζί τους παρὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

9Καὶ ἐνῷ κατέβαιναν ἀπὸ τὸ βουνό, τοὺς διέταξε νὰ μὴ διηγηθοῦν σὲ κανένα ὅσα εἶδαν, παρὰ μόνον ὅταν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν.

10Καὶ ἐκράτησαν τὸν λόγον καὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους τί σημαίνει τὸ νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν.

11Καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, «Γιατί λέγουν οἱ γραμματεῖς ὅτι πρέπει νὰ ἔλθῃ πρῶτα ὁ Ἠλίας; ».

12Αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπάντησε, «Ὁ Ἠλίας ἀφοῦ ἔλθῃ πρῶτα, θὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα. Καὶ πῶς εἶναι γραμμένον διὰ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ὅτι θὰ πάθῃ πολλὰ καὶ θὰ περιφρονηθῇ;

13Ἀλλὰ σᾶς λέγω, ὅτι καὶ ὁ Ἠλίας ἔχει ἔλθει καὶ τοῦ ἔκαμαν ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς εἶναι γραμμένον γι᾽ αὐτόν».

Θεραπεία δαιμονισμένου παιδιοῦ

14Ὅταν ἦλθε είς τοὺς μαθητάς, εἶδε νὰ τοὺς ἔχῃ περιστοιχίσει πολὺς κόσμος καὶ γραμματεῖς νὰ συζητοῦν μαζί τους.

15Καὶ ἀμέσως ὅλος ὁ κόσμος, μόλις τὸν εἶδαν, ἐθαμβώθηκαν καὶ ἔτρεξαν νὰ τὸν χαιρετήσουν.

16Καὶ αὐτὸς ἐρώτησε τοὺς γραμματεῖς, «Τί συζητεῖτε μαζί τους; ».

17Καὶ ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος ἀπεκρίθη, «Διδάσκαλε, σοῦ ἔφερα τὸν υἱόν μου, ποὺ ἔχει πνεῦμα ἄλαλον.

18Ὅπου τὸν πιάσῃ, τὸν ρίχνει κάτω καὶ ἀφρίζει καὶ τρίζει τὰ δόντια καὶ γίνεται ξερός. Καὶ εἶπα είς τοὺς μαθητάς σου νὰ τὸ βγάλουν ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν».

19Αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη, «Ὦ γενεὰ ἄπιστη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας, ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχομαι; Φέρετέ τον σ᾽ ἐμέ».

20Καὶ τοῦ τὸν ἔφεραν. Καὶ μόλις τὸ πνεῦμα τὸν εἶδε, ἀμέσως τὸν συνετάραξε καὶ ἔπεσε είς τὴν γῆν καὶ ἐκυλιότανε καὶ ἄφριζε.

21Καὶ ἐρώτησε τὸν πατέρα του, «Πόσος καιρὸς εἶναι ἀπὸ τὸτε ποὺ τοῦ συνέβη αὐτό; ». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας.

22Πολλὲς φορὲς καὶ στὴν φωτιὰ τὸν ἔρριξε καὶ στὰ νερά, διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσῃ. Ἀλλ᾽ ἂν μπορῇς νὰ κάνῃς τίποτε βοήθησέ μας, σπλαγχνίσου μας».

23Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ἐὰν μπορῇς νὰ πιστέψῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ είς ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει».

24Τότε ἐφώναξε ἀμέσως ὁ πατέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ μὲ δάκρυα εἶπε, «Πιστεύω, Κύριε, βοήθησε τὴν ἀπιστίαν μου».

25Ὅταν δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶδε ὅτι μαζεύεται κόσμος, ἐπέπληξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον καὶ τοῦ εἶπε, «Τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν πνεῦμα, ἐγὼ σὲ διατάσσω, ἔβγα ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ μὴ μπῇς ποτὲ πλέον μέσα του».

26Αὐτό, ἀφοῦ ἐφώναξε καὶ τὸν ἐσπάραξε δυνατά, ἐβγῆκε, τὸ δὲ παιδὶ ἔγινε σὰν νεκρός, ὥστε πολλοὶ νὰ λέγουν ὅτι πέθανε.

27Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐσήκωσε καὶ ἐστάθηκε ὄρθιος.

28Καὶ ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐμπῆκε στὸ σπίτι, τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του ἰδιαιτέρως, «Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ βγάλωμε; ».

29Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Τὸ γένος αὐτὸ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ βγῇ μὲ κανένα ἄλλο μέσον παρὰ μὲ προσευχὴν καὶ νηστείαν».

Δεύτερη πρόρρησις τοῦ θανάτου του

30Καὶ ὅταν ἔφυγαν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπερνοῦσαν διὰ τῆς Γαλιλαίας καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν
ἤθελε νὰ μάθῃ κανεὶς τίποτε,

31διότι ἐδίδασκε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς ἔλεγε ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ
παραδοθῇ είς τὰ χέρια ἀνθρώπων καὶ θὰ τὸν θανατώσουν καὶ ἀφοῦ
θανατωθῇ, τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῇ.

32Ἀλλ᾽ αὐτοὶ δὲν καταλάβαιναν τί ἔλεγε καὶ ἐφοβοῦντο νὰ τὸν ἐρωτήσουν.

Διδασκαλία περὶ ταπεινοφροσύνης καὶ ἀνοχῆς

33Καὶ ἦλθαν είς τὴν Καπερναούμ. Καὶ ὅταν ἤτανε στὸ σπίτι, τοὺς ἐρώτησε, «Τί
συζητούσατε είς τὸν δρόμον; ».

34Αύτοὶ δ᾽ ἐσιωποῦσαν, διότι εἶχαν συζητήσει ἀναμεταξύ τους είς τὸν δρόμον,
ποιός εἶναι μεγαλύτερος.

35Καὶ ἀφοῦ ἐκάθησε, ἐφώναξε τοὺς δώδεκα καὶ τοὺς λέγει, «Ἐὰν κανεὶς θέλῃ
νὰ εἶναι πρῶτος, πρέπει νὰ εἶναι ὁ τελευταῖος ὅλων καὶ ὑπηρέτης ὅλων».

36Ὕστερα ἐπῆρε ἕνα παιδί, τὸ ἔβαλε είς τὸ μέσον καὶ ἀφοῦ τὸ ἀγκάλιασε
τοὺς εἶπε,

37«Ὅποιος δεχθῇ ἕνα τέτοιο παιδὶ είς τὸ ὄνομά μου, δέχεται ἐμέ, καὶ ὅποιος
δεχθῇ ἐμέ, δὲν δέχεται ἐμὲ ἀλλὰ ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε».

38Ὁ Ἰωάννης τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, εἴδαμε κάποιον νὰ βγάζῃ δαιμόνια μὲ τὸ
ὄνομά σου, ὁ ὁποῖος δὲν μᾶς ἀκολουθεῖ καὶ τὸν ἐμποδίσαμε, διότι δὲν μᾶς
ἀκολουθοῦσε».

39Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε, «Μὴ τὸν ἐμποδίζετε, διότι δὲν εἶναι κανεὶς ὁ ὁποῖος θὰ
κάνῃ θαῦμα μὲ τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ μπορέσῃ γρήγορα νὰ μὲ κακολογήσῃ.

40Διότι ὅποιος δὲν εἶναι ἐναντίον μας, εἶναι μὲ τὸ μέρος μας.

41Καὶ ὅποιος σᾶς ποτίσῃ ἕνα ποτῆρι νερὸ είς τὸ ὄνομά μου, διότι εἶσθε τοῦ
Χριστοῦ, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ χάσῃ τὴν ἀνταμοιβήν του».

Δι᾽ ὅσους γίνονται πρόσκομμα εἰς τοὺς ἄλλους

[42]«Καὶ ὅποιος σκανδαλίσῃ ἕναν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς μικρούς, ποὺ πιστεύουν σ᾽ ἐμέ, εἶναι καλύτερα γι᾽ αὐτὸν νὰ κρεμάσῃ εἰς τὸν τράχηλόν του μιὰ μυλόπετρα καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν.

[43]Καὶ ἐὰν τὸ χέρι σου σὲ σκανδαλίζῃ, κόψε το, διότι εἶναι καλύτερα νὰ μπῇς εἰς τὴν ζωὴν κουλλὸς παρὰ νὰ ἔχῃς δύο χέρια καὶ νὰ πᾷς εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὴν φωτιά, ποὺ δὲν σβήνει,

[[44]ὅπου τὸ σκουλῆκι τους δὲν πεθαίνει καὶ ἡ φωτιὰ δὲν σβήνει].

[45]Καὶ ἐὰν τὸ πόδι σου σὲ σκανδαλίζῃ, κόψε το· εἶναι καλύτερα νὰ μπῇς εἰς τὴν ζωὴν χωλὸς παρὰ νὰ ἔχῃς δύο πόδια καὶ νὰ ριφθῇς εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὴν φωτιά, ποὺ δὲν σβήνει,

[46][ὅπου τὸ σκουλῆκι τους δὲν πεθαίνει καὶ ἡ φωτιὰ δὲν σβήνει].

[47]Καὶ ἐὰν τὸ μάτι σου σὲ σκανδαλίζῃ, βγάλε το· εἶναι καλύτερα νὰ μπῇς μονόφθαλμος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ παρὰ νὰ ἔχῃς δύο μάτια καὶ νὰ ριφθῇς εἰς τὴν γέενναν,

[48]ὅπου τὸ σκουλῆκι τους δὲν πεθαίνει καὶ ἡ φωτιὰ δὲν σβήνει.

[49]Διότι ὁ καθένας μὲ τὴν φωτιὰ θὰ ἁλατισθῇ ὅπως κάθε θυσία μὲ τὸ ἁλάτι θὰ ἁλατισθῇ.

[50]Τὸ ἁλάτι εἶναι καλό. Ἐὰν ὅμως τὸ ἁλάτι γίνῃ ἀνάλατο, μὲ τί θὰ τὸ ἀρτύσετε; Διατηρεῖτε μέσα σας ἁλάτι καὶ ἔχετε εἰρήνην μεταξύ σας».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 10

Περὶ διαζυγίου

[1]Καὶ ἔφυγε ἀπ᾽ ἐκεῖ καὶ ἦλθε εἰς τὰ σύνορα τῆς Ἰουδαίας καὶ πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην. Καὶ βαδίζει μαζί του πάλιν πολὺς κόσμος, καί, ὅπως συνήθιζε, πάλιν τοὺς ἐδίδασκε.

[2]Καὶ ἦλθαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν πειράξουν, ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς τὸν ἄνδρα νὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του.

[3]Αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίθη, «Τί σᾶς διέταξε ὁ Μωϋσῆς; ».

4Ἐκεῖνοι εἶπαν, «Ὁ Μωϋσῆς ἐπέτρεψε νὰ γράψῃ ὁ ἄνδρας ἕνα ἔγγραφον
διαζυγίου καὶ νὰ τὴν χωρίσῃ».

5Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐξ αἰτίας τῆς σκληροκαρδίας σας ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς
τὴν ἐντολὴν αὐτήν,

6ἀλλ᾽ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς δημιουργίας ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοὺς ἐδημιούργησε ὁ
Θεός.

7Γι᾽ αὐτὸ ὁ ἄνδρας θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ θὰ
προσκολληθῇ είς τὴν γυναῖκά του καὶ θὰ ἀποτελέσουν οἱ δύο μίαν σάρκα.

8Ὥστε δὲν εἶναι πλέον δύο ἀλλὰ μία σάρκα.

9Ἐκεῖνο λοιπὸν ποὺ ὁ Θεὸς ἕνωσε, ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ τὸ χωρίζῃ».

10Καὶ είς τὸ σπίτι πάλιν τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

11Καὶ τοὺς λέγει, «Ἐκεῖνος ποὺ θὰ χωρίσῃ τὴν γυναῖκά του καὶ θὰ νυμφευθῇ
ἄλλην, αὐτὸς διαπράττει μοιχείαν ἐναντίον της.

12Καὶ ἂν μία γυναῖκα χωρίσῃ τὸν ἄνδρα της καὶ πάρῃ ἄλλον, διαπράττει
μοιχείαν».

Ὁ Ἰησοῦς εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδιά

13Τοῦ ἔφεραν παιδιὰ διὰ νὰ τὰ ἀγγίξῃ, ἀλλ᾽ οἱ μαθηταὶ τοὺς ἐπέπλητταν.

14Ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, ἀγανάκτησε καὶ τοὺς εἶπε, «Ἀφῆστε τὰ παιδιὰ νὰ
ἔλθουν σ᾽ ἐμέ, μὴ τὰ ἐμποδίζετε, διότι σὲ τέτοιους ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν
ούρανῶν.

15Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ δεχθῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ σὰν
παιδί, δὲν θὰ μπῇ σ᾽ αὐτήν».

16Καὶ ἀφοῦ τὰ ἀγκάλιασε, ἔβαλε τὰ χέρια του ἐπάνω τους καὶ τὰ εὐλογοῦσε.

Ἕνας πλούσιος νέος ζητεῖ τὴν αἰώνιον ζωήν

17Καὶ ἐνῷ ἔβγαινε είς τὸν δρόμον, ἕνας ἔτρεξε νὰ τὸν πλησιάσῃ καί,
γονατιστός, τὸν ἐρωτοῦσε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάνω διὰ νὰ
κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον; ».

18Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Γιατί μὲ λὲς ἀγαθόν; Δὲν εἶναι κανεὶς ἀγαθὸς παρὰ μόνον ὁ Θεός.

19Τὰς ἐντολὰς τὰς ξέρεις, Νὰ μὴ μοιχεύσῃς, νὰ μὴ φονεύσῃς, νὰ μὴ κλέψῃς, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, νὰ μὴ ἐξαπατήσῃς, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

20Αύτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου».

21Ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον, τὸν ἀγάπησε καὶ τοῦ εἶπε, «Ἕνα σοῦ λείπει· πήγαινε, πώλησε ὅσα ἔχεις καὶ δός τα σὲ πτωχοὺς καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν είς τὸν ούρανὸν καὶ ἔλα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, ἀφοῦ σηκώσῃς τὸν σταυρόν σου».

22Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἐκεῖνος ἔγινε σκυθρωπὸς καὶ ἔφυγε λυπημένος, διότι εἶχε πολλὰ κτήματα.

Τὸ ἐμπόδιον τοῦ πλούτου

23Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔστρεψε γύρω τὸ βλέμμα του καὶ λέγει είς τοὺς μαθητάς του, «Πόσον δύσκολα ἐκεῖνοι, ποὺ ἔχουν τὰ χρήματα, θὰ μποῦν είς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

24Οἱ μαθηταὶ κατεπλάγησαν μὲ τὰ λόγια του. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον καὶ τοὺς εἶπε, «Παιδιά μου, πόσον δύσκολον εἶναι δι᾽ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην τους είς τὰ χρήματα νὰ μποῦν είς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25Εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ μία καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας παρὰ νὰ μπῇ πλούσιος είς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

26Ἀλλ᾽ αὐτοὶ ἐδοκίμαζαν μεγαλύτερην ἔκπληξιν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Τότε ποιός μπορεῖ νὰ σωθῇ; ».

27Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον καὶ λέγει, «Διὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον ἀλλ᾽ ὄχι διὰ τὸν Θεόν. Ὅλα εἶναι δυνατὰ είς τὸν Θεόν».

28Τότε ἄρχισε ὁ Πέτρος νὰ τοῦ λέγῃ, «Νά, ἐμεῖς ἀφήσαμεν ὅλα καὶ σὲ
ἀκολουθήσαμε».

29Ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ ἄφησε σπίτι ἢ
ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ ἢ χωράφια ἐξ
αἰτίας ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου,

30ποὺ δὲν θὰ λάβῃ ἑκατὸ φορὲς περισσότερα τώρα στὸν κόσμον αὐτὸν σπίτια
καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ μητέρας καὶ παιδιὰ καὶ χωράφια ἐν μέσῳ
διωγμῶν, εἰς δὲ τὸν μέλλοντα κόσμον ζωὴν αἰώνιον.

31Πολλοὶ ποὺ εἶναι πρῶτοι, θὰ γίνουν τελευταῖοι, καὶ οἱ τελευταῖοι πρῶτοι».

Τρίτη πρόρρησις τοῦ θανάτου του

32Ἀνέβαιναν τὸν δρόμον πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐβάδιζε πρὶν ἀπ᾽
αὐτοὺς καὶ ἦσαν κατάπληκτοι, ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἀκολουθοῦσαν ἐφοβοῦντο. Καὶ
ἐπῆρε πάλιν κατὰ μέρος τοὺς δώδεκα καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ τὰ μέλλοντα
νὰ τοῦ συμβοῦν,

33ὅτι, «Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ
παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ θὰ τὸν καταδικάσουν εἰς
θάνατον καὶ θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τοὺς ἐθνικούς.

34Θὰ τὸν ἐμπαίξουν καὶ θὰ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν φτύσουν καὶ θὰ τὸν
θανατώσουν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ ἀναστηθῇ».

Τὸ αἴτημα τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου

35Καὶ τὸν πλησιάζουν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ τοῦ
λέγουν, «Διδάσκαλε, θέλομεν ἐκεῖνο, ποὺ θὰ σοῦ ζητήσωμεν, νὰ μᾶς τὸ
κάνῃς».

36Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Τί θέλετε νὰ σᾶς κάνω; ».

37Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Δός μας νὰ καθήσωμεν ὁ ἕνας εἰς τὰ δεξιά σου καὶ ὁ
ἄλλος εἰς τὰ ἀριστερά σου ὅταν ἔλθῃ ἡ ἡμέρα τῆς δόξης σου».

38Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Δὲν ξέρετε τί ζητᾶτε. Μπορεῖτε νὰ πιῆτε τὸ ποτῆρι, ποὺ
ἐγὼ πίνω καὶ νὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα, ποὺ ἐγὼ βαπτίζομαι; ».

[39]Ἐκεῖνοι εἶπαν, «Μποροῦμε». Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Τὸ ποτῆρι ποὺ ἐγὼ θὰ πιῶ, θὰ τὸ πιῆτε καὶ θὰ βαπτισθῆτε τὸ βάπτισμα, τὸ ὁποῖον ἐγὼ βαπτίζομαι.

[40]Τὸ νὰ σᾶς βάλω ὅμως νὰ καθήσετε εἰς τὰ δεξιά μου ἢ εἰς τὰ ἀριστερά, δὲν εἶναι δικαίωμά μου νὰ τὸ δώσω ἀλλ᾽ εἶναι δι᾽ ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει ἑτοιμασθῆ».

Ὁ ἀληθινὰ μεγάλος

[41]Καὶ ὅταν οἱ δέκα τὸ ἄκουσαν, ἄρχισαν νὰ ἀγανακτοῦν ἐναντίον τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου.

[42]Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς ἐκάλεσε καὶ τοὺς λέγει, «Ξέρετε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦνται ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν, τὰ καταδυναστεύουν, καὶ οἱ μεγάλοι ἄνδρες τους τὰ καταπιέζουν.

[43]Μεταξύ σας ὅμως δὲν θὰ συμβαίνῃ τὸ ἴδιο. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ γίνῃ μεγάλος μεταξύ σας, θὰ εἶναι ὑπηρέτης σας,

[44]καὶ ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ εἶναι μεταξύ σας πρῶτος, θὰ εἶναι δοῦλος ὅλων.

[45]Διότι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ ἀλλὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καὶ νὰ δώσῃ τὴν ζωήν του λύτρον διὰ πολλούς».

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ Βαρτιμαίου

[46]Καὶ ἔρχονται εἰς τὴν Ἱεριχώ. Καὶ ὅταν ἔβγαινε ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ αὐτὸς καὶ οἱ μαθηταί του καὶ λαὸς ἀρκετός, ὁ υἱὸς τοῦ Τιμαίου, ὁ Βαρτίμαιος, τυφλός, ἐκαθότανε κοντὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

[47]Καὶ ὅταν ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ἦτο ἐκεῖ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ λέῃ, «Υἱὲ τοῦ Δαυΐδ, Ἰησοῦ, ἐλέησέ με».

[48]Καὶ πολλοὶ τὸν ἐπέπλητταν διὰ νὰ σιωπήσῃ· ἀλλ᾽ αὐτὸς πολὺ περισσότερον ἐφώναζε, «Υἱὲ τοῦ Δαυῒδ ἐλέησέ με».

[49]Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθηκε καὶ εἶπε, «Φωνάξτε τον». Καὶ φωνάζουν τὸν τυφλὸν καὶ τοῦ λέγουν, «Ἔχε θάρρος, σήκω, σὲ φωνάζει».

[50]Αὐτὸς ἐπέταξε τὸ ἐπανωφόρι του, ἐσηκώθηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν Ἰησοῦν.

51Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; ». Ὁ τυφλὸς τοῦ ἀπαντᾶ, «Διδάσκαλε, νὰ ἀνακτήσω τὴν ὅρασίν μου».

52Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Πήγαινε, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε». Καὶ ἀμέσως ἀπέκτησε πάλιν τὴν ὅρασίν του καὶ ἀκολουθοῦσε τὸν Ἰησοῦν είς τὸν δρόμον.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 11

Θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ είς τὰ Ἱεροσόλυμα

1Καὶ ὅταν ἐπλησίασαν είς τὰ Ἱεροσόλυμα, είς τὴν Βηθφαγὴ καὶ τὴν Βηθανίαν πλησίον τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, στέλλει δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του

2καὶ τοὺς λέγει, «Πηγαίνετε είς τὸ ἀπέναντί σας χωριό, καὶ ἀμέσως μόλις μπῆτε θὰ βρῆτε ἕνα πουλάρι δεμένο, είς τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄνθρωπος ἀκόμη δὲν ἐκάθησε. Λύσατέ το καὶ φέρετέ το.

3Καὶ ἐὰν κανεὶς σᾶς πῇ, «Γιατί τὸ κάνετε αὐτό; », νὰ πῆτε: «Ὁ Κύριος τὸ ἔχει ἀνάγκην καὶ ἀμέσως θὰ τὸ στείλῃ πάλιν ἐδῶ».

4Τότε ἔφυγαν καὶ εὑρῆκαν ἕνα πουλάρι δεμένο κοντὰ σὲ μιὰ πόρτα ἔξω είς τὸν δρόμον καὶ τὸ ἔλυσαν.

5Μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους, ποὺ ἐστέκοντο ἐκεῖ, τοὺς εἶπαν, «Τί κάνετε καὶ λύνετε τὸ πουλάρι; ».

6Αὐτοὶ τοὺς ἀπήντησαν ὅπως τοὺς παρήγγειλε ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖνοι τοὺς ἄφησαν.

7Καὶ ἔφεραν τὸ πουλάρι είς τὸν Ἰησοῦν καὶ βάζουν είς αὐτὸ τὰ ἐνδύματά τους καὶ ἐκάθησε ἐπάνω του.

8Καὶ πολλοὶ ἔστρωσαν τὰ ἐνδύματά τους είς τὸν δρόμον, ἄλλοι δὲ ἔκοβαν κλαδιὰ ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ ἔστρωναν είς τὸν δρόμον.

9Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐβάδιζαν ἐμπρὸς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀκολουθοῦσαν, ἐφώναζαν, Ὡσαννά· εὐλογημένος ἐκεῖνος, ποὺ ἔρχεται είς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

10Εὐλογημένη ἂς εἶναι ἡ ἐρχομένη βασιλεία είς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου τοῦ πατέρα μας Δαυΐδ, Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

[11]Καὶ ἐμπῆκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε γύρω παντοῦ, ἐπειδὴ ἡ ὥρα ἦτο ἤδη προχωρημένη, ἐβγῆκε εἰς τὴν Βηθανίαν μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα.

Ἡ ἄκαρπη συκιά

[12]Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἐπείνασε.

[13]Καὶ ὅταν εἶδε ἀπὸ μακρυὰ μιὰ συκιὰ μὲ φύλλα, ἐπῆγε μήπως τυχὸν βρῇ κάτι σ᾽ αὐτήν. Ἀλλ᾽ ὅταν ἦλθε ἐκεῖ, δὲν βρῆκε τίποτε παρὰ φύλλα διότι δὲν ἦτο ὁ καιρὸς τῶν σύκων.

[14]Καὶ τότε τῆς εἶπε, «Κανεὶς πλέον νὰ μὴ φάγῃ ποτὲ καρπὸν ἀπὸ σέ». Καὶ ἄκουαν οἱ μαθηταί του.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκαθαρίζει τὸν ναόν

[15]Καὶ ἔρχονται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ ὅταν ἐμπῆκε εἰς τὸν ναόν, ἄρχισε νὰ διώχνῃ ἐκείνους ποὺ ἐπωλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν εἰς τὸν ναὸν καὶ ἀνέτρεψε τὰ τραπέζια τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ τὰ καθίσματα ἐκείνων ποὺ ἐπωλοῦσαν περιστέρια

[16]καὶ δὲν ἐπέτρεπε νὰ μεταφέρῃ κανεὶς τίποτε διὰ μέσου τοῦ ναοῦ.

[17]Καὶ ἐδίδασκε καὶ τοὺς ἔλεγε, «Δὲν εἶναι γραμμένον ὅτι ὁ οἶκός μου θὰ ὀνομασθῇ οἶκος προσευχῆς δι᾽ ὅλα τὰ ἔθνη; Σεῖς ὅμως τὸν ἐκάνατε φωληὰ ληστῶν».

[18]Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἄκουσαν τί συνέβη καὶ ἐζητοῦσαν μέσον διὰ νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν, διότι τὸν ἐφοβοῦντο ἐπειδὴ ὅλος ὁ κόσμος ἦτο κατάπληκτος ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν του.

[19]Καὶ ὅταν ἐβράδυασε ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πόλιν.

Ἡ δύναμις τῆς πίστεως

[20]Τὸ πρωῒ καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ κοντὰ εἶδαν τὴν συκιὰ ξεραμένη ἀπὸ τὴν ρίζαν.

[21]Καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Πέτρος καὶ τοῦ λέγει, «Ραββί, κύτταξε, ἡ συκιὰ ποὺ καταράσθηκες, ἔχει ξεραθῆ».

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Νὰ ἔχετε πίστιν είς τὸν Θεόν.

23 Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅποιος πῇ είς τὸ βουνὸ αὐτό, «Σήκω καὶ μετατοπίσου είς τὴν θάλασσαν», καὶ δὲν ἀμφιβάλλει μέσα του ἀλλὰ πιστεύει ὅτι ἐκεῖνο ποὺ λέγει, γίνεται, θὰ τοῦ γίνῃ ὅ, τι ἂν πῇ.

24 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα ὅσα ζητᾶτε ὅταν προσεύχεσθε, νὰ πιστεύετε ὅτι θὰ τὰ πάρετε, καὶ θὰ σᾶς γίνουν.

25 Καὶ ὅταν στέκεσθε νὰ προσευχηθῆτε, συγχωρῆστε ἐὰν ἔχετε κάτι ἐναντίον οἰουδήποτε, διὰ νὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σας καὶ ὁ Πατέρας σας, ποὺ εἶναι είς τοὺς ούρανούς.

26 [Ἀλλ᾽ ἐὰν σεῖς δὲν συγχωρῆτε, οὔτε ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας σας]».

Ἀμφισβητεῖται ἡ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

27 Καὶ ἔρχονται πάλιν είς τὰ Ἱεροσόλυμα. Καὶ ἐνῷ περπατοῦσε είς τὸν ναόν, ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι

28 καὶ τοῦ λέγουν, «Μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνεις αὐτά; Ποιός σοῦ ἔδωσε αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν νὰ κάνῃς αὐτά; ».

29 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπήντησε, «Θὰ σᾶς κάνω καὶ ἐγὼ μίαν ἐρώτησιν καὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσετε καὶ τότε θὰ σᾶς πῶ μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνω αὐτά.

30 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο ἀπὸ τὸν ούρανὸν ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Ἀποκριθῆτε μου».

31 Καὶ συνεσκέπτοντο μεταξύ τους, «Ἐὰν ποῦμε, ἀπὸ τὸν ούρανόν», θὰ πῆ: «Γιατί λοιπὸν δὲν ἐπιστέψατε σ᾽ αὐτόν; ».

32 Ἀλλ᾽ ἐὰν ποῦμε, «Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους», — ἐφοβοῦντο τὸν λαόν, διότι ἐπίστευαν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἦτο πραγματικὰ προφήτης.

33 Καὶ ἀπεκρίθησαν είς τὸν Ἰησοῦν, «Δὲν γνωρίζομεν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Οὔτε ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνω αὐτά».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 12

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀμπελιοῦ

[1]Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς μιλῇ μὲ παραβολές, «Ἕνας ἄνθρωπος ἐφύτεψε ἕνα ἀμπέλι, τὸ περιέφραξε, ἔσκαψε στέρνα κάτω ἀπὸ τὸ πατητῆρι καὶ ἔκτισε πύργον. Τὸ ἐνοίκιασε είς γεωργοὺς καὶ ἔφυγε είς ξένην χώραν.

[2]Ὅταν ἦλθε ὁ καιρὸς ἔστειλε είς τοὺς γεωργοὺς ἕνα δοῦλον, διὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τοὺς γεωργοὺς τὸ μερίδιόν του ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ ἀμπελιοῦ.

[3]Αὐτὸν τὸν ἔπιασαν, τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἔστειλαν πίσω μὲ ἀδειανὰ χέρια.

[4]Καὶ πάλιν ἔστειλε είς αὐτοὺς ἄλλον δοῦλον, τὸν ὁποῖον ἐλιθοβόλησαν, τὸν ἐτραυμάτισαν είς τὸ κεφάλι καὶ τὸν ἀπέστειλαν κακοποιημένον.

[5]Ἔστειλε καὶ ἄλλον, τὸν ὁποῖον ἐσκότωσαν, καὶ πολλοὺς ἄλλους, ἐκ τῶν ὁποίων μερικοὺς ἔδειραν καὶ ἄλλους ἐσκότωσαν.

[6]Τοῦ ἔμεινε ἀκόμη ἕνας, ὁ υἱός του ὁ ἀγαπητός, τοὺς ἔστειλε καὶ αὐτὸν τελευταῖον καὶ εἶπε, «Θὰ ἐντραποῦν τὸν υἱόν μου».

[7]Οἱ γεωργοὶ ὅμως εἶπαν μεταξύ τους, «Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος. Ἐμπρὸς νὰ τὸν σκοτώσωμεν καὶ ἡ κληρονομία θὰ εἶναι δική μας».

[8]Καὶ ἀφοῦ τὸν συνέλαβαν, τὸν ἐσκότωσαν καὶ τὸν ἔρριξαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι.

[9]Τί λοιπὸν θὰ κάμῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ; Θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς γεωργοὺς τούτους καὶ θὰ δώσῃ τὸ ἀμπέλι σὲ ἄλλους.

[10]Οὔτε τὴν γραφὴν αὐτὴν διαβάσατε: Ὁ λίθος ποὺ ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαῖος λίθος·

[11]ἀπὸ τὸν Κύριον ἔγινε αὐτὸ καὶ φαίνεται θαυμαστὸν είς τὰ μάτια μας;».

[12]Ἐζητοῦσαν δὲ νὰ τὸν συλλάβουν διότι ἐννόησαν ὅτι δι᾽ αὐτοὺς εἶπε τὴν παραβολήν, ἀλλ᾽ ἐφοβήθησαν τὸν λαόν. Καὶ τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν.

Περὶ καταβολῆς δασμοῦ είς τὸν Καίσαρα

[13]Στέλλουν είς αὐτὸν μερικοὺς ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς Ἡρωδιανοὺς διὰ νὰ τὸν πιάσουν μὲ λόγια.

14Αὐτοὶ δὲ ἦλθαν καὶ τοῦ λέγουν, «Διδάσκαλε, ξέρομεν ὅτι εἶσαι ἀληθὴς καὶ
δὲν σὲ μέλει γιὰ κανένα, διότι δὲν λαβαίνεις ὑπ᾽ ὄψιν σου τὸ πρόσωπον τῶν
ἀνθρώπων ἀλλὰ διδάσκεις τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ σύμφωνα πρὸς τὴν ἀλήθειαν.
Ἐπιτρέπεται νὰ δώσωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα ἢ ὄχι; Νὰ δώσωμεν ἢ νὰ μὴ
δώσωμεν; ».

15Αὐτός, ἐπειδὴ ἐγνώριζε τὴν ὑποκρισίαν τους, τοὺς εἶπε, «Γιατί μὲ πειράζετε;
Φέρετέ μου ἕνα δηνάριον νὰ ἰδῶ».

16Ὅταν τοῦ τὸ ἔφεραν, τοὺς λέγει, «Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ἐπιγραφή;
». Ἐκεῖνοι εἶπαν, «Τοῦ Καίσαρος».

17Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Δῶστε εἰς τὸν Καίσαρα ὅσα ὀφείλονται εἰς τὸν
Καίσαρα καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὅσα ὀφείλονται εἰς τὸν Θεόν». Καὶ αὐτοὶ τὸν
ἐθαύμασαν.

Περὶ ἀναστάσεως

18Ἔρχονται εἰς αὐτὸν οἱ Σαδδουκαῖοι, οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει
ἀνάστασις νεκρῶν, καὶ τοῦ ἔθεσαν τὴν ἑξῆς ἐρώτησιν,

19«Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς μᾶς ἄφησε γραπτὴν ἐντολὴν ὅτι ἐὰν πεθάνῃ ὁ
ἀδελφὸς ἑνὸς καὶ ἀφήσῃ γυναῖκα ἀλλὰ δὲν ἀφήσῃ παιδί, νὰ πάρῃ ὁ ἀδελφός
του τὴν γυναῖκα διὰ νὰ φέρῃ ἀπογόνους εἰς τὸν ἀδελφόν του.

20Ἦσαν λοιπὸν ἑπτὰ ἀδελφοί. Καὶ ὁ πρῶτος ἐπῆρε μιὰ γυναῖκα καὶ ὅταν
ἐπέθανε δὲν ἄφησε ἀπόγονον.

21Καὶ ὁ δεύτερος τὴν ἐπῆρε καὶ ἐπέθανε, ἀλλ᾽ οὔτε καὶ αὐτὸς ἄφησε ἀπόγονον
καὶ ὁ τρίτος ὁμοίως.

22Καὶ οἱ ἑπτὰ τὴν ἐπῆραν καὶ δὲν ἄφησαν ἀπόγονον. Τελευταία ἀπὸ ὅλους
ἐπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

23Κατὰ τὴν ἀνάστασιν, ὅταν θὰ ἀναστηθοῦν, σὲ ποιόν ἀπὸ αὐτοὺς θὰ ἀνήκῃ ἡ
γυναῖκα; Διότι καὶ οἱ ἑπτὰ τὴν εἶχαν σύζυγον».

24Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπήντησε, «Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ πλανᾶσθε, τὸ ὅτι δὲν
γνωρίζετε τὰς γραφὰς οὔτε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25Διότι ὅταν ἀναστηθοῦν ἐκ νεκρῶν, οὔτε νυμφεύονται οὔτε ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ εἶναι ὅπως οἱ ἄγγελοι είς τοὺς ούρανούς.

26Ὅσον ἀφορᾶ δὲ τοὺς νεκροὺς ὅτι θὰ ἀναστηθοῦν, δὲν ἐδιαβάσατε είς τὸ βιβλίον τοῦ Μωϋσέως ὅπου γίνεται λόγος περὶ τῆς βάτου, τί εἶπε είς αὐτὸν ὁ Θεός, Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαὰκ καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ;

27Δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων. Βρίσκεσθε είς μεγάλην πλάνην».

Περὶ τῆς μεγαλυτέρας ἐντολῆς

28Καὶ ἐπλησίασε ἕνας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ὁ ὁποῖος τοὺς ἄκουσε νὰ συζητοῦν καὶ ἐπειδὴ ἐκατάλαβε ὅτι καλὰ ἀπεκρίθη, τὸν ἐρώτησε, «Ποιά εἶναι ἡ πρώτη ἀπὸ ὅλας τὰς ἐντολάς; ».

29Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἡ πρώτη ἐντολὴ εἶναι, Ἄκουε Ἰσραήλ, ὁ Κύριος ὁ Θεός μας εἶναι ἕνας Κύριος.

30Καὶ νὰ ἀγαπᾷς τὸν Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην σου τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλην σου τὴν ψυχὴν καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν καὶ μὲ ὅλην σου τὴν δύναμιν. Αύτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐντολή.

31Ἡ δεύτερη εἶναι αὐτή, Νὰ ἀγαπᾷς τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτόν σου. Δὲν ὑπάρχει ἐντολὴ μεγαλύτερη ἀπὸ αὐτές».

32Καὶ εἶπε είς αὐτὸν ὁ γραμματεύς, «Καλά, Διδάσκαλε. Ὀρθὰ εἶπες ὅτι ἕνας Θεὸς ὑπάρχει καὶ δὲν ὑπάρχει ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ αὐτόν,

33καὶ τὸ νὰ ἀγαπᾶμε αὐτὸν μὲ ὅλην τὴν καρδιὰ καὶ μὲ ὅλην τὴν διάνοιαν καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν καὶ τὸ νὰ ἀγαπᾶμε τὸν πλησίον ὅπως τὸν ἑαυτόν μας, ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ τὰς θυσίας».

34Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ εἶδε ὅτι συνετὰ ἀπεκρίθη, τοῦ εἶπε, «Δὲν εἶσαι μακρυὰ ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Καὶ κανεὶς πλέον δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

Ὁ Χριστὸς υἱὸς τοῦ Δαυΐδ

35Καὶ ἔλεγε ὁ Ἰησοῦς κατὰ τὴν διδασκαλίαν του είς τὸν ναόν, «Πῶς λέγουν οἱ γραμματεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Δαυΐδ;

36Διότι ὁ ἴδιος ὁ Δαυῒδ εἶπε, ἐμπνευσθεὶς ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Εἶπε ὁ Κύριος είς τὸν Κύριόν μου, Κάθησε είς τὰ δεξιά μου ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου.

37Ὁ ἴδιος λοιπὸν ὁ Δαυῒδ τὸν λέγει Κύριον, πῶς λοιπὸν εἶναι υἱός του; ».

Ποῖοι οἱ γραμματεῖς

38Πολὺς λαὸς τὸν ἄκουε εὐχάριστα. Καὶ κατὰ τὴν διδασκαλίαν του ἔλεγε, «Προσέχετε ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, είς τοὺς ὁποίους ἀρέσει νὰ κυκλοφοροῦν στολισμένοι καὶ ἀγαποῦν τοὺς χαιρετισμοὺς είς τὰς ἀγορὰς

39καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας είς τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς πρώτας θέσεις είς τὰ δεῖπνα.

40Αὐτοὶ ποὺ τρώγουν τὰς περιουσίας τῶν χηρῶν καὶ γιὰ πρόφασι κάνουν μακρὰς προσευχάς, αὐτοὶ θὰ κατακριθοῦν περισσότερον».

Ἡ προσφορὰ τῆς χήρας

41Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐκάθησε ἀπέναντι ἀπὸ τὸ θησαυροφυλάκιον, παρατηροῦσε πῶς ὁ κόσμος ρίχνει χάλκινα νομίσματα είς τὸ θησαυροφυλάκιον καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔρριχναν πολλά.

42Ἦλθε καὶ μιὰ χήρα πτωχὴ καὶ ἔρριξε δύο λεπτά, δηλαδὴ ἕνα κοδράντην.

43Καὶ προσκάλεσε τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι αὐτὴ ἡ πτωχὴ χήρα ἔρριξε περισσότερον ἀπὸ ὅλους ὅσοι ρίχνουν είς τὸ θησαυροφυλάκιον.

44Διότι ὅλοι ἔρριξαν ἀπὸ τὸ περίσσευμά τους, ἀλλ᾽ αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της, ὅλα ὅσα εἶχε τὰ ἔρριξε, ὁλόκληρη τὴν περιουσίαν της».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 13

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὴν καταστροφὴν τοῦ ναοῦ καὶ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος

1Ἐνῷ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸν ναόν, τοῦ λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, «Διδάσκαλε, κύτταξε πόσον μεγάλοι εἶναι οἱ λίθοι καὶ πόσον μεγάλα τὰ κτίρια».

2Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Βλέπεις αὐτὰ τὰ μεγάλα κτίρια; Δὲν θὰ μείνῃ ἐδῶ πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα ποὺ νὰ μὴ γκρεμισθῇ».

3Καὶ ἐνῷ ἐκαθότανε είς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν ναόν, τὸν ἐρωτοῦσαν ἰδιαιτέρως ὁ Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀνδρέας,

4«Πές μας πότε θὰ γίνουν αὐτὰ καὶ ποιό εἶναι τὸ σημεῖον, ὅταν μέλλουν ὅλα αὐτὰ νὰ συμβοῦν; ».

5Ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε τότε νὰ τοὺς λέγῃ, «Προσέχετε μήπως κανεὶς σᾶς πλανήσῃ.

6Πολλοὶ θὰ ἔλθουν είς τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ λέγουν, «Ἐγὼ εἶμαι», καὶ θὰ πλανήσουν πολλούς.

7Καὶ ὅταν θὰ ἀκούσετε πολέμους καὶ φήμας περὶ πολέμων, μὴ φοβᾶσθε· διότι πρέπει νὰ γίνουν· ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμη τὸ τέλος.

8Διότι θὰ ἐγερθῇ ἔθνος ἐναντίον ἔθνους καὶ βασίλειον ἐναντίον βασιλείου καὶ θὰ γίνουν σεισμοὶ κατὰ τόπους, θὰ γίνῃ πεῖνα καὶ ταραχαί. Αύτὰ θὰ εἶναι ἀρχὴ τῶν πόνων.

9Προσέχετε δὲ τοὺς ἑαυτούς σας. Θὰ σᾶς παραδώσουν είς συνέδρια καὶ θὰ δαρῆτε είς τὰς συναγωγὰς καὶ θὰ σταθῆτε ἐξ αἰτίας μου ἐνώπιον ἡγεμόνων καὶ βασιλέων διὰ νὰ δώσετε μαρτυρίαν είς αὐτούς.

10Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ κηρυχθῇ τὸ εύαγγέλιον είς ὅλα τὰ ἔθνη.

11Καὶ ὅταν θὰ σᾶς ὁδηγοῦν διὰ νὰ σᾶς παραδώσουν, μὴ φροντίζετε ἐκ τῶν προτέρων διὰ τὸ τί θὰ πῆτε οὔτε νὰ προμελετᾶτε τίποτε, ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ποὺ θὰ σᾶς δοθῇ κατ᾽ ἐκείνην τὴν ὥραν, αὐτὸ θὰ πῆτε, διότι δὲν εἶσθε σεῖς ποὺ θὰ μιλᾶτε ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

12Θὰ παραδώσῃ ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν είς θάνατον καὶ ὁ πατέρας τὸ παιδὶ καὶ θὰ ἐπαναστατήσουν παιδιὰ ἐναντίον γονέων καὶ θὰ τοὺς θανατώσουν.

13 Καὶ θὰ εἶσθε μισητοὶ ἀπὸ ὅλους ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ ὑπομείνῃ ἕως τὸ τέλος, αὐτὸς θὰ σωθῇ.

14 Ὅταν δὲ ἰδῆτε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, ποὺ ἐπροφητεύθηκε ἀπὸ τὸν Δανιὴλ τὸν προφήτην, νὰ στέκεται ἐκεῖ, ὅπου δὲν πρέπει — ὁ ἀναγνώστης ἂς καταλάβῃ — τότε ὅσοι βρίσκονται είς τὴν Ἰουδαίαν ἂς φύγουν πρὸς τὰ βουνά.

15 Καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι είς τὴν ταράτσα ἂς μὴ κατεβῇ οὔτε νὰ μπῇ γιὰ νὰ πάρῃ κάτι ἀπὸ τὸ σπίτι του.

16 Καὶ ἐκεῖνος, ποὺ εἶναι είς τὸ χωράφι, ἂς μὴ γυρίσῃ πίσω νὰ πάρῃ τὸ ἔνδυμά του.

17 Ἀλλοίμονον δὲ είς ἐκείνας, ποὺ θὰ εἶναι ἔγκυοι καὶ θὰ θηλάζουν κατ᾽ ἐκείνας τὰς ἡμέρας.

18 Νὰ προσεύχεσθε νὰ μὴ γίνῃ ἡ φυγή σας κατὰ τὸν χειμῶνα.

19 Τέτοια θλῖψις θὰ γίνῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, ποὺ δὲν ἔγινε ποτὲ ἕως σήμερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε, οὔτε καὶ θὰ γίνῃ.

20 Καὶ ἂν ὁ Κύριος δὲν ἐσυντόμευε τὰς ἡμέρας, κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ ἐσώζετο. Ἀλλὰ πρὸς χάριν τῶν ἐκλεκτῶν, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεξε, ἐσυντόμευσε τὰς ἡμέρας.

21 Καὶ τότε, ἐὰν κανεὶς σᾶς πῇ, «Νά, ἐδῶ εἶναι ὁ Χριστός», ἢ «Νά, ἐκεῖ εἶναι», μὴ πιστεύετε.

22 Θὰ ἐμφανιστοῦν ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ θὰ κάνουν θαύματα καὶ τέρατα, διὰ νὰ ἀποπλανήσουν, ἐὰν εἶναι δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

23 Σεῖς ὅμως νὰ προσέχετε· σᾶς τὰ προεῖπα ὅλα.

24 Κατ᾽ ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὕστερα ἀπὸ τὴν θλῖψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος θὰ σκοτεινιάσῃ καὶ ἡ σελήνη δὲν θὰ φέγγῃ

25καὶ τὰ ἄστρα θὰ πέφτουν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ αἱ οὐράνιαι δυνάμεις θὰ σαλευθοῦν

26καὶ τότε θὰ ἰδοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται μέσα σὲ σύννεφα μὲ δύναμιν μεγάλην καὶ δόξαν.

27Καὶ τότε θὰ στείλῃ τοὺς ἀγγέλους του καὶ θὰ μαζέψῃ τοὺς ἐκλεκτούς του ἀπὸ τοὺς τέσσερις ἀνέμους, ἀπὸ τὸ ἄκρον τῆς γῆς ἕως τὸ ἄκρον τοῦ οὐρανοῦ».

Ἀνάγκη ἐγρηγόρσεως

28«Ἀπὸ τὴν συκιὰ καταλάβετε τὴν παραβολήν. Ὅταν ὁ κλάδος της γίνῃ ἤδη ἁπαλὸς καὶ βλαστήσουν τὰ φύλλα, καταλαβαίνετε ὅτι πλησιάζει τὸ καλοκαίρι.

29Ἔτσι καὶ σεῖς, ὅταν ἰδῆτε νὰ γίνωνται αὐτά, νὰ ξέρετε ὅτι εἶναι πλησίον, εἰς τὴν πόρτα.

30Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ περάσῃ ἡ γενεὰ αὐτὴ πρὶν γίνουν ὅλα αὐτά.

31Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ παρέλθουν, οἱ λόγοι μου ὅμως δὲν θὰ παρέλθουν.

32Τὴν ἡμέραν ὅμως ἐκείνην ἢ τὴν ὥραν δὲν ξέρει κανείς, οὔτε οἱ ἄγγελοι εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε ὁ Υἱός, παρὰ μόνον ὁ Πατέρας.

33Προσέχετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε, διότι δὲν ξέρετε πότε εἶναι ὁ καιρός.

34Ὅπως ἂν ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἔφυγε εἰς τὴν ξενιτιὰ καὶ ἄφησε τὸ σπίτι του καὶ ἔδωκε εἰς τοὺς δούλους του τὴν ἐπιτήρησιν, εἰς τὸν καθένα τὸ ἔργον του, καὶ τὸν θυρωρὸν διέταξε νὰ ἀγρυπνῇ.

35Ἀγρυπνεῖτε λοιπόν, διότι δὲν ξέρετε πότε ἔρχεται ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ, τὸ βράδυ ἢ τὰ μεσάνυχτα ἢ ὅταν λαλοῦν οἱ πετεινοὶ ἢ τὸ πρωΐ,

36μήπως ἔλθῃ ἔξαφνα καὶ σᾶς βρῇ νὰ κοιμᾶσθε.

37Ἐκεῖνα ποὺ λέγω σ᾽ ἐσᾶς, τὰ λέγω σὲ ὅλους. Ἀγρυπνεῖτε».

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 14

Συνωμοσία πρὸς θανάτωσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[1]Ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἦτο ἡ ἑορτὴ τοῦ πάσχα καὶ τῶν ἀζύμων. Καὶ ἐζητοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τρόπον νὰ τὸν συλλάβουν μὲ δόλον καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν.

[2]Διότι ἔλεγαν νὰ μὴ τὸν συλλάβουν κατὰ τὴν ἑορτήν, μήπως γίνῃ θόρυβος ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ.

Ὁ Ἰησοῦς μυρώνεται εἰς Βηθανίαν

[3]Καὶ ὅταν ἤτανε εἰς τὴν Βηθανίαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, ἐνῷ ἐκαθότανε εἰς τὸ τραπέζι, ἦλθε μία γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχε ἕνα δοχεῖον ἀλαβάστρινον μὲ μῦρον, κατασκευασμένον ἀπὸ γνήσιον, πολύτιμον νάρδον. Καὶ ἀφοῦ ἔσπασε τὸ ἀλαβάστρινον δοχεῖον, ἔχυσε τὸ μῦρον εἰς τὸ κεφάλι του.

[4]Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρόντας ἀγανάκτησαν μέσα τους καὶ ἔλεγαν, «Γιατί ἔγινε ἡ σπατάλη αὐτὴ τοῦ μύρου;

[5]Διότι θὰ μποροῦσε αὐτὸ τὸ μῦρον νὰ πωληθῇ περισσότερον ἀπὸ τριακόσια δηνάρια καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς». Καὶ τὴν ἐπέπληετταν.

[6]Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε, «Ἀφῆστέ την. Γιατί τὴν ἐνοχλεῖτε; Καλὴν πρᾶξιν μοῦ ἔκανε,

[7]διότι τοὺς πτωχοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας καὶ ὅταν θέλετε, μπορεῖτε νὰ τοὺς εὐεργετήσετε. Ἐμὲ ὅμως δὲν μὲ ἔχετε πάντοτε.

[8]Ἐκεῖνο ποὺ μποροῦσε αὐτὴ τὸ ἔκανε. Ἐπρόλαβε νὰ ἀλείψῃ μὲ μῦρον τὸ σῶμά μου διὰ τὸν ἐνταφιασμόν μου.

[9]Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅπου καὶ ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο εἰς ὁλόκληρον τὸν κόσμον, θὰ διαλαληθῇ καὶ ἐκεῖνο ποὺ αὐτὴ ἔκανε, εἰς μνήμην της».

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

[10]Ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ἐπῆγε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς διὰ νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ.

[11]Αὐτοὶ δέ, ὅταν ἄκουσαν, ἐχάρησαν καὶ τοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ τοῦ δώσουν χρήματα. Καὶ αὐτὸς ἐζητοῦσε εὐκαιρίαν νὰ τὸν παραδώσῃ.

Τὸ τελευταῖον δεῖπνον

12 Τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων, ὅταν ἐθυσίαζαν τὸν πασχαλινὸν ἀμνόν, τοῦ λέγουν οἱ μαθηταί του, «Ποῦ θέλεις νὰ πᾶμε νὰ ἑτοιμάσωμεν διὰ νὰ φάγῃς τὸ πάσχα; ».

13 Καὶ στέλλει δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς λέγει, «Πηγαίνετε είς τὴν πόλιν καὶ θὰ σᾶς συναντήσῃ ἕνας, ποὺ θὰ κρατῇ μιὰ στάμνα νερό. Ἀκολουθῆστέ τον.

14 Καὶ ὅπου αὐτὸς μπῇ νὰ πῆτε είς τὸν οἰκοδεσπότην ὅτι ὁ διδάσκαλος ἐρωτᾶ, «Ποῦ εἶναι τὸ κατάλυμά μου, ὅπου θὰ φάγω τὸ πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς μου; »

15 καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς δείξῃ ἕνα μεγάλο ἀνῶγι στρωμένο, ἕτοιμο, ἐκεῖ ἑτοιμάστε μας».

16 Καὶ ἀνεχώρησαν οἱ μαθηταὶ καὶ ἦλθαν είς τὴν πόλιν καὶ εὑρῆκαν ὅπως τοὺς εἶπε καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

17 Καὶ ὅταν ἐβράδυασε, ἔρχεται μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα.

18 Καὶ ἐνῷ ἦσαν καθισμένοι είς τὸ τραπέζι καὶ ἔτρωγαν, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ παραδώσῃ, ἐκεῖνος ποὺ τρώγει μαζί μου».

19 Αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ λυποῦνται καὶ νὰ τοῦ λέγουν ὁ καθένας μὲ τὴν σειράν, «Μήπως εἶμαι ἐγώ; ». Καὶ ἄλλος, «Μήπως εἶμαι ἐγώ; ».

20 Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα ποὺ βουτᾶ τὸ χέρι του μαζί μου είς τὸ πιάτο.

21 Καὶ ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πηγαίνει, καθὼς εἶναι γραμμένον γι᾽ αὐτόν, ἀλλοίμονον ὅμως είς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται. Θὰ ἦτο καλὸν διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἐὰν δὲν εἶχε γεννηθῇ».

22 Καὶ ἐνῷ ἔτρωγαν, ἔλαβε ὁ Ἰησοῦς ἄρτον, εὐλόγησε, τὸν ἔκοψε καὶ ἔδωκε είς αὐτοὺς καὶ εἶπε, «Λάβετε φάγετε· αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμά μου».

23Καὶ ἀφοῦ ἔλαβε τὸ ποτήριον, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ τοὺς τὸ ἔδωκε καὶ ἤπιαν ἀπὸ αὐτὸ ὅλοι.

24Καὶ τοὺς εἶπε, «Αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμά μου τῆς Νέας Διαθήκης, τὸ ὁποῖον χύνεται ὑπὲρ πολλῶν.

25Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ πιῶ πλέον ἀπὸ τὸ προϊὸν τῆς ἀμπέλου μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ποὺ θὰ τὸ πίνω καινούργιο εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

26Καὶ ἀφοῦ ἔψαλαν ὕμνον, ἐβγῆκαν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

Ὁ Ἰησοῦς προλέγει ὅτι θὰ τὸν ἀρνηθοῦν οἱ μαθηταί

27Καὶ τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Ἡ ἐμπιστοσύνη ὅλων σας σ᾽ ἐμέ, θὰ κλονισθῇ αὐτὴν τὴν νύχτα διότι εἶναι γραμμένον, θὰ κτυπήσω τὸν ποιμένα καὶ τὰ πρόβατα θὰ διασκορπισθοῦν.

28Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀνάστασίν μου, θὰ πάω πρὶν ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν».

29Ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε, «Καὶ ἂν ὅλοι κλονισθοῦν, ὄχι ὅμως ἐγώ».

30Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι σὺ σήμερα, αὐτὴν τὴν νύχτα, πρὶν ὁ πετεινὸς λαλήσῃ δύο φορές, θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές».

31Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος ἀκόμη περισσότερον ἔλεγε, «Καὶ ἂν χρειασθῇ νὰ πεθάνω μαζί σου, δὲν θὰ σὲ ἀπαρνηθῶ». Τὸ ἴδιο ἔλεγαν ὅλοι.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς Γεθσημανῆ

32Καὶ ἔρχονται εἰς ἕνα μέρος ποὺ ἐλέγετο Γεθσημανῆ. Καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του, «Καθῆστε ἐδῶ ἕως ὅτου προσευχηθῶ».

33Καὶ παίρνει μαζί του τὸν Πέτρον, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἄρχισε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ ἀγωνιᾷ

34καὶ τοὺς λέγει, «Εἶναι λυπημένη ἡ ψυχή μου μέχρι θανάτου· μείνατε ἐδῶ καὶ ἀγρυπνεῖτε».

35Καὶ ἀφοῦ ἐπροχώρησε ὀλίγον, ἔπεσε εἰς τὴν γῆν καὶ προσευχότανε, διὰ νὰ παρέλθῃ ἀπ᾽ αὐτὸν ἐκείνη ἡ ὥρα ἐὰν ἦτο δυνατόν.

36Καὶ ἔλεγε, «Ἀββᾶ, Πατέρα, ὅλα σοῦ εἶναι δυνατά· ἀπομάκρυνε ἀπὸ ἐμὲ τὸ ποτῆρι αὐτό· ἀλλ᾽ ἂς γίνῃ ὄχι ὅ, τι ἐγὼ θέλω ἀλλὰ ὅ, τι σὺ θέλεις».

37Καὶ ἔρχεται καὶ τοὺς βρίσκει νὰ κοιμοῦνται καὶ λέγει εἰς τὸν Πέτρον, «Σίμων, κοιμᾶσαι; Δὲν μπόρεσες μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσῃς;

38Ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε διὰ νὰ μὴ πέσετε εἰς πειρασμόν. Τὸ μὲν πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀλλὰ ἡ σάρκα εἶναι ἀδύνατη».

39Καὶ πάλιν ἐπῆγε καὶ προσευχήθηκε καὶ εἶπε τὰ ἴδια λόγια.

40Καὶ ὅταν ἐπέστρεψε, τοὺς εὑρῆκε πάλιν νὰ κοιμοῦνται, διότι τὰ μάτια τους ἦσαν πολὺ κουρασμένα καὶ δὲν ἤξεραν τί νὰ τοῦ ἀπαντήσουν.

41Καὶ ἔρχεται διὰ τρίτην φορὰν καὶ τοὺς λέγει, «Κοιμᾶσθε λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε. Ἀρκετόν. Ἦλθε ἡ ὥρα· ἰδοὺ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδεται στὰ χέρια ἁμαρτωλῶν.

42Σηκωθῆτε, ἂς φύγωμεν· νά, ἐπλησίασε ἐκεῖνος ποὺ θὰ μὲ παραδώσῃ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συλλαμβάνεται

43Ἀμέσως, ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται ὁ Ἰούδας, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, καὶ μαζί του ὄχλος πολὺς μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα, ἐκ μέρους τῶν ἀρχιερέων, τῶν γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.

44Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν παρέδιδε τοὺς εἶχε δώσει σύνθημα καὶ τοὺς εἶχε πῆ, «Ἐκεῖνον ποὺ θὰ φιλήσω, αὐτὸς εἶναι· συλλάβετέ τον καὶ φέρετέ τον μὲ ἀσφάλειαν».

45Καὶ ὅταν ἦλθε, ἀμέσως τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ λέγει, «Ραββί», καὶ τὸν κατεφίλησε.

46Ἐκεῖνοι ἔβαλαν τὰ χέρια ἐπάνω του καὶ τὸν συνέλαβαν.

47Ἕνας ἀπὸ ἐκείνους ποὺ παρευρίσκοντο, ἔσυρε τὴν μάχαιραν καὶ ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτί.

48Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἤλθατε σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κανένα ληστὴν νὰ μὲ συλλάβετε μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα;

49Κάθε ἡμέραν ἤμουν κοντά σας είς τὸν ναὸν καὶ ἐδίδασκα καὶ δὲν μὲ πιάσατε. Ἀλλ᾽ ἂς ἐκπληρωθοῦν αἱ γραφαί».

50Καὶ ὅλοι τὸν ἄφησαν καὶ ἔφυγαν.

51Κάποιος νέος τὸν ἀκολουθοῦσε γυμνός, τυλιγμένος κατάσαρκα μὲ ἕνα σινδόνι καὶ τὸν συνέλαβαν.

52Ἀλλ᾽ αὐτὸς ἄφησε τὸ σινδόνι καὶ τοὺς ἔφυγε γυμνός.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δικάζεται ἐνώπιον τοῦ ἀρχιερέως

53Καὶ ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν είς τὸν ἀρχιερέα καὶ μαζεύονται ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

54Ὁ Πέτρος τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ μακρυὰ ἕως μέσα είς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως καὶ ἐκαθότανε μαζὶ μὲ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ζεσταινότανε στὴν φωτιά.

55Οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁλόκληρον τὸ συνέδριον ἐζητοῦσαν κάποιαν μαρτυρίαν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε νὰ τὸν θανατώσουν, ἀλλὰ δὲν εὕρισκαν.

56Πολλοὶ ψευδομάρτυρες παρουσιάσθησαν ἐναντίον του ἀλλ᾽ αἱ μαρτυρίαι δὲν ἦσαν σύμφωνοι.

57Μερικοὶ ἐσηκώθηκαν καὶ ψευδομαρτυροῦσαν ἐναντίον του καὶ ἔλεγαν,

58«Ἐμεῖς τὸν ἔχομε ἀκούσει νὰ λέγῃ, «Ἐγὼ θὰ γκρεμίσω τὸν ναὸν αὐτὸν τὸν χειροποίητον καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ ἀνοικοδομήσω ἄλλον ἀχειροποίητον».

59Ἀλλ᾽ οὔτε καὶ είς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἦτο σύμφωνη ἡ μαρτυρία τους.

60Τότε ἐσηκώθηκε ὁ ἀρχιερεὺς είς τὸ μέσον καὶ ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν, «Δὲν ἀπαντᾶς τίποτε; Διατί μαρτυροῦν ἐναντίον σου; ».

61Αὐτὸς ἐσιωποῦσε καὶ δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐρώτησε, «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Εὐλογητοῦ; ».

62Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι· καὶ θὰ ἰδῆτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται είς τὰ δεξιὰ τῆς Δυνάμεως καὶ νὰ ἔρχεται ἐπάνω είς τὰ σύννεφα τοῦ οὐρανοῦ».

63Ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ ἐνδύματά του καὶ λέγει, «Τί ἀνάγκην ἔχομεν ἀπὸ μάρτυρας;

64Ἀκούσατε τὴν βλασφημίαν. Τί νομίζετε; ». Ὅλοι δὲ τὸν κατέκριναν ὅτι εἶναι ἔνοχος θανάτου.

65Καὶ μερικοὶ ἄρχισαν νὰ τὸν φτύνουν καὶ νὰ σκεπάζουν τὸ πρόσωπόν του καὶ νὰ τὸν κτυποῦν μὲ γροθιὲς καὶ νὰ τοῦ λέγουν, «Προφήτευσε». Καὶ οἱ ὑπηρέται τὸν ἐρράπιζαν.

Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸν Χριστόν

66Ἐνῷ ὁ Πέτρος ἦτο κάτω είς τὴν αὐλήν, ἔρχεται μία ἀπὸ τὶς ὑπηρέτριες τοῦ ἀρχιερέως,

67καὶ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον νὰ ζεσταίνεται, ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε καλά, τοῦ λέγει, «Καὶ σὺ ἤσουνα μαζὶ μὲ τὸν Ναζαρηνόν, τὸν Ἰησοῦν».

68Αὐτὸς ὅμως ἀρνήθηκε καὶ εἶπε, «Οὔτε ξέρω, οὔτε καταλαβαίνω τί λές». Καὶ ἐβγῆκε ἔξω είς τὸ προαύλιον καὶ ἕνας πετεινὸς ἐλάλησε.

69Καὶ ἡ ὑπηρέτρια, ὅταν τὸν εἶδε, ἄρχισε πάλιν νὰ λέγῃ είς ἐκείνους ποὺ εὑρίσκοντο ἐκεῖ, «Αὐτὸς εἶναι ἀπ᾽ αὐτούς».

70Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος πάλιν τὸ ἀρνήθηκε. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ εὑρισκόμενοι ἐκεῖ πάλιν τοῦ ἔλεγαν, «Ἀλήθεια, εἶσαι ἀπ᾽ αὐτούς, διότι εἶσαι Γαλιλαῖος καὶ ἡ προφορά σου μοιάζει».

71Ἐκεῖνος δὲ ἄρχισε μὲ κατάρες καὶ ὅρκους νὰ λέγῃ, «Δὲν ξέρω τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον μιλᾶτε».

72Καὶ γιὰ δεύτερη φορὰ ἐλάλησε ὁ πετεινός. Καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Πέτρος ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶχε πῆ, «Πρὶν λαλήσῃ δύο φορὲς ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές», καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 15

Ὁ Χριστὸς πρὸ τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος Πιλάτου

1Καὶ ἐνωρὶς τὸ πρωῒ εἶχαν συμβούλιον οἱ ἀρχιερεῖς μαζὶ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον καὶ ἀφοῦ ἔδεσαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν μετέφεραν καὶ τὸν παρέδωκαν εἰς τὸν Πιλᾶτον.

2Καὶ τὸν ἐρώτησε ὁ Πιλᾶτος, «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ». Ἐκεῖνος τοῦ ἀπεκρίθη, «Σὺ τὸ λέγεις».

3Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τὸν κατηγοροῦσαν διὰ πολλὰ πράγματα.

4Ὁ Πιλᾶτος πάλιν τὸν ἐρώτησε, «Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτε; Κύτταξε πόσα σοῦ κατηγοροῦν».

5Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμη δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε, ὥστε ὁ Πιλᾶτος ἔμενε κατάπληκτος.

6Κατὰ τὴν ἑορτὴν ἀπέλυε ἕνα φυλακισμένον, ὅποιον ἐζητοῦσαν.

7Ἦτο δὲ τότε ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς εἰς τὴν φυλακὴν μαζὶ μὲ τοὺς στασιαστάς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὴν στάσιν εἶχαν διαπράξει φόνον.

8Καὶ μὲ φωνὲς ὁ λαὸς ἄρχισε νὰ ζητῇ νὰ τοὺς κάνῃ καθὼς πάντοτε συνείθιζε.

9Ὁ δὲ Πιλᾶτος τοὺς ἀπεκρίθη, «Θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; »

10διότι ἤξερε ὅτι ἕνεκα φθόνου τὸν εἶχαν παραδώσει οἱ ἀρχιερεῖς.

11Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἐξηρέθιζαν τὸν ὄχλον διὰ νὰ τοῦ ζητήσουν νὰ ἀπολύσῃ μᾶλλον τὸν Βαραββᾶν.

12Ὁ Πιλᾶτος πάλιν ἀπεκρίθη εἰς αὐτούς, «Τί λοιπὸν νὰ κάνω εἰς αὐτὸν ποὺ καλεῖτε βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; ».

13Αὐτοὶ πάλιν ἐφώναξαν, «Σταύρωσέ τον».

14Ὁ Πιλᾶτος τοὺς εἶπε, «Γιατί, τί κακὸν ἔκανε; » οἱ δὲ ἀκόμη περισσότερον ἐκραύγαζαν, «Σταύρωσέ τον».

15Ὁ Πιλᾶτος ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν ὄχλον, ἀπέλυσε τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν, ἀφοῦ τὸν ἐμαστίγωσε, τὸν παρέδωκε διὰ νὰ σταυρωθῇ.

Οἱ στρατιῶται ἐμπαίζουν τὸν Χριστόν

16Οἱ στρατιῶται τὸν μετέφεραν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς αὐλῆς, δηλαδὴ εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ συγκεντρώνουν ὅλην τὴν φρουράν.

17Τὸν ἔντυσαν μὲ ἕνα κόκκινον μανδύαν καὶ ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τοῦ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι.

18Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χαιρετοῦν, «Χαῖρε, ὦ βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων»·

19καὶ κτυποῦσαν τὸ κεφάλι του μὲ καλάμι καὶ τὸν ἔφτυναν καί, γονατιστοί, τὸν προσκυνοῦσαν.

20Καὶ ἀφοῦ τὸν ἐνέπαιξαν, τοῦ ἔβγαλαν τὸν κόκκινον μανδύαν καὶ τοῦ ἐφόρεσαν τὰ δικά του ἐνδύματα. Καὶ τὸν φέρνουν ἔξω διὰ νὰ τὸν σταυρώσουν.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ

21Καὶ ἀγγαρεύουν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖον, ὁ ὁποῖος ἐδιάβαινε ἀπ᾽ ἐκεῖ καθὼς ἐρχότανε ἀπὸ τὸ χωράφι, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τοῦ Ρούφου, διὰ νὰ βαστάξῃ τὸν σταυρόν του.

22Καὶ τὸν φέρνουν εἰς τὸν τόπον Γολγοθᾶ, ποὺ μεταφραζόμενον σημαίνει τόπον Κρανίου,

23καὶ τοῦ ἔδιναν νὰ πιῇ κρασὶ ἀρωματισμένο μὲ σμύρναν· αὐτὸς ὅμως δὲν τὸ ἐπῆρε.

24Καὶ τὸν ἐσταύρωσαν καὶ ἐμοίρασαν τὰ ἐνδύματά του ἀφοῦ ἔρριξαν κλῆρον διὰ τὸ τί θὰ πάρῃ ὁ καθένας.

25Ἦτο δὲ ἡ τρίτη ὥρα ὅταν τὸν ἐσταύρωσαν.

26Καὶ ἦτο γραμμένη ἡ ἐπιγραφὴ τῆς κατηγορίας του, «Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων».

27Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν σταυρώνουν δύο ληστάς, ἕνα ἀπὸ τὰ δεξιὰ καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ ἀριστερά του.

28[Καὶ ἐκπληρώθηκε ἡ γραφὴ ἡ ὁποία λέγει, Καὶ συγκαταριθμήθηκε μεταξὺ τῶν ἀνόμων.]

[29]Καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἐδιάβαιναν ἀπὸ κοντά, τὸν ἐβλασφημοῦσαν καὶ ἐκουνοῦσαν τὰ κεφάλια τους καὶ ἔλεγαν, «Μπᾶ! Σὺ ποὺ γκρεμίζεις τὸν ναὸν καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες τὸν οἰκοδομεῖς,

[30]σῶσε τὸν ἑαυτόν σου, καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν».

[31]Ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς μαζὶ μὲ τοὺς γραμματεῖς τὸν ἐνέπαιζαν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ἄλλους ἔσωσε, τὸν ἑαυτόν του δὲν μπορεῖ νὰ τὸν σώσῃ.

[32]Ἂς κατέβῃ τώρα ὁ Χριστός, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ τὸν σταυρόν, διὰ νὰ ἰδοῦμε καὶ νὰ πιστέψουμε». Καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ εἶχαν σταυρωθῆ μαζί του, τὸν ἐνέπαιζαν.

Θάνατος τοῦ Χριστοῦ

[33]Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ἕκτη ὥρα ἔγινε σκοτάδι είς ὅλην τὴν γῆν μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

[34]Καὶ κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐφώναξε ὁ Ἰησοῦς μὲ δυνατὴν φωνήν, «Ἐλωΐ, ἐλωΐ, λαμὰ σαβαχθανί;», τὸ ὁποῖον μεταφραζόμενον σημαίνει, «Θεέ μου, Θεέ μου, διατί μὲ ἐγκατέλιπες;».

[35]Καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς παρισταμένους, ὅταν ἄκουσαν, ἔλεγαν, «Κύτταξε φωνάζει τὸν Ἠλίαν».

[36]Ἕνας ἔτρεξε καὶ ἐγέμισε ἕνα σφουγγάρι μὲ ξύδι καὶ ἀφοῦ τὸ ἐτύλιξε σὲ καλάμι ἐπότιζε τὸν Χριστὸν καὶ ἔλεγε, «Ἀφῆστε νὰ ἰδοῦμε, ἐὰν θὰ ἔλθῃ ὁ Ἠλίας νὰ τὸν κατεβάσῃ».

[37]Ὁ Ἰησοῦς τότε ἐβόησε μὲ φωνὴν δυνατὴν καὶ ἐξέπνευσε.

[38]Καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθηκε είς δύο ἀπὸ πάνω ἕως κάτω.

[39]Ὅταν ὁ ἑκατόνταρχος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκεῖ ἀπέναντί του, εἶδε ὅτι κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξέπνευσε, εἶπε, «Ἀλήθεια αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦτο Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

[40]Ἦσαν δὲ καὶ γυναῖκες, ποὺ παρατηροῦσαν ἀπὸ μακρυά, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου τοῦ νεωτέρου καὶ τοῦ Ἰωσῆ καὶ ἡ Σαλώμη,

41αἱ ὁποῖαι, ὅταν ἦτο εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τὸν ἀκολουθοῦσαν καὶ τὸν
ὑπηρετοῦσαν. Ἦσαν καὶ ἄλλαι πολλαί, αἱ ὁποῖαι εἶχαν ἀνεβῆ μαζί του εἰς τὰ
Ἱεροσόλυμα.

Ἐνταφιασμὸς τοῦ Χριστοῦ

42Ὅταν εἶχε πλέον βραδυάσει, ἐπειδὴ ἦτο Παρασκευή, δηλαδὴ ἡ ἡμέρα πρὶν
ἀπὸ τὸ Σάββατον,

43ἦλθε ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὁ ὁποῖος ἦτο σημαίνων βουλευτὴς ποὺ
ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸς ἐτόλμησε καὶ ἦλθε εἰς τὸν
Πιλᾶτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

44Ὁ Πιλᾶτος ἐξεπλάγη ὅταν ἄκουσε ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει. Καὶ ἐκάλεσε τὸν
ἑκατόνταρχον καὶ τὸν ἐρώτησε ἐὰν εἶχε πεθάνει πρὸ πολλοῦ.

45Καὶ ὅταν ἐπληροφορήθηκε ἀπὸ τὸν ἑκατόνταρχον, ἐδώρησε τὸ σῶμα εἰς τὸν
Ἰωσήφ.

46Αὐτὸς δὲ ἀγόρασε σινδόνι καὶ τὸν κατέβασε, τὸν ἐτύλιξε μὲ τὸ σινδόνι καὶ
τὸν ἔθεσε εἰς μνῆμα, ποὺ ἦτο λαξευμένον εἰς βράχον καὶ ἐκύλισε ἕνα λίθον εἰς
τὴν πόρτα τοῦ μνήματος.

47Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ Ἰωσῆ παρατηροῦσαν ποῦ τὸν
βάζουν.

ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ 16

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἰησοῦ

1Ὅταν ἐπέρασε τὸ Σάββατον, ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Μαρία τοῦ
Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλώμη ἀγόρασαν ἀρώματα διὰ νὰ ἔλθουν νὰ τὸν ἀλείψουν.

2Καὶ πολὺ πρωΐ, τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχονται εἰς τὸ μνῆμα,
ἀφοῦ εἶχε ἀνατείλει ὁ ἥλιος,

3καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ποιός θὰ μᾶς κυλίσῃ τὸν λίθον ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ
μνημείου; ».

4Καὶ ὅταν ἐσήκωσαν τὰ μάτια τους, βλέπουν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ. Ἦτο δὲ
πάρα πολὺ μεγάλος.

5Καὶ ὅταν ἐμπῆκαν είς τὸ μνῆμα, εἶδαν ἕνα νέον μὲ λευκὴν στολὴν νὰ κάθεται
είς τὰ δεξιὰ καὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον.

6Αὐτὸς δὲ λέγει είς αὐτάς, «Μὴ τρομάζετε. Τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸν
τὸν σταυρωμένον; Ἀναστήθηκε, δὲν εἶναι ἐδῶ. Νά ὁ τόπος ὅπου τὸν ἔβαλαν.

7Ἀλλὰ πηγαίνετε καὶ πέστε είς τοὺς μαθητάς του καὶ είς τὸν Πέτρον,
«Πηγαίνει πρὶν ἀπὸ σᾶς είς τὴν Γαλιλαίαν, ἐκεῖ θὰ τὸν ἰδῆτε, καθὼς σᾶς εἶπε».

8Καὶ ἐβγῆκαν καὶ ἔφυγαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον διότι τὰς κατεῖχε τρόμος καὶ
ἔκπληξις. Καὶ σὲ κανένα δὲν εἶπαν τίποτε, διότι ἐφοβοῦντο.

9[Ἀφοῦ δὲ ἀναστήθηκε τὸ πρωῒ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς ἑβδομάδος,
ἐμφανίσθηκε πρῶτα είς τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχε
βγάλει ἑπτὰ δαιμόνια.

10Ἐκείνη ἐπῆγε καὶ τὰ ἀνήγγειλε είς ἐκείνους, ποὺ εἶχαν μείνει μαζί του καὶ
ποὺ ἐπενθοῦσαν καὶ ἔκλαιγαν.

11Καὶ ἐκεῖνοι, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ζῇ καὶ ὅτι ἐμφανίσθηκε είς αὐτήν, δὲν
ἐπίστεψαν.

12Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἐφανερώθηκε ὑπὸ ἄλλην μορφὴν σὲ δύο ἀπὸ αὐτούς, οἱ
ὁποῖοι ἐπερπατοῦσαν καὶ ἐπήγαιναν είς τὴν ἐξοχήν.

13Καὶ ἐκεῖνοι ἐπῆγαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν είς τοὺς ἄλλους. Οὔτε καὶ αὐτοὺς
ἐπίστεψαν.

14Ὕστερα ἐφανερώθηκε είς τοὺς ἕνδεκα ἐνῷ ἐκάθοντο είς τὴν τράπεζαν, καὶ
ἔψεξε τὴν ἀπιστίαν τους καὶ τὴν σκληροκαρδίαν τους, διότι δὲν ἐπίστεψαν
ἐκείνους, ποὺ τὸν εἶδαν ἀναστημένον.

15Καὶ τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε είς ὅλον τὸν κόσμον καὶ κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον
είς ὅλην τὴν κτίσιν.

16Ἐκεῖνος ποὺ θὰ πιστέψῃ καὶ θὰ βαπτισθῇ, θὰ σωθῇ. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ
πιστέψῃ, θὰ κατακριθῇ.

[17]Ἐκείνους δὲ ποὺ θὰ πιστέψουν, θὰ τοὺς ἀκολουθοῦν τὰ ἑξῆς σημεῖα: είς τὸ ὄνομά μου θὰ βγάζουν δαιμόνια, γλῶσσες καινούργιες θὰ μιλοῦν,

[18]φίδια θὰ σηκώνουν καὶ ἂν τυχὸν πιοῦν κάτι θανατηφόρον, δὲν θὰ τοὺς βλάψῃ. Είς τοὺς ἀρρώστους θὰ βάζουν τὰ χέρια καὶ θὰ γίνωνται ὑγιεῖς».

[19]Καὶ ὁ μὲν Κύριος, ἀφοῦ τοὺς ἐμίλησε, ἀνελήφθη είς τοὺς ούρανοὺς καὶ ἐκάθησε είς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ.

[20]Ἐκεῖνοι δὲ ἐβγῆκαν καὶ ἐκήρυξαν πανταχοῦ, ἐνῷ ὁ Κύριος ἐβοηθοῦσε καὶ ἐπιβεβαίωνε τὸ κήρυγμα μὲ τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦσαν. Ἀμήν.]

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 1

Πρόλογος

1Ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ συντάξουν διήγησιν διὰ τὰ γεγονότα, ποὺ συνέβησαν μεταξύ μας,

2σύμφωνα πρὸς ὅσα μᾶς παρέδωκαν ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἦσαν αὐτόπται μάρτυρες καὶ ὑπηρέται τοῦ κηρύγματος,

3ἀπεφάσισα καὶ ἐγώ, ποὺ παρακολούθησα ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μὲ ἀκρίβειαν, νὰ σοῦ τὰ καταγράψω κατὰ σειράν, εὐγενέστατε Θεόφιλε,

4διὰ νὰ γνωρίσῃς τὴν βεβαιότητα τῶν πραγμάτων ποὺ ἐδιδάχθηκες.

Πρόρρησις τῆς γεννήσεως Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ

5Κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Ἡρώδη τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἐζοῦσε κάποιος ἱερεύς, ὀνομαζόμενος Ζαχαρίας, ἀπὸ τὴν τάξιν τοῦ Ἀβιὰ καὶ εἶχε γυναῖκα ἀπὸ τὰς ἀπογόνους τοῦ Ἀαρών, τῆς ὁποίας τὸ ὄνομα ἦτο Ἐλισάβετ.

6Ἦσαν καὶ οἱ δύο δίκαιοι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διότι ἐζοῦσαν ἄμεμπτον βίον σύμφωνα πρὸς ὅλας τὰς ἐντολὰς καὶ τὰς διατάξεις τοῦ Κυρίου.

7Δὲν εἶχαν ὅμως παιδί, διότι ἡ Ἐλισάβετ ἦτο στεῖρα καὶ ἦσαν καὶ οἱ δύο προχωρημένης ἡλικίας.

8Συνέβη δὲ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς τελέσεως τῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν σειρὰν τῆς τάξεώς του,

9νὰ πέσῃ εἰς αὐτόν, κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἱερατικῆς ὑπηρεσίας, ὁ κλῆρος νὰ θυμιάσῃ καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10Ὁλόκληρον δὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ προσευχότανε ἔξω κατὰ τὴν ὥραν τοῦ θυμιάματος.

11Τότε ἐμφανίσθηκε εἰς αὐτὸν ἄγγελος τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος ἐστεκότανε εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ θυμιάματος.

12Καὶ ἐταράχθηκε ὁ Ζαχαρίας, ὅταν τὸν εἶδε καὶ τὸν κατέλαβε φόβος.

13Τοῦ εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος, «Μὴ φοβᾶσαι, Ζαχαρία, διότι ἡ προσευχή σου ἔχει εἰσακουσθῇ καὶ ἡ γυναῖκά σου Ἐλισάβετ θὰ σοῦ γεννήσῃ υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἰωάννην,

14καὶ θὰ σοῦ εἶναι χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις καὶ πολλοὶ θὰ χαροῦν διὰ τὴν γέννησίν του,

15διότι θὰ εἶναι μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Κρασὶ καὶ οἰνοπνευματώδη ποτὰ δὲν θὰ πιῇ. Θὰ εἶναι γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον ἀπὸ τὴν κοιλιὰ ἀκόμη τῆς μητέρας του,

16καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἰσραὴλ θὰ τοὺς κάνῃ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὸν Κύριον τὸν Θεόν τους.

17Καὶ θὰ ἔλθῃ πρὶν ἀπ᾽ αὐτὸν μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Ἠλία, ὥστε νὰ κάμῃ νὰ γυρίσουν οἱ καρδιὲς τῶν γονέων εἰς τὰ παιδιά τους καὶ οἱ ἀπειθεῖς νὰ ἀποκτήσουν τὸ φρόνημα τῶν δικαίων καὶ ἔτσι νὰ ἑτοιμάσῃ διὰ τὸν Κύριον λαὸν προδιατεθειμένον».

18Καὶ εἶπεν ὁ Ζαχαρίας εἰς τὸν ἄγγελον, «Πῶς θὰ πεισθῶ γι᾽ αὐτό; Διότι ἐγὼ εἶμαι ἡλικιωμένος καὶ ἡ γυναῖκά μου προχωρημένης ἡλικίας».

19Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος παρουσιάζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ εἶμαι σταλμένος νὰ σοῦ μιλήσω καὶ νὰ σοῦ φέρω τὴν εὐχάριστη αὐτὴν ἀγγελίαν.

20Καὶ ἰδού, θὰ εἶσαι βουβὸς καὶ δὲν θὰ μπορῇς νὰ μιλῇς ἕως τὴν ἡμέραν, ποὺ θὰ γίνουν αὐτά, ἐπειδὴ δὲν ἐπίστεψες εἰς τοὺς λόγους μου , οἱ ὁποῖοι θὰ ἐκπληρωθοῦν εἰς τὸν καιρόν τους».

21Καὶ ὁ λαὸς ἀνέμενε τὸν Ζαχαρίαν καὶ ἀποροῦσαν, διότι ἀργοποροῦσε πολὺ εἰς τὸν ναόν.

22Ὅταν ἐβγῆκε, δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ κατάλαβαν ὅτι εἶχε ἰδῆ ὅραμα εἰς τὸν ναόν. Αὐτὸς δὲ τοὺς ἔκανε νεύματα καὶ παρέμενε βουβός.

23Καὶ ὅταν συμπληρώθηκαν αἱ ἡμέραι τῆς ἱερατικῆς του ὑπηρεσίας, ἔφυγε διὰ τὸ σπίτι του.

[24]Ὕστερα ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ Ἐλισάβετ, ἡ γυναῖκά του, ἔμεινε ἔγκυος καὶ
ἔκρυβε τὸν ἑαυτόν της ἐπὶ πέντε μῆνας καὶ ἔλεγε,

[25]«Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ὁ Κύριος κατὰ τὰς ἡμέρας, ποὺ ἐνδιαφέρθηκε νὰ μοῦ
ἀφαιρέσῃ τὴν ἐντροπὴν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων».

Εὐαγγελισμὸς τῆς παρθένου Μαρίας

[26]Κατὰ δὲ τὸν ἕκτον μῆνα ἀπεστάλη ὁ ἄγγελος Γαβριὴλ ἀπὸ τὸν Θεὸν είς
πόλιν τῆς Γαλιλαίας, ποὺ ὠνομάζετο Ναζαρέτ,

[27]πρὸς παρθένον, ἡ ὁποία ἦτο μνηστευμένη μὲ ἄνδρα ὀνομαζόμενον Ἰωσὴφ ἀπὸ
τὸν οἶκον τοῦ Δαυῒδ καὶ τὸ ὄνομα τῆς παρθένου ἦτο Μαριάμ.

[28]Καὶ ὅταν παρουσιάσθηκε είς αὐτὴν ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε, «Χαῖρε,
κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος εἶναι μαζί σου, εὐλογημένη εἶσαι σὺ μεταξὺ τῶν
γυναικῶν».

[29]Αὐτὴ δὲ μόλις τὸν εἶδε, ἐταράχθηκε μὲ τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἐσκέπτετο τί
σημαίνει ὁ χαιρετισμὸς αὐτός.

[30]Καὶ ὁ ἄγγελος τῆς εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι, Μαριάμ, διότι εὑρῆκες χάριν ἐκ μέρους
τοῦ Θεοῦ.

[31]Θὰ μείνῃς ἔγκυος καὶ θὰ γεννήσῃς υἱὸν καὶ θὰ τὸν ὀνομάσῃς Ἰησοῦν.

[32]Αὐτὸς θὰ εἶναι μέγας καὶ θὰ ὀνομασθῇ Υἱὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ὁ
Θεὸς τὸν θρόνον τοῦ Δαυῒδ τοῦ πατέρα του,

[33]καὶ θὰ βασιλεύσῃ είς τὸν οἶκον τοῦ Ἰακὼβ αἰωνίως καὶ ἡ βασιλεία του δὲν
θὰ ἔχῃ τέλος».

[34]Εἶπε δὲ ἡ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον, «Πῶς θὰ γίνῃ αὐτό, ἀφοῦ δὲν ἔχω
ἄνδρα; ».

[35]Ὁ ἄγγελος ἀπεκρίθη, «Πνεῦμα Ἅγιον θὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐσὲ καὶ δύναμις τοῦ
Ὑψίστου θὰ σὲ σκιάσῃ· διὰ τοῦτο καὶ τὸ ἅγιον ποὺ θὰ γεννηθῇ θὰ ὀνομασθῇ
Υἱὸς Θεοῦ.

36Καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου, συνέλαβε καὶ αὐτὴ υἱὸν εἰς τὰ γεράματά
της καὶ αὐτὴ ποὺ θεωρεῖται στεῖρα, εἶναι τώρα εἰς τὸν ἕκτον μῆνά της,

37διότι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀδύνατον εἰς τὸν Θεόν».

38Εἶπε τότε ἡ Μαριάμ, «Ἰδοὺ ἡ δούλη τοῦ Κυρίου· ἂς μοῦ γίνῃ ὅπως εἶπες». Καὶ
ἔφυγε ἀπ᾽ αὐτὴν ὁ ἄγγελος.

Ἡ παρθένος Μαρία ἐπισκέπτεται τὴν Ἐλισάβετ.
Ὁ ὕμνος τῆς Μαρίας

39Καὶ ἐσηκώθηκε ἡ Μαριὰμ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς καὶ ἐπῆγε γρήγορα εἰς τὴν
ὀρεινὴν περιοχὴν εἰς πόλιν τοῦ Ἰούδα

40καὶ ἐμπῆκε εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία καὶ ἐχαιρέτισε τὴν Ἐλισάβετ.

41Καὶ μόλις ἡ Ἐλισάβετ ἄκουσε τὸν χαιρετισμὸν τῆς Μαρίας, ἐπήδησε τὸ
βρέφος εἰς τὴν κοιλιά της καὶ ἐπληρώθη ἡ Ἐλισάβετ ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον,

42καὶ μὲ μεγάλην φωνὴν ἐφώναξε καὶ εἶπε, «Εὐλογημένη εἶσαι σὺ μεταξὺ τῶν
γυναικῶν καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

43Καὶ πῶς συνέβη τοῦτο, νὰ ἔλθῃ ἡ μητέρα τοῦ Κυρίου μου πρὸς ἐμέ;

44Διότι μόλις ἦλθε εἰς τὰ αὐτιά μου ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου, ἐπήδησε ἀπὸ
χαρὰν τὸ βρέφος εἰς τὴν κοιλιά μου.

45Καὶ μακαρία εἶναι ἐκείνη, ποὺ ἐπίστεψε, ὅτι θὰ ἐκπληρωθοῦν ὅσα τῆς
εἰπώθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριον».

46Καὶ εἶπε ἡ Μαριάμ, «Δοξάζει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον

47καὶ εὐφραίνεται τὸ πνεῦμά μου διὰ τὸν Θεόν, τὸν Σωτῆρά μου,

48διότι εἶδε μὲ εὐμένειαν τὴν ταπεινὴν δούλην του. Διότι ἀπὸ τώρα θὰ μὲ
μακαρίζουν ὅλαι αἱ γενεαί.

49Μεγάλα τῷ ὄντι πράγματα μοῦ ἔκανε ὁ Δυνατὸς καὶ ἅγιον εἶναι τὸ ὄνομά
του,

50καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του ἁπλώνεται εἰς γενεὰς γενεῶν εἰς ἐκείνους, ποὺ τὸν
φοβοῦνται.

[51]Ἔδειξε δύναμιν μὲ τὸν βραχίονά του, διεσκόρπισε ἀνθρώπους μὲ ὑπερήφανη καρδιά.

[52]Κατέβασε ἀπὸ θρόνους ἄρχοντας καὶ ἀνύψωσε ταπεινούς,

[53]ἀνθρώπους ποὺ ἐπεινοῦσαν τοὺς ἐγέμισε μὲ ἀγαθά, καὶ ἀνθρώπους πλουσίους τοὺς ἔδιωξε ἀδειανούς.

[54]Ἐβοήθησε τὸν δοῦλόν του Ἰσραὴλ ἐνθυμούμενος,

[55]ὅπως εἶχε ὑποσχεθῆ είς τοὺς πατέρας μας, νὰ δείξῃ ἔλεος είς τὸν Ἀβραὰμ καὶ είς τοὺς ἀπογόνους του αἰωνίως».

[56]Ἔμεινε δὲ ἡ Μαριὰμ πλησίον της περίπου τρεῖς μῆνες καὶ ὕστερα ἐπέστρεψε είς τὸ σπίτι της.

Ἡ γέννησις τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.
Ὁ ὕμνος τοῦ Ζαχαρία

[57]Καὶ ἦλθε ὁ καιρὸς τῆς Ἐλισάβετ νὰ γεννήσῃ, καὶ ἐγέννησε υἱόν.

[58]Καὶ ἄκουσαν οἱ γείτονες καὶ οἱ συγγενεῖς της ὅτι ὁ Κύριος ἔδειξε πολὺ ἔλεος είς αὐτὴν καὶ τὴν συνέχαιραν.

[59]Τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἦλθαν διὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν περιτομὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ ἤθελαν νὰ τὸ ὀνομάσουν μὲ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, Ζαχαρίαν.

[60]Ἀλλ᾽ ἡ μητέρα του εἶπε, «Ὄχι, θὰ ὀνομασθῇ Ἰωάννης».

[61]Καὶ αὐτοὶ τῆς εἶπαν, «Δὲν εἶναι κανεὶς ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου ποὺ νὰ ἔχῃ τὸ ὄνομα αὐτό».

[62]Μὲ νεύματα δὲ ἐρωτοῦσαν τὸν πατέρα του πῶς ἤθελε αὐτὸς νὰ τὸ ὀνομάσουν.

[63]Καὶ αὐτὸς ἐζήτησε μικρὴ πλάκα καὶ ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομά του». Καὶ ἐξεπλάγησαν ὅλοι.

[64]Ἄνοιξε δὲ ἀμέσως τὸ στόμα του καὶ ἡ γλῶσσά του καὶ εὐλογοῦσε τὸν Θεόν.

[65]Καὶ κατέλαβε φόβος ὅλους, ὅσοι κατοικοῦσαν γύρω, καὶ τὰ γεγονότα αὐτὰ διεδίδοντο είς ὅλην τὴν ὀρεινὴν περιοχὴν τῆς Ἰουδαίας.

[66]Καὶ ὅλοι, ὅσοι τὰ ἄκουσαν, τὰ ἔβαλαν είς τὴν καρδιά τους καὶ ἔλεγαν, «Τί
ἆραγε θὰ γίνῃ τὸ παιδὶ αὐτό; ». Καὶ πραγματικὰ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί
του.

[67]Καὶ ὁ Ζαχαρίας, ὁ πατέρας του, ἐπληρώθη ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ
ἐπροφήτευσε καὶ εἶπε,

[68]«Εὐλογητὸς ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, διότι ἐνδιαφέρθηκε καὶ ἐλύτρωσε
τὸν λαόν του

[69]καὶ ἤγειρε δύναμιν σωτηρίας γιὰ μᾶς ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Δαυΐδ, τοῦ δούλου
του —

[70]καθὼς εἶχε ὑποσχεθῆ διὰ τοῦ στόματος τῶν ἁγίων του προφητῶν ἀπὸ
ἀρχαιοτάτων χρόνων —

[71]διὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μας καὶ ἀπὸ τὰ χέρια ὅλων ἐκείνων ποὺ
μᾶς μισοῦν,

[72]διὰ νὰ δείξῃ ἔλεος είς τοὺς πατέρας μας καὶ ἐνθυμηθῇ τὴν ἁγίαν του
διαθήκην,

[73]τὸν ὅρκον ποὺ ἔδωκε είς τὸν Ἀβραάμ, τὸν πατέρα μας,

[74]νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὥστε ἀφοῦ σωθοῦμε ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μας, νὰ τὸν
λατρεύωμεν χωρὶς φόβον

[75]μὲ ὁσιότητα καὶ δικαιοσύνην ἐνώπιόν του ὅλας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας.

[76]Καὶ σύ, παιδί, θὰ ὀνομασθῇς προφήτης τοῦ Ὑψίστου· διότι θὰ προηγηθῇς
πρὶν ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ τοῦ ἑτοιμάσῃς τοὺς δρόμους του,

[77]διὰ νὰ κάμῃς γνωστὴν είς τὸν λαόν του τὴν σωτηρίαν διὰ τῆς συγχωρήσεως
τῶν ἁμαρτιῶν των

[78]χάρις είς τὸ μεγάλο ἔλεος τοῦ Θεοῦ μας, ὅταν θὰ ἀνατείλῃ ἐπάνω μας ὁ
ἥλιος ἀπὸ τὸν ούρανόν,

[79]διὰ νὰ φωτίσῃ ἐκείνους, ποὺ κάθονται είς τὸ σκοτάδι καὶ είς τὴν σκιὰν τοῦ
θανάτου, διὰ νὰ ὁδηγήσῃ τὰ πόδια μας είς τὸν δρόμον τῆς εἰρήνης».

80Τὸ δὲ παιδὶ ἐμεγάλωνε καὶ ἐδυνάμωνε κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἦτο εἰς τὰς ἐρήμους ἕως τὴν ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὸν Ἰσραήλ.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 2

Ἡ γέννησις τοῦ Χριστοῦ

1Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας συνέβη νὰ δοθῇ διαταγὴ ἐκ μέρους τοῦ Καίσαρος Αὐγούστου νὰ γίνῃ ἀπογραφὴ ὅλης τῆς οἰκουμένης.

2Αὐτὴ ἡ ἀπογραφὴ ἦτο ἡ πρώτη ποὺ ἔγινε, ὅταν ἡγεμὼν τῆς Συρίας ἦτο ὁ Κυρήνιος.

3Καὶ ὅλοι ἐπήγαιναν νὰ ἀπογραφοῦν, ὁ καθένας εἰς τὴν πόλιν του.

4Ἀνέβηκε δὲ καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ἀπὸ τὴν πόλιν Ναζαρέτ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν, εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαυῒδ ἡ ὁποία ὀνομάζεται Βηθλεέμ, ἐπειδὴ κατήγετο ἀπὸ τὸν οἶκον καὶ τὸ γένος τοῦ Δαυΐδ,

5διὰ νὰ ἀπογραφῇ μαζὶ μὲ τὴν Μαριάμ, τὴν γυναῖκα τὴν μνηστευμένην μὲ αὐτόν, ἡ ὁποία ἦτο ἔγκυος.

6Συνέβη ὅμως ὅταν ἦσαν ἐκεῖ, νὰ συμπληρωθοῦν αἱ ἡμέραι τοῦ τοκετοῦ της.

7Καὶ ἐγέννησε τὸν υἱόν της τὸν πρωτότοκον καὶ τὸν ἐτύλιξε μὲ σπάργανα καὶ τὸν ἔβαλε νὰ πλαγιάσῃ μέσα εἰς τὴν φάτνην, διότι δὲν ὑπῆρχε τόπος εἰς τὸ πανδοχεῖον ὅπου εἶχαν καταλύσει.

8Εἰς τὴν ἰδίαν περιοχὴν ὑπῆρχαν βοσκοὶ ποὺ ἔμεναν ἔξω εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ ἐφύλαγαν βάρδια τὴν νύχτα διὰ τὸ ποίμνιόν τους.

9Καὶ τοὺς παρουσιάσθηκε ἄγγελος τοῦ Κυρίου καὶ λάμψις θεϊκὴ ἔλαμψε γύρω τους καὶ τοὺς κατέλαβε μεγάλος φόβος.

10Καὶ τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος, «Μὴ φοβᾶσθε· διότι σᾶς φέρω εὐχάριστα νέα ποὺ θὰ προξενήσουν μεγάλην χαρὰν εἰς ὅλον τὸν λαόν:

11ἐγεννήθηκε σήμερα εἰς τὴν πόλιν τοῦ Δαυῒδ γιὰ σᾶς Σωτήρ, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστὸς Κύριος.

12Καὶ τοῦτο θὰ χρησιμεύσῃ σ᾽ ἐσᾶς γιὰ σημεῖον: Θὰ βρῆτε βρέφος τυλιγμένο
είς τὰ σπάργανα μέσα σὲ φάτνην».

13Καὶ ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μαζὶ μὲ τὸν ἄγγελον πλῆθος τῆς οὐρανίου
στρατιᾶς ποὺ ἐδοξολογοῦσαν τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγαν,

14«Δόξα ἂς εἶναι είς τὸν Θεὸν ἐν τοῖς ὑψίστοις καὶ εἰς τὴν γῆν εἰρήνη·
εὐαρέσκεια πρὸς τοὺς ἀνθρώπους».

15Μόλις οἱ ἄγγελοι τοὺς ἄφησαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν οὐρανόν, οἱ βοσκοὶ εἶπαν
μεταξύ τους, «Ἂς πᾶμε λοιπὸν ἕως τὴν Βηθλεὲμ γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸ γεγονὸς αὐτὸ
ποὺ μᾶς ἔκανε γνωστὸν ὁ Κύριος».

16Καὶ ἦλθαν τρέχοντες καὶ εὑρῆκαν τὴν Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸ
βρέφος νὰ εἶναι εἰς τὴν φάτνην.

17Ὅταν τὸ εἶδαν, ἔκαναν γνωστὰ τὰ λόγια ποὺ τοὺς εἶχαν εἰπωθῆ σχετικῶς
μὲ τὸ παιδὶ αὐτό.

18Καὶ ὅλοι, ὅσοι ἄκουσαν, ἐθαύμασαν δι᾽ ὅσα τοὺς εἶπαν οἱ βοσκοί.

19Ἡ δὲ Μαριὰμ τὰ ἐκρατοῦσε ὅλα εἰς τὸν νοῦν της καὶ τὰ ἐσκέπτετο.

20Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ βοσκοὶ καὶ ἐδόξαζαν καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν, δι᾽ ὅλα,
ὅσα ἄκουσαν καὶ εἶδαν, ὅπως τοὺς εἶχε εἰπωθῆ.

21Καὶ ὅταν συμπληρώθησαν αἱ ὀκτὼ ἡμέραι διὰ νὰ κάμουν τὴν περιτομὴν τοῦ
παιδιοῦ, τοῦ ἐδόθηκε τὸ ὄνομά του Ἰησοῦς, ὅπως ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὸν
ἄγγελον πρὶν συλληφθῇ εἰς τὴν κοιλιά.

Ἡ παρουσίασις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν ναόν

22Καὶ ὅταν συμπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ, σύμφωνα πρὸς τὸν
Μωσαϊκὸν νόμον, τὸν ἔφεραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, διὰ νὰ τὸν παρουσιάσουν εἰς
τὸν Κύριον —

23ὅπως εἶναι γραμμένο εἰς τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, ὅτι Κάθε ἀρσενικὸν ποὺ
ἀνοίγει μήτραν, πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀφιερωμένον εἰς τὸν Κύριον —

24καὶ νὰ προσφέρουν θυσίαν, σύμφωνα πρὸς ἐκεῖνο ποὺ λέγει ὁ νόμος τοῦ
Κυρίου: Ἕνα ζεῦγος τρυγόνια ἢ δύο μικρὰ περιστέρια.

Ὁ Συμεὼν καὶ τὸ «νῦν ἀπολύεις»

25Ὑπῆρχε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἄνθρωπος ποὺ ὠνομάζετο Συμεών, καὶ ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο δίκαιος καὶ εὐλαβὴς καὶ ἐπερίμενε τὴν παρηγορίαν τοῦ
Ἰσραὴλ καὶ Πνεῦμα Ἅγιον ἦτο ἐπάνω του.

26Καὶ τοῦ εἶχε προφητευθῆ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅτι δὲν θὰ ἰδῇ θάνατον
πρὶν ἰδῇ τὸν Χριστὸν τοῦ Κυρίου.

27Καὶ ἦλθε κατ᾽ ἔμπνευσιν τοῦ Πνεύματος εἰς τὸν ναόν. Καὶ ὅταν οἱ γονεῖς
ἔφεραν τὸ παιδὶ Ἰησοῦν διὰ νὰ ἐκτελέσουν δι᾽ αὐτὸν τὰ ἔθιμα τοῦ νόμου,

28αὐτὸς τότε τὸ ἐδέχθηκε στὴν ἀγκαλιά του καὶ εὐλόγησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε,

29«Τώρα ἀπολύεις, Δέσποτα, τὸν δοῦλόν σου ἐν εἰρήνῃ σύμφωνα μὲ τὸν
λόγον σου,

30διότι εἶδα μὲ τὰ μάτια μου τὴν σωτηρίαν σου

31ποὺ ἑτοίμασες δι᾽ ὅλους τοὺς λαούς,

32ἕνα φῶς ποὺ θὰ εἶναι ἀποκάλυψις διὰ τοὺς ἐθνικοὺς καὶ δόξα διὰ τὸν λαόν
σου τὸν Ἰσραήλ».

33Καὶ ἐθαύμαζαν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του γιὰ ὅσα ἐλέγοντο γι᾽ αὐτόν.

34Καὶ ὁ Συμεὼν τοὺς εὐλόγησε καὶ εἶπε εἰς τὴν Μαριάμ, τὴν μητέρα του,
«Αὐτὸς εἶναι προωρισμένος διὰ τὴν πτῶσιν καὶ ἀνύψωσιν πολλῶν μεταξὺ τοῦ
Ἰσραὴλ καὶ ὡς σημεῖον διὰ τὸ ὁποῖον θὰ ὑπάρχῃ ἀντιλογία,

35διὰ νὰ φανερωθοῦν αἱ σκέψεις πολλῶν καρδιῶν, καὶ τὴν ἰδικήν σου ψυχὴν
ἐπίσης θὰ διαπεράσῃ ρομφαία».

Ἄννα ἡ προφῆτις

36Ἐκεῖ ἦτο κάποια προφῆτις Ἄννα, θυγατέρα τοῦ Φανουήλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν
τοῦ Ἀσήρ. Ἦτο πολὺ προχωρημένης ἡλικίας, καὶ εἶχε ζήσει ἑπτὰ χρόνια μὲ
τὸν ἄνδρα της μετὰ τὸν γάμον της

[37]καὶ κατόπιν ὡς χήρα μέχρις ἡλικίας ὀδγόντα τεσσάρων ἐτῶν. Δὲν ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸν ναὸν ἀλλὰ ἐλάτρευε τὸν Θεὸν μὲ νηστείας καὶ προσευχὰς νύχτα καὶ ἡμέραν.

[38]Κατ᾽ ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν ὥραν παρουσιάσθηκε καὶ δοξολογοῦσε τὸν Θεὸν καὶ μιλοῦσε διὰ τὸ παιδὶ εἰς ὅλους, ὅσοι ἀνέμεναν λύτρωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ.

Τὰ παιδικὰ χρόνια τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[39]Καὶ ὅταν ἔκαναν ὅλα, ὅσα ὥριζε ὁ νόμος τοῦ Κυρίου, ἐγύρισαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν τους Ναζαρέτ.

[40]Τὸ δὲ παιδὶ ἐμεγάλωνε καὶ ἐδυνάμωνε κατὰ τὸ πνεῦμα ἐπειδὴ ἐγέμιζε ἀπὸ σοφίαν καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτο ἐπάνω του.

[41]Καὶ οἱ γονεῖς του ἐπήγαιναν κάθε χρόνο εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα.

[42]Ὅταν ἦτο δώδεκα ἐτῶν ἀνέβηκαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, κατὰ τὸ ἔθιμον τῆς ἑορτῆς,

[43]καὶ ὅταν ἐτελείωσαν τὰς ἡμέρας, ἐνῷ ἐπέστρεφαν, παρέμεινε τὸ παιδὶ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του.

[44]Ἐπειδὴ δὲ ἐνόμισαν ὅτι ἦτο μὲ συντροφιά, ἐβάδισαν μιᾶς ἡμέρας δρόμον καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν μεταξὺ τῶν συγγενῶν καὶ τῶν γνωστῶν.

[45]Καὶ ἐπειδὴ δὲν τὸν εὑρῆκαν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν ἀναζητοῦσαν.

[46]Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες τὸν εὑρῆκαν νὰ κάθεται εἰς τὸν ναὸν εἰς τὸ μέσον τῶν διδασκάλων καὶ νὰ τοὺς ἀκούῃ καὶ νὰ τοὺς ἐρωτᾷ.

[47]Ὅλοι δὲ ὅσοι τὸν ἄκουαν, ἐθαύμαζαν διὰ τὴν νοημοσύνην καὶ τὰς ἀπαντήσεις του.

[48]Καὶ ὅταν τὸν εἶδαν, ἐξεπλάγησαν καὶ ἡ μητέρα του τοῦ εἶπε, «Παιδί μου, γιατί μᾶς φέρθηκες ἔτσι; Ὁ πατέρας σου καὶ ἐγὼ σ᾽ ἐζητούσαμε μὲ μεγάλην ἀνησυχίαν».

49Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Γιατί μ᾽ ἐζητούσατε; Δὲν ἠξέρατε ὅτι πρέπει νὰ εἶμαι εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πατέρα μου; ».

50Ἀλλ᾽ αὐτοὶ δὲν κατάλαβαν τί ἐννοοῦσε μὲ αὐτὸ ποὺ τοὺς εἶπε.

51Καὶ ἐπέστρεψε μαζί τους εἰς τὴν Ναζαρὲτ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὑπακούῃ εἰς αὐτούς. Ἡ μητέρα του ἐφύλαγε εἰς τὴν καρδιά της ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα.

52Καὶ ὁ Ἰησοῦς προώδευε εἰς σοφίαν καὶ σωματικὴν ἀνάπτυξιν καὶ εὔνοιαν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 3

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς καὶ ἡ ἀγγελία του

1Κατὰ τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος τῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Τιβερίου Καίσαρος, ὅταν ἡγεμὼν τῆς Ἰουδαίας ἦτο ὁ Πόντιος Πιλᾶτος, τετράρχης δὲ τῆς Γαλιλαίας ὁ Ἡρώδης καὶ τετράρχης τῆς Ἰδουμαίας καὶ τῆς χώρας Τραχωνίτιδος ὁ Φίλιππος ὁ ἀδελφός του καὶ τετράρχης τῆς Ἀβιληνῆς ὁ Λυσανίας,

2καὶ ὅταν ἀρχιερεῖς ἦσαν ὁ Ἄννας καὶ ὁ Καϊάφας, ἐδόθηκε ἐντολὴ ἀπὸ τὸν Θεὸν πρὸς τὸν Ἰωάννην, τὸν υἱὸν τοῦ Ζαχαρία, εἰς τὴν ἔρημον,

3καὶ ἦλθε εἰς ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τοῦ Ἰορδάνη καὶ ἐκήρυττε βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν,

4καθὼς εἶναι γραμμένο εἰς τὸ βιβλίον τῶν προφητειῶν τοῦ προφήτου Ἡσαΐα: Φωνὴ ἑνὸς ποὺ φωνάζει εἰς τὴν ἔρημον. Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, κάνετε ἴσιους τοὺς δρόμους του.

5Κάθε φαράγγι πρέπει νὰ γεμίσῃ μὲ χῶμα καὶ κάθε βουνὸ καὶ λόφος πρέπει νὰ ἰσοπεδωθῇ, καὶ τὰ στραβὰ θὰ γίνουν ἴσια καὶ οἱ ἀνώμαλοι δρόμοι θὰ γίνουν ὁμαλοὶ

6καὶ κάθε ἄνθρωπος θὰ ἰδῇ τὴν σωτηρίαν τοῦ Θεοῦ.

7Ἔλεγε λοιπὸν εἰς τὰ πλήθη ποὺ ἔβγαιναν διὰ νὰ βαπτισθοῦν ἀπ᾽ αὐτόν, «Γενεὰ ἐχιδνῶν, ποιός σᾶς ὑπέδειξε νὰ ἀποφύγετε τὴν μέλλουσαν ὀργήν;

8Κάνετε λοιπὸν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας καὶ μὴ ἀρχίσετε νὰ λέτε μέσα
σας, «Πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ», διότι σᾶς λέγω ὅτι ὁ Θεὸς μπορεῖ ἀπὸ τὶς
πέτρες αὐτὲς νὰ κάνῃ παιδιὰ διὰ τὸν Ἀβραάμ.

9Ἡ ἀξίνα εἶναι πιὰ κοντὰ εἰς τὴν ρίζαν τῶν δένδρων, καὶ κάθε δένδρον ποὺ δὲν
κάνει καρπὸν καλὸν τὸ κόβουν σύρριζα καὶ τὸ ρίχνουν στὴν φωτιά».

10Καὶ τὰ πλήθη τὸν ἐρωτοῦσαν, «Τί λοιπὸν νὰ κάνωμε; ».

11Αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει δύο ὑποκάμισα ἂς δώσῃ εἰς
ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔχει καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τρόφιμα ἂς κάνῃ τὸ ἴδιο».

12Ἦλθαν δὲ οἱ τελῶναι νὰ βαπτισθοῦν καὶ τοῦ εἶπαν, «Διδάσκαλε, τί νὰ
κάνωμε; ».

13Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Νὰ μὴ εἰσπράττετε τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅ, τι σᾶς
ἔχουν διατάξει».

14Τὸν ἐρωτοῦσαν καὶ στρατιωτικοί, «Καὶ ἐμεῖς τί νὰ κάνωμε; ». Εἰς αὐτοὺς
εἶπε, «Κανένα νὰ μὴ ἐκβιάσετε οὔτε νὰ συκοφαντήσετε ἀλλὰ νὰ ἀρκῆσθε εἰς
τὸν μισθόν σας».

15Ἐπειδὴ ὁ κόσμος ἦτο ἐν ἀναμονῇ καὶ ὅλοι ἐσκέπτοντο μέσα τους διὰ τὸν
Ἰωάννην, μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός,

16εἶπε εἰς ὅλους ὁ Ἰωάννης, «Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ νερό. Ἔρχεται ὅμως ἐκεῖνος
ποὺ εἶναι ἰσχυρότερος ἀπὸ ἐμὲ καὶ τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ λύσω τὸ
λουρὶ ἀπὸ τὰ ὑποδήματά του. Αὐτὸς θὰ σᾶς βαπτίσῃ μὲ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ
φωτιά·

17τὸ φτυάρι του εἶναι στὸ χέρι του διὰ νὰ καθαρίσῃ τὸ ἁλῶνι του καὶ νὰ
μαζέψῃ τὸ σιτάρι εἰς τὴν ἀποθήκην του, τὸ δὲ ἄχυρο θὰ τὸ κάψῃ μὲ φωτιὰ ποὺ
δὲν σβήνει».

18Καὶ μὲ πολλὲς ἄλλες προτροπὲς ἐκήρυττε εἰς τὸν κόσμον τὸ χαρμόσυνον
ἄγγελμα.

[19]Ὁ δὲ Ἡρώδης ὁ τετράρχης, ἐπειδὴ κατηγορεῖτο ἀπὸ αὐτὸν διὰ τὴν
Ἡρωδιάδα, τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ δι᾽ ὅλα τὰ κακὰ ποὺ εἶχε κάνει
ὁ Ἡρώδης,

[20]προσέθεσε εἰς ὅλα αὐτὰ καὶ τοῦτο: ἔκλεισε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν φυλακήν.

Ἡ βάπτισις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[21]Ὅταν ὅλος ὁ λαὸς εἶχε βαπτισθῆ καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπίσης εἶχε βαπτισθῆ καὶ
προσευχότανε, ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς

[22]καὶ κατέβηκε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπάνω του ὑπὸ σωματικὴν μορφὴν σὰν
περιστερὰ καὶ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, «Σὺ εἶσαι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός,
εἰς σὲ εὐαρεστοῦμαι».

Ἡ γενεαλογία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[23]Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἄρχισε τὸ ἔργον του, ἦτο περίπου τριάντα ἐτῶν. Ἦτο υἱός, ὡς
ἐνομίζετο, τοῦ Ἰωσήφ, υἱοῦ τοῦ Ἠλί,

[24]υἱοῦ τοῦ Ματθάτ, υἱοῦ τοῦ Λευΐ, υἱοῦ τοῦ Μελχί, υἱοῦ τοῦ Ἰαννά, υἱοῦ τοῦ
Ἰωσήφ,

[25]υἱοῦ τοῦ Ματταθίου, υἱοῦ τοῦ Ἀμώς, υἱοῦ τοῦ Ναούμ, υἱοῦ τοῦ Ἐσλί, υἱοῦ
τοῦ Ναγγαί,

[26]υἱοῦ τοῦ Μαάθ, υἱοῦ τοῦ Ματταθίου, υἱοῦ τοῦ Σεμεΐ, υἱοῦ τοῦ Ἰωσήχ, υἱοῦ
τοῦ Ἰωδά,

[27]υἱοῦ τοῦ Ἰωαννάν, υἱοῦ τοῦ Ρησά, υἱοῦ τοῦ Ζοροβάβελ, υἱοῦ τοῦ Σαλαθιήλ,
υἱοῦ τοῦ Νηρί,

[28]υἱοῦ τοῦ Μελχί, υἱοῦ τοῦ Ἀδδί, υἱοῦ τοῦ Κωσάμ, υἱοῦ τοῦ Ἐλμωδάμ, υἱοῦ
τοῦ Ἤρ,

[29]υἱοῦ τοῦ Ἰωσῆ, υἱοῦ τοῦ Ἐλιέζερ, υἱοῦ τοῦ Ἰωρείμ, υἱοῦ τοῦ Ματθάτ, υἱοῦ
τοῦ Λευΐ,

[30]υἱοῦ τοῦ Συμεών, υἱοῦ τοῦ Ἰούδα, υἱοῦ τοῦ Ἰωσήφ, υἱοῦ τοῦ Ἰωνάν, υἱοῦ
τοῦ Ἐλιακείμ,

[31]υἱοῦ τοῦ Μελεᾶ, υἱοῦ τοῦ Μαϊνάν, υἱοῦ τοῦ Ματταθά, υἱοῦ τοῦ Ναθάν, υἱοῦ τοῦ Δαυΐδ,

[32]υἱοῦ τοῦ Ἰεσσαί, υἱοῦ τοῦ Ὠβήδ, υἱοῦ τοῦ Βοόζ, υἱοῦ τοῦ Σαλμών, υἱοῦ τοῦ Ναασσών,

[33]υἱοῦ τοῦ Ἀμιναδάβ, υἱοῦ τοῦ Ἀράμ, υἱοῦ τοῦ Ἐσρώμ, υἱοῦ τοῦ Φαρές, υἱοῦ τοῦ Ἰούδα,

[34]υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, υἱοῦ τοῦ Ἰσαάκ, υἱοῦ τοῦ Ἀβραάμ, υἱοῦ τοῦ Θάρα, υἱοῦ τοῦ Ναχώρ,

[35]υἱοῦ τοῦ Σερούχ, υἱοῦ τοῦ Ῥαγαῦ, υἱοῦ τοῦ Φάλεκ, υἱοῦ τοῦ Ἔβερ, υἱοῦ τοῦ Σαλά,

[36]υἱοῦ τοῦ Καϊνάν, υἱοῦ τοῦ Ἀρφαξάδ, υἱοῦ τοῦ Σήμ, υἱοῦ τοῦ Νῶε, υἱοῦ τοῦ Λάμεχ,

[37]υἱοῦ τοῦ Μαθουσάλα, υἱοῦ τοῦ Ἐνώχ, υἱοῦ τοῦ Ἰαρέδ, υἱοῦ τοῦ Μαλελεήλ, υἱοῦ τοῦ Καϊνάν,

[38]υἱοῦ τοῦ Ἐνώς, υἱοῦ τοῦ Σήθ, υἱοῦ τοῦ Ἀδάμ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 4

Ὁ πειρασμός τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[1]Ὁ Ἰησοῦς, γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην καὶ ἐφέρετο ἀπὸ τὸ Πνεῦμα εἰς τὴν ἔρημον,

[2]ὅπου ἐπὶ σαράντα ἡμέρες ἐπειράζετο ἀπὸ τὸν διάβολον. Καὶ δὲν ἔφαγε τίποτε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας καὶ ὅταν ἐτελείωσαν, ὕστερα ἐπείνασε.

[3]Εἶπε τότε εἰς αὐτὸν ὁ διάβολος, «Ἐὰν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, πὲς σ᾽ αὐτὴν τὴν πέτρα νὰ γίνῃ ψωμί».

[4]Καὶ ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Εἶναι γραμμένον ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν ζῇ μόνον μὲ ψωμί, ἀλλὰ μὲ κάθε λόγον τοῦ Θεοῦ».

[5]Ὕστερα ὁ διάβολος τὸν ἀνέβασε σ᾽ ἕνα ψηλὸ βουνὸ καὶ τοῦ ἔδειξε, διὰ μίαν στιγμήν, ὅλα τὰ βασίλεια τῆς οἰκουμένης,

6καὶ τοῦ εἶπε, «Θὰ σοῦ δώσω ὅλην αὐτὴν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν δόξαν τους,
διότι σ᾽ ἐμὲ ἔχει παραδοθῇ καὶ σ᾽ ὅποιον θέλω τὴν δίνω.

7Ἐὰν λοιπὸν μὲ προσκυνήσῃς ὅλα θὰ εἶναι δικά σου».

8Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Πήγαινε ὀπίσω μου, Σατανᾶ· εἶναι γραμμένον,
Τὸν Κύριον τὸν Θεόν σου νὰ προσκυνᾷς καὶ αὐτὸν μόνον νὰ λατρεύῃς».

9Τὸν ἔφερε τότε εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὸν ἔστησε εἰς τὴν ἄκρη τῆς στέγης
τοῦ ναοῦ καὶ τοῦ εἶπε, «Ἐὰν εἶσαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ρίξε τὸν ἑαυτόν σου ἀπ᾽ ἐδῶ
κάτω,

10διότι εἶναι γραμμένον, Θὰ διατάξῃ διὰ σὲ τοὺς ἀγγέλους νὰ σὲ φυλάττουν,

11καί, Εἰς τὰ χέρια θὰ σὲ σηκώσουν διὰ νὰ μὴ σκοντάψῃ τὸ πόδι σου σὲ
πέτρα».

12Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἔχει λεχθῆ, Δὲν πρέπει νὰ πειράζῃς τὸν Κύριον
τὸν Θεόν σου».

13Καὶ ἀφοῦ ἐξήντλησε κάθε πειρασμὸν ὁ διάβολος, ἔφυγε ἀπ᾽αὐτὸν μέχρι
καιροῦ.

Ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ναζαρέτ

14Καὶ ἐπέστρεψε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν ὡπλισμένος μὲ τὴν δύναμιν τοῦ
Πνεύματος· καὶ ἡ φήμη του διαδόθηκε εἰς ὅλα τὰ περίχωρα.

15Καὶ ἐδίδασκε εἰς τὰς συναγωγάς των καὶ ἀπὸ ὅλους ἐδοξάζετο.

16Καὶ ἦλθε εἰς τὴν Ναζαρέτ, ὅπου εἶχε ἀνατραφῆ καὶ κατὰ τὴν συνήθειάν του
ἐμπῆκε εἰς τὴν συναγωγὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου καὶ ἐσηκώθηκε διὰ
νὰ διαβάσῃ.

17Καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου καὶ ἀφοῦ τὸ ξετύλιξε
εὑρῆκε τὸ μέρος, ὅπου ἦτο γραμμένον,

18Πνεῦμα Κυρίου εἶναι ἐπάνω μου, διὸτι μὲ ἔχρισε. Μὲ ἔστειλε νὰ φέρω εἰς
τοὺς πτωχοὺς χαρμόσυνον ἄγγελμα, νὰ θεραπεύσω ἐκείνους ποὺ ἔχουν

συντετριμμένην καρδιά, νὰ κηρύξω εἰς αἰχμαλώτους ἀπελευθέρωσιν καὶ εἰς τοὺς τυφλοὺς ἀνάβλεψιν, νὰ ἐλευθερώσω ἐκείνους ποὺ πιέζονται,

19νὰ κηρύξω τὸ ἔτος τῆς εὐνοίας τοῦ Κυρίου.

20Καὶ ἀφοῦ ἐτύλιξε τὸ βιβλίον καὶ τὸ ἔδωκε εἰς τὸν ὑπηρέτην, ἐκάθησε καὶ τὰ μάτια ὅλων εἰς τὴν συναγωγὴν ἦσαν προσηλωμένα ἐπάνω του.

21Ἄρχισε δὲ νὰ τοὺς λέγῃ, «Σήμερα ἔχει ἐκπληρωθῆ εἰς τὰ αὐτιά σας ἡ γραφὴ αὐτή».

22Καὶ ὅλοι συγκατένευαν πρὸς αὐτὸν καὶ ἐθαύμαζαν διὰ τὴν χάριν τῶν λόγων ποὺ ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἔλεγαν, «Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ; ».

23Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀσφαλῶς θὰ μοῦ πῆτε αὐτὴν τὴν παροιμίαν, Ἰατρέ, θεράπευσε τὸν ἑαυτόν σου. Ὅσα ἀκούσαμε ὅτι ἔγιναν εἰς τὴν Καπερναούμ, κάνε τα καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα σου».

24Καὶ προσέθεσε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω ὅτι κανένας προφήτης δὲν εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα του.

25Νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ὑπῆρχαν πολλὲς χῆρες τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἠλία μεταξὺ τοῦ Ἰσραήλ, ὅταν ἔκλεισε ὁ οὐρανὸς ἐπὶ τρία χρόνια καὶ ἕξη μῆνες, καὶ ἔγινε μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλην τὴν χώρα,

26ἀλλ᾽ ὁ Ἠλίας δὲν ἐστάλη σὲ καμμίαν ἀπ᾽ αὐτὲς ἀλλὰ σὲ μιὰ χήρα εἰς τὴν Σαρεπτὰ τῆς Σιδωνίας.

27Ἦσαν καὶ πολλοὶ λεπροὶ μεταξὺ τῶν Ἰσραηλιτῶν τὴν ἐποχὴν τοῦ Ἐλισαίου τοῦ προφήτου ἀλλὰ κανεὶς ἀπ᾽ αὐτοὺς δὲν ἐκαθαρίσθηκε παρὰ ὁ Νεεμὰν ὁ Σῦρος».

28Καὶ ὅλοι εἰς τὴν συναγωγὴν ὠργίσθησαν ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ

29καὶ ἐσηκώθηκαν καὶ τὸν ἔδιωξαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τὸν ἔφεραν ἕως τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο κτισμένη ἡ πόλις των, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν ρίξουν εἰς τὸν κρημνόν.

30Αὐτὸς ὅμως ἐπέρασε διὰ μέσου αὐτῶν καὶ ἔφυγε.

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου

31Καὶ κατέβηκε είς τὴν Καπερναούμ, ἡ ὁποία εἶναι πόλις τῆς Γαλιλαίας, καὶ τοὺς ἐδίδασκε κατὰ τὰ Σάββατα·

32καὶ ἐξεπλήττοντο διὰ τὴν διδασκαλίαν του, διότι ὁ λόγος του εἶχε δύναμιν.

33Είς τὴν συναγωγὴν ὑπῆρχε κάποιος ποὺ εἶχε πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου καὶ ἐφώναζε μὲ δυνατὴν φωνήν,

34«Αΐ, τί ἐπεμβαίνεις σ᾽ ἐμᾶς, Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; Ἦλθες νὰ μᾶς καταστρέψῃς; Ξέρω ποιός εἶσαι· ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ».

35Καὶ ἐπέπληξε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς καὶ τοῦ εἶπε, «Βουβάσου καὶ ἔβγα ἀπὸ αὐτόν». Τότε τὸ δαιμόνιον ἀφοῦ τὸν ἔρριξε είς τὸ μέσον, ἐβγῆκε ἀπὸ αὐτὸν χωρὶς νὰ τὸν βλάψῃ καθόλου.

36Καὶ ὅλοι ἐθαμβώθηκαν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Τί λόγος εἶναι αὐτός! Διατάσσει μὲ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα καὶ βγαίνουν; ».

37Καὶ ἡ φήμη του διεδίδετο είς ὅλην τὴν περιοχήν.

Ἡ θεραπεία τῆς πεθερᾶς τοῦ Σίμωνος καὶ ἄλλων

38Ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὴν συναγωγήν, ἦλθε είς τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος. Ἡ πεθερὰ τοῦ Σίμωνος κατείχετο ἀπὸ μεγάλον πυρετὸν καὶ τὸν παρεκάλεσαν γι᾽ αὐτήν.

39Καὶ ἀφοῦ ἐστάθηκε ἐπάνω της, ἐπέπληξε τὸν πυρετὸν καὶ τὴν ἄφησε. Ἀμέσως αὐτὴ ἐσηκώθηκε καὶ τοὺς ὑπηρετοῦσε.

40Κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἀσθενεῖς ἀπὸ διάφορες ἀρρώστειες, τοὺς ἔφεραν είς αὐτόν. Καὶ αὐτὸς ἔβαζε τὰ χέρια του είς τὸν καθένα καὶ τοὺς ἐθεράπευε.

41Ἔβγαιναν δὲ καὶ δαιμόνια ἀπὸ πολλούς, τὰ ὁποῖα ἐφώναζαν, «Σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ». Καὶ τὰ ἐπέπληττε καὶ δὲν τὰ ἄφηνε νὰ μιλοῦν, διότι ἤξεραν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός.

42Ὅταν ἔγινε ἡμέρα, ἐβγῆκε καὶ ἐπῆγε είς ἔρημον τόπον· καὶ τὰ πλήθη τὸν ἀναζητοῦσαν καὶ ὅταν ἦλθαν ἐκεῖ ποὺ ἦτο τὸν ἐκρατοῦσαν, διὰ νὰ μὴ φύγῃ.

43Ἀλλ᾽ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Πρέπει νὰ φέρω τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ είς τὰς ἄλλας πόλεις, διότι δι᾽αὐτὸν τὸν σκοπὸν εἶμαι σταλμένος».

44Καὶ ἐκήρυττε είς τὰς συναγωγὰς τῆς Ἰουδαίας.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 5

Κλῆσις τῶν πρώτων μαθητῶν

1Ἐνῷ ὁ κόσμος ἤτανε πεσμένος ἐπάνω του διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸς ἐστεκότανε κοντὰ είς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ,

2εἶδε δὺο πλοιάρια κοντὰ είς τὴν λίμνην, ἀλλ᾽ οἱ ψαράδες εἶχαν βγῆ καὶ ἔπλεναν τὰ δίχτυα.

3Ἐμπῆκε είς ἕνα ἀπὸ τὰ πλοιάρια τὸ ὁποῖον ἀνῆκε είς τὸν Σίμωνα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ ἀπομακρυνθῇ λίγο ἀπὸ τὴν ξηράν. Τότε ἐκάθησε καὶ ἐδίδασκε τὰ πλήθη ἀπὸ τὸ πλοιάριον.

4Μόλις ἔπαυσε νὰ μιλῇ, εἶπε είς τὸν Σίμωνα, «Πήγαινε είς τὰ βαθειὰ καὶ ρίξτε τὰ δίχτυα σας γιὰ ψάρεμα».

5Καὶ ὁ Σίμων ἀπεκρίθη, «Διδάσκαλε, ὅλην τὴν νύχτα ἐκοπιάσαμε χωρὶς νὰ πιάσωμε τίποτε. Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ σὺ τὸ λές, θὰ ρίξω τὸ δίχτυ».

6Ὅταν τὸ ἔκαναν, ἔπιασαν πολλὰ ψάρια, καὶ τὸ δίχτυ τους ἄρχισε νὰ σχίζεται.

7Καὶ ἔκαναν νεύματα είς τοὺς συντρόφους των ποὺ ἦσαν είς τὸ ἄλλο πλοιάριον, νὰ ἔλθουν νὰ τοὺς βοηθήσουν· καὶ ἦλθαν καὶ ἐγέμισαν καὶ τὰ δύο πλοιάρια, ὥστε νὰ κινδυνεύουν νὰ βυθισθοῦν.

8Ὅταν ὁ Σίμων Πέτρος εἶδε τί ἔγινε, ἔπεσε είς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ καὶ εἶπε, «Φύγε ἀπ᾽ ἐδῶ, Κύριε, διότι εἶμαι ἄνθρωπος ἁμαρτωλός».

9Αὐτὸ τὸ εἶπε διότι ἐξεπλάγη καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζί του μὲ τὰ ψάρια ποὺ ἔπιασαν,

10ἐπίσης καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνεταῖροι τοῦ Σίμωνος. Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα, «Μὴ φοβᾶσαι· ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ πιάνῃς ἀνθρώπους».

11Καὶ ὅταν ἔφεραν τὰ πλοιάρια εἰς τὴν ξηράν, τὰ ἄφησαν ὅλα καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Ἡ θεραπεία τοῦ λεπροῦ

12Ὅταν ἦτο κάποτε εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πόλεις, συνέβη νὰ εἶναι ἐκεῖ κάποιος γεμᾶτος λέπραν. Ὅταν δὲ εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸν παρεκάλεσε καὶ τοῦ ἔλεγε, «Κύριε, ἐὰν θέλῃς, μπορεῖς νὰ μὲ καθαρίσῃς».

13Ὁ Ἰησοῦς ἅπλωσε τὸ χέρι, τὸν ἄγγιξε καὶ εἶπε, «Θέλω, καθαρίσου». Καὶ ἀμέσως ἔφυγε ἡ λέπρα του.

14Ὁ Ἰησοῦς τότε τοῦ παρήγγειλε νὰ μὴ τὸ πῇ σὲ κανένα, ἀλλὰ «Πήγαινε, » τοῦ εἶπε, «καὶ δεῖξε τὸν ἑαυτόν σου εἰς τὸν ἱερέα καὶ πρόσφερε διὰ τὸν καθαρισμόν σου ὅσα ὁ Μωϋσῆς καθώρισε, διὰ νὰ τοὺς δείξῃς τὴν ὑπακοήν σου».

15Ἀλλ᾽ ἡ φήμη δι᾽ αὐτὸν διεδίδετο ὅλο καὶ περισσότερον καὶ ἐμαζεύετο πολὺς κόσμος, διὰ νὰ ἀκούσουν καὶ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες τους·

16αὐτὸς δὲ ἀπεσύρετο σὲ ἔρημους τόπους καὶ προσευχότανε.

Ἡ θεραπεία τοῦ παραλυτικοῦ

17Μίαν ἡμέραν ἐδίδασκε, καὶ πλησίον του ἐκάθοντο Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει ἀπὸ κάθε χωριὸ τῆς Γαλιλαίας καὶ τῆς Ἰουδαίας καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ. Καὶ δύναμις Κυρίου ἦτο μαζί του διὰ νὰ κάνῃ θεραπεῖες.

18Μερικοὶ ἄνδρες ἔφεραν ἐπάνω σὲ κρεββάτι κάποιον ποὺ ἦτο παράλυτος καὶ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν φέρουν μέσα καὶ νὰ τὸν βάλουν ἐμπρός του.

[19]Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ δὲν εὕρισκαν κανένα τρόπον νὰ τὸν φέρουν μέσα ἐξ αἰτίας τοῦ πλήθους ἀνέβηκαν εἰς τὴν στέγην καὶ τὸν κατέβασαν ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ κεραμίδια, μαζὶ μὲ τὸ μικρό του κρεββάτι, εἰς τὸ μέσον ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἰησοῦν.

[20]Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν πίστιν τους, τοῦ εἶπε, «Ἄνθρωπε, σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου».

[21]Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἄρχισαν νὰ σκέπτωνται, «Ποιός εἶναι αὐτὸς ποὺ λέγει βλασφημίες; Ποιός μπορεῖ νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες παρὰ μόνον ὁ Θεός; ».

[22]Ἐπειδὴ κατάλαβε ὁ Ἰησοῦς τὰς σκέψεις των, τοὺς εἶπε, «Τί σκέπτεσθε μέσα σας;

[23]Τί εἶναι εὐκολώτερον νὰ πῶ, «Σοῦ συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι σου» ἢ νὰ πῶ, «Σήκω καὶ περπάτει»;

[24]Διὰ νὰ μάθετε ὅμως ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσίαν εἰς τὴν γῆν νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίες» — εἶπε εἰς τὸν παράλυτον — «Σοῦ λέγω, σήκω καὶ πάρε τὸ κρεββάτι σου καὶ πήγαινε σπίτι σου».

[25]Καὶ ἀμέσως ἐσηκώθηκε μπροστά τους, ἐπῆρε τὸ κρεββάτι ὅπου ἤτανε ξαπλωμένος καὶ ἐπῆγε σπίτι του δοξάζων τὸν Θεόν.

[26]Καὶ ἔγιναν ὅλοι ἔκθαμβοι καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ γεμᾶτοι ἀπὸ φόβον ἔλεγαν, «Εἴδαμε παράδοξα πράγματα σήμερα».

Ἡ κλῆσις τοῦ Λευΐ

[27]Κατόπιν, ὅταν ἐβγῆκε, εἶδε ἕνα τελώνην, ὀνομαζόμενον Λευΐν, νὰ κάθεται εἰς τὸ τελωνεῖον καὶ τοῦ εἶπε, «Ἀκολούθησέ με».

[28]Αὐτὸς ἐσηκώθηκε, ἄφησε ὅλα πίσω, καὶ τὸν ἀκολούθησε.

[29]Καὶ ὁ Λευῒς τοῦ ἔκανε μεγάλο γεῦμα εἰς τὸ σπίτι του καὶ ὑπῆρχαν πολλοὶ τελῶναι καὶ ἄλλοι μαζί τους εἰς τὸ τραπέζι.

[30]Καὶ παρεπονοῦντο οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ ἔλεγαν εἰς τοὺς μαθητάς του, «Γιατί τρώγετε καὶ πίνετε μαζὶ μὲ τοὺς τελώνας καὶ τοὺς ἁμαρτωλούς; ».

[31]Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Δὲν ἔχουν οἱ ὑγιεῖς ἀνάγκην ἰατροῦ ἀλλ᾽ οἱ ἀσθενεῖς·[32]δὲν ἦλθα νὰ καλέσω δικαίους ἀλλ᾽ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Περὶ νηστείας

[33]Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν, «Γιατί οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου νηστεύουν συχνὰ καὶ κάνουν προσευχές, ἐπίσης καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν Φαρισαίων, ἐνῷ οἱ δικοί σου τρώγουν καὶ πίνουν; ».

[34]Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Μήπως μπορεῖτε νὰ κάνετε τοὺς καλεσμένους εἰς τὸν γάμον νὰ νηστεύουν ὅσον καιρὸν εἶναι μαζί τους ὁ γαμβρός;

[35]Θὰ ἔλθουν ὅμως ἡμέραι ποὺ θὰ τοὺς πάρουν τὸν γαμβρό, καὶ τὰς ἡμέρας ἐκείνας θὰ νηστέψουν».

[36]Τοὺς εἶπε καὶ μίαν παραβολήν: «Κανεὶς δὲν βάζει μπάλωμα ἀπὸ καινούργιο ὕφασμα ἐπάνω σὲ παληὸ ἔνδυμα, διότι ἀλλοιῶς καὶ τὸ καινούργιο ὕφασμα θὰ σχίσῃ καὶ τὸ μπάλωμα ἀπὸ τὸ καινούργιο ὕφασμα δὲν θὰ ταιριάσῃ εἰς τὸ παληό.

[37]Οὔτε βάζει κανεὶς καινούργιο κρασὶ σὲ ἀσκιὰ παληά, διότι ἀλλοιῶς τὸ καινούργιο κρασὶ θὰ σχίσῃ τὰ ἀσκιὰ καὶ αὐτὸ θὰ χυθῇ καὶ τὰ ἀσκιὰ θὰ καταστραφοῦν,

[38]ἀλλὰ πρέπει τὸ καινούργιο κρασὶ νὰ τὸ βάλωμε σὲ ἀσκιὰ καινούργια καὶ τότε διατηροῦνται καὶ τὰ δύο.

[39]Καὶ κανεὶς ποὺ ἔχει πιῇ παληὸ κρασί, θέλει ἀμέσως καινούργιο· διότι λέγει, «Τὸ παληὸ εἶναι καλύτερο».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 6

Ἡ τήρησις τοῦ Σαββάτου

[1]Ἕνα Σάββατον, τὸ δεύτερον μετὰ τὸ πρῶτον, ἐβάδιζε διὰ μέσου τῶν σπαρτῶν καὶ οἱ μαθηταί του ἔκοβαν καὶ ἔτρωγαν τὰ στάχυα, ἀφοῦ τὰ ἔτριβαν μὲ τὰ χέρια.

[2]Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τοὺς εἶπαν, «Γιατί κάνετε ὅ, τι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάνετε τὰ Σάββατα; ».

3Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Δὲν ἐδιαβάσατε ποτὲ τί ἔκανε ὁ Δαυΐδ, ὅταν ἐπείνασε αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί του;

4Πῶς ἐμπῆκε εἱς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ἐπῆρε τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως καὶ ἔφαγε καὶ ἔδωκε καὶ σ᾽ ἐκείνους ποὺ ἦσαν μαζί του, ἂν καὶ δὲν ἐπιτρέπεται κανεὶς νὰ τοὺς φάγῃ παρὰ μόνον οἱ ἱερεῖς; ».

5Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος τοῦ Σαββάτου».

6Ἕνα ἄλλο Σάββατον ἐμπῆκε εἱς τὴν συναγωγὴν καὶ ἐδίδασκε καὶ ἦτο ἐκεῖ κάποιος ποὺ εἶχε τὸ δεξί του χέρι ξερό.

7Καὶ τὸν ἐκύτταζαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἐὰν θὰ κάνῃ θεραπείαν τὸ Σάββατον, διὰ νὰ βροῦν κατηγορίαν ἐναντίον του.

8Αὐτὸς ἐγνώριζε τὰς σκέψεις των καὶ εἶπε εἱς τὸν ἄνθρωπον ποὺ εἶχε ξερὸ τὸ χέρι, «Σήκω καὶ στάσου εἱς τὸ μέσον». Ἐκεῖνος ἐσηκώθηκε καὶ ἐστάθηκε.

9Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Σᾶς ἐρωτῶ: τί ἐπιτρέπεται νὰ κάνῃ κανεὶς τὰ Σάββατα, καλὸ ἢ κακό; Νὰ σώσῃ μίαν ζωὴν ἢ νὰ τὴν καταστρέψῃ; ».

10Καὶ ἀφοῦ ἐκύτταξε ὅλους γύρω, τοῦ εἶπε, «Ἅπλωσε τὸ χέρι σου». Ἐκεῖνος τὸ ἔκανε καὶ ἔγινε πάλι γερὸ τὸ χέρι του ὅπως τὸ ἄλλο.

11Αύτοὶ δὲ ἔγιναν ἔξω φρενῶν καὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους τί νὰ κάνουν εἱς τὸν Ἰησοῦν.

12Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐβγῆκε εἱς τὸ βουνὸ διὰ νὰ προσευχηθῇ καὶ διενυκτέρευε προσευχόμενος εἱς τὸν Θεόν.

Οἱ δώδεκα ἀπόστολοι

13Ὅταν ἔγινε ἡμέρα, ἐφώναξε κοντά του τοὺς μαθητάς του καὶ ἐδιάλεξε ἀπ᾽ αὐτοὺς δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ὠνόμασε ἀποστόλους,

14τὸν Σίμωνα, τὸν ὁποῖον καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ τὸν Ἀνδρέαν, τὸν ἀδελφόν του, τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, τὸν Φίλιππον καὶ τὸν Βαρθολομαῖον,

15τὸν Ματθαῖον καὶ τὸν Θωμᾶν, τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, τὸν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος καλεῖται Ζηλωτής,

[16]τὸν Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰακώβου, καὶ τὸν Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος καὶ ἔγινε προδότης.

[17]Καὶ κατέβηκε μαζί τους καὶ ἐστάθηκε είς ἕνα τόπον πεδινὸν ὅπου ἦσαν πολλοὶ μαθηταί του καὶ πολὺς κόσμος ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν παραλίαν τῆς Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες τους

[18]καὶ ὅσοι ἐνωχλοῦντο ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα, ἐθεραπεύοντο.

[19]Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐζητοῦσε νὰ τὸν ἀγγίξῃ, διότι ἔβγαινε ἀπ᾽ αὐτὸν δύναμις καὶ τοὺς ἐθεράπευε ὅλους.

Μακαρισμοὶ καὶ συμφοραί

[20]Τότε ἐσήκωσε τὰ μάτια του πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ ἔλεγε, «Μακάριοι εἶσθε σεῖς οἱ πτωχοί, διότι δική σας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

[21]Μακάριοι εἶσθε σεῖς ποὺ τώρα πεινᾶτε, διότι θὰ χορτάσετε. Μακάριοι εἶσθε σεῖς ποὺ τώρα κλαῖτε, διότι θὰ γελάσετε.

[22]Μακάριοι εἶσθε, ὅταν σᾶς μισήσουν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν καὶ σᾶς ὀνειδίσουν καὶ δυσφημήσουν τὸ ὄνομά σας ὡς πονηρὸν ἐξ αἰτίας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

[23]Χαρῆτε τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ πηδῆστε ἀπὸ χαράν, διότι ἡ ἀνταμοιβή σας θὰ εἶναι μεγάλη είς τὸν ούρανόν· τὰ ἴδια ἔκαναν οἱ πατέρες των καὶ είς τοὺς προφήτας.

[24]Ἀλλοίμονον ὅμως σ᾽ ἐσᾶς τοὺς πλουσίους, διότι ἔχετε τὴν παρηγορίαν σας.

[25]Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς ποὺ εἶσθε τώρα χορτασμένοι, διότι θὰ πεινάσετε. Ἀλλοίμονον σ᾽ἐσᾶς ποὺ τώρα γελᾶτε, διότι θὰ πενθήσετε καὶ θὰ κλάψετε.

[26]Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς ὅταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι λέγουν καλὰ λόγια γιὰ σᾶς, διότι ἔτσι ἀκριβῶς ἐφέροντο οἱ πατέρες των πρὸς τοὺς ψευδοπροφήτας».

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς

[27]«Ἀλλὰ σ᾽ ἐσᾶς ποὺ μὲ ἀκοῦτε, λέγω: Νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, νὰ εύεργετῆτε ἐκείνους ποὺ σᾶς μισοῦν,

28να εὐλογῆτε ἐκείνους ποὺ σᾶς καταρῶνται, νὰ προσεύχεσθε δι᾽ ἐκείνους ποὺ
σᾶς κακομεταχειρίζονται.

29Εἰς ἐκεῖνον ποὺ σὲ κτυπᾷ εἰς τὸ σαγόνι, δῶσε καὶ τὸ ἄλλο, καὶ ἐκεῖνον ποὺ
σοῦ παίρνει τὸ ἐπανωφόρι, μὴ τὸν ἐμποδίσῃς νὰ σοῦ πάρῃ καὶ τὸ ὑποκάμισο.

30Δίδε εἰς ὁποιονδήποτε σοῦ ζητεῖ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ σοῦ ἐπῆρε ὅ, τι σοῦ
ἀνήκει μὴ ζητήσῃς νὰ σοῦ τὸ ἐπιστρέψῃ.

31Νὰ φέρεσθε πρὸς τοὺς ἄλλους ὅπως θὰ ἠθέλατε νὰ φερθοῦν σ᾽ ἐσᾶς.

32Ἐὰν ἀγαπᾶτε μόνον ἐκείνους ποὺ σᾶς ἀγαποῦν, ποιάν χάριν ἔχετε; Καὶ οἱ
ἁμαρτωλοὶ ἀγαποῦν ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀγαποῦν.

33Καὶ ἐὰν κάνετε καλὸ εἰς ἐκείνους μόνον ποὺ σᾶς κάνουν καλό, ποιάν χάριν
ἔχετε; Καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ ἴδιο κάνουν.

34Καὶ ἐὰν δανείζετε μόνον εἰς ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλπίζετε νὰ τὰ
πάρετε, ποιάν χάριν ἔχετε; Καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ δανείζουν εἰς τοὺς ἁμαρτωλούς,
διὰ νὰ πάρουν πίσω τὸ ἴσον ποσόν.

35Ἀλλὰ σεῖς νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας καὶ νὰ κάνετε καλὸ καὶ νὰ
δανείζετε ὅπου δὲν ἐλπίζετε εἰς ἐπιστροφὴν καὶ ἡ ἀνταμοιβή σας θὰ εἶναι
μεγάλη καὶ θὰ εἶσθε υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου, διότι αὐτὸς εἶναι καλὸς εἰς τοὺς
ἀχάριστους καὶ κακούς.

36Νὰ εἶσθε λοιπὸν φιλεύσπλαγχνοι καθὼς καὶ ὁ Πατέρας σας εἶναι
φιλεύσπλαγχνος».

Περὶ κατακρίσεως τοῦ πλησίον

37«Μὴ κρίνετε καὶ δὲν θὰ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε καὶ δὲν θὰ καταδικασθῆτε·
συγχωρεῖτε καὶ θὰ συγχωρηθῆτε·

38δίνετε καὶ θὰ δώσουν καὶ σ᾽ ἐσᾶς· μέτρον ἄρτιον, συμπιεσμένον, γεμᾶτο, ποὺ
νὰ ξεχύνεται θὰ δώσουν εἰς τὴν ἀγκαλιά σας. Διότι τὸ μέτρον μὲ τὸ ὁποῖον
δίνετε θὰ σᾶς ἀνταποδοθῇ».

39Τοὺς εἶπε καὶ παραβολήν: «Μήπως μπορεῖ ἕνας τυφλὸς νὰ ὁδηγῇ ἄλλον
τυφλόν; Δὲν θὰ πέσουν καὶ οἱ δυὸ σὲ λάκκον;

[40]Δὲν ὑπάρχει μαθητὴς ἀνώτερος ἀπὸ τὸν δάσκαλό του· ἐκεῖνος ποὺ ἔχει καταρτισθῆ θὰ εἶναι ὅπως ὁ δάσκαλός του.

[41]Γιατί βλέπεις τὴν ἀγκίδα ποὺ εἶναι είς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ δὲν ἀντιλαμβάνεσαι τὸ δοκάρι ποὺ εἶναι είς τὸ δικό σου μάτι;

[42]Πῶς μπορεῖς νὰ λὲς είς τὸν ἀδελφόν σου, «Ἀδελφέ, ἄφησέ με νὰ βγάλω τὴν ἀγκίδα ποὺ εἶναι είς τὸ μάτι σου», ἐνῷ ἐσὺ δὲν βλέπεις τὸ δοκάρι ποὺ εἶναι είς τὸ δικό σου μάτι; Ὑποκριτά, βγάλε πρῶτα τὸ δοκάρι ἀπὸ τὸ μάτι σου καὶ τότε θὰ ἰδῇς καθαρὰ γιὰ νὰ βγάλῃς τὴν ἀγκίδα ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

[43]Κανένα δένδρον καλὸν δὲν παράγει καρπὸν σάπιο, οὔτε δένδρον σάπιο παράγει καρπὸν καλόν·

[44]κάθε δένδρον γνωρίζεται ἀπὸ τὸν δικόν του καρπόν· δὲν μαζεύουν σῦκα ἀπὸ ἀγκάθια, οὔτε τρυγοῦν σταφύλια ἀπὸ βατσινιά.

[45]Ὁ καλὸς ἄνθρωπος παράγει καλὸ ἀπὸ τὸ καλὸ ποὺ ἔχει μέσα του, καὶ ὁ κακὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸ κακὸ ποὺ ἔχει μέσα του παράγει τὸ κακό· διότι τὸ στόμα τοῦ ἀνθρώπου ἐκφέρει ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶναι γεμάτη ἡ καρδιά του».

Ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει τὸν λόγον καὶ τὸν ἐκτελεῖ

[46]«Γιατί μὲ φωνάζετε «Κύριε, Κύριε» καὶ δὲν κάνετε ἐκεῖνα ποὺ σᾶς λέγω;

[47]Καθένας ποὺ ἔρχεται σ᾽ ἐμὲ καὶ ἀκούει τοὺς λόγους μου καὶ τοὺς ἐκτελεῖ, θὰ σᾶς δείξω μὲ ποιόν εἶναι ὅμοιος.

[48]Μοιάζει μὲ ἄνθρωπον ποὺ ὅταν ἔχτιζε τὸ σπίτι του, ἔσκαψε βαθειὰ καὶ ἔβαλε θεμέλια ἐπάνω στὴν πέτρα. Ὅταν δὲ ἔγινε πλημμύρα, ἔπεσε ὁ ποταμὸς ἐπάνω στὸ σπίτι ἐκεῖνο ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ σαλεύσῃ, διότι ἤτανε θεμελιωμένο ἐπάνω στὴν πέτρα.

[49]Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἄκουσε τοὺς λόγους μου ἀλλὰ δὲν τοὺς ἐξετέλεσε, μοιάζει μὲ ἄνθρωπον ποὺ ἔχτισε σπίτι ἐπάνω στὸ χῶμα χωρὶς θεμέλια· ἔπεσε ὁ ποταμὸς ἐπάνω του καὶ ἀμέσως κατέρρευσε καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ σπιτιοῦ ἐκείνου ἦτο μεγάλη».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 7

Ἡ θεραπεία τοῦ δούλου τοῦ ἑκατόνταρχου

1Ὅταν ἐτελείωσε ἀπευθύνων ὅλα τὰ λόγια του εἰς τὸν λαόν, ἐμπῆκε εἰς τὴν Καπερναούμ.

2Ἕνας ἑκατόνταρχος ἐκεῖ εἶχε δοῦλον, τὸν ὁποῖον ἐκτιμοῦσε πολύ· ὁ δοῦλος αὐτὸς ἦτο ἀσθενὴς καὶ ἐκινδύνευε νὰ πεθάνῃ.

3Ὅταν ἄκουσε διὰ τὸν Ἰησοῦν, τοῦ ἔστειλε μερικοὺς πρεσβυτέρους ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν δοῦλόν του.

4Αὐτοὶ δὲ ὅταν ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν παρακαλοῦσαν θερμὰ καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Τοῦ ἀξίζει νὰ τοῦ τὸ κάμῃς,

5διότι ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος μας, καὶ τὴν συναγωγήν μας αὐτὸς τὴν ἔκτισε».

6Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἐπῆγε μαζί τους· καὶ ὅταν δὲν ἀπεῖχε πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἔστειλε ὁ ἑκατόνταρχος φίλους νὰ τοῦ ποῦν, «Κύριε, μὴν ἐνοχλεῖσαι, διότι δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ μπῇς κάτω ἀπὸ τὴν στέγην μου.

7Διὰ τοῦτο δὲν ἐθεώρησα οὔτε τὸν ἑαυτόν μου ἄξιον νὰ ἔλθω σ᾽ ἐσέ. Ἀλλὰ διάταξε μὲ ἕνα μόνον λόγον καὶ ὁ δοῦλος μου θὰ θεραπευθῇ.

8Διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος ὑποτασσόμενος εἰς ἐξουσίαν ἄλλων καὶ ἔχω ὑπὸ τὰς διαταγάς μου στρατιῶτας καὶ λέγω εἰς τοῦτον «Πήγαινε» καὶ πηγαίνει, καὶ εἰς ἄλλον «Ἔλα» καὶ ἔρχεται, καὶ εἰς τὸν δοῦλόν μου «Κάνε τοῦτο» καὶ τὸ κάνει».

9Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἄκουσε αὐτά, τὸν ἐθαύμασε καὶ ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὸν κόσμον ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, εἶπε, «Σᾶς λέγω, ὅτι οὔτε εἰς τὸν Ἰσραὴλ δὲν εὑρῆκα τόσον μεγάλην πίστιν».

10Καὶ ὅταν ἐγύρισαν εἰς τὸ σπίτι οἱ ἀπεσταλμένοι, εὑρῆκαν τὸν ἀσθενῆ δοῦλον νὰ ὑγιαίνῃ.

Ἡ ἀνάστασις τοῦ υἱοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν

11Τὴν ἑπομένην ἐπῆγε εἰς μίαν πόλιν ποὺ ὠνομάζετο Ναῒν καὶ μαζί του ἐπήγαιναν καὶ οἱ μαθηταί του καὶ πολὺς κόσμος.

12Μόλις ἐπλησίασε είς τὴν πύλην τῆς πόλεως, μετεφέρετο ἔξω ἕνας νεκρὸς ποὺ ἦτο τὸ μόνο παιδὶ τῆς μητέρας του ἡ ὁποία ἦτο χήρα. Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἦσαν μαζί της.

13Μόλις ὁ Κύριος τὴν εἶδε, τὴν σπλαγχνίσθηκε καὶ τῆς εἶπε, «Μὴν κλαῖς».

14Ἐπροχώρησε καὶ ἔπιασε τὸ φέρετρον, ἐκεῖνοι δὲ ποὺ τὸ ἐβάσταζαν ἐστάθηκαν. Αύτὸς εἶπε, « Νεανίσκε, σοῦ λέγω, σήκω».

15Καὶ ἀνεκάθησε ὁ νεκρὸς καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν παρέδωκε είς τὴν μητέρα του.

16Ὅλους δὲ τοὺς κατέλαβε φόβος καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγαν, «Προφήτης μεγάλος ἐμφανίσθηκε μεταξύ μας» καὶ «Ὁ Θεὸς ἐπισκέφθηκε τὸν λαόν του».

17Αὐτὴ ἡ φήμη γι᾽ αὐτὸν διαδόθηκε είς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ είς ὅλην τὴν περίχωρον.

Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής

18Οἱ μαθηταί του ἀνήγγειλαν είς τὸν Ἰωάννην ὅλα αὐτά.

19Καὶ ὁ Ἰωάννης προσκάλεσε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, καὶ τοὺς ἔστειλε είς τὸν Ἰησοῦν νὰ τοῦ ποῦν, «Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μέλλει νὰ ἔλθῃ ἢ ἄλλον νὰ περιμένωμεν; ».

20Οἱ ἄνδρες ἦλθαν είς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπαν, «Ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς μᾶς ἔστειλε σ᾽ ἐσὲ καὶ ἐρωτᾶ: «Σὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποὺ μέλλει νὰ ἔλθῃ ἢ ἄλλον νὰ περιμένωμεν; ».

21Κατ᾽ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ ἀσθένειες, βαρειὰ νοσήματα καὶ ἀπὸ πονηρὰ πνεύματα καὶ είς πολλοὺς ἐχάρισε τὸ φῶς.

22Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Πηγαίνετε καὶ πέστε είς τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνα ποὺ εἴδατε καὶ ἀκούσατε: τυφλοὶ ξαναβλέπουν, χωλοὶ περπατοῦν, λεπροὶ καθαρίζονται καὶ κωφοὶ ἀκούουν, νεκροὶ ἀνασταίνονται καὶ πτωχοὶ ἀκούουν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα·

23καὶ μακάριος ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ κλονισθῇ ἡ ἐμπιστοσύνη του σ᾽ ἐμέ».

24Ὅταν ἔφυγαν οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἰωάννου, ἄρχισε νὰ μιλῇ εἰς τὸν κόσμον
διὰ τὸν Ἰωάννην, «Τί ἐβγήκατε εἰς τὴν ἔρημον νὰ ἰδῆτε; Ἕνα καλάμι ποὺ
σαλεύεται ἀπὸ τὸν ἀέρα; Ὄχι;

25Ἀλλὰ τότε τί ἐβγήκατε νὰ ἰδῆτε; Ἄνθρωπον ποὺ φορεῖ μαλακὰ φορέματα;
Ἐκεῖνοι ποὺ φοροῦν λαμπρὰ ἐνδύματα καὶ ποὺ ζοῦν σὲ ἀπολαύσεις εἶναι σὲ
ἀνάκτορα.

26Ἀλλὰ τί ἐβγήκατε νὰ ἰδῆτε; Ἕνα προφήτην; Ναί, σᾶς λέγω καὶ κάτι
περισσότερον ἀπὸ προφήτην.

27Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι γραμμένον, Ἰδού, ἐγὼ ἀποστέλλω
τὸν ἀγγελιαφόρον μου πρὶν ἀπὸ σέ, ὁ ὁποῖος θὰ προετοιμάσῃ τὸν δρόμον σου
ἐμπρός σου.

28Σᾶς λέγω, ὅτι μεταξὺ τῶν γεννηθέντων ὑπὸ τῶν γυναικῶν δὲν ὑπάρχει
μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν· καὶ ὅμως ὁ μικρότερος εἰς τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγαλύτερος ἀπ᾽ αὐτόν».

29Καὶ ὅλος ὁ κόσμος καὶ οἱ τελῶναι, ὅταν τὸν ἄκουσαν, ἔδωκαν δίκηο εἰς τὸν
Θεὸν διότι εἶχαν βαπτισθῆ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

30Οἱ Φαρισαῖοι ὅμως καὶ οἱ νομικοί, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀρνηθῆ τὸ βάπτισμά του,
ἐματαίωσαν τὸ σχέδιον ποὺ εἶχεν ὁ Θεὸς γι᾽ αὐτούς.

31«Μὲ τί λοιπὸν νὰ παρομοιάσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς αὐτῆς; Μὲ ποιόν
εἶναι ὅμοιοι;

32Εἶναι ὅμοιοι μὲ παιδιὰ ποὺ κάθονται εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ φωνάζουν μεταξύ
τους, «Σᾶς ἐπαίξαμε μὲ τὴν φλογέρα ἀλλὰ δὲν ἐχορέψατε· σᾶς ἐτραγουδήσαμε
μοιρολόγια ἀλλὰ δὲν ἐκλάψατε».

33Διότι ἦλθε ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ὁ ὁποῖος οὔτε ψωμὶ τρώγει οὔτε κρασὶ
πίνει καὶ λέτε, «Ἔχει δαιμόνιον».

34Ἦλθε ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος τρώγει καὶ πίνει, καὶ λέτε, «Νά, ἕνας
ἄνθρωπος φαγᾶς καὶ κρασοπότης, φίλος τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν».

35Καὶ ἐδικαιώθηκε ἡ σοφία ἀπὸ ὅλα τὰ παιδιά της».

Ἡ μύρωσις τῶν ποδιῶν τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἡ παραβολὴ τῶν δύο χρεοφειλετῶν

36Ἕνας ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τὸν προσκάλεσε σὲ γεῦμα· καὶ ὅταν ἐμπῆκε είς τὸ σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ἐκάθησε είς τὸ τραπέζι.

37Είς τὴν πόλιν ἔμενε μία γυναῖκα, ποὺ ἦτο ἁμαρτωλὴ καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐγευμάτιζε είς τὸ σπίτι τοῦ Φαρισαίου, ἔφερε ἕνα ἀλαβάστρινον δοχεῖον μὲ μύρον,

38ἐστάθηκε πίσω κοντὰ είς τὰ πόδια του καὶ ἔκλαιε, καὶ ἄρχισε μὲ τὰ δάκρυα νὰ βρέχῃ τὰ πόδια του καὶ μὲ τὰ μαλλιά της ἐσφόγγιζε καὶ φιλοῦσε τὰ πόδια του καὶ τὰ ἄλειφε μὲ μύρον.

39Ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ Φαρισαῖος, ποὺ τὸν εἶχε προσκαλέσει, εἶπε μέσα του, «Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο προφήτης, θὰ ἐγνώριζε ποιά καὶ ποίου εἴδους εἶναι ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ τὸν ἀγγίζει, διότι εἶναι ἁμαρτωλή».

40Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σίμων, ἔχω κάτι νὰ σοῦ πῶ». «Λέγε, Διδάσκαλε», εἶπε αὐτός.

41«Ἕνας δανειστὴς εἶχε δύο χρεοφειλέτας, ὁ ἕνας χρωστοῦσε πεντακόσια δηνάρια καὶ ὁ ἄλλος πενῆντα.

42Ἐπειδὴ δὲν εἶχαν νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν, τὰ ἐχάρισε καὶ είς τοὺς δύο. Ποιός λοιπὸν ἀπ᾽ αὐτοὺς θὰ τὸν ἀγαπήσῃ περισσότερον; ».

43Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, «Νομίζω ἐκεῖνος, είς τὸν ὁποῖον ἐχάρισε τὰ περισσότερα». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σωστὰ ἔκρινες».

44Ἐστράφηκε τότε είς τὴν γυναῖκα καὶ εἶπε είς τὸν Σίμωνα, «Βλέπεις αὐτὴν τὴν γυναῖκα; Ἐμπῆκα είς τὸ σπίτι σου, καὶ δὲν μοῦ ἔδωκες νερὸ γιὰ τὰ πόδια μου, αὐτὴ ὅμως μοῦ ἔβρεξε τὰ πόδια μὲ τὰ δάκρυά της καὶ μὲ τὰ μαλλιά της τὰ σφόγγισε.

45Ἕνα φίλημα δὲν μοῦ ἔδωκες. Αὐτὴ ὅμως ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἐμπῆκα δὲν ἔπαυσε νὰ μοῦ φιλῇ τὰ πόδια.

46Δὲν μοῦ ἄλειψες τὸ κεφάλι μὲ λάδι, αὐτὴ ὅμως μὲ μύρον ἄλειψε τὰ πόδια μου.

47Διὰ τοῦτο σοῦ λέγω, συγχωρήθηκαν οἱ πολλὲς ἁμαρτίες της· ἡ μεγάλη ἀγάπη της τὸ δείχνει· ἐνῷ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον συγχωροῦνται λίγα, δείχνει λίγη ἀγάπη».

48Εἶπε τότε εἰς αὐτήν, «Σοῦ συγχωροῦνται οἱ ἁμαρτίες».

49Καὶ ἄρχισαν οἱ συμπαρακαθήμενοι νὰ λέγουν μέσα τους, «Ποιός εἶναι αὐτὸς ποὺ καὶ ἁμαρτίες συγχωρεῖ; ».

50Εἶπε τότε εἰς τὴν γυναῖκα, «Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· πήγαινε εἰς εἰρήνην».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 8

Αἱ γυναῖκες ποὺ διακονοῦσαν τὸν Χριστόν

1Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ περιώδευε ἀπὸ πόλιν σὲ πόλιν καὶ ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριὸ καὶ ἐκήρυττε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Οἱ δώδεκα ἦσαν μαζί του

2καὶ μερικὲς γυναῖκες ποὺ εἶχαν θεραπευθῆ ἀπὸ πνεύματα πονηρὰ καὶ ἀπὸ ἀσθένειες, ἡ Μαρία ἡ ὀνομαζομένη Μαγδαληνή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν βγῆ ἑπτὰ δαιμόνια,

3καὶ ἡ Ἰωάννα ἡ σύζυγος τοῦ Χουζᾶ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐπίτροπος τοῦ Ἡρώδη, καὶ ἡ Σουσάννα καὶ ἄλλες πολλὲς ποὺ τὸν βοηθοῦσαν μὲ τὰ ὑπάρχοντά τους.

Ἡ παραβολὴ τοῦ σπορέως

4Ὅταν μαζεύτηκε πολὺς κόσμος καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὰς πόλεις συνέρρεαν πρὸς αὐτόν, ἐμίλησε μὲ παραβολήν:

5«Ἐβγῆκε ὁ γεωργὸς διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον του. Καὶ ἐνῷ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπατήθηκαν καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ τοὺς ἔφαγαν·

6ἄλλοι ἔπεσαν εἰς πετρῶδες ἔδαφος καὶ ὅταν ἐφύτρωσαν, ἐξεράθηκαν, διότι δὲν εἶχαν ὑγρασίαν·

7ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια καὶ ὅταν φύτρωσαν τὰ ἀγκάθια, τοὺς ἔπνιξαν τελείως·

[8]καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἐφύτρωσαν καὶ ἀπέδωκαν ἑκατὸ φορὲς περισσότερον καρπόν». Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, ἐφώναξε, «Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

[9]Οἱ μαθηταί του τὸν ἐρωτοῦσαν τί σημαίνει ἡ παραβολὴ αὐτή.

[10]Καὶ ἐκεῖνος εἶπε, «Σ᾽ ἐσᾶς ἔχει δοθῇ τὸ νὰ γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ εἰς τοὺς λοιποὺς δίδονται μὲ παραβολές, διὰ νὰ κυττάζουν ἀλλὰ νὰ μὴ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν ἀλλὰ νὰ μὴ καταλαβαίνουν.

[11]Ἡ παραβολὴ αὐτὴ σημαίνει τὰ ἑξῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ·

[12]ἐκεῖνοι ποὺ ἔπεσαν κοντὰ εἰς τὸν δρόμον εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδιά τους, διὰ νὰ μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν.

[13]Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔπεσαν εἰς τὸ πετρῶδες ἔδαφος, εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὅταν ἀκούσουν, δέχονται μὲ χαρὰν τὸν λόγον ἀλλὰ δὲν ἔχουν ρίζαν· προσωρινῶς πιστεύουν καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται.

[14]Ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε στὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν ἀλλ᾽ εἰς τὸν δρόμον τους συμπνίγονται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου καὶ ὁ καρπός τους δὲν ὡριμάζει.

[15]Ἐκεῖνο δὲ ποὺ ἔπεσεν εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ καρδιὰ καλὴ καὶ ἀγαθὴ ἀκούουν τὸν λόγον, τὸν διατηροῦν καὶ καρποφοροῦν μὲ ὑπομονήν».

Δίδαγμα ἀπὸ τὸ λυχνάρι

[16]«Κανεὶς δὲν ἀνάβει λυχνάρι καὶ τὸ σκεπάζει μὲ ἕνα σκεῦος ἢ τὸ βάζει κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι, ἀλλὰ τὸ βάζει ἐπάνω εἰς τὸν λυχνοστάτην, διὰ νὰ βλέπουν τὸ φῶς ὅσοι μπαίνουν.

[17]Διότι δὲν ὑπάρχει τίποτα κρυφὸ ποὺ νὰ μὴ μαθευθῇ, οὔτε μυστικὸ ποὺ νὰ μὴ γίνῃ γνωστὸν καὶ ἔλθῃ εἰς τὸ φῶς.

[18]Προσέχετε λοιπὸν πῶς ἀκοῦτε· διότι εἰς ἐκεῖνον ποὺ ἔχει, θὰ δοθῇ καὶ ἄλλο· ἀπὸ ἐκεῖνον δὲ ποὺ δὲν ἔχει, θὰ ἀφαιρεθῇ καὶ ἐκεῖνο ποὺ νομίζει ὅτι ἔχει».

Οἱ πραγματικοὶ ἀδελφοί

19Ἦλθαν πρὸς αὐτὸν ἡ μητέρα του καὶ οἱ ἀδελφοί του ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν πλησιάσουν ἐξ αἰτίας τοῦ κόσμου.

20Καὶ τοῦ εἶπαν, «Ἡ μητέρα σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου στέκονται ἔξω καὶ θέλουν νὰ σὲ ἰδοῦν».

21Αὐτὸς δὲ τοὺς ἀπεκρίθη, «Μητέρα μου καὶ ἀδελφοί μου εἶναι αὐτοὶ ποὺ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐκτελοῦν».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατασιγάζει τὴν θύελλαν

22Μίαν ἡμέραν ἐμπῆκε εἰς ἕνα πλοιάριον μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε, «Ἂς περάσωμεν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τῆς λίμνης», καὶ ἔπλευσαν εἰς τὰ ἀνοικτά.

23Ἐνῷ δὲ ἔπλεαν, αὐτὸς ἐκοιμήθηκε. Καὶ ἐνέσκηψε ἀνεμοθύελλα εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐγέμισαν ἀπὸ νερὰ καὶ ἐκινδύνευαν.

24Τότε ἦλθαν καὶ τὸν ἐξύπνησαν καὶ τοῦ ἐφώναζαν, «Διδάσκαλε, διδάσκαλε, χανόμαστε». Ὅταν αὐτὸς ἐξύπνησε, ἐπέπληξε τὸν ἄνεμον καὶ τὰ κύματα καὶ ἔπαυσαν καὶ ἔγινε γαλήνη.

25Τότε τοὺς εἶπε, «Ποῦ εἶναι ἡ πίστις σας; ». Κατελήφθησαν δὲ ἀπὸ φόβον καὶ ἐθαύμασαν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Ποιός ἆραγε εἶναι αὐτός, ἀφοῦ καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα διατάσσει καὶ τὸν ὑπακούουν; ».

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου Γαδαρηνοῦ

26Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποία βρίσκεται ἀπέναντι τῆς Γαλιλαίας.

27Ὅταν ἐβγῆκε εἰς τὴν ξηράν, τὸν συνήντησε κάποιος ἀπὸ τὴν πόλιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλὰ χρόνια· δὲν ἤτανε ντυμένος καὶ δὲν ἔμενε σὲ σπίτι ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα.

28Ὅταν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔκραξε καὶ ἔπεσε εἰς τὰ πόδια του καὶ μὲ δυνατὴν φωνὴν εἶπε, «Τί ἐπεμβαίνεις σ᾽ ἐμέ, Ἰησοῦ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου; Σὲ παρακαλῶ μὴ μὲ βασανίσῃς».

[29]Διότι ὁ Ἰησοῦς εἶχε διατάξει τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον. Πολλὲς φορὲς τὸν ἔπιανε καὶ τότε τὸν ἔδεναν μὲ ἁλυσίδες καὶ χειροπέδες καὶ τὸν ἐφύλαγαν. Αὐτὸς ὅμως ἔσπαζε τὰ δεσμὰ καὶ ἐφέρετο ἀπὸ τὸ δαιμόνιον εἰς τὰς ἐρήμους.

[30]Τὸν ἐρώτησε δὲ ὁ Ἰησοῦς, «Ποιό εἶναι τὸ ὄνομά σου; ». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Λεγεών», διότι εἶχαν μπῆ πολλὰ δαιμόνια μέσα του,

[31]καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ τὰ διατάξῃ νὰ πᾶνε εἰς τὴν ἄβυσσον.

[32]Ὑπῆρχε δὲ ἐκεῖ μία ἀγέλη ἀπὸ χοίρους ποὺ ἔβοσκε εἰς τὸ βουνό. Καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς ἐπιτρέψῃ νὰ μποῦν εἰς ἐκείνους. Καὶ τοὺς τὸ ἐπέτρεψε.

[33]Ἐβγῆκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐμπῆκαν εἰς τοὺς χοίρους καὶ ὥρμησε ἡ ἀγέλη πρὸς τὸν κρημνὸν καὶ ἔπεσε εἰς τὴν λίμνην καὶ ἐπνίγηκε.

[34]Ὅταν οἱ βοσκοὶ εἶδαν τί συνέβη, ἔφυγαν καὶ τὸ ἀνήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὴν ὕπαιθρον.

[35]Ἐβγῆκαν δὲ μερικοὶ νὰ ἰδοῦν τὸ γεγονὸς καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ εὑρῆκαν τὸν ἄνθρωπον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια, νὰ κάθεται κοντὰ στὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ, ντυμένος καὶ σωφρονισμένος, καὶ ἐφοβήθηκαν.

[36]Αὐτόπται μάρτυρες ἐπίσης τοὺς εἶπαν πῶς ἐθεραπεύθηκε ὁ δαιμονισμένος.

[37]Τότε ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς περιοχῆς τῶν Γαδαρηνῶν τὸν παρεκάλεσε νὰ φύγῃ ἀπ᾽ αὐτούς, διότι κατείχοντο ἀπὸ φόβον μεγάλον. Αὐτὸς τότε ἐμπῆκε εἰς τὸ πλοιάριον καὶ ἐπέστρεψε.

[38]Ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχαν βγῆ τὰ δαιμόνια, παρεκάλεσε νὰ μείνῃ μαζί του, ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ μὲ τὰ ἑξῆς λόγια,

[39]«Γύρισε εἰς τὸ σπίτι σου καὶ διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμε ὁ Θεός». Καὶ ἔφυγε καὶ ἔλεγε εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὅσα τοῦ ἔκαμε ὁ Ἰησοῦς.

Ἡ ἀνάστασις τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου καὶ ἡ θεραπεία τῆς αἱμορροούσης

[40]Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπέστρεψεν, τὸν ὑποδέχθηκε πολὺς κόσμος διότι ὅλοι τὸν ἐπερίμεναν.

41 Ἦλθε τότε κάποιος, ὀνομαζόμενος Ἰάειρος, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχισυνάγωγος, καὶ ἔπεσε είς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ ἔλθῃ είς τὸ σπίτι του,

42 διότι εἶχε μιὰ μοναχοκόρη, ἡλικίας περίπου δώδεκα ἐτῶν, ποὺ ἦτο ἑτοιμοθάνατη. Ἐνῷ δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε, ὁ κόσμος τὸν συνέθλιβε.

43 Κάποια γυναῖκα, ποὺ ἔπασχε ἀπὸ αἱμορραγίαν δώδεκα χρόνια καὶ εἶχε ἐξοδέψει ὅλην τὴν περιουσίαν της σὲ γιατροὺς καὶ δὲν μπόρεσε νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ κανένα,

44 ἦλθε κοντά του ἀπὸ πίσω, ἄγγιξε τὴν ἄκρη τοῦ ἐνδύματός του καὶ ἀμέσως ἐσταμάτησε ἡ αἱμορραγία της.

45 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ποιός μὲ ἄγγιξε; ». Ἐπειδὴ δὲ ὅλοι τὸ ἠρνοῦντο, εἶπε ὁ Πέτρος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του: «Διδάσκαλε, ὁ κόσμος σὲ ἔχει περικυκλωμένον καὶ σὲ συνθλίβει καὶ σὺ λές, «Ποιός μὲ ἄγγιξε; ».

46 Ὁ Ἰησοῦς ὅμως εἶπε, «Κάποιος μὲ ἄγγιξε, διότι αἰσθάνθηκα ὅτι ἐβγῆκε δύναμις ἀπὸ ἐμένα».

47 Ὅταν εἶδε ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν διέφυγε τὴν προσοχήν, ἦλθε μὲ τρόμον, ἔπεσε στὰ πόδια του, καὶ τοῦ εἶπε μπροστὰ σ’ ὅλον τὸν κόσμο τὴν αἰτίαν, διὰ τὴν ὁποίαν τὸν ἄγγιξε καὶ πῶς ἀμέσως ἐθεραπεύθηκε.

48 Αὐτὸς δὲ τῆς εἶπε, «Ἔχε θάρρος, κόρη μου, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε, πήγαινε είς είρήνην».

49 Ἐνῷ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται κάποιος ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἀρχισυναγώγου καὶ τοῦ λέγει, « Ἡ θυγατέρα σου πέθανε, μὴν ἐνοχλῇς πλέον τὸν διδάσκαλον».

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, ὅταν τὸ ἄκουσε, τοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι· μόνον πίστευε καὶ θὰ γίνῃ καλά».

51 Ὅταν ἔφθασε είς τὸ σπίτι, δὲν ἐπέτρεψε σὲ κανένα νὰ μπῇ μαζί του, παρὰ είς τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ είς τὸν πατέρα τοῦ κοριτσιοῦ καὶ είς τὴν μητέρα.

52 Ἔκλαιγαν δὲ ὅλοι καὶ τὴν θρηνολογοῦσαν. Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μὴν κλαῖτε· δὲν ἐπέθανε ἀλλὰ κοιμᾶται».

53Καὶ τὸν είρωνεύοντο, διότι ἤξεραν ὅτι εἶχε πεθάνει.

54Ἀλλ᾿ αὐτὸς ἀφοῦ ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἔπιασε τὸ χέρι της καὶ ἐφώναξε, «Κορίτσι, σήκω ἐπάνω».

55Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα της, ἐσηκώθηκε ἀμέσως, καὶ ὁ Ἰησοῦς διέταξε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγῃ.

56Οἱ γονεῖς της ἐξεπλάγησαν, αὐτὸς δὲ τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν σὲ κανένα τί συνέβη.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 9

Ἡ ἀποστολὴ τῶν δώδεκα

1Ὅταν ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα μαθητάς του, τοὺς ἔδωκε δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπάνω είς ὅλα τὰ δαιμόνια καὶ νὰ θεραπεύουν ἀσθένειες·

2καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κηρύττουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ θεραπεύουν τοὺς ἀσθενεῖς,

3καὶ τοὺς εἶπε, «Μὴ βαστάζετε τίποτε είς τὸν δρόμον, οὔτε ράβδον οὔτε σάκκον οὔτε ψωμὶ οὔτε χρήματα οὔτε νὰ ἔχετε δύο ὑποκάμισα.

4Καὶ είς ὅποιο σπίτι μπῆτε, ἐκεῖ νὰ μένετε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἀναχωρῆτε.

5Ὅσον δι᾽ ἐκείνους ποὺ δὲν σᾶς δέχονται, ὅταν θὰ βγῆτε ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, νὰ τινάξετε καὶ τὴν σκόνη ἀπὸ τὰ πόδια σας είς μαρτυρίαν ἐναντίον τους».

6Ὅταν ἀνεχώρησαν, διήρχοντο ἕνα πρὸς ἕνα τὰ χωριὰ καὶ ἔφερναν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα καὶ ἐθεράπευαν πανταχοῦ.

Ἡ ἀπορία τοῦ Ἡρώδη

7Ὁ Ἡρώδης ὁ Τετράρχης ἄκουσε ὅλα ὅσα ἐγίνοντο ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν καὶ εὑρίσκετο είς ἀπορίαν, διότι μερικοὶ ἔλεγαν ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς,

8ἄλλοι ὅτι ἐφανερώθηκε ὁ Ἠλίας καὶ ἄλλοι ὅτι ἀναστήθηκε κάποιος προφήτης ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους.

9Καὶ εἶπε ὁ Ἡρώδης, «Τὸν Ἰωάννην ἐγὼ τὸν ἀπεκεφάλισα· ποιός λοιπὸν εἶναι
αὐτός, διὰ τὸν ὁποῖον ἀκούω τέτοια πράγματα; », καὶ ζητοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ.

Ὁ χορτασμὸς τῶν πέντε χιλιάδων

10Ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ ἀπόστολοι, διηγήθηκαν εἰς τὸν Ἰησοῦν ὅσα ἔκαναν.
Τοὺς ἐπῆρε τότε μαζί του καὶ ἀπεσύρθη ἰδιαιτέρως εἰς ἔρημον μέρος κοντὰ εἰς
μίαν πόλιν ποὺ ὠνομάζετο Βηθσαϊδά.

11Ἀλλ᾽ ὁ κόσμος τὸ ἔμαθε καὶ τὸν ἀκολούθησε· αὐτὸς τοὺς ἐδέχθηκε καὶ τοὺς
μιλοῦσε διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐθεράπευε ἐκείνους ποὺ εἶχαν
ἀνάγκην θεραπείας.

12Ὅταν ἄρχισε νὰ βραδυάζῃ, τὸν ἐπλησίασαν οἱ δώδεκα καὶ τοῦ εἶπαν,
«Ἄφησε ἐλεύθερον τὸν κόσμον, διὰ νὰ πᾶνε εἰς τὰ γύρω χωριὰ καὶ εἰς τὴν
ὕπαιθρον καὶ νὰ βροῦν καταλύματα καὶ τροφές, διότι ἐδῶ εἴμεθα εἰς ἔρημον
τόπον».

13Ἐκεῖνος τοὺς εἶπε, «Δῶστε τους σεῖς νὰ φᾶνε». Αὐτοὶ δὲ εἶπαν, «Δὲν ἔχομεν
τίποτε περισσότερον ἀπὸ πέντε ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια, ἐκτὸς ἐὰν ἐμεῖς πᾶμε νὰ
ἀγοράσωμεν τρόφιμα γιὰ ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμον»,

14διότι ἦσαν περίπου πέντε χιλιάδες. Εἶπε τότε εἰς τοὺς μαθητάς του, «Βάλτε
τους νὰ καθήσουν χάμω σὲ ὁμάδες ἀνὰ πενῆντα».

15Αὐτοὶ τὸ ἔκαναν καὶ τοὺς ἔβαλαν ὅλους νὰ καθήσουν.

16Τότε ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμιὰ καὶ τὰ δύο ψάρια, ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς
τὸν οὐρανόν, τὰ εὐλόγησε, τὰ ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὰ ἔδωσε εἰς τοὺς
μαθητάς του, διὰ νὰ τὰ μοιράσουν εἰς τὸν κόσμον.

17Καὶ ἔφαγαν καὶ ἐχόρτασαν ὅλοι, καὶ ὅταν ἐμάζεψαν τὰ κομμάτια ποὺ
ἐπερίσσεψαν, ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνια.

Ἡ ὁμολογία τοῦ Πέτρου ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός

18Ὅταν κάποτε προσευχότανε ἰδιαιτέρως, ἦσαν μαζί του οἱ μαθηταὶ καὶ τοὺς
ἐρώτησε, «Ποιός λέγει ὁ κόσμος ὅτι εἶμαι; ».

[19]Αὐτοὶ δὲ ἀπήντησαν, «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, ἄλλοι ὁ Ἠλίας, καὶ ἄλλοι ὅτι ἀναστήθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους προφήτας».

[20]«Καὶ σεῖς», τοὺς εἶπε, «ποιός λέτε ὅτι εἶμαι; ». Ὁ Πέτρος ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε, «Ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὸν θάνατον καὶ τὴν ἀνάστασίν του

[21]Αὐτὸς δὲ μὲ αὐστηρότητα τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ ποῦν αὐτὸ σὲ κανένα,

[22]καὶ εἶπε, «Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ πάθῃ πολλά, νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς γραμματεῖς καὶ νὰ θανατωθῇ καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ».

Κλῆσις εἰς αὐταπάρνησιν

[23]Καὶ ἔλεγε εἰς ὅλους, «Ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ, ἂς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἂς σηκώνῃ τὸν σταυρόν του κάθε ἡμέραν καὶ ἂς μὲ ἀκολουθῇ.

[24]Διότι ὅποιος θέλει νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, αὐτὸς θὰ τὴν χάσῃ· ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ χάσῃ τὴν ζωήν του ἐξ αἰτίας μου, αὐτὸς θὰ τὴν σώσῃ.

[25]Διότι τί ἔχει νὰ ὠφεληθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, ἀλλὰ χάσῃ τὸν ἑαυτόν του ἢ ὑποστῇ ζημίαν;

[26]Διότι ὅποιος αἰσθανθῇ ἐντροπὴν δι᾽ ἐμὲ καὶ τοὺς λόγους μου, δι᾽ αὐτὸν θὰ αἰσθανθῇ ἐντροπὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὅταν θὰ ἔλθῃ μὲ τὴν δόξαν του καὶ τὴν δόξαν τοῦ Πατέρα του καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων.

[27]Σᾶς λέγω ἀληθινὰ ὅτι ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ στέκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θὰ δοκιμάσουν θάνατον, ἕως ὅτου ἰδοῦν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἡ Μεταμόρφωσις

[28]Ὀκτὼ περίπου ἡμέρες ὕστερα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, ἐπῆρε τὸν Πέτρον, τὸν Ἰωάννην καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος διὰ νὰ προσευχηθῇ.

[29]Καὶ ἐνῷ προσευχότανε, ἄλλαξε ἡ ὄψις τοῦ προσώπου του καὶ τὰ ἐνδύματά του ἔγιναν λευκὰ καὶ ἀστραφτερά.

[30]Αἴφνης, δύο ἄνδρες συνομιλοῦσαν μαζί του· αὐτοὶ ἦσαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας,

[31]οἱ ὁποῖοι φανερώθηκαν μὲ λαμπρότητα καὶ μιλοῦσαν διὰ τὸν θάνατόν του, ὁ ὁποῖος ἔμελλε νὰ πραγματοποιηθῇ είς τὴν Ἱερουσαλήμ.

[32]Ὁ Πέτρος καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί του εἶχαν πέσει είς βαθὺν ὕπνον. Ὅταν ἐξύπνησαν, εἶδαν τὴν δόξαν του καὶ τοὺς δύο ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι ἐστέκοντο μαζί του.

[33]Καὶ καθὼς αὐτοὶ ἀπεχωρίζοντο ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος, «Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ μείνωμεν ἐδῶ· ἂς κάνωμεν τρεῖς σκηνές, μίαν γιὰ σένα μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἠλίαν», χωρὶς νὰ ξέρῃ τί λέγει.

[34]Ἐνῷ δὲ ἔλεγε αὐτά, ἦλθε ἕνα σύννεφο καὶ τοὺς ἐσκίασε· ὅταν ἐμπῆκαν είς τὸ σύννεφο ἐφοβήθηκαν,

[35]καὶ μία φωνὴ ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸ σύννεφο ποὺ ἔλεγε, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτὸν νὰ ἀκούετε».

[36]Μετὰ τὴν φωνὴν εὑρέθηκε ὁ Ἰησοῦς μόνος. Αὐτοὶ ἐκράτησαν σιωπὴν καὶ δὲν εἶπαν τὰς ἡμέρας ἐκείνας σὲ κανένα τίποτε ἀπὸ ὅσα εἶχαν ἰδῇ.

Ἡ θεραπεία τοῦ δαιμονισμένου παιδιοῦ

[37]Τὴν ἑπόμενην ἡμέραν, ὅταν κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὄρος, τὸν συνήντησε πλῆθος πολύ.

[38]Καὶ ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐφώναξε, «Διδάσκαλε, σὲ παρακαλῶ, ρίξε μία ματιὰ στὸν γυιό μου διότι μοῦ εἶναι μοναχογυιός.

[39]Καὶ τὸν πιάνει ἕνα πνεῦμα καὶ ἔξαφνα φωνάζει καὶ τὸν τινάσσει, ὥστε νὰ ἀφρίζει· τὸν κατασυντρίβει καὶ δύσκολα τὸν ἀφήνει.

[40]Παρεκάλεσα τοὺς μαθητάς σου νὰ τὸ βγάλουν, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν».

[41]Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, «Ὦ γενεὰ ἄπιστη καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θὰ εἶμαι μαζί σας καὶ θὰ σᾶς ἀνέχωμαι; Φέρε τὸν γυιό σου ἐδῶ».

[42]Ἐνῷ αὐτὸς ἀκόμη ἐπροχωροῦσε, τὸ δαιμόνιον τὸν ἔρριξε κάτω καὶ τὸν συνετάραξε. Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς ἐπέπληξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, ἐθεράπευσε τὸ παιδὶ καὶ τὸ παρέδωκε είς τὸν πατέρα του.

Δευτέρα πρόρρησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ περὶ τοῦ θανάτου του

43Ὅλοι ἐξεπλήσσοντο διὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Θεοῦ. Ἐνῷ δὲ ὅλοι ἐθαύμαζαν δι᾽ ὅλα ὅσα ἔκανε, εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς του,

44«Βάλετε σεῖς εἰς τὰ αὐτιά σας τὰ λόγια αὐτά: Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια ἀνθρώπων».

45Ἀλλ᾽ αὐτοὶ δὲν καταλάβαιναν τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τοὺς ἦσαν καλυμμένα, διὰ νὰ μὴ ἀντιληφθοῦν τὴν σημασίαν τους, ἐφοβοῦντο δὲ νὰ τὸν ἐρωτήσουν τί ἐννοοῦσαν.

Ταπεινοφροσύνη καὶ ἀνοχή

46Μία συζήτησις ἄρχισε μεταξύ τους περὶ τοῦ ποιός ἀπ᾽ αὐτοὺς εἶναι ὁ μεγαλύτερος.

47Ὅταν ὁ Ἰησοῦς εἶδε τὴν σκέψιν τῆς καρδιᾶς των, ἐπῆρε ἕνα παιδί, τὸ ἔβαλε κοντά του,

48καὶ τοὺς εἶπε, «Ἐκεῖνος ποὺ θὰ δεχθῇ τὸ παιδὶ αὐτὸ εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ δεχθῇ ἐμέ, δέχεται ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε· διότι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι μεταξύ σας μικρότερος, αὐτὸς εἶναι μεγάλος».

49Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, «Διδάσκαλε, εἴδαμε κάποιον, ὁ ὁποῖος εἰς τὸ ὄνομά σου βγάζει δαιμόνια καὶ τὸν ἐμποδίσαμε, διὸτι δὲν μᾶς ἀκολουθεῖ».

50Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Μὴ τὸν ἐμποδίζετε· διότι ἐκεῖνος ποὺ δὲν εἶναι ἐναντίον μας εἶναι μὲ τὸ μέρος μας».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀναχωρεῖ εἰς Ἱερουσαλήμ. Οἱ ἀφιλόξενοι Σαμαρεῖται

51Ἐνῷ ἐπλησίαζαν νὰ συμπληρωθοῦν αἱ ἡμέραι τῆς ἀναλήψεώς του, ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ,

52καὶ ἔστειλε πρὶν ἀγγελιαφόρους, οἱ ὁποῖοι ἐμπῆκαν εἰς ἕνα χωριὸ τῶν Σαμαρειτῶν διὰ νὰ τοῦ κάνουν ἑτοιμασίαν.

53Ἀλλὰ οἱ κάτοικοι δὲν ἤθελαν νὰ τὸν δεχθοῦν, διότι ἐπήγαινε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

54Ὅταν εἶδαν αὐτὸ οἱ μαθηταί του Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης, εἶπαν, «Κύριε,
θέλεις νὰ ποῦμε νὰ κατεβῇ φωτιὰ ἀπὸ τὸν ούρανὸν καὶ νὰ τοὺς καταφάγῃ
ὅπως ἔκανε καὶ ὁ Ἠλίας; ».

55Ἐκεῖνος ἐγύρισε, τοὺς ἐπέπληξε καὶ εἶπε, «Δὲν γνωρίζετε ποίου πνεύματος
εἶσθε.

56Ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ καταστρέψῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων
ἀλλὰ νὰ τοὺς σώσῃ». Καὶ ἐπῆγαν σὲ ἄλλο χωριό.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δοκιμάζει ἀσταθεῖς μαθητάς

57Ἐνῷ ἐπήγαιναν εἰς τὸν δρόμον, τοῦ εἶπε κάποιος, «Θὰ σὲ ἀκολουθήσω ὅπου
καὶ ἂν πᾶς, Κύριε».

58Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Οἱ ἀλεποῦδες ἔχουν τρύπες, καὶ τὰ πτηνὰ τοῦ
ούρανοῦ φωληές, ἀλλ᾽ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ γείρῃ τὸ
κεφάλι».

59Καὶ εἰς ἄλλον εἶπε, «Ἀκολούθησέ με», ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀπήντησε, «Κύριε,
ἐπίτρεψέ μου νὰ πάω πρῶτα νὰ θάψω τὸν πατέρα μου».

60Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ἄφησε τοὺς νεκροὺς νὰ θάψουν τοὺς δικούς των
νεκρούς· ἀλλὰ σὺ πήγαινε καὶ κήρυξε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

61Ἕνας ἄλλος τοῦ εἶπε, «Θὰ σὲ ἀκολουθήσω, Κύριε, ἀλλὰ ἐπίτρεψέ μου πρῶτα
νὰ ἀποχαιρετήσω τοὺς ἀνθρώπους τοῦ σπιτιοῦ μου».

62Εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Κανεὶς ποὺ βάζει τὸ χέρι εἰς τὸ ἀλέτρι καὶ κυττάζει
πρὸς τὰ πίσω, δὲν εἶναι κατάλληλος διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 10

Ἀποστολὴ καὶ ἐπάνοδος τῶν ἑβδομῆντα ἀποστόλων

1Ὕστερα ὁ Κύριος ἐδιάλεξε καὶ ἄλλους ἑβδομῆντα καὶ τοὺς ἔστειλε ἀνὰ δύο
πρὶν ἀπ᾽ αὐτὸν εἰς κάθε πόλιν καὶ τόπον, ἀπὸ ὅπου ἔμελλε νὰ περάσῃ.

2Καὶ τοὺς ἔλεγε, «Ὁ μὲν θερισμὸς εἶναι πολὺς ἀλλ᾽ οἱ ἐργάται εἶναι λίγοι.
Παρακαλέσατε λοιπὸν τὸν Κύριον τοῦ θερισμοῦ νὰ στείλῃ ἐργάτας εἰς τὸν
θερισμόν του.

3 Πηγαίνετε· σᾶς στέλλω σὰν ἀρνιὰ μεταξὺ λύκων.

4 Μὴ βαστάζετε βαλάντιον οὔτε σάκκον, οὔτε ὑποδήματα καὶ μὴ χαιρετήσετε είς τὸν δρόμον κανένα.

5 Εἰς ὅποιο δὲ τυχὸν σπίτι μπαίνετε, πρῶτα νὰ λέτε, «Εἰρήνη είς τὸ σπίτι αὐτό».

6 Καὶ ἂν ὑπάρχῃ ἐκεῖ εἰρηνικὸς ἄνθρωπος, ἡ εἰρήνη σας θὰ μείνῃ σ᾽ αὐτόν, ἀλλοιῶς θὰ γυρίσῃ σ᾽ἐσᾶς.

7 Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ σπίτι νὰ μένετε καὶ νὰ τρῶτε καὶ νὰ πίνετε ὅ, τι σᾶς παραθέτουν, διότι τοῦ ἀξίζει τοῦ ἐργάτη ὁ μισθός του. Μὴ πηγαίνετε ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι.

8 Καὶ είς ὅποιαν πόλιν μπαίνετε καὶ σᾶς δέχονται, νὰ τρῶτε ἐκεῖνα ποὺ σᾶς παραθέτουν

9 καὶ νὰ θεραπεύετε τοὺς ἐκεῖ ἀσθενεῖς καὶ νὰ τοὺς λέτε, «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἦρθε πλησίον σας».

10 Εἰς ὅποιαν δὲ πόλιν μπῆτε καὶ δὲν σᾶς δέχονται, τότε νὰ βγῆτε είς τὶς πλατεῖες της καὶ νὰ πῆτε,

11 «Καὶ τὴν σκόνην ἀπὸ τὴν πόλιν σας, ποὺ ἐκόλλησε είς τὰ πόδια μας, θὰ τὴν τινάξωμεν ἐναντίον σας· ἀλλὰ νὰ ξέρετε τοῦτο: ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἦλθε πλησίον σας».

12 Σᾶς λέγω, ὅτι τὴν Ἡμέραν ἐκείνην θὰ ὑποφέρουν ὀλιγώτερον τὰ Σόδομα παρὰ ἡ πόλις ἐκείνη.

13 Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσέ, Χοραζίν, ἀλλοίμονον σ᾽ἐσέ, Βηθσαϊδά, διότι ἐὰν εἶχαν γίνει είς τὴν Τύρον καὶ τὴν Σιδῶνα τὰ θαύματα ποὺ ἔγιναν σ᾽ ἐσᾶς, θὰ εἶχαν μετανοήσει πρὸ πολλοῦ, καθήμεναι μὲ σάκκον καὶ στάκτην.

14 Ἀλλ᾽ ἡ Τύρος καὶ ἡ Σιδὼν θὰ ὑποφέρουν ὀλιγώτερον κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως παρὰ σεῖς.

15 Καὶ σύ, Καπερναούμ, ποὺ ὑψώθηκες ἕως τὸν οὐρανόν, θὰ κατεβῇς ἕως τὸν Ἅδην.

16Ὅποιος σᾶς ἀκούει, ἀκούει ἐμέ, καὶ ὅποιος σᾶς ἀπορρίπτει, ἀπορρίπτει ἐμέ. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ ἀπορρίπτει ἐμέ, ἀπορρίπτει ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε».

17Οἱ ἑβδομῆντα ἐπέστρεψαν μὲ χαρὰν καὶ εἶπαν, «Κύριε, ἀκόμη καὶ τὰ δαιμόνια μᾶς ὑποτάσσονται εἰς τὸ ὄνομά σου».

18Αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Ἔβλεπα τὸν Σατανᾶν νὰ πέφτῃ σὰν ἀστραπὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

19Σᾶς δίνω τὴν ἐξουσίαν νὰ πατᾶτε ἐπάνω σὲ φίδια καὶ σκορπιοὺς καὶ ἐπάνω σ᾽ ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ καὶ τίποτε δὲν θὰ σᾶς βλάψῃ.

20Καὶ ὅμως, μὴ χαίρετε διὰ τὸ ὅτι σᾶς ὑποτάσσονται τὰ πνεύματα, ἀλλὰ νὰ χαίρετε, διότι τὰ ὀνόματά σας εἶναι γραμμένα εἰς τοὺς οὐρανούς».

Εὐχαριστία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

21Ἐκείνην τὴν ὥραν αἰσθάνθηκε ὁ Ἰησοῦς μέσα του ἀγαλλίασιν καὶ εἶπε, «Σὲ δοξάζω, Πατέρα, Κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, διότι ἔκρυψες αὐτὰ ἀπὸ σοφοὺς καὶ εὐφυεῖς καὶ τὰ ἐφανέρωσες σὲ νήπια. Ναί, Πατέρα, διότι αὐτὸ ἦτο τὸ θέλημά σου.

22Ὅλα μοῦ ἔχουν παραδοθῆ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου καὶ κανεὶς δὲν ξέρει ποιός εἶναι ὁ Υἱὸς παρὰ ὁ Πατέρας, καὶ ποιός εἶναι ὁ Πατέρας παρὰ ὁ Υἱὸς καὶ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον θέλει ὁ Υἱὸς νὰ τὸν ἀποκαλύψῃ».

23Καὶ ἐστράφηκε πρὸς τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εἶπε ἰδιαιτέρως, «Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ ποὺ βλέπουν ὅσα βλέπετε.

24Διότι σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν νὰ ἰδοῦν ἐκεῖνα ποὺ βλέπετε σεῖς καὶ δὲν τὰ εἶδαν, καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα ποὺ ἀκοῦτε σεῖς καὶ δὲν τὰ ἄκουσαν».

Πῶς ἀποκτᾶται ἡ αἰώνιος ζωή

25Ἕνας νομικὸς ἐσηκώθηκε μὲ τὸν σκοπὸν νὰ τὸν πειράξῃ καὶ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον; ».

26Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Εἰς τὸν νόμον τί εἶναι γραμμένον; Τί διαβάζεις; ».

27Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, «Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδιά σου καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου καὶ μὲ ὅλην τὴν διάνοιάν σου καὶ τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου».

28«Ὀρθὰ ἀποκρίθηκες», εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «κάνε αὐτὸ καὶ θὰ ζήσῃς».

29Ἐκεῖνος ὅμως ἤθελε νὰ δικαιώσῃ τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶπε είς τὸν Ἰησοῦν, «Καὶ ποιός εἶναι ὁ πλησίον μου; ».

Ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου

30Ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησε, «Κάποιος κατέβαινε ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ είς τὴν Ἱεριχὼ καὶ ἔπεσε σὲ ληστάς, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν ἔγδυσαν καὶ τὸν ἐτραυμάτισαν, ἔφυγαν καὶ τὸν ἄφησαν μισοπεθαμένον.

31Κατὰ σύμπτωσιν ἕνας ἱερεὺς κατέβαινε είς τὸν δρόμον ἐκεῖνον ἀλλ᾽ ὅταν τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος.

32Ὁμοίως καὶ ἕνας Λευΐτης, ὅταν ἔφθασε είς τὸν τόπον καὶ τὸν εἶδε, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ ἀπέναντι μέρος.

33Ἕνας ὅμως Σαμαρείτης, ἐνῷ ἐβάδιζε, ἔφθασε κοντά του καὶ ὅταν τὸν εἶδε, τὸν σπλαγχνίσθηκε.

34Τὸν ἐπλησίασε, ἔδεσε τὰ τραύματά του, ἀφοῦ τὰ ἄλειψε μὲ λάδι καὶ κρασί, τὸν ἀνέβασε είς τὸ δικό του ζῶον καὶ τὸν ἔφερε είς ἕνα ξενοδοχεῖον καὶ τὸν περιποιήθηκε.

35Ὅταν ἔφυγε, τὴν ἑπόμενην ἡμέραν, ἔβγαλε δύο δηνάρια καὶ τὰ ἔδωκε είς τὸν ξενοδόχον καὶ τοῦ εἶπε, «Περιποιήσου τον καὶ ὅ, τι δήποτε δαπανήσῃς ἐπὶ πλέον, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀποδώσω ὅταν ἐπιστρέψω».

36Ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοὺς ποιός σοῦ φαίνεται ὅτι ἔγινε πλησίον είς ἐκεῖνον ποὺ ἔπεσε είς τοὺς ληστάς; ».

37Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Αὐτὸς ποὺ τοῦ ἔδειξε τὴν εὐσπλαγχνίαν». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Πήγαινε καὶ κάνε καὶ σὺ τὸ ἴδιο».

Ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία

38Κατὰ μίαν πορείαν τους, αὐτὸς ἐμπῆκε είς ἕνα χωριό. Μία γυναῖκα, ποὺ ὠνομάζετο Μάρθα, τὸν ὑποδέχθηκε είς τὸ σπίτι της.

39Αὐτὴ εἶχε ἀδελφὴν ποὺ ὠνομάζετο Μαρία, ἡ ὁποία ἐκαθότανε κοντὰ είς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἄκουε ὅσα ἔλεγε.

40Ἀλλ᾽ ἡ Μάρθα ἦτο ἀπησχολημένη μὲ πολλὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἐπλησίασε καὶ εἶπε, « Κύριε, δὲν σὲ μέλει ποὺ ἡ ἀδελφή μου μὲ ἄφησε μόνην νὰ ὑπηρετῶ; Πές της λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ».

41Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, « Μάρθα, Μάρθα, μεριμνᾶς καὶ ἀνησυχεῖς διὰ πολλὰ πράγματα, ἀλλ᾽ ἕνα πρᾶγμα εἶναι ἀναγκαῖον.

42Ἡ Μαρία ἐδιάλεξε τὴν καλὴν μερίδα, ἡ ὁποία δὲν θὰ τῆς ἀφαιρεθῇ».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 11

Ἡ Κυριακὴ προσευχὴ

1Κάποτε προσευχότανε είς ἕνα τόπον καὶ ὅταν ἐτελείωσε, τοῦ εἶπε κάποιος ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, «Κύριε, δίδαξέ μας πῶς νὰ προσευχώμεθα, ὅπως καὶ ὁ Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητάς του».

2Καὶ αὐτὸς ἀπήντησε, «Ὅταν προσεύχεσθε, νὰ λέτε, «Πατέρα μας ἐπουράνιε, ἂς τιμᾶται ὡς ἅγιον τὸ ὄνομά σου· ἂς ἔλθῃ ἡ βασιλεία σου· ἂς γίνῃ τὸ θέλημά σου ὅπως είς τὸν ούρανόν, ἔτσι καὶ είς τὴν γῆν·

3τὸ καθημερινό μας ψωμὶ δίνε μας κάθε ἡμέραν

4καὶ συγχώρησέ μας τὶς ἁμαρτίες μας, διότι καὶ ἐμεῖς συγχωροῦμεν καθένα ποὺ μᾶς ἔχει κάνει κακό, καὶ μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ πέσωμεν σὲ πειρασμὸν ἀλλὰ σῶσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρόν».

Ἐμμονὴ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ ἡ ἐπίσκεψις φίλου τὰ μεσάνυχτα

5Καὶ εἶπε είς αὐτούς, «Ποιός ἀπὸ σᾶς ποὺ ἔχει ἕνα φίλον καὶ πάει σ᾽ αὐτὸν τὰ μεσάνυχτα καὶ τοῦ πῆ, «Φίλε, δάνεισέ μου τρία ψωμιὰ

6διότι ἕνας φίλος μου ἦλθε σπίτι μου ἀπὸ ταξίδι καὶ δὲν ἔχω τί νὰ τοῦ βάλω νὰ φάγῃ»,

7καὶ ἐκεῖνος ἀπὸ μέσα θὰ ἀπαντήσῃ καὶ θὰ πῇ, «Μὴ μὲ ἐνοχλῇς· τώρα ἔχει κλείσει ἡ πόρτα καὶ τὰ παιδιά μου εἶναι μαζί μου στὸ κρεββάτι· δὲν μπορῶ νὰ σηκωθῶ νὰ σοῦ δώσω».

8Σᾶς λέγω, ὅτι καὶ ἂν δὲν σηκωθῇ νὰ τοῦ δώσῃ ἐπειδὴ εἶναι φίλος του, ὅμως διὰ τὴν ἀδιαντροπιάν του θὰ σηκωθῇ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ὅσα ἔχει ἀνάγκην.

9Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ζητᾶτε καὶ θὰ σᾶς δοθῇ, ἐρευνᾶτε καὶ θὰ βρῆτε, κτυπᾶτε καὶ θὰ σᾶς ἀνοιχθῇ ἡ πόρτα

10διότι καθένας ποὺ ζητᾶ παίρνει, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἐρευνᾶ βρίσκει, καὶ είς ἐκεῖνον ποὺ κτυπᾶ θὰ τοῦ ἀνοιχθῇ ἡ πόρτα.

11Ποιός πατέρας ἀπὸ σᾶς, ἐὰν τὸ παιδί του ζητήσῃ ψωμί, θὰ τοῦ δώσῃ πέτρα, ἢ ἂν ζητήσῃ ψάρι θὰ τοῦ δώσῃ φίδι;

12Ἢ ἂν τοῦ ζητήσῃ αὐγό, θὰ τοῦ δώσῃ σκορπιόν;

13Ἐὰν λοιπὸν ἐσεῖς ποὺ εἶσθε κακοὶ ξέρετε νὰ δίνετε είς τὰ παιδιά σας πράγματα καλά, πόσον μᾶλλον ὁ Πατέρας ὁ ούράνιος θὰ δώσῃ Πνεῦμα Ἅγιον είς ἐκείνους ποὺ τοῦ ζητοῦν».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀντικρούει τὴν κατηγορίαν ὅτι ἐνεργεῖ διὰ τοῦ Σατανᾶ

14Ἔβγαζε ἕνα δαιμόνιον ποὺ ἦτο βωβόν, ὅταν δὲ ἐβγῆκε τὸ δαιμόνιον, ἐλάλησε ὁ βωβὸς καὶ ἐθαύμασεν ὁ κόσμος.

15Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς εἶπαν, «Διὰ τοῦ Βεελζεβούλ, τοῦ ἄρχοντος τῶν δαιμονίων, βγάζει τὰ δαιμόνια».

16Ἄλλοι δέ, μὲ σκοπὸν νὰ τὸν δοκιμάσουν, τοῦ ζητοῦσαν ἕνα σημεῖον ἀπὸ τὸν ούρανόν.

17Ἀλλ᾽ αὐτὸς ἤξερε τὰς σκέψεις των καὶ τοὺς εἶπε, «Κάθε βασίλειον ὅταν χωρίζεται είς ἀντιμαχόμενα μέρη ἐξαφανίζεται, καὶ κάθε σπίτι χωρισμένον, πέφτει.

18Ἐὰν καὶ ὁ Σατανᾶς ἐχωρίσθηκε σὲ μερίδες, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ σταθῇ τὸ βασίλειόν του; Διότι λέτε ὅτι διὰ τοῦ Βεελζεβοὺλ βγάζω τὰ δαιμόνια.

19Ἐὰν ἐγὼ διὰ τοῦ Βεελζεβοὺλ βγάζω τὰ δαιμόνια, οἱ δικοί σας διὰ τίνος τὰ
βγάζουν; Διὰ τοῦτο αὐτοὶ θὰ γίνουν κριταί σας.

20Ἐὰν ὅμως ἐγὼ μὲ τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ βγάζω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασε σ᾽
ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21Ὅταν ὁ ἰσχυρός, καλὰ ὡπλισμένος, φυλάττῃ τὴν αὐλήν του, τότε καὶ τὰ
ὑπάρχοντά του εἶναι σὲ ἀσφάλεια.

22Ὅταν ὅμως ἕνας ἰσχυρότερος ἀπὸ αὐτὸν ἐπιτεθῇ ἐναντίον του καὶ τὸν
νικήσῃ, τότε τοῦ παίρνει τὸν ὁπλισμόν του, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχε πεποίθησιν,
καὶ μοιράζει τὰ λάφυρά του.

23Ὅποιος δὲν εἶναι μαζί μου, εἶναι ἐναντίον μου καὶ ὅποιος δὲν μαζεύει μαζί
μου, σκορπίζει».

Ὁ κίνδυνος ἀπὸ μίαν ἀτελῆ βελτίωσιν

24«Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα βγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾶ ἀπὸ ξεροὺς
τόπους καὶ ζητᾶ ἀνάπαυσιν καὶ ἐπειδὴ δὲν βρίσκει, λέγει, «Θὰ ἐπιστρέψω εἰς
τὸ σπίτι μου, ἀπὸ ὅπου ἐβγῆκα».

25Ὅταν ἔλθῃ, βρίσκει τὸ σπίτι σκουπισμένο καὶ στολισμένο.

26Τότε πηγαίνει καὶ παίρνει μαζί του ἄλλα ἑπτὰ πνεύματα, πονηρότερα ἀπὸ
αὐτό, καὶ μπαίνουν καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ· καὶ γίνεται ἡ τελευταία κατάστασις
τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην».

27Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὸν κόσμον ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε,
«Μακαρία ἡ κοιλιὰ ποὺ σ᾽ ἐβάσταξε καὶ οἱ μαστοὶ ποὺ ἐθήλασες».

28Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μακάριοι μᾶλλον εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν τὸν λόγον τοῦ
Θεοῦ καὶ τὸν φυλάττουν».

Προειδοποίησις ὅσων ζητοῦν σημεῖον

29Ἐνῷ ὁ κόσμος ἐπύκνωνε, ἄρχισε νὰ λέγῃ, «Ἡ γενεὰ αὐτὴ εἶναι γενεὰ πονηρή·
σημεῖον ζητεῖ, ἀλλὰ σημεῖον δὲν θὰ τῆς δοθῇ παρὰ τὸ σημεῖον τοῦ Ἰωνᾶ τοῦ
προφήτου.

30Καθὼς δηλαδὴ ὁ Ἰωνᾶς ἦτο ἕνα σημεῖον διὰ τοὺς Νινευΐτας, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου διὰ τὴν γενεὰν αὐτήν.

31Ἡ βασίλισσα τοῦ Νότου θὰ ἐγερθῇ κατὰ τὴν Κρίσιν μὲ τοὺς ἄνδρας τῆς γενεᾶς αὐτῆς καὶ θὰ τοὺς καταδικάσῃ, διότι αὐτὴ ἦλθε ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς διὰ νὰ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος καὶ νά, ἐδῶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τὸν Σολομῶντα.

32Οἱ ἄνδρες τῆς Νινευῒ θὰ ἐγερθοῦν κατὰ τὴν Κρίσιν μὲ τὴν γενεὰν αὐτὴν καὶ θὰ τὴν καταδικάσουν, διότι αὐτοὶ μετενόησαν ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ καὶ νά, ἐδῶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶν».

Διδάγματα ἀπὸ τὸ λυχνάρι

33«Κανεὶς δὲν ἀνάβει λυχνάρι καὶ τὸ βάζει σὲ μέρος κρυφὸ οὔτε τὸ τοποθετεῖ κάτω ἀπὸ τὸ μόδι ἀλλὰ είς τὸν λυχνοστάτην, ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ μπαίνουν νὰ βλέπουν τὸ φῶς.

34Τὸ λυχνάρι τοῦ σώματός σου εἶναι τὸ μάτι. Ὅταν τὸ μάτι σου εἶναι ὑγιές, τότε καὶ ὅλον τὸ σῶμά σου θὰ εἶναι φωτεινόν· ἀλλ᾽ ὅταν πάσχῃ, καὶ τὸ σῶμά σου θὰ εἶναι σκοτεινόν.

35Πρόσεχε λοιπὸν μήπως τὸ φῶς, ποὺ εἶναι μέσα σου, γίνῃ σκοτάδι.

36Ἐὰν λοιπὸν ὁλόκληρον τὸ σῶμά σου, εἶναι φωτεινόν, χωρὶς νὰ ἔχῃ κανένα μέρος σκοτεινόν, τότε θὰ εἶναι ὁλόκληρον φωτεινόν, ὅπως ὅταν τὸ λυχνάρι σὲ φωτίζῃ μὲ τὴν λάμψιν του».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς κατακρίνει τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς γραμματεῖς

37Ὅταν ἐτελείωσε, ἕνας Φαρισαῖος τὸν παρεκάλεσε νὰ γευματίσῃ είς τὸ σπίτι του, καὶ ὅταν ἐμπῆκε μέσα ἐκάθησε είς τὸ τραπέζι.

38Ὁ Φαρισαῖος ἐξεπλάγη, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν ἐπλύθηκε πρὶν ἀπὸ τὸ φαγητόν.

39Ἀλλ᾽ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε, «Σεῖς οἱ Φαρισαῖοι καθαρίζετε τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιάτου, ἀλλὰ μέσα σας εἶσθε γεμᾶτοι ἁρπαγὴν καὶ πονηρίαν.

40Ἀνόητοι! Ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὸ ἐξωτερικόν, δὲν ἔκανε καὶ τὸ ἐσωτερικόν;

41Ἀλλὰ δῶστε διὰ ἐλεημοσύνην ἐκεῖνα ποὺ εἶναι μέσα καὶ ὅλα θὰ σᾶς εἶναι καθαρά.

42Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, Φαρισαῖοι, διότι δίνετε τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν δυόσμο καὶ τὸ πήγανον καὶ ἀπὸ κάθε λαχανικόν, καὶ παραμελεῖτε τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ κάνετε, χωρὶς νὰ παραμελεῖτε καὶ ἐκεῖνα.

43Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, Φαρισαῖοι, διότι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν είς τὰς συναγωγὰς καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς είς τὰς ἀγοράς.

44Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διότι εἶσθε σὰν τάφοι ποὺ δὲν φαίνονται καὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ περπατοῦν ἐπάνω ἀπὸ αὐτούς, δὲν τὸ γνωρίζουν».

45Ἔλαβε δὲ τὸν λόγον κάποιος ἀπὸ τοὺς νομικοὺς καὶ τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, ὅταν λὲς αὐτά, βρίζεις καὶ μᾶς».

46Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Καὶ σ᾽ ἐσᾶς τοὺς νομικοὺς ἀλλοίμονον, διότι φορτώνετε τοὺς ἀνθρώπους μὲ δυσβάστακτα φορτία, ἐνῷ σεῖς οἱ ἴδιοι οὔτε μὲ ἕνα δάχτυλό σας δὲν ἀγγίζετε τὰ φορτία.

47Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς, ποὺ χτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, ἐνῷ οἱ πατέρες σας τοὺς ἐσκότωσαν.

48Ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ ἐπιδοκιμάζετε τὰ ἔργα τῶν πατέρων σας, διότι αὐτοὶ μὲν τοὺς ἐσκότωσαν, σεῖς δὲ χτίζετε τοὺς τάφους των.

49Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶπε, «Θὰ στείλω είς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους καὶ θὰ σκοτώσουν καὶ θὰ καταδιώξουν μερικοὺς ἀπ᾽ αὐτούς»,

50διὰ νὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὴν γενεὰν αὐτὴν ἡ τιμωρία διὰ τὸ αἷμα ὅλων τῶν προφητῶν ποὺ ἔχει χυθῆ ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου,

51ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ ἕως τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρία, ὁ ὁποῖος ἐσκοτώθηκε μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ ναοῦ. Ναί, σᾶς διαβεβαιῶ, θὰ ζητηθῇ ἡ τιμωρία ἀπὸ τὴν γενεὰν αὐτήν.

52Ἀλλοίμονον σ᾽ ἐσᾶς νομικοί, διότι ἀφαιρέσατε τὸ κλειδὶ τῆς γνώσεως· δὲν
ἐμπήκατε σεῖς οἱ ἴδιοι ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ ἔμπαιναν τοὺς ἐμποδίσατε».

53Ἐνῷ δὲ τοὺς ἔλεγε αὐτά, ἄρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν
ἐνοχλοῦν φοβερὰ καὶ νὰ τὸν προκαλοῦν μὲ πολλὲς ἐρωτήσεις,

54καὶ τὸν παραμόνευαν καὶ ζητοῦσαν νὰ ἁρπάξουν κάτι ἀπὸ τὸ στόμα του, διὰ
νὰ τὸν κατηγορήσουν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 12

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐφιστᾶ τὴν προσοχὴ τῶν μαθητῶν είς τὸ ζήτημα τῆς ὑποκρισίας

1Ἐν τῷ μεταξύ, ὅταν ἐμαζεύθηκαν μυριάδες λαοῦ, ὥστε ὁ ἕνας νὰ καταπατῇ
τὸν ἄλλον, ἄρχισε νὰ λέγῃ πρῶτα είς τοὺς μαθητάς του, «Προσέχετε ἀπὸ τὸ
προζύμι τῶν Φαρισαίων, τὸ ὁποῖον εἶναι ὑποκρισία.

2Δὲν ὑπάρχει κανένα μυστικὸν ποὺ νὰ μὴ μαθευθῇ καὶ κανένα κρυφὸ ποὺ νὰ
μὴ γίνῃ γνωστόν.

3Διὰ τοῦτο ὅσα ἔχετε πῆ είς τὸ σκοτάδι, θὰ ἀκουσθοῦν είς τὸ φῶς, καὶ ἐκεῖνο
ποὺ εἴπατε είς τὸ αὐτί, είς ἰδιαίτερα δωμάτια, θὰ διαλαληθῇ ἀπὸ τὶς
ταράτσες».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνθαρρύνει τοὺς μαθητάς του

4«Λέγω δὲ σ᾽ ἐσᾶς τοὺς φίλους μου, Μὴ φοβηθῆτε ἐκείνους ποὺ μποροῦν νὰ
σκοτώσουν τὸ σῶμα ἀλλὰ ἔπειτα δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τίποτε
περισσότερον.

5Θὰ σᾶς ὑποδείξω δὲ ποιόν πρέπει νὰ φοβηθῆτε· νὰ φοβηθῆτε ἐκεῖνον ποὺ
ὕστερα ἀπὸ τὸν φόνον ἔχει ἐξουσίαν νὰ σᾶς ρίξῃ είς τὴν γέενναν· ναί, σᾶς
λέγω, αὐτὸν νὰ φοβηθῆτε.

6Δὲν πωλοῦνται πέντε σπουργίτια δύο δεκάρες; Καὶ ὅμως κανένα ἀπ᾽ αὐτὰ δὲν
εἶναι λησμονημένον ἀπὸ τὸν Θεόν.

7Ὅσον ἀφορᾷ ἐσᾶς καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας εἶναι ὅλες μετρημένες. Μὴ
φοβᾶσθε λοιπόν. Σεῖς ἀξίζετε περισσότερον ἀπὸ πολλὰ σπουργίτια.

8Σᾶς λέγω: Τὸν καθένα ποὺ θὰ μὲ ὁμολογήσῃ ἐμπρὸς εἱς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ τὸν ὁμολογήσῃ ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ.

9Ἀλλ᾽ ἐκεῖνον ποὺ θὰ μὲ ἀπαρνηθῇ ἐμπρὸς εἱς τοὺς ἀνθρώπους, θὰ τὸν ἀπαρνηθῶ καὶ ἐγὼ ἐμπρὸς εἱς τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ.

10Ὅποιος θὰ πῇ λόγον ἐναντίον τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, θὰ συγχωρηθῇ· ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ θὰ βλασφημήσῃ κατὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν θὰ συγχωρηθῇ.

11Ὅταν σᾶς ὁδηγήσουν εἱς τὰς συναγωγὰς καὶ εἱς τὰς ἀρχὰς καὶ εἱς τὰς ἐξουσίας, μὴ φροντίσετε μὲ ποιόν τρόπον καὶ τί θὰ ἀπολογηθῆτε ἢ τί θὰ πῆτε,

12διότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ σᾶς διδάξῃ κατ᾽ αὐτὴν τὴν ὥραν ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ πῆτε».

Ἡ πλεονεξία καὶ ἡ παραβολὴ τοῦ ἄφρονος πλουσίου

13Κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ εἶπε, «Διδάσκαλε, πὲς εἱς τὸν ἀδελφόν μου νὰ μοιρασθῇ μαζί μου τὴν κληρονομίαν».

14Αὐτὸς ἀπήντησε, «Ἄνθρωπε, ποιός μὲ διώρισε δικαστήν σας ἢ μεριστήν; ».

15Ὕστερα εἶπε εἱς τὸ πλῆθος, «Προσέχετε καὶ φυλαχθῆτε ἀπὸ κάθε εἶδος πλεονεξίας, διότι καὶ ἂν ἔχῃ κανεὶς ἀφθονίαν, τὰ πλούτη του δὲν τοῦ δίνουν ζωήν».

16Τοὺς εἶπε δὲ τὴν ἑξῆς παραβολήν. «Ἑνὸς ἀνθρώπου πλουσίου τὰ χωράφια ἔφεραν ἐσοδείαν μεγάλην

17καὶ ἐσκέπτετο μέσα του, «Τί νὰ κάνω, ἐπειδὴ δὲν ἔχω ποῦ νὰ συγκεντρώσω τοὺς καρπούς μου; »

18καὶ εἶπε, «Αὐτὸ θὰ κάνω: θὰ κατεδαφίσω τὶς ἀποθήκες μου καὶ θὰ χτίσω μεγαλύτερες καὶ θὰ συγκεντρώσω ἐκεῖ ὅλα τὰ γεννήματά μου καὶ τὰ ἀγαθά μου,

19καὶ θὰ πῶ εἱς τὴν ψυχήν μου, Ψυχή, ἔχεις πολλὰ ἀγαθά, γιὰ πολλὰ χρόνια· ἀναπαύου, φάγε, πίε, εὐφραίνου».

[20]Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ εἶπε, «Ἀνόητε, αὐτὴν τὴν νύχτα ζητοῦν ἀπὸ σὲ τὴν ψυχήν σου. Ἐκεῖνα δὲ ποὺ ἑτοίμασες, ποιός θὰ τὰ πάρῃ; ».

[21]Αὐτὰ παθαίνει ἐκεῖνος ποὺ θησαυρίζει διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ δὲν φροντίζει νὰ γίνῃ πλούσιος ὡς πρὸς τὸν Θεόν».

Ἐναντίον τῆς ἀνησυχίας καὶ τῶν μεριμνῶν

[22]Εἶπε δὲ είς τοὺς μαθητάς του, «Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, μὴ μεριμνᾶτε διὰ τὴν ζωήν σας τί θὰ φᾶτε οὔτε διὰ τὸ σῶμά σας τί θὰ ἐνδυθῆτε.

[23]Ἡ ζωὴ ἀξίζει περισσότερον ἀπὸ τὴν τροφήν, καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ ἔνδυμα.

[24]Παρατηρῆστε τὰ κοράκια· οὔτε σπείρουν οὔτε θερίζουν, δὲν ἔχουν οὔτε κελλάρι οὔτε ἀποθήκην, ὁ Θεὸς ὅμως τὰ τρέφει· πόσον μᾶλλον σεῖς διαφέρετε ἀπὸ τὰ πτηνά!

[25]Ποιός ἀπὸ σᾶς ὅσον καὶ ἂν φροντίσῃ, μπορεῖ νὰ προσθέσῃ είς τὸ ἀνάστημά του ἕνα πῆχυν;

[26]Ἐὰν λοιπὸν δὲν μπορῆτε νὰ κάνετε οὔτε τὸ ἐλάχιστον, γιατί μεριμνᾶτε διὰ τὰ λοιπά;

[27]Παρατηρῆστε τὰ κρίνα πῶς αὐξάνουν· δὲν κοπιάζουν οὔτε γνέθουν· καὶ ὅμως σᾶς λέγω, ὅτι οὔτε ὁ Σολομὼν μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειάν του δὲν ἤτανε ντυμένος ὅπως ἕνα ἀπ᾽ αὐτά.

[28]Ἐὰν δὲ τὸ χορτάρι τοῦ ἀγροῦ ποὺ σήμερα ὑπάρχει καὶ αὔριον τὸ ρίχνουν είς τὸν φοῦρνον, ὁ Θεὸς τὸ ντύνει ἔτσι ὡραῖα, πόσον περισσότερον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

[29]Καὶ μὴ ζητᾶτε τί θὰ φᾶτε καὶ τί θὰ πιῆτε καὶ μὴ γίνεσθε ἀνήσυχοι·

[30]διότι ὅλα αὐτὰ τὰ ζητοῦν οἱ κοσμικοὶ ἄνθρωποι· ἐνῷ ἐσεῖς ἔχετε Πατέρα ποὺ γνωρίζει ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ἀπ᾽ αὐτά,

[31]μόνον νὰ ζητᾶτε πρῶτα τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς προστεθοῦν.

32Μὴ φοβᾶσαι σύ, μικρὸν ποίμνιον· διότι ὁ Πατέρας σας εὐαρεστήθηκε νὰ σᾶς
δώσῃ τὴν βασιλείαν.

33Πωλῆστε τὰ ὑπάρχοντά σας καὶ δῶστε ἐλεημοσύνην. Κάνετε διὰ τὸν ἑαυτόν
σας βαλάντια ποὺ δὲν παληώνουν, θησαυρὸν ἀνεξάντλητον εἰς τοὺς
οὐρανούς, ὅπου κλέπτης δὲν πλησιάζει, οὔτε σκόρος καταστρέφει,

34διότι ὅπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας».

Ἡ ἀνάγκη ἐγρηγόρσεως καὶ ὁ πιστὸς οἰκονόμος

35«Νὰ εἶσθε ἕτοιμοι μὲ τὴν μέση σας ζωσμένη καὶ τὰ λυχνάρια σας ἀναμμένα.

36Καὶ ὅμοιοι μὲ ἀνθρώπους ποὺ ἀναμένουν τὸν κύριόν τους πότε θὰ ἐπιστρέψῃ
ἀπὸ τοὺς γάμους, διὰ νὰ τοῦ ἀνοίξουν ἀμέσως, μόλις ἔλθῃ καὶ κτυπήσῃ.

37Μακάριοι εἶναι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ τοὺς βρῇ ὁ κύριος νὰ εἶναι ἄγρυπνοι,
ὅταν ἔλθῃ. Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι θὰ ζώσῃ τὴν μέση του καὶ θὰ τοὺς βάλῃ νὰ
καθήσουν στὸ τραπέζι καὶ θὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ.

38Καὶ ἂν ἔλθῃ, εἴτε κατὰ τὴν δεύτερη βάρδια, εἴτε κατὰ τὴν τρίτη βάρδια, καὶ
τοὺς βρῇ νὰ εἶναι ἄγρυπνοι, θὰ εἶναι μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.

39Καταλαβαίνετε ὅτι, ἐὰν ὁ οἰκοδεσπότης ἤξερε ποιάν ὥρα θὰ ἔλθῃ ὁ κλέπτης,
θὰ ἀγρυπνοῦσε καὶ δὲν θὰ τὸν ἄφηνε νὰ διαρρήξῃ τὸ σπίτι του.

40Νὰ εἶσθε λοιπὸν καὶ σεῖς ἕτοιμοι, διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται σὲ ὥραν
ποὺ δὲν τὸν περιμένετε».

41Ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε, «Κύριε, σ᾽ ἐμᾶς ἀπευθύνεις τὴν παραβολὴν αὐτὴν ἢ καὶ
σ᾽ ὅλους; ».

42Ὁ Κύριος εἶπε, «Ποιός ἆραγε εἶναι ὁ ἔμπιστος καὶ φρόνιμος οἰκονόμος, τὸν
ὁποῖον ὁ κύριος θὰ τοποθετήσῃ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὑπηρετῶν του, διὰ νὰ τοὺς
δίνῃ τὴν κανονισμένην μερίδα τροφῆς εἰς τὴν κατάλληλη ὥρα;

43Μακάριος εἶναι ὁ δοῦλος ἐκεῖνος πού, ὅταν ἔλθῃ ὁ κύριος, θὰ τὸν βρῇ νὰ
κάνῃ τὸ ἔργον του.

44Ἀληθῶς σᾶς λέγω, ὅτι θὰ τὸν καταστήσῃ διαχειριστὴν εἰς ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του.

45Ἐὰν ὅμως πῇ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος μέσα του, «Βραδύνει νὰ ἔλθῃ ὁ κύριός μου» καὶ ἀρχίσῃ νὰ κτυπᾷ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὶς ὑπηρέτριες καὶ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ καὶ νὰ μεθᾷ,

46θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου σὲ ἡμέραν, ποὺ δὲν τὸν περιμένει καὶ σὲ ὥραν ποὺ δὲν γνωρίζει, καὶ θὰ τὸν κόψῃ σὲ δύο καὶ θὰ ὁρίσῃ τὴν θέσιν του μεταξὺ τῶν ἀπίστων.

47Ὁ δοῦλος ποὺ ἤξερε τὸ θέλημα τοῦ κυρίου του καὶ δὲν ἑτοίμασε ἢ δὲν ἔκανε σύμφωνα πρὸς τὸ θέλημά του, θὰ δαρῇ πολύ.

48Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ δὲν τὸ ἤξερε καὶ ἔκανε πράγματα ἄξια τιμωρίας, αὐτὸς θὰ δαρῇ ὀλίγον. Ἀπὸ τὸν καθένα εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθηκε πολύ, θὰ ζητηθῇ πολύ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύθηκαν πολλά, θὰ ζητήσουν περισσότερα».

Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν

49«Φωτιὰ ἦλθα νὰ βάλω εἰς τὴν γῆν καὶ πῶς θὰ ἤθελα νὰ εἶχε ἤδη ἀνάψει.

50Ἔχω νὰ βαπτισθῶ ἕνα βάπτισμα καὶ πόσον στενοχωροῦμαι ἕως ὅτου γίνῃ!

51Νομίζετε ὅτι ἦλθα διὰ νὰ δώσω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν; Ὄχι, σᾶς λέγω, ἀλλὰ χωρισμόν.

52Διότι ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ ὑπάρχουν εἰς ἕνα σπίτι πέντε ἄνθρωποι χωρισμένοι σὲ μερίδες, τρεῖς ἐναντίον δύο καὶ δύο ἐναντίον τριῶν.

53Θὰ χωρισθοῦν ὁ πατέρας ἐναντίον τοῦ υἱοῦ καὶ ὁ υἱὸς ἐναντίον τοῦ πατέρα, ἡ μητέρα ἐναντίον τῆς θυγατέρας καὶ ἡ θυγατέρα ἐναντίον τῆς μητέρας, ἡ πεθερὰ ἐναντίον τῆς νύφης της καὶ ἡ νύφη ἐναντίον τῆς πεθερᾶς της».

54εἰς τὰ πλήθη ἔλεγε, «Ὅταν ἰδῆτε σύννεφο νὰ ἀνεβαίνῃ ἀπὸ δυσμάς, ἀμέσως λέτε ὅτι ἔρχεται βροχὴ καὶ αὐτὸ γίνεται·

55καὶ ὅταν ἰδῆτε νὰ φυσάῃ νοτιᾶς, λέτε ὅτι ἔρχεται ζέστη καὶ αὐτὸ γίνεται.

56Ὑποκριταί, τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς ξέρετε νὰ τὰ ἑρμηνεύτετε· πῶς δὲν μπορεῖτε νὰ ἑρμηνεύετε τὸν παρόντα καιρόν;

57Γιατί δὲν κρίνετε μόνοι σας ποιό εἶναι σωστό;

58Καθὼς πηγαίνεις μὲ τὸν ἀντίδικόν σου είς τὸν δικαστήν, προσπάθησε είς τὸν δρόμον νὰ ἀπαλλαγῇς ἀπ᾽ αὐτόν, μήπως σὲ σύρῃ είς τὸν δικαστὴν καὶ ὁ δικαστὴς σὲ παραδώσῃ είς τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον, καὶ τὸ ἐκτελεστικὸν ὄργανον σὲ βάλῃ είς τὴν φυλακήν.

59Σοῦ λέγω, ὅτι δὲν θὰ βγῇς ἀπὸ ἐκεῖ, ἕως ὅτου πληρώσῃς καὶ τὸ τελευταῖον λεπτόν».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 13

Ἔκκλησις πρὸς μετάνοιαν

1Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦλθαν μερικοὶ καὶ τοῦ εἶπαν περὶ τῶν Γαλιλαίων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα ὁ Πιλᾶτος ἀνέμιξε μὲ τὰς θυσίας των.

2Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Νομίζετε ὅτι αὐτοὶ οἱ Γαλιλαῖοι ἐπειδὴ ἔπαθαν αὐτά, ἦσαν περισσότερον ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους Γαλιλαίους;

3Ὄχι σᾶς λέγω, ἀλλ᾽ ἐὰν δὲν μετανοήσετε, θὰ χαθῆτε ὅλοι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο.

4Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα ὀκτὼ ποὺ ἔπεσε ἐπάνω τους ὁ πύργος τοῦ Σιλωὰμ καὶ τοὺς ἐσκότωσε, νομίζετε ὅτι ἦσαν περισσότερον ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ;

5Ὄχι σᾶς λέγω, ἀλλ᾽ ἐὰν δὲν μετανοήσετε, θὰ χαθῆτε ὅλοι κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο».

Ἡ παραβολὴ τῆς ἄκαρπης συκιᾶς

6Εἶπε δὲ αὐτὴν τὴν παραβολήν, «Εἶχε κάποιος μιὰ συκιὰ φυτεμένη στὸ ἀμπέλι του καὶ ἦλθε νὰ ζητήσῃ καρπὸν είς αὐτὴν ἀλλὰ δὲν εὑρῆκε.

7Καὶ εἶπε είς τὸν ἀμπελουργόν, «Τρία χρόνια τώρα ἔρχομαι καὶ ζητῶ καρπὸν στὴ συκιὰ αὐτὴ καὶ δὲν βρίσκω· κόψε την· διατί νὰ ἀχρηστεύῃ καὶ τῆν γῆν; ».

8Ἐκεῖνος δὲ ἀπεκρίθη, «Κύριε, ἄφησέ την καὶ τοῦτο τὸ ἔτος, ἕως ὅτου σκάψω
γύρω της καὶ βάλω κοπριά,

9καὶ ἐὰν κάνῃ καρπόν, ἔχει καλῶς· ἄλλως θὰ τὴν κόψῃς είς τὸ μέλλον».

Μιὰ γυναῖκα θεραπεύεται τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου

10Ἕνα Σάββατον ἐδίδασκε είς μίαν ἀπὸ τὰς συναγωγάς.

11Καὶ ἦτο ἐκεῖ μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶχε πνεῦμα ἀσθενείας ἐπὶ δέκα ὀκτὼ χρόνια
καὶ ἦτο σκυμμένη καὶ δὲν μποροῦσε νὰ σταθῇ ὅλως διόλου ὀρθή.

12Ὅταν τὴν εἶδε ὁ Ἰησοῦς, τὴν ἐκάλεσε καὶ τῆς εἶπε, «Γυναῖκα, εἶσαι
ἐλευθερωμένη ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια σου»·

13καὶ ἔβαλε ἐπάνω της τὰ χέρια, αὐτὴ δὲ ἀμέσως ἀνορθώθηκε καὶ ἐδόξαζε τὸν
Θεόν.

14Ἔλαβε τότε τὸν λόγον ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτισμένος διότι ὁ Ἰησοῦς
ἐθεράπευσε κατὰ τὸ Σάββατον, καὶ εἶπε είς ἐκείνους ποὺ παρευρίσκοντο ἐκεῖ,
«Ὑπάρχουν ἕξη ἡμέρες ποὺ ἐπιτρέπεται ἡ ἐργασία· τότε νὰ ἔρχεσθε καὶ νὰ
θεραπεύεσθε καὶ ὄχι τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου».

15Ὁ Κύριος τοῦ ἀπεκρίθη, «Ὑποκριτά, δὲν λύνει καθένας ἀπὸ σᾶς, κατὰ τὸ
Σάββατον, τὸ βόδι του ἢ τὸν ὄνον του ἀπὸ τὸν σταῦλον καὶ τὸν φέρνει νὰ τὸν
ποτίσῃ;

16Αὐτὴ δὲ ποὺ εἶναι θυγατέρα τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τὴν εἶχε δεμένη ὁ Σατανᾶς ἐπὶ
δέκα ὀκτὼ χρόνια, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀπὸ τὰ δεσμὰ αὐτὰ τὴν ἡμέραν τοῦ
Σαββάτου; ».

17Μὲ τὰ λόγια αὐτά, ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί του ἐντροπιάζοντο, ἐνῷ ὅλον τὸ πλῆθος
ἔχαιρε δι᾽ ὅλα τὰ ἔνδοξα πράγματα ποὺ αὐτὸς ἔκανε.

Ὁ σπόρος σιναπιοῦ καὶ τὸ προζύμι

18Πάλιν ἔλεγε, «Μὲ τί μοιάζει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τί νὰ τὴν
παρομοιάσω;

19Μοιάζει μὲ ἕνα σπόρον σιναπιοῦ, τὸν ὁποῖον ἐπῆρε ἕνας ἄνθρωπος καὶ τὸν ἔσπειρε είς τὸ περιβόλι του καὶ ἐμεγάλωσε καὶ ἔγινε δένδρον μεγάλο καὶ τὰ πτηνά ἔκαναν φωλιὲς στὰ κλαδιά του».

20Πάλιν εἶπε, «Μὲ τί νὰ παρομοιάσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21Μοιάζει μὲ προζύμι ποὺ τὸ ἐπῆρε μιὰ γυναῖκα καὶ τὸ ἀνέμιξε μὲ τρία σάτα ἀλεῦρι ἕως ὅτου ἐζυμώθηκε ὁλόκληρον».

Ἡ εἴσοδος εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ τὴν στενὴν πύλην

22Καὶ περιώδευε τὶς πόλεις καὶ τὰ χωριὰ διδάσκων καὶ βαδίζων πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

23Κάποιος τοῦ εἶπε, «Κύριε, ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ θὰ σωθοῦν; ». Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε,

24«Νὰ ἀγωνίζεσθε νὰ μπῆτε ἀπὸ τὴν στενὴν πύλην, διότι πολλοί, σᾶς λέγω, θὰ ζητήσουν νὰ μποῦν ἀλλὰ δὲν θὰ μπορέσουν.

25Ὅταν σηκωθῇ ὁ οἰκοδεσπότης καὶ κλείσῃ τὴν πόρτα καὶ σεῖς θὰ στέκεσθε ἔξω καὶ κτυπᾶτε τὴν πόρτα καὶ λέτε, «Κύριε, Κύριε, ἄνοιξέ μας», αὐτὸς θὰ σᾶς ἀποκριθῇ, «Δὲν σᾶς ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶσθε».

26Τότε θὰ ἀρχίσετε νὰ λέτε, «Ἐφάγαμε ἐνώπιόν σου καὶ ἤπιαμε καὶ στὶς πλατεῖες μας ἐδίδαξες»·

27ἀλλ᾽ αὐτὸς θὰ πῇ, «Σᾶς λέγω, δὲν σᾶς ξέρω ἀπὸ ποῦ εἶσθε· φύγετε ἀπὸ ἐμὲ ὅλοι οἱ ἐργάται τοῦ κακοῦ».

28Ἐκεῖ θὰ εἶναι τὸ κλάμμα καὶ τὸ τρίξιμο τῶν δοντιῶν, ὅταν θὰ ἰδῆτε τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ καὶ ὅλους τοὺς προφήτας εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ ἐσᾶς θὰ σᾶς βγάζουν ἔξω.

29Καὶ θὰ ἔλθουν ἀπὸ ἀνατολὰς καὶ δυσμὰς καὶ ἀπὸ βορρᾶν καὶ ἀπὸ νότον καὶ θὰ καθήσουν εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

30Πραγματικά, ὑπάρχουν τελευταῖοι ποὺ θὰ γίνουν πρῶτοι, καὶ ὑπάρχουν πρῶτοι ποὺ θὰ γίνουν τελευταῖοι».

Ἡ ἔχθρα τοῦ Ἡρώδη

31Κατ΄ αὐτὴν τὴν ἡμέραν ἦλθαν μερικοὶ Φαρισαῖοι καὶ τοῦ εἶπαν, «Φύγε ἀπ᾽
ἐδῶ, διότι ὁ Ἡρώδης θέλει νὰ σὲ σκοτώσῃ».

32Αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε νὰ πῆτε σ᾽ αὐτὴν τὴν ἀλεποῦ· «Βγάζω δαιμόνια
καὶ κάνω θεραπεῖες σήμερα καὶ αὔριον καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν τελειώνω».

33Ἀλλὰ πρέπει σήμερα καὶ αὔριον καὶ τὴν ἐρχομένην ἡμέραν νὰ συνεχίσω τὴν
πορείαν μου, διότι εἶναι ἀδύνατον νὰ θανατωθῇ προφήτης ἔξω ἀπὸ τὴν
Ἱερουσαλήμ».

Θρῆνος διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ

34«Ἱερουσαλήμ, Ἱερουσαλήμ, ποὺ σκοτώνεις τοὺς προφήτας καὶ λιθοβολεῖς
τοὺς ἀπεσταλμένους σ᾽ ἐσέ. Πόσες φορὲς θέλησα νὰ μαζέψω τὰ παιδιά σου,
ὅπως ἡ ὄρνιθα μαζεύει τὰ μικρά της, κάτω ἀπὸ τὰ φτερά της καὶ δὲν
θελήσατε!

35Ἰδού, ἀφήνεται ἔρημο τὸ σπίτι σας. Σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ μὲ ἰδῆτε, ἕως ὅτου
ἔλθῃ ὁ καιρὸς ποὺ θὰ πῆτε, «Εὐλογημένος ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Κυρίου».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 14

Θεραπεία ὑδρωπικοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου

1Ἕνα Σάββατον ἦλθε εἰς τὸ σπίτι ἑνὸς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῶν Φαρισαίων διὰ
νὰ φάγῃ, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐπρόσεχαν.

2Ἐκεῖ μπροστά του ἦτο ἕνας ποὺ ἔπασχε ἀπὸ ὑδρωπικίαν.

3Ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε τὸν λόγον καὶ εἶπε εἰς τοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους,
«Ἐπιτρέπεται νὰ γίνωνται θεραπεῖαι τὸ Σάββατον; ».

4Ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι ἐσιώπησαν. Τότε τὸν ἔπιασε, τὸν ἐθεράπευσε καὶ τὸν ἄφησε νὰ
φύγῃ.

5Καὶ εἰς ἐκείνους εἶπε, «Ποιός ἀπὸ σᾶς, ἐὰν πέσῃ τὸ παιδί του ἢ τὸ βόδι του εἰς
τὸ πηγάδι, δὲν θὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸ ἀνασύρῃ ἀμέσως τὴν ἡμέραν τοῦ
Σαββάτου; ».

6Δὲν μπόρεσαν νὰ τοῦ δώσουν εἰς αὐτὸ ἀπάντησιν.

Ταπεινοφροσύνη καὶ φιλοξενία

7Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς καλεσμένους μίαν παραβολήν, ἐπειδὴ ἐπρόσεξε πόσον ἀγαποῦσαν τὰς πρωτοκαθεδρίας:

8«Ὅταν σὲ προσκαλέσῃ κάποιος σὲ γάμους, μὴ καθήσῃς είς τὸ τραπέζι είς τὴν πρώτην θέσιν, μήπως εἶναι καλεσμένος ἄλλος πιὸ ἐπίσημος ἀπὸ σὲ

9καὶ ἔλθῃ ἐκεῖνος ποὺ ἐκάλεσε σὲ καὶ αὐτὸν καὶ σοῦ πῇ, «Δῶσε σὲ τοῦτον τὴν θέσιν», καὶ τότε θὰ κινηθῇς μὲ ἐντροπὴν νὰ καταλάβῃς τὴν τελευταίαν θέσιν.

10Ἀλλ᾽ ὅταν σὲ προσκαλέσῃ πήγαινε νὰ καταλάβῃς τὴν τελευταίαν θέσιν, διὰ νὰ σοῦ πῇ, ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ποὺ σὲ ἐκάλεσε, «Φίλε, πήγαινε παραπάνω»· τότε θὰ τιμηθῇς μπροστὰ σ᾽ ὅλους ποὺ κάθονται μαζί σου στὸ τραπέζι.

11Διότι καθένας ποὺ ὑψώνει τὸν ἑαυτόν του, θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ταπεινώνει τὸν ἑαυτόν του, θὰ ὑψωθῇ».

12Εἶπε δὲ καὶ πρὸς ἐκεῖνον ποὺ τὸν εἶχε καλέσει, «Ὅταν κάνῃς γεῦμα ἢ δεῖπνον, νὰ μὴ καλῇς τοὺς φίλους σου οὔτε τοὺς ἀδελφούς σου οὔτε τοὺς συγγενεῖς σου οὔτε γείτονας πλουσίους μήπως σὲ καλέσουν καὶ αὐτοὶ καὶ πάρῃς τὴν ἀνταπόδοσίν σου.

13Ἀλλ᾽ ὅταν κάνῃς δεξίωσιν κάλεσε πτωχούς, ἀναπήρους, χωλούς, τυφλοὺς

14καὶ θὰ εἶσαι εύτυχὴς διότι δὲν ἔχουν τὰ μέσα νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουν· θὰ λάβῃς ὅμως τὴν ἀνταπόδοσίν σου κατὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν δικαίων».

Ἡ παραβολὴ τῶν προσκαλεσμένων σὲ δεῖπνον

15Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ κάποιος ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦσαν στὸ τραπέζι, τοῦ εἶπε, «Εύτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ θὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

16Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Κάποιος ἤθελε νὰ παραθέσῃ μεγάλο δεῖπνον καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17Καὶ ἔστειλε τὸν δοῦλον του κατὰ τὴν ὥραν τοῦ δείπνου νὰ πῇ είς τοὺς καλεσμένους, «Ἐλᾶτε, διότι ὅλα εἶναι πιὰ ἕτοιμα».

18Ἀλλ᾽ ἄρχισαν διὰ μιᾶς ὅλοι νὰ δικαιολογοῦνται. Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε, «Ἀγόρασα κάποιο χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ ἰδῶ· σὲ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον».

19Ἄλλος εἶπε, « Ἀγόρασα πέντε ζευγάρια βώδια καὶ πηγαίνω νὰ τὰ δοκιμάσω· σὲ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον».

20Ἄλλος εἶπε, «Ἐνυμφεύθηκα γυναῖκα καὶ γι᾿ αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔλθω».

21Καὶ ἦλθε ὁ δοῦλος καὶ τὰ εἶπε αὐτὰ είς τὸν κύριόν του. Τότε ὠργίσθηκε ὁ οίκοδεσπότης καὶ εἶπε είς τὸν δοῦλον του, «Ἔβγα γρήγορα στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς δρόμους τῆς πόλεως καὶ φέρε ἐδῶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλούς».

22Καὶ εἶπε ὁ δοῦλος, «Κύριε, ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ διέταξες καὶ ὑπάρχει ἀκόμη χῶρος».

23Καὶ εἶπε ὁ κύριος είς τὸν δοῦλον, «Ἔβγα είς τοὺς δρόμους καὶ είς τοὺς περιφραγμένους τόπους καὶ ἀνάγκασέ τους νὰ μποῦν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου.

24Διότι σᾶς λέγω, ὅτι κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, ποὺ εἶχαν προσκληθῆ, δὲν θὰ γευθῇ τὸ δεῖπνον μου».

Χωρὶς αὐταπάρνησιν δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ γίνῃ μαθητής

25Πολύς κόσμος ἐβάδιζε μαζί του· καὶ ἐστράφηκε καὶ τοὺς εἶπε,

26«Ἐὰν κανεὶς ἔρχεται σ᾽ ἐμὲ καὶ δὲν μισῇ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του καὶ γυναῖκα καὶ παιδιὰ καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφάς, ἀκόμη δὲ καὶ τὴν ζωήν του, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου.

27Καὶ ὅποιος δὲν βαστάζει τὸν σταυρόν του καὶ μὲ ἀκολουθεῖ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου.

28Ποιός ἀπὸ σᾶς, ἐὰν θέλῃ νὰ οίκοδομήσῃ ἕνα πύργον, δὲν κάθεται πρῶτα νὰ λογαριάσῃ τὴν δαπάνην διὰ νὰ ἰδῇ ἐὰν ἔχῃ ἀρκετὰ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ,

29μήπως συμβῇ, ὅταν βάλῃ τὰ θεμέλια καὶ δὲν μπορέσῃ νὰ τὸν ἀποτελειώσῃ, νὰ ἀρχίσουν ὅλοι ποὺ τὸν βλέπουν νὰ τὸν είρωνεύωνται

[30]καὶ νὰ λέγουν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ οἰκοδομῇ ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ;

[31]Ἢ ποιός βασιλεὺς ὅταν μέλλῃ νὰ πολεμήσῃ ἕνα ἄλλον βασιλέα, δὲν κάθεται πρῶτα νὰ σκεφθῇ, ἐὰν μὲ δέκα χιλιάδες ἄνδρες μπορῇ νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐκεῖνον ποὺ ἔρχεται ἐναντίον του μὲ εἴκοσι χιλιάδες;

[32]Ἐὰν δὲν μπορῇ, τότε, ἐνῷ αὐτὸς εἶναι ἀκόμη μακρυά, στέλλει ἀπεσταλμένους καὶ ζητεῖ διαπραγματεύσεις περὶ εἰρήνης.

[33]Ἔτσι καὶ ὅποιος ἀπὸ σᾶς δὲν ἀπαρνεῖται ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου.

[34]Τὸ ἁλάτι εἶναι καλό, ἀλλ᾽ ἐὰν ἀκόμη καὶ τὸ ἁλάτι χάσῃ τὴν ἁλμύρα του, μὲ ποιό μέσον θὰ ἀρτυσθῇ;

[35]Οὔτε διὰ τὴν γῆν οὔτε διὰ τὴν κοπριὰ εἶναι κατάλληλον· τὸ πετοῦν ἔξω. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιὰ διὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 15

Τὸ χαμένο πρόβατο

[1]Ὅλοι οἱ τελῶναι καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸν ἐπλησίαζαν διὰ νὰ τὸν ἀκούσουν.

[2]Καὶ παρεπονοῦντο οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς δέχεται ἁμαρτωλοὺς καὶ τρώγει μαζί τους.

[3]Τότε τοὺς εἶπε τὴν ἑξῆς παραβολήν:

[4]«Ποιός ἀπὸ σᾶς, ἐὰν ἔχῃ ἑκατὸ πρόβατα καὶ χάσῃ ἕνα ἀπ᾽ αὐτά, δὲν ἀφήνει τὰ ἐνενῆντα ἐννέα εἰς τὴν ἔρημον καὶ πηγαίνει νὰ ἀναζητήσῃ τὸ χαμένο, ἕως ὅτου τὸ βρῇ;

[5]Καὶ ἀφοῦ τὸ βρῇ, τὸ βάζει στοὺς ὤμους του καὶ χαίρει,

[6]καὶ ὅταν ἔλθῃ στὸ σπίτι του προσκαλεῖ τοὺς φίλους του καὶ τοὺς γείτονας καὶ τοὺς λέγει, «Συγχαρῆτέ με, διότι εὑρῆκα τὸ πρόβατό μου τὸ χαμένο».

[7]Σᾶς λέγω, ὅτι ἔτσι γίνεται χαρὰ εἰς τὸν οὐρανὸν γιὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν ποὺ μετανοεῖ παρὰ γιὰ ἐνενῆντα ἐννέα δικαίους ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ μετάνοιαν».

Ἡ χαμένη δραχμή

[8]«Ἤ, ποιά γυναῖκα, ἐὰν ἔχῃ δέκα δραχμὲς καὶ χάσῃ μιὰ δραχμή, δὲν ἀνάβει τὸ λυχνάρι καὶ σαρώνει τὸ σπίτι καὶ ψάχνει μὲ ἐπιμέλειαν, ὥσπου νὰ τὴν βρῇ;

[9]Καὶ ὅταν τὴν βρῇ, προσκαλεῖ τὶς φίλες καὶ γειτόνισσές της καὶ λέγει, «Συγχαρῆτέ με, διότι εὑρῆκα τὴν δραχμὴ ποὺ ἔχασα».

[10]Σᾶς λέγω, ὅτι ἔτσι γίνεται χαρὰ μεταξὺ τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ γιὰ ἕνα ἁμαρτωλὸν ποὺ μετανοεῖ».

Ὁ ἄσωτος υἱός

[11]Εἶπε ἐπίσης: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς.

[12]Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ᾽ αὐτοὺς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, «Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας ποὺ ἀναλογεῖ σ᾽ ἐμέ». Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτοὺς τὴν περιουσίαν.

[13]Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξίδεψε σὲ μακρυνὴ χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον.

[14]Ὅταν ἐξώδεψε ὅ, τι εἶχε, ἔγινε μεγάλη πεῖνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερῆται.

[15]Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του νὰ βόσκῃ χοίρους.

[16]Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλιά του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα ποὺ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε τίποτε.

[17]Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτόν του καὶ εἶπε, «Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφὴν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῷ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πεῖνα!

[18]Θὰ σηκωθῶ καὶ θὰ πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θὰ τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου,

19δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου. Κάνε με σὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου».

20Καὶ ἐσηκώθηκε καὶ ἦλθε είς τὸν πατέρα του. Ἐνῷ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρυά, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε είς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε.

21Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, «Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ ούρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱός σου».

22Ἀλλ᾽ ὁ πατέρας εἶπε είς τοὺς δούλους του, «Βγάλετε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δῶστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του,

23καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἂς φᾶμε καὶ ἂς εὐφρανθοῦμε

24διότι ὁ υἱός μου αὐτὸς ἤτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, ἤτανε χαμένος καὶ εὑρέθηκε». Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται.

25Ὁ υἱός του ὅμως ὁ μεγαλύτερος ἤτανε στὸ χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε είς τὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὴν καὶ χορούς.

26Ἐκάλεσε τότε ἕνα ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐρώτησε τί ἐσήμαιναν αὐτά.

27Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, «Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα».

28Αὐτὸς ὅμως ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῇ. Ὁ πατέρας του ἐβγῆκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε,

29ἀλλ᾽ αὐτὸς ἀπεκρίθη είς τὸν πατέρα του, «Τόσα χρόνια σὲ δουλεύω καὶ ποτὲ δὲν παρέβηκα ἐντολήν σου, σ᾽ ἐμὲ ὅμως ποτὲ δὲν ἔδωκες οὔτε ἕνα κατσίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου.

30Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ υἱός σου αὐτός, ποὺ κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γι᾽ αὐτὸν τὸ θρεμμένο μοσχάρι».

31Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, «Παιδί μου, σὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ, τι ἔχω εἶναι δικό σου.

32Ἔπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἤτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἤτανε καὶ εὑρέθηκε».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 16

Ὁ ἄδικος διαχειριστής

1Εἶπε ἐπίσης εἰς τοὺς μαθητάς του, «Κάποιος πλούσιος εἶχε διαχειριστήν, τὸν ὁποῖον κατηγόρησαν ὅτι σπαταλᾶ τὴν περιουσίαν του.

2Τότε τὸν ἐφώναξε καὶ τοῦ εἶπε, «Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ ἀκούω γιὰ σένα; Δῶσε λογαριασμὸν τῆς διαχειρίσεώς σου· δὲν μπορεῖς πλέον νὰ εἶσαι διαχειριστής».

3Ὁ διαχειριστὴς εἶπε μέσα του, «Τί νὰ κάνω τώρα ποὺ ὁ κύριός μου μοῦ ἀφαιρεῖ τὴν διαχείρισιν; Νὰ σκάψω δὲν μπορῶ, νὰ ζητιανεύω ντρέπομαι.

4Ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω διὰ νὰ μὲ δεχθοῦν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὰ σπίτια τους, ὅταν ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν διαχείρισιν».

5Καὶ ἀφοῦ ἐκάλεσε κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς χρεοφειλέτας τοῦ κυρίου του, εἶπε εἰς τὸν πρῶτον, «Πόσα χρεωστᾶς εἰς τὸν κύριόν μου; ».

6Ἐκεῖνος εἶπε, «Ἑκατὸ βάτους λάδι». Αὐτὸς δὲ τοῦ εἶπε, «Πάρε τὸ γραμμάτιόν σου καὶ κάθησε καὶ γράψε γρήγορα πενῆντα».

7Ἔπειτα εἰς ἄλλον εἶπε, «Σὺ πόσα χρεωστᾶς; ». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἑκατὸ κόρουςσιτάρι». Λέγει εἰς αὐτόν, «Πάρε τὸ γραμμάτιόν σου καὶ γράψε ὀγδόντα».

8Καὶ ἐπῄνεσε ὁ κύριος τὸν ἄδικον διαχειριστήν, ἐπειδὴ ἐνήργησε ἔξυπνα, διότι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τούτου εἰς τὰς σχέσεις των μὲ τοὺς ὁμοίους των εἶναι ἐξυπνότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τοῦ φωτός».

Ἡ καλὴ χρῆσις τοῦ πλούτου

9«Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, κάνετε φίλους διὰ τοὺς ἑαυτούς σας χρησιμοποιοῦντες τὸν ἄδικον μαμωνᾶν, διὰ νὰ σᾶς δεχθοῦν εἰς τὰς αἰωνίους σκηνὰς, ὅταν πεθάνετε.

10Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀξιόπιστος είς ἐλάχιστα εἶναι καὶ είς τὰ πολλὰ
ἀξιόπιστος, καὶ ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἄδικος είς ἐλάχιστα εἶναι καὶ είς πολλὰ
ἄδικος.

11Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἐφανήκατε ἀξιόπιστοι ἐν σχέσει μὲ τὸν ἄδικον μαμωνᾶν,
τότε ποιὸς θὰ σᾶς ἐμπιστευθῇ τὸν πραγματικὸν πλοῦτον;

12Καὶ ἐὰν δὲν ἐφανήκατε ἀξιόπιστοι είς ὅ, τι εἶναι ξένον, τότε ποιός θὰ σᾶς
ἐμπιστευθῇ τὸ δικό σας;

13Κανεὶς ὑπηρέτης δὲν μπορεῖ νὰ δουλεύῃ δύο κυρίους, διότι ἢ θὰ μισήσῃ τὸν
ἕνα καὶ θὰ ἀγαπήσῃ τὸν ἄλλον ἢ θὰ ἀφοσιωθῇ είς τὸν ἕνα καὶ θὰ παραμελήσῃ
τὸν ἄλλον. Δὲν μπορεῖτε νὰ δουλεύετε τὸν Θεὸν καὶ τὸν μαμωνᾶν».

Ἐπιτίμισις τῶν Φαρισαίων

14Ἄκουαν ὅλα αὐτὰ καὶ οἱ Φαρισαῖοι ποὺ ἦσαν φιλάργυροι καὶ τὸν
είρωνεύοντο.

15Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Σεῖς εἶσθε ποὺ παριστάνετε ἐμπρὸς είς τοὺς ἀνθρώπους
ὅτι εἶσθε ἐν τάξει μὲ τὸν Θεόν, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ξέρει τὴν καρδιά σας· διότι ἐκεῖνο
ποὺ ἐξυψώνουν οἱ ἄνθρωποι εἶναι διὰ τὸν Θεὸν ἀποκρουστικόν.

16Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰωάννη ἦσαν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται· ἀπὸ τότε
κηρύσσεται τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ
καθένας βιάζεται νὰ μπῇ σ᾽ αὐτήν.

17Εἶναι εὐκολώτερον νὰ παρέλθῃ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρὰ νὰ πέσῃ μία
γραμμὴ τοῦ νόμου.

18Καθένας ποὺ χωρίζει τὴν γυναῖκά του καὶ νυμφεύεται ἄλλην, διαπράττει
μοιχείαν, καὶ καθένας, ποὺ νυμφεύεται διαζευγμένην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της,
διαπράττει μοιχείαν».

Ὁ πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος

19«Κάποτε ὑπῆρχε ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε πορφύραν καὶ
λινὰ ἐνδύματα καὶ ἐζοῦσε καθημερινῶς μέσα σὲ μεγάλην πολυτέλειαν.

20Κοντὰ είς τὴν πύλην του ἦτο ξαπλωμένος ἕνας πτωχός, ὀνομαζόμενος Λάζαρος, γεμᾶτος πληγές,

21ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νὰ χορτάσῃ ἀπὸ τὰ ψίχουλα ποὺ ἔπεφταν ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ πλουσίου. Ἀκόμη καὶ τὰ σκυλιὰ ἐσυνείθιζαν νὰ ἔρχωνται καὶ νὰ γλύφουν τὶς πληγές του.

22Συνέβη δὲ νὰ πεθάνῃ ὁ πτωχὸς καὶ νὰ φερθῇ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους είς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἐπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη.

23Είς τὸν Ἅδην, ὅπου ἐβασανίζετο, ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ βλέπει ἀπὸ μακρυὰ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Λάζαρον είς τοὺς κόλπους του.

24Καὶ ἐφώναξε καὶ εἶπε, «Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησέ με καὶ στεῖλε τὸν Λάζαρον νὰ βουτήξῃ τὴν ἄκρη τοῦ δακτύλου του σὲ νερὸ καὶ νὰ δροσίσῃ τὴν γλῶσσά μου, διότι ὑποφέρω μέσα σ᾽ αὐτὴν τὴν φλόγα».

25Ἀλλ᾽ ὁ Ἀβραὰμ εἶπε, «Παιδί μου, θυμήσου ὅτι σὺ ἀπήλαυσες τὰ ἀγαθά σου είς τὴν ζωήν σου ὅπως καὶ ὁ Λάζαρος τὰ κακά· τώρα ὅμως αὐτὸς ἐδῶ παρηγορεῖται καὶ σὺ ὑποφέρεις.

26Καὶ ἐκτὸς ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μεταξύ μας ἕνα μεγάλο χάσμα ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ περάσουν ἐκεῖνοι ποὺ θέλουν νὰ διαβοῦν ἀπ᾽ ἐδῶ σ᾽ ἐσᾶς, οὔτε οἱ ἀπ᾽ ἐκεῖ σ᾽ ἐμᾶς».

27Τότε εἶπε, «Σὲ παρακαλῶ λοιπόν, πατέρα, νὰ τὸν στείλῃς στὸ σπίτι τοῦ πατέρα μου,

28διότι ἔχω πέντε ἀδελφούς, νὰ τοὺς νουθετήσῃ, διὰ νὰ μὴ ἔλθουν καὶ αὐτοὶ είς τὸν τόπον αὐτὸν τῶν βασάνων».

29Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἀβραάμ, «Ἔχουν τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, ἂς τοὺς ἀκούσουν».

30Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ὄχι, πάτερ Ἀβραάμ, ἀλλ᾽ ἐὰν κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκροὺς πάῃ σ᾽ αὐτούς, θὰ μετανοήσουν».

31Ἀλλ᾽ ὁ Ἀβραὰμ τοῦ ἀπήντησε, «Ἐὰν δὲν ἀκοῦνε τὸν Μωϋσῆν καὶ τοὺς προφήτας, δὲν θὰ πεισθοῦν καὶ ἂν ἀκόμη ἀναστηθῇ κάποιος ἀπὸ τοὺς νεκρούς».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 17

Λόγοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

1Ἔλεγε δὲ εἰς τοὺς μαθητάς του, «Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἔλθουν τὰ σκάνδαλα, ἀλλοίμονον ὅμως εἰς ἐκεῖνον, διὰ τοῦ ὁποίου ἔρχονται.

2Τὸν συμφέρει νὰ κρεμασθῇ μιὰ μυλόπετρα γύρω ἀπὸ τὸν λαιμόν του καὶ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ νὰ σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς μικρούς.

3Προσέχετε τοὺς ἑαυτούς σας. Ἐὰν σοῦ κάνῃ κακὸ ὁ ἀδελφός σου, νὰ τὸν ἐπιτιμήσῃς καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, συγχώρησέ τον

4καὶ ἐὰν ἑπτὰ φορὲς τὴν ἡμέραν σοῦ κάνῃ κακὸ καὶ ἑπτὰ φορὲς τὴν ἡμέραν ἐπιστρέψῃ σ᾽ ἐσὲ καὶ σοῦ πῇ, «Μετανοῶ», συγχώρησέ τον».

5Καὶ οἱ ἀπόστολοι εἶπαν εἰς τὸν Κύριον, «Πρόσθεσε σ᾽ ἐμᾶς πίστιν».

6Ὁ δὲ Κύριος εἶπε, «Ἐὰν εἴχατε πίστιν σὰν τὸν σπόρο τοῦ σιναπιοῦ θὰ μπορούσατε νὰ πῆτε στὴν μουριὰ αὐτή, «Ξεριζώσου καὶ φυτέψου εἰς τὴν θάλασσαν», καὶ θὰ σᾶς ὑπήκουε.

7Ποιός ἀπὸ σᾶς ποὺ ἔχει ἕνα δοῦλον διὰ νὰ ὀργώνῃ τὸ χωράφι ἢ νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατα, θὰ τοῦ εἰπῇ, ὅταν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὸ χωράφι εἰς τὸ σπίτι, «Ἔλα ἀμέσως καὶ κάθησε νὰ φᾶς»;

8Δὲν θὰ τοῦ πῇ μᾶλλον, «Ἑτοίμασε τί θὰ φάω καὶ ζώσου τὴν ποδιὰ νὰ μὲ ὑπηρετήσῃς ὥσπου νὰ φάω καὶ νὰ πιῶ καὶ ὕστερα θὰ φᾷς ἐσὺ καὶ θὰ πιῇς»;

9Μήπως θὰ εἶναι εὐγνώμων εἰς τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, ἐπειδὴ ἔκανε ὅ, τι τὸν διέταξε; Δὲν νομίζω.

10Ἔτσι καὶ σεῖς, ὅταν κάνετε ὅλα ὅσα σᾶς ἔχουν διαταχθῆ, νὰ λέτε, «Εἴμεθα ἀνάξιοι δοῦλοι· ἐκάναμε ἐκεῖνο ποὺ ἔπρεπε νὰ κάνωμε».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θεραπεύει δέκα λεπρούς

11Ἐνῷ ἐβάδιζε πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐπερνοῦσε μεταξὺ τῆς Σαμαρείας καὶ τῆς Γαλιλαίας.

12Καὶ καθὼς ἔμπαινε σ᾿ ἕνα χωριό, τὸν συνήντησαν δέκα ἄνδρες λεπροί, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν λίγο μακρυά,

13καὶ τοῦ φώναζαν, «Ἰησοῦ Διδάσκαλε, ἐλέησέ μας».

14Ὅταν τοὺς εἶδε, τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε νὰ δείξετε τὸν ἑαυτόν σας είς τοὺς ἱερεῖς», καὶ ἐνῷ ἐπήγαιναν, ἐκαθαρίσθησαν.

15Ἕνας ἀπ᾿ αὐτούς, ὅταν εἶδε ὅτι ἐθεραπεύθηκε, ἐπέστρεψε δοξάζων τὸν Θεὸν μὲ δυνατὴν φωνὴν

16καὶ ἔπεσε μὲ τὸ πρόσωπον είς τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸν εὐχαριστοῦσε· καὶ αὐτὸς ἦτο Σαμαρείτης.

17Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν ἐκαθαρίσθησαν καὶ οἱ δέκα; Οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ εἶναι;

18Κανεὶς δὲν εὑρέθηκε νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ νὰ δοξάσῃ τὸν Θεὸν παρὰ αὐτὸς ὁ ἀλλοεθνής; »

19Καὶ εἶπε είς αὐτόν, «Σήκω ἐπάνω καὶ πήγαινε· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε».

Ἡ ἔλευσις τῆς Βασιλείας

20Ὅταν οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἐρώτησαν πότε θὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν ἔρχεται κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ τὴν παρατηρήσετε·

21δὲν θὰ ποῦν, «Νά την, ἐδῶ εἶναι» ἢ «Ἐκεῖ εἶναι»· καὶ μάλιστα ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα σας».

22Εἶπε δὲ είς τοὺς μαθητάς, «Θὰ ἔλθῃ καιρὸς ποὺ θὰ ἐπιθυμήσετε νὰ ἰδῆτε μιὰ ἀπὸ τὶς ἡμέρες τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ δὲν θὰ τὴν ἰδῆτε.

23Θὰ σᾶς ποῦν, «Νά ἐδῶ εἶναι», «Νά ἐκεῖ εἶναι», μὴ πηγαίνετε καὶ μὴ τοὺς ἀκολουθήσετε.

24 Διότι ὅπως ἡ ἀστραπή, ὅταν ἀστράφτῃ, λάμπει ἀπὸ τὸ ἕνα ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος ἕως τὸ ἄλλο, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τὴν ἡμέραν του.

25 Ἀλλὰ πρέπει πρῶτα νὰ πάθῃ πολλὰ καὶ νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τὴν γενεὰν αὐτήν.

26 Καὶ ὅπως συνέβη κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

27 Ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ἐνυμφεύοντο καὶ ὑπανδρεύοντο ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ ὁ Νῶε ἐμπῆκε είς τὴν κιβωτὸν καὶ ἦλθε ὁ κατακλυσμὸς καὶ τοὺς κατέστρεψε ὅλους.

28 Τὸ ἴδιο ποὺ συνέβη καὶ είς τὰς ἡμέρας τοῦ Λώτ· ἔτρωγαν, ἔπιναν, ἀγόραζαν, ἐπωλοῦσαν, ἐφύτευαν, ἔκτιζαν.

29 Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐβγῆκε ὁ Λὼτ ἀπὸ τὰ Σόδομα, ἔβρεξε φωτιὰ καὶ θειάφι ἀπὸ τὸν ούρανὸν καὶ τοὺς κατέστρεψε ὅλους.

30 Τὰ ἴδια θὰ συμβοῦν τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ φανερωθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

31 Κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐκεῖνος ποὺ θὰ εἶναι ἐπάνω είς τὴν ταράτσα καὶ τὰ πράγματά του εἶναι κάτω είς τὸ σπίτι, νὰ μὴ κατεβῇ γιὰ νὰ τὰ πάρῃ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ εἶναι είς τὸ χωράφι ἂς μὴν ἐπιστρέψῃ πίσω.

32 Νὰ θυμηθῆτε τὴν γυναῖκα τοῦ Λώτ.

33 Ὅποιος ζητήσῃ νὰ σώσῃ τὴν ζωήν του, θὰ τὴν χάσῃ ἀλλ᾽ ὅποιος τὴν χάσῃ, θὰ τὴν διατηρήσῃ.

34 Σᾶς λέγω, ὅτι τὴν νύχτα ἐκείνην θὰ εἶναι δύο είς ἕνα κρεββάτι, ὁ ἕνας θὰ παραληφθῇ, ὁ ἄλλος θὰ ἀφεθῇ.

35 Θὰ εἶναι δύο μαζὶ νὰ ἀλέθουν, ἡ μία θὰ παραληφθῇ, ἡ ἄλλη θὰ ἀφεθῇ·

36 [δύο θὰ βρίσκωνται είς τὸ χωράφι, ὁ ἕνας θὰ παραληφθῇ, ὁ ἄλλος θὰ ἀφεθῇ]».

37Καὶ τοῦ εἶπαν, «Ποῦ, Κύριε; ». Ἐκεῖνος δὲ τοὺς εἶπε, «Ὅπου εἶναι τὸ σῶμα, ἐκεῖ θὰ μαζευθοῦν καὶ οἱ ἀετοί».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 18

Ὁ ἄδικος κριτής

1Τοὺς εἶπε καὶ παραβολήν, διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται:

2«Είς κάποιαν πόλιν ὑπῆρχε ἕνας κριτὴς ποὺ οὔτε τὸν Θεὸν ἐφοβότανε οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρεπότανε.

3Είς τὴν πόλιν αὐτὴν ἦτο κάποια χήρα, ἡ ὁποία ἐρχότανε είς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δός μου τὸ δίκηο μου ἀπέναντι τοῦ ἀντιδίκου μου».

4Γιὰ ἕνα χρονικὸν διάστημα αὐτὸς ἠρνεῖτο, ἀλλ᾽ ἔπειτα εἶπε μέσα του, «Ἂν καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐντρέπομαι,

5ὅμως ἐπειδὴ ἡ χήρα αὐτὴ μὲ ἐνοχλεῖ, θὰ τῆς δώσω τὸ δίκηο της γιὰ νὰ μὴν ἔρχεται συνεχῶς καὶ μὲ ταλαιπωρῇ».

6Εἶπε δὲ ὁ Κύριος, «Ἀκούσατε τί λέγει ὁ ἄδικος κριτής.

7Καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀποδώσῃ ὁ Θεὸς τὸ δίκηο είς τοὺς ἐκλεκτούς του ποὺ τοῦ φωνάζουν ἡμέραν καὶ νύχτα, ἂν καὶ δείχνῃ ὑπομονήν;

8Σᾶς λέγω, ὅτι γρήγορα θὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκηο τους. Ἀλλ᾽ ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, θὰ βρῇ ἆραγε τὴν πίστιν είς τὴν γῆν; ».

Ὁ Φαρισαῖος καὶ ὁ τελώνης

9Εἶπε ἐπίσης σὲ μερικούς, ποὺ ἦσαν βέβαιοι διὰ τὴν δικήν τους δικαιοσύνην καὶ περιφρονοῦσαν τοὺς ἄλλους, τὴν ἑξῆς παραβολήν:

10«Δύο ἄνθρωποι ἀνέβηκαν είς τὸν ναόν, διὰ νὰ προσευχηθοῦν, ὁ ἕνας ἦτο Φαρισαῖος καὶ ὁ ἄλλος τελώνης.

11Ὁ Φαρισαῖος ἐστάθηκε καὶ ἔκανε τὴν ἑξῆς προσευχὴν ἐν σχέσει πρὸς τὸν ἑαυτόν του: «Θεέ, σὲ εὐχαριστῶ, διότι δὲν εἶμαι ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοὶ ἢ ὅπως αὐτὸς ἐδῶ ὁ τελώνης.

12Νηστεύω δυὸ φορὲς τὴν ἑβδομάδα, δίνω τὸ δέκατον ἀπὸ ὅλα, ὅσα ἀποκτῶ».

13Ὁ τελώνης ὅμως ἐστεκότανε μακρυὰ καὶ δὲν ἤθελε οὔτε τὰ μάτια του νὰ σηκώσῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἀλλ᾽ ἐκτυποῦσε τὸ στῆθός του καὶ ἔλεγε, «Θεέ, ἐλέησέ με τὸν ἁμαρτωλόν».

14Σᾶς λέγω, ὅτι αὐτὸς κατέβηκε εἰς τὸ σπίτι του δικαιωμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν παρά ὁ ἄλλος. Διότι ὅποιος ὑψώνει τὸν ἑαυτόν του θὰ ταπεινωθῇ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ταπεινώνει τὸν ἑαυτόν του θὰ ὑψωθῇ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εὐλογεῖ τὰ μικρὰ παιδιά

15Τοῦ ἔφερναν ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ διὰ νὰ τὰ ἀγγίξῃ. Ἀλλ᾽ ὅταν τὸ εἶδαν οἱ μαθηταὶ τοὺς ἐπέπληξαν.

16Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὰ προσκάλεσε καὶ εἶπε, «Ἀφῆστε τὰ παιδιὰ νὰ ἔλθουν σ᾽ ἐμὲ καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε· διότι σὲ τέτοιους ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

17Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅποιος δὲν δεχθῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ σὰν ἕνα παιδί, δὲν θὰ μπῇ σ᾽ αὐτήν».

Ἡ αἰώνιος ζωὴ καὶ τὰ ἐμπόδια ἀπὸ τὰ πλούτη

18Κάποιος ἄρχων τὸν ἐρώτησε, «Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάνω διὰ νὰ κληρονομήσω ζωὴν αἰώνιον; ».

19Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Γιατί μὲ ὀνομάζεις ἀγαθόν; Κανεὶς δὲν εἶναι ἀγαθὸς παρὰ μόνος ὁ Θεός.

20Τὰς ξέρεις τὰς ἐντολάς, Νὰ μὴ μοιχεύσῃς, νὰ μὴ φονεύσῃς, νὰ μὴ κλέψῃς, νὰ μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, νὰ τιμᾷς τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου».

21Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεανική μου ἡλικίαν».

22Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, τοῦ εἶπε, «Ἕνα ἀκόμη σοῦ λείπει· πώλησε ὅλα ὅσα ἔχεις καὶ μοίρασέ τα εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ θὰ ἔχῃς θησαυρὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔλα, ἀκολούθησέ με».

23Ἀλλ᾽ αὐτὸς ὅταν τὸ ἄκουσε, ἐλυπήθηκε πολύ, διότι ἤτανε πολὺ πλούσιος.

24Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε τόσον λυπημένον, εἶπε, «Πόσον δύσκολον εἶναι δι᾽ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὰ χρήματα νὰ μποῦν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25Εἶναι εὐκολώτερον νὰ περάσῃ μιὰ καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα μιᾶς βελόνας
παρὰ νὰ μπῇ ἕνας πλούσιος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

26Ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἄκουσαν εἶπαν, «Τότε ποιός μπορεῖ νὰ σωθῇ; ».

27Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἀδύνατα εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι δυνατὰ
εἰς τὸν Θεόν».

28Καὶ ὁ Πέτρος εἶπε, «Νά ἐμεῖς ἀφήσαμε ὅλα καὶ σὲ ἀκολουθήσαμε».

29Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ
ἄφησε σπίτι ἢ γονεῖς ἢ ἀδελφοὺς ἢ γυναῖκα ἢ παιδιὰ χάριν τῆς βασιλείας τοῦ
Θεοῦ,

30καὶ νὰ μὴ λάβῃ πολὺ περισσότερα εἰς τὸν παρόντα καιρὸν καὶ εἰς τὸν
μέλλοντα κόσμον ζωὴν αἰώνιον».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει διὰ τρίτην φορὰν τὸν θάνατόν του

31Ἀφοῦ ἐπῆρε τοὺς δώδεκα ἰδιαιτέρως, τοὺς εἶπε, «Ἰδού, ἀναβαίνομεν εἰς τὰ
Ἱεροσόλυμα καὶ θὰ ἐκπληρωθοῦν ὅλα τὰ γραμμένα ἀπὸ τοὺς προφήτας διὰ
τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

32Θὰ παραδοθῇ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ θὰ ἐμπαιχθῇ καὶ θὰ ὑβρισθῇ καὶ θὰ τὸν
φτύσουν

33καί, ἀφοῦ τὸν μαστιγώσουν, θὰ τὸν θανατώσουν καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θὰ
ἀναστηθῇ».

34Ἀλλ᾽ αὐτοὶ δὲν κατάλαβαν τίποτε ἀπ᾽ αὐτά. Ἡ σημασία τῶν λόγων αὐτῶν
τοὺς ἦτο κρυμμένη καὶ δὲν καταλάβαιναν τί τοὺς ἔλεγε.

Ἡ θεραπεία τοῦ τυφλοῦ τῆς Ἱεριχώ

35Καθὼς ἐπλησίαζε εἰς τὴν Ἱεριχώ, ἕνας τυφλὸς ἐκαθότανε κοντὰ εἰς τὸν
δρόμον καὶ ζητιάνευε.

36Ὅταν ἄκουσε νὰ περνᾷ πολὺς κόσμος, ἐρώτησε τί συμβαίνει.

37Τοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος διαβαίνει.

38Τότε ἐφώναξε, «Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαυΐδ, ἐλέησέ με».

39Ἐκεῖνοι ποὺ προηγοῦντο, τὸν ἐπέπλητταν διὰ νὰ σιωπήσῃ· ἀλλ᾽ αὐτὸς
ἐφώναζε πολὺ περισσότερον, «Υἱὲ τοῦ Δαυΐδ, ἐλέησέ με».

40Ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε καὶ διέταξε νὰ τοῦ τὸν φέρουν. Ὅταν αὐτὸς
ἐπλησίασε, τὸν ἐρώτησε,

41«Τί θέλεις νὰ σοῦ κάνω; ». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε, «Κύριε, θέλω νὰ ξαναϊδῶ».

42Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ξανάβλεψε· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε».

43Καὶ ἀμέσως ἀπέκτησε τὸ φῶς του καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε δοξάζων τὸν Θεόν.
Καὶ ὅλος ὁ λαός, ὅταν τὸ εἶδε, ἐδόξασε τὸν Θεόν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 19

Ὁ Ζακχαῖος

1Ὅταν ἐμπῆκε είς τὴν Ἱεριχώ, ἐπερνοῦσε διὰ μέσου τῆς πόλεως.

2Ἐκεῖ ἦτο κάποιος ποὺ ὠνομάζετο Ζακχαῖος· ἦτο ἀρχιτελώνης καὶ πλούσιος,

3καὶ ζητοῦσε νὰ ἰδῇ ποιός εἶναι ὁ Ἰησοῦς ἀλλὰ δὲν μποροῦσε ἀπὸ τὸ πλῆθος
διότι ἦτο κοντὸς τὸ ἀνάστημα.

4Ἔτρεξε λοιπὸν ἐμπρὸς καὶ ἀνέβηκε ἐπάνω σὲ μιὰ μουριά, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ, διότι
ἀπὸ ἐκεῖ ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ.

5Ὅταν ἔφθασε ὁ Ἰησοῦς είς τὸ μέρος αὐτό, ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ τὸν εἶδε
καὶ τοῦ εἶπε, «Ζακχαῖε, κατέβα γρήγορα, διότι πρέπει νὰ μείνω στὸ σπίτι σου
σήμερα».

6Καὶ κατέβηκε γρήγορα καὶ τὸν ὑποδέχθηκε μὲ χαράν.

7Ὅταν εἶδαν αὐτό, ὅλοι παρεπονοῦντο καὶ ἔλεγαν, «Είς τὸ σπίτι ἁμαρτωλοῦ
ἀνθρώπου πηγαίνει νὰ μείνῃ».

8Ὁ Ζακχαῖος ἐστάθηκε καὶ εἶπε είς τὸν Κύριον, «Τὸ ἥμισυ τῆς περιουσίας μου
δίνω, Κύριε, είς τοὺς πτωχοὺς καὶ ἐὰν μὲ δόλιον τρόπον ἐπῆρα ἀπὸ κάποιον
τίποτε, θὰ τοῦ τὸ ἀποδώσω τέσσερις φορὲς περισσότερον».

9Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σήμερα ἔγινε σωτηρία σὲ τοῦτο τὸ σπίτι, διότι καὶ ὁ
ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ,

10καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ἀναζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός».

Ἡ παραβολὴ τῶν μνῶν

11Ἐνῷ ἄκουαν αὐτά, τοὺς εἶπε καὶ μίαν παραβολήν, διότι ἦτο κοντὰ είς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ αὐτοὶ ἐνόμιζαν ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μέλλει νὰ φανερωθῇ ἀμέσως.

12Εἶπε λοιπόν, «Κάποιος ἀπὸ εύγενῆ καταγωγὴν ἐπῆγε σὲ μακρυνὴ χώρα διὰ νὰ λάβῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του βασιλικὴν ἐξουσίαν καὶ ὕστερα νὰ ἐπιστρέψῃ.

13Ἀφοῦ ἐκάλεσε δέκα δούλους του, τοὺς ἔδωκε δέκα ἑκατοντάδραχμα καὶ τοὺς εἶπε, «Ἐμπορευθῆτε μὲ αὐτὰ ἕως ὅτου ἐπιστρέψω».

14Ἀλλ᾽ οἱ συμπολῖται του τὸν ἐμισοῦσαν καὶ ἔστειλαν πίσω του πρεσβείαν λέγοντες, «Δὲν θέλομεν νὰ γίνῃ αὐτὸς βασιλεύς μας».

15Ὅταν ἐπανῆλθε, ἀφοῦ ἔλαβε τὴν βασιλικὴν ἐξουσίαν, εἶπε νὰ κληθοῦν οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς εἶχε δώσει τὰ χρήματα, διὰ νὰ μάθῃ τί εἶχε κερδήσει ὁ καθένας.

16Ὁ πρῶτος ἦλθε καὶ εἶπε, «Κύριε, τὸ ἑκατοντάδραχμό σου ἔφερε ἄλλα δέκα ἑκατοντάδραχμα».

17Ὁ κύριός του τοῦ εἶπε, «Εὖγε, δοῦλε καλέ, είς ἐλάχιστα ἐφάνηκες ἔμπιστος, πάρε ἐξουσίαν ἐπάνω σὲ δέκα πόλεις».

18Καὶ ἦλθε ὁ δεύτερος καὶ εἶπε, «Τὸ ἑκατοντάδραχμό σου, Κύριε, ἔκανε ἄλλα πέντε ἑκατοντάδραχμα».

19Εἶπε δὲ καὶ είς τοῦτον, «Καὶ σὺ ἔχε ἐξουσίαν ἐπάνω σὲ πέντε πόλεις».

20Ἦλθε καὶ ἄλλος δοῦλος καὶ εἶπε, «Κύριε, νά τὸ ἑκατοντάδραχμό σου, τὸ ὁποῖον εἶχα φυλάξει σ᾽ ἕνα μαντῆλι.

21Διότι σὲ ἐφοβόμουνα, ἐπειδὴ εἶσαι ἄνθρωπος αὐστηρός· παίρνεις ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔβαλες ἐσὺ καὶ θερίζεις ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔσπειρες».

22Ὁ κύριός του τοῦ λέγει, «Πονηρὲ δοῦλε, ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ στόματός σου θὰ σὲ κρίνω. Ἤξερες ὅτι εἶμαι ἄνθρωπος αὐστηρός, καὶ παίρνω ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔβαλα καὶ θερίζω ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔσπειρα.

23Γιατί λοιπὸν δὲν ἔβαλες τὸ χρῆμά μου εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ὅταν θὰ ἐπέστρεφα, θὰ τὸ εἰσέπραττα μαζὶ μὲ τόκον; ».

24Καὶ εἰς τοὺς παρευρισκομένους εἶπε, «Πάρτε ἀπὸ αὐτὸν τὸ ἑκατοντάδραχμο καὶ δῶστέ το σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ ἔχει τὰ δέκα ἑκατοντάδραχμα».

25Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε, ἔχει δέκα ἑκατοντάδραχμα».

26«Σᾶς λέγω, ὅτι εἰς τὸν καθένα ποὺ ἔχει, θὰ δοθοῦν καὶ ἄλλα, ἀπὸ ἐκεῖνον ὅμως ποὺ δὲν ἔχει, θὰ ἀφαιρεθῇ καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει.

27Ἀλλὰ ὅσον διὰ τοὺς ἐχθρούς μου αὐτούς, ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ εἶμαι βασιλεύς τους, φέρτε τους ἐδῶ καὶ σφάξτε τους μπροστά μου».

Θριαμβευτικὴ εἴσοδος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

28Ὅταν εἶπε αὐτά, ἐπροχώρησε διὰ νὰ ἀνεβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

29Ὅταν ἐπλησίασε εἰς τὴν Βηθφαγὴ καὶ τὴν Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος ποὺ ὀνομάζεται ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἔστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του

30καὶ τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε εἰς τὸ ἀπέναντι χωριό· καθὼς μπαίνετε μέσα, θὰ βρῆτε ἕνα πουλάρι δεμένο, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἐκάθησε· λύσατέ το καὶ φέρετέ το ἐδῶ.

31Καὶ ἂν σᾶς ἐρωτήσῃ κανείς, «Γιατί τό λύνετε; », θὰ ἀπαντήσετε ὡς ἑξῆς: «Ὁ Κύριος τὸ ἔχει ἀνάγκην».

32Ἐπῆγαν οἱ ἀπεσταλμένοι καὶ τὸ εὑρῆκαν νὰ στέκεται, ὅπως τοὺς εἶπε.

33Τὴν στιγμὴν ποὺ ἔλυναν τὸ πουλάρι, τοὺς εἶπαν οἱ κύριοί του, «Γιατί λύνετε τὸ πουλάρι; ».

34Αὐτοὶ δὲ εἶπαν, «Ὁ Κύριος τὸ ἔχει ἀνάγκην».

35Τὸ ἔφεραν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀφοῦ ἔστρωσαν εἰς τὸ πουλάρι τὰ ἐνδύματά τους, ἀνέβασαν ἐπάνω του τὸν Ἰησοῦν.

[36]Καθὼς προχωροῦσε, ἔστρωναν είς τὸν δρόμον τὰ ἐνδύματά τους.

[37]Ὅταν δὲ ἐπλησίαζε πλέον πρὸς τὴν κατάβασιν τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν,
ἄρχισαν ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἀπὸ χαρὰν νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεὸν μὲ μεγάλην
φωνὴν δι᾽ ὅλα τὰ θαύματα ποὺ εἶδαν,

[38]καὶ ἔλεγαν, Εύλογημένος ὁ Βασιλεὺς ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται είς τὸ ὄνομα τοῦ
Κυρίου. Είρήνη είς τὸν ούρανὸν καὶ δόξα ἐν τοῖς ὑψίστοις.

[39]Μερικοὶ Φαρισαῖοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ εἶπαν, «Διδάσκαλε, νὰ ἐπιπλήξῃς
τοὺς μαθητάς σου».

[40]Αύτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Σᾶς λέγω ὅτι, ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, θὰ φωνάξουν οἱ
πέτρες».

Θρῆνος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν Ἱερουσαλήμ

[41]Καὶ καθὼς ἐπλησίασε καὶ εἶδε τὴν πόλιν, ἔκλαψε γι᾽ αὐτὴν

[42]καὶ εἶπε, «Ἐὰν ἤξερες καὶ σὺ κατὰ τὴν ἡμέραν σου αὐτὴν τί εἶναι ὠφέλιμον
διὰ τὴν είρήνην σου! Ἀλλὰ τώρα εἶναι κρυμμένα ἀπὸ τὰ μάτια σου.

[43]Διότι θὰ ἔλθουν ἡμέρες γιὰ σὲ ποὺ θὰ σὲ περιφράξουν οἱ ἐχθροί σου μὲ
χαρακώματα, καὶ θὰ σὲ περικυκλώσουν καὶ θὰ σὲ πιέζουν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη,

[44]καὶ θὰ καταστρέψουν σὲ καὶ τὰ παιδιά σου ποὺ εἶναι μέσα σου καὶ δὲν θὰ
σοῦ ἀφήσουν πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα, διότι δὲν ἀντελήφθης τὸν χρόνον τῆς
ἐπισκέψεώς σου».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκαθαρίζει τὸν ναόν

[45]Καὶ ὅταν ἐμπῆκε είς τὸν ναόν, ἄρχισε νὰ βγάζῃ ἔξω ἐκείνους ποὺ ἐπωλοῦσαν
καὶ ἀγόραζαν

[46]καὶ τοὺς ἔλεγε, «Εἶναι γραμμένον ὅτι ὁ οἶκός μου εἶναι οἶκος
προσευχῆς, ἀλλὰ σεῖς τὸν ἐκάνατε φωληὰ ληστῶν».

[47]Καὶ κάθε ἡμέραν ἐδίδασκε είς τὸν ναόν, οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς
καὶ οἱ προύχοντες τοῦ λαοῦ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν ἐξολοθρεύσουν,

[48]ἀλλὰ δὲν ἤξεραν τί νὰ κάνουν, διότι ὅλος ὁ λαὸς τὸν ἄκουε μὲ μεγάλην
προσοχήν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 20

Ἡ ἐξουσία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀμφισβητεῖται

1Ὅταν μίαν ἡμέραν ἐδίδασκε τὸν λαὸν είς τὸν ναὸν καὶ ἐκήρυττε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, τὸν ἐπλησίασαν οἱ ἱερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς μαζὶ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους

2καὶ τοῦ εἶπαν, «Πές μας μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνεις αὐτὰ καὶ ποιός σου ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν αὐτήν; ».

3Αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Θὰ σᾶς κάνω καὶ ἐγὼ μίαν ἐρώτησιν: πέστε μου,

4τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἦτο ἀπὸ τὸν ούρανὸν ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; ».

5Αὐτοὶ συζητοῦσαν μεταξύ τους καὶ ἔλεγαν, «Ἐὰν ποῦμε, «Ἀπὸ τὸν ούρανόν», θὰ μᾶς πῇ «Γιατί δὲν ἐπιστέψατε σ᾽ αὐτόν; ».

6Ἐὰν ποῦμε, «Ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους», ὅλος ὁ λαὸς θὰ μᾶς λιθοβολήσῃ, διότι ἔχει πεισθῆ ὅτι ὁ Ἰωάννης εἶναι προφήτης».

7Ἀπεκρίθησαν ὅτι δὲν γνωρίζουν ἀπὸ ποῦ.

8Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Οὔτε καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω μὲ ποιάν ἐξουσίαν κάνω αὐτά».

Ἡ παραβολὴ τοῦ ἀμπελιοῦ

9Ἄρχισε δὲ νὰ λέγῃ είς τὸν λαὸν τὴν παραβολὴν αὐτήν: «Κάποιος ἄνθρωπος ἐφύτεψε ἕνα ἀμπέλι, τὸ ἐνοίκιασε είς γεωργοὺς καὶ ἔφυγε είς ξένην χώραν διὰ πολλὰ χρόνια.

10Τὸν κατάλληλον καιρὸν ἔστειλε πρὸς τοὺς γεωργοὺς ἕνα δοῦλον, διὰ νὰ τοῦ δώσουν ἀπὸ τοὺς καρποὺς τοῦ ἀμπελιοῦ. Οἱ γεωργοὶ ὅμως τὸν ἔδιωξαν μὲ ἀδειανὰ χέρια, ἀφοῦ τὸν ἔδειραν.

11Τοὺς ἔστειλε πάλιν ἄλλον δοῦλον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν ἀφοῦ τὸν ἔδειραν καὶ τὸν ἔβρισαν, τὸν ἔδιωξαν μὲ ἀδειανὰ χέρια.

12Καὶ ἔστειλε πάλιν τρίτον. Ἀλλ᾽ αὐτοὶ καὶ τοῦτον ἐτραυμάτισαν καὶ τὸν ἔδιωξαν.

[13]Εἶπε τότε ὁ κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ, «Τί νὰ κάνω; Θὰ στείλω τὸν υἱόν μου τὸν ἀγαπητόν, ἴσως ὅταν ἰδοῦν αὐτὸν θὰ τὸν σεβασθοῦν».

[14]Ὅταν ὅμως τὸν εἶδαν οἱ γεωργοί, συζητοῦσαν μεταξύ τους καὶ ἔλεγαν, «Αὐτὸς εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐμπρός, ἂς τὸν σκοτώσωμεν, διὰ νὰ γίνῃ δική μας ἡ κληρονομία».

[15]Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπέλι, τὸν ἐσκότωσαν. Τί θὰ κάνῃ λοιπὸν εἰς αὐτοὺς ὁ κύριος τοῦ ἀμπελιοῦ;

[16]Θὰ ἔλθῃ καὶ θὰ ἐξολοθρεύσῃ τοὺς γεωργοὺς αὐτοὺς καὶ θὰ δώσῃ τὸ ἀμπέλι σὲ ἄλλους». Ὅταν τὸ ἄκουσαν, εἶπαν, «Μὴ γένοιτο».

[17]Αὐτὸς τοὺς ἐκύτταξε εἰς τὰ μάτια καὶ εἶπε, «Τί σημαίνει αὐτὸ ποὺ εἶναι γραμμένον, Ὁ λίθος ποὺ ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαῖος λίθος;

[18]Ὅποιος πέσῃ ἐπάνω σ᾽ ἐκείνη τὴν πέτρα θὰ συντριβῇ· εἰς ὅποιον δὲ πέσῃ θὰ τὸν κάνῃ κομμάτια».

Περὶ καταβολῆς φόρου

[19]Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐζήτησαν ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ βάλουν χέρι ἐπάνω του, διότι ἐκατάλαβαν ὅτι τὴν παραβολὴν τὴν εἶπε γι᾽ αὐτούς, ἀλλὰ ἐφοβοῦντο τὸν λαόν.

[20]Ἐκαιροφυλακτοῦσαν λοιπὸν καὶ ἔστειλαν κατασκόπους οἱ ὁποῖοι ὑπεκρίνοντο τοὺς εὐσεβεῖς, διὰ νὰ βροῦν κάποιον λόγον του γιὰ πρόσχημα ὥστε νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἡγεμόνος.

[21]Καὶ τὸν ἐρώτησαν, «Διδάσκαλε, γνωρίζομεν ὅτι ὅσα λέγεις καὶ διδάσκεις εἶναι ὀρθὰ καὶ δὲν λαβαίνεις ὑπ᾽ ὄψιν σου πρόσωπον ἀνθρώπου ἀλλὰ διδάσκεις ἀληθινὰ τὸν δρόμον τοῦ Θεοῦ.

[22]Μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ δίνωμεν φόρον εἰς τὸν Καίσαρα ἢ ὄχι; ».

[23]Αὐτὸς ἀντελήφθη τὴν πονηρίαν τους καὶ τοὺς εἶπε, «Διατί μὲ πειράζετε;

[24]Δείξατέ μου ἕνα δηνάριον. Τίνος εἰκόνα καὶ ἐπιγραφὴν ἔχει; ». Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, «Τοῦ Καίσαρος».

25Τότε αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Δῶστε λοιπὸν εἰς τὸν Καίσαρα ὅσα ὀφείλονται εἰς τὸν Καίσαρα καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὅσα ὀφείλονται εἰς τὸν Θεόν».

26Καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν ἐνοχοποιήσουν ἀπὸ τὰ λόγια του ἐμπρὸς εἰς τὸν λαόν· ἐθαύμασαν διὰ τὴν ἀπάντησίν του καὶ ἐσιώπησαν.

Περὶ ἀναστάσεως

27Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Σαδδουκαίους, οἱ ὁποῖοι λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν, τὸν ἐπλησίασαν καὶ τὸν ἐρώτησαν,

28«Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς μᾶς ἄφησε γραπτὴν ἐντολὴν ὅτι ἐὰν ὁ ἀδελφὸς κάποιου ἔχῃ γυναῖκα καὶ πεθάνῃ ἄτεκνος, ὀφείλει ὁ ἀδελφός του νὰ πάρῃ τὴν γυναῖκα καὶ νὰ γεννήσῃ ἀπόγονον τοῦ ἀδελφοῦ του.

29Ὑπῆρχαν λοιπὸν ἑπτὰ ἀδελφοί. Ὁ πρῶτος ἐπῆρε γυναῖκα καὶ πέθανε ἄτεκνος·

30ὁ δεύτερος ἐπῆρε τὴν γυναῖκα ἀλλὰ πέθανε καὶ αὐτὸς ἄτεκνος·

31ἐπίσης τὴν ἐπῆρε ὁ τρίτος, καὶ κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ οἱ ἑπτὰ δὲν ἄφησαν παιδιὰ καὶ πέθαναν.

32Τελευταία ἀπὸ ὅλους πέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

33Κατὰ τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν ποίου ἀπ᾽ αὐτοὺς θὰ εἶναι σύζυγος; Διότι καὶ οἱ ἑπτὰ τὴν εἶχαν σύζυγον».

34Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου τούτου νυμφεύονται καὶ ὑπανδρεύονται,

35ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι ποὺ ἐκρίθησαν ἄξιοι νὰ κερδήσουν τὸν κόσμον ἐκεῖνον καὶ τὴν ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν, οὔτε νυμφεύονται οὔτε ὑπανδρεύονται,

36οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ πεθάνουν πλέον, διότι εἶναι ἴσοι πρὸς τοὺς ἀγγέλους καὶ εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ, ἐφ᾽ ὅσον εἶναι συμμέτοχοι τῆς ἀναστάσεως.

37Ὅτι θὰ ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί, τὸ ἔκανε γνωστὸν καὶ ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸ μέρος περὶ τῆς βάτου, ὅπου λέγει διὰ τὸν Κύριον ὅτι εἶναι ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, καὶ Θεὸς τοῦ Ἰσαάκ, καὶ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ.

38Ὁ Θεὸς δὲ δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων· γι᾽ αὐτὸν ὅλοι εἶναι
ζωντανοί».

39Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς ἀπεκρίθησαν, «Διδάσκαλε, καλὰ εἶπες».

40Καὶ δὲν ἐτολμοῦσαν πλέον νὰ τὸν ἐρωτήσουν διὰ τίποτε.

Εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς υἱὸς τοῦ Δαυΐδ;

41Εἶπε δὲ είς αὐτούς, «Πῶς λέγουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Δαυΐδ;

42Ὁ ἴδιος ὁ Δαυῒδ λέγει είς τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, Εἶπε ὁ Κύριος είς τὸν
Κύριόν μου· κάθησε είς τὰ δεξιά μου,

43ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

44Ὥστε ὁ Δαυῒδ τὸν ὀνομάζει Κύριον· πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι υἱός
του; ».

Κατάκρισις τῶν γραμματέων

45Ἐνῷ ὅλος ὁ λαὸς ἄκουε, εἶπε είς τοὺς μαθητάς του,

46«Προσέχετε τοὺς γραμματεῖς, είς τοὺς ὁποίους ἀρέσει νὰ κυκλοφοροῦν
στολισμένοι καὶ ἀγαποῦν τοὺς χαιρετισμοὺς είς τὰς ἀγοράς, τὰς
πρωτοκαθεδρίας είς τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς πρώτας θέσεις είς τὰ δεῖπνα,

47οἱ ὁποῖοι κατατρώγουν τὰ σπίτια τῶν χηρῶν καὶ γιὰ πρόφασι κάνουν
μακρὰς προσευχάς. Αὐτοὶ θὰ λάβουν μεγαλυτέραν τιμωρίαν».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 21

Τὸ δίλεπτον τῆς χήρας

1Ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε τοὺς πλουσίους νὰ βάζουν τὰ δῶρά τους είς
τὸ θησαυροφυλάκιον.

2Εἶδε καὶ μίαν πτωχὴν χήραν νὰ βάζῃ ἐκεῖ δύο λεπτὰ

3καὶ εἶπε, «Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἡ χήρα αὐτὴ ἡ πτωχὴ ἔβαλε περισσότερα
ἀπὸ ὅλους,

4διότι ὅλοι αὐτοὶ ἔβαλαν ἀπὸ τὸ περίσσευμά τους είς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ
αὐτὴ ἀπὸ τὸ ὑστέρημά της ἔβαλε ὅλα ὅσα εἶχε διὰ τὴν συντήρησίν της».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς προλέγει τὴν καταστροφὴν τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τὴν συντέλειαν τοῦ αἰῶνος

5Ὅταν μερικοὶ ἔλεγαν διὰ τὸν ναὸν ὅτι εἶναι κοσμημένος μὲ ὡραίους λίθους καὶ ἀφιερώματα, εἶπε,

6«Αὐτὰ ποὺ βλέπετε, θὰ ἔλθουν ἡμέρες ποὺ δὲν θὰ μείνῃ πέτρα ἐπάνω σὲ πέτρα ποὺ νὰ μὴ γκρεμισθῇ».

7Ἐκεῖνοι ἐρώτησαν, «Διδάσκαλε, πότε λοιπὸν θὰ γίνουν αὐτὰ καὶ ποιό θὰ εἶναι τὸ σημεῖον, ὅταν πρόκειται νὰ γίνουν αὐτά; ».

8Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Προσέχετε νὰ μὴ πλανηθῆτε, διότι πολλοὶ θὰ ἔλθουν εἰς τὸ ὄνομά μου καὶ θὰ λέγουν, «Ἐγὼ εἶμαι» καὶ «Ὁ καιρὸς ἐπλησίασε». Μὴ τοὺς ἀκολουθήσετε.

9Καὶ ὅταν ἀκούσετε πολέμους καὶ ἀκαταστασίες, μὴ φοβηθῆτε. Πρέπει πρῶτα νὰ γίνουν αὐτά, ἀλλὰ δὲν ἀκολουθεῖ ἀμέσως τὸ τέλος».

10Ὕστερα τοὺς εἶπε, «Θὰ σηκωθῇ ἔθνος ἐναντίον ἔθνους καὶ βασίλειον ἐναντίον βασιλείου.

11Θὰ γίνουν σεισμοὶ μεγάλοι κατὰ τόπους καὶ πεῖνα καὶ ἐπιδημίαι καὶ φοβερὰ φαινόμενα καὶ μεγάλα σημεῖα ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

12Πρὶν γίνουν ὅλα αὐτά, θὰ βάλουν τὰ χέρια ἐπάνω σας καὶ θὰ σᾶς καταδιώξουν καὶ θὰ σᾶς παραδώσουν εἰς τὰς συναγωγὰς καὶ εἰς τὰς φυλακάς, καὶ θὰ σᾶς ὁδηγήσουν εἰς βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου.

13Αὐτὰ θὰ εἶναι γιὰ σᾶς εὐκαιρία διὰ νὰ δώσετε μαρτυρίαν.

14Θυμηθῆτε λοιπὸν νὰ μὴ προετοιμάζετε τὴν ἀπολογίαν σας,

15διότι ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω στόμα καὶ σοφίαν, πρὸς τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ ἀντίπαλοί σας δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ἀντισταθοῦν οὔτε νὰ ἀντείπουν.

16Θὰ παραδοθῆτε δὲ καὶ ἀπὸ γονεῖς καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ θὰ θανατώσουν μερικοὺς ἀπὸ σᾶς

17καὶ θὰ σᾶς μισοῦν ὅλοι ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματός μου.

[18]Ἀλλὰ δὲν θὰ χαθῇ οὔτε μιὰ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας·

[19]μὲ τὴν ὑπομονήν σας θὰ κερδίσετε τὴν ζωήν σας.

[20]Ὅταν δὲ ἰδῆτε νὰ κυκλώνεται ἡ Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ στρατούς, τότε νὰ ξέρετε ὅτι ἐπλησίασε ἡ ἐρήμωσίς της.

[21]Τότε ἐκεῖνοι ποὺ θὰ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν ἂς φύγουν εἰς τὰ βουνὰ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ εἶναι εἰς τὴν πόλιν ἂς φύγουν ἔξω καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ εἶναι εἰς τὴν ὕπαιθρον ἂς μὴ μποῦν εἰς τὴν πόλιν,

[22]διότι ἡμέραι ἐκδικήσεως θὰ εἶναι αὐταί, διὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν ὅλα τὰ γραμμένα.

[23]Ἀλλοίμονον εἰς τὰς γυναῖκας ποὺ θὰ εἶναι ἔγκυοι καὶ θὰ θηλάζουν κατ᾽ ἐκείνας τὰς ἡμέρας, διότι θὰ εἶναι δυστυχία μεγάλη εἰς τὴν χώραν καὶ ὀργὴ εἰς τὸν λαὸν τοῦτον.

[24]Θὰ πέσουν ἐν στόματι μαχαίρας, θὰ ὁδηγηθοῦν αἰχμάλωτοι εἰς ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ἡ Ἱερουσαλὴμ θὰ καταπατῆται ἀπὸ ἐθνικούς, ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν οἱ χρόνοι τῶν ἐθνικῶν.

[25]Θὰ γίνουν σημεῖα εἰς τὸν ἥλιον, εἰς τὴν σελήνην καὶ εἰς τὰ ἄστρα καὶ εἰς τὴν γῆν ἀγωνία τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τὴν ἀμηχανίαν τους ἕνεκα τοῦ ἤχου καὶ τῆς ἀναταραχῆς τῆς θαλάσσης.

[26]Θὰ λιποθυμοῦν ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν φόβον τους καὶ τὴν ἀναμονὴν τῶν ἐπερχομένων εἰς τὸν κόσμον, διότι αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θὰ σαλευθοῦν.

[27]Καὶ τότε θὰ ἰδοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται μέσα σὲ σύννεφο μὲ δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν.

[28]Ὅταν ἀρχίσουν νὰ γίνωνται αὐτά, τότε κυττάξτε πρὸς τὰ πάνω καὶ σηκῶστε τὰ κεφάλια σας, διότι πλησιάζει ἡ ἀπολύτρωσίς σας».

Ἀνάγκη ἐγρηγόρσεως

[29]Καὶ εἶπε μίαν παραβολήν: «Παρατηρῆστε τὴν συκιὰ καὶ ὅλα τὰ δένδρα.

30Ὅταν ἤδη βλαστήσουν, βλέπετε καὶ καταλαβαίνετε μόνοι σας ὅτι
πλησιάζει πιὰ τὸ καλοκαίρι.

31Ἔτσι καὶ ὅταν ἰδῆτε νὰ γίνωνται αὐτά, νὰ γνωρίζετε ὅτι εἶναι πλησίον ἡ
βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

32Ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θὰ περάσῃ ἡ γενεὰ αὐτή, πρὶν γίνουν ὅλα αὐτά.

33Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θὰ παρέλθουν, οἱ λόγοι μου ὅμως δὲν θὰ παρέλθουν.

34Προσέχετε δὲ τὸν ἑαυτόν σας μήπως οἱ καρδιές σας γίνουν βαρειὲς ἀπὸ
κραιπάλην καὶ μέθην καὶ ἀπὸ φροντίδες βιοτικὲς καὶ σᾶς ἔλθῃ ἔξαφνα ἡ
ἡμέρα ἐκείνη,

35διότι θὰ ἔλθῃ σὰν παγίδα σ᾽ ὅλους ποὺ κάθονται εἰς ὅλην τὴν γῆν.

36Ἀγρυπνεῖτε λοιπόν, προσευχόμενοι πάντοτε διὰ νὰ καταξιωθῆτε νὰ
ἀποφύγετε ὅλα αὐτὰ ποὺ μέλλουν νὰ γίνουν καὶ νὰ σταθῆτε ἐμπρὸς εἰς τὸν
Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

37Τὴν ἡμέραν ἐδίδασκε εἰς τὸν ναόν, καὶ τὴν νύχτα ἔβγαινε καὶ διενυκτέρευε
εἰς τὸ ὄρος, τὸ ὀνομαζόμενον Ἐλαιῶν·

38καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐρχότανε ἀπὸ τὸ πρωῒ πρὸς αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν διὰ νὰ τὸν
ἀκούῃ.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 22

Ἡ προδοσία τοῦ Ἰούδα

1Ἐπλησίαζε ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Πάσχα.

2Καὶ ἐζητοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς τρόπον νὰ τὸν σκοτώσουν, διότι
ἐφοβοῦντο τὸν λαόν.

3Ἐμπῆκε δὲ ὁ Σατανᾶς εἰς τὸν Ἰούδαν, ποὺ ὠνομάζετο Ἰσκαριώτης καὶ ἦτο
ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα

4καὶ ἐπῆγε καὶ συνεζήτησε μὲ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ναοῦ
τὸ πῶς θὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ.

5Καὶ αὐτοὶ ἐχάρηκαν καὶ ἀνέλαβαν νὰ τοῦ δώσουν χρήματα.

6Αὐτὸς συμφώνησε καὶ ζητοῦσε εὐκαιρίαν νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ ὅταν δὲν θὰ παρευρίσκετο κόσμος.

Προετοιμασία διὰ τὸ τελευταῖον δεῖπνον

7Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ θυσιάσουν τὸ πάσχα

8καὶ ἔστειλε ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην καὶ τοὺς εἶπε, «Πηγαίνετε, ἑτοιμάστε μας τὸ πάσχα, διὰ νὰ τὸ φάγωμεν».

9Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν, «Ποῦ θέλεις νὰ τὸ ἑτοιμάσωμε; ».

10Ἐκεῖνος δὲ τοὺς εἶπε, «Ὅταν θὰ μπῆτε στὴν πόλι, θὰ σᾶς συναντήσῃ κάποιος ποὺ θὰ κρατῇ μία στάμνα μὲ νερό· ἀκολουθῆστέ τον στὸ σπίτι ποὺ θὰ μπῇ

11καὶ θὰ πῆτε είς τὸν οἰκοδεσπότην τοῦ σπιτιοῦ, «Ὁ Διδάσκαλος σοῦ παραγγέλλει, Ποῦ εἶναι τὸ κατάλυμα, ὅπου θὰ φάγω τὸ πάσχα μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς μου; ».

12Καὶ ἐκεῖνος θὰ σᾶς δείξῃ ἕνα μεγάλο στρωμένο ἀνῶγι· ἐκεῖ ἑτοιμάστε».

13Ὅταν ἐπῆγαν, βρῆκαν ὅπως τοὺς εἶχε πῆ καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

Τὸ τελευταῖον δεῖπνον

14Καὶ ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα, ἐκάθησε είς τὸ τραπέζι καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι μαζί του.

15Καὶ τοὺς εἶπε, «Πολὺ ἐπεθύμησα νὰ φάγω τοῦτο τὸ πάσχα μαζί σας προτοῦ νὰ πάθω,

16διότι σᾶς λέγω ὅτι δὲν θὰ τὸ φάγω πλέον, ἕως ὅτου συντελεσθῇ είς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

17Ὅταν ἐπῆρε τὸ ποτήριον, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε, «Λάβετε τοῦτο καὶ διαμοιράσατέ το μεταξύ σας,

18διότι σᾶς λέγω, ὅτι ἀπὸ τώρα καὶ είς τὸ ἑξῆς δὲν θὰ πιῶ ἀπὸ τὸ προϊὸν τοῦτο τῆς ἀμπέλου, ὥσπου νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ».

[19]Καὶ ἐπῆρε ἄρτον καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, τὸν ἔκοψε σὲ τεμάχια,
τοὺς τὸν ἔδωκε καὶ εἶπε, «Τοῦτο εἶναι τὸ σῶμά μου, τὸ ὁποῖον δίδεται πρὸς
χάριν σας· τοῦτο κάνετε εἰς ἀνάμνησίν μου».

[20]Καὶ ἐπῆρε ἐπίσης τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δεῖπνον καὶ εἶπε, «Αὐτὸ τὸ ποτήριον
εἶναι ἡ νέα διαθήκη ποὺ σφραγίζεται μὲ τὸ αἷμα μου, τὸ ὁποῖον χύνεται πρὸς
χάριν σας.

[21]Ἀλλὰ νά, τὸ χέρι ἐκείνου ποὺ θὰ μὲ παραδώσῃ εἶναι μαζί μου ἐπάνω εἰς τὸ
τραπέζι.

[22]Καὶ ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πηγαίνει σύμφωνα πρὸς τὸ ὡρισμένον,
ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ τοῦ ὁποίου παραδίδεται».

[23]Αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ συζητοῦν μεταξύ τους ποιός ἆραγε ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι
ἐκεῖνος, ποὺ πρόκειται νὰ τὸ κάνῃ.

Ὁ ἀληθινὰ μεγάλος

[24]Ἔγινε δὲ καὶ φιλονικεία μεταξύ τους περὶ τοῦ ποιός ἀπὸ αὐτοὺς φαίνεται νὰ
εἶναι μεγαλύτερος.

[25]Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν γίνονται κύριοι αὐτῶν καὶ
ἐκεῖνοι ποὺ τὰ ἐξουσιάζουν ὀνομάζονται εὐεργέται.

[26]Σεῖς ὅμως μὴ κάνετε τὸ ἴδιο, ἀλλ᾽ ὁ μεγαλύτερος μεταξύ σας ἂς φέρεται
ὅπως ὁ νεώτερος καὶ ὁ ἀρχηγὸς σὰν ὑπηρέτης.

[27]Διότι ποιός εἶναι μεγαλύτερος, ἐκεῖνος ποὺ κάθεται εἰς τὸ τραπέζι ἢ ἐκεῖνος
ποῦ ὑπηρετεῖ; Δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ κάθεται εἰς τὸ τραπέζι; Ἐγὼ ὅμως εἶμαι
μεταξύ σας σὰν ὑπηρέτης.

[28]Σεῖς εἴσθε ἐκεῖνοι ποὺ ἐμείνατε μαζί μου κατὰ τὰς δοκιμασίας μου·

[29]καὶ ὅπως ὁ Πατέρας μου ἔθεσε εἰς τὴν διάθεσίν μου βασιλείαν καὶ ἐγὼ
διαθέτω διὰ σᾶς

[30]διὰ νὰ τρώγετε καὶ νὰ πίνετε εἰς τὸ τραπέζι μου εἰς τὴν βασιλείαν μου καὶ
θὰ καθήσετε ἐπάνω σὲ θρόνους, διὰ νὰ δικάζετε τὰς δώδεκα φυλὰς τοῦ
Ἰσραήλ».

Προλέγεται ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου

31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος, «Σίμων, Σίμων, ὁ Σατανᾶς σᾶς ἐζήτησε διὰ νὰ σᾶς κοσκινίσῃ ὅπως τὸ σιτάρι,

32 ἐγὼ ὅμως προσευχήθηκα γιὰ σὲ διὰ νὰ μὴ σὲ ἐγκαταλείψῃ ἡ πίστις σου καὶ σύ, ὅταν ποτὲ ἐπιστρέψῃς, στήριξε τοὺς ἀδελφούς σου».

33 Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, «Κύριε, εἶμαι ἕτοιμος νὰ πάω μαζί σου καὶ σὲ φυλακὴν καὶ σὲ θάνατον».

34 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Σοῦ λέγω, Πέτρε, ὅτι πρὶν ἀκόμη λαλήσῃ σήμερα ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορὲς ὅτι δὲν μὲ ξέρεις».

35 Καὶ τοὺς εἶπε, «Ὅταν σᾶς ἔστειλα χωρὶς βαλάντιον καὶ σάκκον καὶ ὑποδήματα, μήπως ἐστερηθήκατε τίποτε; ». Αὐτοὶ δὲ εἶπαν, «Τίποτε».

36 Τότε τοὺς εἶπε, «Ἀλλὰ τώρα ἐκεῖνος ποὺ ἔχει βαλάντιον, ἂς τὸ πάρῃ, ὁμοίως καὶ τὸν σάκκον, καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει μαχαίρι ἂς πωλήσῃ τὰ ἐνδύματά του καὶ ἂς ἀγοράσῃ.

37 Διότι σᾶς λέγω, ὅτι πρέπει νὰ ἐκπληρωθῇ εἰς ἐμὲ καὶ τοῦτο ποὺ εἶναι γραμμένον: Καὶ συγκαταριθμήθηκε μεταξὺ τῶν ἀνόμων· καὶ ἔτσι ὅσα ἀφοροῦν ἐμὲ λαμβάνουν τέλος».

38 Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Κύριε, νά, ὑπάρχουν δύο μαχαίρια ἐδῶ». Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Φθάνει πιά».

Γεθσημανῆ

39 Ὕστερα ἐβγῆκε καὶ ἐπῆγε, ὅπως ἐσυνείθιζε, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· τὸν ἀκολούθησαν δὲ καὶ οἱ μαθηταί του.

40 Ὅταν ἔφθασε εἰς τὸν τόπον, τοὺς εἶπε, «Προσευχηθῆτε, διὰ νὰ μὴ πέσετε εἰς πειρασμόν».

41 Καὶ ἀποχωρίσθηκε ἀπὸ αὐτοὺς εἰς ἀπόστασιν πετροβολιᾶς καὶ ἀφοῦ ἐγονάτισε, προσευχότανε,

42 καὶ ἔλεγε, «Πατέρα, ἐὰν θέλῃς, ἀπομάκρυνε τὸ ποτῆρι τοῦτο ἀπὸ ἐμέ, πλὴν ἂς μὴ γίνῃ τὸ θέλημά μου ἀλλὰ τὸ δικό σου».

43Ἐμφανίσθηκε δὲ εἰς αὐτὸν ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐνίσχυε.

44Καὶ ἐπειδὴ περιέπεσε εἰς ἀγωνίαν, προσευχότανε θερμότερα, καὶ ὁ ἱδρώς του ἔγινε σὰν σταγόνες αἵματος, ποὺ ἔπεφταν εἰς τὴν γῆν.

45Ὅταν ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴν προσευχήν, ἦλθε εἰς τοὺς μαθητάς του καὶ τοὺς εὑρῆκε νὰ κοιμοῦνται ἀπὸ τὴν λύπην,

46καὶ τοὺς εἶπε, «Γιατί κοιμᾶσθε; Σηκωθῆτε καὶ προσευχηθῆτε, διὰ νὰ μὴ πέσετε εἰς πειρασμόν».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συλλαμβάνεται

47Ἐνῷ ἀκόμη μιλοῦσε, ἔρχεται ὄχλος, καὶ ὁ καλούμενος Ἰούδας, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ἦτο ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ ἐπλησίασε τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ τὸν φιλήσῃ.

48Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ἰούδα, μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; ».

49Ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσαν ἀντελήφθησαν τί θὰ συνέβαινε, τοῦ εἶπαν, «Κύριε, νὰ κτυπήσωμε μὲ τὸ μαχαίρι; ».

50Καὶ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἀπέκοψε τὸ δεξὶ αὐτί.

51Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Ἀφῆστε τὰ πράγματα ἕως ἐδῶ». Καὶ ἄγγιξε τὸ αὐτὶ τοῦ δούλου καὶ τὸν ἐθεράπευσε.

52Καὶ εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ναοῦ καὶ πρεσβυτέρους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει ἐναντίον του, «Σὰν νὰ ἤμουν ληστὴς ἐβγήκατε μὲ μαχαίρια καὶ ξύλα;

53Ὅταν ἤμουν κάθε ἡμέρα μαζί σας εἰς τὸν ναόν, δὲν ἁπλώσατε τὰ χέρια ἐπάνω μου. Ἀλλ᾽ αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα σας καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους».

Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸν Χριστόν

54Ὅταν τὸν συνέλαβαν, τὸν ἔφεραν καὶ τὸν ἔμπασαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀρχιερέως. Ὁ δὲ Πέτρος ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μακρυά.

55Ἄναψαν φωτιὰ εἰς τὸ μέσον τῆς αὐλῆς καὶ ἐκάθησαν ὅλοι μαζί, ἐκάθησε δὲ καὶ ὁ Πέτρος μεταξύ τους.

56 Μία ὑπηρέτρια τὸν εἶδε νὰ κάθεται κοντὰ στὴν φωτιά, τὸν ἐκύτταξε καλά, καὶ εἶπε, «Καὶ αὐτὸς ἤτανε μαζί του».

57 Ἀλλ᾽ αὐτὸς τὸ ἀρνήθηκε καὶ εἶπε, «Γυναῖκα, δὲν τὸν ξέρω».

58 Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἕνας ἄλλος, ὅταν τὸν εἶδε, εἶπε, «Καὶ σὺ εἶσαι ἀπ᾽ αὐτούς». Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος εἶπε, «Ἄνθρωπε, δὲν εἶμαι».

59 Ἀφοῦ ἐπέρασε περίπου μιὰ ὥρα, κάποιος ἄλλος εἶπε μὲ βεβαιότητα, «Πραγματικά, καὶ αὐτὸς ἤτανε μαζί του, διότι εἶναι Γαλιλαῖος».

60 Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος εἶπε, «Ἄνθρωπε, δὲν ξέρω τί λές». Καὶ ἀμέσως, ἐνῷ ἀκόμη αὐτὸς μιλοῦσε, ἐλάλησε ὁ πετεινός.

61 Ὁ Κύριος ἐγύρισε καὶ ἐκύτταξε κατὰ πρόσωπον τὸν Πέτρον καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Πέτρος τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὅταν τοῦ εἶπε, «Πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἀπαρνηθῇς τρεῖς φορές».

62 Καὶ ἐβγῆκε ἔξω καὶ ἔκλαψε πικρά.

63 Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐκρατοῦσαν τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἐνέπαιζαν καὶ τὸν ἔδερναν.

64 Τοῦ ἐκάλυψαν τὴν κεφαλήν, τὸν ἐκτυποῦσαν εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, «Προφήτευσε ποιός εἶναι ἐκεῖνος ποὺ σ᾽ ἐκτύπησε»,

65 καὶ πολλὲς ἄλλες βλασφημίες τοῦ ἔλεγαν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τῶν ἀρχιερέων

66 Ὅταν ἐξημέρωσε, ἐμαζεύθηκαν οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ συνέδριόν τους καὶ τοῦ λέγουν,

67 «Πές μας, ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός; ». Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἐὰν σᾶς πῶ, δὲν
θὰ μὲ πιστέψετε· 68 καὶ ἐὰν σᾶς ἐρωτήσω, δὲν θὰ μοῦ ἀποκριθῆτε οὔτε θὰ μὲ
ἀπολύσετε·

69 ἀπὸ τώρα ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θὰ κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ».

70 Καὶ εἶπαν ὅλοι, «Σὺ λοιπὸν εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ; ». Καὶ αὐτὸς ἀπήντησε, «Σεῖς λέτε ὅτι ἐγὼ εἶμαι».

71Αύτοὶ εἶπαν, «Τί ἄλλη μαρτυρία μᾶς χρειάζεται; Τὸ ἀκούσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀπὸ τὸ στόμα του».

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 23

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος Πιλάτου

1Τότε ἐσηκώθηκαν ὅλα τὰ μέλη τοῦ συνεδρίου καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Πιλᾶτον.

2Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν κατηγοροῦν λέγοντες, «Εὑρήκαμεν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον νὰ διαστρέφῃ τὸ ἔθνος μας, νὰ ἐμποδίζῃ νὰ δίνωμεν φόρους εἰς τὸν Καίσαρα καὶ νὰ λέγῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὅτι εἶναι ὁ Χριστός, ὁ βασιλεύς».

3Τότε ὁ Πιλᾶτος τὸν ἐρώτησε, «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ». Ἐκεῖνος δὲ τοῦ ἀπεκρίθη, «Σὺ τὸ λέγεις».

4Ὁ Πιλᾶτος εἶπε τότε εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὰ πλήθη, «Δὲν βρίσκω καμμίαν αἰτίαν κατηγορίας εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν».

5Ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι ἐπέμεναν καὶ ἔλεγαν ὅτι ἀναταράσσει τὸν λαὸν καὶ διδάσκει εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν· ἀφοῦ ἄρχισε ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἦλθε ἕως ἐδῶ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Ἡρώδη

6Ὅταν ὁ Πιλᾶτος ἄκουσε «Γαλιλαίαν», ἐρώτησε ἐὰν ὁ ἄνθρωπος εἶναι Γαλιλαῖος

7καὶ ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ὑπάγεται εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἡρώδη, τὸν ἔστειλε εἰς αὐτόν, διότι εὑρίσκετο καὶ ὁ Ἡρώδης εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας.

8Ὅταν ὁ Ἡρώδης εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρηκε πολύ, διότι ἐπὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῇ, ἐπειδὴ εἶχε ἀκούσει πολλὰ γι᾽ αὐτὸν καὶ ἤλπιζε νὰ τὸν ἰδῇ νὰ κάνῃ καὶ κανένα θαῦμα.

9Τοῦ ὑπέβαλε πολλὰς ἐρωτήσεις, αὐτὸς ὅμως δὲν τοῦ ἔδωσε καμμίαν ἀπόκρισιν.

10Ἀλλ᾽ ἐστέκοντο ἐκεῖ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, οἱ ὁποῖοι δριμύτατα τὸν κατηγοροῦσαν.

11Τότε ὁ Ἡρώδης μαζὶ μὲ τοὺς στρατιώτας του τὸν ἐξευτέλισε καὶ τὸν ἐνέπαιξε· ὕστερα τοῦ ἐφόρεσε ἕναν λαμπρὸν μανδύαν καὶ τὸν ἔστειλε πάλιν είς τὸν Πιλᾶτον.

12Τὴν ἡμέραν αὐτὴν ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πιλᾶτος ἔγιναν φίλοι μεταξύ τους· προηγουμένως ἦσαν είς ἔχθραν.

Πιλᾶτος, Βαραββᾶς καὶ Ἰησοῦς

13Ὁ Πιλᾶτος συνεκάλεσε τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ἄρχοντας καὶ τὸν λαόν,

14καὶ τοὺς εἶπε, «Μοῦ ἐφέρατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν σὰν ταραξίαν τοῦ λαοῦ ἀλλὰ ἐγώ, ἀφοῦ τὸν ἀνέκρινα ἐνώπιόν σας, δὲν εὑρῆκα είς αὐτὸν τίποτε ἀπὸ ὅσα τὸν κατηγορεῖτε.

15Ἀλλ᾽ οὔτε καὶ ὁ Ἡρώδης, διότι τὸν παρέπεμψε σ᾽ ἐμᾶς. Δὲν ἔχει κάνει τίποτε ἄξιον θανάτου.

16Ἀφοῦ λοιπὸν τὸν τιμωρήσω, θὰ τὸν ἀφήσω ἐλεύθερον».

17[Εἶχε ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς ἐλευθερώσῃ ἕνα κατὰ τὴν ἑορτήν].

18Ἀλλ᾽ ὅλον τὸ πλῆθος ἐφώναξε, «Θανάτωσε τοῦτον, καὶ ἐλευθέρωσέ μας τὸν Βαραββᾶν»,

19ὁ ὁποῖος ἦτο φυλακισμένος διὰ στάσιν ποὺ ἔγινε είς τὴν πόλιν καὶ διὰ φόνον.

20Ὁ Πιλᾶτος, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ ἀπολύσῃ τὸν Ἰησοῦν, τοὺς μίλησε καὶ πάλιν.

21Ἀλλ᾽ αὐτοὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ φωνάζουν, «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον».

22Διὰ τρίτην φορὰν τοὺς εἶπε, «Τί κακὸν ἔκανε; Δὲν εὑρῆκα είς αὐτὸν τίποτε ἄξιον θανάτου· ἀφοῦ λοιπὸν τὸν τιμωρήσω, θὰ τὸν ἀπολύσω».

23Ἀλλ᾽ αὐτοὶ ἐπέμεναν μὲ δυνατὲς φωνὲς καὶ ἐζητοῦσαν νὰ σταυρωθῇ, καὶ οἱ φωνὲς οἱ δικές τους καὶ τῶν ἀρχιερέων ὑπερίσχυσαν.

24Καὶ ὁ Πιλᾶτος ἀπεφάσισε νὰ γίνῃ τὸ αἴτημά τους.

25Ἀπέλυσε πρὸς χάριν τους τὸν Βαραββᾶν ποὺ ἐζητοῦσαν καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο φυλακισμένος διὰ στάσιν καὶ φόνον, τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε εἰς τὴν διάθεσίν τους.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ

26Καὶ καθὼς τὸν ἐπήγαιναν, ἔπιασαν κάποιον Σίμωνα Κυρηναῖον, ὁ ὁποῖος ἐρχότανε ἀπὸ τὴν ὕπαιθρον καὶ ἔβαλαν ἐπάνω του τὸν σταυρὸν διὰ νὰ τὸν βαστάζῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν.

27Τὸν ἀκολουθοῦσε δὲ πολὺς κόσμος καὶ γυναῖκες, ποὺ ἐκτυποῦσαν τὰ στήθη τους καὶ τὸν ἐθρηνολογοῦσαν.

28Ὁ Ἰησοῦς ἐστράφη πρὸς αὐτὰς καὶ εἶπε, «Θυγατέρες τῆς Ἱερουσαλήμ, μὴ κλαῖτε γιὰ μένα, νὰ κλαῖτε μᾶλλον γιὰ τὸν ἑαυτόν σας καὶ γιὰ τὰ παιδιά σας.

29Διότι θὰ ἔλθουν ἡμέρες ποὺ θὰ λέγουν, «Εὐτυχεῖς οἱ στεῖρες καὶ οἱ κοιλιές, ποὺ δὲν ἐγέννησαν, καὶ μαστοί, ποὺ δὲν ἐθήλασαν».

30Τότε θὰ ἀρχίσουν νὰ λέγουν εἰς τὰ βουνά, «Πέστε ἐπάνω μας», καὶ εἰς τοὺς λόφους, «Σκεπάστε μας»,

31διότι ἐὰν κάνουν αὐτὰ εἰς τὸ χλωρὸν δένδρον, τί θὰ συμβῇ εἰς τὸ ξερό; ».

32Ὡδηγοῦντο καὶ δύο κακοῦργοι, διὰ νὰ θανατωθοῦν μαζί του.

33Καὶ ὅταν ἦλθαν εἰς τὸν τόπον ποὺ ὠνομάζετο Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους, τὸν ἕνα εἰς τὰ δεξιά, καὶ τὸν ἄλλον εἰς τὰ ἀριστερά.

34Ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε, «Πατέρα, συγχώρησέ τους, διότι δὲν ξέρουν τί κάνουν». Ὅταν δὲ ἐμοίραζαν τὰ ἐνδύματά του, ἔρριξαν κλήρους.

35Ὁ δὲ λαὸς ἐστεκότανε καὶ ἔβλεπε. Τὸν περιέπαιζαν δὲ μαζὶ μὲ αὐτοὺς καὶ οἱ ἄρχοντες καὶ ἔλεγαν, «Ἄλλους ἔσωσε, ἂς σώσῃ τὸν ἑαυτόν του, ἐὰν αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ἐκλεκτὸς τοῦ Θεοῦ».

36Τὸν εἰρωνεύοντο δὲ καὶ οἱ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐπλησίαζαν καὶ τοῦ προσέφεραν ξύδι

37καὶ ἔλεγαν, «Ἐὰν εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν ἑαυτόν σου».

38Ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του ὑπῆρχε καὶ ἐπιγραφὴ γραμμένη μὲ γράμματα Ἑλληνικά, Ρωμαϊκὰ καὶ Ἑβραϊκά: «Αὐτὸς εἶναι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων».

39Ἕνας ἀπὸ τοὺς κρεμασμένους κακούργους τὸν ἐβλασφημοῦσε καὶ ἔλεγε, «Ἐὰν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός, σῶσε τὸν ἑαυτόν σου καὶ ἐμᾶς».

40Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἄλλος, τὸν ἐπέπληξε καὶ τοῦ εἶπε, «Δὲν φοβᾶσαι οὔτε τὸν Θεόν, ἀφοῦ καὶ σὺ βρίσκεσαι στὴν ἴδια καταδίκη;

41Καὶ ἐμεῖς μὲν δικαίως, διότι ἀπολαμβάνομεν ἄξια ἐκείνων ποὺ ἐκάναμε, ἐνῷ αὐτὸς δὲν ἔκανε κανένα κακόν».

42Καὶ εἶπε είς τὸν Ἰησοῦν, «Μνήσθητί μου Κύριε, ὅταν ἔλθῃς είς τὴν βασιλείαν σου».

43Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ἀλήθεια σοῦ λέγω, σήμερα θὰ εἶσαι μαζί μου είς τὸν παράδεισον».

Θάνατος τοῦ Χριστοῦ

44Ἦτο ἤδη περίπου ἕκτη ὥρα καὶ ἔγινε σκοτάδι είς ὅλην τὴν γῆν ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν,

45καὶ ὁ ἥλιος δὲν ἐφαίνετο καὶ ἐσχίσθηκε τὸ παραπέτασμα τοῦ ναοῦ είς τὸ μέσον.

46Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ εἶπε, «Πατέρα, είς τὰ χέρια σου παραδίδω τὸ πνεῦμά μου». Καὶ ὅταν εἶπε αὐτό, ἐξέπνευσε.

47Ὅταν ὁ ἑκατόνταρχος εἶδε τί ἔγινε, ἐδόξασε τὸν Θεὸν καὶ εἶπε, «Πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ἀθῶος».

48Καὶ ὅλος ὁ κόσμος ποὺ εἶχε ἔλθει διὰ νὰ ἰδῇ τὸ θέαμα αὐτό, ὅταν εἶδε ὅσα συνέβησαν, ἐπέστρεφαν καὶ κτυποῦσαν τὰ στήθη τους.

49Ὅλοι οἱ γνωστοί του καὶ αἱ γυναῖκες ποὺ τὸν εἶχαν ἀκολουθήσει ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἐστέκοντο καὶ ἔβλεπαν αὐτὰ ἀπὸ μακρυά.

Ἐνταφιασμὸς τοῦ Χριστοῦ

50Ὑπῆρχε κάποιος, ὀνομαζόμενος Ἰωσήφ, βουλευτὴς καὶ ἄνθρωπος ἀγαθὸς
καὶ δίκαιος,

51ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο σύμφωνος μὲ τὴν ἀπόφασιν καὶ τὴν πρᾶξιν τους. Ἦτο ἀπὸ
τὴν Ἀριμαθαίαν, πόλιν τῆς Ἰουδαίας, καὶ ἐπερίμενε καὶ αὐτὸς τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ.

52Αὐτὸς ἦλθε εἰς τὸν Πιλᾶτον καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ,

53καὶ ἀφοῦ τὸ κατέβασε, τὸ ἐτύλιξε μὲ σινδόνι καὶ τὸ ἔβαλε εἰς λαξευμένον
μνῆμα, εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε ἐνταφιασθῆ.

54Καὶ ἦτο ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς καὶ ἐπλησίαζε τὸ Σάββατον.

55Αἱ γυναῖκες, ποὺ εἶχαν ἔλθει μαζί του ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν,
παρακολούθησαν καὶ εἶδαν τὸ μνῆμα καὶ πῶς ἐνταφιάσθηκε τὸ σῶμά του·

56ὕστερα ἐπέστρεψαν σπίτι τους καὶ ἑτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα. Καὶ τὸ μὲν
Σάββατον ἡσύχασαν σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολήν.

ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ 24

Ὁ κενὸς τάφος

1Ἀλλὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, πρὶν ἀκόμη χαράξῃ, ἦλθαν εἰς τὸ
μνῆμα καὶ ἔφεραν τὰ ἀρώματα, ποὺ εἶχαν ἑτοιμάσει καὶ μαζί τους ἦσαν καὶ
μερικὲς ἄλλες.

2Ἐπειδὴ εἶδαν ὅτι ὁ λίθος εἶχε κυλισθῆ ἀπὸ τὸ μνῆμα,

3ἐμπῆκαν μέσα, ἀλλὰ δὲν εὑρῆκαν τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

4Καὶ ἐνῷ εὑρίσκοντο εἰς ἀπορίαν γι᾽ αὐτό, ἐμφανίσθηκαν εἰς αὐτὰς δύο ἄνδρες
μὲ ἐνδύματα ἀστραφτερά.

5Αὐταὶ κατελήφθησαν ἀπὸ φόβον καὶ ἔσκυβαν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, οἱ δὲ
ἄνδρες τοὺς εἶπαν, «Γιατί ζητᾶτε τὸν ζωντανὸν μεταξὺ τῶν νεκρῶν;

6Δὲν εἶναι ἐδῶ ἀλλ᾽ ἀναστήθηκε· θυμηθῆτε τί σᾶς εἶπε, ἐνῷ ἤτανε ἀκόμη εἰς τὴν
Γαλιλαίαν,

7ὅτι πρέπει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ σὲ χέρια ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ σταυρωθῇ, καὶ τὴν τρὶτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ».

8Καὶ ἐθυμήθηκαν τὰ λόγια του,

9καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ μνημεῖον ἀνήγγειλαν ὅλα αὐτὰ είς τοὺς ἕνδεκα καὶ είς ὅλους τοὺς λοιπούς.

10Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Ἰωάννα καὶ ἡ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καὶ αἱ λοιπαί, ποὺ ἦσαν μαζί τους, εἶναι αἱ γυναῖκες ποὺ εἶπαν αὐτὰ είς τοὺς ἀποστόλους.

11Ἀλλὰ τὰ λόγια τους ἐφάνησαν είς αὐτοὺς σὰν ἀνοησίες καὶ δὲν τὰς ἐπίστεψαν.

12Ὁ Πέτρος ὅμως ἐσηκώθηκε καὶ ἔτρεξε είς τὸ μνῆμα καὶ ὅταν ἔσκυψε, εἶδε μὸνον τὰ σάβανα καὶ ἐπῆγε σπίτι του θαυμάζων διὰ τὸ γεγονός.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίζεται εἰς τὴν ὁδὸν πρὸς Ἐμμαούς

13Τὴν ἴδια ἡμέρα δύο ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπήγαιναν σ᾽ ἕνα χωριὸ ποὺ ἀπεῖχε ἑξῆντα στάδια ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ὠνομάζετο Ἐμμαούς.

14Καὶ μιλοῦσαν μεταξύ τους δι᾽ ὅλα αὐτὰ τὰ συμβάντα.

15Καὶ ἐνῷ ἐμιλοῦσαν καὶ συζητοῦσαν, ὁ Ἰησοῦς ὁ ἴδιος τοὺς ἐπλησίασε καὶ ἐβάδιζε μαζί τους.

16Ἀλλὰ κάτι ἐκρατοῦσε τὰ μάτια τους, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν.

17Τοὺς ἐρώτησε, «Τί εἶναι αὐτὰ ποὺ συζητεῖτε μεταξύ σας κατὰ τὴν πορείαν καὶ γιατί εἶσθε σκυθρωποί; ».

18Ὁ ἕνας, ὁ ὀνομαζόμενος Κλεώπας, τοῦ ἀπεκρίθη, «Σὺ εἶσαι ὁ μόνος ποὺ κατοικεῖ είς τὴν Ἱερουσαλὴμ χωρὶς νὰ ξέρῃ ὅσα συνέβησαν ἐκεῖ αὐτὰς τὰς ἡμέρας; ».

[19]Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Ποιά; ». Ἐκεῖνοι ἀπεκρίθησαν, «Τὰ σχετικὰ μὲ τὸν
Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ὁ ὁποῖος ἦτο προφήτης δυνατὸς εἰς ἔργα καὶ λόγους
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ

[20]καὶ πῶς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντές μας τὸν παρέδωκαν νὰ καταδικασθῇ
εἰς θάνατον καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

[21]Ἐμεῖς δὲ ἐλπίζαμεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ποὺ μέλλει νὰ λυτρώσῃ τὸν Ἰσραήλ. Καὶ
σὰν νὰ μὴ ἦτο αὐτὸ ἀρκετόν, εἶναι σήμερα ἡ τρίτη ἡμέρα ἀφ᾽ ὅτου συνέβησαν
αὐτά.

[22]Καὶ μερικὲς γυναῖκες ἀπὸ τὸν κύκλον μας μᾶς ἐξέπληξαν· ἐπῆγαν πολὺ πρωῒ
εἰς τὸ μνῆμα

[23]ἀλλὰ δὲν εὑρῆκαν τὸ σῶμά του καὶ ὅταν ἐπέστρεψαν ἔλεγαν ὅτι εἶδαν καὶ
ὀπτασίαν ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι εἶπαν ὅτι αὐτὸς ζῇ.

[24]Ἐπῆγαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἦσαν μαζί μας εἰς τὸ μνῆμα καὶ τὸ
εὑρῆκαν ὅπως εἶχαν πῆ αἱ γυναῖκες, αὐτὸν ὅμως δὲν τὸν εἶδαν».

[25]Αὐτὸς τότε τοὺς εἶπε, «Ὢ ἀνόητοι καὶ βραδύνοοι εἰς τὸ νὰ πιστεύετε εἰς ὅλα
ὅσα ἐλάλησαν οἱ προφῆται!

[26]Δὲν ἔπρεπε ὁ Χριστὸς νὰ πάθῃ ὅλα αὐτὰ καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν δόξαν του; ».

[27]Ὕστερα ἄρχισε ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν καὶ ὅλους τοὺς προφήτας καὶ τοὺς
ἑρμήνευε ὅσα ἀνεφέροντο γι᾽ αὐτὸν εἰς ὅλας τὰς γραφάς.

[28]Καὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸ χωριὸ εἰς τὸ ὁποῖον ἐπήγαιναν, αὐτὸς δὲ
προσποιήθηκε ὅτι πηγαίνει μακρύτερα.

[29]Ἀλλὰ τὸν ἐπίεζαν καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Μεῖνε μαζί μας, διότι πλησιάζει ἡ
ἑσπέρα, καὶ ἡ ἡμέρα εἶναι σχεδὸν εἰς τὸ τέλος». Καὶ ἐμπῆκε διὰ νὰ μείνῃ μαζί
τους.

[30]Ὅταν ἐκάθησε εἰς τὸ τραπέζι μαζί τους, ἐπῆρε τὸ ψωμί, τὸ εὐλόγησε καὶ
ἀφοῦ τὸ ἔκοψε τοὺς τὸ ἔδωκε.

31Τότε ἀνοίχθηκαν τὰ μάτια τους καὶ τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἔγινε
ἄφαντος.

32Καὶ εἶπαν μεταξύ τους, «Δὲν ἔκαιε μέσα μας ἡ καρδιά μας καθὼς μᾶς
ἐμιλοῦσε εἱς τὸν δρόμον καὶ μᾶς ἐξηγοῦσε τὰς γραφάς; ».

33Καὶ ἐσηκώθηκαν ἀμέσως καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εὑρῆκαν
τοὺς ἕνδεκα καὶ ὅσους ἦσαν μαζί τους νὰ εἶναι μαζεμμένοι

34καὶ νὰ λέγουν ὅτι ἀληθῶς ὁ Κύριος ἀναστήθηκε καὶ ἐμφανίσθηκε εἰς τὸν
Σίμωνα.

35Τότε αὐτοὶ διηγήθηκαν ὅσα συνέβησαν εἰς τὸν δρόμον καὶ πῶς τὸν
ἀνεγνώρισαν ὅταν ἔκοβε τὸ ψωμί.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀποστόλους

36Ἐνῷ δὲ ἔλεγαν αὐτά, ὁ Ἰησοῦς ὁ ἴδιος ἐστάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς λέγει,
«Εἰρήνη ὑμῖν».

37Καταληφθέντες δὲ ἀπὸ τρόμον καὶ φόβον, ἐνόμιζαν ὅτι βλέπουν φάντασμα.

38Ἀλλ᾽ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Γιατί εἶσθε ταραγμένοι καὶ γιατί ἀνεβαίνουν σκέψεις
στὶς καρδιές σας;

39Ἰδέτε τὰ χέρια μου καὶ τὰ πόδια μου· εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος· ψηλαφίστε με καὶ
ἰδέτε· ἕνα φάντασμα δὲν ἔχει σάρκα καὶ ὀστᾶ, ὅπως βλέπετε νὰ ἔχω ἐγώ».

40Καὶ ὅταν εἶπε αὐτό, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια του καὶ τὰ πόδια του.

41Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν χαράν τους ἀκόμη δὲν ἐπίστευαν καὶ ἦσαν κατάπληκτοι
τοὺς εἶπε, «Ἔχετε τίποτε φαγώσιμον ἐδῶ; ».

42Τοῦ ἔδωκαν ἕνα κομμάτι ἀπὸ ψητὸ ψάρι καὶ κηρήθραν ἀπὸ μέλι,

43αὐτὸς τὰ ἐπῆρε καὶ ἔφαγε μπροστά τους.

44Καὶ ὕστερα τοὺς εἶπε, «Αὐτοὶ εἶναι οἱ λόγοι ποὺ σᾶς εἶπα, ἐνῷ ἤμουν ἀκόμη
μαζί σας, ὅτι δηλαδὴ πρέπει νὰ ἐκπληρωθοῦν ὅλα, ὅσα εἶναι γραμμένα εἰς τὸν
νόμον τοῦ Μωϋσέως, εἰς τοὺς Προφήτας καὶ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς γιὰ μένα».

45Τότε τοὺς ἄνοιξε τὸν νοῦν νὰ καταλάβουν τὰς γραφάς,

46καὶ τοὺς εἶπε, «Ἔτσι εἶναι γραμμένον καὶ ἔτσι ἔπρεπε ὁ Χριστὸς νὰ πάθῃ καὶ νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν,

47καὶ νὰ κηρυχθῇ είς τὸ ὄνομά του μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν είς ὅλα τὰ ἔθνη ἀρχίζοντες ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

48Σεῖς εἶσθε μάρτυρες αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

49Καὶ ἰδού, ἐγὼ στέλλω σ᾿ ἐσᾶς ὅ, τι ὑποσχέθηκε ὁ Πατέρας μου· σεῖς δὲ καθῆστε είς τὴν πόλιν Ἱερουσαλὴμ ἕως ὅτου ἐνδυθῆτε δύναμιν ἐξ ὕψους».

Ἡ Ἀνάληψις

50Τοὺς ὡδήγησε δὲ ἔξω ἕως τὴν Βηθανίαν καὶ ἀφοῦ ἐσήκωσε τὰ χέρια του τοὺς εὐλόγησε.

51Καὶ ἐνῷ τοὺς εὐλογοῦσε, ἀποχωρίσθηκε ἀπ᾿ αὐτοὺς καὶ ἐφέρετο ἐπάνω είς τὸν οὐρανόν.

52Αὐτοὶ τὸν προσκύνησαν καὶ ἐπέστρεψαν είς τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ μεγάλην χαράν,

53καὶ ἦσαν πάντοτε είς τὸν ναόν, δοξολογοῦντες καὶ εὐχαριστοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 1

Πρόλογος

1Ἐν ἀρχῇ ὑπῆρχεν ὁ Λόγος καὶ ὁ Λόγος ἦτο πρὸς τὸν Θεὸν καὶ Θεὸς ἦτο ὁ Λόγος.

2Αὐτὸς ὑπῆρχε ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.

3Ὅλα ἔγιναν δι᾽ αὐτοῦ καὶ χωρὶς αὐτὸν τίποτε δὲν ἔγινε ἀπὸ ὅσα ἔχουν γίνει.

4Μέσα εἰς αὐτὸν ὑπῆρχε ζωὴ καὶ ἡ ζωὴ ἦτο τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων.

5Καὶ τὸ φῶς φωτίζει εἰς τὸ σκοτάδι ἀλλὰ τὸ σκοτάδι δὲν τὸ κατενίκησε.

6Παρουσιάσθηκε κάποιος ἄνθρωπος, ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο Ἰωάννης.

7Αὐτὸς ἦλθε χάριν μαρτυρίας, νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς, διὰ νὰ πιστέψουν ὅλοι δι᾽ αὐτοῦ.

8Δὲν ἦτο ἐκεῖνος τὸ φῶς ἀλλὰ ἦλθε νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς.

9Τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ ὁποῖον φωτίζει κάθε ἄνθρωπον, ἤρχετο εἰς τὸν κόσμον.

10Εἰς τὸν κόσμον ἦτο καὶ ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ ἔγινε ἀλλ᾽ ὁ κόσμος δὲν τὸν ἀνεγνώρισε.

11Εἰς τοὺς δικούς του ἦλθε ἀλλ᾽ οἱ δικοί του δὲν τὸν ἐδέχθησαν.

12Εἰς ὅσους ὅμως τὸν ἐδέχθησαν, ἔδωκε ἐξουσίαν νὰ γίνουν παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, εἰς ἐκείνους δηλαδὴ ποὺ πιστεύουν εἰς τὸ ὄνομά του,

13οἱ ὁποῖοι οὔτε ἀπὸ αἵματα οὔτε ἀπὸ τὸ θέλημα σαρκὸς οὔτε ἀπὸ τὸ θέλημα ἀνδρὸς ἀλλ᾽ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐγεννήθηκαν.

14Καὶ ὁ Λόγος ἐσαρκώθηκε καὶ ἔμεινε μεταξύ μας καὶ εἴδαμε τὴν δόξαν του, μίαν δόξαν ποὺ ἔχει ἕνας μονογενὴς Υἱὸς ἀπὸ τὸν Πατέρα, γεμᾶτος χάριν καὶ ἀλήθειαν.

[15]Ὁ Ἰωάννης μαρτυρεῖ δι᾽ αὐτὸν καὶ ἐφώναζε, «Αὐτὸς εἶναι διὰ τὸν ὁποῖον
εἶπα, Ἐκεῖνος, ποὺ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμέ, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ἐμέ, διότι
ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ ἐμέ».

[16]Καὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἐπήραμε ὅλοι ἐμεῖς καὶ τὴν μίαν χάριν κατόπιν
τῆς ἄλλης·

[17]διότι ὁ νόμος ἐδόθηκε διὰ τοῦ Μωϋσέως· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἦλθαν διὰ
τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

[18]Τὸν Θεὸν κανεὶς δὲν ἔχει ἰδῆ ποτέ. Ὁ μονογενὴς Υἱὸς ποὺ εἶναι είς τὸν
κόλπον τοῦ Πατέρα, ἐκεῖνος τὸν ἔκαμε γνωστόν.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ

[19]Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἔστειλαν ἀπὸ τὰ
Ἱεροσόλυμα ἱερεῖς καὶ Λευΐτας νὰ τὸν ἐρωτήσουν, «Σὺ ποιός εἶσαι; ».

[20]Καὶ ὡμολόγησε καὶ δὲν ἀρνήθηκε ἀλλὰ ὡμολόγησε, «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ
Χριστός».

[21]Καὶ τὸν ἐρώτησαν πάλιν, «Τί, λοιπόν, εἶσαι σύ; Ὁ Ἠλίας; ». Καὶ λέγει, «Δὲν
εἶμαι». «Ὁ Προφήτης εἶσαι σύ; ». Καὶ ἀπεκρίθη, «Ὄχι».

[22]Εἶπαν λοιπὸν είς αὐτόν, «Ποιός εἶσαι; Διὰ νὰ δώσωμεν ἀπάντησιν είς
ἐκείνους ποὺ μᾶς ἔστειλαν. Τί λὲς γιὰ τὸν ἑαυτόν σου; ».

[23]Ὁ Ἰωάννης εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ἡ φωνὴ ἑνὸς ποὺ φωνάζει είς τὴν ἔρημον,
Κάνετε ἴσιο τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου, καθὼς εἶπε ὁ Ἡσαΐας ὁ προφήτης».

[24]Οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ μέρους τῶν Φαρισαίων

[25]καὶ τὸν ἐρώτησαν, «Γιατί λοιπὸν βαπτίζεις, ἐὰν δὲν εἶσαι σὺ ὁ Χριστὸς οὔτε ὁ
Ἠλίας οὔτε ὁ Προφήτης; ».

[26]Ἀπεκρίθη είς αὐτοὺς ὁ Ἰωάννης, «Ἐγὼ βαπτίζω μὲ νερὸ ἀλλὰ μεταξύ σας
στέκεται ἕνας ποὺ σεῖς δὲν τὸν ξέρετε,

[27]αὐτὸς ποὺ ἔρχεται ὕστερα ἀπὸ ἐμέ, καὶ εἶναι ἀνώτερός μου, τοῦ ὁποίου δὲν
εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ λουρὶ ἀπὸ τὸ ὑπόδημά του».

28Αὐτὰ συνέβησαν είς τὴν Βηθανίαν πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, ὅπου ὁ Ἰωάννης
ἐβάπτιζε.

29Τὴν ἄλλην ἡμέραν βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν καὶ
λέγει, «Νά ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ποὺ σηκώνει τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

30Αὐτὸς εἶναι διὰ τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶπα, «Ὕστερα ἀπὸ ἐμὲ ἔρχεται κάποιος, ποὺ
εἶναι ἀνώτερός μου, διότι ὑπῆρχε πρὶν ἀπὸ ἐμέ».

31Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν τὸν ἤξερα, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ φανερὸς είς τὸν Ἰσραήλ, διὰ
τοῦτο ἦλθα ἐγὼ νὰ βαπτίζω μὲ νερό».

32Καὶ ὁ Ἰωάννης ἔδωσε μαρτυρίαν, καὶ εἶπε, «Εἶδα τὸ Πνεῦμα νὰ κατεβαίνῃ
σὰν περιστερὰ ἀπὸ τὸν ούρανὸν καὶ ἔμεινε ἐπάνω του.

33Ἐγὼ δὲν τὸν ἤξερα, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔστειλε νὰ βαπτίζω μὲ νερό, ἐκεῖνος
μοῦ εἶπε, «Είς ὅποιον θὰ ἰδῇς νὰ κατεβαίνῃ τὸ Πνεῦμα καὶ νὰ μένῃ ἐπάνω του,
αὐτὸς εἶναι ποὺ βαπτίζει μὲ Πνεῦμα Ἅγιον».

34Καὶ ἐγὼ εἶδα καὶ ἐμαρτύρησα ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

Οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ καὶ ὁ Ἰησοῦς

35Τὴν ἄλλην ἡμέραν πάλιν ἐστεκότανε ἐκεῖ ὁ Ἰωάννης μὲ δύο ἀπὸ τοὺς
μαθητάς του·

36ἐκύτταξε τὸν Ἰησοῦν καθὼς ἐπερνοῦσε καὶ εἶπε, «Νά ὁ Ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ».

37Ἄκουσαν αὐτὸ οἱ δύο μαθηταὶ καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν.

38Ὅταν ἐγύρισε ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶδε νὰ τὸν ἀκολουθοῦν, τοὺς λέγει, «Τί
ζητᾶτε; ». Ἐκεῖνοι εἶπαν, «Ραββί, (τὸ ὁποῖον μεταφραζόμενον σημαίνει,
Διδάσκαλε) ποῦ μένεις; ».

39Αὐτὸς τοὺς ἀπαντᾶ, «Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε». Ἦλθαν λοιπὸν καὶ εἶδαν ποῦ μένει
καὶ ἔμειναν μαζί του τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Ἦτο δὲ ἡ ὥρα δέκα περίπου.

40Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ποὺ ἄκουσαν τί εἶπε ὁ Ἰωάννης καὶ ἀκολούθησαν τὸν
Ἰησοῦν, ἦτο ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος Πέτρου.

41Αὐτὸς βρίσκει πρῶτα τὸν ἀδελφόν του Σίμωνα καὶ τοῦ λέγει, «Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν» (τὸ ὁποῖον μεταφραζόμενον σημαίνει Χριστός).

42Τὸν ἔφερε εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος τὸν ἐκύτταξε καὶ εἶπε, «Σὺ εἶσαι ὁ Σίμων, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ· θὰ ὀνομασθῇς Κηφᾶς» (τὸ ὁποῖον σημαίνει Πέτρος).

43Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤθελε ὁ Ἰησοῦς νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Γαλιλαίαν καὶ βρίσκει τὸν Φίλιππον καὶ τοῦ λέγει, «Ἀκολούθησέ με».

44Κατήγετο δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδά, ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἀνδρέα καὶ τοῦ Πέτρου.

45Ὁ Φίλιππος εὑρίσκει τὸν Ναθαναὴλ καὶ τοῦ λέγει, «Εὑρήκαμε ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον καὶ οἱ Προφῆται, τὸν Ἰησοῦν, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ».

46Καὶ ὁ Ναθαναὴλ τοῦ εἶπε, «Εἶναι δυνατὸν ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ νὰ προέλθῃ κανένα καλό; ». Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Φίλιππος, «Ἔλα νὰ ἰδῇς».

47Εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὸν Ναθαναὴλ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπε, «Νά ἕνας ἀληθινὸς Ἰσραηλίτης, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει δόλος».

48Ὁ Ναθαναὴλ τοῦ εἶπε, «Ἀπό ποῦ μὲ γνωρίζεις; ». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Πρὶν σὲ φωνάξῃ ὁ Φίλιππος, σὲ εἶδα νὰ εἶσαι κάτω ἀπὸ τὴ συκιά».

49Ὁ Ναθαναὴλ τοῦ λέγει, «Ραββί, σὺ εἶσαι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ».

50Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἐπειδὴ σοῦ εἶπα ὅτι σὲ εἶδα κὰτω ἀπὸ τὴ συκιά, πιστεύεις; Θὰ ἰδῇς μεγαλύτερα πράγματα ἀπὸ αὐτά».

51Καὶ προσέθεσε, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια, σᾶς λέγω, ἀπὸ τώρα θὰ βλέπετε τὸν ούρανὸν ἀνοιγμένον καὶ τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ νὰ ἀνεβαίνουν καὶ νὰ κατεβαίνουν πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 2

Ὁ γάμος τῆς Κανᾶ

[1]Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν ἐγινότανε γάμος εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ ἦτο ἐκεῖ.

[2]Ἦτο δὲ προσκαλεσμένος καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταί του εἰς τὸν γάμον.

[3]Ὅταν ἐσώθηκε τὸ κρασί, ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ λέγει, «Δὲν ἔχουν κρασί».

[4]Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Τί ἐπεμβαίνεις σ' ἐμέ, γυναῖκα; Δὲν ἦλθε ἀκόμη ἡ ὥρα μου».

[5]Λέγει ἡ μητέρα του εἰς τοὺς ὑπηρέτας, «Κάνετε ὅ, τι σᾶς πῇ».

[6]Ὑπῆρχαν ἐκεῖ ἕξη πέτρινες στάμνες, κατὰ τὸ Ἰουδαϊκὸν ἔθιμον τοῦ καθαρισμοῦ, ποὺ ἐχωροῦσαν ἀνὰ δύο ἢ τρεῖς μετρητάς.

[7]Λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς ὑπηρέτας, «Γεμίστε τὶς στάμνες μὲ νερό». Καὶ τὶς ἐγέμισαν ἕως ἐπάνω.

[8]Ὕστερα τοὺς λέγει, «Πάρτε τώρα καὶ φέρτε εἰς τὸν προϊστάμενον τοῦ συμποσίου». Καὶ ἔφεραν.

[9]Μόλις ἐγεύθηκε ὁ προϊστάμενος τοῦ συμποσίου τὸ νερὸ ποὺ εἶχε γίνει κρασί — καὶ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ ἦλθε, ἐνῷ οἱ ὑπηρέται, ποὺ εἶχαν βάλει τὸ νερό, ἤξεραν — φωνάζει ὁ προϊστάμενος τοῦ συμποσίου τὸν γαμβρὸν

[10]καὶ τοῦ λέγει, «Κάθε ἄνθρωπος πρῶτα προσφέρει τὸ καλὸ κρασὶ καὶ ὅταν πιοῦν ἀρκετόν, τότε προσφέρει τὸ κατώτερον· σὺ ἐφύλαξες τὸ καλὸ κρασὶ ἕως τώρα».

[11]Μὲ τοῦτο ἔκαμε τὴν ἀρχὴν τῶν θαυμάτων ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφανέρωσε τὴν δόξαν του καὶ ἐπίστεψαν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταί του.

[12]Ὕστερα κατέβηκε εἰς τὴν Καπερναοὺμ αὐτὸς καὶ ἡ μητέρα του, οἱ ἀδελφοί του καὶ οἱ μαθηταί του καὶ ἔμειναν ἐκεῖ ὀλίγες ἡμέρες.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκαθαρίζει τὸν ναόν

[13]Ἐπειδὴ ἐπλησίαζε τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων, ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

14Καὶ εὐρῆκε είς τὸν ναὸν ἐκείνους ποὺ ἐπωλοῦσαν βόδια, πρόβατα καὶ περιστέρια καὶ τοὺς ἀργυραμοιβοὺς νὰ κάθωνται.

15Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε ἕνα μαστίγιον ἀπὸ σχοινιά, ἔβγαλε ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν ὅλους καὶ τὰ πρόβατα καὶ τὰ βόδια, καὶ διεσκόρπισε τὰ νομίσματα τῶν ἀργυραμοιβῶν καὶ ἀνέτρεψε τὰ τραπέζια.

16Είς ἐκείνους ποὺ ἐπωλοῦσαν τὰ περιστέρια εἶπε, «Σηκῶστε αὐτὰ ἀπὸ ἐδῶ, μὴ κάνετε τὸν οἶκον τοῦ Πατέρα μου οἶκον ἐμπορίου».

17Οἱ μαθηταί του ἐθυμήθηκαν ὅτι εἶναι γραμμένον, Ὁ ζῆλος διὰ τὸν οἶκόν σου θὰ μὲ καταφάγῃ.

18Οἱ Ἰουδαῖοι τότε τοῦ εἶπαν, «Τί σημεῖον μᾶς δείχνεις ὅτι ἔχεις δικαίωμα νὰ κάνῃς αὐτά; ».

19Ἀπεκρίθη είς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Γκρεμίστε τὸν ναὸν αὐτὸν καὶ σὲ τρεῖς ἡμέρες θὰ τὸν ἀνοικοδομήσω».

20Τότε τοῦ εἶπαν οἱ Ἰουδαῖοι, «Σαράντα ἕξη χρόνια χρειάσθηκαν γιὰ νὰ κτισθῇ ὁ ναὸς αὐτὸς καὶ σὺ θὰ τὸν ἀνοικοδομήσῃς σὲ τρεῖς ἡμέρες; ».

21Ἀλλ᾽ ὁ ναὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος μιλοῦσε ἦτο τὸ σῶμά του.

22Ὅταν ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, ἐθυμήθηκαν οἱ μαθηταί του ὅτι αὐτὸ τὸ εἶχε πῆ καὶ ἐπίστεψαν είς τὴν γραφὴν καὶ είς τὸν λόγον ποὺ εἶπε ὁ Ἰησοῦς.

23Ὅταν ἦτο είς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, πολλοὶ ἐπίστεψαν είς τὸ ὄνομά του, διότι ἔβλεπαν τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε.

24Ὁ Ἰησοῦς ὅμως δὲν ἐμπιστεύετο τὸν ἑαυτόν του είς αὐτούς, ἐπειδὴ τοὺς ἤξερε ὅλους

25καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκην νὰ τοῦ πῇ κανεὶς τίποτε διὰ τοὺς ἀνθρώπους, διότι ὁ ἴδιος ἤξερε τί ἤτανε μέσα είς τὸν ἄνθρωπον.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 3

Συνομιλία μὲ τὸν Νικόδημον

1 Ὑπῆρχε κάποιος ἐκ τῶν Φαρισαίων τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἦτο Νικόδημος,
ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

2 Αὐτὸς ἦλθε τὴν νύχτα είς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπε, «Ραββί, ξέρομεν ὅτι ἦλθες
ὡς διδάσκαλος ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάνῃ τὰ θαύματα
ποὺ σὺ κάνεις, ἐὰν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μαζί του».

3 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, ἐὰν δὲν γεννηθῇ
κανεὶς ἄνωθεν, δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

4 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος, «Πῶς μπορεῖ νὰ γεννηθῇ ἕνας ἄνθρωπος ὅταν
εἶναι γέρων; Μήπως μπορεῖ διὰ δευτέραν φορὰν νὰ μπῇ είς τὴν κοιλιὰ τῆς
μητέρας του καὶ νὰ γεννηθῇ; ».

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, ἐὰν δὲν γεννηθῇ κανεὶς ἀπὸ
νερὸ καὶ Πνεῦμα, δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ είς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Ἐκεῖνο ποὺ ἔχει γεννηθῇ ἀπὸ τὴν σάρκα εἶναι σάρκα, καὶ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει
γεννηθῇ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα εἶναι πνεῦμα.

7 Μὴ σοῦ φαίνεται περίεργον ποὺ σοῦ εἶπα ὅτι πρέπει νὰ γεννηθῆτε ἀπὸ ἐπάνω.

8 Ὁ ἄνεμος ὅπου θέλει φυσάει καὶ ἀκοῦς τὴν βοήν του ἀλλὰ δὲν ξέρεις ἀπὸ ποῦ
ἔρχεται καὶ ποῦ πηγαίνει. Ἔτσι εἶναι καθένας ποὺ εἶναι γεννημένος ἀπὸ τὸ
Πνεῦμα».

9 Ὁ Νικόδημος τοῦ εἶπε, «Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνουν αὐτά; ».

10 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Σὺ εἶσαι διδάσκαλος τοῦ Ἰσραὴλ καὶ δὲν τὰ ξέρεις;

11 Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅτι μιλᾶμε δι΄ ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε καὶ
μαρτυροῦμεν δι΄ ἐκεῖνο ποὺ ἔχομεν ἰδῆ, καὶ ὅμως τὴν μαρτυρίαν μας δὲν τὴν
δέχεσθε.

12 Ἐὰν δὲν πιστεύετε ὅταν σᾶς μιλῶ διὰ γήϊνα, πῶς θὰ πιστέψετε, ἐὰν σᾶς
μιλήσω δι΄ ἐπουράνια πράγματα;

13 Κανεὶς δὲν ἀνέβηκε είς τὸν ούρανόν, παρὰ ἐκεῖνος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν
ούρανόν, ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶναι είς τὸν ούρανόν.

[14]Ὅπως ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φίδι εἰς τὴν ἔρημον, ἔτσι πρέπει νὰ ὑψωθῇ ὁ Υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου,

[15]ὥστε καθένας ποὺ πιστεύει εἰς αὐτὸν νὰ μὴ χαθῇ, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν
αἰώνιον.

[16]Διότι τόσον πολὺ ἀγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε ἔδωκε τὸν Υἱόν του τὸν
μονογενῆ, διὰ νὰ μὴ χαθῇ ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτόν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ζωὴν
αἰώνιον.

[17]Διότι δὲν ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν του εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ καταδικάσῃ τὸν
κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος δι᾽ αὐτοῦ.

[18]Ἐκεῖνος, ποὺ πιστεύει εἰς αὐτόν, δὲν καταδικάζεται· ἐκεῖνος, ποὺ δὲν
πιστεύει, ἤδη ἔχει καταδικασθῆ, διότι δὲν ἔχει πιστέψει εἰς τὸ ὄνομα τοῦ
μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

[19]Ἡ καταδίκη συνίσταται εἰς τοῦτο: ὅτι τὸ φῶς ἔχει ἔλθει εἰς τὸν κόσμον ἀλλ᾽
οἱ ἄνθρωποι ἀγάπησαν μᾶλλον τὸ σκοτάδι παρὰ τὸ φῶς, ἐπειδὴ τὰ ἔργα τους
ἦσαν πονηρά.

[20]Ὅποιος κάνει τὸ κακὸν μισεῖ τὸ φῶς καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ μὴ
γίνουν φανερὰ τὰ ἔργα του·[21]ἀλλ᾽ ὅποιος ἀκολουθεῖ τὴν ἀλήθειαν ἔρχεται εἰς
τὸ φῶς, διὰ νὰ γίνῃ φανερὸν ὅτι τὰ ἔργα του ἔχουν γίνει κατὰ Θεόν».

Ὁ Ἰωάννης ἐξακολουθεῖ νὰ μαρτυρῇ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

[22]Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταί του εἰς τὴν Ἰουδαίαν καὶ
ἔμεινε ἐκεῖ μαζί τους καὶ ἐβάπτιζε.

[23]Ὁ Ἰωάννης ἐπίσης ἐβάπτιζε εἰς τὴν Αἰνὼν πλησίον τοῦ Σαλείμ, διότι ἐκεῖ
ἦσαν πολλὰ νερὰ καὶ ἤρχοντο καὶ ἐβαπτίζοντο.

[24]Διότι ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχε ἀκόμη ριφθῆ εἰς τὴν φυλακήν.

[25]Τότε ἔγινε συζήτησις μεταξὺ μερικῶν ἐκ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἰωάννου καὶ
κάποιου Ἰουδαίου περὶ καθαρισμοῦ.

26 Καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ τοῦ εἶπαν, «Ραββί, ἐκεῖνος ποὺ ἦτο μαζί σου
πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, διὰ τὸν ὁποῖον σὺ ἔδωκες μαρτυρίαν, βαπτίζει καὶ
ὅλοι ἔρχονται σ᾽ αὐτόν».

27 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης, «Δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ τίποτε ὁ ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν τοῦ
εἶναι δοσμένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

28 Σεῖς οἱ ἴδιοι εἶσθε μάρτυρες ὅτι εἶπα, «Δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστὸς ἀλλ᾽ ὅτι εἶμαι
ἀπεσταλμένος πρὶν ἀπὸ ἐκεῖνον».

29 Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν νύμφην εἶναι ὁ γαμβρὸς ἀλλ᾽ ὁ φίλος τοῦ γαμβροῦ
ποὺ στέκει καὶ τὸν ἀκούει, χαίρει πολὺ διὰ τὴν φωνὴν τοῦ γαμβροῦ. Αὐτὴ
λοιπὸν ἡ χαρά μου ἔχει ὁλοκληρωθῆ.

30 Ἐκεῖνος πρέπει νὰ αὐξάνῃ, ἐγὼ δὲ νὰ μικραίνω.

31 Ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἐπάνω, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους. Ἐκεῖνος, ποὺ
εἶναι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀνήκει εἰς τὴν γῆν καὶ μιλεῖ γιὰ γήϊνα πράγματα. Ἐκεῖνος
ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους·

32 καὶ δίνει μαρτυρίαν δι᾽ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ἰδῆ καὶ ἀκούσει, καὶ ὅμως κανεὶς δὲν
δέχεται τὴν μαρτυρίαν του.

33 Ἐκεῖνος ποὺ ἐδέχθηκε τὴν μαρτυρίαν του ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι
ἀληθινός.

34 Ἐκεῖνος ποὺ ἔστειλε ὁ Θεός, λαλεῖ τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ, διότι ὁ Θεὸς δὲν δίνει
μὲ μέτρον τὸ Πνεῦμα.

35 Ὁ Πατέρας ἀγαπᾶ τὸν Υἱὸν καὶ παρέδωκε ὅλα εἰς τὰ χέρια του.

36 Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ
ἀπειθεῖ εἰς τὸν Υἱὸν δὲν θὰ ἰδῇ ζωὴν ἀλλ᾽ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπάνω του».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 4

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ἡ Σαμαρεῖτις

1 Ὅταν ὁ Κύριος ἔμαθε ὅτι οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν ἀκούσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς κάνει καὶ
βαπτίζει περισσοτέρους μαθητὰς παρὰ ὁ Ἰωάννης —

2ἂν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐβάπτιζε ἀλλὰ οἱ μαθηταί του —

3ἄφησε τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

4Ἀλλ᾽ ἔπρεπε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν.

5Ἔρχεται λοιπὸν εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας ποὺ λέγεται Συχάρ, κοντὰ εἰς
τὸ χωράφι ποὺ ἔδωκε ὁ Ἰακὼβ εἰς τὸν Ἰωσήφ, τὸν υἱόν του.

6Ἐκεῖ ὑπῆρχε τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ. Ὁ Ἰησοῦς, κουρασμένος ἀπὸ τὴν
ὁδοιπορίαν, ἐκάθησεν, ὅπως ἦτο κοντὰ εἰς τὸ πηγάδι· ἡ ὥρα ἦτο περίπου ἕξη.

7Ἔρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν διὰ νὰ πάρῃ νερό. Ὁ Ἰησοῦς τῆς
λέγει, «Δός μου νὰ πιῶ»,

8διότι οἱ μαθηταί του εἶχαν φύγει εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα.

9Ἡ Σαμαρεῖτις γυναῖκα τοῦ λέγει, «Πῶς σὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾶς νὰ πιῇς
ἀπὸ ἐμὲ ποὺ εἶμαι γυναῖκα Σαμαρεῖτις; ». Διότι οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἐπικοινωνοῦν
μὲ τοὺς Σαμαρείτας.

10Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Ἐὰν ἤξερες τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ καὶ ποιός εἶναι
ἐκεῖνος ποὺ σοῦ λέγει, «Δός μου νὰ πιῶ», σὺ θὰ τὸν παρακαλοῦσες καὶ θὰ σοῦ
ἔδινε νερὸ ζωντανό».

11Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, κουβὰ δὲν ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ,
ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ζωντανό;

12Μήπως εἶσαι σὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακὼβ ποὺ μᾶς ἔδωκε τὸ
πηγάδι καὶ ἤπιε ἀπὸ αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ ζῶα του; ».

13Ὁ Ἰησοῦς τῆς ἀπεκρίθη, «Ὅποιος πίνει ἀπὸ τὸ νερὸ αὐτὸ θὰ διψάσῃ καὶ
πάλιν·

14ἐκεῖνος ὅμως ποὺ θὰ πιῇ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω, θὰ γίνῃ μιὰ
ἐσωτερικὴ πηγὴ νεροῦ ποὺ θὰ ἀναβρύῃ εἰς ζωὴν αἰώνιον».

15Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, δός μου τὸ νερὸ αὐτὸ διὰ νὰ μὴ διψῶ οὔτε
νὰ ἔρχομαι ἐδῶ νὰ ἀντλῶ».

16Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου καὶ ἔλα ἐδῶ».

17Ἡ γυναῖκα ἀπεκρίθη, «Δὲν ἔχω ἄνδρα». Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Καλὰ εἶπες ὅτι δὲν ἔχεις ἄνδρα,

18διότι πέντε ἄνδρες ἐπῆρες καὶ τώρα ἐκεῖνον ποὺ ἔχεις δὲν εἶναι ἄνδρας σου· εἰς αὐτὸ εἶπες ἀλήθεια».

19Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα, «Κύριε, βλέπω ὅτι σὺ εἶσαι προφήτης.

20Οἱ πατέρες μας εἰς τὸ ὄρος τοῦτο ἐλάτρευσαν τὸν Θεόν, ἐνῷ σεῖς λέτε ὅτι εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ὅπου πρέπει νὰ λατρεύεται ὁ Θεός».

21Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Πίστεψέ με, γυναῖκα, ὅτι ἔρχεται ὥρα ποὺ οὔτε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο οὔτε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα θὰ λατρεύετε τὸν Πατέρα.

22Σεῖς λατρεύετε ἐκεῖνο ποὺ δὲν ξέρετε, ἐμεῖς λατρεύουμε ἐκεῖνο ποὺ ξέρομε, διότι ἡ σωτηρία ἔρχεται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

23Ἀλλ᾽ ἔρχεται ὥρα, καὶ μάλιστα ἦλθε ἤδη, ποὺ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ λατρεύσουν τὸν Πατέρα πνευματικὰ καὶ ἀληθινά, διότι τέτοιοι θέλει ὁ Πατέρας νὰ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν.

24Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν πρέπει νὰ τὸν λατρεύουν πνευματικὰ καὶ ἀληθινά».

25Λέγει εἰς αὐτὸν ἡ γυναῖκα, «Ξέρω ὅτι θὰ ἔλθῃ ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. Ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ γνωρίσῃ ὅλα».

26Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Ἐγὼ εἶμαι ποὺ μιλῶ μαζί σου».

27Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἦλθαν οἱ μαθηταί του καὶ ἀπόρησαν ποὺ μιλοῦσε μὲ γυναῖκα, κανεὶς ὅμως δὲν εἶπε, «Τί ζητᾶς; » ἢ «Γιατί μιλᾶς μαζί της; ».

28Ἡ γυναῖκα ἄφησε τὴν στάμνα της, ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἀνθρώπους,

29«Ἐλᾶτε νὰ ἰδῆτε ἕναν ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα· μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; ».

30Ἐβγῆκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἤρχοντο σ᾽ αὐτόν.

[31]Ἐν τῷ μεταξὺ τὸν παρακαλοῦσαν οἱ μαθηταὶ καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Ραββί, φάγε».

[32]Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Ἐγὼ ἔχω φαγητὸν νὰ φάγω, τὸ ὁποῖον σεῖς δὲν ξέρετε».

[33]Ἔλεγαν τότε οἱ μαθηταὶ μεταξύ τους, «Μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ; ».

[34]Λέγει είς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Τὸ φαγητόν μου εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου, ποὺ μὲ ἔστειλε καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον του.

[35]Δὲν λέτε, «Τέσσερις μῆνες ἀκόμη καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται»; Σηκῶστε τὰ μάτια σας, σᾶς λέγω, καὶ ἰδέτε τὰ χωράφια ὅτι εἶναι ἄσπρα, ἕτοιμα πρὸς θερισμόν.

[36]Ἤδη ὁ θεριστὴς παίρνει μισθὸν καὶ μαζεύει καρπὸν διὰ τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, διὰ νὰ χαίρουν μαζὶ καὶ ὁ σπορεὺς καὶ ὁ θεριστής.

[37]Ἐδῶ ἡ παροιμία εἶναι ἀληθινή, ὅτι ἄλλος σπέρνει καὶ ἄλλος θερίζει.

[38]Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ θερίσετε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσατε· ἄλλοι ἔχουν κοπιάσει καὶ σεῖς ἐμπήκατε είς τὸν κόπον τους».

[39]Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρείτας τῆς πόλεως ἐκείνης ἐπίστεψαν είς αὐτὸν ἐξ αἰτίας τῆς μαρτυρίας τῆς γυναίκας: «Μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα».

[40]Ὅταν λοιπὸν ἦλθαν οἱ Σαμαρεῖται πρὸς αὐτόν, τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μείνῃ κοντά τους· καὶ ἔμεινε ἐκεῖ δύο ἡμέρες.

[41]Καὶ πολλοὶ περισσότεροι ἐπίστεψαν ἔπειτα ἀπὸ ὅσα τοὺς εἶπε,

[42]είς δὲ τὴν γυναῖκα ἔλεγαν, «Ὁ λόγος ποὺ πιστεύομεν δὲν εἶναι πλέον τὰ ὅσα μᾶς εἶπες, ἀλλὰ διότι τὸν ἀκούσαμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι καὶ ξέρομεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Θεραπεία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀξιωματούχου τοῦ βασιλέως είς τὴν Γαλιλαίαν

[43]Ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρες ἔφυγε ἀπ᾽ ἐκεῖ καὶ ἐπῆγε είς τὴν Γαλιλαίαν.

[44]Διότι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς ἐπιστοποίησεν ὅτι προφήτης δὲν ἀπολαύει τιμῆς είς τὴν ἰδιαιτέραν του πατρίδα.

[45]Ὅταν ἔφθασε εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τὸν ἐδέχθησαν οἱ Γαλιλαῖοι, ἐπειδὴ εἶχαν ἰδῆ ὅλα ὅσα ἔκανε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα κατὰ τὴν ἑορτήν, διότι εἶχαν μεταβῆ καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἑορτήν.

[46]Ἦλθε λοιπὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας ὅπου ἔκανε τὸ νερὸ κρασί. Ἐκεῖ ἦτο κάποιος ἀξιωματοῦχος τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποίου τὸ παιδὶ ἦτο ἄρρωστο εἰς τὴν Καπερναούμ.

[47]Ὅταν αὐτὸς ἄκουσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐπῆγε εἰς αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ κατέβῃ καὶ θεραπεύσῃ τὸ παιδί του, διότι ἐκινδύνευε νὰ πεθάνῃ.

[48]Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Ἐὰν δὲν ἰδῆτε θαύματα καὶ τέρατα, δὲν θὰ πιστέψετε».

[49]Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ ἀξιωματοῦχος τοῦ βασιλέως, «Κύριε, κατέβα πρὶν πεθάνῃ τὸ παιδί μου».

[50]Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Πήγαινε, τὸ παιδί σου ζῇ». Καὶ ἐπίστεψε ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν λόγον ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔφυγε.

[51]Ἐνῷ δὲ κατέβαινε τὸν δρόμον, τὸν συνήντησαν οἱ δοῦλοι του καὶ τοῦ εἶπαν, «Τὸ παιδί σου ζῇ».

[52]Τοὺς ἐρώτησε τὴν ὥραν ποὺ ἔγινε καλύτερα. Καὶ τοῦ εἶπαν, «Χθὲς εἰς τὰς ἑπτὰ τὸν ἄφησε ὁ πυρετός».

[53]Κατάλαβε λοιπὸν ὁ πατέρας ὅτι τὴν ὥραν ἐκείνην ποὺ τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Τὸ παιδί σου ζῇ», ἐθεραπεύθηκε καὶ ἐπίστεψε αὐτὸς καὶ ὁλόκληρη ἡ οἰκογένειά του.

[54]Αὐτὸ εἶναι τὸ δεύτερο θαῦμα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ὅταν ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 5

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς θεραπεύει τὸν ἀσθενῆ τῆς δεξαμενῆς Βηθεσδά

[1]Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἦτο ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

2Ὑπάρχει δὲ είς τὰ Ἱεροσόλυμα κοντὰ είς τὴν πύλην τῶν Προβάτων μία δεξαμενή, ἡ ὁποία ὀνομάζεται Ἑβραϊστὶ Βηθεσδὰ καὶ ἡ ὁποία ἔχει πέντε στοές.

3[Σ᾽ αὐτὲς ἤτανε ξαπλωμένος μεγάλος ἀριθμὸς ἀσθενῶν, τυφλῶν, χωλῶν, παραλυτικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπερίμεναν νὰ κινηθῇ τὸ νερό.

4Διότι ἕνας ἄγγελος κατέβαινε πότε-πότε είς τὴν δεξαμενὴν καὶ ἐτάρασσε τὸ νερό. Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ ἔμπαινε πρῶτος, μετὰ τὴν ταραχὴν τοῦ νεροῦ, ἐθεραπεύετο ἀπὸ οἱονδήποτε νόσημα καὶ ἂν ὑπέφερε.]

5Ὑπῆρχε ἐκεῖ ἕνας, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τριάντα ὀκτὼ χρόνια ἤτανε ἄρρωστος.

6Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶδε κατάκοιτον καὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε ἤδη πολὺν χρόνον ἐκεῖ, τοῦ λέγει, «Θέλεις νὰ γίνῃς ὑγιής; ».

7Ἀπεκρίθη είς αὐτὸν ὁ ἀσθενής, «Κύριε, δὲν ἔχω ἄνθρωπον νὰ μὲ βάλῃ είς τὴν δεξαμενήν, ὅταν τὸ νερὸ ταραχθῇ, καὶ ἐνῷ ἔρχομαι κατεβαίνει ἄλλος πρὶν ἀπὸ ἐμέ».

8Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Σήκω ἐπάνω, σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ περπάτησε».

9Καὶ ἀμέσως ἔγινε ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι του καὶ περπατοῦσε. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἦτο Σάββατον.

10Γι᾽ αὐτὸ ἔλεγαν οἱ Ἰουδαῖοι είς τὸν θεραπευθέντα, «Εἶναι Σάββατον, δὲν σοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σηκώσῃς τὸ κρεββάτι σου».

11Αύτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔκανε ὑγιῆ ἐκεῖνος μοῦ εἶπε, «Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ περπάτησε».

12Τότε τὸν ἐρώτησαν, «Ποιός εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σοῦ εἶπε, «Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου καὶ περπάτησε»;

13Ἀλλ᾽ ὁ θεραπευθεὶς δὲν ἤξερε ποιός εἶναι, διότι ὑπῆρχε πολὺς κόσμος είς τὸ μέρος ἐκεῖνο καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξέφυγε.

14Ὕστερα τὸν εὑρῆκε ὁ Ἰησοῦς είς τὸν ναὸν καὶ τοῦ εἶπε, «Ἰδές, ἔγινες ὑγιής, μὴ ἁμαρτάνῃς πλέον, διὰ νὰ μὴ σοῦ συμβῇ κάτι χειρότερον».

15Ἔφυγε ὁ ἄνθρωπος καὶ εἶπε είς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι αὐτὸς ποὺ
τὸν ἔκανε ὑγιῆ.

16Διὰ τοῦτο κατεδίωκαν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν
σκοτώσουν, διότι ἔκανε τὰ ἔργα αὐτὰ τὸ Σάββατον.

17Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ὁ Πατέρας μου ἐργάζεται πάντοτε καὶ ἐγὼ
ἐπίσης ἐργάζομαι».

18Διὰ τοῦτο ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀκόμη περισσότερον νὰ τὸν σκοτώσουν,
διότι ὄχι μόνον καταργοῦσε τὸ Σάββατον, ἀλλὰ καὶ διότι ἔλεγε ὅτι ὁ Θεὸς
εἶναι Πατέρας δικός του καὶ ἔτσι ἔκανε τὸν ἑαυτόν του ἴσον μὲ τὸν Θεόν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μιλεῖ διὰ τὴν ἐξάρτησίν του ἀπὸ τὸν Πατέρα

19Ἔλαβε τότε ὁ Ἰησοῦς τὸν λόγον καὶ τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς
λέγω, δὲν μπορεῖ ὁ Υἱὸς νὰ κάνῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του τίποτε, παρὰ μόνον ὅ, τι
βλέπει τὸν Πατέρα νὰ κάνῃ, διότι ἐκεῖνα ποὺ κάνει ἐκεῖνος, αὐτὰ ὁμοίως κάνει
καὶ ὁ Υἱός.

20Διότι ὁ Πατέρας ἀγαπᾶ τὸν Υἱὸν καὶ τοῦ δείχνει ὅλα ὅσα αὐτὸς κάνει καὶ θὰ
τοῦ δείξῃ μεγαλύτερα ἔργα ἀπὸ αὐτὰ διὰ νὰ θαυμάζετε.

21Ὅπως ὁ Πατέρας ἀνασταίνει τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς ζωοποιεῖ, ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς
ἐκείνους ποὺ θέλει τοὺς ζωοποιεῖ.

22Οὔτε δικάζει ὁ Πατέρας κανένα, ἀλλὰ ὅλην τὴν κρίσιν ἔδωκε είς τὸν Υἱὸν

23διὰ νὰ τιμοῦν ὅλοι τὸν Υἱόν, καθὼς τιμοῦν τὸν Πατέρα. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν τιμᾶ
τὸν Υἱόν, δὲν τιμᾶ τὸν Πατέρα ποὺ τὸν ἔστειλε.

24Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει τὸν λόγον μου καὶ
πιστεύει είς ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ δὲν μέλλει νὰ
περάσῃ ἀπὸ κρίσιν ἀλλὰ ἔχει μεταβῆ ἀπὸ τὸν θάνατον είς τὴν ζωήν.

25Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ ἤδη ἦλθε, ποὺ οἱ νεκροὶ
θὰ ἀκούσουν τὴν φωνὴν τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἀκούσουν θὰ
ζήσουν.

26Διότι ὅπως ὁ Πατέρας ἔχει μέσα του ζωήν, ἔτσι ἔδωκε καὶ εἰς τὸν Υἱὸν νὰ ἔχῃ μέσα του ζωήν.

27Καὶ ἔδωκε εἰς αὐτὸν ἐξουσίαν καὶ νὰ δικάζῃ, διότι εἶναι Υἱὸς ἀνθρώπου.

28Μὴ ἐκπλήττεσθε γι᾽ αὐτό, διότι ἔρχεται ὥρα, ποὺ ὅλοι, ὅσοι θὰ βρίσκωνται εἰς τὰ μνημεῖα θὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν του

29καὶ θὰ βγοῦν ἔξω, ἐκεῖνοι μὲν ποὺ ἔκαναν τὸ καλὸ θὰ ἀναστηθοῦν διὰ ζωήν, ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔκαναν τὸ κακὸ θὰ ἀναστηθοῦν διὰ καταδίκην».

Ἡ μαρτυρία περὶ τοῦ Χριστοῦ

30«Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου. Καθὼς ἀκούω κρίνω καὶ ἡ δική μου κρίσις εἶναι δικαία, διότι δὲν ἐπιδιώκω τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα ποὺ μὲ ἔστειλε.

31Ἐὰν ἐγὼ δίδω μαρτυρίαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἡ μαρτυρία μου δὲν ἰσχύει.

32Ἄλλος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δίνει μαρτυρίαν δι᾽ ἐμὲ καὶ γνωρίζω ὅτι εἶναι ἀληθινὴ ἡ μαρτυρία, ποὺ δίδει δι᾽ ἐμέ.

33Σεῖς ἐστείλατε ἀνθρώπους εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ ἔδωσε μαρτυρίαν διὰ τὴν ἀλήθειαν.

34Ἐγὼ ὅμως δὲν λαβαίνω τὴν μαρτυρίαν ἀπὸ ἄνθρωπον ἀλλὰ τὰ λέγω αὐτὰ διὰ νὰ σωθῆτε.

35Ἐκεῖνος ἦτο τὸ λυχνάρι ποὺ ἔκαιε καὶ ἐφώτιζε καὶ ἠθέλατε νὰ χαρῆτε ὀλίγον εἰς τὸ φῶς του.

36Ἐγὼ ὅμως ἔχω μεγαλυτέραν μαρτυρίαν παρὰ ὁ Ἰωάννης, διότι τὰ ἔργα ποὺ μοῦ ἔδωσε ὁ Πατέρας νὰ τελειώσω, αὐτὰ τὰ ἔργα ποὺ κάνω, μαρτυροῦν δι᾽ ἐμὲ ὅτι ὁ Πατέρας μὲ ἔχει στείλει.

37Καὶ ὁ Πατέρας ποὺ μὲ ἔστειλε, αὐτὸς ἔχει δώσει μαρτυρίαν δι᾽ ἐμέ. Οὔτε τὴν φωνήν του ἔχετε ἀκούσει ποτὲ οὔτε τὴν μορφήν του ἔχετε ἰδῆ.

38Καὶ ὁ λόγος του δὲν μένει μέσα σας διότι δὲν πιστεύετε εἰς αὐτὸν ποὺ ἔστειλε ἐκεῖνος.

[39]Σεῖς ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, διότι νομίζετε ὅτι δι᾽ αὐτῶν θὰ ἔχετε ζωὴν αἰώνιον· ἐκεῖναι μαρτυροῦν δι᾽ ἐμὲ

[40]καὶ ὅμως, δὲν θέλετε νὰ ἔλθετε σ᾽ ἐμέ, διὰ νὰ ἔχετε ζωήν.

[41]Τιμὰς ἐκ μέρους ἀνθρώπων δὲν δέχομαι,

[42]ἐξ ἄλλου σᾶς ξέρω, ὅτι δὲν ἔχετε μέσα σας ἀγάπην διὰ τὸν Θεόν.

[43]Ἐγὼ ἔχω ἔλθει ἐξ ὀνόματος τοῦ Πατέρα μου καὶ δὲν μὲ δέχεσθε· ἐὰν ἔλθῃ ἄλλος ἐξ ὀνόματος τοῦ ἑαυτοῦ του ἐκεῖνον θὰ τὸν δεχθῆτε.

[44]Πῶς μπορεῖτε σεῖς νὰ ἔχετε πίστιν, ἀφοῦ δέχεσθε τιμὰς ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ δὲν ζητᾶτε τὴν τιμὴν ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν μόνον Θεόν;

[45]Μὴ φαντασθῆτε ὅτι ἐγὼ θὰ σᾶς κατηγορήσω εἰς τὸν Πατέρα· ἐκεῖνος ποὺ σᾶς κατηγορεῖ εἶναι ὁ Μωϋσῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχετε στηρίξει τὶς ἐλπίδες σας.

[46]Ἐὰν ἐπιστεύατε εἰς τὸν Μωϋσῆν, θὰ ἐπιστεύατε καὶ εἰς ἐμέ, διότι δι᾽ ἐμὲ ἔγραψε ἐκεῖνος.

[47]Ἀλλ᾽ ἐὰν δὲν πιστεύετε εἰς ὅσα ἐκεῖνος ἔγραψε πῶς θὰ πιστέψετε εἰς τὰ λόγια τὰ δικά μου; ».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 6

Ὁ χορτασμὸς τῶν πέντε χιλιάδων

[1]Ὕστερα ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε πέραν ἀπὸ τὴν λίμνην τῆς Γαλιλαίας, δηλαδὴ τῆς Τιβεριάδος.

[2]Καὶ τὸν ἀκολουθοῦσε λαὸς πολύς, διότι εἶδαν τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

[3]Ὁ Ἰησοῦς ἀνέβηκε εἰς τὸ ὄρος καὶ ἐκαθότανε ἐκεῖ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του.

[4]Ἐπλησίαζε δὲ τὸ Πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

[5]Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐσήκωσε τὰ μάτια του καὶ εἶδε ὅτι ἔρχεται πρὸς αὐτὸν πολὺς κόσμος, λέγει εἰς τὸν Φίλιππον, «Ἀπὸ ποῦ θὰ ἀγοράσωμε ψωμιὰ διὰ νὰ φάγουν οἱ ἄνθρωποι αὐτοί; ».

[6]Αὐτὸ τὸ εἶπε διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ, διότι αὐτὸς ἤξερε τί ἐπρόκειτο νὰ κάνῃ.

[7]Ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Φίλιππος, «Διακοσίων δηναρίων ψωμιὰ δὲν ἀρκοῦν εἰς αὐτοὺς γιὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ λίγο ὁ καθένας».

[8]Λέγει εἰς αὐτὸν ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ὁ Ἀνδρέας, ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος Πέτρου,

[9]«Ὑπάρχει ἐδῶ ἕνα παιδὶ ποὺ ἔχει πέντε κριθαρένια ψωμιὰ καὶ δύο ψάρια· ἀλλὰ τί νὰ κάνουν αὐτὰ σὲ τόσους πολλούς; ».

[10]Ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Βάλτε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ξαπλώσουν». Ὑπῆρχε ἐκεῖ πολὺ χορτάρι. Ἐξαπλώθηκαν λοιπὸν οἱ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἦσαν περίπου πέντε χιλιάδες.

[11]Ἐπῆρε τότε ὁ Ἰησοῦς τὰ ψωμιὰ καὶ ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, ἐμοίρασε εἰς τοὺς μαθητάς, οἱ δὲ μαθηταὶ εἰς τοὺς ξαπλωμένους· ἐπίσης καὶ ἀπὸ τὰ ψάρια, ὅσο ἤθελαν.

[12]Ὅταν ἐχόρτασαν ὅλοι, λέγει εἰς τοὺς μαθητάς του, «Μαζέψτε τὰ κομμάτια ποὺ περίσσεψαν διὰ νὰ μὴ χαθῇ τίποτε».

[13]Ἐμάζεψαν λοιπὸν καὶ γέμισαν δώδεκα κοφίνια μὲ κομμάτια ἀπὸ τὰ πέντε κριθαρένια ψωμιὰ ποὺ περίσσεψαν σ᾽ ἐκείνους ποὺ εἶχαν φάγει.

[14]Ὅταν εἶδαν οἱ ἄνθρωποι τὸ θαῦμα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγαν, «Αὐτὸς πραγματικὰ εἶναι ὁ προφήτης ποὺ μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀναχωρεῖ μόνος καὶ περπατεῖ ἐπάνω εἰς τὴν λίμνην

[15]Ὁ Ἰησοῦς, ἐπειδὴ ἀντελήφθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν καὶ νὰ τὸν ἁρπάξουν, διὰ νὰ τὸν κάνουν βασιλέα, ἔφυγε πάλιν εἰς τὸ ὄρος μόνος.

[16]Ὅταν ἐβράδυασε, κατέβηκαν οἱ μαθηταί του εἰς τὴν λίμνην,

[17]ἐμπῆκαν εἰς πλοιάριον καὶ ἐπήγαιναν πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τῆς λίμνης εἰς τὴν Καπερναούμ, εἶχε δὲ πιὰ σκοτεινιάσει καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἔλθει

[18]καὶ ἡ λίμνη ἐφούσκωνε, διότι ἔπνεε δυνατὸς ἄνεμος.

19Ὅταν εἶχαν προχωρήσει περὶ τὰ εἴκοσι πέντε ἢ τριάντα στάδια, βλέπουν τὸν Ἰησοῦν νὰ περπατῇ ἐπάνω εἰς τὴν λίμνην καὶ νὰ πλησιάζῃ εἰς τὸ πλοιάριον καὶ ἐφοβήθηκαν.

20Ἀλλ᾽ αὐτὸς τοὺς λέγει, «Ἐγὼ εἶμαι, μὴ φοβᾶσθε».

21Ἤθελαν τότε νὰ τὸν παραλάβουν εἰς τὸ πλοιάριον καὶ ἀμέσως τὸ πλοιάριον ἔφθασε εἰς τὴν ξηράν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπήγαιναν.

Ὁ ὄχλος ἐπιθυμεῖ νὰ ἰδῇ σημεῖα

22Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ κόσμος, ποὺ ἐστέκετο εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην τῆς λίμνης, εἶδε ὅτι δὲν ὑπῆρχε ἐκεῖ ἄλλο πλοιάριον παρὰ ἕνα, ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμπῆκαν οἱ μαθηταί του, καὶ ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε μπῆ εἰς τὸ πλοιάριον μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του ἀλλ᾽ ὅτι οἱ μαθηταί του εἶχαν ἀναχωρήσει μόνοι.

23Ἦλθαν ὅμως ἄλλα πλοιάρια ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα πλησίον εἰς τὸν τόπον, ὅπου ἔφαγαν ψωμὶ μετὰ τὴν εὐχαριστήριον εὐχὴν τοῦ Κυρίου.

24Ὅταν λοιπὸν ὁ λαὸς εἶδε ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν ἦτο ἐκεῖ οὔτε οἱ μαθηταί του, ἐμπῆκαν καὶ αὐτοὶ εἰς πλοιάρια καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Καπερναοὺμ καὶ ἀναζητοῦσαν τὸν Ἰησοῦν.

25Καὶ ὅταν τὸν εὑρῆκαν εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην τῆς λίμνης, τοῦ εἶπαν, «Ραββί, πότε ἦλθες ἐδῶ; ».

Ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς

26Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, μὲ ζητᾶτε ὄχι διότι εἴδατε θαύματα ἀλλὰ διότι ἐφάγατε ἀπὸ τὰ ψωμιὰ καὶ χορτάσατε.

27Νὰ ἐργάζεσθε ὄχι διὰ τὴν τροφὴν τὴν φθαρτήν, ἀλλὰ διὰ τὴν τροφήν, ποὺ μένει εἰς ζωὴν αἰώνιον, τὴν ὁποίαν θὰ σᾶς δώσῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Διότι τοῦτον ὁ Πατέρας, ὁ Θεός, ἐσφράγισε».

28Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Τί πρέπει νὰ κάνωμε διὰ νὰ ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα ποὺ ὁ Θεὸς θέλει; ».

29Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Τοῦτο εἶναι τὸ ἔργον ποὺ θέλει ὁ Θεός, νὰ πιστεύετε εἰς αὐτὸν ποὺ ἔστειλε ἐκεῖνος».

[30]Τότε τοῦ εἶπαν, «Τί σημεῖον λοιπὸν κάνεις, διὰ νὰ τὸ ἰδοῦμε καὶ νὰ σὲ πιστέψουμε; Ποιό εἶναι τὸ ἔργον ποὺ κάνεις;

[31]Οἱ πατέρες μας ἔφαγαν τὸ μάννα είς τὴν ἔρημον καθὼς εἶναι γραμμένον, Ἄρτον ἀπὸ τὸν ούρανὸν τοὺς ἔδωκε νὰ φάγουν».

[32]Εἶπε είς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲν σᾶς ἔδωκε ὁ Μωϋσῆς τὸν ἄρτον ἀπὸ τὸν ούρανόν, ἀλλ᾽ ὁ Πατέρας μου σᾶς δίνει τὸν ἄρτον τὸν ἀληθινὸν ἀπὸ τὸν ούρανόν.

[33]Διότι ὁ ἄρτος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν ούρανὸν καὶ δίνει ζωὴν είς τὸν κόσμον».

[34]Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Κύριε, δός μας πάντοτε τὸν ἄρτον τοῦτον».

[35]Ὁ δὲ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται σ᾽ ἐμὲ δὲν θὰ πεινάσῃ καὶ ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σ᾽ ἐμὲ δὲν θὰ διψάσῃ ποτέ.

[36]Ἀλλ᾽ ὅπως σᾶς εἶπα, ἂν καὶ μὲ εἴδατε, ὅμως δὲν πιστεύετε.

[37]Κάθε τι ποὺ μοῦ δίνει ὁ Πατέρας, θὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐμὲ καὶ ἐκεῖνον ποὺ ἔρχεται σ᾽ ἐμὲ δὲν θὰ τὸν βγάλω ἔξω,

[38]διότι κατέβηκα ἀπὸ τὸν ούρανὸν ὄχι διὰ νὰ κάνω τὸ θέλημα τὸ δικό μου ἀλλὰ τὸ θέλημα ἐκείνου ποὺ μὲ ἔστειλε.

[39]Τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Πατέρα μου, ὁ ὁποῖος μὲ ἔστειλε, νὰ μὴ χάσω τίποτε ἀπὸ ὅ, τι μοῦ ἔχει δώσει ἀλλὰ νὰ τὸ ἀναστήσω τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.

[40]Διότι τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα ἐκείνου, ποὺ μὲ ἔστειλε: ὁ καθένας, ποὺ βλέπει τὸν Υἱὸν καὶ πιστεύει εἰς αὐτόν, νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀναστήσω τὴν ἐσχάτην ἡμέραν».

[41]Ἐγόγγυζαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι ἐναντίον του, διότι εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν ούρανὸν»

[42]καὶ ἔλεγαν, «Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ ὁποίου τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα ἐμεῖς γνωρίζομεν; Πῶς λοιπὸν λέγει, «Ἔχω κατεβῆ ἀπὸ τὸν ούρανόν»;

43Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς ἀπεκρίθη, «Μὴ γογγύζετε μεταξύ σας.

44Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐμέ, ἐὰν ὁ Πατέρας ποὺ μὲ ἔστειλε δὲν τὸν ἑλκύσῃ, καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀναστήσω τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.

45Εἶναι γραμμένον εἱς τοὺς προφήτας, Καὶ θὰ εἶναι ὅλοι διδαγμένοι ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὅποιος λοιπὸν ἄκουσε ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἔμαθε, αὐτὸς ἔρχεται σ᾽ ἐμέ.

46Ὄχι ὅτι ἔχει ἰδῆ κανεὶς τὸν Πατέρα, ἀλλὰ μόνον ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐκεῖνος ἔχει ἰδῆ τὸν Πατέρα.

47Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σ᾽ ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49Οἱ πατέρες σας ἔφαγαν τὸ μάννα εἱς τὴν ἔρημον καὶ πέθαναν.

50Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄρτος, ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ φάγῃ ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ αὐτὸν καὶ νὰ μὴ πεθάνῃ.

51Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος ὁ ζωντανός, ποὺ κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανόν· ἐὰν φάγῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἄρτον αὐτόν, θὰ ζήσῃ αἰωνίως, ὁ ἄρτος δὲ τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ δώσω, εἶναι ἡ σάρκα μου, τὴν ὁποίαν θὰ δώσω ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου».

52Οἱ Ἰουδαῖοι ἐφιλονεικοῦσαν μεταξύ τους καὶ ἔλεγαν, «Πῶς μπορεῖ αὐτὸς νὰ μᾶς δώσῃ νὰ φάγωμεν τὴν σάρκα του; ».

53Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐὰν δὲν φάγετε τὴν σάρκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ δὲν πιῆτε τὸ αἷμά του, δὲν ἔχετε ζωὴν μέσα σας.

54Ἐκεῖνος ποὺ τρώγει τὴν σάρκα μου καὶ πίνει τὸ αἷμά μου ἔχει ζωὴν αἰώνιον καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀναστήσω τὴν ἐσχάτην ἡμέραν.

55Διότι ἡ σάρκα μου εἶναι ἀληθινὴ τροφὴ καὶ τὸ αἷμά μου ἀληθινὸν ποτόν.

56Ἐκεῖνος ποὺ τρώγει τὴν σάρκα μου καὶ πίνει τὸ αἷμά μου μένει μέσα μου καὶ ἐγὼ μέσα του.

57Καθὼς μὲ ἔστειλε ὁ ζωντανὸς Πατέρας καὶ ζῶ ἕνεκα τοῦ Πατέρα, ἔτσι καὶ ἐκεῖνος ποὺ μὲ τρώγει θὰ ζήσῃ ἕνεκα ἐμοῦ.

58Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄρτος, ὁ ὁποῖος κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὄχι ὅπως τὸ μάννα ποὺ ἔφαγαν οἱ πατέρες σας καὶ πέθαναν· ἐκεῖνος ποὺ τρώγει αὐτὸν τὸν ἄρτον θὰ ζήσῃ αἰωνίως».

Διστακτικοὶ μαθηταί

59Αὐτὰ εἶπε σὲ συναγωγήν, ὅταν ἐδίδασκε εἰς τὴν Καπερναούμ.

60Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ὅταν τὰ ἄκουσαν, εἶπαν, «Εἶναι σκληρὸς ὁ λόγος αὐτός· ποιός μπορεῖ νὰ τὸν ἀκούῃ; ».

61Ὁ Ἰησοῦς ἤξερε ἐσωτερικῶς ὅτι γογγύζουν γι᾽ αὐτὸ οἱ μαθηταί του καὶ τοὺς εἶπε, «Αὐτὸ σᾶς κλονίζει;

62Ἐὰν ἰδῆτε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀνεβαίνῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτο προτήτερα, τί θὰ ἐλέγατε;

63Τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ δίνει ζωήν, ἡ σάρκα δὲν ὠφελεῖ τίποτε. Τὰ λόγια, τὰ ὁποῖα ἐγὼ σᾶς μιλῶ, εἶναι πνεῦμα καὶ ζωή.

64Καὶ ὅμως ὑπάρχουν μερικοὶ ἀπὸ σᾶς ποὺ δὲν πιστεύουν». Διότι ἤξερε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ὁ Ἰησοῦς ποιοί εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν πιστεύουν καὶ ποιός εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν παραδώσῃ.

65Καὶ ἔλεγε, «Διὰ τοῦτο σᾶς εἶπα ὅτι κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐμέ, ἐὰν δὲν εἶναι δοσμένο εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν Πατέρα μου».

66Γι᾽ αὐτὸν τὸν λόγον πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του ἔφυγαν καὶ δὲν ἐπήγαιναν πλέον μαζί του.

Ὁ Πέτρος ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός

67Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς δώδεκα, «Μήπως καὶ σεῖς θέλετε νὰ φύγετε; ».

68Ἀπεκρίθη τότε ὁ Σίμων Πέτρος, «Κύριε, σὲ ποιόν νὰ πᾶμε; Ἔχεις λόγια ζωῆς αἰωνίου,

69καὶ ἐμεῖς ἔχομε πιστέψει καὶ γνωρίσει ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ».

70Ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν ἐδιάλεξα ἐγὼ ἐσᾶς τοὺς δώδεκα; Καὶ ὅμως ἕνας ἀπὸ σᾶς εἶναι διάβολος».

71Ἐννοοῦσε τὸν Ἰούδαν, τὸν υἱὸν τοῦ Σίμωνος, τὸν Ἰσκαριώτην, ποὺ ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα καὶ αὐτὸς θὰ τὸν παρέδιδε.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 7

Ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ ἀδελφοί του

1Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ περιήρχετο ὁ Ἰησοῦς τὴν Γαλιλαίαν· δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, διότι οἱ Ἰουδαῖοι ἐζητοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν.

2Ἐπειδὴ ἐπλησίαζε ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ἡ σκηνοπηγία,

3τοῦ εἶπαν οἱ ἀδελφοί του, «Φύγε ἀπ᾽ ἐδῶ καὶ πήγαινε εἰς τὴν Ἰουδαίαν διὰ νὰ ἰδοῦν καὶ οἱ μαθηταί σου τὰ ἔργα ποὺ κάνεις,

4διότι κανεὶς δὲν κάνει τίποτε εἰς τὰ κρυφὰ ὅταν ζητῇ νὰ γίνῃ γνωστός. Ἐὰν κάνῃς αὐτὰ τὰ πράγματα, φανερώσου εἰς τὸν κόσμον».

5Διότι οὔτε καὶ οἱ ἀδελφοί του δὲν ἐπίστευαν εἰς αὐτόν.

6Λέγει τότε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ δικός μου καιρὸς ἀκόμη δὲν ἦλθε, ἐνῷ γιὰ σᾶς ὁ καιρὸς εἶναι πάντοτε κατάλληλος.

7Ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ μισῇ ἐσᾶς, ἐμὲ ὅμως μὲ μισεῖ, ἐπειδὴ μαρτυρῶ ὅτι τὰ ἔργα του εἶναι πονηρά.

8Πηγαίνετε σεῖς εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ δὲν θὰ πάω ἀκόμη εἰς τὴν ἑορτὴν αὐτήν, διότι ὁ κατάλληλος καιρὸς γιὰ μένα ἀκόμη δὲν ἔχει ἔλθει».

9Ἀφοῦ τοὺς εἶπε αὐτὰ ἔμεινε εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

10Ἀλλ᾽ ὅταν ἐπῆγαν οἱ ἀδελφοί του εἰς τὴν ἑορτήν, τότε ἐπῆγε καὶ αὐτός, ὄχι φανερὰ ἀλλὰ σχεδὸν κρυφά.

11Οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἀναζητοῦσαν κατὰ τὴν ἑορτὴν καὶ ἔλεγαν, «Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; »,

12καὶ ἐγίνετο μεγάλη φιλονεικία γι᾽ αὐτὸν μεταξὺ τοῦ λαοῦ. Οἱ μὲν ἔλεγαν, «Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος», ἄλλοι ἔλεγαν, «Ὄχι, πλανᾶ τὸν λαόν».

13Κανεὶς ὅμως δὲν μιλοῦσε γι᾽ αὐτὸν δημοσίᾳ ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διδάσκει εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ὅτι ἦλθεν ἐκ τοῦ Θεοῦ

14Κατὰ τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς ἀνέβηκε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐδίδασκε.

15Οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν κατάπληκτοι καὶ ἔλεγαν, «Πῶς αὐτὸς ξέρει γράμματα, ἀφοῦ δὲν ἐσπούδασε; ».

16Ἀπεκρίθη τότε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἡ διδασκαλία μου δὲν εἶναι δική μου, ἀλλὰ ἐκείνου ποὺ μὲ ἔστειλε.

17Ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ κάνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θὰ γνωρίσῃ ἐὰν ἡ διδασκαλία μου προέρχεται ἀπ᾽ αὐτὸν ἢ ἂν ἐγὼ μιλῶ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου.

18Ἐκεῖνος ποὺ μιλεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ζητεῖ τὴν δικήν του δόξαν, ὅποιος ὅμως ζητεῖ τὴν δόξαν ἐκείνου ποὺ τὸν ἔστειλε, αὐτὸς εἶναι ἀληθὴς καὶ δὲν ὑπάρχει σ᾽ αὐτὸν ψεῦδος.

19Δὲν σᾶς ἔδωκε ὁ Μωϋσῆς τὸν νόμον; Καὶ ὅμως κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν ἐκτελεῖ τὸν νόμον. Διατί ζητᾶτε νὰ μὲ σκοτώσετε; ».

20Ἀπεκρίθη ὁ λαός, «Δαιμόνιον ἔχεις. Ποιός ζητᾶ νὰ σὲ σκοτώσῃ; ».

21Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Ἕνα ἔργον ἔκανα καὶ εἶσθε ὅλοι κατάπληκτοι γι᾽ αὐτό.

22Ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὴν περιτομήν — ὄχι ὅτι αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν ἀλλ᾽ ἀπὸ τοὺς πατέρας — καὶ τὸ Σάββατον περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23Ἐὰν λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος περιτέμνεται τὸ Σάββατον, διὰ νὰ τηρηθῇ ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως, ὀργίζεσθε ἐναντίον μου διότι ὁλόκληρον ἄνθρωπον ἔκανα ὑγιῆ τὸ Σάββατον;

24Μὴ κρίνετε κατὰ τὰ ἐξωτερικὰ φαινόμενα ἀλλὰ νὰ εἶσθε δίκαιοι εἰς τὰς κρίσεις σας».

25Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἱεροσολυμίτας ἔλεγαν, «Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ ζητοῦν νὰ σκοτώσουν;

26Καὶ νά, μιλεῖ δημοσίᾳ καὶ δὲν τοῦ λέγουν τίποτε. Μήπως ἐννόησαν πραγματικὰ οἱ ἄρχοντες ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;

27Ἀλλὰ γι᾽ αὐτὸν ξέρομεν ἀπὸ ποῦ εἶναι, διὰ τὸν Χριστὸν ὅμως, ὅταν ἔλθῃ, κανεὶς δὲν θὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῦ εἶναι».

28Τότε ὁ Ἰησοῦς ἐφώναξε δυνατά, καθὼς ἐδίδασκε εἰς τὸν ναόν, καὶ εἶπε, «Μὲ ξέρετε καὶ ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶμαι· καὶ ὅμως δὲν ἔχω ἔλθει ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔστειλε εἶναι ἀληθινός, καὶ αὐτὸν ἐσεῖς δὲν τὸν ξέρετε.

29Ἐγὼ τὸν ξέρω, διότι εἶμαι ἀπὸ αὐτὸν καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε».

30Ἐζητοῦσαν τότε νὰ τὸν πιάσουν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβαλε χέρι ἐπάνω του, διότι δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα του.

31Πολλοὶ ἀπὸ τὸν λαὸν ἐπίστεψαν εἰς αὐτὸν καὶ ἔλεγαν, «Ὅταν ἔλθῃ ὁ Χριστὸς μήπως θὰ κάνῃ περισσότερα θαύματα ἀπὸ ὅσα κάνει αὐτός; ».

32Οἱ Φαρισαῖοι ἄκουσαν νὰ ψιθυρίζῃ ὁ κόσμος αὐτὰ τὰ πράγματα γι᾽ αὐτὸν καὶ ἔστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας διὰ νὰ τὸν πιάσουν.

33Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς, «Ἀκόμη ὀλίγον χρόνον θὰ εἶμαι μαζί σας καὶ ὕστερα θὰ πάω σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε.

34Θὰ μὲ ζητήσετε ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ βρῆτε. Ὅπου εἶμαι ἐγώ, δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ ἔλθετε».

35Εἶπαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι μεταξύ τους, «Ποῦ πρόκειται αὐτὸς νὰ πάῃ ὥστε νὰ μὴ μποροῦμε νὰ τὸν βροῦμε; Μήπως πρόκειται νὰ πάῃ εἰς τοὺς Ἰουδαίους τοὺς διασκορπισμένους εἰς τὰ ἔθνη καὶ νὰ διδάσκῃ τοὺς ἐθνικούς;

36Τί σημαίνει αὐτὸς ὁ λόγος ποὺ εἶπε, «Θὰ μὲ ζητήσετε ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ βρῆτε» καὶ «Ὅπου εἶμαι ἐγώ, δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ ἔλθετε»;

Τὸ ζωντανὸ νερό

37Τὴν τελευταίαν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς ἐστάθηκε ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐφώναξε δυνατά, «Ἐὰν κανεὶς διψᾷ, ἂς ἔλθῃ σ᾽ ἐμὲ καὶ ἂς πιῇ.

38Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σ᾽ ἐμέ, καθὼς εἶπε ἡ γραφή, «Θὰ τρέξουν ἀπὸ τὴν κοιλιά του ποταμοὶ νεροῦ ζωντανοῦ».

39 Αὐτὸ τὸ εἶπε διὰ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον θὰ ἔπαιρναν ἐκεῖνοι ποὺ θὰ ἐπίστευαν σ᾽ αὐτόν· διότι δὲν εἶχε δοθῆ ἀκόμη Πνεῦμα Ἅγιον, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἀκόμη δοξασθῆ.

40 Πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἔλεγαν, «Αὐτὸς εἶναι πραγματικὰ ὁ Προφήτης»,

41 ἄλλοι ἔλεγαν, «Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός», ἄλλοι ἔλεγαν, «Μήπως ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν;

42 Δὲν εἶπε ἡ γραφὴ ὅτι ὁ Χριστὸς ἔρχεται ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαυΐδ καὶ ἀπὸ τὴν κωμόπολιν Βηθλεὲμ ὅπου ἦτο ὁ Δαυΐδ; ».

43 Ἔγινε λοιπὸν διχασμὸς γι᾽ αὐτὸν μεταξὺ τοῦ πλήθους.

44 Μερικοὶ ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἔβαλε χέρι ἐπάνω του.

45 Τότε ἐπέστρεψαν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, οἱ ὁποῖοι τοὺς εἶπαν, «Γιατί δὲν τὸν ἐφέρατε; ».

46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται, «Κανεὶς ἄνθρωπος δὲν ἐμίλησε ποτὲ ὅπως μιλεῖ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος».

47 Οἱ Φαρισαῖοι τοὺς ἀπεκρίθησαν, «Μήπως καὶ σεῖς ἔχετε πλανηθῆ;

48 Ἐπίστευψε σ᾽ αὐτὸν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἢ τοὺς Φαρισαίους;

49 Ὅσον γι᾽ αὐτὸν τὸν ὄχλον, ποὺ δὲν ξέρει τὸν νόμον, εἶναι καταραμένος».

50 Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει εἰς αὐτὸν τὴν νύχτα καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἕνας ἀπὸ αὐτούς,

51 «Καταδικάζει ἄνθρωπον ὁ νόμος μας ἐὰν δὲν τὸν ἀκούσῃ προηγουμένως καὶ μάθῃ τί ἔκανε; ».

52 Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν, «Μήπως καὶ σὺ εἶσαι ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; Ἐρεύνησε καὶ θὰ ἰδῇς, ὅτι δὲν ἔχει ἔλθει προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν».

53 Καὶ ἔφυγε ὁ καθένας στὸ σπίτι του.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 8

Ἡ γυναῖκα ἡ συλληφθεῖσα ἐπὶ μοιχείᾳ

1Ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγε εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

2Ἀλλ᾽ ἐνωρὶς τὸ πρωῒ ἦλθε πάλιν εἰς τὸν ναὸν καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐρχότανε πρὸς αὐτόν· καὶ ἀφοῦ ἐκάθησε τοὺς ἐδίδασκε.

3Οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι φέρουν μίαν γυναῖκα ποὺ εἶχε συλληφθῆ διὰ μοιχείαν, τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ μέσον

4καὶ τοῦ λέγουν, «Διδάσκαλε, αὐτὴ ἡ γυναῖκα συνελήφθη δι᾽ αὐτόφωρον μοιχείαν,

5καὶ εἰς τὸν νόμον μας ὁ Μωϋσῆς διέταξε νὰ λιθοβολοῦμεν τέτοιες γυναῖκες.

6Σὺ τί λές; ». Αὐτὸ δὲ τὸ εἶπαν διὰ νὰ τὸν δοκιμάσουν καὶ λάβουν ἀφορμὴν κατηγορίας ἐναντίον του. Ὁ Ἰησοῦς ἔσκυψε κάτω καὶ ἔγραφε μὲ τὸ δάκτυλό του εἰς τὴν γῆν.

7Ἐπειδὴ δὲ ἐπέμεναν νὰ τὸν ἐρωτοῦν, ἐσήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ τοὺς εἶπε, «Ὁ ἀναμάρτητος ἀπὸ σᾶς ἂς ρίξῃ πρῶτος τὴν πέτρα ἐναντίον της».

8Καὶ πάλιν ἔσκυψε κάτω καὶ ἔγραφε εἰς τὴν γῆν.

9Ὅταν τὸ ἄκουσαν ἐκεῖνοι, ἔφυγαν ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλον, πρῶτοι οἱ γεροντότεροι, καὶ ἔμεινε μόνος ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὸ μέσον.

10Ἐσήκωσε τότε ὁ Ἰησοῦς τὸ κεφάλι καὶ τῆς εἶπε, «Γυναῖκα, ποῦ εἶναι αὐτοί; Κανένας δὲν σὲ κατεδίκασε; ».

11Αὐτὴ εἶπε, «Κανείς, Κύριε». Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Οὔτε ἐγὼ σὲ καταδικάζω· πήγαινε καὶ ἀπὸ τώρα καὶ εἰς τὸ ἑξῆς μὴ ἁμαρτάνῃς πλέον».

Τὸ φῶς τοῦ κόσμου

12Πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐμίλησε καὶ εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀκολουθεῖ δὲν θὰ περπατήσῃ εἰς τὸ σκοτάδι ἀλλὰ θὰ ἔχῃ τὸ φῶς τῆς ζωῆς».

13Τότε οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν, «Σὺ δίνεις μαρτυρίαν διὰ τὸν ἑαυτόν σου, ἡ μαρτυρία σου δὲν εἶναι ἀληθινή».

14Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Καὶ ἐὰν ἀκόμη δίνω μαρτυρίαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἡ μαρτυρία μου εἶναι ἔγκυρη, διότι ξέρω ἀπὸ ποῦ ἦλθα καὶ ποῦ πηγαίνω, σεῖς ὅμως δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι ἢ ποῦ πηγαίνω.

15Σεῖς κρίνετε σύμφωνα μὲ ἀνθρώπινους κανόνες, ἐγὼ δὲν κρίνω κανένα.

16Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἐγὼ κρίνω, ἡ κρίσις μου εἶναι ἔγκυρη, διότι δὲν κρίνω ἐγὼ μόνος ἀλλὰ ἐγὼ καὶ ὁ Πατέρας ποὺ μὲ ἔστειλε.

17Εἰς τὸν νόμον σας εἶναι γραμμένον, ὅτι ἡ μαρτυρία δύο ἀνθρώπων εἶναι ἔγκυρη.

18Ἐγὼ εἶμαι ποὺ δίνω μαρτυρίαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου καὶ μαρτυρεῖ δι᾽ ἐμὲ καὶ ὁ Πατέρας ποὺ μὲ ἔστειλε».

19Ἔλεγαν λοιπὸν εἰς αὐτόν, «Ποῦ εἶναι ὁ Πατέρας σου; ». Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Οὔτε ἐμὲ ξέρετε, οὔτε τὸν Πατέρα μου. Ἐὰν ἠξέρατε ἐμέ, θὰ ἠξέρατε καὶ τὸν Πατέρα μου».

20Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς κοντὰ εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον ὅταν ἐδίδασκε εἰς τὸν ναόν, καὶ κανεὶς δὲν τὸν ἔπιασε, διότι δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη ἡ ὥρα του.

Προειδοποιήσεις διὰ τὴν κατάκρισιν τῶν ἀπίστων

21Πάλιν τοὺς εἶπε, «Ἐγὼ φεύγω καὶ θὰ μὲ ζητήσετε ἀλλὰ θὰ πεθάνετε μέσα στὴν ἁμαρτίαν σας. Ὅπου πάω ἐγώ, δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ ἔλθετε».

22Τότε εἶπαν οἱ Ἰουδαῖοι, «Μήπως θὰ αὐτοκτονήσῃ; Διότι λέγει, «Ὅπου πάω ἐγώ, δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ ἔλθετε».

23Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε, «Σεῖς εἶσθε ἐκ τῶν κάτω, ἐγὼ εἶμαι ἐκ τῶν ἄνω. Σεῖς εἶσθε ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον, ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτόν.

24Διὰ τοῦτο εἶπα ὅτι θὰ πεθάνετε μέσα στὶς ἁμαρτίες σας, διότι ἐὰν δὲν πιστέψετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι, θὰ πεθάνετε μέσα στὶς ἁμαρτίες σας».

25Τότε ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Σὺ ποιός εἶσαι; » καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ὅ, τι σᾶς λέγω ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

26Ἔχω πολλὰ νὰ πῶ γιὰ σᾶς καὶ νὰ σᾶς κατακρίνω. Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔστειλε λέγει τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅσα ἐγὼ ἄκουσα ἀπὸ αὐτόν, αὐτὰ λέγω εἰς τὸν κόσμον».

27Δὲν ἐκατάλαβαν ὅτι τοὺς μιλοῦσε διὰ τὸν Πατέρα.

28Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν τοὺς εἶπε, «Ὅταν θὰ ὑψώσετε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε θὰ γνωρίσετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι καὶ ὅτι δὲν κάνω τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου ἀλλὰ καθὼς ὁ Πατέρας μου μὲ ἐδίδαξε, αὐτὰ λέγω.

29Καὶ ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἔστειλε εἶναι μαζί μου, δὲν μὲ ἄφησε μόνον ὁ Πατέρας, διότι ἐγὼ κάνω πάντοτε ὅσα τοῦ εἶναι ἀρεστά».

30Ἐνῷ ἔλεγε αὐτά, πολλοὶ ἐπίστεψαν σ᾽ αὐτὸν.

«Ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ»

31Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Ἰουδαίους ποὺ εἶχαν πιστέψει σ᾽ αὐτόν, «Ἐὰν σεῖς μείνετε εἰς τὸν λόγον μου, θὰ εἶσθε πραγματικὰ μαθηταί μου

32καὶ θὰ γνωρίσετε τὴν ἀλήθειαν καὶ ἡ ἀλήθεια θὰ σᾶς ἐλευθερώσῃ».

33Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν, «Εἴμεθα ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραὰμ καὶ δὲν ἐγίναμε ποτὲ δοῦλοι κανενός. Πῶς ἐσὺ λές, Θὰ γίνετε ἐλεύθεροι; ».

34Ἀπεκρίθη εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι καθένας ποὺ κάνει ἁμαρτίαν, εἶναι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας.

35Ὁ δὲ δοῦλος δὲν μένει εἰς τὸ σπίτι παντοτεινά· ὁ Υἱὸς μένει παντοτεινά.

36Ἐὰν λοιπὸν ὁ Υἱὸς σᾶς ἐλευθερώσῃ, θὰ εἶσθε πραγματικὰ ἐλεύθεροι.

37Ξέρω ὅτι εἶσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, ἀλλὰ ζητᾶτε νὰ μὲ σκοτώσετε, διότι ὁ λόγος μου δὲν ἔχει θέσιν μέσα σας.

38Ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ εἶδα κοντὰ εἰς τὸν Πατέρα μου διακηρύττω, καὶ σεῖς ὅ, τι ἔχετε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα σας κάνετε».

39Ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτόν, «Ὁ πατέρας μας εἶναι ὁ Ἀβραάμ». Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἐὰν ἤσαστε παιδιὰ τοῦ Ἀβραάμ, θὰ ἐκάνατε τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ,

40ἀλλὰ τώρα ζητᾶτε νὰ μὲ σκοτώσετε, ἄνθρωπον ποὺ σᾶς εἶπα τὴν ἀλήθειαν,
ποὺ ἄκουσα ἀπὸ τὸν Θεόν. Αὐτὸ δὲν τὸ ἔκανε ὁ Ἀβραάμ.

41Σεῖς κάνετε τὰ ἔργα τοῦ πατέρα σας». Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Ἐμεῖς δὲν
ἐγεννηθήκαμε ἀπὸ πορνείαν, ἕνα Πατέρα ἔχομεν, τὸν Θεόν».

42Τότε ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε, «Ἐὰν ὁ Θεὸς ἦτο Πατέρας σας, θὰ μὲ ἀγαπούσατε,
διότι ἐγὼ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐβγῆκα καὶ ἦλθα ἐδῶ. Δὲν ἦλθα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου
ἀλλ᾽ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

43Γιατί δὲν καταλαβαίνετε τὴν γλῶσσάν μου; Διότι εἶσθε ἀνίκανοι νὰ ἀκοῦτε
τὸν λόγον μου.

44Σεῖς κατάγεσθε ἀπὸ τὸν πατέρα σας, τὸν διάβολον, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ
πατέρα σας θέλετε νὰ κάνετε. Ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἦτο ἀνθρωποκτόνος καὶ
δὲν στέκεται είς τὴν ἀλήθειαν, διότι δὲν ὑπάρχει ἀλήθεια μέσα του. Ὅταν
λέγῃ ψεύδη, μιλεῖ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, διότι εἶναι ψεύτης καὶ πατέρας τοῦ
ψεύδους.

45Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἐγὼ λέγω τὴν ἀλήθειαν, δὲν μὲ πιστεύετε.

46Ποιός ἀπὸ σᾶς μπορεῖ νὰ μὲ ἐλέγξῃ δι᾽ ἁμαρτίαν; Καὶ ἐὰν λέγω τὴν ἀλήθειαν,
γιατί δὲν μὲ πιστεύετε;

47Ὅποιος εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο σεῖς δὲν
ἀκοῦτε, διότι δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν Θεόν.

48Ἀπεκρίθησαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι, «Καλὰ δὲν λέμε ὅτι εἶσαι Σαμαρείτης καὶ
ἔχεις δαιμόνιον; ».

49Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Ἐγὼ δαιμόνιον δὲν ἔχω ἀλλὰ τιμῶ τὸν Πατέρα μου, καὶ
σεῖς μὲ ἀτιμάζετε.

50Ἐγὼ δὲν ζητῶ τὴν δόξαν μου. Ὑπάρχει ἐκεῖνος ποὺ τὴν ζητεῖ καὶ κρίνει.

51Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐὰν κανεὶς φυλάξῃ τὸν λόγον μου, δὲν θὰ ἰδῇ
ποτὲ θάνατον».

52 Εἶπαν εἰς αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, «Τώρα εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἔχεις δαιμόνιον. Ὁ Ἀβραὰμ πέθανε καὶ οἱ προφῆται καὶ σὺ λές, «Ἐὰν κανεὶς φυλάξῃ τὸν λόγον μου, δὲν θὰ γευθῇ ποτὲ θάνατον».

53 Μήπως εἶσαι σὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος πέθανε; Καὶ οἱ προφῆται πέθαναν. Ποιός νομίζεις ὅτι εἶσαι; ».

54 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω τὸν ἑαυτόν μου, ἡ δόξα μου δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν. Ὑπάρχει ὁ Πατέρας μου ποὺ μὲ δοξάζει, διὰ τὸν ὁποῖον σεῖς λέτε ὅτι εἶναι Θεός σας,

55 ἂν καὶ δὲν τὸν ἔχετε γνωρίσει· ἐγὼ ὅμως τὸν ξέρω. Καὶ ἐὰν πῶ ὅτι δὲν τὸν ξέρω, θὰ εἶμαι ὅμοιος μ᾽ ἐσᾶς, ψεύτης, ἀλλὰ τὸν ξέρω καὶ φυλάττω τὸν λόγον του.

56 Ὁ Ἀβραάμ, ὁ πατέρας σας, αἰσθάνθηκε ἀγαλλίασιν, διότι ἔμελλε νὰ ἰδῇ τὴν ἡμέραν μου καὶ εἶδε καὶ χάρηκε».

57 Οἱ Ἰουδαῖοι τότε τοῦ εἶπαν, «Δὲν εἶσαι ἀκόμη πενῆντα χρονῶν καὶ εἶδες τὸν Ἀβραάμ; ».

58 Εἶπε εἰς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, πρὶν γεννηθῇ ὁ Ἀβραὰμ Ἐγὼ ὑπάρχω».

59 Ἐσήκωσαν τότε πέτρες γιὰ νὰ τοῦ τὶς ρίξουν· ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς ἐκρύφθηκε καὶ ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν ναόν, ἀφοῦ ἐπέρασε ἀνάμεσά τους καὶ ἔτσι ἀνεχώρησε.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 9

Ἡ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ

1 Καθὼς ἐβάδιζε, εἶδε ἄνθρωπον γεννημένον τυφλὸν

2 καὶ τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του, «Ραββί, ποιός ἁμάρτησε, αὐτὸς ἢ οἱ γονεῖς του διὰ νὰ γεννηθῇ τυφλός; ».

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Οὔτε αὐτὸς ἁμάρτησε οὔτε οἱ γονεῖς του, ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθοῦν ἐξ ἀφορμῆς του τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ.

4 Ἐγὼ πρέπει νὰ κάνω τὰ ἔργα ἐκείνου ποὺ μὲ ἔστειλε ἐνόσω εἶναι ἡμέρα· θὰ ἔλθῃ νύχτα, ὅταν κανεὶς δὲν θὰ μπορῇ νὰ ἐργασθῇ.

5 Ὅσον καιρὸν εἶμαι εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου».

6 Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔφτυσε χάμω καὶ ἔκανε πηλὸν μὲ τὸ φτύσιμο καὶ ἄλειψε τὸν πηλὸν ἐπάνω εἰς τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ

7 καὶ τοῦ εἶπε, «Πήγαινε, πλύσου εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ», τὸ ὁποῖον μεταφράζεται Ἀπεσταλμένος. Ἔφυγε λοιπὸν καὶ πλύθηκε καὶ ἐπέστρεψε βλέπων.

8 Οἱ γείτονες καὶ ἐκεῖνοι ποὺ προηγουμένως τὸν ἔβλεπαν ὅτι ἦτο τυφλός, ἔλεγαν, «Δὲν εἶναι αὐτὸς ποὺ καθότανε καὶ ζητιάνευε; ».

9 Μερικοὶ ἔλεγαν ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ ἄλλοι ὅτι εἶναι κάποιος ποὺ τοῦ μοιάζει. Ἐκεῖνος ἔλεγε, «Ἐγὼ εἶμαι».

10 Τοῦ εἶπαν τότε, «Πῶς ἄνοιξαν τὰ μάτια σου; ».

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, «Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ὀνομάζεται Ἰησοῦς ἔκανε πηλὸν καὶ μοῦ ἄλειψε τὰ μάτια καὶ μοῦ εἶπε, «Πήγαινε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωὰμ καὶ πλύσου». Ὅταν ἐπῆγα καὶ πλύθηκα, ἀπέκτησα τὸ φῶς μου».

12 Τότε τὸν ἐρώτησαν, «Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος; » καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, «Δὲν ξέρω».

13 Ὁδηγοῦν αὐτόν, τὸν ἄλλοτε τυφλόν, εἰς τοὺς Φαρισαίους.

14 Ἦτο δὲ Σάββατον, ὅταν ἔκανε ὁ Ἰησοῦς τὸν πηλὸν καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια του.

15 Τότε οἱ Φαρισαῖοι πάλιν τὸν ἐρώτησαν πῶς ἀπέκτησε τὸ φῶς του, αὐτὸς δὲ εἶπε, «Μοῦ ἔβαλε πηλὸν εἰς τὰ μάτια καὶ πλύθηκα καὶ βλέπω».

16 Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους εἶπαν, «Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι δὲν τηρεῖ τὸ Σάββατον». Ἄλλοι ἔλεγαν, «Πῶς μπορεῖ ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ κάνῃ τέτοια θαύματα; ». Καὶ ἔγινε διχασμὸς μεταξύ τους.

17 Λέγουν πάλιν εἰς τὸν τυφλόν, «Σὺ τί λὲς γι᾽ αὐτὸν ἀφοῦ σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; ». Αὐτὸς εἶπε, «Εἶναι προφήτης».

18 Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ἤθελαν νὰ πιστέψουν ὅτι ἦτανε τυφλὸς καὶ ἀπέκτησε τὸ φῶς του, ἕως ὅτου ἐφώναξαν τοὺς γονεῖς του

19 καὶ τοὺς ἐρώτησαν, «Αὐτὸς εἶναι ὁ υἱός σας, διὰ τὸν ὁποῖον λέτε ὅτι γεννήθηκε τυφλός; Πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει; ».

20 Ἀπεκρίθησαν είς αὐτοὺς οἱ γονεῖς του, «Ξέρομεν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ υἱός μας καὶ ὅτι γεννήθηκε τυφλός.

21 Πῶς ὅμως τώρα βλέπει, δὲν γνωρίζομεν, οὔτε ξέρομεν ποιός ἄνοιξε τὰ μάτια του. Αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, ἐρωτήσατέ τον· θὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν ἑαυτόν του».

22 Αὐτὰ εἶπαν οἱ γονεῖς του, διότι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι εἶχαν ἤδη συμφωνήσει νὰ γίνῃ ἀποσυνάγωγος ὅποιος ὁμολογήσῃ ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός.

23 Γι᾽ αὐτὸ οἱ γονεῖς του εἶπαν, «Ἡλικίαν ἔχει, ἐρωτήσατέ τον».

24 Ἐφώναξαν τότε διὰ δευτέραν φορὰν τὸν ἄνθρωπον ποὺ ἦτανε τυφλὸς καὶ τοῦ εἶπαν, «Δόξασε τὸν Θεόν. Ἐμεῖς ξέρομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἁμαρτωλός».

25 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, «Ἐὰν εἶναι ἁμαρτωλὸς, δὲν ξέρω. Ἕνα πρᾶγμα ξέρω, ὅτι ἐνῷ ἤμουν τυφλός, τώρα βλέπω».

26 Τότε πάλιν τὸν ἐρώτησαν, «Τί σοῦ ἔκαμε; Πῶς σοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια; ».

27 Αὐτὸς τοὺς ἀπεκρίθη, «Σᾶς εἶπα ἤδη καὶ δὲν ἐδώσατε προσοχήν· γιατί θέλετε πάλιν νὰ τὸ ἀκούσετε; Μήπως θέλετε καὶ σεῖς νὰ γίνετε μαθηταί του; ».

28 Τότε τὸν ἔβρισαν καὶ τοῦ εἶπαν, «Σὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου, ἐμεῖς εἴμεθα μαθηταὶ τοῦ Μωϋσέως.

29 Ἐμεῖς ξέρομεν ὅτι είς τὸν Μωϋσῆν ἐμίλησεν ὁ Θεός, ἀλλὰ γι᾽ αὐτὸν δὲν ξέρομεν ἀπὸ ποῦ εἶναι».

30 Ὁ ἄνθρωπος τοὺς ἀπεκρίθη, «Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶναι τὸ ἐκπληκτικόν, ὅτι σεῖς δὲν ξέρετε ἀπὸ ποῦ εἶναι, καὶ ὅμως μοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια.

31Ξέρομεν δὲ ὅτι τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἀκούει, ἀλλ᾿ ἐὰν κανεὶς εἶναι θεοσεβὴς καὶ κάνῃ τὸ θέλημά του, ἐκεῖνον ἀκούει.

32Ποτὲ πρὶν δὲν ἀκούσθηκε ὅτι ἄνοιξε κάποιος τὰ μάτια τυφλοῦ ἐκ γενετῆς.

33Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἦτο ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε».

34Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Σὺ γεννήθηκες ὁλόκληρος μέσα στὴν ἁμαρτίαν καὶ μᾶς διδάσκεις; ». Καὶ τὸν ἔβγαλαν ἔξω.

35Ἄκουσε ὁ Ἰησοῦς ὅτι τὸν ἔβγαλαν ἔξω καὶ ὅταν τὸν εὑρῆκε τοῦ εἶπε, «Πιστεύεις σὺ είς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ; ».

36Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, «Καὶ ποιός εἶναι, Κύριε, γιὰ νὰ πιστέψω σ᾿ αὐτόν; ».

37Ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε, «Τὸν ἔχεις ἰδῆ· εἶναι μάλιστα αὐτὸς ποὺ μιλεῖ μαζί σου».

38«Πιστεύω, Κύριε», εἶπε ἐκεῖνος καὶ τὸν προσκύνησε.

39Ὁ Ἰησοῦς εἶπε, «Διὰ κρίσιν ἐγὼ ἦλθα είς τὸν κόσμον τοῦτον, διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὸ φῶς ἐκεῖνοι ποὺ δὲν βλέπουν καὶ νὰ γίνουν τυφλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ βλέπουν».

40Ἄκουσαν αὐτὰ ὅσοι ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους ἦσαν μαζί του καὶ τοῦ εἶπαν, «Μήπως καὶ ἐμεῖς εἴμεθα τυφλοί; ».

41Εἶπεν είς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, «Ἐὰν ἤσαστε τυφλοί, δὲν θὰ εἴχατε ἁμαρτίαν, ἀλλὰ λέτε, «Βλέπομεν»· ἡ ἁμαρτία σας λοιπὸν μένει».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 10

Ὁ βοσκὸς ὁ καλός

1«Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα είς τὴν μάνδρα τῶν προβάτων ἀλλ᾿ ἀνεβαίνει ἀπὸ ἄλλο μέρος, αὐτὸς εἶναι κλέπτης καὶ λῃστής.

2Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ μπαίνει ἀπὸ τὴν πόρτα εἶναι ὁ βοσκὸς τῶν προβάτων.

3Εἰς αὐτὸν ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει καὶ τὰ πρόβατα ἀκοῦνε τὴν φωνήν του καὶ καλεῖ τὰ δικά του πρόβατα μὲ τὸ ὄνομά τους καὶ τὰ βγάζει ἔξω.

4Καὶ ὅταν βγάλῃ ἔξω τὰ δικά του πρόβατα, βαδίζει μπροστά τους καὶ τὰ
πρόβατα τὸν ἀκολουθοῦν, διότι ξέρουν τὴν φωνήν του.

5Ἕναν ξένον ὅμως δὲν θὰ τὸν ἀκολουθήσουν ἀλλὰ θὰ φύγουν ἀπ᾽ αὐτόν, διότι
δὲν ἀναγνωρίζουν τὴν φωνὴν τῶν ξένων».

6Αὐτὴν τὴν παραβολὴν τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι δὲν ἐννόησαν τί
ἐσήμαιναν αὐτὰ ποὺ τοὺς ἔλεγε.

7Τοὺς εἶπε λοιπὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ἐγὼ εἶμαι
ἡ πόρτα τῶν προβάτων.

8Ὅλοι ὅσοι ἦλθαν πρὶν ἀπὸ ἐμέ, εἶναι κλέπται καὶ λῃσταί, ἀλλὰ τὰ πρόβατα
δὲν τοὺς ἄκουσαν.

9Ἐγὼ εἶμαι ἡ πόρτα· ὅποιος θὰ μπῇ δι᾽ ἐμοῦ, θὰ σωθῇ καὶ θὰ μπαίνῃ καὶ θὰ
βγαίνῃ καὶ θὰ βρίσκῃ βοσκήν.

10Ὁ κλέπτης δὲν ἔρχεται παρὰ γιὰ νὰ κλέψῃ καὶ νὰ σφάξῃ καὶ νὰ
καταστρέψῃ. Ἐγὼ ἦλθα διὰ νὰ ἔχουν ζωὴν καὶ νὰ τὴν ἔχουν ἄφθονη.

11Ἐγὼ εἶμαι ὁ βοσκὸς ὁ καλός. Ὁ βοσκὸς ὁ καλὸς θυσιάζει τὴν ζωήν του διὰ
τὰ πρόβατα.

12Ὁ μισθωτός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι βοσκός, καὶ τὰ πρόβατα δὲν εἶναι δικά του,
βλέπει τὸν λύκον νὰ ἔρχεται καὶ ἀφήνει τὰ πρόβατα καὶ φεύγει, καὶ ὁ λύκος
τὰ ἁρπάζει καὶ τὰ σκορπίζει,

13διότι εἶναι μισθωτὸς καὶ δὲν τὸν μέλει διὰ τὰ πρόβατα.

14Ἐγὼ εἶμαι ὁ βοσκὸς ὁ καλὸς καὶ γνωρίζω τὰ δικά μου καὶ γνωρίζομαι ἀπὸ τὰ
δικά μου

15— ὅπως μὲ γνωρίζει ὁ Πατέρας καὶ γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν Πατέρα — καὶ
θυσιάζω τὴν ζωήν μου διὰ τὰ πρόβατα.

16Ἔχω καὶ ἄλλα πρόβατα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀπὸ αὐτὴν τὴν μάνδρα· πρέπει
νὰ φέρω καὶ ἐκεῖνα καὶ θὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν μου καὶ θὰ γίνῃ ἕνα ποίμνιον,
ἕνας βοσκός.

17Διὰ τοῦτο ὁ Πατέρας μὲ ἀγαπᾶ, διότι θυσιάζω τὴν ζωήν μου, διὰ νὰ τὴν
πάρω πάλιν.

18Κανεὶς δὲν μοῦ τὴν ἀφαιρεῖ, ἀλλ᾽ ἐγὼ οἰκειοθελῶς τὴν θυσιάζω· ἔχω
ἐξουσίαν νὰ τὴν θυσιάσω καὶ ἔχω ἐξουσίαν πάλιν νὰ τὴν πάρω. Αὐτὴν τὴν
ἐντολὴν ἔλαβα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου».

19Ἔγινε τότε πάλιν διχασμὸς μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἐξ ἀφορμῆς τῶν λόγων
αὐτῶν.

20Πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἔλεγαν, «Ἔχει δαιμόνιον καὶ εἶναι ἔξω φρενῶν, τί τὸν
ἀκοῦτε; ».

21Ἄλλοι ἔλεγαν, «Αὐτὰ δὲν εἶναι λόγια δαιμονισμένου. Μήπως μπορεῖ
δαιμόνιον νὰ ἀνοίξῃ τὰ μάτια τυφλῶν; ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὴν ἑορτὴν τῶν ἐγκαινίων

22Ἑωρτάζετο τότε ἡ ἑορτὴ τῶν ἐγκαινίων εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἦτο
χειμῶνας·23καὶ ὁ Ἰησοῦς περπατοῦσε εἰς τὸν ναόν, εἰς τὴν στοὰν τοῦ
Σολομῶντος.

24Τότε τὸν ἐκύκλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Ἕως πότε θὰ μᾶς κρατᾷς
σὲ ἀμφιβολίαν; Ἐὰν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός, νὰ μᾶς τὸ πῇς δημοσίᾳ».

25Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Σᾶς τὸ εἶπα ἀλλὰ δὲν πιστεύετε. Τὰ ἔργα, τὰ
ὁποῖα ἐγὼ κάνω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατέρα μου, αὐτὰ μαρτυροῦν δι᾽ ἐμέ.

26Ἀλλὰ σεῖς δὲν πιστεύετε, διότι, ὅπως σᾶς εἶπα, δὲν εἶσθε ἀπὸ τὰ δικά μου
πρόβατα.

27Τὰ δικά μου πρόβατα ἀκοῦνε τὴν φωνήν μου καὶ ἐγὼ τὰ ξέρω καὶ μὲ
ἀκολουθοῦν·

28τοὺς δίνω ζωὴν αἰώνιον καὶ δὲν θὰ χαθοῦν ποτέ· κανεὶς δὲν θὰ τὰ ἁρπάξῃ
ἀπὸ τὸ χέρι μου.

29Ὁ Πατέρας μου, ὁ ὁποῖος μοῦ τὰ ἔχει δώσει, εἶναι μεγαλύτερος ὅλων καὶ
κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἁρπάξῃ ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Πατέρα μου.

30Ἐγὼ καὶ ὁ Πατέρας εἴμεθα ἕνα».

Ἐχθρότης τῶν Ἰουδαίων

31Ἐσήκωσαν πάλιν πέτρες οἱ Ἰουδαῖοι διὰ νὰ τὸν λιθοβολήσουν.

32Ὁ Ἰησοῦς τότε τοὺς εἶπε, «Πολλὰ καλὰ ἔργα σᾶς ἔδειξα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, γιὰ ποιό ἔργον ἀπὸ αὐτὰ μὲ λιθοβολεῖτε; ».

33Ἀπεκρίθησαν είς αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι, «Δὲν σὲ λιθοβολοῦμε γιὰ κάποιο καλὸ ἔργον ἀλλὰ διὰ βλασφημίαν, διότι σύ, ἐνῷ εἶσαι ἄνθρωπος, κάνεις τὸν ἑαυτόν σου Θεόν».

34Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Δὲν εἶναι γραμμένον είς τὸν νόμον σας, Ἐγὼ εἶπα, εἶσθε Θεοί;

35Ἐὰν ἐκείνους εἶπε Θεούς, πρὸς τοὺς ὁποίους ἦλθε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ — καὶ ἡ γραφὴ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ καταργηθῇ —

36σεῖς λέτε είς ἐκεῖνον, ποὺ ὁ Πατέρας τὸν ἁγίασε καὶ τὸν ἔστειλε είς τὸν κόσμον, «Βλασφημεῖς», ἐπειδὴ εἶπα, «Εἶμαι Υἱὸς τοῦ Θεοῦ»;

37Ἐὰν δὲν κάνω τὰ ἔργα τοῦ Πατέρα μου, μὴ μὲ πιστεύετε.

38Ἐὰν ὅμως τὰ κάνω, τότε, καὶ ἂν ἀκόμη δὲν πιστεύετε σ᾽ ἐμέ, πιστέψατε είς τὰ ἔργα, διὰ νὰ γνωρίσετε καὶ πιστέψετε ὅτι ὁ Πατέρας εἶναι ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ».

39Ἐζητοῦσαν τότε πάλιν νὰ τὸν πιάσουν, ἀλλ᾽ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τους.

40Καὶ ἀνεχώρησε πάλιν πέραν ἀπὸ τὸν Ἰορδάνην, είς τὸν τόπον ὅπου ἐβάπτιζε πρῶτα ὁ Ἰωάννης, καὶ ἔμεινε ἐκεῖ.

41Καὶ ἦλθαν πολλοὶ πρὸς αὐτὸν καὶ ἔλεγαν, «Ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκανε κανένα θαῦμα, ἀλλ᾽ ὅλα ὅσα εἶπε γι᾽ αὐτόν, ἦσαν ἀληθινὰ».

42Καὶ πολλοὶ ἐπίστεψαν είς αὐτὸν ἐκεῖ.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 11

Ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου

1Ὑπῆρχε κάποιος ἀσθενὴς ὀνομαζόμενος Λάζαρος ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἀπὸ τὸ χωριὸ τῆς Μαρίας καὶ τῆς ἀδελφῆς της Μάρθας.

2Αὐτὴ ἦτο ἡ Μαρία ποὺ ἄλειψε τὸν Κύριον μὲ μύρον καὶ ἐσφόγγισε τὰ πόδια του μὲ τὰ μαλλιά της, τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἦτο ἀσθενής.

3Ἔστειλαν λοιπὸν οἱ ἀδελφὲς πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε, ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶς, εἶναι ἀσθενής».

4Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς, εἶπε, «Αὐτὴ ἡ ἀσθένεια δὲν θὰ καταλήξῃ εἰς θάνατον ἀλλ᾽ εἶναι χάριν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δοξασθῇ δι᾽ αὐτῆς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ».

5Ὁ Ἰησοῦς ἀγαποῦσε τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφήν της καὶ τὸν Λάζαρον.

6Ὅταν λοιπὸν ἄκουσε ὅτι ἀσθενεῖ, ἔμεινε τότε δύο ἡμέρες εἰς τὸν τόπον ὅπου εὑρίσκετο.

7Ἔπειτα εἶπε εἰς τοὺς μαθητάς, «Ἂς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν».

8Λέγουν εἰς αὐτὸν οἱ μαθηταί, «Ραββί, πρὸ ὀλίγου οἱ Ἰουδαῖοι ζητοῦσαν νὰ σὲ λιθοβολήσουν καὶ πάλιν πηγαίνεις ἐκεῖ; ».

9Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν εἶναι δώδεκα οἱ ὧρες τῆς ἡμέρας; Ἐὰν περπατῇ κανεὶς τὴν ἡμέραν, δὲν σκοντάφτει, διότι βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου.

10Ἐὰν ὅμως περπατῇ τὴν νύχτα, σκοντάφτει, διότι τὸ φῶς δὲν εἶναι μαζί του».

11Αὐτὰ εἶπε καὶ κατόπιν συνέχισε, «Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας ἔχει κοιμηθῆ, ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τὸν ξυπνήσω».

12Τοῦ εἶπαν τότε οἱ μαθηταί του, «Κύριε, ἂν ἔχῃ κοιμηθῆ θὰ γίνῃ καλά».

13Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς εἶχε μιλήσει διὰ τὸν θάνατόν του, ἐκεῖνοι δὲ ἐνόμισαν ὅτι μιλεῖ διὰ τὸν φυσικὸν ὕπνον.

14Τότε τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς καθαρά, «Ὁ Λάζαρος ἐπέθανε,

15καὶ χαίρω ποὺ δὲν ἤμουν ἐκεῖ διότι θὰ εἶναι γιὰ τὸ καλό σας γιὰ νὰ πιστέψετε· ἀλλ᾽ ἂς πᾶμε σ᾽ αὐτόν».

16Εἶπε τότε ὁ Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, εἰς τοὺς συμμαθητάς του, «Ἂς
πᾶμε καὶ ἐμεῖς διὰ νὰ πεθάνωμε μαζί του».

17Ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς, τὸν εὐρῆκε ἤδη ἐνταφιασμένον πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν.

18Ἡ Βηθανία ἦτο πλησίον τῶν Ἱεροσολύμων περὶ τὰ δέκα πέντε στάδια.

19Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἶχαν ἔλθει εἰς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν Μαρίαν
διὰ νὰ τὰς παρηγορήσουν διὰ τὸν ἀδελφόν τους.

20Μόλις ἄκουσε ἡ Μάρθα ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐπῆγε νὰ τὸν προϋπαντήσῃ,
ἐνῷ ἡ Μαρία ἐκάθησε εἰς τὸ σπίτι.

21Εἶπε τότε ἡ Μάρθα εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Κύριε, ἐὰν ἤσουνα ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ
ἀδελφός μου.

22Ἀλλὰ καὶ τώρα ξέρω ὅτι ὅσα ζητήσῃς ἀπὸ τὸν Θεόν, θὰ σοῦ τὰ δώσῃ ὁ
Θεός».

23Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ ἀδελφός σου θὰ ἀναστηθῇ».

24Ἡ Μάρθα τοῦ λέγει, «Ξέρω ὅτι θὰ ἀναστηθῇ κατὰ τὴν ἀνάστασιν, τὴν
ἐσχάτην ἡμέραν».

25Τότε ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή.

26Ὅποιος πιστεύει σ᾽ ἐμέ, καὶ ἂν πεθάνῃ, θὰ ζήσῃ, καὶ ὅποιος ζῇ καὶ πιστεύει
σ᾽ ἐμέ, δὲν θὰ πεθάνῃ ποτέ. Τὸ πιστεύεις αὐτό; ».

27Λέγει εἰς αὐτόν, «Ναί, Κύριε, ἐγὼ ἔχω πιστέψει ὅτι σὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον».

28Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔφυγε καὶ ἐφώναξε τὴν Μαρίαν τὴν ἀδελφήν της καὶ τῆς
εἶπε μυστικά, «Ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ καὶ σὲ φωνάζει».

29Ἐκείνη μόλις τὸ ἄκουσε, σηκώνεται γρήγορα καὶ ἔρχεται σ᾽ αὐτόν.

30Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε ἔλθει ἀκόμη εἰς τὸ χωριό, ἀλλ᾽ εὑρίσκετο εἰς τὸν
τόπον ὅπου τὸν προϋπάντησε ἡ Μάρθα.

31Οἱ Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν μαζί της είς τὸ σπίτι καὶ τὴν παρηγοροῦσαν, ὅταν εἶδαν ὅτι ἡ Μαρία ἐσηκώθηκε γρήγορα καὶ ἐβγῆκε, τὴν ἀκολούθησαν καὶ ἔλεγαν, «Πηγαίνει είς τὸ μνημεῖον διὰ νὰ κλάψῃ ἐκεῖ».

32Ἦλθε λοιπὸν ἡ Μαρία ἐκεῖ ὅπου ἦτο ὁ Ἰησοῦς, καὶ μόλις τὸν εἶδε, ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τοῦ εἶπε, «Κύριε, ἐὰν ἤσουνα ἐδῶ, δὲν θὰ πέθαινε ὁ ἀδελφός μου».

33Ὅταν ὁ Ἰησοῦς τὴν εἶδε νὰ κλαίῃ καὶ τοὺς Ἰουδαίους ποὺ τὴν συνώδευαν νὰ κλαίουν ἐπίσης, ἀναστέναξε μέσα του καὶ ταράχθηκε

34καὶ εἶπε, «Ποῦ τὸν ἔχετε βάλει; ». Τοῦ λέγουν, «Κύριε, ἔλα νὰ ἰδῇς».

35Ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε.

36Εἶπαν τότε οἱ Ἰουδαῖοι, «Κύτταξε πόσον τὸν ἀγαποῦσε».

37Ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς εἶπαν, «Δὲν μποροῦσε αὐτός, ποὺ ἄνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, νὰ κάνῃ κάτι ὥστε νὰ μὴ πεθάνῃ ὁ Λάζαρος; ».

38Ὁ Ἰησοῦς ἀφοῦ πάλιν ἀναστέναξε μέσα του, ἦλθε είς τὸ μνῆμα. Ἦτο δὲ τοῦτο σπήλαιον καὶ ἕνας λίθος ἦτο είς τὸ στόμιον.

39Λέγει ὁ Ἰησοῦς, «Σηκῶστε τὸν λίθον». Ἡ Μάρθα, ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀποθανόντος, τοῦ λέγει, «Κύριε, τώρα θὰ μυρίζῃ ἄσχημα, διότι εἶναι ἡ τετάρτη ἡμέρα».

40Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ἐὰν πιστέψῃς θὰ ἰδῇς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ; ».

41Ἐσήκωσαν τότε τὸν λίθον ὅπου εὑρίσκετο ὁ νεκρός. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσήκωσε τὰ μάτια πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ εἶπε, «Πατέρα, σὲ εὐχαριστῶ, διότι μὲ ἄκουσες.

42Ἐγὼ βέβαια ἤξερα ὅτι πάντοτε μὲ ἀκοῦς ἀλλὰ τὸ εἶπα διὰ τὸν λαὸν ποὺ παρευρίσκεται, γιὰ νὰ πιστέψουν ὅτι σὺ μὲ ἔστειλες».

43Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνήν, «Λάζαρε, ἔλα ἔξω».

44Καὶ ἐβγῆκε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε πεθάνει, δεμένος τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια μὲ λευκὲς ταινίες, καὶ τὸ πρόσωπόν του γύρω δεμένο μὲ μαντῆλι. Τοὺς εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς, «Λύστε τον καὶ ἀφῆστέ τον νὰ φύγῃ».

45Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει εἰς τὴν Μαρίαν καὶ εἶδαν τί ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστεψαν σ᾽ αὐτόν·

46ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπῆγαν εἰς τοὺς Φαρισαίους καὶ τοὺς εἶπαν τί εἶχε κάνει ὁ Ἰησοῦς.

Οἱ ἀρχιερεῖς σχεδιάζουν νὰ θανατώσουν τὸν Χριστόν

47Τότε οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνεκάλεσαν συνέδριον καὶ εἶπαν, «Τί νὰ κάνωμεν; ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος κάνει πολλὰ θαύματα.

48Ἐὰν τὸν ἀφήσωμεν ἔτσι, ὅλοι θὰ πιστέψουν σ᾽ αὐτὸν καὶ θὰ ἔλθουν οἱ Ρωμαῖοι καὶ θὰ μᾶς πάρουν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸν λαόν».

49Ἕνας ἀπ᾽ αὐτούς, ὁ Καϊάφας, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχιερεὺς τὸ ἔτος ἐκεῖνο, τοὺς εἶπε, «Σεῖς δὲν καταλαβαίνετε τίποτε,

50οὔτε σκέπτεσθε ὅτι μᾶς συμφέρει νὰ πεθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος ὑπὲρ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ μὴ χαθῇ ὁλόκληρον τὸ ἔθνος».

51Αὐτὸ δὲν τὸ εἶπε ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἦτο ἀρχιερεὺς τοῦ ἔτους ἐκείνου, ἐπροφήτευσε ὅτι ὁ Ἰησοῦς θὰ πέθαινε ὑπὲρ τοῦ ἔθνους,

52καὶ ὄχι μόνον ὑπὲρ τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ συγκεντρώσῃ εἰς ἕνα τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ποὺ ἦσαν διασκορπισμένα.

53Ἀπ᾽ ἐκείνην λοιπὸν τὴν ἡμέραν ἀπεφάσισαν ἀπὸ κοινοῦ νὰ τὸν θανατώσουν.

54Γι᾽ αὐτὸ ὁ Ἰησοῦς δὲν περπατοῦσε πλέον φανερὰ μεταξὺ τῶν Ἰουδαίων ἀλλ᾽ ἔφυγε ἀπ᾽ ἐκεῖ καὶ ἦλθε εἰς τὴν χώραν ποὺ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν ἔρημον, εἰς πόλιν ποὺ ὠνομάζετο Ἐφραΐμ, καὶ ἐκεῖ διέμενε μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς του.

55Ἐπλησίαζε δὲ τὸ Πάσχα τῶν Ἰουδαίων καὶ ἀνέβησαν πολλοὶ ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα διὰ νὰ ἐξαγνισθοῦν.

56Ἐζητοῦσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, καθὼς ἐστέκοντο είς τὸν ναόν, «Τί φρονεῖτε, δὲν θὰ ἔλθῃ είς τὴν ἑορτήν; ».

57Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἶχαν δώσει ἐντολήν, ἐὰν κανεὶς μάθῃ ποῦ εἶναι, νὰ είδοποιήσῃ γιὰ νὰ τὸν πιάσουν.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 12

Ἡ Μαρία μυρώνει τὸν Ἰησοῦν εἰς Βηθανίαν

1Ἕξη ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸ Πάσχα ἦλθε ὁ Ἰησοῦς είς τὴν Βηθανίαν, ὅπου ἦτο ὁ Λάζαρος, ὁ ὁποῖος εἶχε πεθάνει καὶ τὸν ὁποῖον ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν.

2Ἐκεῖ τοῦ ἔκαναν δεῖπνον καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρετοῦσε, ὁ δὲ Λάζαρος ἦτο μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ἦσαν μαζί του στὸ τραπέζι.

3Ἡ Μαρία τότε ἐπῆρε μίαν λίτραν γνησίου πολυτίμου μύρου νάρδου, ἄλειψε τὰ πόδια τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὰ ἐσφόγγισε μὲ τὰ μαλλιά της, καὶ τὸ σπίτι ἐγέμισε ἀπὸ τὴν μυρωδιὰ τοῦ μύρου.

4Λέγει τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του, ὁ Ἰούδας, ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὸν παρέδιδε,

5«Γιατί δὲν ἐπουλήθηκε αὐτὸ τὸ μύρον γιὰ τριακόσια δηνάρια καὶ δὲν ἐδόθηκε είς τοὺς πτωχούς; ».

6Αὐτὸ τὸ εἶπε ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς πτωχούς, ἀλλὰ διότι ἦτο κλέπτης καὶ εἶχε τὸ ταμεῖον καὶ ἀφαιροῦσε ἐκεῖνα ποὺ ἔβαζαν μέσα.

7Τότε εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Ἄφησέ την· διὰ τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τὸ ἐφύλαξε·

8διότι τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζί σας, ἐνῷ ἐμὲ δὲν μὲ ἔχετε πάντοτε».

9Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔμαθαν ὅτι εἶναι ἐκεῖ, καὶ ἦλθαν ὄχι μόνον διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ καὶ διὰ νὰ ἰδοῦν τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν.

10Οἱ ἀρχιερεῖς τότε ἀπεφάσισαν νὰ θανατώσουν καὶ τὸν Λάζαρον,

11διότι ἐξ αἰτίας του πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔφευγαν καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

Ἡ θριαμβευτικὴ εἴσοδος εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα

12Τὴν ἑπομένην ἡμέραν πολὺς κόσμος ποὺ εἶχε ἔλθει εἰς τὴν ἑορτήν, ὅταν ἄκουσαν ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα,

13ἐπῆραν κλάδους ἀπὸ φοίνικας καὶ ἐβγῆκαν πρὸς προϋπάντησίν του καὶ ἔκραζαν, «Ὡσαννά, εὐλογημένος νὰ εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἔρχεται εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ».

14Ὁ δὲ Ἰησοῦς εὑρῆκε ἕνα μικρὸν ὄνον, καὶ ἐκάθησε ἐπάνω του, καθὼς εἶναι γραμμένον,

15Μὴ φοβᾶσαι, θυγατέρα Σιών, νά, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται καθισμένος εἰς ἕνα πουλάρι ὄνου.

16Τὰ λόγια αὐτὰ δὲν τὰ κατάλαβαν τότε οἱ μαθηταί του, ἀλλ᾽ ὅταν ἐδοξάσθηκε ὁ Ἰησοῦς, τότε θυμήθηκαν ὅτι αὐτὰ ἦσαν γραμμένα γι᾽ αὐτὸν καὶ ὅτι τοῦ τὰ ἔκαναν.

17Ὁ δὲ κόσμος ποὺ ἦτο μαζί του ἔδινε μαρτυρίαν ὅτι ἐφώναξε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνῆμα καὶ τὸν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν.

18Διὰ τοῦτο καὶ τὸν ὑποδέχθηκε ὁ κόσμος διότι ἄκουσαν ὅτι ἔκανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

19Εἶπαν τότε οἱ Φαρισαῖοι μεταξύ τους, «Βλέπετε ὅτι δὲν κάνετε τίποτε; Νά, ὅλος ὁ κόσμος ἔτρεξε ὀπίσω του».

Ἡ αἴτησις τῶν Ἑλλήνων

20Ἦσαν μερικοὶ Ἕλληνες μεταξὺ ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀνεβῆ διὰ νὰ προσκυνήσουν κατὰ τὴν ἑορτήν.

21Αὐτοὶ λοιπὸν ἦλθαν εἰς τὸν Φίλιππον, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ τοῦ εἶπαν, «Κύριε, θέλομε νὰ ἰδοῦμε τὸν Ἰησοῦν».

22Ἔρχεται ὁ Φίλιππος καὶ τὸ λέγει εἰς τὸν Ἀνδρέαν καὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος τὸ λέγουν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

23Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη είς αὐτούς, «Ἦλθε ἡ ὥρα διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐὰν ὁ σπόρος τοῦ σιταριοῦ δὲν πέσῃ είς τὴν γῆν καὶ πεθάνῃ, μένει αὐτὸς μόνος, ἐὰν ὅμως πεθάνῃ, φέρει πολὺν καρπόν.

25Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὴν ζωήν του θὰ τὴν χάσῃ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ τὴν ζωήν του είς τὸν κόσμον τοῦτον, θὰ τὴν φυλάξῃ είς ζωὴν αἰώνιον.

26Ἐὰν μὲ ὑπηρετῇ κανείς, πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθῇ, καὶ ὅπου εἶμαι ἐγώ, ἐκεῖ θὰ εἶναι καὶ ὁ ὑπηρέτης μου· ἐὰν κανεὶς μὲ ὑπηρετῇ θὰ τὸν τιμήσῃ ὁ Πατέρας.

27Τώρα ἡ ψυχή μου εἶναι ταραγμένη καὶ τί νὰ πῶ; Πατέρα, σῶσέ με ἀπὸ τὴν ὥραν αὐτήν. Ἀλλὰ γι΄ αὐτὸ ἦλθα είς τὴν ὥραν αὐτήν.

28Πατέρα, δόξασε τὸ ὄνομά σου». Τότε ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν ούρανόν, «Τὸ ἐδόξασα καὶ πάλιν θὰ τὸ δοξάσω».

29Ὁ κόσμος ποὺ παρευρίσκετο καὶ ἄκουσε, ἔλεγε ὅτι ἔγινε βροντή, ἄλλοι ἔλεγαν, «Ἄγγελος τοῦ μίλησε».

30Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, «Ἡ φωνὴ αὐτὴ δὲν ἔγινε γιὰ μένα ἀλλὰ γιὰ σᾶς.

31Τώρα γίνεται δίκη τοῦ κόσμου τούτου, τώρα ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου θὰ ἐκβληθῇ ἔξω.

32Καὶ ὅταν ἐγὼ ὑψωθῶ ἀπὸ τὴν γῆν, θὰ ἑλκύσω ὅλους πρὸς τὸν ἑαυτόν μου».

33Αὐτὸ τὸ ἔλεγε, διὰ νὰ ὑποδείξῃ μὲ ποιόν τρόπον θὰ πέθαινε.

34Ἀπεκρίθη είς αὐτὸν τὸ πλῆθος, «Ἐμεῖς ἀκούσαμε ἀπὸ τὸν νόμον ὅτι ὁ Χριστὸς μένει αἰωνίως καὶ πῶς ἐσὺ λὲς ὅτι πρέπει νὰ ὑψωθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; ».

35Τότε τοὺς εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Διὰ λίγον χρόνον ἀκόμη ἔχετε τὸ φῶς μεταξύ σας. Περπατᾶτε ἐν ὅσῳ ἔχετε τὸ φῶς, διὰ νὰ μὴ σᾶς πιάσῃ τὸ σκοτάδι· ἐκεῖνος ποὺ περπατεῖ στὸ σκοτάδι δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει.

36Ἐν ὅσῳ ἔχετε τὸ φῶς, πιστεύετε είς τὸ φῶς, διὰ νὰ γίνετε παιδιὰ τοῦ φωτός». Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς ἔφυγε ἀπ᾽ αὐτοὺς καὶ κρύφθηκε.

Ἀπιστία εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀλλὰ καὶ μερικοὶ κρυφοὶ μαθηταί

37Ἂν καὶ εἶχε κάνει τόσα θαύματα μπροστά τους, δὲν ἐπίστευαν είς αὐτόν·

38διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ προφήτου Ἡσαΐα, τὸν ὁποῖον εἶπε, Κύριε, ποιός ἐπίστεψε είς τὸ κήρυγμά μας; καὶ ὁ βραχίων τοῦ Κυρίου είς ποιόν ἔχει ἀποκαλυφθῇ;

39Διὰ τοῦτο δὲν μποροῦσαν νὰ πιστεύουν, διότι πάλιν εἶπε ὁ Ἡσαΐας,

40Ἐτύφλωσε τὰ μάτια τους καὶ ἐπώρωσε τὴν καρδιά τους διὰ νὰ μὴ ἰδοῦν μὲ τὰ μάτια καὶ καταλάβουν μὲ τὴν καρδιὰ καὶ ἐπιστρέψουν καὶ ἐγὼ τοὺς θεραπεύσω.

41Αὐτὰ εἶπεν ὁ Ἡσαΐας, ὅταν εἶδε τὴν δόξαν του καὶ μίλησε γι΄ αὐτόν.

42Ἐν τούτοις καὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας πολλοὶ ἐπίστεψαν είς αὐτόν, ἀλλ᾽ ἐξ αἰτίας τῶν Φαρισαίων δὲν ὡμολογοῦσαν, διὰ νὰ μὴ γίνουν ἀποσυνάγωγοι.

43Διότι ἀγάπησαν τὰς τιμὰς τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον παρὰ νὰ τιμηθοῦν ἀπὸ τὸν Θεόν.

Σύνοψις τῆς δημοσίας διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

44Ὁ Ἰησοῦς ἐφώναξε καὶ εἶπε, «Ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σ᾽ ἐμέ, δὲν πιστεύει σ᾽ ἐμέ, ἀλλὰ σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε.

45Καὶ ἐκεῖνος ποὺ βλέπει ἐμέ, βλέπει ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε.

46Ἐγὼ ἦλθα σὰν φῶς είς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μὴ μείνῃ στὸ σκοτάδι κανένας ποὺ πιστεύει σ᾽ ἐμέ.

47Καὶ ἐὰν κανεὶς ἀκούσῃ τὰ λόγια μου καὶ δὲν πιστέψῃ, ἐγὼ δὲν τὸν καταδικάζω, διὸτι δὲν ἦλθα διὰ νὰ καταδικάσω τὸν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νὰ σώσω τὸν κόσμον.

48Ὅποιος μὲ ἀπορρίπτει καὶ δὲν παραδέχεται τὰ λόγια μου, ἔχει τὸν κριτήν του. Ὁ λόγος ποὺ μίλησα, ἐκεῖνος θὰ τὸν κρίνῃ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν,

49διότι ἐγὼ δὲν μίλησα ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλ᾽ ὁ Πατέρας ποὺ μὲ ἔστειλε, αὐτὸς μοῦ ἔδωσε ἐντολὴν τί νὰ πῶ καὶ πῶς νὰ μιλήσω.

50Ξέρω ὅτι ἡ ἐντολή του εἶναι ζωὴ αἰώνιος. Ἐκεῖνα λοιπὸν ποὺ ἐγὼ λέγω, τὰ λέγω ὅπως μοῦ ἔχει πῆ ὁ Πατέρας».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 13

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς πλένει τὰ πόδια τῶν μαθητῶν

1Πρὶν ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, ἐπειδὴ ὁ Ἰησοῦς ἤξερε ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα του διὰ νὰ μεταβῇ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ εἶχε ἀγαπήσει τοὺς δικούς του ποὺ ἦσαν εἰς τὸν κόσμον, τώρα θὰ τοὺς ἔδειχνε τὴν ἀγάπην του εἰς μέγιστον βαθμόν.

2Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου, ὅτε ὁ διάβολος εἶχε ἤδη βάλει εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ Ἰούδα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σίμωνος τοῦ Ἰσκαριώτη νὰ τὸν παραδώσῃ,

3ὁ Ἰησοῦς, γνωρίζων ὅτι ὁ Πατέρας τοῦ εἶχε δώσει ὅλα εἰς τὰ χέρια του καὶ ὅτι εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἐπέστρεφε εἰς τὸν Θεόν,

4σηκώνεται ἀπὸ τὸ τραπέζι, βάζει κατὰ μέρος τὰ ἐξωτερικά του ἐνδύματα καὶ ἐπῆρε μιὰ ποδιὰ καὶ ἐζώσθηκε μ᾽ αὐτήν.

5Ἔπειτα ἔβαλε νερὸ εἰς τὴν λεκάνη καὶ ἄρχισε νὰ πλένῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του καὶ νὰ τὰ σφογγίζῃ μὲ τὴν ποδιά, μὲ τὴν ὁποίαν ἦτο ζωσμένος.

6Ἔρχεται καὶ εἰς τὸν Σίμωνα Πέτρον ἀλλ᾽ αὐτὸς τοῦ λέγει, «Κύριε, σὺ μοῦ πλένεις τὰ πόδια; ».

7Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἐκεῖνο ποὺ ἐγὼ κάνω, σὺ δὲν τὸ καταλαβαίνεις τώρα, θὰ τὸ καταλάβῃς ὅμως ὕστερα».

8Τοῦ λέγει τότε ὁ Πέτρος, «Δὲν θὰ μοῦ πλύνῃς τὰ πόδια ποτέ». Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἐὰν δὲν σὲ πλύνω, δὲν ἔχεις θέσιν μαζί μου».

9Ὁ Σίμων Πέτρος τοῦ λέγει, «Κύριε, ὄχι μόνον τὰ πόδια ἀλλὰ καὶ τὰ χέρια καὶ τὸ κεφάλι».

10Τοῦ λέγει τότε ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ λουσμένος δὲν ἔχει ἀνάγκη παρὰ νὰ πλύνῃ μόνον τὰ πόδια, διότι εἶναι ὅλος καθαρός· καὶ σεῖς καθαροὶ εἶσθε ἀλλ᾽ ὄχι ὅλοι».

11Ἤξερε ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν παρέδιδε, διὰ τοῦτο εἶπε, «Δὲν εἶσθε ὅλοι καθαροί».

12Ὅταν ἔπλυνε τὰ πόδια τους καὶ ἐπῆρε τὰ ἐνδύματά του, ἐκάθησε πάλιν είς τὸ τραπέζι, καὶ τοὺς εἶπε, «Ξέρετε τί σᾶς ἔκανα;

13Μὲ φωνάζετε «Ὁ Διδάσκαλος» καί «Ὁ Κύριος» καὶ καλὰ κάνετε, διότι εἶμαι.

14Ἐὰν λοιπὸν ἐγώ, ὁ Κύριος καὶ ὁ Διδάσκαλος, ἔπλυνα τὰ πόδια σας, καὶ σεῖς ὀφείλετε νὰ πλένετε τὰ πόδια ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

15Παράδειγμα σᾶς ἔδωκα διὰ νὰ κάνετε καὶ σεῖς καθὼς σᾶς ἔκανα ἐγώ.

16Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, δὲν ὑπάρχει δοῦλος μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν κύριόν του, οὔτε ἀπόστολος μεγαλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔστειλε.

17Ἐὰν τὰ ξέρετε αὐτά, θὰ εἶσθε εὐτυχεῖς ἐὰν τὰ κάνετε.

18Δὲν ὁμιλῶ γιὰ σᾶς ὅλους· ἐγὼ ξέρω ποιούς διάλεξα, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ γραφή, Ἐκεῖνος ποὺ τρώγει μαζί μου ψωμί, ἐσήκωσε τὴν πτέρναν ἐναντίον μου.

19Ἀπὸ τώρα σᾶς τὰ λέγω, πρὶν γίνουν, ὥστε ὅταν γίνουν νὰ πιστέψετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός.

20Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ποὺ δέχεται ὅποιον στείλω, ἐμὲ δέχεται, καὶ ἐκεῖνος ποὺ δέχεται ἐμέ, δέχεται ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀποκαλύπτει ἐκεῖνον ποὺ θὰ τὸν παρέδιδε

21Ἀφοῦ εἶπεν αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἀνεφώνησε μὲ ταραγμένον πνεῦμα, «Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἕνας ἀπὸ σᾶς θὰ μὲ παραδώσῃ».

22Ἐκύτταξαν τότε οἱ μαθηταὶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ ἀποροῦσαν γιὰ ποιόν τὸ λέγει.

23Ἕνας ἀπ᾽ αὐτούς, ὁ μαθητὴς τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, ἦτο πεσμένος είς τὸν κόλπον τοῦ Ἰησοῦ.

24Τοῦ κάνει νεῦμα ὁ Σίμων Πέτρος νὰ πληροφορηθῇ γιὰ ποιόν ἆραγε τὸ λέγει.

25Ἐκεῖνος ἔπεσε είς τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ καὶ τοῦ λέγει, «Κύριε, ποιός εἶναι; ».

26Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησοῦς, «Εἶναι ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀφοῦ βουτήξω τὸ ψωμί,
θὰ τοῦ τὸ δώσω», καὶ ὅταν ἐβούτηξε τὸ ψωμὶ τὸ ἔδωσε εἰς τὸν Ἰούδαν, τὸν
υἱὸν τοῦ Σίμωνος, τὸν Ἰσκαριώτην.

27Καὶ ὅταν αὐτὸς τὸ ἐπῆρε, τότε ἐμπῆκε μέσα του ὁ Σατανᾶς. Τοῦ λέγει τότε ὁ
Ἰησοῦς, «Ἐκεῖνο ποὺ ἔχεις νὰ κάνῃς, κάνε το γρήγορα».

28Ἀπὸ τοὺς καθισμένους εἰς τὸ τραπέζι κανεὶς δὲν κατάλαβε τί ἐννοοῦσε μὲ
αὐτό·

29μερικοὶ ἐνόμιζαν ὅτι, ἐπειδὴ ὁ Ἰούδας εἶχε τὸ ταμεῖον, τοῦ εἶπε ὁ Ἰησοῦς,
«Ἀγόρασε ἐκεῖνα ποὺ ἔχομεν ἀνάγκην διὰ τὴν ἑορτήν», ἢ νὰ δώσῃ κάτι εἰς τοὺς
πτωχούς.

30Ἐκεῖνος ἐπῆρε τὸ ψωμὶ καὶ ἐβγῆκε ἀμέσως ἔξω· ἦταν νύχτα.

Ἡ νέα ἐντολὴ τῆς ἀγάπης

31Ὅταν ἐβγῆκε, εἶπε ὁ Ἰησοῦς, «Τώρα ἐδοξάσθη ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὁ
Θεὸς ἐδοξάσθη δι᾽ αὐτοῦ.

32Ἐὰν ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη δι᾽ αὐτοῦ, καὶ ὁ Θεὸς θὰ τὸν δοξάσῃ διὰ τοῦ ἑαυτοῦ
του καὶ ἀμέσως θὰ τὸν δοξάσῃ.

33Παιδιά μου, ἀκόμη ὀλίγον χρόνον θὰ εἶμαι μαζί σας. Θὰ μὲ ζητήσετε, καὶ
ὅπως εἶπα εἰς τοὺς Ἰουδαίους, «ὅπου πηγαίνω ἐγώ, δὲν μπορεῖτε σεῖς νὰ
ἔλθετε», τὸ ἴδιο λέγω καὶ σ᾽ ἐσᾶς τώρα.

34Ἐντολὴν νέαν σᾶς δίνω, νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα,
ἔτσι νὰ ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

35Ἀπὸ αὐτὸ θὰ ξέρουν ὅλοι ὅτι εἶσθε μαθηταί μου, ἐὰν δηλαδὴ ἔχετε ἀγάπην
μεταξύ σας».

Προλέγεται ἡ ἄρνησις τοῦ Πέτρου

36Λέγει εἰς αὐτὸν ὁ Σίμων Πέτρος, «Κύριε, ποῦ πηγαίνεις; ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ
ἀπεκρίθη, «Ὅπου πηγαίνω ἐγώ, δὲν μπορεῖς τώρα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, ὕστερα
ὅμως θὰ μὲ ἀκολουθήσῃς».

[37]Λέγει είς αὐτὸν ὁ Πέτρος, «Κύριε, γιατί δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀκολουθήσω τώρα; Θὰ θυσιάσω τὴν ζωήν μου γιὰ σένα».

[38]Ἀπεκρίθη είς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Τὴν ζωήν σου θὰ θυσιάσῃς γιὰ μένα; Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, πρὶν λαλήσῃ ὁ πετεινός, θὰ μὲ ἔχῃς ἀπαρνηθῆ τρεῖς φορές».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 14

Ὁ δρόμος πρὸς τὸν Πατέρα

[1]«Ἂς μὴ ταράσσεται ἡ καρδιά σας. Πιστεύετε είς τὸν Θεόν, πιστεύετε καὶ είς ἐμέ.

[2]Εἰς τὸ σπίτι τοῦ Πατέρα μου ὑπάρχουν πολλὰ μέρη διαμονῆς· ἂν δὲν ὑπῆρχαν θὰ σᾶς τὸ ἔλεγα. Πηγαίνω νὰ σᾶς ἑτοιμάσω τόπον.

[3]Καὶ ἐὰν πάω καὶ σᾶς ἑτοιμάσω τόπον, πάλιν θὰ ἔλθω καὶ θὰ σᾶς παραλάβω μαζί μου, ὥστε ὅπου εἶμαι ἐγὼ νὰ εἶσθε καὶ σεῖς.

[4]Ξέρετε ποῦ πηγαίνω καὶ γνωρίζετε καὶ τὸν δρόμον».

[5]Ὁ Θωμᾶς τοῦ λέγει, «Κύριε, δὲν ξέρομεν ποῦ πηγαίνεις καὶ πῶς μποροῦμε νὰ ξέρωμεν τὸν δρόμον; ».

[6]Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Ἐγὼ εἶμαι ἡ ὁδὸς καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ ζωή, κανεὶς δὲν ἔρχεται είς τὸν Πατέρα παρὰ δι᾽ ἐμοῦ.

[7]Ἐὰν μὲ ἠξέρατε, θὰ ἠξέρατε καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀπὸ τώρα τὸν ξέρετε καὶ τὸν ἔχετε ἰδῆ».

[8]Λέγει είς αὐτὸν ὁ Φίλιππος, «Κύριε, δεῖξέ μας τὸν Πατέρα καὶ μᾶς ἀρκεῖ».

[9]Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Τόσον χρόνον εἶμαι μαζί σας, καὶ δὲν μὲ ἐγνώρισες, Φίλιππε; Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει ἰδῆ ἐμέ, ἔχει ἰδῆ τὸν Πατέρα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, «Δεῖξέ μας τὸν Πατέρα»;

[10]Δὲν πιστεύεις ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατέρας εἶναι ἐν ἐμοί; Τὰ λόγια ποὺ σᾶς λέγω, δὲν τὰ λέγω ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου ἀλλ᾽ ὁ Πατέρας ποὺ μένει ἐν ἐμοὶ αὐτὸς κάνει τὰ ἔργα.

11Πιστεύετέ με, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐν τῷ Πατρὶ καὶ ὁ Πατέρας εἶναι ἐν ἐμοί· ἀλλοιῶς ἕνεκα αὐτῶν τῶν ἔργων μου, πιστεύετέ με.

12Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει σ᾿ ἐμέ, τὰ ἔργα ποὺ ἐγὼ κάνω, θὰ κάνῃ καὶ ἐκεῖνος καὶ μεγαλύτερα ἀπὸ αὐτὰ θὰ κάνῃ, διότι ἐγὼ πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου,

13καὶ ὅ, τι ζητήσετε είς τὸ ὄνομά μου, αὐτὸ θὰ τὸ κάνω, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Πατέρας ἐν τῷ Υἱῷ.

14Ἐὰν ζητήσετε κάτι είς τὸ ὄνομά μου, ἐγὼ θὰ τὸ κάνω».

Ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἀποστολῆς τοῦ Πνεύματος

15«Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε, θὰ τηρήσετε τὰς ἐντολάς μου.

16Καὶ ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα καὶ θὰ σᾶς δώσῃ ἄλλον Παράκλητον, διὰ νὰ μένῃ μαζί σας αἰωνίως,

17τὸ Πνεῦμα δηλαδὴ τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος δὲν εἶναι είς θέσιν νὰ τὸ λάβῃ, διότι δὲν τὸ βλέπει οὔτε τὸ ξέρει. Σεῖς ὅμως τὸ ξέρετε, διότι μένει κοντά σας καὶ θὰ εἶναι μέσα σας.

18Δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω ὀρφανούς· θὰ ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς.

19Ἀκόμη ὀλίγον καὶ ὁ κόσμος δὲν θὰ μὲ βλέπῃ πλέον, σεῖς ὅμως θὰ μὲ βλέπετε, διὸτι ἐγὼ ζῶ καὶ θὰ ζήσετε καὶ σεῖς.

20Κατ᾽ ἐκείνην τὴν ἡμέραν θὰ γνωρίσετε ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐν τῷ Πατρί μου καὶ σεῖς ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν ὑμῖν.

21Ὅποιος ἔχει τὰς ἐντολάς μου καὶ τὰς τηρεῖ, ἐκεῖνος εἶναι ποὺ μὲ ἀγαπᾶ, ὅποιος δὲ ἀγαπᾶ ἐμὲ θὰ ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν Πατέρα μου καὶ ἐγὼ θὰ τὸν ἀγαπήσω καὶ θὰ τοῦ φανερώσω τὸν ἑαυτόν μου».

22Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἰούδας, ὄχι ὁ Ἰσκαριώτης, «Κύριε, καὶ πῶς συμβαίνει ὅτι θὰ φανερώσῃς τὸν ἑαυτόν σου σ᾿ ἐμᾶς καὶ ὄχι στὸν κόσμον; ».

23Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἐὰν κανεὶς μὲ ἀγαπᾷ, θὰ τηρήσῃ τὸν λόγον μου, καὶ ὁ Πατέρας μου θὰ τὸν ἀγαπήσῃ καὶ θὰ ἔλθωμεν σ᾽ αὐτὸν καὶ θὰ κατοικήσωμεν μαζί του.

24Ὅποιος δὲν μὲ ἀγαπᾷ, δὲν τηρεῖ τοὺς λόγους μου. Καὶ ὁ λόγος ποὺ ἀκοῦτε, δὲν εἶναι δικός μου, ἀλλὰ τοῦ Πατέρα ποὺ μὲ ἔστειλε.

25Αὐτὰ σᾶς εἶπα, ἐφ᾽ ὅσον μένω κοντά σας·

26ἀλλ᾽ ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον θὰ στείλῃ ὁ Πατέρας είς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖνος θὰ σᾶς διδάξῃ ὅλα καὶ θὰ σᾶς ὑπενθυμίσῃ ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα.

27Είρήνην σᾶς ἀφήνω, τὴν δικήν μου είρήνην σᾶς δίνω· δὲν σᾶς δίνω ἐγὼ ὅπως δίνει ὁ κόσμος. Ἂς μὴ ταράσσεται ἡ καρδιά σας καὶ ἂς μὴ δειλιάζῃ.

28Μὲ ἀκούσατε νὰ σᾶς λέγω, «Πηγαίνω καὶ θὰ ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς». Ἐὰν μὲ ἀγαπούσατε, θὰ εἴχατε χαρῆ ἐπειδὴ σᾶς εἶπα ὅτι πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου, διότι ὁ Πατέρας μου εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ἐμέ.

29Καὶ τώρα σᾶς τὸ εἶπα πρὶν γίνῃ διὰ νὰ πιστέψετε ὅταν γίνῃ.

30Δὲν θὰ μιλήσω πλέον πολὺ μαζί σας, διότι ἔρχεται ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ἔχει ἐπάνω μου καμμίαν δύναμιν,

31ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν Πατέρα καὶ καθὼς μὲ διέταξε ὁ Πατέρας, ἔτσι κάνω. Σηκωθῆτε, ἂς φύγωμεν ἀπ᾽ ἐδῶ».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 15

Τὸ ἀμπέλι καὶ τὰ κλήματα

1«Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀληθινὸ ἀμπέλι καὶ ὁ Πατέρας μου εἶναι ὁ γεωργός.

2Κάθε κλῆμά μου ποὺ δὲν φέρει καρπόν, τὸ ἀφαιρεῖ καὶ καθένα ποὺ φέρει καρπὸν, τὸ καθαρίζει, διὰ νὰ φέρῃ περισσότερον καρπόν.

3Ἤδη σεῖς εἶσθε καθαροί, ἕνεκα τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον σᾶς ἐκήρυξα.

4 Μείνατε ἑνωμένοι μαζί μου καὶ θὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ μαζί σας. Καθὼς τὸ κλῆμα δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ καρπὸν μόνο του, ἐὰν δὲν μένῃ εἰς τὸ ἀμπέλι, ἔτσι οὔτε σεῖς, ἐὰν δὲν μένετε ἑνωμένοι μ᾽ ἐμένα.

5 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ἀμπέλι, σεῖς τὰ κλήματα. Ἐκεῖνος ποὺ μένει ἑνωμένος μ᾽ ἐμένα ὅπως καὶ ἐγὼ μὲ ἐκεῖνον, αὐτὸς φέρει πολὺν καρπόν, διότι χωρὶς ἐμὲ δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε τίποτε.

6 Ὅποιος δὲν μένει ἑνωμένος μ᾽ ἐμένα πετιέται ἔξω, ὅπως τὸ κλῆμα, καὶ ξεραίνεται καὶ τὰ μαζεύουν καὶ τὰ ρίχνουν στὴν φωτιὰ καὶ καίονται.

7 Ἐὰν μένετε ἑνωμένοι μ᾽ ἐμένα, καὶ τὰ λόγια μου μένουν μέσα σας, ζητήσετε ὅ, τι θέλετε καὶ θὰ γίνῃ σ᾽ ἐσᾶς.

8 Μὲ τοῦτο ἐδοξάσθη ὁ Πατέρας μου: μὲ τὸ νὰ φέρετε πολὺν καρπὸν καὶ γίνετε μαθηταί μου.

9 Καθὼς μὲ ἀγάπησε ὁ Πατέρας καὶ ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα. Μείνατε εἰς τὴν ἀγάπην μου.

10 Ἐὰν τηρήσετε τὰς ἐντολάς μου, θὰ μείνετε εἰς τὴν ἀγάπην μου, ὅπως ἐγὼ ἐτήρησα τὰς ἐντολὰς τοῦ Πατέρα μου καὶ μένω εἰς τὴν ἀγάπην του.

11 Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ μείνῃ ἡ χαρά μου μέσα σας καὶ ἡ χαρά σας νὰ εἶναι πλήρης.

12 Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μου ἐντολή, νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, καθὼς ἐγὼ σᾶς ἀγάπησα.

13 Δὲν ἔχει κανεὶς μεγαλύτερην ἀγάπη ἀπὸ αὐτήν, ἀπὸ τὸ νὰ θυσιάσῃ τὴν ζωήν του διὰ τοὺς φίλους του.

14 Σεῖς εἶσθε φίλοι μου, ἐὰν κάνετε ὅσα ἐγὼ σᾶς παραγγέλλω.

15 Δὲν σᾶς ὀνομάζω πλέον δούλους, διότι ὁ δοῦλος δὲν ξέρει τί κάνει ὁ κύριός του, ἀλλὰ σᾶς ὠνόμασα φίλους, διότι ὅλα ὅσα ἄκουσα ἀπὸ τὸν Πατέρα μου, σᾶς τὰ ἐγνώρισα.

[16]Δὲν μ᾽ ἐδιαλέξατε σεῖς, ἀλλ᾽ ἐγὼ σᾶς ἐδιάλεξα καὶ σᾶς ὥρισα νὰ πᾶτε καὶ νὰ φέρετε καρπὸν καὶ ὁ καρπός σας νὰ μένῃ ὥστε ὅ, τι ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα είς τὸ ὄνομά μου, νὰ σᾶς τὸ δώσῃ».

Ὁ κόσμος καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας

[17]«Αὐτὴν τὴν ἐντολὴν σᾶς δίνω, νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

[18]Ἐὰν ὁ κόσμος σᾶς μισῇ, νὰ ξέρετε ὅτι πρὶν ἀπὸ σᾶς ἔχει μισήσει ἐμέ.

[19]Ἐὰν ἤσαστε ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ κόσμος θὰ ἀγαποῦσε τὸ δικό του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ἐγὼ σᾶς ἐδιάλεξα ἀπὸ τὸν κόσμον, γι᾽ αὐτὸ σᾶς μισεῖ ὁ κόσμος.

[20]Νὰ θυμᾶσθε τὸν λόγον ποὺ σᾶς εἶπα, «Δὲν ὑπάρχει δοῦλος ἀνώτερος ἀπὸ τὸν κύριόν του». Ἐὰν κατεδίωξαν ἐμέ, θὰ καταδιώξουν καὶ σᾶς. Ἐὰν ἐτήρησαν τὸν λόγον μου, θὰ τηρήσουν καὶ τὸν δικόν σας.

[21]Ἀλλ᾽ ὅλα αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ κάνουν ἕνεκα τοῦ ὀνόματός μου, ἐπειδὴ δὲν ξέρουν ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε.

[22]Ἐὰν δὲν εἶχα ἔλθει καὶ τοὺς μιλήσει, δὲν θὰ εἶχαν ἁμαρτίαν· τώρα ὅμως δὲν ἔχουν καμμίαν πρόφασιν διὰ τὴν ἁμαρτίαν τους.

[23]Ἐκεῖνος ποὺ μὲ μισεῖ, μισεῖ καὶ τὸν Πατέρα μου.

[24]Ἐὰν δὲν εἶχα κάνει μεταξύ τους τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα κανεὶς ἄλλος δὲν ἔχει κάνει, δὲν θὰ εἶχαν ἁμαρτίαν, ἀλλὰ τώρα καὶ τὰ ἔχουν ἰδῆ καὶ ἔχουν μισήσει καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου.

[25]Ἀλλ᾽ ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος ποὺ εἶναι γραμμένος είς τὸν νόμον τους: Μὲ ἐμίσησαν χωρὶς λόγον.

[26]Ὅταν ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ θὰ σᾶς στείλω ἀπὸ τὸν Πατέρα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν Πατέρα, ἐκεῖνος θὰ δώσῃ μαρτυρίαν δι᾽ ἐμέ.

[27]Καὶ σεῖς ἐπίσης μαρτυρεῖτε δι᾽ ἐμέ, διότι εἶσθε ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μαζί μου».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 16

Ἀποχαιρετιστήριοι λόγοι

1«Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα διὰ νὰ μὴ κλονισθῆτε.

2Θὰ σᾶς ἀποκλείσουν ἀπὸ τὰς συναγωγάς, μάλιστα ἔρχεται ὥρα ποὺ ὅποιος σᾶς σκοτώσῃ, θὰ νομίσῃ ὅτι προσφέρει ὑπηρεσίαν είς τὸν Θεόν.

3Καὶ αὐτὰ θὰ τὰ κάνουν, διότι δὲν ἐγνώρισαν τὸν Πατέρα οὔτε ἐμέ.

4Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ θυμηθῆτε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὅτι ἐγὼ σᾶς τὰ εἶπα. Δὲν σᾶς τὰ εἶπα ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐπειδὴ ἤμουν μαζί σας.

5Ἀλλὰ τώρα πηγαίνω σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ μὲ ἔστειλε καὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν μ᾽ ἐρωτᾶ, «Ποῦ πηγαίνεις; ».

6Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ αὐτὰ σᾶς εἶπα, ἡ λύπη ἐγέμισε τὴν καρδιά σας.

7Ἐγὼ ὅμως σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν, ὅτι εἶναι συμφέρον σας νὰ φύγω. Διότι ἐὰν δὲν φύγω, ὁ Παράκλητος δὲν θὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐσᾶς· ἐνῷ ἐὰν φύγω, θὰ τὸν στείλω.

8Καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θὰ ἐλέγξῃ τὸν κόσμον ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν κρίσιν.

9Καὶ ὅσον ἀφορᾷ μὲν τὴν ἁμαρτίαν, διότι δὲν πιστεύουν σ᾽ ἐμέ,

10ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν δικαιοσύνην, διότι ἐγὼ πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ δὲν θὰ μὲ βλέπετε πλέον,

11ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὴν κρίσιν, διότι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἔχει καταδικασθῆ.

12Ἔχω πολλὰ ἀκόμη νὰ σᾶς πῶ, ἀλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ τὰ βαστάξετε τώρα.

13Ἀλλ᾽ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, θὰ σᾶς ὁδηγήσῃ είς ὅλην τὴν ἀλήθειαν, διότι δὲν θὰ μιλήσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ θὰ πῇ ὅσα ἀκούσῃ καὶ θὰ σᾶς ἀναγγείλῃ ἐκεῖνα ποὺ μέλλουν νὰ συμβοῦν.

14Ἐκεῖνος ἐμὲ θὰ δοξάσῃ, διότι θὰ πάρῃ ἀπὸ ὅ, τι εἶναι δικό μου καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλῃ.

15Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ Πατέρας μου, εἶναι δικά μου. Γι᾽ αὐτὸ σᾶς εἶπα ὅτι θὰ πάρῃ ἀπὸ ὅ, τι εἶναι δικό μου καὶ θὰ σᾶς τὸ ἀναγγείλῃ.

16Ὀλίγον χρόνον ἀκόμη καὶ δὲν θὰ μὲ βλέπετε πλέον καὶ πάλιν ὀλίγον χρόνον καὶ θὰ μὲ ἰδῆτε, διότι ἐγὼ πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα».

17Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του εἶπαν μεταξύ τους, «Τί σημαίνει τοῦτο ποὺ μᾶς λέγει, «Ὀλίγον χρόνον ἀκόμη καὶ δὲν θὰ μὲ βλέπετε καὶ πάλιν ὀλίγον χρόνον καὶ θὰ μὲ ἰδῆτε»; καὶ «διότι ἐγὼ πηγαίνω πρὸς τὸν Πατέρα»;

18Ἔλεγαν λοιπὸν, «Τί σημαίνει τοῦτο ποὺ λέγει, «ὀλίγον χρόνον»; Δὲν καταλαβαίνομε τί λέγει».

19Ἀντελήφθη ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤθελαν νὰ τὸν ἐρωτήσουν καὶ τοὺς εἶπε, «Γι᾽ αὐτὸ ποὺ εἶπα συζητεῖτε μεταξύ σας; «Ὀλίγον χρόνον ἀκόμη καὶ δὲν θὰ μὲ βλέπετε καὶ πάλιν ὀλίγον χρόνον καὶ θὰ μὲ ἰδῆτε»;

20Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι σεῖς θὰ κλάψετε καὶ θὰ θρηνήσετε, ἀλλ᾽ ὁ κόσμος θὰ χαρῇ. Σεῖς βέβαια θὰ λυπηθῆτε, ἀλλ᾽ ἡ λύπη σας θὰ μεταβληθῇ σὲ χαρά.

21Ἡ γυναῖκα ὅταν γεννᾷ, ἔχει λύπην, διότι ἦλθε ἡ ὥρα της, ἀλλ᾽ ὅταν γεννήσῃ τὸ παιδί, δὲν θυμᾶται πλέον τὴν θλῖψιν ἀλλὰ χαίρει διότι γεννήθηκε ἄνθρωπος είς τὸν κόσμον.

22Καὶ σεῖς λοιπὸν τώρα ἔχετε λύπην· ἀλλὰ πάλιν θὰ σᾶς δῶ καὶ θὰ χαρῇ ἡ καρδιά σας καὶ τὴν χαράν σας κανεὶς δὲν θὰ σᾶς τὴν ἀφαιρέσῃ.

23Τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν θὰ μὲ παρακαλέσετε γιὰ τίποτε. Ἀλήθεια, ἀλήθεια σᾶς λέγω, ὅτι ὅσα ζητήσετε ἀπὸ τὸν Πατέρα είς τὸ ὄνομά μου, θὰ σᾶς τὰ δώσῃ.

24Ἕως τώρα δὲν ἐζητήσατε τίποτε είς τὸ ὄνομά μου· ζητᾶτε καὶ θὰ πάρετε, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σας τελεία.

25Σᾶς ἔχω πῆ αὐτὰ παραβολικῶς. Ἀλλὰ ἔρχεται ὥρα, ποὺ δὲν θὰ σᾶς μιλήσω πλέον παραβολικῶς, ἀλλὰ θὰ σᾶς πῶ φανερὰ διὰ τὸν Πατέρα.

26Τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ ζητήσετε είς τὸ ὄνομά μου, καὶ δὲν σᾶς λέγω ὅτι ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα γιὰ σᾶς,

27διότι ὁ ἴδιος ὁ Πατέρας σᾶς ἀγαπᾷ, ἐπειδὴ μὲ ἔχετε ἀγαπήσει καὶ ἔχετε πιστέψει ὅτι ἐγὼ ἐβγῆκα ἀπὸ τὸν Θεόν.

28Ἐβγῆκα ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ ἔχω ἔλθει είς τὸν κόσμον· πάλιν ἀφήνω τὸν κόσμον καὶ πηγαίνω είς τὸν Πατέρα».

29Λέγουν είς αὐτὸν οἱ μαθηταί του, «Νά, τώρα μιλᾶς καθαρὰ καὶ δὲν χρησιμοποιεῖς καμμίαν παραβολήν.

30Τώρα καταλαβαίνομεν ὅτι τὰ ξέρεις ὅλα καὶ δὲν ἔχεις ἀνάγκην νὰ σ᾽ ἐρωτᾷ κανείς. Διὰ τοῦτο πιστεύομεν ὅτι ἐβγῆκες ἀπὸ τὸν Θεόν».

31Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη, «Τώρα πιστεύετε;

32Νά, ἔρχεται ὥρα, καὶ μάλιστα ἤδη ἦλθε, διὰ νὰ σκορπισθῆτε ὁ καθένας είς τὰ σπίτια σας καὶ νὰ μὲ ἀφήσετε μόνον, ἀλλὰ δὲν εἶμαι μόνος, διότι ὁ Πατέρας εἶναι μαζί μου.

33Αὐτὰ σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἔχετε είρήνην μένοντες ἑνωμένοι μαζί μου. Είς τὸν κόσμον θὰ ἔχετε θλῖψιν, ἀλλὰ ἔχετε θάρρος, ἐγὼ ἔχω νικήσει τὸν κόσμον».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 17

Προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ

1Αὐτὰ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἐσήκωσε τὰ μάτια του είς τὸν ούρανὸν καὶ εἶπε, «Πατέρα, ἦλθε ἡ ὥρα· δόξασε τὸν Υἱόν σου, διὰ νὰ σὲ δοξάσῃ καὶ ὁ Υἱός σου,

2σύμφωνα μὲ τὴν ἐξουσίαν ποὺ τοῦ ἔδωκες ἐπὶ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν αἰώνιον είς τὸν καθένα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τοῦ ἔδωκες.

3Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰώνιος ζωή: τὸ νὰ γνωρίζουν σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν καὶ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν ὁποῖον ἔστειλες.

4Ἐγὼ σὲ ἐδόξασα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐτελείωσα τὸ ἔργον ποὺ μοῦ ἔδωκες νὰ κάνω,

5καὶ τώρα δόξασέ με σύ, Πατέρα, πλησίον σου μὲ τὴν δόξαν ποὺ εἶχα μαζί σου πρὶν νὰ ὑπάρξῃ ὁ κόσμος.

6 Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους μοῦ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμον. Δικοί σου ἦσαν καὶ τοὺς ἔδωκες σ᾿ ἐμένα, καὶ τὸν λόγον σου ἔχουν τηρήσει.

7 Τώρα κατάλαβαν ὅτι ὅλα ὅσα μοῦ ἔδωκες, εἶναι ἀπὸ σένα,

8 διότι τὰ λόγια ποὺ μοῦ ἔδωκες, τοὺς τὰ ἔδωκα καὶ αὐτοὶ τὰ ἐδέχθησαν καὶ ἐγνώρισαν ἀληθινὰ ὅτι ἐβγῆκα ἀπὸ σένα καὶ ἐπίστεψαν ὅτι σὺ μὲ ἔστειλες.

9 Ἐγὼ γι᾿ αὐτοὺς παρακαλῶ, δὲν παρακαλῶ γιὰ τὸν κόσμο, ἀλλὰ γιὰ ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔδωκες, ἐπειδὴ εἶναι δικοί σου

10 καὶ ὅλα τὰ δικά μου εἶναι δικά σου καὶ τὰ δικά σου εἶναι δικά μου, καὶ ἔχω δοξασθῆ δι᾿ αὐτῶν.

11 Δὲν θὰ εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον, ἐνῷ αὐτοὶ θὰ εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι σ᾿ ἐσένα. Πατέρα ἅγιε, φύλαξέ τους μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου ποὺ μοῦ ἔδωκες, διὰ νὰ εἶναι ἕνα ὅπως εἴμεθα ἐμεῖς.

12 Ὅταν ἤμουν μαζί τους εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ τοὺς ἐφύλαττα μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ὀνόματός σου· ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔδωκες τοὺς ἐφύλαξα καὶ κανένας ἀπ᾿ αὐτοὺς δὲν ἐχάθηκε παρὰ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας, διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ γραφή.

13 Ἀλλὰ τώρα ἔρχομαι σ᾿ ἐσένα, καὶ αὐτὰ τὰ λέγω ἐνῷ εἶμαι ἀκόμη εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἔχουν τὴν χαράν μου μέσα τους τελείαν.

14 Ἐγὼ τοὺς μετέδωκα τὸν λόγον σου καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἐμίσησε, διότι δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.

15 Δὲν σὲ παρακαλῶ νὰ τοὺς πάρῃς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τοὺς φυλάξῃς ἀπὸ τὸν πονηρόν.

16 Δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.

17 Ἁγίασέ τους διὰ τῆς ἀληθείας σου· ὁ λόγος ὁ δικός σου εἶναι ἀλήθεια.

18 Ὅπως σὺ μὲ ἔστειλες εἰς τὸν κόσμον καὶ ἐγὼ τοὺς ἔστειλα εἰς τὸν κόσμον,

19 καὶ χάριν αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω τὸν ἑαυτόν μου διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἁγιασμένοι διὰ τῆς ἀληθείας.

[20]Δὲν παρακαλῶ μόνον γι΄ αὐτοὺς ἀλλὰ καὶ δι΄ ἐκείνους ποὺ θὰ πιστέψουν διὰ
τοῦ λόγου των σ᾽ ἐμέ,

[21]διὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα, καθὼς σύ, Πατέρα, εἶσαι ἐν ἐμοὶ καὶ ἐγὼ ἐν σοί, ἂς
εἶναι καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν διὰ νὰ πιστέψῃ ὁ κόσμος ὅτι σὺ μὲ ἔστειλες.

[22]Ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὴν δόξαν ποὺ μοῦ ἔδωκες, διὰ νὰ εἶναι ἕνα ὅπως καὶ ἐμεῖς
εἴμεθα ἕνα.

[23]Ἐγὼ εἶμαι ἐν αὐτοῖς καὶ σὺ ἐν ἐμοί, διὰ νὰ τελειοποιηθοῦν ἕως ὅτου γίνουν
ἕνα, καὶ διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅτι σὺ μὲ ἔστειλες καὶ ὅτι τοὺς ἀγάπησες
καθὼς ἀγάπησες ἐμέ.

[24]Πατέρα, θέλω ὅπου εἶμαι ἐγώ, νὰ εἶναι μαζί μου καὶ ἐκεῖνοι ποὺ μοῦ ἔδωκες,
διὰ νὰ βλέπουν τὴν δόξαν ποὺ μοῦ ἔδωκες, ἐπειδὴ μὲ ἀγάπησες πρὶν
δημιουργηθῇ ὁ κόσμος.

[25]Πατέρα δίκαιε, ὁ κόσμος δὲν σ᾽ ἐγνώρισε, ἐγὼ ὅμως σ᾽ ἐγνώρισα καὶ αὐτοὶ
ἐγνώρισαν ὅτι σὺ μὲ ἔστειλες.

[26]Τοὺς ἔκανα γνωστὸν τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ τὸ κάνω γνωστόν, διὰ νὰ εἶναι
μέσα τους ἡ ἀγάπη μὲ τὴν ὁποίαν μὲ ἀγάπησες καὶ ἐγὼ νὰ εἶμαι μέσα τους».

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 18

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς συλλαμβάνεται

[1]Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ ὁ Ἰησοῦς, ἐβγῆκε μὲ τοὺς μαθητάς του πέραν ἀπὸ τὸν
χείμαρρον τῶν Κέδρων, ὅπου ὑπῆρχε κῆπος, είς τὸν ὁποῖον ἐμπῆκε αὐτὸς καὶ
οἱ μαθηταί του.

[2]Ἤξερε τὸν τόπον καὶ ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τὸν παρέδωσε, διότι πολλὲς φορὲς ὁ
Ἰησοῦς ἐσύχναζε ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθητάς του.

[3]Ἐπῆρε λοιπὸν ὁ Ἰούδας φρουρὰν καὶ ὑπηρέτας ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ
Φαρισαίους καὶ ἦλθε ἐκεῖ μὲ φανοὺς καὶ λαμπάδες καὶ ὅπλα.

[4]Ὁ Ἰησοῦς ἤξερε ὅλα ὅσα θὰ τοῦ συνέβαιναν καὶ προχώρησε καὶ τοὺς εἶπε,
«Ποιόν ζητᾶτε; ».

5Ἐκεῖνοι τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον». Λέγει εἰς αὐτοὺς ὁ
Ἰησοῦς, «Ἐγὼ εἶμαι». Ἦτο δὲ μαζί τους καὶ ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος τὸν παρέδωσε.

6Μόλις τοὺς εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι», ὀπισθοχώρησαν καὶ ἔπεσαν χάμω.

7Πάλιν τοὺς ἐρώτησε, «Ποιόν ζητᾶτε; »· αὐτοὶ δὲ ἀπεκρίθησαν, «Ἰησοῦν τὸν
Ναζωραῖον».

8Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Σᾶς εἶπα ὅτι ἐγὼ εἶμαι. Ἐὰν λοιπὸν ζητᾶτε ἐμέ, ἀφῆστε
αὐτοὺς νὰ φύγουν»,

9— διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος ποὺ εἶπε, «Ἀπὸ ἐκείνους ποὺ μοῦ ἔδωκες δὲν
ἔχασα κανένα» —.

10Τότε ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ ὁποῖος εἶχε μαχαίρι, τὸ ἔσυρε καὶ ἐκτύπησε τὸν
δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ δεξὶ αὐτί. Ὁ δοῦλος ὠνομάζετο
Μάλχος.

11Εἶπε τότε ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Πέτρον, «Βάλε τὸ μαχαίρι εἰς τὴν θήκην. Τὸ
ποτῆρι ποὺ μοῦ ἔδωκε ὁ Πατέρας δὲν πρέπει νὰ τὸ πιῶ; ».

12Ἡ φρουρὰ καὶ ὁ χιλίαρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβαν
κατόπιν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἔδεσαν

13καὶ τὸν ἔφεραν πρῶτα εἰς τὸν Ἄνναν, διότι ἦτο πεθερὸς τοῦ Καϊάφα,
ἀρχιερέως τοῦ ἔτους ἐκείνου.

14Ὁ Καϊάφας ἦτο ἐκεῖνος ποὺ συνεβούλευσε τοὺς Ἰουδαίους ὅτι συμφέρει νὰ
πεθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος χάριν τοῦ λαοῦ.

Ὁ Πέτρος ἀρνεῖται τὸν Χριστόν

15Ἀκολούθησε δὲ τὸν Ἰησοῦν ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής. Ὁ
μαθητὴς ἐκεῖνος ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ἀρχιερέα καὶ ἐμπῆκε μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν
εἰς τὸ ἀνάκτορον τοῦ ἀρχιερέως.

16Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος στεκότανε ἔξω κοντὰ στὴν πόρτα. Ἐβγῆκε τότε ὁ μαθητὴς ὁ
ἄλλος, ὁ ὁποῖος ἦτο γνωστὸς εἰς τὸν ἀρχιερέα, καὶ εἶπεν εἰς τὴν θυρωρὸν καὶ
ἔμπασε τὸν Πέτρον.

[17]Λέγει ἡ δούλη ἡ θυρωρὸς εἰς τὸν Πέτρον, «Μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; ». Ἐκεῖνος εἶπε, «Δὲν εἶμαι».

[18]Ἐστέκοντο ἐκεῖ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀνάψει κάρβουνα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, διότι ἔκανε κρύο· στεκότανε δὲ μαζί τους καὶ ὁ Πέτρος καὶ ζεσταινότανε.

[19]Ὁ ἀρχιερεὺς ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς μαθητάς του καὶ διὰ τὴν διδασκαλίαν του.

[20]Ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Ἐγὼ δημοσίᾳ ἐμίλησα εἰς τὸν κόσμον· πάντοτε ἐδίδαξα εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ εἰς τὸν ναόν, ὅπου πάντοτε μαζεύονται οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἰς τὰ κρυφὰ δὲν εἶπα τίποτε.

[21]Γιατί ἐρωτᾶς ἐμέ; Ἐρώτησε ἐκείνους ποὺ ἄκουσαν τί τοὺς εἶπα. Αὐτοὶ ξέρουν τί εἶπα».

[22]Μόλις εἶπε αὐτό, ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας, ποὺ παρευρίσκετο ἐκεῖ, ἔδωκε ῥάπισμα εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπε, «Ἔτσι ἀποκρίνεσαι εἰς τὸν ἀρχιερέα; ».

[23]Ἀπεκρίθη εἰς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Ἐὰν ἐμίλησα κακῶς, μαρτύρησε διὰ τὸ κακόν, ἐὰν δὲ καλῶς, γιατί μὲ κτυπᾶς; ».

[24]Ὁ Ἄννας τὸν ἔστειλε δεμένον εἰς τὸν Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα.

[25]Ὁ δὲ Σίμων Πέτρος στεκότανε καὶ ζεσταινότανε. Τὸν ρωτοῦν, «Μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀπὸ τοὺς μαθητάς του; ». Ἐκεῖνος τὸ ἀρνήθηκε καὶ εἶπε, «Δὲν εἶμαι».

[26]Ἕνας ἀπὸ τοὺς δούλους τοῦ ἀρχιερέως, συγγενὴς ἐκείνου ποὺ τοῦ ἀπέκοψεν ὁ Πέτρος τὸ αὐτί, εἶπε, «Δὲν σὲ εἶδα ἐγὼ εἰς τὸν κῆπον μαζί του; ».

[27]Πάλιν τὸ ἀρνήθηκε ὁ Πέτρος καὶ ἀμέσως ἐλάλησε ἕνας πετεινός.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, τοῦ Ρωμαίου ἡγεμόνος

[28]Ἀπὸ τὸν Καϊάφαν ἔφεραν τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ κυβερνεῖον. Ἦτο τότε πρωΐ. Αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν ἐμπῆκαν εἰς τὸ κυβερνεῖον διὰ νὰ μὴ μολυνθοῦν, ἀλλὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ φάγουν τὸ πάσχα.

29Ἐβγῆκε τότε ὁ Πιλᾶτος πρὸς αὐτοὺς καὶ εἶπε, «Ποιάν κατηγορίαν φέρετε ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου; ».

30Αὐτοὶ τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Ἐὰν δὲν ἦτο κακοποιός, δὲν θὰ σοῦ τὸν εἴχαμε παραδώσει».

31Τότε τοὺς εἶπε ὁ Πιλᾶτος, «Πάρτε τον σεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον σας δικάστε τον». Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ θανατώσωμεν κανένα».

32— Διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον εἶπε, διὰ νὰ δηλώσῃ μὲ ποῖον θάνατον ἔμελλε νὰ πεθάνῃ. —

33Ἐμπῆκε τότε πάλιν ὁ Πιλᾶτος εἰς τὸ κυβερνεῖον, ἐφώναξε τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ εἶπε, «Σὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; ».

34Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ἀπὸ τὸν ἑαυτόν σου τὸ λέγεις αὐτὸ ἢ σοῦ τὸ εἶπαν ἄλλοι γιὰ μένα; ».

35Ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος, «Μήπως ἐγὼ εἶμαι Ἰουδαῖος; Τὸ δικό σου ἔθνος καὶ οἱ ἀρχιερεῖς σὲ παρέδωκαν σ᾽ ἐμέ· τί ἔκανες; ».

36Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Ἡ δική μου βασιλεία δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον. Ἐὰν ἡ βασιλεία μου ἦτο ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, οἱ ὑπηρέται μου θὰ ἠγωνίζοντο διὰ νὰ μὴ παραδοθῶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἡ βασιλεία ὅμως ἡ δική μου δὲν εἶναι ἀπ᾽ ἐδῶ».

37Τότε τοῦ εἶπε ὁ Πιλᾶτος, «Εἶσαι λοιπὸν βασιλεύς; ». Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Σὺ τὸ εἶπες ὅτι ἐγὼ εἶμαι βασιλεύς. Ἐγὼ γι᾽ αὐτὸ γεννήθηκα καὶ γι᾽ αὐτὸ ἦλθα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθειαν. Ὅποιος εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀκούει τὴν φωνήν μου».

38Ὁ Πιλᾶτος τοῦ λέγει, «Τί εἶναι ἀλήθεια; », καὶ ὅταν τὸ εἶπε, πάλιν ἐβγῆκε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς λέγει, «Ἐγὼ δὲν τοῦ βρίσκω καμμίαν βάσιν διὰ κατηγορίαν.

39Ἔχετε ὅμως ἕνα ἔθιμον, νὰ σᾶς ἐλευθερώνω ἕνα φυλακισμένον κατὰ τὸ Πάσχα. Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἐλευθερώσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων; ».

[40]Ἐκραύγασαν πάλιν τότε ὅλοι, «Ὄχι αὐτὸν ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν». Ἦτο δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 19

Ὁ Πιλᾶτος ἐνδίδει εἰς τοὺς Ἰουδαίους

[1]Τότε ἐπῆρε ὁ Πιλᾶτος τὸν Ἰησοῦν διὰ νὰ μαστιγωθῇ.

[2]Καὶ οἱ στρατιῶται ἀφοῦ ἔπλεξαν στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια, τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι του, τοῦ ἐφόρεσαν ἕνα κόκκινον μανδύαν

[3]καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Χαῖρε ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων», καὶ τοῦ ἔδιναν ραπίσματα.

[4]Ἐβγῆκε τότε πάλιν ὁ Πιλᾶτος καὶ τοὺς λέγει, «Ἰδού, σᾶς τὸν φέρω ἔξω, διὰ νὰ μάθετε ὅτι δὲν τοῦ βρίσκω καμμίαν βάσιν διὰ κατηγορίαν».

[5]Ἐβγῆκε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἔξω μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι καὶ τὸν κόκκινον μανδύαν καὶ τοὺς λέγει ὁ Πιλᾶτος, «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος».

[6]Ὅταν τὸν εἶδαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν, «Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον». Ὁ Πιλᾶτος τοὺς λέγει, «Πάρτε τον σεῖς καὶ σταυρῶστέ τον διότι ἐγὼ δὲν τοῦ βρίσκω καμμίαν βάσιν διὰ κατηγορίαν».

[7]Οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Ἐμεῖς ἔχομεν νόμον καὶ κατὰ τὸν νόμον μας ὀφείλει νὰ πεθάνῃ, διότι ἔκανε τὸν ἑαυτόν του Υἱὸν τοῦ Θεοῦ».

[8]Ὅταν ὁ Πιλᾶτος ἄκουσε τὸν λόγον αὐτόν, ἐφοβήθηκε περισσότερον

[9]καὶ ἐμπῆκε πάλιν εἰς τὸ κυβερνεῖον καὶ λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν, «Ἀπὸ ποῦ εἶσαι σύ; ». Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ ἔδωκε ἀπάντησιν.

[10]Ὁ Πιλᾶτος τοῦ λέγει, «Σ᾽ ἐμὲ δὲν μιλεῖς; Δὲν ξέρεις ὅτι ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ σταυρώσω καὶ ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερον; ».

[11]Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, «Δὲν θὰ εἶχες καμμίαν ἐξουσίαν ἐναντίον μου, ἐὰν δὲν σοῦ εἶχε δοθῇ ἄνωθεν. Διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ποὺ μὲ παρέδωκε σ᾽ ἐσὲ ἔχει μεγαλύτερην ἁμαρτίαν».

12Δι᾽ αὐτὸν τὸν λόγον ἐζητοῦσε ὁ Πιλᾶτος νὰ τὸν ἀπολύσῃ. Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως ἔκραζαν, «Ἐὰν ἀπολύσῃς αὐτόν, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος. Ὅποιος κάνει τὸν ἑαυτόν του βασιλέα ἀντιτίθεται πρὸς τὸν Καίσαρα».

13Ὅταν ἄκουσε ὁ Πιλᾶτος τί ἔλεγαν, ἔφερε ἔξω τὸν Ἰησοῦν, αὐτὸς δὲ ἐκάθησε εἰς τὴν δικαστικὴν ἕδραν, εἰς τόπον ποὺ λέγεται Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.

14Ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς τοῦ Πάσχα, ὥρα δὲ περίπου ἕκτη, καὶ λέγει εἰς τοὺς Ἰουδαίους, «Νά, ὁ βασιλεύς σας».

15Ἐκεῖνοι ἐκραύγασαν, «Ἆρον, ἆρον, σταύρωσέ τον». Ὁ Πιλᾶτος τοὺς λέγει, «Τὸν βασιλέα σας νὰ σταυρώσω; ». Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, «Δὲν ἔχομεν βασιλέα παρὰ τὸν Καίσαρα».

16Τότε τοὺς τὸν παρέδωκε διὰ νὰ σταυρωθῇ.

Ἡ σταύρωσις τοῦ Χριστοῦ

17Ἐκεῖνοι ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔφυγαν, αὐτὸς δὲ βαστάζων τὸν σταυρόν του ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὁ ὁποῖος Ἑβραϊστὶ λέγεται Γολγοθᾶ,

18ὅπου τὸν ἐσταύρωσαν καὶ μαζί του ἄλλους δύο, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ τὸν Ἰησοῦν εἰς τὸ μέσον.

19Ἔγραψε δὲ ὁ Πιλᾶτος ἐπιγραφὴν καὶ τὴν ἔβαλε ἐπάνω εἰς τὸν σταυρόν· ἡ ἐπιγραφὴ ἦτο: Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

20Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν ἀνέγνωσαν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, διότι ἦτο πλησίον τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθηκε ὁ Ἰησοῦς, ἦτο δὲ γραμμένη εἰς Ἑβραϊκήν, εἰς Ἑλληνικὴν καὶ εἰς Λατινικὴν γλῶσσαν.

21Οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων εἶπαν τότε εἰς τὸν Πιλᾶτον, «Μὴ γράφῃς, Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ᾽ ὅτι ἐκεῖνος εἶπε, Εἶμαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων».

22Ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος, «Ὅ, τι ἔγραψα, ἔγραψα».

23Οἱ στρατιῶται, ὅταν ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἐπῆραν τὰ ἐνδύματά του καὶ
τὰ ἐχώρισαν σὲ τέσσερα μερίδια, ἕνα μερίδιον γιὰ κάθε στρατιώτην, καὶ τὸν
χιτῶνα· ὁ δὲ χιτὼν δὲν εἶχε ραφήν, ἦτο ὑφαντὸς ἀπὸ ἐπάνω ἕως κάτω.

24Εἶπαν λοιπὸν μεταξύ τους, «Ἂς μὴ τὸν σχίσωμε ἀλλ᾽ ἂς βάλωμε δι᾽ αὐτὸν
κλῆρον τίνος θὰ πέσῃ» — διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ γραφὴ ποὺ λέγει, Ἐμοίρασαν
τὰ ἐνδύματά μου μεταξύ τους καὶ διὰ τὸν ἱματισμόν μου ἔρριξαν κλῆρον. Αὐτὰ
ἔκαναν οἱ στρατιῶται.

25Κοντὰ είς τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ ἐστέκοντο ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς
μητέρας του, ἡ Μαρία ἡ σύζυγος τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26Ὅταν εἶδε ὁ Ἰησοῦς τὴν μητέρα του καὶ τὸν μαθητὴν ποὺ ἀγαποῦσε, νὰ
στέκεται κοντά της, εἶπε είς τὴν μητέρα του, «Γυναῖκα, νά ὁ υἱός σου».

27Ἔπειτα εἶπε είς τὸν μαθητήν, «Νά ἡ μητέρα σου». Καὶ ἀπ᾽ ἐκείνην τὴν ὥραν
τὴν ἐπῆρε ὁ μαθητὴς στὸ σπίτι του.

28Ὕστερα, ἐπειδὴ ἐγνώριζε ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὅλα ἔχουν ἤδη ἐκτελεσθῆ, διὰ νὰ
ἐκπληρωθῇ σὲ ὅλα ἡ γραφή, λέγει, «Διψῶ».

29Ἐκεῖ εὑρίσκετο δοχεῖον γεμᾶτο ξύδι. Οἱ στρατιῶται ἐγέμισαν ἕνα σφουγγάρι
μὲ ξύδι, τὸ ἔβαλαν είς ἕνα κοντάρι καὶ τὸ ἔφεραν είς τὸ στόμα του.

30Ὅταν ὁ Ἰησοῦς ἐπῆρε τὸ ξύδι, εἶπε, «Τετέλεσται», καὶ ἀφοῦ ἔγειρε τὸ
κεφάλι, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Τὸ κέντημα μὲ τὴν λόγχην καὶ ὁ ἐνταφιασμός

31Ἐπειδὴ ἦτο ἡμέρα τῆς Παρασκευῆς καὶ διὰ νὰ μὴ μείνουν τὰ σώματα είς τὸν
σταυρὸν κατὰ τὸ Σάββατον — διότι ἦτο μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ Σαββάτου
— οἱ Ἰουδαῖοι παρεκάλεσαν τὸν Πιλᾶτον νὰ συντριβοῦν τὰ σκέλη των καὶ νὰ
κατεβάσουν τὰ σώματα.

32Ἦλθαν λοιπὸν οἱ στρατιῶται καὶ τοῦ μὲν πρώτου συνέτριψαν τὰ σκέλη ὡς
καὶ τοῦ ἄλλου ποὺ εἶχε σταυρωθῆ μαζί του.

33Ἀλλ᾽ ὅταν ἦλθαν είς τὸν Ἰησοῦν, εἶδαν ὅτι εἶχε ἤδη πεθάνει καὶ δὲν
συνέτριψαν τὰ σκέλη του,

34ἀλλ᾽ ἕνας ἀπὸ τοὺς στρατιώτας ἐκέντησε μὲ τὴν λόγχην τὴν πλευράν του
καὶ ἀμέσως ἐβγῆκε αἷμα καὶ νερό.

35— Ἐκεῖνος ποὺ τὸ εἶδε ἔχει δώσει μαρτυρίαν γι᾽ αὐτὸ καὶ εἶναι ἀληθινὴ ἡ
μαρτυρία του, καὶ ξέρει ὅτι λέγει τὴν ἀλήθεια διὰ νὰ πιστέψετε καὶ σεῖς —.

36Διότι αὐτὰ ἔγιναν διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ γραφή, Κόκκαλό του δὲν θὰ
συντριβῇ,

37καὶ πάλιν, ἄλλη γραφὴ λέγει, Θὰ ἀτενίσουν ἐκεῖνον ποὺ ἐκέντησαν.

38Ἔπειτα ἀπὸ αὐτά, ὁ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν καὶ ἦτο
μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ἀλλὰ κρυφὸς διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, παρεκάλεσε
τὸν Πιλᾶτον νὰ τοῦ ἐπιτραπῇ νὰ πάρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ὁ Πιλᾶτος τὸ
ἐπέτρεψε. Ἦλθε λοιπὸν καὶ ἐπῆρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

39Ἦλθεν ἐπίσης καὶ ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει νύχτα τὴν πρώτην
φορὰν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἔφερε μῖγμα ἀπὸ σμύρναν καὶ ἀλόην, περίπου ἑκατὸ
λίτρες.

40Ἐπῆραν λοιπὸν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ περιτύλιξαν μὲ τὰ σεντόνια, ὅπως
ἦτο συνήθεια εἰς τοὺς Ἰουδαίους νὰ ἐνταφιάζουν.

41Εἰς τὸν τόπον ὅπου σταυρώθηκε ὑπῆρχε κῆπος καὶ εἰς τὸν κῆπον καινούργιο
μνῆμα εἰς τὸ ὁποῖον κανεὶς ποτὲ δὲν εἶχε ἐνταφιασθῆ.

42Ἐκεῖ λοιπὸν ἔβαλαν τὸν Ἰησοῦν ἐξ αἰτίας τῆς ἡμέρας τῆς Παρασκευῆς τῶν
Ἰουδαίων καὶ διότι τὸ μνημεῖον ἦτο κοντά.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 20

Τὸ κενὸν μνῆμα

1Ἐνωρὶς τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἐνῷ ἦτανε ἀκόμη σκοτάδι, ἡ
Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἦλθε εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε ὅτι ὁ λίθος εἶχε ἀφαιρεθῆ
ἀπὸ τὸ μνῆμα.

2Τρέχει τότε καὶ ἔρχεται εἰς τὸν Σίμωνα Πέτρον καὶ εἰς τὸν ἄλλον μαθητήν,
τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, καὶ τοὺς λέγει, «Ἐπῆραν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸ
μνῆμα καὶ δὲν ξέρομεν ποῦ τὸν ἔβαλαν».

3Τότε ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἔφυγαν καὶ ἐπήγαιναν είς τὸ μνῆμα.

4Ἔτρεχαν δὲ οἱ δύο μαζί· ἀλλ᾽ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἔτρεχε γρηγορώτερα, ἐπέρασε τὸν Πέτρον καὶ ἦλθε πρῶτος είς τὸ μνῆμα·

5ἔσκυψε καὶ βλέπει τὰ σεντόνια νὰ εἶναι ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν ἐμπῆκε μέσα.

6Ἔρχεται κατόπιν ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ ὁποῖος τὸν ἀκολουθοῦσε, καὶ ἐμπῆκε είς τὸ μνῆμα καὶ βλέπει τὰ σεντόνια νὰ εἶναι ἐκεῖ,

7ἀλλὰ τὸ μαντῆλι, ποὺ εἶχε είς τὴν κεφαλήν του, δὲν εὑρίσκετο μαζὶ μὲ τὰ σεντόνια ἀλλὰ χωριστά, τυλιγμένο σὲ μιὰ μεριά.

8Τότε ἐμπῆκε καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει πρῶτος είς τὸ μνῆμα, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστεψε,

9— διότι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐννοήσει τὴν γραφὴν ὅτι πρέπει ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίζεται είς τὴν Μαρίαν

10Οἱ μαθηταὶ τότε ἐπῆγαν πάλιν στὸ σπίτι τους.

11Ἀλλ᾽ ἡ Μαρία στεκότανε κοντὰ στὸ μνῆμα ἔξω καὶ ἔκλαιε. Ἐνῷ δὲ ἔκλαιε, ἔσκυψε στὸ μνῆμα

12καὶ βλέπει δύο ἀγγέλους μὲ λευκὰ ἐνδύματα νὰ κάθωνται μέσα, ἕνας πρὸς τὸ μέρος τῆς κεφαλῆς καὶ ἕνας πρὸς τὸ μέρος τῶν ποδιῶν, ὅπου εἶχε τοποθετηθῆ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

13Καὶ τῆς λέγουν ἐκεῖνοι, «Γυναῖκα, γιατί κλαῖς; ». Αὐτὴ ἀπήντησε, «Διότι ἐπῆραν τὸν Κύριόν μου καὶ δὲν ξέρω ποῦ τὸν ἔβαλαν».

14Ὅταν εἶπε αὐτά, ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω καὶ εἶδε νὰ στέκεται ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς ἀλλὰ δὲν κατάλαβε ὅτι ἦτο αὐτός.

15Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Γυναῖκα, γιατί κλαῖς; Ποιόν ζητᾶς; ». Ἐκείνη, ἐπειδὴ ἐνόμισε ὅτι εἶναι ὁ κηπουρός, τοῦ λέγει, «Κύριε, ἐὰν σὺ τὸν ἐπῆρες, πές μου ποῦ τὸν ἔβαλες καὶ ἐγὼ θὰ τὸν σηκώσω».

16Ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει, «Μαρία! ». Ἐκείνη ἔστρεψε καὶ τοῦ λέγει, «Ραββουνί! »
τὸ ὁποῖον σημαίνει: Διδάσκαλε.

17Λέγει εἰς αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς, «Μὴ μὲ ἐγγίζῃς, διότι δὲν ἀνέβηκα ἀκόμη εἰς τὸν
Πατέρα μου. Πήγαινε ὅμως εἰς τοὺς ἀδελφούς μου καὶ πές τους, «Ἀνεβαίνω
πρὸς τὸν Πατέρα μου καὶ Πατέρα σας καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν σας».

18Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἐπῆγε καὶ ἀνήγγειλε εἰς τοὺς μαθητὰς ὅτι εἶδε τὸν
Κύριον καὶ τί τῆς εἶπε.

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίζεται εἰς τοὺς ἀποστόλους

19Κατὰ τὴν ἑσπέραν τῆς ἡμέρας ἐκείνης, τῆς πρώτης τῆς ἑβδομάδος, καὶ ἐνῷ οἱ
πόρτες ἦσαν κλειστές, ἐκεῖ ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι οἱ μαθηταί, διότι
ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς
λέγει, «Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας».

20Ὅταν εἶπε αὐτό, τοὺς ἔδειξε τὰ χέρια του καὶ τὴν πλευράν του. Οἱ μαθηταὶ
ἐχάρησαν διότι εἶδαν τὸν Κύριον.

21Ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε πάλιν, «Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας. Καθὼς ἔστειλε ἐμὲ ὁ
Πατέρας καὶ ἐγὼ στέλλω ἐσᾶς».

22Ὅταν εἶπε αὐτό, ἐφύσησε εἰς τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς λέγει, «Λάβετε Πνεῦμα
Ἅγιον·

23ἐὰν συγχωρήσετε τὶς ἁμαρτίες κανενὸς τοῦ εἶναι συγχωρημένες· ἂν κανενὸς
δὲν τὶς συγχωρήσετε, θὰ μείνουν ἀσυγχώρητες».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίζεται εἰς τὸν Θωμᾶν

24Ὁ Θωμᾶς, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὁ ὀνομαζόμενος Δίδυμος, δὲν ἦτο μαζί τους
ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς.

25Τοῦ εἶπαν λοιπὸν οἱ ἄλλοι μαθηταί, «Εἴδαμε τὸν Κύριον». Αὐτὸς δὲ τοὺς
εἶπε, «Ἐὰν δὲν ἰδῶ εἰς τὰ χέρια του τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ καρφιὰ καὶ δὲν βάλω τὸ
δάκτυλό μου εἰς τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ καρφιὰ καὶ δὲν βάλω τὸ χέρι μου εἰς τὴν
πλευράν του, δὲν θὰ πιστέψω».

26Ὕστερα ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες ἦσαν πάλιν μέσα εἰς τὸ σπίτι οἱ μαθηταί του καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί τους. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῷ οἱ πόρτες ἦσαν κλειστές, ἐστάθηκε εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπε, «Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σας».

27Ἔπειτα λέγει εἰς τὸν Θωμᾶν, «Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ καὶ κύτταξε τὰ χέρια μου καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το εἰς τὴν πλευράν μου καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός».

28Ὁ Θωμᾶς τοῦ ἀπεκρίθη, «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου».

29Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐπειδὴ μὲ εἶδες, ἐπίστεψες. Μακάριοι εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν μὲ εἶδαν καὶ ὅμως ἐπίστεψαν».

Ὁ σκοπὸς τοῦ παρόντος εὐαγγελίου

30Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα ἔκανε ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι γραμμένα εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο.

31Ἀλλ᾽ αὐτὰ ἔχουν γραφῆ γιὰ νὰ πιστέψετε ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ πιστεύοντες νὰ ἔχετε ζωὴν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ 21

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμφανίζεται κοντὰ εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος

1Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἐφανερώθηκε πάλιν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητὰς εἰς τὴν λίμνην τῆς Τιβεριάδος, ἐφανερώθηκε δὲ ὡς ἑξῆς.

2Ἦσαν μαζὶ ὁ Σίμων Πέτρος, ὁ Θωμᾶς ὁ ὀνομαζόμενος Δίδυμος, ὁ Ναθαναήλ, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ἄλλοι δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάς του.

3Ὁ Σίμων τοὺς λέγει, «Πηγαίνω νὰ ψαρέψω». «Ἐρχόμεθα καὶ ἐμεῖς μαζί σου», τοῦ λέγουν οἱ ἄλλοι. Ἐξεκίνησαν λοιπὸν καὶ ἐμπῆκαν ἀμέσως εἰς τὸ πλοιάριον, ἀλλὰ ἐκείνην τὴν νύχτα δὲν ἔπιασαν τίποτε.

4Ὅταν πλέον ἔγινε πρωΐ, ὁ Ἰησοῦς στεκότανε στὴν ἀκρογιαλιά. Ἀλλ᾽ οἱ μαθηταὶ δὲν ἤξεραν ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

5Τοὺς λέγει τότε ὁ Ἰησοῦς, «Παιδιά, μήπως ἔχετε κανένα προσφάγι; ». Τοῦ ἀπεκρίθησαν, «Ὄχι».

6Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Ρίξτε τὸ δίχτυ είς τὸ δεξὶ μέρος τοῦ πλοίου καὶ θὰ βρῆτε». Ἔρριξαν λοιπὸν καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ ἀνασύρουν ἐξ αἰτίας τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ψαριῶν.

7Λέγει τότε είς τὸν Πέτρον ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος, ποὺ ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς, «Ὁ Κύριος εἶναι». Ὅταν ὁ Σίμων Πέτρος ἄκουσε ὅτι εἶναι ὁ Κύριος, ἐζώσθηκε τὸ χιτῶνι, διότι ἦτο γυμνός, καὶ ρίχθηκε είς τὴν θάλασσαν.

8Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ ἦλθαν μὲ τὸ πλοιάριον σύροντες τὸ δίχτυ μὲ τὰ ψάρια, διότι δὲν ἦσαν μακρυὰ ἀπὸ τὴν ξηρὰν παρὰ περίπου διακόσιους πήχεις.

9Μόλις ἀπεβιβάσθησαν είς τὴν ξηράν, βλέπουν ἀναμμένα κάρβουνα καὶ ἕνα ψάρι ἐπάνω σ᾽ αὐτά, καὶ ψωμί.

10Ὁ Ἰησοῦς τοὺς λέγει, «Φέρτε ἀπὸ τὰ ψάρια ποὺ ἐπιάσατε τώρα».

11Ὁ Σίμων Πέτρος ἀνέβηκε είς τὸ πλοιάριον καὶ ἔσυρε τὸ δίχτυ είς τὴν ξηρὰν γεμᾶτο ἀπὸ μεγάλα ψάρια, ἑκατὸν πενῆντα τρία, καὶ ὅμως, ἂν καὶ ἦσαν τόσο πολλά, δὲν ἐσχίσθηκε τὸ δίχτυ.

12Τοὺς λέγει τότε ὁ Ἰησοῦς, «Ἐλᾶτε νὰ προγευματίσετε». Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μαθητὰς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, «Ποιός εἶσαι; », διότι ἤξεραν ὅτι εἶναι ὁ Κύριος.

13Ἔρχεται τότε ὁ Ἰησοῦς καὶ παίρνει τὸ ψωμὶ καὶ τοὺς τὸ δίνει καὶ ἐπίσης τὸ ψάρι.

14Αὐτὴ ἦτο ἤδη ἡ τρίτη φορὰ ποὺ ὁ Ἰησοῦς φανερώθηκε είς τοὺς μαθητάς του, ἀφ᾽ ὅτου ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν.

Τελευταῖοι λόγοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Πέτρον

15Ὅταν ἐτελείωσαν τὸ πρόγευμα, λέγει ὁ Ἰησοῦς είς τὸν Σίμωνα Πέτρον, «Σίμων τοῦ Ἰωνᾶ, μὲ ἀγαπᾶς περισσότερον ἀπ᾽ αὐτούς; ». Ἐκεῖνος τοῦ ἀπαντᾶ, «Ναί, Κύριε, σὺ ξέρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ». «Βόσκε τὰ ἀρνιά μου», τοῦ λέγει.

16Πάλιν διὰ δευτέραν φορὰν τοῦ λέγει, «Σίμων τοῦ Ἰωνᾶ, μὲ ἀγαπᾶς; ». Αὐτὸς τοῦ ἀπαντᾶ, «Ναί, Κύριε, σὺ ξέρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ». Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου».

[17]Διὰ τρίτην φορὰν τοῦ λέγει, «Σίμων τοῦ Ἰωνᾶ, μὲ ἀγαπᾶς; ». Ἐλυπήθηκε ὁ Πέτρος, διότι τὸν ἐρώτησε διὰ τρίτην φοράν, «Μὲ ἀγαπᾶς; » καὶ τοῦ εἶπε, «Κύριε, σὺ τὰ ξέρεις ὅλα, ξέρεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ». Λέγει είς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, «Βόσκε τὰ πρόβατά μου.

[18]Ἀλήθεια, ἀλήθεια σοῦ λέγω, ὅταν ἦσο νεώτερος, ἔζωνες τὸν ἑαυτόν σου καὶ περπατοῦσες ὅπου ἤθελες. Ὅταν ὅμως γεράσῃς, θὰ ἁπλώσῃς τὰ χέρια σου καὶ ἄλλος θὰ σὲ ζώσῃ καὶ θὰ σὲ φέρῃ ἐκεῖ ὅπου δὲν θέλεις».

[19]Αὐτὸ τὸ εἶπε διὰ νὰ δηλώσῃ μὲ ποῖον θάνατον ὁ Πέτρος θὰ δοξάσῃ τὸν Θεόν. Καὶ ὕστερα τοῦ λέγει, «Ἀκολούθει με».

[20]Ὁ Πέτρος ἔστρεψε πρὸς τὰ πίσω καὶ βλέπει τὸν μαθητὴν ποὺ ἀγαποῦσε ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀκολουθῇ· ἦτο ἐκεῖνος ποὺ κατὰ τὸ δεῖπνον ἔπεσε είς τὸ στῆθός του καὶ ἐρώτησε, «Κύριε, ποιός εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σὲ παραδώσῃ; ».

[21]Ὅταν ὁ Πέτρος τὸν εἶδε, εἶπε είς τὸν Ἰησοῦν, «Κύριε, είς αὐτὸν τί θὰ συμβῇ; ».

[22]Ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει, «Ἐὰν θέλω νὰ μείνῃ αὐτὸς ἕως ὅτου ἔλθω, τί σ᾽ ἐνδιαφέρει; Σὺ ἀκολούθει με».

[23]Διαδόθηκε λοιπὸν ἡ φήμη είς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος δὲν θὰ πέθαινε. Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς δὲν τοῦ εἶπε ὅτι δὲν θὰ πέθαινε ἀλλά, «Ἐὰν θέλω νὰ μείνῃ αὐτὸς ἕως ὅτου ἔλθω, τί σ᾽ ἐνδιαφέρει; ».

Ἐπίλογος

[24]Αὐτὸς εἶναι ὁ μαθητὴς ποὺ μαρτυρεῖ γι᾽ αὐτὰ καὶ τὰ ἔγραψε καὶ ξέρομεν ὅτι ἡ μαρτυρία του εἶναι ἀληθινή.

[25]Ὑπάρχουν καὶ πολλὰ ἄλλα ποὺ ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὁποῖα, ἐὰν γραφοῦν καθένα, νομίζω ὅτι οὔτε αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν θὰ χωροῦσε τὰ βιβλία ποὺ θὰ ἐγράφοντο. Ἀμήν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 1

Εἰσαγωγή

1Εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον, ὦ Θεόφιλε, ἐμίλησα δι᾽ ὅλα, ὅσα ὁ Ἰησοῦς ἄρχισε νὰ
κάνῃ καὶ νὰ διδάσκῃ,

2μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ ἀνελήφθη, ἀφοῦ ἔδωκε διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
ἐντολὰς εἰς τοὺς ἀποστόλους, ποὺ εἶχε διαλέξει.

3Εἰς αὐτοὺς παρουσιάσθηκε ζωντανὸς μετὰ τὰ πάθη του μὲ πολλὰς ἀποδείξεις,
διότι ἐπὶ σαράντα ἡμέρας παρουσιάζετο εἰς αὐτοὺς καὶ μιλοῦσε διὰ τὴν
βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4Καὶ καθ᾽ ὅν χρόνον τοὺς συνανεστρέφετο, τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ φύγουν
ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, ἀλλὰ νὰ περιμένουν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Πατέρα, τὴν
ὁποίαν, εἶπε, «Ἀκούσατε ἀπὸ ἐμέ,

5ὅτι ὁ μὲν Ἰωάννης ἐβάπτισε μὲ νερό, ἀλλὰ σεῖς θὰ βαπτισθῆτε μὲ Πνεῦμα
Ἅγιον, ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες».

Ἡ ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ

6Ὅταν λοιπὸν ἦσαν συγκεντρωμένοι τὸν ἐρωτοῦσαν, «Κύριε, μήπως αὐτὸς
εἶναι ὁ καιρὸς ποὺ θὰ ἀποκαταστήσῃς τὴν βασιλείαν τοῦ Ἰσραήλ; ».

7Αὐτὸς δὲ τοὺς εἶπε, «Δὲν εἶναι δική σας ὑπόθεσις νὰ ξέρετε τοὺς χρόνους ἢ
τοὺς καιρούς, τοὺς ὁποίους ὥρισε ὁ Πατέρας κατὰ τὴν δικήν του ἐξουσίαν,

8ἀλλὰ θὰ λάβετε δύναμιν, ὅταν ἔλθῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐπάνω σας, καὶ θὰ
εἶσθε μάρτυρές μου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ εἰς ὁλόκληρη τὴν Ἰουδαίαν καὶ
Σαμάρειαν καὶ μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς».

9Ὅταν εἶπε αὐτά, ἐσηκώθηκε εἰς τὸν ἀέρα, ἐνῷ ἐκεῖνοι τὸν ἐκυττοῦσαν, καὶ ἕνα
σύννεφο τὸν ἀπέκρυψε ἀπὸ τὰ μάτια τους.

10Καὶ καθὼς ἐκυττοῦσαν μὲ προσοχὴν πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐνῷ αὐτὸς ἀνυψώνετο,
αἴφνης δύο ἄνδρες μὲ ἐνδύματα λευκὰ ἐστάθηκαν κοντά τους

11καὶ τοὺς εἶπαν, «Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, γιατί στέκεσθε καὶ κυττάζετε εἰς τὸν
οὐρανόν; Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ποὺ ἀνελήφθη ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν οὐρανόν, θὰ ἔλθῃ
κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὅπως τὸν εἴδατε νὰ ἀνεβαίνῃ εἰς τὸν οὐρανόν».

Ὁρίζεται δωδέκατος ἀπόστολος

12Τότε ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄρος, ποὺ καλεῖται ὄρος τῶν
Ἐλαιῶν καὶ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, εἰς ἀπόστασιν πορείας ποὺ
ἐπιτρέπεται τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου.

13Ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὴν πόλιν, ἀνέβηκαν εἰς τὸ ἀνῶγι, ὅπου ἔμεναν· ἦσαν ὁ
Πέτρος, ὁ Ἰάκωβος, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀνδρέας, ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ
Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ματθαῖος, ὁ Ἰάκωβος τοῦ Ἀλφαίου, ὁ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς
καὶ ὁ Ἰούδας τοῦ Ἰακώβου.

14Ὅλοι αὐτοὶ ἦσαν προσηλωμένοι μὲ μιὰ ψυχὴ εἰς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν
δέησιν μαζὶ μὲ μερικὲς γυναῖκες καὶ τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ
τοὺς ἀδελφούς του.

15Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἐσηκώθηκε ὁ Πέτρος εἰς τὸ μέσον τῶν μαθητῶν —
ἦσαν δὲ ἐκεῖ παρόντα περὶ τὰ ἑκατὸν εἴκοσι πρόσωπα — καὶ εἶπε,

16«Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔπρεπε νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ γραφὴ αὐτή, τὴν ὁποίαν προεῖπε
τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ στόματος τοῦ Δαυῒδ διὰ τὸν Ἰούδαν, ὁ ὁποῖος
ἔγινε ἀρχηγὸς εἰς ἐκείνους ποὺ συνέλαβαν τὸν Ἰησοῦν,

17διότι εἶχε συγκαταλεγῇ μ᾽ ἐμᾶς καὶ ἔλαβε τὸ μέρος του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν
αὐτήν.

18Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μὲ τὰ χρήματα τῆς ἀδικίας ἀπέκτησε ἕνα χωράφι ἀλλὰ
ἔπεσε πρηνής, ἄνοιξε ἡ κοιλιά του καὶ ἐχύθηκαν ὅλα τὰ σπλάγχνα του.

19Αὐτὸ ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ, ὥστε
ὠνομάσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο εἰς τὴν δικήν τους γλῶσσαν Ἀκελδαμά, δηλαδὴ
χωράφι αἵματος.

[20]Διότι εἶναι γραμμένον είς τὸ βιβλίον τῶν Ψαλμῶν, Ἂς γίνῃ τὸ ἀγρόκτημά του ἔρημον καὶ κανεὶς νὰ μὴ κατοικῇ είς αὐτό, καί, τὸ λειτούργημά του ἂς λάβῃ ἄλλος.

[21]Διὰ τοῦτο, ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ποὺ ἦσαν μαζί μας καθ᾽ ὅλον τὸν χρόνον ποὺ μᾶς συναναστράφηκε ὁ Κύριος Ἰησοῦς,

[22]ἀφ᾽ ὅτου ἐβαπτίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἕως τὴν ἡμέραν ποὺ ἀνελήφθη, πρέπει ἕνας ἀπ᾽ αὐτοὺς νὰ γίνῃ μαζὶ μ᾽ ἐμᾶς μάρτυς τῆς ἀναστάσεώς του».

[23]Καὶ ἐπρότειναν δύο, τὸν Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος ἐκαλεῖτο Βαρσαββᾶς καὶ ὠνομάσθη Ἰοῦστος, καὶ τὸν Ματθίαν·

[24]καὶ προσευχήθηκαν λέγοντες, «Κύριε, καρδιογνῶστα ὅλων, φανέρωσε ποιόν ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς δύο ἐδιάλεξες,

[25]διὰ νὰ πάρῃ τὴν θέσιν είς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν καὶ τὴν ἀποστολήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξέπεσε ὁ Ἰούδας διὰ νὰ μεταβῇ είς τὸν δικόν του τόπον».

[26]Καὶ ἔρριξαν κλήρους καὶ ἔπεσε ὁ κλῆρος είς τὸν Ματθίαν, ὁ ὁποῖος κατατάχθηκε μὲ τοὺς ἕνδεκα ἀποστόλους.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 2

Ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

[1]Ὅταν ἔφθασε ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ὅλοι μαζὶ είς τὸ ἴδιο μέρος.

[2]Καὶ ἔξαφνα ἦλθε ἀπὸ τὸν ούρανὸν βοή, σὰν νὰ φυσᾷ δυνατὸς ἄνεμος, ὁ ὁποῖος ἐγέμισε ὅλο τὸ σπίτι ὅπου ἐκάθοντο.

[3]Καὶ παρουσιάσθησαν γλῶσσες σὰν φλόγες φωτιᾶς νὰ διαμοιράζωνται είς αὐτοὺς καὶ νὰ κάθεται είς τὸν καθένα μία,

[4]καὶ ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν ἄλλας γλώσσας καθὼς τὸ Πνεῦμα τοὺς ἔδιδε δύναμιν λόγου.

[5]Κατοικοῦσαν δὲ είς τὴν Ἱερουσαλὴμ Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εύλαβεῖς ἀπὸ κάθε ἔθνος ὑπὸ τὸν ούρανόν.

6Ὅταν ἔγινε ἡ βοὴ αὐτή, ἐμαζεύθηκε πλῆθος καὶ ἦσαν ὅλοι κατάπληκτοι,
διότι ὁ καθένας τοὺς ἄκουε νὰ μιλοῦν τὴν δικήν του γλῶσσαν.

7Καὶ ἐξεπλήσσοντο ὅλοι καὶ ἐθαύμαζαν καὶ ἔλεγαν μεταξύ τους, «Δὲν εἶναι
ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μιλοῦν Γαλιλαῖοι;

8Πῶς συμβαίνει λοιπὸν νὰ τοὺς ἀκοῦμε ὁ καθένας μας είς τὴν δικήν μας
μητρικὴν γλῶσσαν;

9Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν καὶ
τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης, ἡ
ὁποία ἐκτείνεται πρὸς τὴν Κυρήνην, καὶ οἱ ἐδῶ ἐγκατεστημένοι Ρωμαῖοι καὶ
Ἰουδαῖοι καὶ προσήλυτοι,

11Κρῆτες καὶ Ἄραβες, τοὺς ἀκοῦμε νὰ μιλοῦν στὶς δικές μας γλῶσσες διὰ τὰ
μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ».

12Ἐξεπλήσσοντο δὲ ὅλοι καὶ ἀποροῦσαν καὶ ἔλεγαν ὁ ἕνας είς τὸν ἄλλον, «Τί
ἆραγε νὰ σημαίνῃ αὐτό; ».

13Ἄλλοι είρωνεύοντο καὶ ἔλεγαν, «Εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ νέο κρασί».

Ὁμιλία τοῦ Πέτρου κατὰ τὴν Πεντηκοστήν

14Τότε σηκώθηκε ὁ Πέτρος μαζὶ μὲ τοὺς ἕνδεκα, ὕψωσε τὴν φωνήν του καὶ
τοὺς εἶπε, «Ἄνδρες Ἰουδαῖοι καὶ ὅλοι ἐσεῖς ποὺ κατοικεῖτε είς τὴν Ἱερουσαλήμ,
ἂς γίνῃ τοῦτο γνωστὸν σ᾽ ἐσᾶς καὶ ἀκοῦστε προσεκτικὰ τὰ λόγια μου.

15Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν εἶναι μεθυσμένοι, καθὼς νομίζετε, διότι εἶναι ἡ τρίτη
ὥρα τῆς ἡμέρας.

16Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἔχει λεχθῆ διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ,

17Θὰ συμβῇ τοῦτο κατὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας, λέγει ὁ Θεός, θὰ ἐκχύσω ἀπὸ τὸ
Πνεῦμά μου είς κάθε ἄνθρωπον καὶ θὰ προφητεύσουν οἱ υἱοί σας καὶ αἱ
θυγατέρες σας καὶ οἱ νέοι σας θὰ ἰδοῦν ὁράσεις καὶ οἱ γέροντές σας θὰ
ὀνειρευθοῦν ὄνειρα·

18ἀκόμη καὶ είς τοὺς δούλους μου καὶ είς τὰς δούλας μου κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας θὰ χύσω ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου,καὶ θὰ προφητεύσουν.

19Θὰ δώσω τέρατα είς τὸν ούρανὸν ἄνω καὶ σημεῖα είς τὴν γῆν κάτω, αἷμα καὶ φωτιὰ καὶ καπνώδη ἀτμόν.

20Ὁ ἥλιος θὰ μεταβληθῇ σὲ σκοτάδι καὶ ἡ σελήνη σὲ αἷμα πρὶν ἔλθῃ ἡ Ἡμέρα τοῦ Κυρίου, ἡ μεγάλη καὶ ἔνδοξη.

21Καὶ τότε ὁ καθένας ποὺ ἐπικαλεῖται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θὰ σωθῇ.

22Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκοῦστε τὰ λόγια αὐτά: Τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνθρωπον ποὺ ἀπεδείχθη σ᾽ ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ θαυματουργικὰς δυνάμεις καὶ τέρατα καὶ σημεῖα τὰ ὁποῖα ἔκανε δι᾽ αὐτοῦ ὁ Θεὸς μεταξύ σας, καθὼς καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ξέρετε,

23αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν, ποὺ σᾶς παραδόθηκε σύμφωνα πρὸς τὴν ὡρισμένην ἀπόφασιν καὶ πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐσκοτώσατε, καρφώσαντες αὐτὸν είς τὸν σταυρὸν διὰ χειρῶν ἀνόμων.

24Ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε διαλύσας τοὺς πόνους τοῦ θανάτου, διότι δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρατῆται είς τὴν ἐξουσίαν τοῦ θανάτου.

25Διότι ὁ Δαυῒδ λέγει γι᾽ αὐτόν, Ἔβλεπα πάντοτε τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου, διότι βρίσκεται είς τὰ δεξιά μου διὰ νὰ μὴ σαλευθῶ.

26Διὰ τοῦτο εύφράνθηκε ἡ καρδιά μου καὶ ἡ γλῶσσά μου ἀγαλλίασε, ἀκόμη δὲ καὶ τὸ σῶμά μου θὰ ἀναπαυθῇ μὲ ἐλπίδα,

27διότι δὲν θὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν ψυχήν μου είς τὸν Ἅδην, οὔτε θὰ ἐπιτρέψῃς νὰ ἰδῇ ὁ ὅσιός σου φθοράν.

28Μοῦ ἐγνώρισες δρόμους ζωῆς, θὰ μὲ γεμίσῃς εύφροσύνην διὰ τῆς παρουσίας σου.

29Ἄνδρες ἀδελφοί, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ καθαρὰ διὰ τὸν πατριάρχην Δαυῒδ ὅτι καὶ πέθανε καὶ ἐτάφη καὶ τὸ μνῆμά του εἶναι ἐδῶ μέχρι τῆς ἡμέρας αὐτῆς.

30Ἀλλ᾿ ἐπειδὴ ἦτο προφήτης καὶ ἐγνώριζε ὅτι μὲ ὅρκον τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Θεὸς νὰ ἐγείρῃ ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους του τὸν Χριστὸν καὶ νὰ τὸν καθίσῃ ἐπὶ τοῦ θρόνου του,

31προεῖδε καὶ μίλησε διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δηλαδὴ δὲν ἐγκατελείφθη ἡ ψυχή του είς τὸν Ἅδην οὔτε τὸ σῶμά του εἶδε φθοράν.

32Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, διὰ τὸ ὁποῖον ὅλοι ἐμεῖς εἴμεθα μάρτυρες.

33Ἀφοῦ λοιπὸν ὑψώθηκε διὰ τῆς δεξιᾶς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Πατέρα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν, ἐξέχυσε αὐτό, τὸ ὁποῖον τώρα βλέπετε καὶ ἀκοῦτε.

34Διότι ὁ Δαυῒδ δὲν ἀνέβηκε είς τοὺς οὐρανούς, ἀλλὰ λέγει ὁ ἴδιος, Εἶπε ὁ Κύριος είς τὸν Κύριόν μου, κάθησε είς τὰ δεξιά μου,

35ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου.

36Ἂς γνωρίσουν λοιπὸν καλὰ ὅλοι οἱ Ἰσραηλῖται ὅτι ὁ Θεὸς ἔκανε καὶ Κύριον καὶ Χριστὸν τοῦτον τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον σεῖς ἐσταυρώσατε».

37Ὅταν ἄκουσαν αὐτά, συγκινήθηκαν βαθειὰ καὶ εἶπαν είς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς ἄλλους ἀποστόλους, «Τί πρέπει νὰ κάνωμεν, ἄνδρες ἀδελφοί; ».

38Ὁ δὲ Πέτρος τοὺς εἶπε, «Μετανοήσατε καὶ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς ἂς βαπτισθῇ είς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν σας καὶ θὰ λάβετε τὸ χάρισμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

39Διότι γιὰ σᾶς εἶναι ἡ ὑπόσχεσις καὶ γιὰ τὰ παιδιά σας καὶ γιὰ ὅλους ποὺ βρίσκονται μακρυά, ὅσους προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεός μας».

40Καὶ μὲ πολλὰ ἄλλα λόγια τοὺς ἐξώρκιζε καὶ τοὺς προέτρεπε, λέγων, «Σωθῆτε ἀπὸ τὴν γενεὰν αὐτὴν τὴν διεστραμμένην».

41Τότε ἐκεῖνοι ποὺ ἐδέχθησαν τὸν λόγον του μὲ χαράν, ἐβαπτίσθησαν, καὶ προσετέθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην περίπου τρεῖς χιλιάδες ψυχές.

Ἡ θρησκευτικὴ ζωὴ τῆς χριστιανικῆς κοινότητος

42Παρέμεναν δὲ προσηλωμένοι μὲ πιστότητα είς τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀποστόλων καὶ είς τὴν ἐπικοινωνίαν καὶ είς τὴν κλάσιν τοῦ ἄρτου καὶ είς τὰς προσευχάς.

43Εἶχε καταληφθῆ ὁ καθένας ἀπὸ φόβον καὶ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα ἐγίνοντο διὰ τῶν ἀποστόλων.

44Ὅλοι δὲ οἱ πιστοὶ ἔμεναν μαζὶ καὶ εἶχαν ὅλα κοινά,

45καὶ ἐπωλοῦσαν τὰ κτήματά των καὶ τὰς περιουσίας των καὶ τὰ ἐμοίραζαν είς ὅλους κατὰ τὴν ἀνάγκην ποὺ εἶχε ὁ καθένας.

46Καὶ κάθε ἡμέραν προσήρχοντο ὅλοι μὲ μιὰ ψυχὴ είς τὸν ναόν, ἔκοβαν τὸν ἄρτον είς τὰ σπίτια τους, καὶ ἔτρωγαν μὲ ἀγαλλίασιν καὶ ἁπλότητα καρδιᾶς,

47δοξολογοῦντες τὸν Θεὸν καὶ ἀγαπώμενοι ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος ἐπρόσθετε είς αὐτοὺς κάθε ἡμέραν ἐκείνους ποὺ ἐσώζοντο.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 3

Θεραπεία χωλοῦ ἐπαίτου

1Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβαινον μαζὶ είς τὸν ναὸν τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς, τὴν ἐνάτην.

2Καὶ κάποιος ἐκ γενετῆς χωλὸς ἐφέρετο καὶ ἐτοποθετεῖτο κάθε ἡμέραν κοντὰ είς τὴν πύλην τοῦ ναοῦ, ποὺ ὀνομάζεται Ὡραία, διὰ νὰ ζητῇ ἐλεημοσύνην ἀπὸ ὅσους ἔμπαιναν είς τὸν ναόν.

3Ὅταν αὐτὸς εἶδε ὅτι ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπρόκειτο νὰ μποῦν είς τὸν ναόν, παρακαλοῦσε δι᾽ ἐλεημοσύνην.

4Ὁ Πέτρος προσήλωσε τὸ βλέμμα του είς αὐτὸν μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννην, καὶ εἶπε, «Κύτταξέ μας».

5Ἐκεῖνος ἔδωσε ὅλην του τὴν προσοχὴν διότι ἐπερίμενε νὰ πάρῃ κάτι ἀπ᾽ αὐτούς.

6Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε, «Ἀσῆμι καὶ χρυσάφι δὲν ἔχω· ἀλλ᾽ ἐκεῖνο ποὺ ἔχω σοῦ τὸ δίνω· είς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου σήκω καὶ περπάτησε».

7Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ δεξὶ χέρι, τὸν ἐσήκωσε· ἀμέσως δὲ ἐστερεώθηκαν τὰ πόδια του καὶ οἱ ἀστράγαλοι,

8καὶ μ᾽ ἕνα πήδημα ἐσηκώθηκε ὀρθὸς καὶ περπατοῦσε καὶ ἐμπῆκε μαζί τους εἰς τὸν ναόν, περιπατῶν καὶ πηδῶν καὶ δοξολογῶν τὸν Θεόν.

9Ὅλος ὁ λαὸς τὸν εἶδε νὰ περπατῇ καὶ νὰ δοξολογῇ τὸν Θεὸν

10καὶ τὸν ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦτο ἐκεῖνος ποὺ ἐσυνείθιζε νὰ κάθεται εἰς τὴν Ὡραίαν πύλην τοῦ ναοῦ δι᾽ ἐλεημοσύνην καὶ ἔγιναν ἔκθαμβοι καὶ ἐκστατικοὶ γι᾽ αὐτὸ ποὺ τοῦ συνέβη.

11Ἐνῷ δὲ ὁ θεραπευθεὶς χωλὸς ἐκρατοῦσε τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰωάννην, ὅλος ὁ λαὸς ἔτρεξε κατάπληκτος πρὸς αὐτοὺς εἰς τὴν στοὰν ποὺ ἐκαλεῖτο τοῦ Σολομῶντος.

Ὁμιλία τοῦ Πέτρου εἰς τὸν ναόν

12Ὅταν εἶδε αὐτὸ ὁ Πέτρος, εἶπε εἰς τὸν λαόν, «Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, γιατί ἐκπλήττεσθε γι᾽ αὐτό; Γιατί ἔχετε προσηλωμένον τὸ βλέμμα σας σ᾽ ἐμᾶς σὰν νὰ τὸν εἴχαμε κάνει νὰ περπατῇ μὲ δική μας δύναμι ἢ εὐσέβεια;

13Ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας, ἐδόξασε τὸν δοῦλόν του Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον σεῖς παρεδώσατε καὶ τὸν ἀρνηθήκατε ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου, ὅταν αὐτὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν ἀπολύσῃ.

14Ἀρνηθήκατε τὸν Ἅγιον καὶ Δίκαιον καὶ ἐζητήσατε νὰ σᾶς χαρισθῇ ἕνας ἄνδρας φονηᾶς,

15τὸν δὲ Ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἐσκοτώσατε, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν· τοῦ γεγονότος ἐκείνου ἐμεῖς εἴμεθα μάρτυρες.

16Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, διὰ τῆς πίστεως εἰς αὐτό, ἐστερέωσε τοῦτον τὸν ὁποῖον βλέπετε καὶ ξέρετε, καὶ ἡ πίστις, ποὺ ἐνεργεῖται δι᾽ αὐτοῦ, τοῦ ἔδωκε τὴν πλήρη αὐτὴν ὑγείαν ἐνώπιον ὅλων σας.

17Καὶ τώρα, ἀδελφοί, ξέρω ὅτι ἀπὸ ἄγνοιαν ἐνεργήσατε, ὅπως καὶ οἱ ἄρχοντές σας.

[18]Ἀλλ᾽ αὐτὸς εἶναι ὁ τρόπος διὰ τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς ἐπραγματοποίησε ἐκεῖνα
ποὺ εἶχε προείπει διὰ στόματος ὅλων τῶν προφητῶν του, δηλαδὴ τὰ
παθήματα τοῦ Χριστοῦ.

[19]Μετανοήσατε λοιπὸν καὶ ἐπιστρέψατε διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν αἱ ἁμαρτίαι σας,

[20]διὰ νὰ ἔλθουν καιροὶ ἀναψυχῆς ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου καὶ ἀποστείλῃ τὸν
Ἰησοῦν τὸν ἤδη ὡρισμένον διὰ σᾶς Μεσσίαν,

[21]τὸν ὁποῖον πρέπει ὁ οὐρανὸς νὰ δεχθῇ μέχρι τῶν χρόνων ποὺ θὰ
ἀποκατασταθοῦν ὅλα ὅσα εἶπε ὁ Θεὸς διὰ στόματος ὅλων τῶν ἁγίων του
προφητῶν ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

[22]Ὁ Μωϋσῆς εἶπε εἰς τοὺς πατέρας μας, Κύριος ὁ Θεός σας θὰ ἐγείρῃ γιὰ σᾶς
προφήτην ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους ὅπως ἤγειρε ἐμέ· αὐτὸν νὰ ἀκούσετε εἰς ὅλα ὅσα
θὰ σᾶς πῇ.

[23]Ἀλλ᾽ ὅποιος δὲν ἀκούσῃ τὸν προφήτην ἐκεῖνον θὰ ἐξολοθρευθῇ ἀπὸ τὸν
λαόν.

[24]Ὅλοι ἐπίσης οἱ προφῆται ἀπὸ τὸν Σαμουὴλ καὶ τοὺς κατόπιν, ὅσοι
ἐμίλησαν, προανήγγειλαν τὰς ἡμέρας αὐτάς.

[25]Σεῖς εἶσθε οἱ κληρονόμοι τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης, τὴν ὁποίαν ἔκανε
ὁ Θεὸς μὲ τοὺς πατέρας μας, ὅταν εἶπε πρὸς τὸν Ἀβραάμ, Διὰ τοῦ σπέρματός
σου θὰ εὐλογηθοῦν ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς.

[26]Ὅταν ὁ Θεὸς ἀνέστησε τὸν δοῦλόν του Ἰησοῦν, πρῶτα σ᾽ ἐσᾶς τὸν ἔστειλε
διὰ νὰ σᾶς εὐλογήσῃ μὲ τὸ νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς ἀπὸ τὸν κακόν
σας δρόμον».

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 4

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου

[1]Ἐνῷ αὐτοὶ μιλοῦσαν εἰς τὸν λαόν, τοὺς ἐπλησίασαν οἱ ἱερεῖς, ὁ ἀξιωματικὸς
τοῦ ναοῦ καὶ οἱ Σαδδουκαῖοι,

[2]ἀγανακτισμένοι, διότι ἐδίδασκαν τὸν λαὸν καὶ ἐκήρυτταν διὰ τοῦ Ἰησοῦ
ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν.

[3]Διὰ τοῦτο ἔβαλαν χέρια ἐπάνω τους καὶ τοὺς ἔθεσαν ὑπὸ περιορισμὸν μέχρι τῆς ἑπομένης, διότι ἦτο ἤδη ἑσπέρα.

[4]Πολλοὶ ὅμως ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἄκουσαν τὴν ὁμιλίαν τοῦ Πέτρου ἐπίστεψαν καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ἀνῆλθε περίπου σὲ πέντε χιλιάδες.

[5]Τὴν ἑπομένην ἡμέραν οἱ ἄρχοντές των καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς ἐμαζεύθηκαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ

[6]καὶ ἐπίσης ὁ Ἄννας ὁ ἀρχιερεύς, ὁ Καϊάφας, ὁ Ἰωάννης καὶ ὁ Ἀλέξανδρος καὶ ὅσοι κατήγοντο ἀπὸ γένος ἀρχιερατικόν.

[7]Τοὺς εἶπαν νὰ σταθοῦν εἰς τὸ μέσον καὶ τοὺς ἐρώτησαν, «Μὲ ποιάν δύναμιν ἢ μὲ τὸ ὄνομα τίνος ἐκάνατε αὐτό; ».

[8]Τότε ὁ Πέτρος, πληρωθεὶς ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον, τοὺς εἶπε, «Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ,

[9]ἐὰν ἐμεῖς σήμερα ἀνακρινώμεθα γιὰ καλὸ ποὺ ἔγινε σὲ ἄνθρωπον ἀσθενῆ, καὶ γιὰ τὸ μέσον διὰ τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐθεραπεύθηκε,

[10]ἂς εἶναι γνωστὸν σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν Ἰσραήλ, ὅτι διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, τὸν ὁποῖον σεῖς ἐσταυρώσατε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, διὰ τοῦ ὀνόματός του στέκεται ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐνώπιόν σας ὑγιής.

[11]Ὁ Ἰησοῦς αὐτὸς εἶναι ὁ λίθος ὁ ὁποῖος περιφρονήθηκε ἀπὸ σᾶς τοὺς οἰκοδόμους, καὶ ὁ ὁποῖος ἔγινε ἀκρογωνιαῖος λίθος.

[12]Δὲν ὑπάρχει δι᾽ οὐδενὸς ἄλλου σωτηρία, οὔτε ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα ὑπὸ τὸν οὐρανόν, δοσμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, διὰ τοῦ ὁποίου πρέπει νὰ σωθοῦμε».

[13]Ὅταν εἶδαν τὸ θάρρος τοῦ Πέτρου καὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ κατάλαβαν ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι καὶ ἁπλοϊκοί, ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ τοὺς ἀνεγνώρισαν ὅτι ἦσαν μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

[14]Ἐπειδὴ δὲ ἔβλεπαν τὸν θεραπευθέντα νὰ στέκεται μαζί τους, δὲν εἶχαν τίποτα νὰ ἀντείπουν.

15Τοὺς διέταξαν νὰ βγοῦν ἔξω καὶ συνεσκέπτοντο

16λέγοντες, «Τί νὰ κάνωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς; Ὅτι ἔγινε δι᾽ αὐτῶν
πραγματικὸν θαῦμα, εἶναι φανερὸν εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλὴμ
καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ ἀρνηθοῦμε.

17Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ διαδοθῇ περισσότερον εἰς τὸν λαόν, ἂς τοὺς ἀπειλήσωμε
αὐστηρὰ νὰ μὴ μιλοῦν πλέον σὲ κανένα ἄνθρωπον διὰ τὸ ὄνομα αὐτό».

18Κατόπιν τοὺς ἐκάλεσαν νὰ μποῦν καὶ τοὺς παρήγγειλαν νὰ μὴ μιλοῦν
καθόλου οὔτε νὰ διδάσκουν περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ.

19Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίθησαν εἰς αὐτούς, «Ἐὰν εἶναι ὀρθὸν
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νὰ ἀκοῦμε μᾶλλον ἐσᾶς παρὰ τὸν Θεόν, κρίνατε μόνοι σας.

20Διότι ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ μὴ μιλᾶμε δι᾽ ἐκεῖνα ποὺ εἴδαμε καὶ ἀκούσαμε».

21Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ πάλιν τοὺς ἐφοβέρισαν, τοὺς ἀπέλυσαν, ἐπειδὴ δὲν εὕρισκαν
τρόπον νὰ τοὺς τιμωρήσουν ἐξ αἰτίας τοῦ λαοῦ, διότι ὅλοι ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν
διὰ τὸ γεγονός,

22ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὁποῖον ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦτο τῆς θεραπείας, ἦτο
ἄνω τῶν σαράντα ἐτῶν.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπιστρέφουν εἰς τοὺς φίλους των

23Ὅταν ἀπελύθησαν, ἐπῆγαν εἰς τοὺς φίλους των καὶ ἀνέφεραν ὅσα τοὺς
εἶπαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

24Αὐτοὶ δὲ ὅταν τὰ ἄκουσαν, ὅλοι μὲ μιὰ ψυχὴ ὕψωσαν τὴν φωνήν τους πρὸς
τὸν Θεὸν καὶ εἶπαν, «Δέσποτα, σὺ ποὺ ἐδημιούργησες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα, ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτά,

25ποὺ διὰ στόματος τοῦ Δαυῒδ τοῦ δούλου σου εἶπες, Διατί ἐφρύαξαν τὰ ἔθνη
καὶ οἱ λαοὶ ἐσκέφθησαν μάταια πράγματα;

26Ἐσηκώθηκαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ ἄρχοντες ἐμαζεύθηκαν ἐναντίον τοῦ
Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

[27]Διότι ἀληθινὰ ἐμαζεύθηκαν ἐναντίον τοῦ ἁγίου δούλου σου Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχρισες, ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πόντιος Πιλᾶτος μαζὶ μὲ τὰ ἔθνη καὶ πλήθη τοῦ Ἰσραήλ,

[28]διὰ νὰ κάνουν ὅσα τὸ χέρι σου καὶ τὸ θέλημά σου προώρισαν νὰ γίνουν.

[29]Καὶ τώρα, Κύριε, βλέπε τὶς ἀπειλές τους καὶ δῶσε είς τοὺς δούλους σου, νὰ κηρύττουν τὸν λόγον σου μὲ ὅλον τὸ θάρρος,

[30]ἐνῷ σὺ θὰ ἁπλώνῃς τὸ χέρι σου, ὥστε νὰ γίνωνται θεραπεῖαι καὶ θαύματα καὶ τέρατα διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἁγίου δούλου σου Ἰησοῦ».

[31]Ὅταν προσευχήθηκαν, ἐσαλεύθηκε ὁ τόπος ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένοι καὶ ἐπληρώθησαν ὅλοι ἀπὸ Πνεῦμα Ἅγιον καὶ ἐκήρυτταν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ μὲ θάρρος.

Κοινὸν ταμεῖον

[32]Ὅλοι ὅσοι εἶχαν πιστέψει ἦσαν ὁμόφρονες καὶ ὁμόψυχοι καὶ κανεὶς δὲν ἔλεγε ὅτι κάτι ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του εἶναι δικό του, ἀλλὰ ἦσαν είς αὐτοὺς ὅλα κοινά.

[33]Καὶ μὲ μεγάλην δύναμιν ἔδιναν μαρτυρίαν οἱ ἀπόστολοι διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ χάρις μεγάλη ἦτο ἐπάνω είς ὅλους.

[34]Οὔτε ὑπῆρχε κανένας πτωχὸς μεταξύ τους· διότι ὅσοι ἦσαν ἰδιοκτῆται ἀγρῶν ἢ οίκιῶν, τοὺς ἐπωλοῦσαν καὶ ἔφερναν τὸ ἀντίτιμον τῶν πωλουμένων

[35]καὶ τὸ κατέθεταν ἐμπρὸς στὰ πόδια τῶν ἀποστόλων. Ἐγίνετο δὲ ἡ διανομὴ είς τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὴν ἀνάγκην ποὺ εἶχε.

[36]Ὁ Ἰωσῆς ὁ ὁποῖος ἐπωνομάσθη ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους Βαρνάβας, ποὺ ἐν μεταφράσει σημαίνει υἱὸς παρηγορίας, Λευΐτης, Κύπριος τὴν καταγωγήν,

[37]ἐπώλησε ἕνα χωράφι ποὺ εἶχε καὶ ἔφερε τὸ χρῆμα καὶ τὸ ἔβαλε ἐμπρὸς στὰ πόδια τῶν ἀποστόλων.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 5

Ὁ Ἀνανίας καὶ ἡ Σαπφείρα

1Ἀλλὰ κάποιος ὀνομαζόμενος Ἀνανίας μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκά του Σαπφείραν ἐπώλησε ἕνα κτῆμα

2καὶ ἐκράτησε διὰ τὸν ἑαυτόν του μέρος ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον ἐν γνώσει καὶ τῆς γυναικός του, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὸ ἔφερε καὶ τὸ ἔβαλε ἐμπρὸς στὰ πόδια τῶν ἀποστόλων.

3Ἀλλὰ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε, «Ἀνανία, γιατί ἐκυρίευσε τὴν καρδιά σου ὁ Σατανᾶς, ὥστε νὰ ψευσθῇς είς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ νὰ κρατήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου κάτι ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον τοῦ κτήματος;

4Ἐν ὅσῳ παρέμενε, δὲν ἦτο δικό σου, καὶ ὅταν ἐπωλήθη, δὲν ἦτο τὸ ἀντίτιμον είς τὴν διάθεσίν σου; Γιατί ἐσκέφθης αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Δὲν ἐψεύσθης είς ἀνθρώπους ἀλλ᾽ είς τὸν Θεόν».

5Μόλις ὁ Ἀνανίας ἄκουσε τὰ λόγια αὐτά, ἔπεσε καὶ ξεψύχησε, καὶ κατέλαβε μεγάλος φόβος ὅλους ὅσοι τὰ ἄκουσαν.

6Οἱ νεώτεροι ἐσηκώθηκαν καὶ τὸν ἐσκέπασαν καὶ ὕστερα τὸν ἔφεραν ἔξω καὶ τὸν ἔθαψαν.

7Μετὰ τρεῖς ὥρας ἐμπῆκε καὶ ἡ γυναῖκά του χωρὶς νὰ γνωρίζῃ τί εἶχε συμβῆ.

8Καὶ ὁ Πέτρος τῆς εἶπε, «Πές μου, γιὰ τόσο ποσὸν ἐπωλήσατε τὸ κτῆμα; ». Καὶ ἐκείνη εἶπε, «Ναί, γιὰ τόσο».

9Τότε ὁ Πέτρος τῆς εἶπε, «Γιατί συμφωνήσατε καὶ οἱ δύο νὰ πειράξετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου; Νά, τὰ πόδια ἐκείνων ποὺ ἔθαψαν τὸν ἄνδρα σου εἶναι στὴν πόρτα καὶ θὰ σὲ πάρουν ἔξω».

10Καὶ ἔπεσε ἀμέσως κοντὰ στὰ πόδια του καὶ ξεψύχησε. Ὅταν ἐμπῆκαν οἱ νέοι τὴν εὑρῆκαν νεκρὴ καὶ τὴν ἐπῆραν ἔξω καὶ τὴν ἔθαψαν κοντὰ στὸν ἄνδρα της.

11Φόβος μεγάλος κατέλαβε ὅλην τὴν ἐκκλησίαν καὶ ὅλους ὅσοι ἄκουσαν αὐτά.

Θαύματα καὶ θεραπεῖαι διὰ τῶν ἀποστόλων

12Μὲ τὰ χέρια τῶν ἀποστόλων ἐγίνοντο πολλὰ θαύματα καὶ τέρατα μεταξὺ τοῦ λαοῦ· καὶ ἐσυνείθιζαν νὰ συγκεντρώνωνται ὅλοι μὲ μιὰ ψυχὴ εἰς τὴν στοὰν τοῦ Σολωμῶντος.

13Ἀπὸ τοὺς ἄλλους κανεὶς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ προσκολληθῇ εἰς αὐτούς, ὁ λαὸς ὅμως τοὺς ἔτρεφε μεγάλην ὑπόληψιν·

14ἀκόμη δὲ περισσότερον, προσετίθεντο πλήθη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ποὺ ἐπίστευαν εἰς τὸν Κύριον.

15Ἀκόμη καὶ τοὺς ἀσθενεῖς ἔφερναν στὶς πλατεῖες καὶ τοὺς ἔβαζαν σὲ κρεββάτια καὶ φορεῖα ὥστε, ὅταν θὰ περνοῦσε ὁ Πέτρος, νὰ πέσῃ ἔστω καὶ ἡ σκιά του σὲ κάποιον ἀπὸ αὐτούς.

16Μαζευότανε καὶ κόσμος ἀπὸ τὰς πέριξ πόλεις εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἔφερναν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ὅσους ἐβασανίζοντο ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα, καὶ ὅλοι ἐθεραπεύοντο.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης πάλιν ἐνώπιον τοῦ συνεδρίου

17Τότε ἐσηκώθηκε ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὅλοι ὅσοι ἦσαν μαζί του, δηλαδὴ τὸ κόμμα τῶν Σαδδουκαίων, καὶ γεμᾶτοι ἀπὸ φθόνον

18ἔβαλαν τὰ χέρια τους ἐπάνω εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς ἐφυλάκισαν δημοσίᾳ.

19Ἀλλὰ ἄγγελος Κυρίου ἄνοιξε τὴν νύχτα τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς, τοὺς ἔβγαλε ἔξω καὶ εἶπε,

20«Πηγαίνετε, σταθῆτε εἰς τὸν ναὸν καὶ μιλῆστε εἰς τὸν λαὸν διὰ τὴν νέαν αὐτὴν ζωήν».

21Ὅταν ἄκουσαν αὐτό, ἐμπῆκαν εἰς τὸν ναὸν ἐνωρὶς τὸ πρωῒ καὶ ἐδίδασκαν. Ὅταν δὲ ἔφθασε ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἡ ἀκολουθία του, συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ ὅλην τὴν γερουσίαν τὴν Ἰσραηλιτικὴν καὶ ἔστειλαν εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ τοὺς φέρουν.

22Ἀλλ᾽ ὅταν ἐπῆγαν οἱ ὑπηρέται, δὲν τοὺς εὑρῆκαν εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἐγύρισαν πίσω καὶ ἀνέφεραν,

23«Εὐρήκαμε τὴν φυλακὴν κλεισμένην μὲ μεγάλην ἀσφάλειαν καὶ τοὺς φύλακας νὰ στέκωνται ἐμπρὸς στὶς πόρτες, ὅταν ὅμως τὶς ἀνοίξαμε, δὲν εὐρήκαμε μέσα κανένα».

24Μόλις ἄκουσαν αὐτὸ ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ ναοῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἦλθαν σὲ μεγάλη ἀμηχανίαν ἐξ αἰτίας των, καὶ διὰ τὰς συνεπείας ποὺ θὰ εἶχε αὐτό.

25Ἦλθε ὅμως κάποιος καὶ τοὺς ἀνήγγειλε, «Οἱ ἄνδρες ποὺ ἐβάλατε εἰς τὴν φυλακήν, βρίσκονται εἰς τὸν ναὸν καὶ διδάσκουν τὸν λαόν».

26Τότε ἐπῆγε ὁ ἀξιωματικὸς μὲ τοὺς ὑπηρέτας καὶ τοὺς ἔφερε χωρὶς βίαν, διότι ἐφοβοῦντο μήπως τοὺς λιθοβολήσῃ ὁ λαός.

27Ὅταν τοὺς ἔφεραν, τοὺς ὡδήγησαν εἰς τὸ μέσον τοῦ συνεδρίου. Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς τοὺς ἐρώτησε,

28«Δὲν σᾶς ἐδώκαμεν αὐστηρὴν διαταγὴν νὰ μὴ διδάσκετε περὶ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ; Καὶ σεῖς ἐγεμίσατε τὴν Ἱερουσαλὴμ μὲ τὴν διδασκαλίαν σας καὶ θέλετε νὰ ρίξετε σ᾽ ἐμᾶς τὴν εὐθύνην διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ».

29Ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, «Πρέπει νὰ πειθαρχοῦμε μᾶλλον εἰς τὸν Θεὸν παρὰ εἰς ἀνθρώπους.

30Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον σεῖς ἐσκοτώσατε, κρεμάσαντες αὐτὸν ἐπὶ σταυροῦ.

31Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀνύψωσε διὰ τῆς δεξιᾶς του εἰς Ἀρχηγὸν καὶ Σωτῆρα, διὰ νὰ δώσῃ εἰς τὸν Ἰσραὴλ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

32Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα μάρτυρες αὐτῶν τῶν πραγμάτων ὅπως εἶναι καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τὸ ὁποῖον ἔδωκε ὁ Θεὸς εἰς ἐκείνους ποὺ πειθαρχοῦν εἰς αὐτόν».

33Ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἔτριζαν τὰ δόντια καὶ ἐσκέπτοντο νὰ τοὺς σκοτώσουν.

34Ἀλλὰ ἕνα μέλος τοῦ συνεδρίου, Φαρισαῖος, ὀνομαζόμενος Γαμαλιήλ, νομοδιδάσκαλος, ποὺ ἐτιμᾶτο ἀπὸ ὅλον τὸν λαόν, ἐσηκώθηκε, διέταξε νὰ ὁδηγήσουν ἔξω τοὺς ἀποστόλους γιὰ λίγην ὥρα

[35]καὶ ὕστερα εἶπε, «Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε τί μέλλετε νὰ κάνετε είς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς.

[36]Διότι πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐμφανίσθηκε ὁ Θευδᾶς, ὁ ὁποῖος παρίστανε ὅτι εἶναι κάποιος σπουδαῖος, καὶ ἕνας ἀριθμὸς ἀνθρώπων, περίπου τετρακόσιοι, τὸν ἀκολούθησαν· ἀλλὰ ἐφονεύθηκε καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦσαν διελύθησαν καὶ ἐξαφανίσθησαν.

[37]Ὕστερα ἀπὸ αὐτὸν ἐμφανίσθηκε ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος τὰς ἡμέρας τῆς ἀπογραφῆς καὶ παρέσυρε ἀρκετὸν κόσμον πίσω του· ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος ἐχάθηκε καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦσαν διεσκορπίσθησαν.

[38]Τώρα σᾶς λέγω, μὴ πλησιάζετε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἀφῆστέ τους· διότι ἂν αὐταὶ αἱ ἰδέαι των καὶ ὅσα κάνουν εἶναι ἔργον ἀνθρώπινον, θὰ ἀνατραπῆ,

[39]ἐὰν ὅμως εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀνατρέψετε, καὶ μάλιστα μπορεῖ νὰ βρεθῆτε καὶ θεομάχοι».

[40]Ἐκεῖνοι ἐπείσθησαν είς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ προσκάλεσαν τοὺς ἀποστόλους, τοὺς ἔδειραν καὶ τοὺς διέταξαν νὰ μὴ μιλοῦν περὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοὺς ἀπέλυσαν.

[41]Οἱ ἀπόστολοι ἔφυγαν ἀπὸ τὸ συνέδριον χαρούμενοι, διότι ἐκρίθησαν ἄξιοι νὰ κακοποιηθοῦν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

[42]Καὶ κάθε ἡμέραν είς τὸν ναὸν καὶ είς τὰ σπίτια δὲν ἔπαυαν νὰ διδάσκουν καὶ νὰ κηρύττουν ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 6

Ἡ ἐκλογὴ τῶν ἑπτά

[1]Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ὅταν οἱ μαθηταὶ ἐπληθύνοντο, ἄρχισαν παράπονα τῶν Ἑλληνιστῶν κατὰ τῶν Ἑβραίων, διότι παρημελοῦντο αἱ χῆραι των κατὰ τὴν καθημερινὴν διανομήν.

[2]Τότε οἱ δώδεκα προσκάλεσαν ὅλον τὸ σῶμα τῶν μαθητῶν καὶ εἶπαν, «Δὲν εἶναι σωστὸ νὰ ἀφήσωμεν ἐμεῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ὑπηρετοῦμε σὲ τραπέζια.

[3]Ἀναζητήσατε λοιπόν, ἀδελφοί, ἑπτὰ ἄνδρας μεταξύ σας ποὺ νὰ χαίρουν καλῆς φήμης, πλήρεις ἀπὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θὰ τοποθετήσωμεν είς τὸ ἔργον αὐτό,

[4]ἐμεῖς δὲ θὰ ἀφοσιωθοῦμε είς τὴν προσευχὴν καὶ είς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου».

[5]Αὐτὰ ποὺ εἶπαν, ἄρεσαν σ᾿ ὅλους καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Στέφανον, ἄνδρα γεμᾶτον πίστιν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον, καὶ τὸν Φίλιππον, τὸν Πρόχορον, τὸν Νικάνορα, τὸν Τίμωνα, τὸν Παρμενᾶν καὶ τὸν Νικόλαον, ὁ ὁποῖος ἦτο προσήλυτος ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν.

[6]Αὐτοὺς ἔφεραν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων οἱ ὁποῖοι προσευχήθηκαν καὶ ἔθεσαν ἐπάνω τους τὰ χέρια.

[7]Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ διεδίδετο, ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν είς τὴν Ἱερουσαλὴμ ηὔξανε πάρα πολὺ καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς ὑπήκουαν είς τὴν πίστιν.

Κατηγορία ἐναντίον τοῦ Στεφάνου

[8]Ὁ Στέφανος, γεμᾶτος πίστιν καὶ δύναμιν, ἔκανε τέρατα καὶ θαύματα μεγάλα μεταξὺ τοῦ λαοῦ.

[9]Μερικοὶ ἀπὸ τὴν συναγωγήν, ποὺ ἐλέγετο τῶν Λιβερτίνων καὶ τῶν Κυρηναίων καὶ τῶν Ἀλεξανδρέων καὶ ἀπὸ τοὺς καταγομένους ἀπὸ τὴν Κιλικίαν καὶ Ἀσίαν, ἐσηκώθηκαν καὶ συζητοῦσαν μὲ τὸν Στέφανον,

[10]ἀλλὰ δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντισταθοῦν είς τὴν σοφίαν καὶ είς τὸ Πνεῦμα μὲ τὸ ὁποῖον ἐμιλοῦσε.

[11]Τότε ἔβαλαν κρυφὰ ἀνθρώπους νὰ ποῦν, «Τὸν ἀκούσαμε νὰ λέγῃ λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ Μωϋσέως καὶ κατὰ τοῦ Θεοῦ».

[12]Καὶ ξεσήκωσαν τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς, ὥρμησαν ἐπάνω του καὶ τὸν ἅρπαξαν βιαίως καὶ τὸν ἔφεραν είς τὸ συνέδριον.

13Παρουσίασαν καὶ ψευδομάρτυρας, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν, «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν
παύει νὰ λέγῃ λόγια βλάσφημα κατὰ τοῦ ἁγίου αὐτοῦ τόπου καὶ κατὰ τοῦ
νόμου.

14Διότι τὸν ἔχομεν ἀκούσει νὰ λέγῃ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος θὰ καταστρέψῃ
τὸν τόπον αὐτὸν καὶ θὰ ἀλλάξῃ τὰ ἔθιμα ποὺ μᾶς παρέδωκε ὁ Μωϋσῆς».

15Καὶ ὅλοι ποὺ ἐκάθοντο εἱς τὸ συνέδριον προσήλωσαν εἱς αὐτὸν τὰ βλέμματα
καὶ εἶδαν τὸ πρόσωπόν του νὰ εἶναι σὰν πρόσωπον ἀγγέλου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 7

Ὁμιλία τοῦ Στεφάνου

1Εἶπε τότε ὁ ἀρχιερεύς, « Ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα; ».

2Ὁ δὲ Στέφανος εἶπε, «Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε. Ὁ ἔνδοξος
Θεὸς ἐφανερώθηκε εἱς τὸν πατέρα μας Ἀβραάμ, ὅταν ἦτο εἱς τὴν
Μεσοποταμίαν πρὶν κατοικήσῃ εἱς τὴν Χαρράν,

3καὶ τοῦ εἶπε, Φύγε ἀπὸ τὴν χώραν σου καὶ ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς σου καὶ ἔλα
εἱς χώραν ποὺ θὰ σοῦ δείξω.

4Τότε ἔφυγε ἀπὸ τὴν χώραν τῶν Χαλδαίων καὶ κατῴκησε εἱς τὴν Χαρράν.
Ἀπὸ ἐκεῖ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατέρα του, ὁ Θεὸς τὸν ἔφερε νὰ κατοικήσῃ
εἱς τὴν χώραν αὐτήν, εἱς τὴν ὁποίαν σεῖς τὼρα κατοικεῖτε.

5Δὲν τοῦ ἔδωκε ὅμως κληρονομίαν εἱς αὐτὴν οὔτε ἕνα βῆμα, ἀλλὰ ὑποσχέθηκε
νὰ τὴν δώσῃ ὡς ἰδιοκτησίαν εἱς αὐτὸν καὶ τοὺς ἀπογόνους του ὕστερα ἀπὸ
αὐτόν, ἂν καὶ δὲν εἶχε παιδί.

6Ἐμίλησε δὲ ὁ Θεὸς ὡς ἑξῆς, Οἱ ἀπόγονοί σου θὰ εἶναι σὰν ξένοι εἱς ξένην
χώραν, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι θὰ τοὺς ὑποδουλώσουν καὶ θὰ τοὺς
κακομεταχειρισθοῦν ἐπὶ τετρακόσια χρόνια

7καὶ τὸ ἔθνος, εἱς τὸ ὁποῖον θὰ γίνουν δοῦλοι, θὰ τὸ κρίνω ἐγώ, εἶπε ὁ Θεός,
καὶ ὕστερα θὰ βγοῦν καὶ θὰ μὲ λατρεύσουν εἱς τὸν τόπον αὐτόν,

8καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν διαθήκην τῆς περιτομῆς καὶ ἔτσι ἐγέννησε ὁ Ἀβραὰμ τὸν
Ἰσαὰκ καὶ τὸν περιέτεμε τὴν ὀγδόην ἡμέραν καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακὼβ
καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.

9Καὶ οἱ πατριάρχαι ἐφθόνησαν τὸν Ἰωσὴφ καὶ τὸν ἐπώλησαν εἰς τὴν
Αἴγυπτον.

10Ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ἦτο μαζί του καὶ τὸν ἔσωσε ἀπὸ ὅλες τὶς θλίψεις του καὶ τοῦ
ἔδωκε χάριν καὶ σοφίαν ἐνώπιον τοῦ Φαραώ, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ὁ
ὁποῖος τὸν διώρισε κυβερνήτην τῆς Αἰγύπτου καὶ ὁλοκλήρου τοῦ οἴκου του.

11Ἦλθε ὅμως πεῖνα εἰς ὅλην τὴν χώραν τῆς Αἰγύπτου καὶ τὴν Χαναὰν καὶ
στενοχώρια μεγάλη καὶ οἱ πατέρες μας δὲν εὕρισκαν τρόφιμα.

12Ἀλλ᾽ ὁ Ἰακὼβ ἄκουσε ὅτι ὑπάρχει σιτάρι εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ ἔστειλε ἐκεῖ
τοὺς πατέρας μας τὴν πρώτην φοράν·

13τὴν δευτέραν φορὰν ἐφανερώθηκε ὁ Ἰωσὴφ εἰς τοὺς ἀδελφούς του καὶ ἔτσι
ἔγινε γνωστὸν εἰς τὸν Φαραὼ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.

14Τότε ὁ Ἰωσὴφ ἔστειλε καὶ προσκάλεσε τὸν πατέρα του Ἰακὼβ καὶ ὅλους
τοὺς συγγενεῖς του, ἑβδομῆντα πέντε ψυχές.

15Καὶ κατέβηκε ὁ Ἰακὼβ εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ πέθανε ἐκεῖ αὐτὸς καὶ οἱ
πατέρες μας.

16Καὶ ἔφεραν τὰ ὀστᾶ των εἰς τὴν Συχὲμ καὶ τὰ ἔβαλαν εἰς τὸ μνῆμα, τὸ
ὁποῖον εἶχε ἀγοράσει ὁ Ἀβραὰμ μὲ χρήματα ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐμμὸρ τοῦ
Συχεμίτου.

17Καθὼς δὲ ἐπλησίαζε ὁ χρόνος τῆς ἐκπληρώσεως τῆς ὑποσχέσεως, τὴν
ὁποίαν μὲ ὅρκον ἔδωκε ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραάμ, αὐξήθηκε πολὺ ὁ ἀριθμὸς τοῦ
λαοῦ εἰς τὴν Αἴγυπτον

18μέχρις ὅτου ἦλθε ἄλλος βασιλεὺς ποὺ δὲν ἤξερε τὸν Ἰωσήφ.

19Αὐτὸς ἐφέρθηκε μὲ δολιότητα πρὸς τὸ γένος μας καὶ μὲ τρόπον σκληρὸν
ἀνάγκασε τοὺς πατέρας μας νὰ ἐκθέτουν τὰ βρέφη τους διὰ νὰ μὴ ζήσουν.

[20]Αὐτὸν τὸν καιρὸν ἐγεννήθηκε ὁ Μωϋσῆς καὶ ἦτο ὡραῖος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.
Ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἀνατράφηκε είς τὸ πατρικό του σπίτι·

[21]ὅταν δὲ τὸν ἄφησαν ἔκθετον, τὸν ἐπῆρε ἡ θυγατέρα τοῦ Φαραὼ καὶ τὸν
ἀνέθρεψε σὰν δικό της παιδί.

[22]Καὶ ἐμορφώθηκε ὁ Μωϋσῆς μὲ ὅλην τὴν σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων, ἦτο δὲ
δυνατὸς είς λόγους καὶ είς ἔργα.

[23]Ὅταν ἔγινε σαράντα ἐτῶν, τοῦ ἦλθε ὁ πόθος νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀδελφούς
του τοὺς Ἰσραηλίτας.

[24]Καὶ ὅταν εἶδε κάποιον νὰ ἀδικῆται, τὸν ὑπερήσπισε καὶ ἐκδικήθηκε τὸν
καταπιεζόμενον, φονεύσας τὸν Αἰγύπτιον.

[25]Ἐνόμιζε δὲ ὅτι οἱ ἀδελφοί του ἐκατάλαβαν ὅτι ὁ Θεὸς θὰ τοὺς σώσῃ μὲ τὸ
χέρι του. Αὐτοὶ ὅμως δὲν τὸ ἐκατάλαβαν.

[26]Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐμφανίσθηκε είς αὐτοὺς ὅταν φιλονεικοῦσαν καὶ
προσπάθησε νὰ τοὺς είρηνεύσῃ, λέγων, «Ἄνδρες, σεῖς εἶσθε ἀδελφοί, γιατί
ἀδικεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον; ».

[27]᾿Αλλ᾿ ἐκεῖνος ποὺ ἀδικοῦσε τὸν πλησίον, τὸν ἔσπρωξε καὶ τοῦ εἶπε, «Ποιός
σὲ ἔβαλε ἄρχοντα καὶ δικαστήν μας;

[28]Μήπως θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς, ὅπως ἐσκότωσες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον;».

[29]Ἐξ αἰτίας τῶν λόγων αὐτῶν ἔφυγε ὁ Μωϋσῆς καὶ ἐγκαταστάθηκε σὰν ξένος
είς τὴν γῆν Μαδιάμ, ὅπου ἐγέννησε δύο παιδιά.

[30]Καὶ μετὰ σαράντα χρόνια ἐμφανίσθηκε είς αὐτὸν είς τὴν ἔρημον τοῦ ὄρους
Σινᾶ ἄγγελος Κυρίου σὲ πύρινη φλόγα μιᾶς βάτου.

[31]Ὅταν εἶδε ὁ Μωϋσῆς τὸ φαινόμενον ἐξεπλάγη· ἐνῷ δὲ ἐπλησίαζε διὰ νὰ ἰδῇ
καλύτερα, ἦλθε είς αὐτὸν φωνὴ Κυρίου·

[32]Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, ὁ Θεὸς τοῦ Ἀβραάμ, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσαὰκ
καὶ ὁ Θεὸς τοῦ Ἰακώβ. Τρομαγμένος ὁ Μωϋσῆς δὲν ἐτολμοῦσε νὰ κυττάξῃ.

33Τότε τοῦ εἶπε ὁ Κύριος, Βγάλε τὰ ὑποδήματα ἀπὸ τὰ πόδια σου, διότι ὁ
τόπος ὅπου στέκεσαι εἶναι γῆ ἁγία.

34Εἶδα ἀσφαλῶς τὰ βάσανα τοῦ λαοῦ μου ποὺ εἶναι εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ
ἄκουσα τὸν στεναγμόν τους καὶ κατέβηκα νὰ τοὺς σώσω· τώρα ἔλα, θὰ σὲ
στείλω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

35Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν, τὸν ὁποῖον ἀπαρνήθηκαν ὅταν τοῦ εἶπαν, Ποιός σὲ
ἔβαλε ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεός, διὰ τοῦ ἀγγέλου ποὺ τοῦ
φανερώθηκε εἰς τὴν βάτον, ἔστειλε ἄρχοντα καὶ λυτρωτήν.

36Αὐτὸς τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον, ἀφοῦ ἔκανε τέρατα καὶ θαύματα εἰς
τὴν χώραν ἐκείνην καὶ εἰς τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ἔρημον ἐπὶ
σαράντα χρόνια.

37Αὐτὸς εἶναι ὁ Μωϋσῆς ποὺ εἶπε εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας, Προφήτην θὰ ἐγείρῃ
γιὰ σᾶς Κύριος ὁ Θεός σας ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους ὅπως ἤγειρε ἐμέ· αὐτὸν νὰ
ἀκοῦτε.

38Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἦτο εἰς τὴν συνάθροισιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν ἔρημον, μὲ
τὸν ἄγγελον, ποὺ τοῦ μίλησε εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ, καὶ μὲ τοὺς πατέρας μας καὶ ὁ
ὁποῖος παρέλαβε λόγια γεμᾶτα ζωὴν διὰ νὰ μᾶς τὰ δώσῃ.

39Ἀλλ᾽ οἱ πατέρες μας δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπακούσουν εἰς αὐτὸν ἀλλὰ τὸν
ἔδιωξαν καὶ ἡ καρδιά τους ἐστράφη πίσω εἰς τὴν Αἴγυπτον.

40Καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἀαρών, Κάνε μας θεοὺς ποὺ νὰ πηγαίνουν μπροστά μας·
ὅσον γι᾽ αὐτὸν τὸν Μωϋσῆν ποὺ μᾶς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, δὲν
γνωρίζομεν τί τοῦ συνέβη.

41Καὶ κατεσκεύασαν ἕνα μόσχον τὰς ἡμέρας ἐκείνας καὶ προσέφεραν θυσίαν
εἰς τὸ εἴδωλον καὶ εὐφραίνοντο εἰς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν των.

42Ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς μετεστράφη καὶ τοὺς παρέδωκε εἰς τὸ νὰ λατρεύουν τὴν
οὐράνιον στρατιάν, καθὼς εἶναι γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν Προφητῶν,
Μήπως μοῦ προσφέρατε σφάγια καὶ θυσίας ἐπὶ σαράντα χρόνια εἰς τὴν
ἔρημον, σεῖς οἶκος τοῦ Ἰσραήλ;

43 Περιεφέρατε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολὸχ καὶ τὸ ἄστρον τοῦ θεοῦ σας Ρεμφάν, τὰ εἴδωλα ποὺ ἐκάνατε διὰ νὰ τὰ προσκυνῆτε. Γι᾽ αὐτὸ θὰ σᾶς μεταφέρω πέραν ἀπὸ τὴν Βαβυλῶνα.

44 Οἱ πατέρες μας εἶχαν εἰς τὴν ἔρημον τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, ὅπως διέταξε ὁ Θεὸς ὅταν εἶπε εἰς τὸν Μωϋσῆν νὰ τὴν κατασκευάσῃ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα ποὺ εἶχεν ἰδῆ·

45 τὴν ὁποίαν οἱ πατέρες μας τῆς ἑπομένης γενεᾶς, μὲ τὸν Ἰησοῦν τοῦ Ναυῆ, ἔφεραν μαζί τους, κατὰ τὴν καθυπόταξιν τῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα ἐξεδίωξε ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων μας μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ Δαυΐδ.

46 Αὐτὸς εὑρῆκε χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐζήτησε νὰ κάνῃ κατοικίαν διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

47 Ἀλλ᾽ ὁ Σολομὼν ἦτο ἐκεῖνος ποὺ τοῦ οἰκοδόμησε οἶκον.

48 Ὁ Ὕψιστος ὅμως δὲν κατοικεῖ εἰς χειροποιήτους ναούς, καθὼς ὁ προφήτης λέγει:

49 Ὁ οὐρανὸς εἶναι ὁ θρόνος μου, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν μου. Τί εἴδους οἶκον θὰ μοῦ οἰκοδομήσετε, λέγει Κύριος, ἢ ποιός εἶναι ὁ τόπος τῆς ἀναπαύσεώς μου;

50 Τὸ χέρι μου δὲν τὰ ἐδημιούργησε ὅλα αὐτά;

51 Σκληροτράχηλοι, μὲ ἀπερίτμητη καρδιὰ καὶ αὐτιὰ, σεῖς πάντοτε ἀντιτίθεσθε πρὸς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὅπως οἱ πρόγονοί σας ἔτσι καὶ σεῖς.

52 Ποιόν ἀπὸ τοὺς προφήτας δὲν κατεδίωξαν οἱ πρόγονοί σας; Ἐσκότωσαν ἐκείνους ποὺ ἐπροφήτευσαν τὸν ἐρχομὸν τοῦ Δικαίου, καὶ τώρα ἐγίνατε σεῖς προδόται του καὶ φονηάδες του·

53 σεῖς ποὺ ἐπήρατε τὸν νόμον εἰς ἐντολάς, ποὺ ἐδόθησαν δι᾽ ἀγγέλων, καὶ ὅμως δὲν τὸν ἐφυλάξατε».

Θανάτωσις τοῦ Στεφάνου

54 Ἐνῷ ἄκουαν αὐτά, ὠργίσθησαν καὶ ἔτριζαν τὰ δόντια τους ἐναντίον του.

55Ἀλλ᾽ ὁ Στέφανος γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον προσήλωσε τὸ βλέμμα του εἰς τὸν
οὐρανὸν καὶ εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν Ἰησοῦν νὰ στέκεται εἰς τὰ δεξιὰ
τοῦ Θεοῦ,

56καὶ εἶπε, «Βλέπω τοὺς οὐρανοὺς ἀνοικτοὺς καὶ τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ
στέκεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ».

57Αὐτοὶ ἐφώναξαν μὲ δυνατὴν φωνήν, ἐβούλωσαν τὰ αὐτιά τους καὶ ὥρμησαν
ὅλοι μαζὶ ἐπάνω του,

58καὶ ἀφοῦ τὸν ἔβγαλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, τὸν ἐλιθοβολοῦσαν. Οἱ μάρτυρες
ἔβαζαν τὰ ἐνδύματά τους κοντὰ στὰ πόδια κάποιου νέου, ποὺ ὠνομάζετο
Σαῦλος

59καὶ λιθοβολοῦσαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἐπεκαλεῖτο καὶ ἔλεγε, «Κύριε
Ἰησοῦ, δέξου τὸ πνεῦμα μου».

60Ἀφοῦ δὲ ἐγονάτισε ἐφώναξε μὲ φωνὴν δυνατήν, «Κύριε, μὴ λογαριάσῃς εἰς
αὐτοὺς τὴν ἁμαρτίαν αὐτήν». Καὶ ἀφοῦ εἶπε τοῦτο, ἐπέθανε.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 8

1Ὁ δὲ Σαῦλος συγκατένευε εἰς τὸν φόνον του.

Διωγμὸς καὶ διασκορπισμὸς τῶν χριστιανῶν

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἔγινε μεγάλος διωγμὸς κατὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, καὶ ὅλοι, ἐκτὸς τῶν ἀποστόλων, διεσκορπίσθησαν ἀνὰ τὴν ὕπαιθρον τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας.

2Ἄνδρες εὐσεβεῖς ἔθαψαν τὸν Στέφανον καὶ τὸν ἐθρήνησαν πολύ.

3Ὁ Σαῦλος δὲ ἐρήμαζε τὴν ἐκκλησίαν· ἔμπαινε εἰς τὰ σπίτια καὶ ἀφοῦ ἔσερνε
διὰ τῆς βίας ἄνδρες καὶ γυναῖκες τοὺς ἔστελλε εἰς τὴν φυλακήν.

Ὁ Φίλιππος εἰς τὴν Σαμάρειαν

4Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν διασκορπισθῆ, περιώδευαν τὴν χώραν καὶ ἐκήρυτταν τὸν
λόγον.

5Ὁ δὲ Φίλιππος κατέβηκε εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας καὶ ἐκήρυττεν εἰς αὐτοὺς
τὸν Χριστόν.

6Καὶ τὰ πλήθη μὲ μιὰ καρδιὰ ἐπρόσεχαν σὲ ὅσα ἔλεγε ὁ Φίλιππος, καθὼς τὸν
ἄκουαν καὶ ἔβλεπαν τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε.

7Διότι πολλοὶ εἶχαν πνεύματα ἀκάθαρτα, τὰ ὁποῖα ἔβγαιναν, ἀφοῦ
ἐφώναζαν μὲ δυνατὴν φωνήν, πολλοὶ δὲ παράλυτοι καὶ χωλοὶ
ἐθεραπεύθησαν,

8καὶ ἔγινε μεγάλη χαρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

Σίμων ὁ μάγος

9Εἰς τὴν πόλιν ὑπῆρχε ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν κάποιος ὀνομαζόμενος Σίμων, ὁ
ὁποῖος ἐξέπληττε τὸν λαὸν τῆς Σαμαρείας μὲ τὶς μαγεῖες του καὶ ἰσχυρίζετο
ὅτι εἶναι σπουδαῖος ἄνθρωπος.

10Καὶ ὅλοι, μικροὶ καὶ μεγάλοι, ἔδιναν εἰς αὐτὸν προσοχὴν καὶ ἔλεγαν, «Αὐτὸς
εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Θεοῦ».

11Τοῦ ἔδιναν δὲ προσοχήν, διότι ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον τοὺς εἶχε ἐκπλήξει μὲ τὶς
μαγεῖες του.

12Ἀλλ᾽ ὅταν ἐπίστεψαν εἰς τὸν Φίλιππον, ὁ ὁποῖος ἐκήρυττε περὶ τῆς
βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες
καὶ γυναῖκες.

13Ἀκόμη καὶ αὐτὸς ὁ Σίμων ἐπίστεψε καὶ ἀφοῦ ἐβαπτίσθηκε ἔμεινε
προσηλωμένος εἰς τὸν Φίλιππον καὶ ἦτο κατάπληκτος μὲ τὰ θαύματα καὶ τὰ
σημεῖα ποὺ ἔβλεπε νὰ γίνωνται.

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης εἰς Σαμάρειαν

14Ὅταν οἱ ἀπόστολοι, ποὺ ἦσαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἄκουσαν ὅτι ἡ Σαμάρεια
ἐδέχθηκε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔστειλαν εἰς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ τὸν
Ἰωάννην,

15οἱ ὁποῖοι κατέβηκαν ἐκεῖ καὶ προσευχήθηκαν γι᾽ αὐτοὺς γιὰ νὰ λάβουν
Πνεῦμα Ἅγιον,

[16]διότι δὲν εἶχε ἀκόμη ἔλθει σὲ κανένα ἀπὸ αὐτούς· εἶχαν μόνον βαπτισθῇ είς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

[17]Τότε ἔθεταν τὰ χέρια ἐπάνω τους καὶ ἐλάβαιναν Πνεῦμα Ἅγιον.

[18]Ὅταν εἶδε ὁ Σίμων ὅτι μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐδίδετο τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, προσέφερε είς αὐτοὺς χρήματα,

[19]καὶ εἶπε, «Δῶστε καὶ σ᾽ ἐμὲ τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν διὰ νὰ λαβαίνῃ Πνεῦμα Ἅγιον ἐκεῖνος, είς τὸν ὁποῖον θὰ ἔθετα ἐπάνω του τὰ χέρια».

[20]Τότε ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε, «Τὸ χρῆμά σου νὰ χαθῇ μαζὶ μ᾽ ἐσένα, διότι ἐνόμισες ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποκτήσῃς μὲ χρήματα τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ.

[21]Δὲν ἔχεις μερίδα οὔτε κλῆρον είς τὸ πρᾶγμα τοῦτο, διότι ἡ καρδιά σου δὲν εἶναι εύθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

[22]Μετανόησε λοιπὸν ἀπὸ τὴν κακίαν σου αὐτὴν καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸν μήπως σοῦ συγχωρηθῇ αὐτὸ ποὺ ἐσκέφθηκε ἡ καρδιά σου,

[23]διότι σὲ βλέπω νὰ βρίσκεσαι είς χολὴν πικρίας καὶ είς δεσμὰ κακίας».

[24]Ὁ Σίμων ἀπεκρίθη, «Παρακαλέσατε σεῖς τὸν Θεὸν γιὰ μένα γιὰ νὰ μὴ μοῦ συμβῇ τίποτε ἀπὸ ὅσα εἴπατε».

[25]Ἐκεῖνοι, ἀφοῦ ἔδωσαν μαρτυρίαν καὶ ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἐπέστρεψαν είς τὴν Ἱερουσαλήμ, κηρύττοντες τὸ εύαγγέλιον σὲ πολλὰ χωριὰ τῶν Σαμαρειτῶν.

Ὁ Φίλιππος καὶ ὁ Αἰθίοψ ὁ εὐνοῦχος

[26]Τότε ἄγγελος Κυρίου εἶπε εἰς τὸν Φίλιππον, «Σήκω καὶ πήγαινε πρὸς νότον, είς τὸν δρόμον ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ είς τὴν Γάζαν (εἶναι δρόμος ἔρημος).

[27]Καὶ σηκώθηκε καὶ πῆγε. Ἕνας Αἰθίοψ, εὐνοῦχος, ἀξιωματικὸς τῆς Κανδάκης, τῆς βασιλίσσης τῶν Αἰθιόπων, ὁ ὁποῖος ἦτο γενικὸς ταμίας της, εἶχε ἔλθει είς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ νὰ προσκυνήσῃ

[28]καὶ ἐπέστρεφε. Καθήμενος είς τὸ ἁμάξι του ἐδιάβαζε τὸν προφήτην Ἠσαΐαν.

29Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα εἰς τὸν Φίλιππον, «Πήγαινε καὶ προσκολλήσου εἰς αὐτὸ
τὸ ἁμάξι».

30Ὅταν ὁ Φίλιππος ἔφθασε κοντά, τὸν ἄκουσε νὰ διαβάζῃ τὸν προφήτην
Ἡσαΐαν καὶ τοῦ εἶπε, «Ἆραγε καταλαβαίνεις αὐτὰ ποὺ διαβάζεις; »

31Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Πῶς νὰ μπορέσω νὰ καταλάβω ἐὰν δὲν μὲ ὁδηγήσῃ κάποιος;
», καὶ παρεκάλεσε τὸν Φίλιππον νὰ ἀνεβῇ καὶ νὰ καθήσῃ μαζί του.

32Ἡ περικοπὴ τῆς γραφῆς ποὺ ἐδιάβαζε ἦτο ἡ ἑξῆς: Ὡς πρόβατον ὡδηγήθη εἰς
τὴν σφαγὴν καὶ ὅπως ὁ ἀμνὸς ποὺ εἶναι ἄφωνος ἐμπρὸς σ᾽ ἐκεῖνον ποὺ τὸν
κουρεύει, ἔτσι δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του·

33διὰ τοῦ πάθους του ἡ καταδίκη ἔλαβε τέλος· τὴν δὲ γενεάν του ποιός θὰ
μπορέσῃ νὰ τὴν διηγηθῇ; Διότι ἔφυγε ἡ ζωή του ἀπὸ τὴν γῆν.

34Τότε ὁ εὐνοῦχος εἶπε εἰς τὸν Φίλιππον, «Σὲ παρακαλῶ, πές μου διὰ ποιόν
λέγει αὐτὸ ὁ προφήτης; Διὰ τὸν ἑαυτόν του ἢ διὰ κάποιον ἄλλον; ».

35Τότε ὁ Φίλιππος ἄνοιξε τὸ στόμα του καί, κάνοντας ἀρχὴν ἀπὸ τὴν γραφὴν
αὐτήν, τοῦ ἐκήρυξε τὴν χαρμόσυνην ἀγγελίαν περὶ τοῦ Ἰησοῦ.

36Καθὼς δὲ ἐπήγαιναν εἰς τὸν δρόμον, ἔφθασαν εἰς ἕνα μέρος ποὺ εἶχε νερὸ
καὶ λέγει ὁ εὐνοῦχος, «Νά, νερό, τί μὲ ἐμποδίζει νὰ βαπτισθῶ; ».

37[Καὶ ὁ Φίλιππος τοῦ εἶπε, «Ἐὰν πιστεύῃς μὲ ὅλη τὴν καρδιά σου,
ἐπιτρέπεται». Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, «Πιστεύω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ»].

38Καὶ διέταξε νὰ σταθῇ τὸ ἁμάξι καὶ κατέβηκαν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ νερό, καὶ ὁ
Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ τὸν ἐβάπτισε.

39Ὅταν ἀνέβηκαν ἀπὸ τὸ νερό, τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἅρπαξε τὸν Φίλιππον
καὶ δὲν τὸν εἶδε πλέον ὁ εὐνοῦχος, ἐβάδιζεν ὅμως τὸν δρόμον του
χαρούμενος.

40Ὁ Φίλιππος εὑρέθηκε εἰς τὴν Ἄζωτον καὶ διερχόμενος ὅλας τὰς πόλεις
ἐκήρυττε τὸ εὐαγγέλιον μέχρις ὅτου ἦλθε εἰς τὴν Καισάρειαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 9

Ἡ μεταστροφὴ τοῦ Σαύλου

1Ὁ Σαῦλος, ὁ ὁποῖος ἐξακολουθοῦσε νὰ πνέῃ ἀπειλὴν καὶ φόνον ἐναντίον τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου, ἦλθε εἰς τὸν ἀρχιερέα,

2καὶ τοῦ ἐζήτησε ἐπιστολὰς πρὸς τὰς συναγωγὰς τῆς Δαμασκοῦ, ὥστε, ἐὰν βρῇ ἀνθρώπους ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὸν δρόμον αὐτόν, ἄνδρας καὶ γυναῖκας, νὰ τοὺς φέρῃ δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

3Ἀλλ᾽ ἐνῷ, κατὰ τὴν πορείαν του, ἐπλησίαζε εἰς τὴν Δαμασκόν, ἔξαφνα ἄστραψε γύρω του φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

4Ἔπεσε εἰς τὴν γῆν καὶ ἄκουσε φωνὴν νὰ τοῦ λέγῃ, «Σαούλ, Σαούλ, γιατί μὲ καταδιώκεις; ».

5Καὶ εἶπε, «Ποιός εἶσαι, Κύριε; ». Ὁ δὲ Κύριος εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ καταδιώκεις,

6ἀλλὰ σήκω καὶ ἔμπα εἰς τὴν πόλιν καὶ θὰ σοῦ δηλωθῇ τί πρέπει νὰ κάνῃς».

7Οἱ ἄνδρες, ποὺ τὸν συνώδευαν, ἐστάθηκαν βουβοί, διότι ἄκουαν τὴν φωνήν, ἀλλὰ δὲν ἔβλεπαν κανένα.

8Ὁ Σαῦλος ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὸ ἔδαφος, ἀλλ᾽ ἂν καὶ τὰ μάτια του ἦσαν ἀνοικτά, δὲν ἔβλεπε κανένα· γι᾽ αὐτὸ τὸν κρατοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὴν Δαμασκόν.

9Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας δὲν ἔβλεπε καὶ δὲν ἔφαγε οὔτε ἤπιε.

Ὁ Σαῦλος εἰς Δαμασκόν

10Εἰς τὴν Δαμασκὸν ὑπῆρχε κάποιος μαθητής, ὀνομαζόμενος Ἀνανίας, καὶ εἶπε εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος σὲ ὅραμα, «Ἀνανία», αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε».

11Τότε ὁ Κύριος τοῦ εἶπε, «Σήκω καὶ πήγαινε εἰς τὴν ὁδὸν ποὺ ὀνομάζεται Εὐθεῖα, εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ἰούδα, καὶ ζήτησε ἕνα ὀνομαζόμενον Σαῦλον ἀπὸ τὴν Ταρσόν· διότι αὐτὸς τώρα προσεύχεται

12καὶ εἶδε σὲ ὅραμα ἄνδρα ὀνομαζόμενον Ἀνανίαν νὰ μπαίνῃ καὶ νὰ βάζῃ τὸ χέρι ἐπάνω του διὰ νὰ ἀναβλέψῃ».

13Καὶ ὁ Ἀνανίας ἀπεκρίθη, «Κύριε, ἔχω ἀκούσει ἀπὸ πολλοὺς πόσο κακὸ ἔκανε
ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς είς τοὺς πιστούς σου είς τὴν Ἱερουσαλήμ.

14Καὶ εἶναι ἐδῶ μὲ ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς νὰ συλλάβῃ ὅλους ποὺ
ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου».

15Ἀλλ᾽ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε, «Πήγαινε γιατὶ αὐτὸς εἶναι ὄργανον ἐκλογῆς μου,
διὰ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν καὶ βασιλέων καὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

16Ἐγὼ ὁ ἴδιος θὰ τοῦ δείξω ὅσα πρέπει νὰ πάθῃ διὰ τὸ ὄνομά μου».

17Ὁ Ἀνανίας ἔφυγε καὶ ἐπῆγε είς τὸ σπίτι καί, ἀφοῦ ἔβαλε τὰ χέρια του σ᾽
αὐτόν, εἶπε, «Σαοὺλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος, ὁ Ἰησοῦς ποὺ σοῦ ἐμφανίσθηκε είς τὸν
δρόμον ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἦλθες, μὲ ἔστειλε διὰ νὰ ἀναβλέψῃς καὶ γεμίσῃς ἀπὸ
Πνεῦμα Ἅγιον».

18Καὶ ἀμέσως ἔπεσαν ἀπὸ τὰ μάτια του κάτι σὰν λέπια καὶ ἀνέβλεψε· ὕστερα
σηκώθηκε καὶ βαπτίσθηκε.

19Καὶ ἀφοῦ ἔφαγε, ἐδυνάμωσε. Ἔμεινε δὲ ὁ Σαῦλος μερικὲς ἡμέρες μὲ τοὺς
μαθητὰς ποὺ ἦσαν είς τὴν Δαμασκὸν

20καὶ ἀμέσως είς τὰς συναγωγὰς ἐκήρυττε τὸν Ἰησοῦν, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱὸς
τοῦ Θεοῦ.

21Καὶ ἦσαν κατάπληκτοι ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκουαν καὶ ἔλεγαν, «Δὲν εἶναι αὐτὸς
ποὺ ἐξώντωσε είς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκείνους ποὺ ἐπεκαλοῦντο τὸ ὄνομα τοῦτο
καὶ ἦλθε ἐδῶ μὲ σκοπὸν νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ δεμένους είς τοὺς ἀρχιερεῖς; ».

22Ἀλλ᾽ ὁ Σαῦλος ἐγίνετο ἀκόμη δυνατότερος καὶ ἔφερνε είς σύγχυσιν τοὺς
Ἰουδαίους, ποὺ κατοικοῦσαν είς τὴν Δαμασκόν, μὲ τὰς ἀποδείξεις του ὅτι ὁ
Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας.

23Μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἡμερῶν συνωμότησαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν
σκοτώσουν.

24Ἔγιναν ὅμως γνωστὰ είς τὸν Σαῦλον τὰ σχέδιά τους. Οἱ Ἰουδαῖοι
παρεφύλατταν καὶ τὰς πύλας ἡμέραν καὶ νύχτα διὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

25Ἀλλ᾽ οἱ μαθηταὶ τὸν ἐπῆραν τὴν νύχτα καὶ τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ τεῖχος μὲσα σ᾽ ἕνα καλάθι.

Ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ Ταρσόν

26Ὅταν ὁ Σαῦλος ἔφθασε εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, προσπαθοῦσε νὰ προσκολληθῇ εἰς τοὺς μαθητάς, ἀλλ᾽ ὅλοι τὸν ἐφοβοῦντο, διότι δὲν ἐπίστευαν ὅτι εἶναι μαθητής.

27Ὁ Βαρνάβας ὅμως τὸν ἐπῆρε, τὸν ὡδήγησε εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ διηγήθηκε εἰς αὐτοὺς πῶς εἰς τὸν δρόμον εἶδε ὁ Σαῦλος τὸν Κύριον ὁ ὁποῖος τοῦ ἐμίλησε καὶ πῶς εἰς τὴν Δαμασκὸν ἐκήρυξε μὲ θάρρος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

28Καὶ εἶχε συχνὴν ἐπικοινωνίαν μαζί τους εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ μὲ θάρρος ἐκήρυττε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29Ἐμιλοῦσε ἐπίσης καὶ συζητοῦσε μὲ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὁμιλοῦντας τὴν ἑλληνικὴν ἀλλ᾽ αὐτοὶ ζητοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν.

30Ὅταν τὸ ἔμαθαν οἱ ἀδελφοί, τὸν κατέβασαν εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ τὸν ἔστειλαν εἰς τὴν Ταρσόν.

31Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, τὴν Γαλιλαίαν καὶ τὴν Σαμάρειαν εἶχαν εἰρήνην καὶ κατηρτίζοντο καὶ ἐβάδιζαν μὲ φόβον τοῦ Κυρίου καὶ ἐπληθύνοντο μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Πέτρος θεραπεύει τὸν Αἰνέαν εἰς Λύδδαν

32Ὁ Πέτρος, κατὰ τὴν διάρκειαν περιοδείας του εἰς ὅλην τὴν περιοχήν, κατέβηκε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τοὺς ἁγίους ποὺ κατοικοῦσαν εἰς τὴν Λύδδαν.

33Ἐκεῖ εὐρῆκε κάποιον ποὺ ὠνομάζετο Αἰνέας, ὁ ὁποῖος ἦτο κατάκοιτος ἐπὶ ὀκτὼ χρόνια διότι ἦτο παράλυτος.

34Καὶ τοῦ εἶπε ὁ Πέτρος, «Αἰνέα, σὲ θεραπεύει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, σήκω καὶ στρῶσε τὸ κρεββάτι σου». Καὶ ἀμέσως ἐσηκώθηκε.

35Καὶ τὸν εἶδαν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Λύδδας καὶ τοῦ Σάρωνος, καὶ ἐπέστρεψαν εἰς τὸν Κύριον.

Ἡ Δορκάς

[36]Είς τὴν Ἰόππην ὑπῆρχε κάποια μαθήτρια ποὺ ὠνομάζετο Ταβιθά, ἑλληνιστὶ Δορκάς, ἡ ὁποία ἔκανε πολλὲς ἀγαθοεργίες καὶ ἐλεημοσύνες.

[37]Συνέβη κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας νὰ ἀσθενήσῃ καὶ νὰ πεθάνῃ· ἀφοῦ δὲ τὴν ἔλουσαν, τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ ἀνῶγι.

[38]Ἐπειδὴ ἡ Λύδδα ἦτο κοντὰ εἰς τὴν Ἰόππην, οἱ μαθηταὶ ἄκουσαν ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι ἐκεῖ, καὶ τοῦ ἔστειλαν δύο ἄνδρας μὲ τὴν παράκλησιν: «Μὴ βραδύνῃς νὰ ἔλθῃς καὶ σ᾽ ἐμᾶς».

[39]Ὁ Πέτρος ἐσηκώθηκε καὶ ἐπῆγε μαζί τους. Ὅταν ἔφθασε, τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸ ἀνῶγι καὶ παρουσιάσθηκαν εἰς αὐτὸν ὅλες οἱ χῆρες οἱ ὁποῖες ἔκλαιαν καὶ ἔδειχναν τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰ ἐνδύματα, ποὺ ἔκανε ἡ Δορκὰς ὅταν ἦτο μαζί τους.

[40]Ὁ Πέτρος ἔβγαλε ὅλους ἔξω, ἐγονάτισε καὶ προσευχήθηκε. Ὕστερα ἐστράφη πρὸς τὸ σῶμα καὶ εἶπε, «Ταβιθά, σήκω». Αὐτὴ ἄνοιξε τὰ μάτια της καὶ ὅταν εἶδε τὸν Πέτρον, ἀνασηκώθηκε.

[41]Ὁ Πέτρος τῆς ἔδωκε τὸ χέρι καὶ τὴν ἐσήκωσε ὀρθήν. Ὕστερα ἐφώναξε τοὺς ἁγίους καὶ τὶς χῆρες καὶ τὴν παρουσίασε ζωντανήν.

[42]Αὐτὸ ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην καὶ πολλοὶ ἐπίστεψαν εἰς τὸν Κύριον.

[43]Ἔμεινε δὲ ὁ Πέτρος ἀρκετὰς ἡμέρας εἰς τὴν Ἰόππην, εἰς τὸ σπίτι κάποιου Σίμωνος βυρσοδέψη.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 10

Ὁ Πέτρος καὶ ὁ Κορνήλιος

[1]Εἰς τὴν Καισάρειαν ὑπῆρχε κάποιος ὀνομαζόμενος Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος, ἀπὸ τὴν στρατιωτικὴν μονάδα ποὺ ὠνομάζετο Ἰταλική.

[2]Ἦτο εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν μαζὶ μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειάν του· ἔκανε πολλὰς ἐλεημοσύνας εἰς τὸν λαὸν καὶ προσευχότανε πάντοτε εἰς τὸν Θεόν.

3 Μίαν ἡμέραν, περὶ τὴν ἐνάτην ὥραν, εἶδε καθαρὰ σ᾽ ἕνα ὅραμα ἄγγελον τοῦ Θεοῦ νὰ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τοῦ λέγῃ, «Κορνήλιε».

4 Αὐτὸς προσήλωσε τὸ βλέμμα του είς αὐτὸν καί, φοβισμένος, εἶπε, «Τί συμβαίνει, Κύριε; ». Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε, «Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβηκαν εἰς τὸν ούρανόν, διὰ νὰ σὲ θυμηθῇ ὁ Θεός.

5 Καὶ τώρα στεῖλε είς τὴν Ἰόππην ἄνδρας καὶ κάλεσε κάποιον Σίμωνα ποὺ ὀνομάζεται Πέτρος.

6 Αὐτὸς φιλοξενεῖται ἀπὸ κάποιον Σίμωνα βυρσοδέψην, τοῦ ὁποίου τὸ σπίτι εἶναι κοντὰ είς τὴν θάλασσαν».

7 Ὅταν ἔφυγε ὁ ἄγγελος ποὺ τοῦ μιλοῦσε, φώναξε δύο ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του καὶ ἕνα στρατιώτην εὐσεβῆ, ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχε είς τὴν ὑπηρεσίαν του,

8 καὶ ἀφοῦ τοὺς ἀφηγήθηκε ὅλα, τοὺς ἔστειλε είς τὴν Ἰόππην.

9 Τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἐνῷ ἐκεῖνοι περπατοῦσαν ἀκόμη καὶ ἐπλησίαζαν είς τὴν πόλιν, ἀνέβηκε ὁ Πέτρος είς τὸ ἀνῶγι, κατὰ τὴν ἕκτην ὥραν, διὰ νὰ προσευχηθῇ.

10 Ἐπείνασε δὲ καὶ ἤθελε νὰ φάγῃ κάτι. Ἐνῷ τοῦ ἑτοίμαζαν φαγητὸν ἦλθε είς ἔκστασιν,

11 καὶ βλέπει τὸν ούρανὸν ἀνοικτὸν καὶ νὰ κατεβαίνῃ κάτι σὰν ἕνα μεγάλο σινδόνι, δεμένο στὶς τέσσερεις γωνίες, καὶ κατέβαινε είς τὴν γῆν.

12 Μέσα σ᾽ αὐτὸ ὑπῆρχαν ὅλα τὰ τετράποδα ζῶα τῆς γῆς, θηρία, ἑρπετὰ καὶ πτηνὰ τοῦ ούρανοῦ.

13 Καὶ μιὰ φωνὴ τοῦ ἐφώναξε, «Σήκω, Πέτρε, σφάξε καὶ φάγε! ».

14 Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος εἶπε, «Ἐπ᾽ ούδενὶ λόγῳ, Κύριε, διότι ποτὲ δὲν ἔφαγα τίποτε μολυσμένον ἢ ἀκάθαρτον».

15 Ἦλθε πάλιν είς αὐτὸν φωνὴ διὰ δευτέραν φοράν: «Ἐκεῖνα ποὺ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ τὰ θεωρῇς ἀκάθαρτα».

[16]Αὐτὸ ἔγινε τρεῖς φορὲς καὶ τὸ ἀντικείμενον ἀνυψώθηκε πάλιν εἰς τὸν οὐρανόν.

[17]Ἐνῷ ὁ Πέτρος εὑρίσκετο εἰς ἀπορίαν περὶ τοῦ τί ἆραγε ἐσήμαινε τὸ ὅραμα ποὺ εἶδε, οἱ ἄνδρες, ποὺ εἶχαν σταλῇ ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, ἀφοῦ ἐρώτησαν διὰ τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος, ἦλθαν εἰς τὴν ἐξώπορτα.

[18]Καὶ ἐφώναξαν διὰ νὰ ἐρωτήσουν ἐὰν φιλοξενῆται ἐκεῖ ὁ Σίμων ποὺ ὀνομάζεται Πέτρος.

[19]Ἐνῷ δὲ ὁ Πέτρος ἐσκέπτετο τὸ ὅραμα, εἶπε εἰς αὐτὸν τὸ Πνεῦμα, «Τρεῖς ἄνδρες σὲ ζητοῦν·

[20]σήκω, κατέβα καὶ πήγαινε μαζί τους χωρὶς κανένα δισταγμόν, διότι ἐγὼ τοὺς ἔχω στείλει».

[21]Ὁ Πέτρος κατέβηκε καὶ εἶπε εἰς τοὺς ἄνδρας, «Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ ζητᾶτε. Ποιά εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ἤλθατε ἐδῶ; ».

[22]Αὐτοὶ δὲ εἶπαν, «Ὁ Κορνήλιος ὁ ἑκατόνταρχος, ἄνθρωπος δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἔχει τέτοιαν μαρτυρίαν ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων, ἔλαβε ἐντολὴν ἀπὸ ἕνα ἅγιον ἄγγελον νὰ στείλῃ νὰ σὲ καλέσῃ εἰς τὸ σπίτι του καὶ νὰ ἀκούσῃ τί ἔχῃς νὰ πῇς».

[23]Ὁ Πέτρος τοὺς ἐκάλεσε μέσα καὶ τοὺς ἐφιλοξένησε. Τὴν ἑπομένην ἀνεχώρησε μαζί τους καὶ τοὺς συνώδευσαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἰόππης.

[24]Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἔφθασαν εἰς τὴν Καισάρειαν. Ὁ Κορνήλιος τοὺς ἐπερίμενε καὶ εἶχε καλέσει συγγενεῖς του καὶ στενοὺς φίλους του.

[25]Μόλις ἔφθασε ὁ Πέτρος, τὸν προϋπάντησε ὁ Κορνήλιος καὶ ἔπεσε στὰ πόδια του καὶ τὸν προσκύνησε.

[26]Ἀλλ᾽ ὁ Πέτρος τὸν ἐσήκωσε καὶ εἶπε, «Σήκω, καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἄνθρωπος εἶμαι».

[27]Συνομιλῶν μαζί του ἐμπῆκε εἰς τὸ σπίτι καὶ εὑρῆκε πολλοὺς νὰ ἔχουν μαζευθῇ

28καὶ τοὺς εἶπε, «Ξέρετε ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται σὲ Ἰουδαῖον νὰ συναναστρέφεται
ἢ νὰ πλησιάζῃ ἀλλόφυλον, ἀλλὰ σ᾽ ἐμὲ ὁ Θεὸς ἔδειξε καθαρὰ νὰ μὴ θεωρῶ
κανένα ἄνθρωπον μολυσμένον ἢ ἀκάθαρτον.

29Γι᾽ αὐτὸ ἦλθα χωρὶς ἀντίρρησιν, ὅταν ἐστείλατε γιὰ μένα. Ἐρωτῶ λοιπόν,
γιὰ ποιόν λόγον μὲ προσκαλέσατε; ».

30Καὶ ὁ Κορνήλιος εἶπε, «Πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν ἐνῷ προσευχόμουν τὴν ἐνάτην
ὥραν, εἰς τὸ σπίτι μου, ἐστάθηκε μπροστά μου ἕνας ἄνθρωπος μὲ λάμπουσαν
ἐνδυμασίαν,

31καὶ μοῦ λέγει, «Κορνήλιε, ἡ προσευχή σου εἰσακούσθηκε καὶ ὁ Θεὸς
ἐθυμήθηκε τὶς ἐλεημοσύνες σου.

32Στεῖλε εἰς τὴν Ἰόππην καὶ κάλεσε τὸν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται Πέτρος.
Φιλοξενεῖται εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος τοῦ βυρσοδέψη, κοντὰ εἰς τὴν
θάλασσαν. Αὐτὸς ὅταν ἔλθῃ θὰ σοῦ μιλήσῃ».

33Ἀμέσως λοιπὸν ἔστειλα νὰ σὲ καλέσω καὶ καλὰ ἔκανες καὶ ἦλθες. Καὶ
τώρα εἴμεθα ὅλοι ἐδῶ παρόντες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀκούσωμεν ὅλα ὅσα
σὲ ἔχει διατάξει ὁ Θεὸς νὰ πῇς».

Ὁμιλία τοῦ Πέτρου

34Τότε ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε, «Ἀναγνωρίζω πράγματι ὅτι ὁ
Θεὸς δὲν εἶναι προσωπολήπτης

35ἀλλὰ σὲ κάθε ἔθνος, ἐκεῖνος ποὺ τὸν φοβᾶται καὶ κάνει τὸ ὀρθὸν εἶναι
δεκτὸς εἰς αὐτόν.

36Ἔστειλε τὸν λόγον του εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας μὲ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα
εἰρήνης διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς εἶναι ὁ Κύριος ὅλων.

37Ξέρετε τί συνέβη εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀφοῦ ἔγινε ἀρχὴ ἀπὸ τὴν
Γαλιλαίαν μετὰ τὸ βάπτισμα ποὺ ἐκήρυξε ὁ Ἰωάννης.

38Ξέρετε διὰ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ, πῶς τὸν ἔχρισεν ὁ Θεὸς μὲ Πνεῦμα
Ἅγιον καὶ μὲ δύναμιν, ὁ ὁποῖος περιώδευε εὐεργετῶν καὶ θεραπεύων ὅλους
τοὺς καταδυναστευομένους ἀπὸ τὸν διάβολον, διότι ὁ Θεὸς ἦτο μαζί του.

[39]Καὶ ἐμεῖς εἴμεθα μάρτυρες ὅλων ὅσα ἔκαμε καὶ είς τὴν χώραν τῶν Ἰουδαίων καὶ είς τὴν Ἱερουσαλήμ. Αύτὸν ἐσκότωσαν κρεμάσαντες αὐτὸν είς τὸν σταυρόν.

[40]Ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε τὴν τρίτην ἡμέραν καὶ τὸν ἔκανε νὰ ἐμφανισθῇ,

[41]ὄχι είς ὅλον τὸν λαόν, ἀλλὰ είς μάρτυρας, ποὺ τοὺς εἶχε διαλέξει ὁ Θεὸς ἀπὸ πρίν, δηλαδὴ σ᾽ ἐμᾶς, οἱ ὁποῖοι ἐφάγαμε καὶ ἤπιαμε μαζί του μετὰ τὴν ἀνάστασίν του ἐκ νεκρῶν

[42]καὶ μᾶς παρήγγειλε νὰ κηρύξωμεν είς τὸν λαὸν καὶ νὰ δώσωμεν μαρτυρίαν ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ προωρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

[43]Δι᾽ αὐτὸν μαρτυροῦν ὅλοι οἱ προφῆται, ὅτι ὅποιος πιστεύει είς αὐτὸν θὰ λάβῃ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν διὰ τοῦ ὀνόματός του».

Ἐθνικοὶ λαμβάνουν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ βαπτίζονται

[44]Ἐνῷ ὁ Πέτρος ἐμιλοῦσε ἀκόμη, ἔπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπάνω είς ὅλους ποὺ ἄκουαν τὸν λόγον.

[45]Καὶ ἐξεπλάγησαν οἱ ἐξ Ἰουδαίων πιστοί, ὅσοι εἶχαν ἔλθει μαζὶ μὲ τὸν Πέτρον, διότι ἡ δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐχύθηκε καὶ είς τὰ ἔθνη,

[46]ἐπειδὴ τοὺς ἄκουαν νὰ μιλοῦν γλώσσας καὶ νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεόν.

[47]Τότε εἶπε ὁ Πέτρος, «Μήπως μπορεῖ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νερὸ ὥστε νὰ μὴ βαπτισθοῦν αὐτοὶ ποὺ ἔλαβαν τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅπως καὶ ἐμεῖς; ».

[48]Καὶ τοὺς διέταξε νὰ βαπτισθοῦν είς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Τότε τὸν παρεκάλεσαν νὰ παραμείνῃ μερικὲς ἡμέρες.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 11

Ὁ Πέτρος δικαιολογεῖ τὴν ἐνέργειάν του

[1]Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἦσαν είς τὴν Ἰουδαίαν, ἄκουσαν ὅτι καὶ οἱ ἐθνικοὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

[2]Καὶ ὅταν ἀνέβηκε ὁ Πέτρος είς τὰ Ἱεροσόλυμα εἶχαν ἐνδοιασμοὺς γι᾽ αὐτὸν οἱ πιστοὶ οἱ προερχόμενοι ἀπὸ Ἰουδαίους

3καὶ τοῦ ἔλεγαν, «Ἐμπῆκες είς τὸ σπίτι ἐθνικῶν καὶ ἔφαγες μαζί τους».

4Ὁ Πέτρος ἄρχισε τότε νὰ ἐκθέτῃ είς αὐτοὺς ὅσα ἔγιναν κατὰ σειράν:

5«Ἐγώ», εἶπε, «ἤμουν είς τὴν πόλιν τῆς Ἰόππης καί, ἐνῷ προσευχόμουν, εἶδα σὲ ἔκστασιν ὅραμα, κάτι σὰν ἕνα μεγάλο σινδόνι, δεμένο στὶς τέσσερις γωνίες, νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν ούρανὸν καὶ νὰ φθάνῃ ἕως ἐμέ.

6Ἔστρεψα τὸ βλέμμα μου πρὸς αὐτό, τὸ παρατηροῦσα καὶ εἶδα τετράποδα τῆς γῆς, θηρία, ἑρπετὰ καὶ πτηνὰ τοῦ ούρανοῦ.

7Ἄκουσα δὲ φωνὴν νὰ μοῦ λέγῃ, «Σήκω, Πέτρε, σφάξε καὶ φάγε».

8Ἐγὼ ὅμως εἶπα, «Ἐπ᾽ ούδενὶ λόγῳ, Κύριε, διότι μολυσμένον ἢ ἀκάθαρτον δὲν ἐμπῆκε ποτὲ στὸ στόμα μου».

9Ἡ φωνὴ μοῦ ἀπεκρίθη διὰ δευτέραν φορὰν ἀπὸ τὸν ούρανόν, «Ἐκεῖνα ποὺ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, δὲν πρέπει σὺ νὰ τὰ θεωρῇς ἀκάθαρτα».

10Τοῦτο ἔγινε τρεῖς φορὲς καὶ πάλιν ἁρπάχθηκαν ὅλα είς τὸν ούρανόν.

11Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦλθαν τρεῖς ἄνδρες είς τὸ σπίτι ὅπου ἔμενα, οἱ ὁποῖοι ἦσαν σταλμένοι σ᾽ ἐμὲ ἀπὸ τὴν Καισάρειαν.

12Τὸ Πνεῦμα τότε μοῦ εἶπε νὰ πάω μαζί τους χωρὶς κανένα δισταγμόν. Ἦλθαν μαζί μου καὶ οἱ ἕξη αὐτοὶ ἀδελφοὶ καὶ ἐμπήκαμε είς τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου.

13Αὐτὸς μᾶς εἶπε πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐνώπιόν του είς τὸ σπίτι του, καὶ ὅτι τοῦ εἶπε, «Στεῖλε είς τὴν Ἰόππην ἀνθρώπους καὶ κάλεσε τὸν Σίμωνα ποὺ ἐπονομάζεται Πέτρος,

14ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ πῇ λόγια, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ σωθῇς σὺ καὶ ὅλοι οἱ οίκιακοί σου».

15Ὅταν ἄρχισα νὰ μιλῶ, ἦλθε είς αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὅπως καὶ σ᾽ ἐμᾶς είς τὴν ἀρχήν.

16Καὶ θυμήθηκα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου: «Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε μὲ νερό, σεῖς ὅμως θὰ βαπτισθῆτε μὲ Πνεῦμα Ἅγιον».

17Ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωκε τὴν ἴδια δωρεὰ ὅπως καὶ σ᾽ ἐμᾶς, ὅταν ἐπιστέψαμε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ποιός ἤμουν ἐγὼ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἐμποδίσω τὸν Θεόν; ».

18Ὅταν ἄκουσαν αὐτά, ἡσύχασαν καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγαν, «Ὥστε καὶ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς ἔδωκε ὁ Θεὸς μετάνοιαν ποὺ ὁδηγεῖ εἰς ζωήν».

Ἡ ἐκκλησία τῶν ἐθνικῶν εἰς Ἀντιόχειαν

19Ἐκεῖνοι ποὺ εἶχαν διασπαρῆ ἕνεκα τοῦ διωγμοῦ, ποὺ ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ Στεφάνου, ἔφθασαν μέχρι τῆς Φοινίκης καὶ τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἀντιοχείας, ἀλλὰ δὲν ἐκήρυτταν τὸν λόγον σὲ κανένα παρὰ μόνον σὲ Ἰουδαίους.

20Μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἦσαν Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἱ ὁποῖοι, ὅταν ἐμπῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐμιλοῦσαν εἰς τοὺς ἑλληνιστὰς κηρύττοντες τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

21Καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτο μαζί τους καὶ μεγάλος ἀριθμὸς ἐπίστεψε καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὸν Κύριον.

22Ἔφθασε δὲ ἡ εἴδησις γι᾽ αὐτοὺς εἰς τὰ αὐτιὰ τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων καὶ ἔστειλαν τὸν Βαρνάβαν ἕως τὴν Ἀντιόχειαν.

23Ὅταν αὐτὸς ἔφθασε καὶ εἶδε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρηκε καὶ παρώτρυνε ὅλους νὰ παραμένουν πιστοὶ εἰς τὸν Κύριον μὲ σταθερὴ καρδιά,

24διότι ἦτο πραγματικὰ ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον καὶ πίστιν. Ἀρκετὸς δὲ λαὸς προσετέθη εἰς τὸν Κύριον.

25Τότε ὁ Βαρνάβας ἀνεχώρησε εἰς τὴν Ταρσὸν διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν Σαῦλον καὶ ὅταν τὸν εὑρῆκε τὸν ἔφερε εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

26Ἔμειναν δὲ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐδίδαξαν πλῆθος πολύ. Εἰς τὴν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταὶ ὠνομάσθησαν διὰ πρώτην φορὰν Χριστιανοί.

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος ἀποστέλλονται εἰς τὴν Ἰουδαίαν

27Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς κατέβηκαν προφῆται ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

28Ἕνας δὲ ἀπὸ αὐτούς, ὀνομαζόμενος Ἄγαβος, ἐσηκώθηκε καὶ προεῖπε διὰ τοῦ Πνεύματος, ὅτι θὰ ἐγίνετο μεγάλη πεῖνα είς ὅλην τὴν οίκουμένην, ἡ ὁποία καὶ ἔγινε ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.

29Ἀπεφάσισαν δὲ οἱ μαθηταὶ νὰ στείλῃ ὁ καθένας, ἀνάλογα πρὸς τὴν οίκονομικήν του κατάστασιν, βοήθειαν είς τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ κατοικοῦσαν είς τὴν Ἰουδαίαν.

30Αὐτὸ καὶ ἔκαναν καὶ τὴν ἀπέστειλαν είς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 12

Ὁ Ἡρώδης διώκει τὴν ἐκκλησίαν. Ὁ Πέτρος ἐλευθερώνεται ἀπὸ τὴν φυλακήν

1Κατ᾿ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς ἔβαλε χέρι σὲ μερικοὺς ποὺ ἀνῆκαν είς τὴν ἐκκλησίαν διὰ νὰ τοὺς κακοποιήσῃ.

2Ἐφόνευσε μὲ μάχαιραν τὸν Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου.

3Καὶ ὅταν εἶδε ὅτι αὐτὸ ἐπροξένησε εὐχαρίστησιν είς τοὺς Ἰουδαίους, ἐπροχώρησε νὰ συλλάβῃ καὶ τὸν Πέτρον· ἦσαν δὲ τότε αἱ ἡμέραι τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων.

4Καὶ ὅταν τὸν ἔπιασε, τὸν ἔβαλε είς τὴν φυλακὴν καὶ τὸν παρέδωκε σὲ τέσσερις τετράδες στρατιωτῶν, διὰ νὰ τὸν φυλάττουν, διότι ἤθελε νὰ τὸν παρουσιάσῃ είς τὸν λαὸν μετὰ τὸ Πάσχα.

5Καὶ ἔτσι ὁ Πέτρος ἐκρατεῖτο είς τὴν φυλακὴν ἀλλ᾿ ἐγίνετο ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν ἔνθερμη προσευχὴ γι᾿ αὐτὸν είς τὸν Θεόν.

6Τὴν νύχτα πρὸ τῆς ἡμέρας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλε ὁ Ἡρώδης νὰ τὸν παρουσιάσῃ, ὁ Πέτρος, δεμένος μὲ δύο ἁλυσίδες, ἐκοιμότανε μεταξὺ δὺο στρατιωτῶν, καὶ φρουροὶ ἐμπρὸς στὴν πόρτα ἐφύλατταν τὴν φυλακήν.

7Αἴφνης ἦλθε ἄγγελος Κυρίου καὶ ἔλαμψε φῶς είς τὸ κελλί. Ἀφοῦ ἐκτύπησε τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, τὸν ἐξύπνησε καὶ τοῦ εἶπε, «Σήκω γρήγορα». Καὶ ἔπεσαν οἱ ἁλυσίδες ἀπὸ τὰ χέρια του.

8Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε, «Ζώσου καὶ φόρεσε τὰ σανδάλια σου». Καὶ τὸ ἔκανε.
Ὕστερα τοῦ εἶπε, «Φόρεσε τὸν μανδύα σου καὶ ἀκολούθησέ με».

9Καὶ ἐβγῆκε ἔξω καὶ τὸν ἀκολούθησε καὶ δὲν εἶχε συνείδησιν ὅτι εἶναι
ἀληθινὸν ἐκεῖνο ποὺ ἐγίνετο διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἀλλ᾽ ἐνόμιζε ὅτι βλέπει ὅραμα.

10Ἐπέρασαν τὸ πρῶτον φυλάκιον καὶ τὸ δεύτερον, καὶ ἔφθασαν είς τὴν πύλην
τὴν σιδηρᾶν ποὺ ὡδηγοῦσε είς τὴν πόλιν καὶ ἡ ὁποία μόνη της ἄνοιξε διὰ νὰ
περάσουν. Ἀφοῦ ἐβγῆκαν, ἐπροχώρησαν σ᾽ ἕνα στενὸ δρόμο, καὶ ἀμέσως ὁ
ἄγγελος τὸν ἄφησε.

11Ὅταν συνῆλθε ὁ Πέτρος εἶπε, «Τώρα καταλαβαίνω ὅτι ἀληθινὰ ἔστειλε ὁ
Κύριος τὸν ἄγγελόν του καὶ μὲ ἔσωσε ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ Ἡρώδη καὶ ἀπὸ κάθε τι
ποὺ ἐπερίμενε ὁ Ἰουδαϊκὸς λαός».

12Και ὅταν ἀνεγνώρισε αὐτό, ἐπῆγε είς τὸ σπίτι τῆς Μαρίας, τῆς μητέρας τοῦ
Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται καὶ Μᾶρκος, ὅπου ἦσαν ἀρκετοὶ μαζεμένοι καὶ
προσηύχοντο.

13Ὅταν ἐκτύπησε τὴν ἐξωτερικὴ πόρτα, ἦλθε μιὰ ὑπηρέτρια, ποὺ ὠνομάζετο
Ρόδη, διὰ νὰ ἰδῇ ποιός ἦτο,

14καὶ ὅταν ἀνεγνώρισε τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τὴν χαράν της δὲν ἄνοιξε
τὴν πόρτα, ἀλλὰ ἔτρεξε μέσα καὶ τοὺς εἶπε ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο ἔξω είς τὴν πόρτα.

15Αὐτοὶ τῆς εἶπαν, «Εἶσαι τρελλή». Ἀλλ᾽ ἐκείνη ἐπέμενε ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ
πράγματα. Τότε αὐτοὶ εἶπαν, «Θὰ εἶναι ὁ ἄγγελός του».

16Ὁ Πέτρος ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾷ. Ὅταν δὲ ἄνοιξαν, τὸν εἶδαν καὶ
ἐξεπλάγησαν.

17Ἀφοῦ τοὺς ἔκανε μὲ τὸ χέρι νεῦμα νὰ σιγήσουν, τοὺς διηγήθηκε πῶς ὁ
Κύριος τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τὴν φυλακὴν καὶ εἶπε, «Ἀναγγείλατε αὐτὸ είς τὸν
Ἰάκωβον καὶ είς τοὺς ἀδελφούς». Ὕστερα ἔφυγε καὶ ἐπῆγε είς ἄλλον τόπον.

18Ὅταν ἐξημέρωσε, ἐθορυβήθησαν πολὺ οἱ στρατιῶται περὶ τοῦ τί ἄραγε νὰ
ἔγινε ὁ Πέτρος.

19Ὁ δὲ Ἡρώδης ἀφοῦ τὸν ἐζήτησε καὶ δὲν τὸν εὑρῆκε, ἀνέκρινε τοὺς φρουροὺς καὶ διέταξε νὰ ὁδηγηθοῦν πρὸς ἐκτέλεσιν, αὐτὸς δὲ κατέβηκε ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν καὶ παρέμενε είς τὴν Καισάρειαν.

Θάνατος τοῦ Ἡρώδη

20Ὁ Ἡρώδης ἦτο πολὺ ὠργισμένος κατὰ τῶν κατοίκων τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, οἱ ὁποῖοι ἐκ συμφώνου παρουσιάσθησαν είς αὐτὸν καὶ ἀφοῦ ἐκέρδησαν μὲ τὸ μέρος τους τὸν Βλάστον, τὸν θαλαμηπόλον τοῦ βασιλέως, ἐζητοῦσαν είρήνην, διότι ἡ χώρα τους ἐπρομηθεύετο τρόφιμα ἀπὸ τὴν χώραν τοῦ βασιλέως.

21Είς ὡρισμένην ἡμέραν ὁ Ἡρώδης, ἀφοῦ ἐφόρεσε βασιλικὴν στολήν, ἐκάθησε είς τὸ βῆμα καὶ τοὺς ἐμιλοῦσε δημοσίᾳ.

22Τὸ δὲ πλῆθος ἐφώναζε, «Φωνὴ Θεοῦ εἶναι αὐτὰ καὶ ὄχι ἀνθρώπου».

23Ἀμέσως ἄγγελος Κυρίου τὸν ἐπάταξε, διότι δὲν ἔδωκε τὴν δόξαν είς τὸν Θεόν· καὶ τὸν ἔτρωγαν σκουλήκια καὶ ξεψύχησε.

24Ἀλλ᾿ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ διεδίδετο.

25Ὁ δὲ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος, ἀφοῦ ἐξεπλήρωσαν τὴν ἀποστολήν τους, ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ παραλαβόντες μαζί τους καὶ τὸν Ἰωάννην, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο ἐπίσης Μᾶρκος.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 13

Ἡ ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας

1Είς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀντιοχείας ὑπῆρχαν μερικοὶ προφῆται καὶ διδάσκαλοι: ὁ Βαρνάβας, ὁ Συμεών, ποὺ ἐπονομάζεται Νίγερ, ὁ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, ὁ Μαναήν, ποὺ εἶχε συναναστραφῆ τὸν Ἡρώδην τὸν τετράρχην, καὶ ὁ Σαῦλος.

2Ἐνῷ δὲ ὑπηρετοῦσαν τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευαν, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, «Ξεχωρίστε μου τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον είς τὸ ἔργον, είς τὸ ὁποῖον τοὺς προσκάλεσα.

3Τότε ἀφοῦ ἐνήστευσαν καὶ προσευχήθηκαν καὶ ἔβαλαν ἐπάνω τους τὰ χέρια, τοὺς ἄφησαν ἐλευθέρους νὰ φύγουν.

Ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος εἰς Κύπρον

4Τότε οἱ ἀπεσταλμένοι αὐτοὶ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου κατέβηκαν εἰς τὴν Σελεύκειαν καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ ἔπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν Σαλαμῖνα, ἐκήρυτταν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰς συναγωγὰς τῶν Ἰουδαίων· εἶχαν δὲ καὶ τὸν Ἰωάννην βοηθόν.

6Ὅταν εἶχαν διέλθει ὅλην τὴν νῆσον μέχρι τῆς Πάφου, συνήντησαν κάποιον μάγον, Ἰουδαῖον ψευδοπροφήτην, ὀνομαζόμενον Βαρησοῦν.

7Αὐτὸς ἦτο μαζὶ μὲ τὸν Σέργιον Παῦλον τὸν ἀνθύπατον, ἄνθρωπον συνετόν, ὁ ὁποῖος προσκάλεσε τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαῦλον καὶ ἐζήτησε νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8Ἀλλ᾽ ὁ Ἐλύμας ὁ μάγος — ἔτσι μεταφράζεται τὸ ὄνομά του — ἀντιστεκότανε καὶ ἐζητοῦσε νὰ ἀποτρέψῃ τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τὴν πίστιν.

9Τότε ὁ Σαῦλος, ὁ γνωστὸς καὶ ὡς Παῦλος, γεμᾶτος Πνεῦμα Ἅγιον, ἔστρεψε τὸ βλέμμα πρὸς αὐτὸν

10καὶ εἶπε, «Σὺ ποὺ εἶσαι γεμᾶτος ἀπὸ κάθε δόλον καὶ ραδιουργίαν, υἱὲ τοῦ διαβόλου, ποὺ ἐχθρεύεσαι κάθε τι καλό, δὲν θὰ παύσῃς νὰ διαστρέφῃς τοὺς ἴσιους δρόμους τοῦ Κυρίου;

11Καὶ τώρα νά, τὸ χέρι τοῦ Κυρίου θὰ σὲ χτυπήσῃ· θὰ εἶσαι τυφλὸς καὶ δὲν θὰ βλέπῃς τὸν ἥλιον ἐπὶ ἕνα διάστημα». Ἀμέσως δὲ ἔπεσε ἐπάνω του θαμπάδα καὶ σκοτάδι καὶ περιεφέρετο ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ζητῶντας νὰ τὸν ὁδηγήσουν ἀπὸ τὸ χέρι.

12Ὅταν ὁ ἀνθύπατος εἶδε τὸ γεγονός, ἐπίστεψε καὶ ἦτο κατάπληκτος διὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου.

Εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας. Κήρυγμα τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Ἰουδαίους

13Ὁ Παῦλος καὶ ὅσοι ἦσαν μαζί του ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Πάφον καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Πέργην τῆς Παμφυλίας, ἀλλ᾽ ὁ Ἰωάννης τοὺς ἄφησε καὶ ἐπέστρεψε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

[14]Ἀπὸ τὴν Πέργην ἐπροχώρησαν καὶ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, τὴν δὲ ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἐμπῆκαν εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ ἐκάθησαν.

[15]Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν ἔστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι νὰ τοὺς ποῦν: «Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐὰν ἔχετε νὰ πῆτε τίποτε πρὸς νουθεσίαν τοῦ λαοῦ, πέστε το».

[16]Ὁ Παῦλος ἐσηκώθηκε, ἔκανε νεῦμα μὲ τὸ χέρι του, καὶ εἶπε, «Ἄνδρες Ἰσραηλῖται καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεόν, ἀκοῦστε.

[17]Ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ ἐδιάλεξε τοὺς πατέρας μας καὶ ἀνύψωσε τὸν λαόν, ὅταν ἔμεναν σὰν ξένοι εἰς τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, καὶ τοὺς ἔβγαλε ἀπὸ ἐκεῖ μὲ δύναμιν μεγάλην.

[18]Ἐπὶ σαράντα περίπου χρόνια ὑπέφερε τοὺς κακούς των τρόπους εἰς τὴν ἔρημον.

[19]Ὕστερα ἐξωλόθρευσε εἰς τὴν Χαναὰν ἑπτὰ ἔθνη, τὴν χώραν τῶν ὁποίων τοὺς ἔδωκεν ὡς κληρονομίαν.

[20]Κατόπιν, ἐπὶ τετρακόσια πενῆντα περίπου χρόνια, ἔδωκε κριτὰς μέχρι τοῦ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

[21]Ἀπὸ τότε ἐζήτησαν βασιλέα καὶ τοὺς ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Σαούλ, τὸν υἱὸν τοῦ Κὶς ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν, ἐπὶ σαράντα χρόνια·

[22]καὶ μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν του, ἤγειρε τὸν Δαυῒδ διὰ βασιλέα των, διὰ τὸν ὁποῖον ἔδωκε καὶ τὴν ἑξῆς μαρτυρίαν: Εὑρῆκα τὸν Δαυΐδ, τὸν υἱὸν τοῦ Ἰεσσαί, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδιά μου, ὁ ὁποῖος θὰ κάνῃ ὅλα τὰ θελήματά μου.

[23]Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ ὁποίου ὁ Θεός, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, ἔφερε εἰς τὸν Ἰσραὴλ Σωτῆρα, τὸν Ἰησοῦν,

[24]πρὶν δὲ ἔλθῃ εἶχε ἤδη κηρύξει ὁ Ἰωάννης βάπτισμα μετανοίας εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ.

25Καὶ ὅταν ὁ Ἰωάννης ἦτο πρὸς τὸ τέλος τῆς ἀποστολῆς του, ἔλεγε, «Ποιός νομίζετε ὅτι εἶμαι; Ὄχι, δὲν εἶμαι ἐγώ· ἀλλ᾽ ὕστερα ἀπὸ ἐμὲ ἔρχεται ἕνας, τοῦ ὁποίου δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ πόδια του».

26Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραὰμ καὶ ὅσοι μεταξύ σας εἶσθε ἐκ τῶν φοβουμένων τὸν Θεόν, σ᾽ ἐσᾶς ἐστάλη τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας αὐτῆς·

27διότι οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ οἱ ἄρχοντές των ἠγνόησαν αὐτόν, καὶ ἔτσι καταδικάσαντες αὐτὸν ἐπραγματοποίησαν τὰ λόγια τῶν προφητῶν ποὺ διαβάζονται κάθε Σάββατον,

28καὶ χωρὶς νὰ βροῦν καμμίαν αἰτίαν θανάτου, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλᾶτον νὰ θανατωθῇ.

29Ὅταν ἐξεπλήρωσαν ὅλα ὅσα εἶχαν γραφῆ δι᾽ αὐτόν, τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸν σταυρὸν καὶ τὸν ἔβαλαν σὲ μνημεῖον.

30Ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν,

31καὶ κατὰ τὸ διάστημα πολλῶν ἡμερῶν ἐφανερώθηκε εἰς ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἀνεβῆ μαζί του ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι μάρτυρές του εἰς τὸν λαόν.

32Καὶ ἐμεῖς σᾶς φέρομεν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα, ὅτι τὴν ὑπόσχεσιν, ποὺ ἔδωκε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πατέρας,

33τὴν ἐπραγματοποίησε σ᾽ ἐμᾶς τοὺς ἀπογόνους των μὲ τὸ νὰ ἀναστήσῃ τὸν Ἰησοῦν, ὅπως εἶναι γραμμένον καὶ εἰς τὸν δεύτερον Ψαλμόν: Υἱός μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σὲ ἐγέννησα.

34Ὅτι δὲ τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν διὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ ποτὲ εἰς τὴν φθοράν, τὸ εἶπε ὡς ἑξῆς: Θὰ σᾶς δώσω τὰς ἱερὰς καὶ βεβαίας εὐλογίας ποὺ ὑποσχέθηκα εἰς τὸν Δαυΐδ.

35Διὰ τοῦτο καὶ εἰς ἄλλον Ψαλμὸν λέγει: Δὲν θὰ ἐπιτρέψῃς ὁ ὅσιός σου νὰ ἰδῇ φθοράν.

36Καὶ ὁ μὲν Δαυΐδ, ἀφοῦ ὑπηρέτησε, εἰς τὸν καιρόν του, τὰ σχέδια τοῦ Θεοῦ, ἐπέθανε καὶ ἐνταφιάσθηκε κοντὰ εἰς τοὺς πατέρας του καὶ ἐγνώρισε φθοράν.

37Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ὁ Θεὸς ἀνέστησε δὲν εἶδε φθοράν.

38Μάθετε, λοιπόν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι δι᾿ αὐτοῦ κηρύττεται σ᾿ ἐσᾶς ἄφεσις ἁμαρτιῶν

39καὶ δι᾿ αὐτοῦ καθένας ποὺ πιστεύει δικαιώνεται ἀπὸ ὅλα ὅσα δὲν ἠμπορούσατε νὰ δικαιωθῆτε μὲ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον.

40Προσέχετε λοιπὸν μὴ τυχὸν πραγματοποιηθῇ σ᾿ ἐσᾶς ἐκεῖνο ποὺ ἐλέχθη ἀπὸ τοὺς προφήτας:

41Ἰδέτε σεῖς οἱ καταφρονηταί, θαυμάσατε καὶ ἀφανισθῆτε, διότι ἐγὼ κάνω ἕνα ἔργον είς τὰς ἡμέρας σας, ἔργον ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τὸ πιστέψετε, ἐὰν κάποιος σᾶς τὸ διηγηθῇ».

42Ἐνῷ ἔβγαιναν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, οἱ ἐθνικοὶ παρακαλοῦσαν νὰ τοὺς κηρυχθοῦν τὰ λόγια αὐτὰ κατὰ τὸ ἑπόμενον Σάββατον.

43Ὅταν διελύθη ἡ συναγωγή, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς προσηλύτους είς τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἀκολούθησαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐμιλοῦσαν καὶ τοὺς ἔπειθαν νὰ μένουν στερεοὶ είς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἀπόστολοι στρέφονται είς τὰ ἔθνη

44Τὸ ἑπόμενον Σάββατον σχεδὸν ὅλη ἡ πόλις ἐμαζεύθηκε διὰ νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45Ἀλλ᾿ ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι εἶδαν τὰ πλήθη, κατελήφθησαν ἀπὸ φθόνον καὶ μὲ ὑβριστικὴν γλῶσσαν ἔφερναν ἀντιρρήσεις είς ὅσα ἔλεγε ὁ Παῦλος.

46Ὁ Παῦλος ὅμως καὶ ὁ Βαρνάβας γεμᾶτοι θάρρος εἶπαν, «Ἦτο ἀναγκαῖον νὰ κηρυχθῇ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πρῶτα σ᾿ ἐσᾶς. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν ἀποκρούετε καὶ δὲν κρίνετε τοὺς ἑαυτούς σας ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς, στρεφόμεθα τώρα πρὸς τὰ ἔθνη.

47Διότι ἔτσι μᾶς διέταξε ὁ Κύριος: Σὲ ἔχω θέσει νὰ εἶσαι φῶς είς τὰ ἔθνη, νὰ εἶσαι τὸ μέσον σωτηρίας μέχρις ἐσχάτων τῆς γῆς».

48Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ οἱ ἐθνικοί, ἐχάρησαν καὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου καὶ ἐπίστεψαν ὅσοι εἶχαν ταχθῆ εἰς ζωὴν αἰώνιον,

49ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ διεδίδετο σ᾽ ὅλην τὴν χώραν.

50Ἀλλ᾽ οἱ Ἰουδαῖοι παρεκίνησαν τὰς εὐσεβεῖς γυναῖκας καὶ τὰς γυναῖκας καλῆς τάξεως καὶ τοὺς προύχοντας τῆς πόλεως καὶ ἤγειραν διωγμὸν ἐναντίον τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα καὶ τοὺς ἔδιωξαν ἔξω ἀπὸ τὰ ὅριά τους.

51Αὐτοί, ἀφοῦ ἐτίναξαν ἐναντίον τους τὴν σκόνιν τῶν ποδιῶν τους, ἦλθαν εἰς Ἰκόνιον.

52Οἱ δὲ μαθηταὶ ἦσαν γεμᾶτοι χαρὰν καὶ Πνεῦμα Ἅγιον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 14

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εἰς Ἰκόνιον

1Εἰς τὸ Ἰκόνιον παρομοίως ἐμπῆκαν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων καὶ μίλησαν μὲ τέτοιον τρόπο ὥστε μεγάλο πλῆθος ἀπὸ Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας ἐπίστεψαν.

2Οἱ Ἰουδαῖοι ὅμως ποὺ δὲν ἐπείθοντο, ξεσήκωσαν τοὺς ἐθνικοὺς καὶ ἐδηλητηρίασαν τὰς σκέψεις των κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἔμειναν ἐκεῖ καὶ μιλοῦσαν μὲ θάρρος ἐμπιστευόμενοι εἰς τὸν Κύριον, ὁ ὁποῖος ἐπιβεβαίωνε τὸν λόγον τῆς χάριτός του μὲ τὰ θαύματα καὶ τὰ τέρατα ποὺ ἐγίνοντο διὰ τῶν χειρῶν των.

4Διαιρέθηκε δὲ ὁ πληθυσμὸς τῆς πόλεως, καὶ ἄλλοι μὲν ἦσαν μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ἄλλοι δὲ μὲ τοὺς ἀποστόλους.

5Ὅταν δὲ καὶ οἱ ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, μαζὶ μὲ τοὺς ἄρχοντάς των, ἐκινήθησαν διὰ νὰ τοὺς κακοποιήσουν καὶ τοὺς λιθοβολήσουν,

6αὐτοὶ τὸ ἀντελήφθησαν καὶ κατέφυγαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην καὶ τὰ περίχωρα,

7καὶ ἐκεῖ ἐξακολουθοῦσαν νὰ κηρύττουν τὸ εὐαγγέλιον.

Εἰς Λύστραν

8 Εἰς τὴν Λύστραν ἔμενε κάποιος μὲ ἀδύνατα πόδια· ἦτο χωλὸς ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας του καὶ δὲν εἶχε ποτὲ περπατήσει.

9 Αὐτὸς ἄκουε τὸν Παῦλον νὰ μιλῇ, καὶ ὁ Παῦλος, ἀφοῦ τὸν ἐκύτταξε προσεκτικὰ καὶ εἶδε ὅτι ἔχει πίστιν νὰ σωθῇ,

10 εἶπε μὲ δυνατὴν φωνήν, «Σήκω στὰ πόδια σου ὀρθός». Καὶ ἐκεῖνος πετάχθηκε ἐπάνω καὶ περπατοῦσε.

11 Ὅταν τὰ πλήθη εἶδαν τί ἔκανε ὁ Παῦλος, ὕψωσαν τὴν φωνήν τους καὶ εἶπαν είς τὴν γλῶσσαν τῆς Λυκαονίας, «Οἱ θεοὶ ὑπὸ μορφὴν ἀνθρώπων κατέβηκαν σ᾽ ἐμᾶς».

12 Καὶ ὠνόμαζαν τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτο ὁ κύριος ὁμιλητής.

13 Ὁ ἱερεὺς τοῦ ναοῦ τοῦ Διός, ποὺ ἦτο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν τους, ἔφερε ταύρους καὶ στεφάνια είς τὰς πύλας καὶ ἤθελε μαζὶ μὲ ὅλον τὸν λαὸν νὰ προσφέρῃ θυσίαν.

14 Ὅταν τὸ ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, ἐξέσχισαν τὰ ἐνδύματά τους καὶ ἔτρεξαν μέσα είς τὸ πλῆθος

15 φωνάζοντας, «Ἄνδρες, τί εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνετε; Καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι εἴμεθα ὁμοιοπαθεῖς μ᾽ ἐσᾶς καὶ σᾶς κηρύττομεν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα διὰ νὰ ἐπιστρέψετε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μάταια πράγματα είς τὸν Θεὸν τὸν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὸν ούρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ᾽ αὐτά.

16 Εἰς τὰς παρελθούσας γενεὰς ἄφησε ὅλα τὰ ἔθνη νὰ ἀκολουθοῦν τὸν δικόν τους δρόμον,

17 ἂν καὶ δὲν ἄφησε τὸν ἑαυτόν του χωρὶς μαρτυρίαν, διότι σᾶς εὐεργετοῦσε μὲ τὸ νὰ στέλλῃ βροχὴν ἀπὸ τὸν ούρανὸν καὶ ἐποχὰς καρποφόρους, μὲ τὸ νὰ γεμίζῃ μὲ τρόφιμα καὶ χαρὰν τὴν καρδιά σας».

18 Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτά, μόλις συνεκράτησαν τὰ πλήθη, ὥστε νὰ μὴ τοὺς προσφέρουν θυσίαν.

19Ἦλθαν ὅμως ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ τὸ Ἰκόνιον Ἰουδαῖοι, οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ ἔπεισαν τὰ πλήθη καὶ ἐλιθοβόλησαν τὸν Παῦλον, τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, ἐπειδὴ ἐνόμισαν ὅτι εἶχε πεθάνει.

20Ἀλλ᾽ ὅταν οἱ μαθηταὶ τὸν περικύκλωσαν, ἐσηκώθηκε καὶ ἐμπῆκε εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἔφυγε μαζὶ μὲ τὸν Βαρνάβαν διὰ τὴν Δέρβην.

Ἐπιστροφὴ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν

21Ἀφοῦ ἐκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιον εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην καὶ ἔκαναν ἀρκετοὺς μαθητάς, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν, τὸ Ἰκόνιον καὶ τὴν Ἀντιόχειαν,

22ὅπου ἐστήριζαν τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν καὶ τοὺς παρώτρυναν νὰ μένουν σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν, λέγοντες ὅτι πρέπει νὰ περάσωμεν ἀπὸ πολλὰς θλίψεις διὰ νὰ μποῦμε εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

23Ἀφοῦ δὲ διώρισαν πρεσβυτέρους εἰς κάθε ἐκκλησίαν, μὲ προσευχὴν καὶ νηστείαν τοὺς ἀφιέρωσαν εἰς τὸν Κύριον, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν πιστέψει.

24Κατόπιν ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Πισιδίαν καὶ ἦλθαν εἰς τὴν Παμφυλίαν

25καὶ ἀφοῦ ἐκήρυξαν τὸν λόγον εἰς τὴν Πέργην, κατέβηκαν εἰς τὴν Ἀττάλειαν

26καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ ἀπέπλευσαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἀπὸ ὅπου εἶχαν παραδοθῆ εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἐξεπλήρωσαν.

27Ὅταν ἔφθασαν, συνεκέντρωσαν τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἀνήγγειλαν ὅσα ὁ Θεὸς ἔκανε μὲ αὐτοὺς καὶ ὅτι ἄνοιξε εἰς τοὺς ἐθνικοὺς πόρτα πίστεως.

28Ἔμειναν δὲ ἐκεῖ ἀρκετὸν χρόνον μαζὶ μὲ τοὺς μαθητάς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 15

Οἱ χριστιανοὶ ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἐθνικοὺς καὶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος

1Μερικοὶ ποὺ κατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἐδίδασκαν τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι, ἐὰν δὲν περιτέμνωνται κατὰ τὸ ἔθιμον τοῦ Μωϋσέως, δὲν μποροῦν νὰ σωθοῦν.

2Ἐπειδὴ δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εἶχαν φιλονικείαν καὶ συζήτησιν πολλὴν μαζί τους, ἐκανόνισαν νὰ ἀνεβοῦν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας καὶ

μερικοὶ ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους είς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

3Ἀφοῦ ἡ ἐκκλησία τοὺς κατευώδωσε, διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ τὴν Σαμάρειαν καὶ διηγοῦντο τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνικῶν· αὐτὸ ἐπροξενοῦσε μεγάλην χαρὰν εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς.

4Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, τοὺς ὑπεδέχθη ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, καὶ ἀνήγγειλαν ὅσα ὁ Θεὸς ἔκανε μὲ αὐτούς.

5Ξεσηκώθηκαν ὅμως μερικοὶ ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πιστέψει, καὶ ἔλεγαν, «Πρέπει νὰ τοὺς περιτέμνουν καὶ νὰ τοὺς παραγγέλλουν νὰ τηροῦν τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως».

Σύνοδος εἰς Ἱερουσαλήμ

6Τότε ἐμαζεύθηκαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι διὰ νὰ ἐξετάσουν τὸ ζήτημα αὐτό.

7Ἀφοῦ δὲ ἔγινε πολλὴ συζήτησις, ἐσηκώθηκε ὁ Πέτρος καὶ τοὺς εἶπε, «Ἄνδρες ἀδελφοί, γνωρίζετε ὅτι ὁ Θεός, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας, ἐδιάλεξε μεταξύ μας ἐμέ, διὰ νὰ ἀκούσουν οἱ ἐθνικοὶ ἀπὸ τὸ στόμα μου τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου καὶ νὰ πιστέψουν.

8Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἔδωκε μαρτυρίαν ὑπὲρ αὐτῶν διότι τοὺς ἔδωκε Πνεῦμα Ἅγιον ὅπως καὶ σ᾽ ἐμᾶς

9καὶ δὲν ἔκανε καμμίαν διάκρισιν μεταξὺ ἡμῶν καὶ αὐτῶν, διότι διὰ τῆς πίστεως ἐκαθάρισε τὶς καρδιές τους.

10Τώρα λοιπόν, γιατί πειράζετε τὸν Θεὸν βάζοντες ζυγὸν εἰς τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, τὸν ὁποῖον οὔτε οἱ πατέρες μας οὔτε ἐμεῖς μπορέσαμε νὰ βαστάξωμε;

11Ὄχι· πιστεύομεν ὅτι διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ θὰ σωθοῦμε ὅπως καὶ ἐκεῖνοι».

12Τότε ὅλο τὸ πλῆθος ἐσιώπησε καὶ ἄκουαν τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον νὰ διηγοῦνται ὅσα θαύματα καὶ τέρατα ἔκανε ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη δι᾽ αὐτῶν.

13Ὅταν αὐτοὶ ἔπαυσαν νὰ μιλοῦν, ἔλαβε τὸν λόγον ὁ Ἰάκωβος καὶ εἶπε, «Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκοῦστέ με.

14Ὁ Συμεὼν ἐξήγησε πῶς ἀρχικῶς ὁ Θεὸς ἐφρόντισε νὰ ἀποκτήσῃ ἀπὸ ἐθνικοὺς ἕνα λαὸν ποὺ νὰ φέρῃ τὸ ὄνομά του.

15Καὶ σ᾽ αὐτὸ συμφωνοῦν τὰ λόγια τῶν προφητῶν, καθὼς εἶναι γραμμένον:

16Ὕστερα θὰ ἐπιστρέψω καὶ θὰ οἰκοδομήσω ἐκ νέου τὴν πεσμένην οἰκίαν τοῦ Δαυΐδ· θὰ οἰκοδομήσω ἐκ νέου τὰ ἐρείπιά της καὶ θὰ τὴν ἀνορθώσω,

17ὥστε οἱ λοιποὶ ἄνθρωποι νὰ ζητήσουν τὸν Κύριον ὡς καὶ ὅλοι οἱ ἐθνικοί, οἱ ὁποῖοι καλοῦνται μὲ τὸ ὄνομά μου, λέγει ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος θὰ πραγματοποιήσῃ ὅλα αὐτά.

18Ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους εἶναι γνωστὰ εἰς τὸν Θεὸν ὅλα τὰ ἔργα του.

19Διὰ τοῦτο ἔχω τὴν γνώμην νὰ μὴ φέρωμεν δυσκολίας εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ἐθνικοὺς ποὺ ἐπιστρέφουν εἰς τὸν Θεόν,

20ἀλλὰ νὰ τοὺς γράψωμεν νὰ ἀπέχουν ἀπὸ τὸν μολυσμὸν τῶν εἰδώλων, ἀπὸ τὴν πορνείαν, ἀπὸ ὅ, τι ἔχει στραγγαλισθῆ καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα.

21Διότι ὁ Μωϋσῆς, ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους, ἔχει σὲ κάθε πόλιν ἐκείνους ποὺ τὸν κηρύττουν, ἀφοῦ διαβάζεται κάθε Σάββατον εἰς τὰς συναγωγάς».

Ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς χριστιανοὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἐθνικούς

22Τότε οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι μαζὶ μὲ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεφάσισαν νὰ διαλέξουν ἄνδρας ἀπὸ τὸν κύκλον τους καὶ νὰ τοὺς στείλουν μαζὶ μὲ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ ἐδιάλεξαν τὸν Ἰούδαν ὁ ὁποῖος ἐπονομάζεται Βαρσαββᾶς καὶ τὸν Σίλαν, ποὺ ἦσαν προεστῶτες μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν,

23καὶ ἔστειλαν δι᾽ αὐτῶν ἐπιστολὴν ὡς ἑξῆς: «Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ χαιρετίζουν τοὺς ἀδελφοὺς τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας ποὺ προέρχονται ἀπὸ ἐθνικούς.

[24]Ἐπειδὴ ἀκούσαμεν ὅτι μερικοὶ ἀπὸ τὸν κύκλον μας σᾶς ἀνησύχησαν μὲ τὰ
λόγια τους καὶ ἀναστάτωσαν τὸ πνεῦμά σας λέγοντες ὅτι πρέπει νὰ
περιτέμνεσθε καὶ νὰ τηρῆτε τὸν νόμον, ἐνῷ ἐμεῖς δὲν τοὺς ἐδώσαμεν καμμίαν
ἐντολήν,

[25]ἀπεφασίσαμε ὅλοι μαζὶ νὰ διαλέξωμεν ἄνδρας καὶ νὰ τοὺς στείλωμεν σ᾽
ἐσᾶς μαζὶ μὲ τοὺς ἀγαπητούς μας Βαρνάβαν καὶ Παῦλον,

[26]οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν τὴν ζωήν τους είς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ
Χριστοῦ.

[27]Ἐστείλαμεν λοιπὸν τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Σίλαν, οἱ ὁποῖοι καὶ προφορικῶς θὰ
σᾶς ποῦν τὰ ἴδια.

[28]Ὅτι, δηλαδή, ἀπεφασίσθη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ ἀπὸ μᾶς νὰ μὴ σᾶς
ἐπιβληθῇ κανένα περιπλέον βάρος παρὰ τὰ ἑξῆς ούσιώδη:

[29]Νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὰ κρέατα ποὺ ἔχουν προσφερθῆ είς τὰ εἴδωλα, ἀπὸ τὸ
αἷμα, ἀπὸ ὅ, τι ἔχει στραγγαλισθῆ καὶ ἀπὸ τὴν πορνείαν. Ἐὰν φυλάξετε τοὺς
ἑαυτούς σας ἀπὸ αὐτά, καλὰ θὰ κάνετε. Ὑγιαίνετε».

[30]Αύτοὶ λοιπὸν ἔφυγαν καὶ ἦλθαν είς τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἀφοῦ συνήθροισαν
τὴν ὁλομέλειαν, παρέδωσαν τὴν ἐπιστολήν.

[31]Ὅταν τὴν ἐδιάβασαν, ἐχάρησαν διότι τοὺς καθησύχασε.

[32]Ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σίλας, ποὺ ἦσαν καὶ αὐτοὶ προφῆται, εἶπαν πολλὰ ποὺ
ἐνεθάρρυναν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς ἐνίσχυσαν.

[33]Ἀφοῦ δὲ ἔμειναν ἕνα διάστημα, ἔφυγαν μὲ τὰς εὐχὰς τῶν ἀδελφῶν διὰ νὰ
μεταβοῦν είς ἐκείνους ποὺ τοὺς εἶχαν στείλει.

[34][Ὁ Σίλας ὅμως ἀπεφάσισε νὰ μείνῃ ἐκεῖ].

[35]Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἔμειναν είς τὴν Ἀντιόχειαν, καὶ μὲ ἄλλους
πολλοὺς ἐδίδασκαν καὶ ἐκήρυτταν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἀποχωρίζονται

[36]Ὕστερα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας εἶπε ὁ Παῦλος εἰς τὸν Βαρνάβαν, «Ἂς γυρίσωμε
τώρα νὰ ἐπισκεφθοῦμε τοὺς ἀδελφούς μας εἰς ὅλας τὰς πόλεις ὅπου
ἐκηρύξαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ ἰδοῦμε πῶς εἶναι».

[37]Ὁ Βαρνάβας ἤθελε νὰ πάρῃ μαζί του καὶ τὸν Ἰωάννην ποὺ ὀνομάζεται
ἐπίσης Μᾶρκος.

[38]Ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ συμπαραλάβουν ἐκεῖνον ποὺ τοὺς εἶχε
ἐγκαταλείψει εἰς τὴν Παμφυλίαν καὶ δὲν ἐπῆγε μαζί τους εἰς τὸ ἔργον.

[39]Ἐδημιουργήθηκε ὡς ἐκ τούτου διάστασις ὀξεῖα ὥστε νὰ ἀποχωρισθοῦν ὁ
ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον καὶ ὁ Βαρνάβας, ἀφοῦ παρέλαβε τὸν Μᾶρκον, ἔπλευσε
εἰς τὴν Κύπρον.

[40]Ὁ δὲ Παῦλος ἐδιάλεξε τὸν Σίλαν καὶ ἔφυγε, ἀφοῦ τὸν παρέδωκαν οἱ
ἀδελφοὶ εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ,

[41]διῆλθε δὲ τὴν Συρίαν καὶ τὴν Κιλικίαν καὶ ἐστήριζε τὰς ἐκκλησίας.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 16

Ὁ Τιμόθεος προσκολλᾶται εἰς τὸν Παῦλον εἰς Λύστραν

[1]Ἦλθε καὶ εἰς τὴν Δέρβην καὶ Λύστραν. Ἐκεῖ ὑπῆρχε κάποιος μαθητὴς
ὀνομαζόμενος Τιμόθεος, ἀπὸ μητέρα Ἰουδαίαν, ἡ ὁποία εἶχε πιστέψει, καὶ ἀπὸ
πατέρα Ἕλληνα.

[2]Οἱ ἀδελφοὶ τῶν Λύστρων καὶ τοῦ Ἰκονίου τὸν ἐκτιμοῦσαν πολύ.

[3]Ὁ Παῦλος ἤθελε νὰ πάῃ ὁ Τιμόθεος μαζί του καὶ τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν περιέτεμε
ἐξ αἰτίας τῶν Ἰουδαίων ποὺ εὑρίσκοντο εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, διότι ὅλοι
ἐγνώριζαν ὅτι ὁ πατέρας του ἦτο Ἕλλην.

[4]Καὶ καθὼς περνοῦσαν ἀπὸ τὰς πόλεις, παρέδιδαν εἰς αὐτοὺς τὰς ἀποφάσεις
ποὺ εἶχαν ληφθῆ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους καὶ τοὺς πρεσβυτέρους εἰς τὴν
Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ τὰς τηροῦν.

[5]Καὶ ἔτσι αἱ ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο εἰς τὴν πίστιν καὶ κάθε ἡμέραν ηὔξανε ὁ
ἀριθμός των.

Περιοδεία τοῦ Παύλου εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν

6Ἀφοῦ ἐπέρασαν τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν χώραν τῆς Γαλατίας, ἐπειδὴ ἐμποδίσθησαν ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα νὰ κηρύξουν τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀσίαν,

7ὅταν ἔφθασαν εἰς τὰ μέρη τῆς Μυσίας, προσπαθοῦσαν νὰ βαδίσουν πρὸς τὴν Βιθυνίαν, ἀλλὰ δὲν τοὺς ἄφησε τὸ Πνεῦμα.

8Ἀφοῦ δὲ προσπέρασαν τὴν Μυσίαν, κατέβηκαν εἰς τὴν Τρῳάδα.

9Κατὰ τὴν νύκτα παρουσιάσθηκε ὅραμα εἰς τὸν Παῦλον: κάποιος ἄνδρας Μακεδὼν ἐστέκετο καὶ τὸν παρακαλοῦσε λέγων, «Πέρασε εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ βοήθησέ μας».

10Ὅταν εἶδε τὸ ὅραμα, ἐζητήσαμεν ἀμέσως νὰ φύγωμεν διὰ τὴν Μακεδονίαν, διότι συμπεράναμεν ὅτι ὁ Κύριος μᾶς προσκάλεσε νὰ φέρωμεν εἰς αὐτοὺς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα.

Ὁ Παῦλος ἀποβιβάζεται εἰς Φιλίππους τῆς Μακεδονίας

11Ἀφοῦ λοιπὸν ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Τρῳάδα, ἐπλεύσαμεν κατ΄ εὐθεῖαν εἰς τὴν Σαμοθράκην, τὴν δὲ ἑπομένην εἰς τὴν Νεάπολιν

12καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ εἰς τοὺς Φιλίππους, ἡ ὁποία εἶναι ἡ πρώτη πόλις τῆς περιοχῆς ἐκείνης τῆς Μακεδονίας, μία ἀποικία Ρωμαϊκή, καὶ ἐμείναμεν εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν μερικὲς ἡμέρες.

13Τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἐβγήκαμε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν σὲ μέρος κοντὰ εἰς τὸν ποταμόν, ὅπου ἐνομίζαμεν ὅτι ὑπῆρχε τόπος προσευχῆς καὶ ἐκαθήσαμε καὶ ἐμιλούσαμε στὶς γυναῖκες ποὺ εἶχαν μαζευθῆ ἐκεῖ.

14Κάποια γυναῖκα ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Θυατείρων, ὀνομαζομένη Λυδία, ἡ ὁποία ἐπωλοῦσε πορφύραν, γυναῖκα θεοσεβής, ἄκουε καὶ ὁ Κύριος τῆς ἄνοιξε τὴν καρδιά, διὰ νὰ προσέχῃ εἰς ὅσα ἔλεγε ὁ Παῦλος.

15Ὅταν ἐβαπτίσθηκε αὐτὴ καὶ οἱ οἰκιακοί της, μᾶς εἶπε, «Ἐὰν μὲ ἐκρίνατε ὅτι εἶμαι πιστὴ εἰς τὸν Κύριον, ἐλᾶτε νὰ μείνετε εἰς τὸ σπίτι μου», καὶ μᾶς ἐπίεζε.

16Καθὼς ἐπηγαίναμεν εἰς τὸν τόπον τῆς προσευχῆς μᾶς συνήντησε κάποια ὑπηρέτρια ποὺ εἶχε πνεῦμα μαντικόν, καὶ μὲ τὴν μαντείαν ἔφερνε πολλὰ κέρδη εἰς τοὺς κυρίους της.

[17]Αὐτὴ ἀκολούθησε τὸν Παῦλον καὶ ἐμᾶς καὶ ἐφώναζε, «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶ σᾶς ἀναγγέλλουν τὸν δρόμον τῆς σωτηρίας».

[18]Αὐτὸ τὸ ἔκανε πολλὲς ἡμέρες. Ὁ Παῦλος ἦτο πολὺ ἀγανακτισμένος καὶ στραφεὶς εἶπε εἰς τὸ πνεῦμα, «Σὲ διατάσσω εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ βγῇς ἀπὸ αὐτήν». Καὶ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐβγῆκε.

Φυλάκισις καὶ ἀπελευθέρωσις τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα

[19]Ὅταν ὅμως οἱ κύριοί της εἶδαν ὅτι ἐχάθηκε ἡ ἐλπίδα τῶν κερδῶν τους, ἔπιασαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν καὶ τοὺς ἔσυραν εἰς τὴν ἀγορὰν πρὸς τὰς ἀρχάς,

[20]καὶ ὅταν τοὺς ἔφεραν εἰς τοὺς στρατηγοὺς εἶπαν, «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἰουδαῖοι, δημιουργοῦν ταραχὴν εἰς τὴν πόλιν μας·

[21]κηρύσσουν διδασκαλίας, τὰς ὁποίας ἐμεῖς ποὺ εἴμεθα Ρωμαῖοι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰς παραδεχθοῦμε ἢ νὰ τὰς ἐφαρμόσωμεν».

[22]Ξεσηκώθηκε καὶ ὁ ὄχλος ἐναντίον τους, οἱ δὲ στρατηγοὶ τοὺς ἐξέσχισαν τὰ ἐνδύματα καὶ διέταξαν νὰ τοὺς ραβδίσουν.

[23]Ἀφοῦ τοὺς ἔδωκαν πολλὰ ραβδίσματα, τοὺς ἔρριξαν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ παρήγγειλαν εἰς τὸν δεσμοφύλακα νὰ τοὺς φυλάττῃ καλά.

[24]Αὐτός, ἀφοῦ ἔλαβε τέτοιαν παραγγελίαν, τοὺς ἔβαλε εἰς τὴν πιὸ βαθειὰ φυλακὴν καὶ ἔδεσε τὰ πόδια τους εἰς τὸ ξύλον πρὸς ἀσφάλειαν.

[25]Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας προσηύχοντο καὶ ἔψαλλαν ὕμνους εἰς τὸν Θεόν, καὶ οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι τοὺς ἄκουαν.

[26]Ἔξαφνα ἔγινε σεισμὸς μεγάλος, ὥστε ἐσαλεύθησαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς, καὶ ἀμέσως ἄνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καὶ ὅλων τὰ δεσμὰ ἐλύθηκαν.

[27]Ὅταν ἐξύπνησε ὁ δεσμοφύλαξ καὶ εἶδε ἀνοικτὲς τὶς πόρτες τῆς φυλακῆς, ἔσυρε τὸ μαχαίρι του καὶ ἐπρόκειτο ν᾽ αὐτοκτονήσῃ, ἐπειδὴ ἐνόμιζε ὅτι οἱ φυλακισμένοι εἶχαν φύγει.

[28]Ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος τοῦ ἐφώναξε δυνατά, «Μὴ κάνῃς κανένα κακὸν είς τὸν ἑαυτόν σου, διότι ὅλοι εἴμεθα ἐδῶ».

[29]Ἀφοῦ ἐζήτησε φῶτα, ἐπήδησε μέσα καί, τρομαγμένος, ἔπεσε είς τὰ πόδια τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα.

[30]Ὕστερα τοὺς ὡδήγησε ἔξω καὶ εἶπε, «Κύριοι, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ σωθῶ; ».

[31]Ἐκεῖνοι δὲ εἶπαν, «Πίστεψε είς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ θὰ σωθῇς σὺ καὶ οἱ οἰκιακοί σου».

[32]Καὶ ἐκήρυξαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου είς αὐτὸν καὶ είς ὅλους ποὺ ἦσαν είς τὸ σπίτι του.

[33]Ἐκείνην τὴν νυχτερινὴν ὥραν τοὺς ἐπῆρε καὶ ἔπλυνε τὶς πληγές τους καὶ ἀμέσως κατόπιν ἐβαπτίσθηκε καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι οἱ δικοί του.

[34]Τοὺς ἔφερε είς τὸ σπίτι του, τοὺς ἔδωσε φαγητὸν καὶ ἐχαίρετο μὲ ὅλους τοὺς δικούς του διὰ τὴν πίστιν του είς τὸν Θεόν.

[35]Ὅταν ἔγινε ἡμέρα, ἔστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ραβδούχους μὲ τὴν ἐντολήν: «Ἀπόλυσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους».

[36]Ὁ δεσμοφύλαξ ἀνήγγειλε τὰ λόγια αὐτὰ στὸν Παῦλον καὶ τοῦ εἶπε, «Οἱ στρατηγοὶ ἔστειλαν ἐντολὴν νὰ ἀπολυθῆτε. Τώρα λοιπὸν βγῆτε ἔξω καὶ πηγαίνετε είς τὸ καλό».

[37]Ὁ Παῦλος ὅμως τοὺς εἶπε, «Μᾶς ἔδειραν δημοσίᾳ, χωρὶς νὰ ἔχωμεν δικασθῇ, ἂν καὶ εἴμεθα πολῖται Ρωμαῖοι, μᾶς ἔρριξαν είς τὴν φυλακήν, καὶ τώρα θέλουν νὰ μᾶς βγάλουν ἔξω κρυφά; Ἄ, ὄχι· ἂς ἔλθουν οἱ ἴδιοι νὰ μᾶς βγάλουν».

[38]Οἱ ραβδοῦχοι ἀνήγγειλαν τὰ λόγια αὐτὰ είς τοὺς στρατηγούς, οἱ ὁποῖοι ἐφοβήθηκαν, ὅταν ἄκουσαν ὅτι εἶναι Ρωμαῖοι

[39]καὶ ἦλθαν νὰ τοὺς καταπραΰνουν. Ὕστερα τοὺς ἔβγαλαν ἔξω καὶ τοὺς παρεκάλεσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν πόλιν.

40Όταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν φυλακήν, ἐπῆγαν είς τὸ σπίτι τῆς Λυδίας καὶ ἀφοῦ εἶδαν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τοὺς ἐνίσχυσαν, ἀνεχώρησαν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 17

Εἰς Θεσσαλονίκην

1Ἀφοῦ ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, ἦλθαν είς τὴν Θεσσαλονίκην, ὅπου ὑπῆρχε συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.

2Κατὰ τὴν συνήθειάν του ὁ Παῦλος τοὺς ἐπισκέφθηκε καὶ ἐπὶ τρία Σάββατα συζητοῦσε μαζί τους ἀπὸ τὰς γραφὰς

3καὶ τὰς ἑρμήνευε ἐξηγῶν ὅτι ὁ Χριστὸς ἔπρεπε νὰ πάθῃ καὶ νὰ ἀναστηθῇ ἀπὸ τοὺς νεκρούς. «Αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε, ποὺ ἐγὼ σᾶς κηρύττω, εἶναι ὁ Μεσσίας».

4Μερικοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπείσθησαν καὶ προσεκολλήθησαν είς τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν καὶ ἐπίσης μεγάλος ἀριθμὸς ἀπὸ θεοσεβεῖς Ἕλληνας καὶ πολλὰς γυναῖκας καλῆς κοινωνικῆς τάξεως.

5Ἀλλ᾽ οἱ Ἰουδαῖοι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν ἐπείθοντο ἐζηλοτύπησαν· ἐπῆραν μερικοὺς χυδαίους ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀγοράν, καὶ ἀφοῦ ὠργάνωσαν ὀχλαγωγίαν, ἐθορυβοῦσαν είς τὴν πόλιν, ἦλθαν είς τὸ σπίτι τοῦ Ἰάσωνος καὶ τοὺς ἐζητοῦσαν διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσουν είς τὴν συνέλευσιν τῆς πόλεως.

6Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ δὲν τοὺς εὑρῆκαν, ἔσυραν τὸν Ἰάσωνα καὶ μερικοὺς ἀδελφοὺς είς τοὺς ἄρχοντας τῆς πόλεως καὶ ἐφώναζαν, «Αὐτοὶ ποὺ ἀναστάτωσαν τὴν οίκουμένην, ἦλθαν καὶ ἐδῶ,

7καὶ ὁ Ἰάσων τοὺς ἔχει ὑποδεχθῆ. Ὅλοι αὐτοὶ ἐνεργοῦν ἐνάντια πρὸς τὰς διαταγὰς τοῦ Καίσαρος, λέγοντες ὅτι ὑπάρχει ἄλλος βασιλεύς, ὁ Ἰησοῦς».

8Ὁ λαὸς καὶ οἱ ἄρχοντες τῆς πόλεως ἐταράχθησαν ὅταν ἄκουσαν αὐτά,

9καὶ ἀφοῦ ἔλαβαν τὴν ἀνάλογον ἐγγύησιν ἀπὸ τὸν Ἰάσωνα καὶ τοὺς λοιπούς, τοὺς ἀπέλυσαν.

Εἰς Βέροιαν

10Οἱ ἀδελφοὶ ἀμέσως τὴν νύχτα ἔστειλαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς τὴν Βέροιαν, καὶ ὅταν ἔφθασαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων.

11Αὐτοὶ ἦσαν εὐγενέστεροι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Θεσσαλονίκης καὶ ἐδέχθησαν τὸν λόγον μὲ πᾶσαν προθυμίαν καὶ καθημερινῶς ἐξήταζαν τὰς γραφάς, διὰ νὰ ἰδοῦν ἐὰν ἦσαν ἔτσι τὰ πράγματα.

12Πολλοὶ ἀπ᾽ αὐτοὺς ἐπίστεψαν καὶ ἐπίσης ἀπὸ τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας τῆς καλῆς τάξεως καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ὄχι ὀλίγοι.

13Μόλις ἔμαθαν οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Θεσσαλονίκης ὅτι καὶ εἰς τὴν Βέροιαν ἐκηρύχθηκε ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθαν καὶ ἐκεῖ διὰ νὰ ξεσηκώσουν τὸν ὄχλον.

14Τότε οἱ ἀδελφοὶ ἔστειλαν ἀμέσως τὸν Παῦλον πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τῆς θαλάσσης, ἐνῷ ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος παρέμειναν ἐκεῖ.

15Οἱ ὁδηγοὶ τοῦ Παύλου τὸν ἔφεραν μέχρις Ἀθηνῶν καὶ ἀφοῦ ἔλαβαν ἐντολὴν διὰ τὸν Σίλαν καὶ τὸν Τιμόθεον νὰ ἔλθουν ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, ἀνεχώρησαν.

Εἰς Ἀθήνας

16Ἐνῷ ὁ Παῦλος τοὺς ἐπερίμενε εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ πνεῦμά του ἐξεγείρετο, ἐπειδὴ ἔβλεπε τὴν πόλιν νὰ εἶναι γεμάτη ἀπὸ εἴδωλα.

17Συζητοῦσε λοιπὸν εἰς τὴν συναγωγὴν μὲ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς θεοσεβεῖς καί, καθημερινῶς εἰς τὴν ἀγοράν, μὲ ἐκείνους ποὺ τυχὸν εὑρίσκοντο ἐκεῖ.

18Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἐπικουρείους καὶ τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους ἦλθαν εἰς ἐπαφὴν μαζί του καὶ μερικοὶ ἔλεγαν, «Τί ἆραγε θέλει νὰ πῇ αὐτὸς ὁ φλύαρος; ». Ἄλλοι ἔλεγαν, «Φαίνεται νὰ εἶναι κῆρυξ ξένων θεῶν». Διότι ἐκήρυττε εἰς αὐτοὺς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως.

19Τὸν ἐπῆραν λοιπὸν καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον καὶ τοῦ εἶπαν, «Μποροῦμε νὰ μάθωμε ποιά εἶναι ἡ καινούργια αὐτὴ διδασκαλία διὰ τὴν ὁποίαν μιλᾶς;

20Κάτι περίεργα πράγματα φέρεις είς τὴν ἀκοήν μας καὶ θέλομε νὰ μάθωμε τί ἆραγε εἶναι αὐτά».

21Ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι ποὺ ἔμεναν ἐκεῖ, δὲν εἶχαν διαθέσιμον χρόνον διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ νὰ λέγουν καὶ νὰ ἀκούουν κάτι νεώτερον.

Ὁμιλία τοῦ Παύλου ἐπὶ τοῦ Ἀρείου Πάγου

22Τότε ὁ Παῦλος ἐστάθηκε είς τὸ μέσον τοῦ Ἀρείου Πάγου καὶ εἶπε, «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, βλέπω ὅτι εἶσθε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως πολὺ θρῆσκοι.

23Διότι καθὼς περνοῦσα καὶ ἐκύτταζα τὰ ἱερά σας, εὐρῆκα καὶ ἕνα βωμόν, είς τὸν ὁποῖον ὑπῆρχε ἐπιγραφή, «Είς τὸν ἄγνωστον Θεόν». Αὐτὸν λοιπὸν ποὺ λατρεύετε, χωρὶς νὰ τὸν ξέρετε, αὐτὸν ἐγὼ σᾶς κηρύττω.

24Ὁ Θεὸς ποὺ ἐδημιούργησε τὸν κόσμον καὶ ὅλα ὅσα εἶναι είς τὸν κόσμον, καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι Κύριος ούρανοῦ καὶ γῆς, δὲν κατοικεῖ σὲ ναοὺς κατασκευασμένους ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων,

25οὔτε ἐξυπηρετεῖται ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων σὰν νὰ εἶχε ἀνάγκην ἀπὸ κάτι, αὐτὸς ποὺ δίνει είς ὅλους ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ γενικῶς ὅλα.

26Ἐδημιούργησε ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπὸ ἕνα αἷμα διὰ νὰ κατοικῇ είς ὅλην τὴν γῆν, ἀφοῦ ὥρισε ὡρισμένας ἐποχὰς καὶ τὰ ὁρόσημα τῆς κατοικίας των,

27διὰ νὰ ζητοῦν τὸν Κύριον μήπως τὸν ψηλαφήσουν καὶ τὸν βροῦν, ἂν καὶ δὲν εἶναι μακρυὰ ἀπὸ καθένα ἀπὸ μᾶς.

28Διότι μέσα σ᾽ αὐτὸν ζοῦμε καὶ κινούμεθα καὶ ὑπάρχομεν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἐκ τῶν ποιητῶν σας ἔχουν πῆ, «Εἴμεθα καὶ γένος του».

29Ἀφοῦ λοιπὸν εἴμεθα γένος τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ νομίζωμεν ὅτι ἡ θεότης μοιάζει μὲ χρυσὸν ἢ ἄργυρον ἢ λίθον, σκαλιστὸν ἔργον τέχνης καὶ ἀνθρωπίνης συλλήψεως.

30Τοὺς χρόνους ἐκείνους τῆς ἀγνοίας παρέβλεψε ὁ Θεὸς καὶ τώρα παραγγέλλει είς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους παντοῦ νὰ μετανοήσουν,

[31]διότι ὥρισε ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κρίνῃ τὴν οἰκουμένην μὲ δικαιοσύνην δι᾽ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὥρισε. Περὶ τούτου ἔδωκε εἰς ὅλους βεβαίωσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν».

[32]Ὅταν ἄκουσαν ἀνάστασιν νεκρῶν, μερικοὶ εἰρωνεύοντο, ἄλλοι εἶπαν, «Θὰ σὲ ἀκούσωμεν καὶ πάλιν διὰ τὸ ζήτημα αὐτό».

[33]Καὶ ἔτσι ὁ Παῦλος ἔφυγε ἀπὸ ἀνάμεσά τους.

[34]Μερικοὶ προσεκολλήθησαν σ᾽ αὐτὸν καὶ ἐπίστεψαν, μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ κάποια γυναῖκα ὀνομαζομένη Δάμαρις καὶ ἄλλοι ἐπίσης.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 18

Εἰς Κόρινθον

[1]Ἔπειτα ἀπὸ αὐτὰ ἀνεχώρησεν ὁ Παῦλος ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον.

[2]Ἐκεῖ εὑρῆκε κάποιον Ἰουδαῖον ποὺ ὠνομάζετο Ἀκύλας καὶ κατήγετο ἀπὸ τὸν Πόντον, καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε ἔλθει ἐσχάτως ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν μαζὶ μὲ τὴν Πρίσκιλλαν τὴν σύζυγόν του, διότι ὁ Κλαύδιος εἶχε διατάξει νὰ φύγουν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὴν Ρώμην. Τοὺς ἐπεσκέφθη,

[3]καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὴν ἴδια τέχνη, ἔμεινε μαζί τους καὶ ἐργαζότανε. Ἦσαν καὶ οἱ δύο σκηνοποιοί.

[4]Κάθε Σάββατον συνωμιλοῦσε εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ ἔπειθε Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας.

[5]Ὅταν ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος κατέβηκαν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, ὁ Παῦλος ἀφωσιώθηκε ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸ κήρυγμα, διακηρύττων εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Μεσσίας.

[6]Ἀλλ᾽ ὅταν αὐτοὶ ἀντετάσσοντο καὶ τὸν ἔβριζαν, ἐτίναξε τὰ ἐνδύματά του καὶ τοὺς εἶπε, «Τὸ αἷμα σας ἂς ἔλθῃ εἰς τὰ κεφάλια σας, ἐγὼ εἶμαι ἀθῶος· ἀπὸ τώρα θὰ πηγαίνω εἰς τοὺς ἐθνικούς».

7Καὶ ἔφυγε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι κάποιου ποὺ ὠνομάζετο Ἰοῦστος, ὁ ὁποῖος ἦτο θεοσεβὴς καὶ τὸ σπίτι του ἦτο παραπλεύρως τῆς συναγωγῆς.

8Ὁ Κρίσπος ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστεψε εἰς τὸν Κύριον μὲ ὅλους τοὺς οἰκιακούς του καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Κορινθίους, ὅταν ἄκουαν, ἐπίστευαν καὶ ἐβαπτίζοντο.

9Μίαν νύχτα εἶπε ὁ Κύριος δι᾽ ὁράματος εἰς τὸν Παῦλον, «Μὴ φοβᾶσαι, ἀλλὰ νὰ μιλᾶς καὶ νὰ μὴ σιωπήσῃς,

10διότι ἐγὼ εἶμαι μαζί σου. Καὶ κανεὶς δὲν θὰ βάλῃ ἐπάνω σου χέρι διὰ νὰ σὲ κακοποιήσῃ, διότι ἔχω πολὺν λαὸν εἰς τὴν πόλιν αὐτήν».

11Καὶ ἔτσι ἐκάθησε ἕνα χρόνο καὶ ἕξη μῆνες καὶ ἐδίδασκε μεταξύ τους τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Γαλλίων καὶ Παῦλος

12Ὅταν ἀνθύπατος τῆς Ἀχαΐας ἦτο ὁ Γαλλίων, ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπετέθησαν σὰν ἕνας ἄνθρωπος ἐναντίον τοῦ Παύλου καὶ τὸν ἔφεραν εἰς τὸ δικαστικὸν βῆμα

13μὲ τὴν κατηγορίαν: «Αὐτὸς πείθει τοὺς ἀνθρώπους νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν ἀντίθετα πρὸς τὸν νόμον».

14Ἐνῷ δὲ ὁ Παῦλος ἐπρόκειτο νὰ ἀρχίσῃ νὰ μιλῆ, εἶπε ὁ Γαλλίων εἰς τοὺς Ἰουδαίους, «Ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ κάποιο ἀδίκημα ἢ ἔγκλημα, τότε φυσικὰ θὰ σᾶς ἐδεχόμουν, ὦ Ἰουδαῖοι,

15ἐὰν ὅμως εἶναι ζήτημα λέξεων καὶ ὀνομάτων καὶ τοῦ δικοῦ σας νόμου, ἐξετάσατέ το σεῖς οἱ ἴδιοι· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ εἶμαι δικαστὴς ἐπὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων.

16Καὶ τοὺς ἔδιωξε ἀπὸ τὸ βῆμα.

17Τότε ὅλοι οἱ Ἕλληνες ἔπιασαν τὸν Σωσθένην τὸν ἀρχισυνάγωγον καὶ τὸν ἐκτυποῦσαν ἐμπρὸς εἰς τὸ βῆμα, καὶ ὁ Γαλλίων ἔμεινε τελείως ἀδιάφορος.

Ὁ Παῦλος ἐπιστρέφει εἰς τὴν Συρίαν

[18]Ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἔμεινε ἀκόμη ἀρκετὲς ἡμέρες, ἀπεχαιρέτησε τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἔπλευσε πρὸς τὴν Συρίαν, ἦσαν δὲ μαζί του ἡ Πρίσκιλλα καὶ ὁ Ἀκύλας. Είς τὰς Κεγχρεὰς ἔκοψε τὰ μαλλιά του, διότι εἶχε τάξιμο.

[19]Ὅταν ἔφθασε είς τὴν Ἔφεσον, ἐκείνους τοὺς ἄφησε, αὐτὸς δὲ ἐμπῆκε είς τὴν συναγωγὴν καὶ συζητοῦσε μὲ τοὺς Ἰουδαίους.

[20]Ὅταν δὲ τὸν παρεκάλεσαν νὰ μείνῃ μαζί τους περισσότερον χρόνον, δὲν συγκατένευσε,

[21]ἀλλὰ τοὺς ἀπεχαιρέτησε καὶ εἶπε, «Πρέπει πάντως τὴν ἑορτὴν ποὺ ἔρχεται νὰ τὴν κάνω είς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ θὰ ἐπιστρέψω πάλιν σ᾽ ἐσᾶς, ἐὰν θέλῃ ὁ Θεός». Καὶ ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὴν Ἔφεσον.

[22]Ὅταν ἀποβιβάσθηκε είς τὴν Καισάρειαν, ἀνέβηκε καὶ ἐχαιρέτησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ὕστερα κατέβηκε είς τὴν Ἀντιόχειαν.

[23]Ἀφοῦ ἔμεινε ἐκεῖ ὀλίγον καιρόν, ἔφυγε καὶ διήρχετο κατὰ σειρὰν τὴν χώραν τῆς Γαλατίας καὶ τὴν Φρυγίαν στηρίζων ὅλους τοὺς μαθητάς.

Ὁ Ἀπολλῶς εἰς τὴν Ἔφεσον

[24]Κάποιος Ἰουδαῖος ποὺ ὠνομάζετο Ἀπολλώς, Ἀλεξανδρινὸς τὴν καταγωγήν, εἶχε ἔλθει είς τὴν Ἔφεσον. Ἦτο ἀνὴρ εὔγλωττος καὶ δυνατὸς είς τὰς γραφάς.

[25]Αὐτὸς εἶχε κατηχηθῆ είς τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου καὶ μὲ πνεῦμα θερμὸν ἐμιλοῦσε καὶ ἐδίδασκε μὲ ἀκρίβειαν τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Κύριον, ἂν καὶ ἐγνώριζε μόνον τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

[26]Ἐμιλοῦσε μὲ θάρρος είς τὴν συναγωγήν, ὅταν δὲ τὸν ἄκουσαν ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα, τὸν ἐπῆραν κοντά τους καὶ τοῦ ἀνέπτυξαν ἀκριβέστερα τὴν διδασκαλίαν τοῦ Θεοῦ.

[27]Ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μεταβῇ είς τὴν Ἀχαΐαν, οἱ ἀδελφοὶ τὸν ἐνεθάρρυναν καὶ ἔγραψαν είς τοὺς ἐκεῖ μαθητὰς νὰ τὸν δεχθοῦν, ὅταν δὲ ἔφθασε, πολὺ ἐβοήθησε ἐκείνους ποὺ εἶχαν πιστέψει διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ,

[28]διότι μὲ δύναμιν ἀνεσκεύαζε τοὺς Ἰουδαίους δημοσίᾳ καὶ ἀπεδείκνυε διὰ τῶν γραφῶν ὅτι ὁ Μεσσίας εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 19

Μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἰς τὴν Ἔφεσον

1Ἐνῷ ὁ Ἀπολλῶς ἦτο εἰς τὴν Κόρινθον, ὁ Παῦλος ἐπέρασε τὰ μεσόγεια μέρη καὶ ἦλθε εἰς τὴν Ἔφεσον. Ἐκεῖ εὑρῆκε μερικοὺς μαθητὰς

2καὶ τοὺς ἐρώτησε, «Ἐλάβετε Πνεῦμα Ἅγιον, ὅταν ἐπιστέψατε; ». Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, «Οὔτε κἂν ἔχομεν ἀκούσει ἂν ὑπάρχῃ Πνεῦμα Ἅγιον».

3Τότε τοὺς εἶπε, «Εἰς τί λοιπὸν ἐβαπτισθήκατε; ». Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν, «Εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου».

4Ὁ Παῦλος τότε εἶπε, «Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας καὶ ἔλεγε εἰς τὸν λαὸν νὰ πιστέψουν εἰς ἐκεῖνον ποὺ ἔρχεται μετὰ ἀπὸ αὐτόν, δηλαδὴ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν».

5Ὅταν ἄκουσαν αὐτό, ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ·
6καὶ ὅταν ὁ Παῦλος ἔβαλε τὰ χέρια ἐπάνω τους, ἦλθε εἰς αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καὶ μιλοῦσαν γλώσσας καὶ ἐπροφήτευαν.

7Ἦσαν δὲ ὅλοι περὶ τοὺς δώδεκα.

Ὁ Παῦλος εἰς τὴν Ἔφεσον

8Κατόπιν ὁ Παῦλος ἐπῆγε εἰς τὴν συναγωγήν, καὶ ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἐμιλοῦσε μὲ θάρρος. Συζητοῦσε καὶ ἔπειθε τοὺς Ἰουδαίους περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

9Ἀλλ᾽ ὅταν μερικοὶ ἄρχισαν νὰ γίνωνται ἰσχυρογνώμονες καὶ ἠρνοῦντο νὰ πιστέψουν, κακολογοῦντες τὴν διδασκαλίαν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀκροατάς, τότε ἔφυγε ἀπὸ αὐτούς, ἐπῆρε μαζί του τοὺς μαθητὰς καὶ εἶχε συζητήσεις καθημερινῶς εἰς τὴν σχολὴν κάποιου ὀνομαζομένου Τυράννου.

10Αὐτὸ συνεχίσθη ἐπὶ δύο χρόνια, καὶ ἔτσι ὅλοι οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἀσίαν ἄκουσαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες.

11Καὶ ὁ Θεὸς ἐνεργοῦσε διὰ τοῦ Παύλου θαύματα ὄχι ἀπὸ τὰ συνήθη,

12ὥστε μανδήλια ἢ περιζώματα ἀπὸ τὸ σῶμά του ἐφέροντο εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἐλευθερώνοντο ἀπὸ τὰς ἀσθενείας των καὶ ἔβγαιναν ἀπὸ αὐτοὺς τὰ πονηρὰ πνεύματα.

13Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς περιοδεύοντας Ἰουδαίους ἐξορκιστὰς ἐπεχείρησαν νὰ προφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐπάνω είς ἐκείνους ποὺ εἶχαν πνεύματα πονηρὰ λέγοντες, «Σᾶς ἐξορκίζομεν διὰ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Παῦλος κηρύσσει».

14Ἦσαν δὲ ἑπτὰ υἱοὶ κάποιου Σκευᾶ, Ἰουδαίου ἀρχιερέως, ποὺ ἔκαναν αὐτό.

15Τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν τοὺς ἀπεκρίθη, «Τὸν Ἰησοῦν τὸν ξέρω καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσης τὸν ξέρω· ἀλλὰ σεῖς ποιοί εἶσθε; »,

16καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ εἶχε τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν ὥρμησε ἐναντίον τους, τοὺς κατέβαλε καὶ τοὺς ἐκακοποίησε, ὥστε ἔφυγαν ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκεῖνο γυμνοὶ καὶ τραυματισμένοι.

17Αὐτὸ ἔγινε γνωστὸν είς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας ποὺ κατοικοῦσαν είς τὴν Ἔφεσον καὶ τοὺς κατέλαβε ὅλους φόβος, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐδοξάζετο.

18Καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ εἶχαν πιστέψει ἤρχοντο καὶ ἐξωμολογοῦντο καὶ ἔλεγαν τὰς πράξεις των.

19Πολλοὶ δὲ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἠσχολοῦντο είς τὴν μαγείαν ἔφεραν τὰ βιβλία τους καὶ τὰ ἔκαιαν ἐνώπιον ὅλων καὶ ὑπελόγισαν τὴν ἀξίαν τους καὶ εὑρῆκαν ὅτι ἄξιζαν πενῆντα χιλιάδες ἀργύρια.

20Ἔτσι ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διεδίδετο καὶ ἐπεβάλλετο μὲ δύναμιν.

Σχέδια τοῦ Παύλου

21Μετὰ τὰ γεγονότα αὐτά, ὁ Παῦλος ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν καὶ νὰ μεταβῇ είς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔλεγε: «Ἀφοῦ μεταβῶ ἐκεῖ, πρέπει νὰ ἰδῶ καὶ τὴν Ρώμην».

22Καὶ ἀφοῦ ἔστειλε είς τὴν Μακεδονίαν δύο ἀπὸ τοὺς βοηθούς του, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἔραστον, αὐτὸς ἔμεινε ὀλίγον ἀκόμη χρόνον είς τὴν Ἀσίαν.

Ταραχὴ είς τὴν Ἔφεσον

23Κατ᾽ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔγινε ὄχι ὀλίγη ταραχὴ διὰ τὴν διδασκαλίαν.

24Κάποιος ὀνομαζόμενος Δημήτριος χρυσοχόος, ὁ ὁποῖος κατεσκεύαζε ναοὺς ἀργυροὺς τῆς Ἀρτέμιδος, ἔδινε είς τοὺς τεχνίτας ὄχι ὀλίγην ἐργασίαν.

25Αὐτὸς τοὺς συγκέντρωσε μαζὶ μὲ τοὺς ἐργάτας τῆς τέχνης αὐτῆς καὶ τοὺς εἶπε, «Ἄνδρες, γνωρίζετε καλὰ ὅτι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ εύημερία μας,

26καὶ βλέπετε καὶ ἀκοῦτε ὅτι αὐτὸς ὁ Παῦλος ἔπεισε καὶ μετέστρεψε ἀρκετὸν κόσμον ὄχι μόνον τῆς Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν ὅλης τῆς Ἀσίας μὲ τὸ νὰ λέγῃ ὅτι θεοὶ κατασκευαζόμενοι μὲ τὰ χέρια δὲν εἶναι θεοί.

27Ὄχι μόνον δὲ τὸ ἐπάγγελμά μας αὐτὸ κινδυνεύει νὰ δυσφημισθῇ ἀλλὰ καὶ ὁ ναὸς τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος νὰ περιφρονηθῇ καὶ νὰ χάσῃ τὴν μεγαλοπρέπειάν της, αὐτὴ τὴν ὁποίαν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οίκουμένη λατρεύει».

28Ὅταν ἄκουσαν αὐτὰ ὡργίσθησαν καὶ ἐφώναζαν λέγοντες, «Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων».

29Καὶ ἦτο ὅλη ἡ πόλις γεμάτη ταραχὴν καὶ ὥρμησαν ὅλοι μαζὶ είς τὸ θέατρον, σύροντες μαζί τους τὸν Γάϊον καὶ τὸν Ἀρίσταρχον, Μακεδόνας, συνοδοιπόρους τοῦ Παύλου.

30Ὁ Παῦλος ἤθελε νὰ παρουσιασθῇ είς τὴν συνέλευσιν ἀλλὰ δὲν τὸν ἄφηναν οἱ μαθηταί.

31Μερικοὶ ἐπίσης ἀπὸ τοὺς Ἀσιάρχας, οἱ ὁποῖοι ἦσαν φίλοι του, ἔστειλαν πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλοῦσαν νὰ μὴ ἐκτεθῇ μεταβαίνων είς τὸ θέατρον.

32Ἐν τῷ μεταξὺ μερικοὶ ἐφώναζαν ἕνα πρᾶγμα καὶ ἄλλοι ἄλλο, διότι ἡ συνέλευσις εὑρίσκετο είς σύγχυσιν καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἐγνώριζαν διατί εἶχαν συγκεντρωθῇ.

33Μερικοὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον ἔσπρωξαν πρὸς τὰ ἐμπρὸς κάποιον Ἀλέξανδρον, τὸν ὁποῖον παρουσίασαν οἱ Ἰουδαῖοι. Ὁ Ἀλέξανδρος, ἀφοῦ ἔνευσε μὲ τὸ χέρι, ἤθελε νὰ ἀπολογηθῇ πρὸς τὸν λαόν.

34Ὅταν ὅμως τὰ πλήθη ἐκατάλαβαν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, ὅλοι μὲ μιὰ φωνὴ ἐφώναζαν ἐπὶ δύο περίπου ὧρες: «Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων».

35Τότε ὁ γραμματεύς, ἀφοῦ καθησύχασε τὸν ὄχλον, εἶπε, «Ἄνδρες Ἐφέσιοι,
ὑπάρχει κανεὶς ἄνθρωπος ποὺ δὲν ξέρει ὅτι ἡ πόλις τῶν Ἐφεσίων εἶναι ὁ
ἐπιμελητὴς τοῦ ναοῦ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ ἀγάλματος ποὺ
ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανόν;

36Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὰ εἶναι ἀναντίρρητα, πρέπει νὰ μένετε ἥσυχοι καὶ νὰ μὴ
κάνετε ἀπερίσκεπτα πράγματα.

37Ἐφέρατε τοὺς ἄνδρας τούτους, οἱ ὁποῖοι οὔτε ἱερόσυλοι εἶναι οὔτε
βλασφημοῦν τὴν θεάν σας.

38Ἐὰν ἑπομένως ὁ Δημήτριος καὶ οἱ συντεχνῖταί του ἔχουν κατηγορίαν
ἐναντίον κάποιου, ὑπάρχουν ἡμέραι δικάσιμοι, ὑπάρχουν καὶ ἀνθύπατοι, ἂς
μηνύσῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

39Ἐὰν ὅμως ζητᾶτε κάτι ἄλλο, αὐτὸ θὰ λυθῇ εἰς τὴν νόμιμον συνέλευσιν.

40Διότι κινδυνεύομεν νὰ κατηγορηθοῦμε διὰ στάσιν διὰ τὰ σημερινὰ ἐπεισόδια,
ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει καμμία αἰτία, μὲ τὴν ὁποίαν νὰ μπορέσωμε νὰ
δικαιολογήσωμεν τὴν ταραχὴν αὐτήν».

41Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, διέλυσε τὴν συνέλευσιν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 20

Ὁ Παῦλος εἰς Μακεδονίαν, Ἑλλάδα καὶ Τρῳάδα

1Ὅταν ἔπαυσε ὁ θόρυβος, ὁ Παῦλος ἐκάλεσε τοὺς μαθητάς, τοὺς
ἀπεχαιρέτησε καὶ ἔφυγε διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2Ἀφοῦ ἐπέρασε ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ ἐστήριξε τοὺς Χριστιανοὺς διὰ πολλῶν
ὁμιλιῶν, ἦλθε εἰς τὴν Ἑλλάδα.

3Ἐκεῖ ἔμεινε τρεῖς μῆνες, καὶ ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ πλεύσῃ εἰς τὴν Συρίαν, ἔγινε
συνωμοσία ἐναντίον του ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ δι᾽ αὐτὸ ἀπεφασίσθη νὰ
ἐπιστρέψῃ διὰ τῆς Μακεδονίας.

4Τὸν συνώδευαν δὲ μέχρι τῆς Ἀσίας ὁ Σώπατρος ἀπὸ τὴν Βέροιαν, ἀπὸ τοὺς
Θεσσαλονικεῖς ὁ Ἀρίσταρχος καὶ Σέκουνδος, ὁ Γάϊος ἀπὸ τὴν Δέρβην, ὁ
Τιμόθεος, καὶ οἱ Ἀσιᾶται Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.

5Αὐτοὶ ἔφυγαν πρωτήτερα καὶ μᾶς ἐπερίμεναν εἰς τὴν Τρῳάδα.

6Ἐμεῖς ἐπήγαμε διὰ θαλάσσης ἀπὸ τοὺς Φιλίππους μετὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἑορτῆς τῶν ἀζύμων, καὶ τοὺς συναντήσαμεν ἐντὸς πέντε ἡμερῶν εἰς τὴν Τρῳάδα, ὅπου ἐμείναμεν ἑπτὰ ἡμέρας.

Ὁ Εὔτυχος

7Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἐνῷ οἱ μαθηταὶ ἦσαν μαζεμένοι, διὰ τὴν κλάσιν τοῦ ἄρτου, ὁ Παῦλος τοὺς ἐμιλοῦσε, ἐπειδὴ ἐπρόκειτο νὰ ἀναχωρήσῃ τὴν ἄλλην ἡμέραν, καὶ συνέχισε τὴν ὁμιλίαν του ἕως τὰ μεσάνυχτα.

8Ὑπῆρχαν πολλαὶ λαμπάδες εἰς τὸ ἀνῶγι, ὅπου ἤμεθα μαζεμένοι.

9Κάποιος δὲ νέος, ὀνομαζόμενος Εὔτυχος, ὁ ὁποῖος ἐκαθότανε εἰς τὸ παράθυρον, εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ μεγάλη νύστα ἐπειδὴ ὁ Παῦλος παρέτεινε τὴν ὁμιλίαν του καί, κυριευθεὶς ὑπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸν τρίτον ὄροφον καὶ τὸν ἐσήκωσαν νεκρόν.

10Ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος κατέβηκε, ἔπεσε ἐπάνω του καὶ ἀφοῦ τὸν ἀγκάλιασε, εἶπε, «Μὴ ἀνησυχῆτε, διότι ἡ ψυχή του εἶναι μέσα του».

11Κατόπιν ἀνέβηκε, ἔκανε τὴν κλάσιν τοῦ ἄρτου καὶ ἔφαγε· ὕστερα ἐμίλησε ἐπὶ ἀρκετὸν μέχρι τῆς αὐγῆς καὶ ἀνεχώρησε.

12Τὸν νέον τὸν ἐπῆραν ζωντανὸν καὶ πολὺ παρηγορήθηκαν.

Μετάβασις εἰς Μίλητον

13Ἐμεῖς ἐπήγαμεν ἐνωρίτερα εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἀπεπλεύσαμεν εἰς τὴν Ἄσσον, διότι ἀπ᾽ ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ παραλάβωμεν τὸν Παῦλον. Ἔτσι εἶχε κανονίσει, διότι αὐτὸς θὰ ἐπήγαινε πεζός.

14Ὅταν μᾶς συνήντησεν εἰς τὴν Ἄσσον, τὸν ἐπήραμεν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Μυτιλήνην.

15Ἀπ᾽ ἐκεῖ ἀπεπλεύσαμεν καὶ τὴν ἑπομένην ἐφθάσαμεν ἀντίκρυ τῆς Χίου· τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπλησιάσαμεν τὴν Σάμον, ἐμείναμεν εἰς τὸ Τρωγύλλιον καὶ τὴν ἑπομένην ἤλθαμεν εἰς τὴν Μίλητον,

16διότι ὁ Παῦλος εἶχε ἀποφασίσει νὰ προσπεράσωμεν τὴν Ἔφεσον διὰ νὰ μὴ χρονοτριβήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν. Ἦτο βιαστικὸς διὰ νὰ βρίσκεται εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐὰν τοῦ ἦτο δυνατόν, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἀποχαιρετιστήριος ὁμιλία τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου

17Ἀπὸ τὴν Μίλητον ἔστειλε εἰς τὴν Ἔφεσον καὶ ἐκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18Ὅταν δὲ ἦλθαν πρὸς αὐτόν, τοὺς εἶπε, «Ξέρετε πῶς ἔζησα μαζί σας ὅλον τὸν χρόνον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν ποὺ ἐπάτησα εἰς τὴν Ἀσίαν,

19ὑπηρετῶν τὸν Κύριον μὲ πᾶσαν ταπεινοφροσύνην καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ δοκιμασίας ποὺ μοῦ συνέβησαν ἀπὸ τὰς συνωμοσίας τῶν Ἰουδαίων.

20Ξέρετε ὅτι δὲν παρέλειψα νὰ σᾶς πῶ τίποτε ἀπὸ ὅσα ἦσαν γιὰ τὸ καλό σας, καὶ νὰ σᾶς διδάξω δημοσίᾳ καὶ εἰς τὰ σπίτια σας,

21κηρύττων ἐντόνως, καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, μετάνοιαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ πίστιν εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

22Καὶ τώρα, δεμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, πηγαίνω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ χωρὶς νὰ ξέρω τί θὰ μοῦ συμβῇ ἐκεῖ,

23παρὰ μόνον ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σὲ κάθε πόλιν μὲ βεβαιώνει ὅτι μὲ περιμένουν φυλακίσεις καὶ θλίψεις.

24Ἀλλὰ δὲν λογαριάζω τίποτε, οὔτε θεωρῶ τὴν ζωήν μου πολύτιμη, ἀρκεῖ νὰ τελειώσω τὸν δρόμον μου μὲ χαρὰν καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τὴν ὁποίαν ἔλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ κηρύξω τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25Καὶ τώρα ἐγὼ ξέρω ὅτι δὲν θὰ ἰδῆτε πλέον τὸ πρόσωπόν μου ὅλοι ἐσεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἔμεινα καὶ ἐκήρυξα τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26Διὰ τοῦτο σᾶς βεβαιῶ τὴν σημερινὴν ἡμέραν, ὅτι εἶμαι ἀθῶος ἀπὸ τὸ αἷμα ὅλων σας.

27Διότι δὲν παρέλειψα νὰ σᾶς διακηρύξω ὁλόκληρον τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ.

[28]Προσέχετε λοιπὸν τοὺς ἑαυτούς σας καὶ ὁλόκληρον τὸ ποίμνιον, είς τὸ ὁποῖον τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σᾶς ἐτοποθέτησε ἐπισκόπους, διὰ νὰ ποιμαίνετε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἀπέκτησε μὲ τὸ δικό του αἷμα.

[29]Διότι ξέρω τοῦτο, ὅτι μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου θὰ μποῦν μεταξύ σας λύκοι ἄγριοι καὶ δὲν θὰ φεισθοῦν τὸ ποίμνιον,

[30]καὶ ἀπὸ σᾶς τοὺς ἰδίους θὰ ἐγερθοῦν ἄνδρες οἱ ὁποῖοι θὰ διαστρέψουν τὴν ἀλήθειαν διὰ νὰ παρασύρουν τοὺς μαθητὰς ὥστε νὰ ἀκολουθήσουν αὐτούς.

[31]Διὰ τοῦτο νὰ εἶσθε ἄγρυπνοι καὶ νὰ θυμᾶσθε ὅτι, ἐπὶ τριετίαν νύχτα καὶ ἡμέραν, δὲν ἔπαυσα νὰ νουθετῶ τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς μὲ δάκρυα.

[32]Καὶ τώρα, ἀδελφοί, σᾶς ἀφιερώνω είς τὸν Θεὸν καὶ είς τὸν λόγον τῆς χάριτός του, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν δύναμιν νὰ αὐξήσῃ τὴν οἰκοδομήν σας καὶ νὰ σᾶς δώσῃ κληρονομίαν μεταξὺ ὅλων τῶν ἁγιασμένων.

[33]Δὲν ἐπεθύμησα κανενὸς τὸ χρῆμα ἢ τὸ χρυσάφι ἢ τὸν ρουχισμόν.

[34]Ξέρετε σεῖς οἱ ἴδιοι ὅτι τὰς ἀνάγκας τὰς δικάς μου καὶ τῶν συντρόφων μου ἐξυπηρέτησαν τὰ χέρια μου αὐτά.

[35]Σᾶς ἔδειξα, μὲ κάθε τρόπον, ὅτι ἔτσι μὲ τὸν κόπον τῆς ἐργασίας σας πρέπει νὰ βοηθᾶτε τοὺς ἀδυνάτους καὶ νὰ θυμᾶσθε τὰ λόγια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ποὺ εἶπε αὐτὸς ὁ ἴδιος: «Εἶναι εὐτυχέστερον νὰ δίνῃ κανεὶς παρὰ νὰ παίρνῃ».

[36]Καὶ ὅταν εἶπε αὐτά, ἐγονάτισε μὲ ὅλους καὶ προσευχήθηκε.

[37]Ὅλοι τότε ἔκλαιαν καὶ ἀγκάλιαζαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἐφιλοῦσαν.

[38]Ἐλυπήθησαν περισσότερον μὲ ἐκεῖνο ποὺ εἶπε, ὅτι δὲν θὰ ἰδοῦν πλέον τὸ πρόσωπόν του. Τὸν συνώδευσαν δὲ ἕως τὸ πλοῖον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 21

Ἀπὸ Μίλητον εἰς Τύρον

[1]Ὅταν τοὺς ἀποχωρισθήκαμε καὶ ἀναχωρήσαμε, ἤλθαμεν κατ᾽ εὐθεῖαν είς τὴν Κῶ, τὴν δὲ ἑπομένην είς τὴν Ρόδον καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ είς τὰ Πάταρα.

2Ἐκεῖ εὑρήκαμε πλοῖον ποὺ θὰ ἐπήγαινε εἰς τὴν Φοινίκην, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιβιβασθήκαμε καὶ ἀναχωρήσαμε.

3Ὅταν διακρίναμε τὴν Κύπρον, τὴν ἀφήσαμεν ἀριστερά, καὶ ἐπλέαμε πρὸς τὴν Συρίαν, προσεγγίσαμεν δὲ εἰς τὴν Τύρον, διότι ἐκεῖ τὸ πλοῖον θὰ ξεφόρτωνε.

4Ἐπήγαμε καὶ εὑρήκαμε τοὺς μαθητὰς καὶ ἐμείναμεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέρες. Οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν τοῦ Πνεύματος ἔλεγαν εἰς τὸν Παῦλον νὰ μὴ ἀνεβῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

5Ἀλλ᾽ ὅταν συμπληρώσαμε τὶς ἡμέρες τῆς διαμονῆς μας, ἐφύγαμεν, ὅλοι δὲ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις μᾶς συνώδευαν ἕως ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Εἰς τὸ ἀκρογιάλι ἐγονατίσαμε καὶ προσευχηθήκαμε, ἀφοῦ δὲ ἀποχαιρετήσαμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐμπήκαμε εἰς τὸ πλοῖον,

6ἐνῷ ἐκεῖνοι ἐπέστρεψαν εἰς τὰ σπίτια τους.

Εἰς Καισάρειαν

7Ἐπλεύσαμεν τὸ διάστημα ἀπὸ τὴν Τύρον καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, ὅπου ἐχαιρετήσαμεν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐμείναμεν μαζί τους μίαν ἡμέραν.

8Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀναχωρήσαμεν καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Καισάρειαν, ἐπήγαμε δὲ εἰς τὸ σπίτι τοῦ Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτά, καὶ ἐμείναμεν μαζί του.

9Εἶχε τέσσερις θυγατέρες παρθένους, αἱ ὁποῖαι ἐπροφήτευαν.

10Εἴχαμε μείνει ἐκεῖ ἀρκετὲς ἡμέρες ὅτε κατέβηκε ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν κάποιος προφήτης ὀνομαζόμενος Ἄγαβος,

11ὁ ὁποῖος ὅταν μᾶς ἐπεσκέφθη, ἐπῆρε τὴν ζώνην τοῦ Παύλου, τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, καὶ εἶπε, «Αὐτὰ λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον: Εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἔτσι θὰ δέσουν οἱ Ἰουδαῖοι τὸν ἄνδρα εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει αὐτὴ ἡ ζώνη καὶ θὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὰ χέρια τῶν ἐθνικῶν».

12Μόλις ἀκούσαμεν αὐτά, ἐμεῖς καὶ οἱ ἐντόπιοι τὸν παρακαλούσαμε νὰ μὴ ἀνεβῇ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

13 Ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, «Τί κερδίζετε μὲ τὸ νὰ κλαῖτε καὶ νὰ μοῦ ραγίζετε τὴν καρδιά; Ἐγὼ εἶμαι πρόθυμος ὄχι μόνον νὰ δεθῶ ἀλλὰ καὶ νὰ πεθάνω είς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ».

14 Ἀφοῦ δὲν ἐπείθετο, ἡσυχάσαμε καὶ εἴπαμε, «Ἂς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου».

Πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα

15 Ὕστερα ἀπὸ τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἑτοιμασθήκαμε καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἀνεβαίνωμεν πρὸς τὴν Ἱερουσαλήμ.

16 Μαζί μας ἦλθαν καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τῆς Καισαρείας καὶ ἔφεραν κάποιον Μνάσωνα Κύπριον, παλαιὸν μαθητήν, είς τὸ σπίτι τοῦ ὁποίου ἐπρόκειτο νὰ φιλοξενηθοῦμε.

17 Ὅταν ἐφθάσαμεν είς τὰ Ἱεροσόλυμα, οἱ ἀδελφοὶ μᾶς ἐδέχθησαν μὲ χαράν.

Ὁ Παῦλος προσπαθεῖ νὰ ἐξευμενίσῃ τοὺς Ἰουδαίους χριστιανούς

18 Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ὁ Παῦλος ἐπῆγε μαζί μας νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ἰάκωβον καὶ ἦλθαν καὶ ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι.

19 Ἀφοῦ τοὺς ἐχαιρέτησε, τοὺς διηγήθηκε λεπτομερῶς ὅσα ὁ Θεὸς ἔκανε είς τοὺς ἐθνικοὺς διὰ τῆς ὑπηρεσίας του.

20 Αὐτοὶ ὅταν τὰ ἄκουσαν, ἐδόξαζαν τὸν Κύριον καὶ εἶπαν είς τὸν Παῦλον, «Βλέπεις, ἀδελφέ, ὅτι πολλὲς χιλιάδες ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔχουν πιστέψει καὶ ὅλοι εἶναι ζηλωταὶ τοῦ νόμου.

21 Ἐπληροφορήθησαν ὅμως γιὰ σένα ὅτι διδάσκεις ὅλους τοὺς Ἰουδαίους, ποὺ ζοῦν μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, ἀποστασίαν ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, διότι τοὺς λέγεις νὰ μὴ περιτέμνουν τὰ παιδιά τους οὔτε νὰ τηροῦν τὰ ἔθιμα.

22 Τί πρέπει νὰ γίνῃ λοιπόν; Χωρὶς ἄλλο θὰ μαζευθῇ πλῆθος, διότι θὰ ἀκούσουν ὅτι ἦλθες.

23 Κάνε λοιπὸν ὅ, τι σοῦ ποῦμε. Ἔχομεν τέσσερις ἄνδρες ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους τάξιμο.

24Πάρε τους μαζί σου, κάνε τὸ τυπικὸν τοῦ καθαρισμοῦ μαζί τους καὶ πλήρωσε τὰ ἔξοδά τους διὰ τὸ ξύρισμα τῆς κεφαλῆς καὶ ἔτσι ὅλοι θὰ μάθουν ὅτι τίποτε ἀπὸ ὅσα ἔχουν πληροφορηθῆ γιὰ σένα δὲν εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ ὅτι καὶ σὺ ὁ ἴδιος ἐξακολουθεῖς νὰ φυλάττῃς τὸν νόμον.

25Ὡς πρὸς δὲ τοὺς ἐθνικοὺς ποὺ ἐπίστεψαν, τοὺς ἐγνωστοποιήσαμεν μὲ ἐπιστολὴν τὴν ἀπόφασίν μας νὰ μὴ τηροῦν τίποτε ἀπὸ αὐτὰ παρὰ νὰ ἀπέχουν ἀπὸ κρέας ποὺ ἔχει προσφερθῆ εἰς τὰ εἴδωλα, ἀπὸ αἷμα, ἀπὸ ὅ, τι ἔχει στραγγαλισθῆ καὶ ἀπὸ τὴν πορνείαν».

26Τότε ὁ Παῦλος ἐπῆρε τοὺς ἄνδρας, καὶ τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἔκανε τὸ τυπικὸν τοῦ καθαρισμοῦ μαζί τους καὶ ἐμπῆκε εἰς τὸν ναόν, διὰ νὰ δηλώσῃ πότε θὰ ἔχουν συμπληρωθῆ αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ καὶ νὰ προσφερθῇ θυσία διὰ τὸν καθένα ἀπὸ αὐτούς.

Ταραχὴ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ σύλληψις τοῦ Παύλου

27Ὅταν ἐπρόκειτο νὰ συμπληρωθοῦν αἱ ἑπτὰ ἡμέραι, οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ ἦσαν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, τὸν εἶδαν εἰς τὸν ναόν, ξεσήκωσαν ὅλον τὸν λαὸν καὶ τὸν συνέλαβαν

28φωνάζοντες, «Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθᾶτε! Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ παντοῦ διδάσκει ὅλους κατὰ τοῦ λαοῦ, τοῦ νόμου καὶ τοῦ τόπου τούτου, ἀκόμη δὲ καὶ Ἕλληνας ἔμπασε εἰς τὸν ναὸν καὶ ἐμόλυνε τὸν ἅγιον τοῦτον τόπον».

29Διότι εἶχαν ἰδῆ προηγουμένως τὸν Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον εἰς τὴν πόλιν μαζί του καὶ ὑπέθεσαν ὅτι ὁ Παῦλος τὸν εἶχε φέρει εἰς τὸν ναόν.

30Καὶ ὅλη ἡ πόλις εἶχε ἐξεγερθῆ καὶ εἶχε συρρεύσει λαός. Ἔπιασαν τὸν Παῦλον, τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ ἀμέσως ἔκλεισαν οἱ πόρτες.

31Ἐνῷ δὲ ἐζητοῦσαν νὰ τὸν σκοτώσουν, ἔφθασε ἡ εἴδησις εἰς τὸν χιλίαρχον τῆς φρουρᾶς ὅτι ὁλόκληρη ἡ Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἀνάστατη.

32Αὐτὸς ἐπῆρε ἀμέσως στρατιῶτες καὶ ἑκατοντάρχους καὶ ἔτρεξε ἐναντίον τους. Ὅταν ἐκεῖνοι εἶδαν τὸν χιλίαρχον καὶ τοὺς στρατιῶτες, ἔπαυσαν νὰ κτυποῦν τὸν Παῦλον.

33Ὁ χιλίαρχος ἐπλησίασε, τὸν ἔπιασε καὶ διέταξε νὰ δεθῇ μὲ δύο ἁλυσίδες· ὕστερα ἐρώτησε ποιός εἶναι καὶ τί εἶχε κάνει.

34Μεταξὺ τοῦ ὄχλου μερικοὶ ἐφώναζαν τοῦτο καὶ ἄλλοι ἐκεῖνο. Ἐπειδὴ δὲ δὲν μποροῦσε νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθειαν ἐξ αἰτίας τοῦ θορύβου, διέταξε νὰ ὁδηγηθῇ είς τὸν στρατῶνα.

35Ὅταν ἔφθασε ὁ Παῦλος είς τὰ σκαλιά, ἐδέησε νὰ βασταχθῇ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες ἐξ αἰτίας τῆς βίας τοῦ ὄχλου,

36διότι ἀκολουθοῦσε πλῆθος λαοῦ καὶ ἔκραζε, «Ἐξαφάνισέ τον».

37Ἐνῷ ἐπρόκειτο ὁ Παῦλος νὰ είσαχθῇ είς τὸν στρατῶνα, λέγει είς τὸν χιλίαρχον, «Ἐπιτρέπεται νὰ σοῦ πῶ κάτι; ». Καὶ ἐκεῖνος εἶπε, «Ὥστε ξέρεις ἑλληνικά;

38Δὲν εἶσαι λοιπὸν σὺ ὁ Αἰγύπτιος ποὺ ἐπαναστάτησε πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν καὶ ὡδήγησε είς τὴν ἔρημον τέσσερις χιλιάδες τρομοκράτας; ».

39Ὁ Παῦλος ἀπεκρίθη, «Ἐγὼ εἶμαι Ἰουδαῖος ἀπὸ τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, πολίτης ὄχι ἀσήμου πόλεως. Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ μιλήσω είς τὸν λαόν».

40Αὐτὸς τὸ ἐπέτρεψε, καὶ ὁ Παῦλος ἐστάθηκε είς τὰ σκαλιὰ καὶ ἔνευσε μὲ τὸ χέρι είς τὸν λαόν. Ὅταν ἐπεκράτησε ἡσυχία, τοὺς προσεφώνησε είς τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον καὶ εἶπε:

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 22

Ὁμιλία τοῦ Παύλου πρὸς τοὺς Ἰουδαίους

1«Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκοῦστέ με τώρα νὰ ἀπολογοῦμαι σ᾽ ἐσᾶς».

2Ὅταν ἄκουσαν ὅτι τοὺς προσφωνοῦσε είς τὴν Ἑβραϊκὴν διάλεκτον, ἡσύχασαν ἀκόμη περισσότερον. Καὶ συνέχισε,

3«Ἐγὼ εἶμαι Ἰουδαῖος, ἐγεννήθηκα εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, ἀλλ᾽ ἀνατράφηκα εἰς τὴν πόλιν αὐτήν· ὡς μαθητὴς τοῦ Γαμαλιὴλ ἔμαθα μὲ ἀκρίβειαν τὸν πατρικὸν νόμον καὶ ἤμουν ζηλωτὴς τοῦ Θεοῦ, καθὼς εἶσθε ὅλοι σεῖς σήμερα.

4Τὴν νέαν αὐτὴν διδασκαλίαν κατεδίωξα μέχρι θανάτου καὶ παρέδιδα ἁλυσοδεμένους σὲ φυλακὲς ἄνδρες καὶ γυναῖκες,

5ὅπως ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ δι᾽ ἐμὲ καὶ ὅλον τὸ σῶμα τῶν πρεσβυτέρων, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβα καὶ ἐπιστολὰς πρὸς τοὺς συναδέλφους τῆς Δαμασκοῦ καὶ ἐπήγαινα διὰ νὰ φέρω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ δεμένους καὶ ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἐκεῖ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν.

6Ἐνῷ ἐβάδιζα καὶ ἐπλησίαζα εἰς τὴν Δαμασκόν, αἰφνιδίως κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἄστραψε γύρω μου μεγάλο φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

7Ἔπεσα εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἄκουσα φωνὴν νὰ μοῦ λέγῃ, «Σαούλ, Σαούλ, γιατί μὲ καταδιώκεις; ».

8Ἐγὼ ἀπεκρίθην, «Ποιός εἶσαι, Κύριε; ». Καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, τὸν ὁποῖον σὺ καταδιώκεις».

9Ἐκεῖνοι ποὺ ἦσαν μαζί μου εἶδαν τὸ φῶς καὶ ἐφοβήθηκαν, δὲν ἄκουσαν ὅμως τὴν φωνὴν ἐκείνου ποὺ μοῦ μιλοῦσε.

10Εἶπα τότε, «Τί νὰ κάνω, Κύριε; ». Ὁ δὲ Κύριος μοῦ εἶπε, «Σήκω, πήγαινε εἰς τὴν Δαμασκὸν καὶ ἐκεῖ θὰ σοῦ ποῦν ὅλα ὅσα εἶναι καθωρισμένα διὰ σὲ νὰ κάνῃς».

11Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἔβλεπα ἀπὸ τὴν λάμψιν τοῦ φωτὸς ἐκείνου, μὲ ὡδηγοῦσαν ἀπὸ τὸ χέρι οἱ σύντροφοί μου καὶ ἔτσι ἦλθα εἰς τὴν Δαμασκόν.

12Κάποιος Ἀνανίας, ἄνθρωπος εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, ὁ ὁποῖος εἶχε καλὴν φήμην ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους κατοίκους τῆς Δαμασκοῦ,

13ἦλθε καὶ στάθηκε μπροστά μου καὶ μοῦ εἶπε, «Σαοὺλ ἀδελφέ, ἀπόκτησε πάλιν τὸ φῶς σου». Καὶ ἀμέσως ὕψωσα τὸ βλέμμα μου πρὸς αὐτόν.

[14]Αὐτὸς δὲ μοῦ εἶπε, «Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας σὲ προώρισε νὰ μάθῃς τὸ θέλημά του καὶ νὰ ἰδῇς τὸν Δίκαιον καὶ νὰ ἀκούσῃς φωνὴν ἀπὸ τὸ στόμα του.

[15]Διότι θὰ τοῦ εἶσαι μάρτυς εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους δι᾽ ὅσα εἶδες καὶ ἄκουσες.

[16]Καὶ τώρα γιατί χρονοτριβεῖς; Σήκω καὶ βαπτίσου καὶ πλύσου ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας σου ἀφοῦ ἐπικαλεσθῇς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου».

[17]Ὅταν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐνῷ προσευχόμουν εἰς τὸν ναόν, περιέπεσα εἰς ἔκστασιν

[18]καὶ τὸν εἶδα, μοῦ ἔλεγε δέ: «Τρέξε καὶ φύγε γρήγορα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, διότι δὲν θὰ δεχθοῦν τὴν μαρτυρίαν σου γιὰ μένα».

[19]Καὶ ἐγὼ εἶπα, «Κύριε, αὐτοὶ ξέρουν ὅτι ἐγὼ ἐφυλάκιζα καὶ ἔδερνα εἰς τὰς συναγωγὰς ἐκείνους ποὺ ἐπίστευαν σ᾽ ἐσένα.

[20]Καὶ ὅταν ἐχύνετο τὸ αἷμα τοῦ Στεφάνου τοῦ μάρτυρά σου, ἤμουν καὶ ἐγὼ παρὼν καὶ συγκατένευα εἰς τὸν φόνον του καὶ ἐφύλαγα τὰ ἐνδύματα ἐκείνων ποὺ τὸν ἐφόνευαν».

[21]Καὶ αὐτὸς μοῦ εἶπε, «Πήγαινε, διότι ἐγὼ θὰ σὲ στείλω μακρυὰ εἰς ἐθνικούς».

Ὁ Παῦλος ἐπικαλεῖται τὴν ἰδιότητά του τοῦ Ρωμαίου πολίτου

[22]Ἕως αὐτὸ τὸ σημεῖον τοῦ λόγου τὸν ἄκουαν, ἀλλὰ ὕστερα ἄρχισαν νὰ φωνάζουν, «Ἐξαφάνισε ἀπὸ τὴν γῆν ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον, διότι δὲν πρέπει νὰ ζῇ».

[23]Ἐπειδὴ δὲ ἐφώναζαν καὶ ἔρριχναν τὰ ἐνδύματά τους καὶ ἐσκόρπιζαν σκόνιν εἰς τὸν ἀέρα,

[24]ὁ χιλίαρχος διέταξε νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸν στρατῶνα καὶ νὰ τὸν ἀνακρίνουν μὲ μαστιγώσεις διὰ νὰ μάθῃ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν κατακραυγὴν αὐτὴν ἐναντίον του.

[25]Ἀλλ᾽ ὅταν τὸν εἶχαν δέσει διὰ νὰ τὸν μαστιγώσουν, εἶπε ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἑκατόνταρχον ποὺ ἦτο ἐκεῖ, «Σᾶς ἐπιτρέπεται ἀπὸ τὸν νόμον νὰ μαστιγώσετε Ρωμαῖον πολίτην χωρὶς νὰ ἔχῃ καταδικασθῇ; ».

26Ὅταν ἄκουσε αὐτὸ ὁ ἑκατόνταρχος, ἐπῆγε είς τὸν χιλίαρχον καὶ τοῦ εἶπε,
«Πρόσεξε τί πᾶς νὰ κάνῃς, διότι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι Ρωμαῖος πολίτης».

27Ἦλθε τότε ὁ χιλίαρχος καὶ τοῦ εἶπε, «Πές μου, εἶσαι Ρωμαῖος πολίτης; ».
Αύτὸς δὲ εἶπε, «Ναί».

28Καὶ ὁ χιλίαρχος ἀπεκρίθη, «Ἐγὼ μὲ πολλὰ χρήματα ἀπέκτησα τὸ δικαίωμα
τοῦτο τοῦ πολίτου». Ὁ Παῦλος εἶπε, «Ἐγὼ ὅμως τὸ ἔχω ἐκ γενετῆς».

29Τότε ἀπεσύρθησαν ἀμέσως ἐκεῖνοι ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὸν ἀνακρίνουν καὶ ὁ
ἴδιος ὁ χιλίαρχος ἐφοβήθηκε, ὅταν εἶδε ὅτι ὁ Παῦλος εἶναι Ρωμαῖος πολίτης
καὶ τὸν εἶχε δέσει.

Ὁ Παῦλος ἀπολογεῖται ἐνώπιον τοῦ Συνεδρίου

30Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μάθῃ ἀκριβῶς διὰ ποίαν αἰτίαν
κατηγορεῖτο ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τὸν ἔλυσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ διέταξε νὰ
συνέλθουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὁλόκληρον τὸ συνέδριόν τους. Ὕστερα ἔφερε
κάτω τὸν Παῦλον καὶ τοὺς τὸν παρουσίασε.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 23

1Ὁ Παῦλος ἔρριξε τὸ βλέμμα του είς τὸ συνέδριον καὶ εἶπε, «Ἄνδρες ἀδελφοί,
ἐγὼ ἔζησα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἕως σήμερα μὲ τελείως ἀγαθὴν συνείδησιν».

2Ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας τότε διέταξε ἐκείνους ποὺ ἐστέκοντο πλησίον του νὰ
τὸν κτυπήσουν είς τὸ στόμα.

3Ὁ Παῦλος τὸτε τοῦ εἶπε, «Ὁ Θεὸς θὰ κτυπήσῃ σέ, τοῖχε ἀσβεστωμένε·
κάθεσαι ἐκεῖ διὰ νὰ μὲ κρίνῃς σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, καὶ ὅμως παραβαίνεις
τὸν νόμον καὶ διατάσσεις νὰ μὲ κτυπήσουν; ».

4Ἐκεῖνοι ποὺ ἐστέκοντο πλησίον του εἶπαν, «Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ ὑβρίζεις;
».

5Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε, «Δὲν ἐγνώριζα, ἀδελφοί, ὅτι εἶναι ἀρχιερεύς· διότι εἶναι
γραμμένον: Νὰ μὴ κακολογήσῃς ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου».

6Ὅταν ὁ Παῦλος ἀντελήφθη ὅτι μία μερὶς ἦσαν Σαδδουκαῖοι καὶ ἡ ἄλλη
Φαρισαῖοι, ἐφώναξε είς τὸ συνέδριον, «Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ εἶμαι Φαρισαῖος,

υἱὸς Φαρισαίου· διὰ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ἐγὼ δικάζομαι».

7Ὅταν εἶπε αὐτό, ἔγινε φιλονεικία μεταξὺ τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων καὶ ἐδιχάσθηκε τὸ συνέδριον.

8— Οἱ μὲν Σαδδουκαῖοι λέγουν ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις οὔτε ἄγγελος οὔτε πνεῦμα, οἱ δὲ Φαρισαῖοι παραδέχονται καὶ τὰ δύο. —

9Ἔγινε θόρυβος μεγάλος καὶ σηκώθηκαν οἱ γραμματεῖς τῆς μερίδος τῶν Φαρισαίων καὶ φιλονεικοῦσαν λέγοντες, «Κανένα κακὸ δὲν βρίσκομε είς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἐὰν τοῦ μίλησε κάποιο πνεῦμα ἢ κάποιος ἄγγελος, ἂς μὴ πολεμοῦμε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ».

10Ἐπειδὴ δὲ ἔγινε μεγάλη φιλονεικία, ὁ χιλίαρχος ἐφοβήθηκε μήπως διασπαράξουν τὸν Παῦλον καὶ διέταξε τὸ στράτευμα νὰ κατεβῇ, νὰ τὸν πάρουν ἀπὸ αὐτοὺς διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τὸν φέρουν είς τὸν στρατῶνα.

11Τὴν ἑπομένην νύχτα παρουσιάσθηκε είς αὐτὸν ὁ Κύριος καὶ τοῦ εἶπε, «Ἔχε θάρρος, Παῦλε. Διότι ὅπως ἐμαρτύρησες γιὰ μένα είς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔτσι πρέπει νὰ δώσῃς μαρτυρίαν καὶ είς τὴν Ρώμην».

Συνωμοσία τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον τοῦ Παύλου

12Ὅταν ἐξημέρωσε, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους συνωμότησαν καὶ ὡρκίσθησαν νὰ μὴ φάγουν οὔτε νὰ πιοῦν ἕως ὅτου σκοτώσουν τὸν Παῦλον.

13Ἦσαν δὲ περισσότεροι ἀπὸ σαράντα ἐκεῖνοι ποὺ ἔκαναν τὴν συνωμοσίαν αὐτήν·

14καὶ ἐπῆγαν είς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ εἶπαν, «Ἐδεσμευθήκαμε μὲ ὅρκον νὰ μὴ γευθοῦμε τίποτε, ἕως ὅτου σκοτώσωμε τὸν Παῦλον.

15Τώρα λοιπὸν σεῖς καὶ τὸ συνέδριον είδοποιήσατε τὸν χιλίαρχον νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσῃ αὔριον μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι θὰ ἐξετάσετε ἀκριβέστερα τὴν ὑπόθεσίν του· ἐμεῖς δὲ πρὶν πλησιάσῃ, θὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ τὸν σκοτώσωμε».

[16]Ἀλλ᾽ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Παύλου ἄκουσε τὴν ἐνέδραν, ἐπῆγε είς τὸν στρατῶνα, ἐμπῆκε μέσα καὶ τὸ ἀνέφερε είς τὸν Παῦλον.

[17]Ὁ Παῦλος ἐκάλεσεν ἕνα ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους καὶ τοῦ εἶπε, «Ὁδήγησε αὐτὸν τὸν νέον είς τὸν χιλίαρχον, διότι ἔχει νὰ τοῦ πῇ κάτι».

[18]Ὁ ἑκατόνταρχος τὸν ἐπῆρε καὶ τὸν ὡδήγησεν είς τὸν χιλίαρχον, καὶ εἶπε, «Ὁ Παῦλος ποὺ εἶναι φυλακισμένος μὲ ἐκάλεσε καὶ μοῦ εἶπε νὰ φέρω αὐτὸν τὸν νέον σ᾽ ἐσένα, διότι ἔχει κάτι νὰ σοῦ πῇ».

[19]Ὁ χιλίαρχος τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἐπῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τὸν ἐρώτησε, «Τί ἔχεις νὰ μοῦ πῇς; ».

[20]Αὐτὸς δὲ εἶπε, «Οἱ Ἰουδαῖοι συνεφώνησαν νὰ σὲ παρακαλέσουν νὰ φέρῃς τὸν Παῦλον αὔριον είς τὸ συνέδριον, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι θέλουν νὰ μάθουν ἀκριβέστερα γι᾽ αὐτόν.

[21]Ἀλλὰ μὴ τοὺς πιστέψῃς διότι τὸν παραμονεύουν περισσότεροι ἀπὸ σαράντα ἄνδρες οἱ ὁποῖοι ὡρκίσθησαν νὰ μὴ φάγουν οὔτε νὰ πιοῦν, ἕως ὅτου τὸν σκοτώσουν καὶ τώρα εἶναι ἕτοιμοι καὶ περιμένουν τὴν συγκατάθεσίν σου».

[22]Ὁ χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νέον μὲ τὴν ἐντολήν: «Νὰ μὴ πῇς σὲ κανένα ὅτι μοῦ τὰ ἐφανέρωσες».

Ὁ Παῦλος ἀποστέλλεται είς Καισάρειαν

[23]Ὕστερα ἐκάλεσε δύο ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους καὶ τοὺς εἶπε, «Ἑτοιμάστε ἀπὸ τὴν τρίτην νυχτερινὴν ὥραν διακοσίους στρατιώτας διὰ νὰ μεταβοῦν ἕως τὴν Καισάρειαν μαζὶ μὲ ἑβδομῆντα ἱππεῖς καὶ διακοσίους λογχοφόρους.

[24]Νὰ ἔχουν καὶ ζῶα διὰ νὰ καθήσῃ ὁ Παῦλος καὶ νὰ τὸν φέρουν μὲ ἀσφάλειαν είς τὸν Φήλικα τὸν ἡγεμόνα».

[25]Ἔγραψε καὶ ἐπιστολήν, ἡ ὁποία εἶχε τὸν ἑξῆς τύπον:

[26]«Ὁ Κλαύδιος Λυσίας στέλλει χαιρετισμοὺς είς τὸν ἐξοχώτατον ἡγεμόνα Φήλικα.

[27]Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς συνελήφθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἐπρόκειτο νὰ τὸν σκοτώσουν ὅτε ἐπενέβην μὲ τοὺς στρατιώτας καὶ τὸν ἔσωσα, ἐπειδὴ ἔμαθα ὅτι εἶναι Ρωμαῖος πολίτης.

[28]Ἐπειδὴ δὲ ἤθελα νὰ μάθω διὰ ποίαν αἰτίαν τὸν κατηγοροῦσαν, τὸν ἐπῆρα κάτω είς τὸ συνέδριόν τους·

[29]καὶ εἶδα ὅτι κατηγορεῖται διὰ ζητήματα τοῦ νόμου των, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε καμμία κατηγορία ἐναντίον του ποὺ νὰ τιμωρῆται μὲ θάνατον ἢ φυλάκισιν.

[30]Ἐπειδὴ ὅμως μοῦ ἐγνωστοποιήθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἐπίθεσις τῶν Ἰουδαίων ἐναντίον του, τὸν ἔστειλα ἀμέσως πρὸς σέ, καὶ παρήγγειλα ἐπίσης είς τοὺς κατηγόρους νὰ ποῦν ἐνώπιόν σου ὅ, τι ἔχουν ἐναντίον του. Ὑγίαινε».

[31]Οἱ στρατιῶται λοιπὸν, σύμφωνα μὲ τὴν διαταγὴν ποὺ εἶχαν, ἐπῆραν τὸν Παῦλον καὶ τὸν ἔφεραν τὴν νύχτα είς τὴν Ἀντιπατρίδα,

[32]τὴν ἄλλην δὲ ἡμέραν ἄφησαν τοὺς ἱππεῖς νὰ πορευθοῦν μαζί του, αὐτοὶ δὲ ἐπέστρεψαν είς τὸν στρατῶνα.

[33]Ἐκεῖνοι, ὅταν ἦλθαν είς τὴν Καισάρειαν, ἔδωκαν τὴν ἐπιστολὴν είς τὸν ἡγεμόνα καὶ τοῦ παρουσίασαν τὸν Παῦλον.

[34]Ὁ ἡγεμὼν ἐδιάβασε τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὸν ἐρώτησε ἀπὸ ποιάν ἐπαρχίαν εἶναι. Ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Κιλικίαν,

[35]«Θὰ σὲ ἀνακρίνω», εἶπε, «ὅταν ἔλθουν καὶ οἱ κατήγοροί σου». Διέταξε δὲ νὰ τὸν ἔχουν ὑπὸ φρούρησιν είς τὸ διοικητήριον τοῦ Ἡρώδη.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 24

Ὁ Παῦλος δικάζεται ἀπὸ τὸν Ρωμαῖον ἡγεμόνα Φήλικα

[1]Μετὰ πέντε ἡμέρας, κατέβηκε ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μαζὶ μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ κάποιον δικηγόρον Τέρτυλλον, καὶ διετύπωσαν κατηγορίας είς τὸν ἡγεμόνα κατὰ τοῦ Παύλου.

[2]Ὅταν δὲ αὐτὸς ἐκλήθη, ἄρχισε ὁ Τέρτυλλος νὰ τὸν κατηγορῇ, λέγων,

3«Τὸ ὅτι χάρις σ᾽ ἐσέ, ἐξοχώτατε Φῆλιξ, ἀπολαμβάνομεν ἀδιάκοπον εἰρήνην καὶ ὅτι γίνονται ἔργα εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο χάρις εἰς τὴν πρόνοιάν σου, μὲ κάθε τρόπον καὶ παντοῦ τὸ ἀναγνωρίζομεν μὲ μεγάλην εὐγνωμοσύνην.

4Διὰ νὰ μὴ σὲ κουράσω περισσότερον, σὲ παρακαλῶ νὰ ἔχῃς τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀκούσῃς συντόμως.

5Τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν τὸν θεωροῦμεν σὰν πανούκλα καὶ πρόξενον ταραχῆς μεταξὺ ὅλων τῶν Ἰουδαίων εἰς ὅλον τὸν κόσμον, εἶναι δὲ πρωτοστάτης τῆς αἱρέσεως τῶν Ναζωραίων·

6ἀκόμη καὶ τὸν ναὸν ἐπεχείρησε νὰ μολύνῃ. Γι᾽ αὐτὸ τὸν ἐπιάσαμε [καὶ ἠθέλαμε νὰ τὸν κρίνωμεν σύμφωνα μὲ τὸν νόμον μας,

7ἀλλὰ ἦλθε ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος καὶ τὸν ἐπῆρε μὲ μεγάλην βίαν ἀπὸ τὰ χέρια μας,

8διέταξε δὲ τοὺς κατηγόρους του νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν σου.] Ἀφοῦ τὸν ἀνακρίνῃς σὺ ὁ ἴδιος, θὰ μπορέσῃς νὰ μάθῃς δι᾽ ὅλα ὅσα ἐμεῖς τὸν κατηγοροῦμεν».

9Τὴν κατηγορίαν ὑπεστήριξαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες ὅτι ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα.

10Τότε ὁ Παῦλος, ἀφοῦ τοῦ ἔκανε νεῦμα ὁ ἡγεμὼν νὰ μιλήσῃ, εἶπε, «Ἐπειδὴ γνωρίζω ὅτι ἀπὸ πολλὰ χρόνια εἶσαι δικαστὴς εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο, ἀπολογοῦμαι μὲ μεγαλυτέραν προθυμίαν διὰ τὸν ἑαυτόν μου,

11ἐπειδὴ εἶσαι εἰς θέσιν νὰ μάθῃς ὅτι δὲν ἐπέρασαν περισσότερες ἀπὸ δώδεκα ἡμέρες ποὺ ἀνέβηκα διὰ νὰ προσκυνήσω εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

12καὶ δὲν μὲ εὑρῆκαν νὰ συζητῶ μὲ κανένα ἢ νὰ παρακινῶ τὸν λαὸν εἰς ἐπανάστασιν οὔτε εἰς τὸν ναὸν οὔτε εἰς τὰς συναγωγάς, οὔτε εἰς τὴν πόλιν·

13οὔτε μποροῦν νὰ ἀποδείξουν ἐκεῖνα ποὺ τώρα μὲ κατηγοροῦν.

14Ὁμολογῶ δὲ σ᾽ ἐσὲ τοῦτο, ὅτι κατὰ τὴν διδασκαλίαν ποὺ ὀνομάζουν αἵρεσιν, ἔτσι λατρεύω τὸν Θεὸν τῶν πατέρων μας καὶ πιστεύω ὅλα ποὺ εἶναι γραμμένα εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τοὺς προφήτας,

15καὶ ἔχω ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ δέχονται, ὅτι μέλλει νὰ γίνῃ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, τόσον τῶν δικαίων ὅσον καὶ τῶν ἀδίκων.

16Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ προσπαθῶ μὲ κάθε τρόπον νὰ ἔχω πάντοτε καθαρὰν συνείδησιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

17Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἦλθα διὰ νὰ φέρω εἰς τὸ ἔθνος μου ἐλεημοσύνας καὶ νὰ κάνω θυσίας.

18Κατ᾽ αὐτὴν τὴν περίστασιν μὲ εὑρῆκαν εἰς τὸν ναὸν νὰ ὑποβάλλωμαι εἰς ἁγνισμόν, ὄχι μαζὶ μὲ ὄχλον οὔτε μὲ θόρυβον,

19μερικοὶ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὴν Ἀσίαν, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ παρουσιασθοῦν ἐνώπιόν σου καὶ νὰ μὲ κατηγορήσουν ἐὰν ἔχουν τίποτε ἐναντίον μου.

20Ἢ αὐτοὶ ἐδῶ ἂς ποῦν τί ἀδίκημα μοῦ εὑρῆκαν, ὅταν παρουσιάσθηκα εἰς τὸ συνέδριον,

21ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὸ πρᾶγμα ποὺ ἐφώναξα, ὅταν ἔστεκα μεταξύ τους, δηλαδή, «Διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν δικάζομαι ἀπὸ σᾶς σήμερα».

Ὁ Φῆλιξ ἀναβάλλει τὴν δίκην

22Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ Φῆλιξ, ἀνέβαλε τὴν δίκην, διότι ἐγνώριζε ἀκριβέστερα τὰ σχετικὰ πρὸς τὴν διδασκαλίαν, καὶ εἶπε, «Ὅταν κατεβῇ ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, θὰ ἀποφασίσω ἐπὶ τῆς ὑποθέσεώς σας».

23Διέταξε δὲ τὸν ἑκατόνταρχον νὰ κρατῇ ὑπὸ ἐπιτήρησιν τὸν Παῦλον καὶ νὰ τοῦ παρέχῃ εὐκολίαν καὶ νὰ μὴ ἐμποδίζῃ κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους του νὰ τὸν ὑπηρετῇ ἢ νὰ τὸν ἐπισκέπτεται.

24Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἦλθε ὁ Φῆλιξ μαζὶ μὲ τὴν σύζυγόν του Δρουσίλλαν, ἡ ὁποία ἦτο Ἰουδαία, καὶ καλέσας τὸν Παῦλον, τὸν ἄκουσε νὰ τοῦ μιλῇ περὶ πίστεως εἰς τὸν Χριστόν.

25Ἀλλ᾽ ὅταν ἐμιλοῦσε διὰ ζητήματα δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ μελλούσης κρίσεως, φοβισμένος ὁ Φῆλιξ εἶπε, «Ἐπὶ τοῦ παρόντος πήγαινε καὶ ὅταν θὰ ἔχω καιρὸν θὰ σὲ καλέσω».

26Συγχρόνως ἤλπιζε ὅτι θὰ τοῦ ἐδίδοντο χρήματα ἀπὸ τὸν Παῦλον διὰ νὰ τὸν ἀπολύσῃ· διὰ τοῦτο τὸν ἐκαλοῦσε συχνὰ καὶ μιλοῦσε μαζί του.

27Ὅταν συμπληρώθηκε διετία, τὸν Φήλικα διεδέχθη ὁ Πόρκιος Φῆστος. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Φῆλιξ ἤθελε νὰ κάνῃ χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἄφησε τὸν Παῦλον φυλακισμένον.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 25

Ὁ Παῦλος δικάζεται ἀπὸ τὸν Φῆστον

1Ὁ Φῆστος, τρεῖς ἡμέρας μετὰ τὸν ἐρχομόν του εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἀνέβηκε εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τὴν Καισάρειαν.

2Ὁ ἀρχιερεὺς δὲ καὶ οἱ προύχοντες τῶν Ἰουδαίων διετύπωσαν εἰς αὐτὸν κατηγορίας κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ τὸν παρακαλοῦσαν,

3ζητοῦντες ὡς χάριν ἀπὸ αὐτόν, νὰ τὸν καλέσῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διότι ἐσχεδίαζαν ἐνέδραν διὰ νὰ τὸν σκοτώσουν εἰς τὸν δρόμον.

4Ὁ Φῆστος ἀπεκρίθη ὅτι ὁ Παῦλος εἶναι ὑπὸ ἐπιτήρησιν εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ὅτι ἐπρόκειτο καὶ αὐτὸς νὰ ἀναχωρήσῃ γρήγορα ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

5«Οἱ πρόκριτοι λοιπὸν μεταξύ σας», εἶπε, «ἂς κατεβοῦν μαζί μου καὶ ἂν ὑπάρχῃ τίποτε ἀξιόποινον εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, ἂς τὸν κατηγορήσουν».

6Ἀφοῦ παρέμεινε μεταξύ τους περισσότερον ἀπὸ δέκα ἡμέρες, κατέβηκε εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀφοῦ ἐκάθησε εἰς τὴν δικαστικὴν ἕδραν, διέταξε νὰ φέρουν τὸν Παῦλον.

7Ὅταν αὐτὸς ἔφθασε, τὸν περιεκύκλωσαν οἱ Ἰουδαῖοι ποὺ εἶχαν κατεβῆ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα, διατυπώνοντες πολλὰς καὶ βαρείας κατηγορίας κατὰ τοῦ Παύλου, τὰς ὁποίας δὲν μποροῦσαν νὰ ἀποδείξουν,

8διότι ὁ Παῦλος ἀπολογούμενος ἔλεγε, «Οὔτε κατὰ τοῦ νόμου τῶν Ἰουδαίων, οὔτε κατὰ τοῦ ναοῦ, οὔτε κατὰ τοῦ Καίσαρος ἔκανα κανένα ἁμάρτημα».

9Ἐπειδὴ ὁ Φῆστος ἤθελε νὰ κάνῃ χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀπεκρίθη εἰς τὸν Παῦλον, «Θέλεις νὰ ἀνεβῇς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ νὰ δικασθῇς ἐκεῖ διὰ τὰς κατηγορίας αὐτὰς ἐνώπιόν μου; ».

10Ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος εἶπε, «Βρίσκομαι ἐνώπιον δικαστηρίου τοῦ Καίσαρος, ὅπου πρέπει νὰ δικασθῶ. Εἰς τοὺς Ἰουδαίους δὲν ἔκανα κανένα κακόν, ὅπως πολὺ καλὰ ξέρεις.

11Ἐὰν ἔχω ἄδικον καὶ ἔπραξα κάτι ἄξιον θανάτου, δὲν ζητῶ νὰ ἀποφύγω τὸν θάνατον, ἐὰν ὅμως δὲν στέκῃ καμμία κατηγορία ἀπὸ ἐκείνας ποὺ αὐτοὶ μὲ κατηγοροῦν, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μὲ παραδώσῃ σ᾽ αὐτούς. Ἐπικαλοῦμαι τὸν Καίσαρα».

12Τότε ὁ Φῆστος, ἀφοῦ συνωμίλησε μὲ τοὺς συμβούλους του, ἀπεκρίθη, «Τὸν Καίσαρα ἔχεις ἐπικαλεσθῆ, εἰς τὸν Καίσαρα θὰ μεταβῇς».

Ἀγρίππας καὶ Βερνίκη

13Ἀφοῦ ἐπέρασαν μερικὲς ἡμέρες, ὁ Ἀγρίππας ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Βερνίκη ἔφθασαν εἰς τὴν Καισάρειαν, διὰ νὰ χαιρετίσουν τὸν Φῆστον.

14Ἐπειδὴ δὲ ἔμειναν ἐκεῖ πολλὲς ἡμέρες, ὁ Φῆστος ἀνέφερε εἰς τὸν βασιλέα τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Παύλου. «Ὑπάρχει κάποιος», εἶπε, «ποὺ ἔχει ἀφεθῆ φυλακισμένος ἀπὸ τὸν Φήλικα,

15καὶ ὅταν ἤμουν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων διετύπωσαν κατηγορίας ἐναντίον του καὶ ἐζητοῦσαν τὴν καταδίκην του.

16Τοὺς ἀπεκρίθην ὅτι δὲν εἶναι συνήθεια τῶν Ρωμαίων νὰ παραδίδουν ἕνα ἄνθρωπον εἰς θάνατον προτοῦ ὁ κατηγορούμενος ἔχῃ ἐνώπιόν του τοὺς κατηγόρους καὶ λάβῃ εὐκαιρίαν νὰ ἀπολογηθῇ διὰ τὴν κατηγορίαν.

17Ὅταν λοιπὸν αὐτοὶ ἦλθαν μαζί μου ἐδῶ, χωρὶς καμμίαν ἀναβολήν, τὴν ἑπομένην ἡμέραν, ἀφοῦ ἐκάθησα εἰς τὴν δικαστικὴν ἕδραν, διέταξα νὰ φέρουν τὸν ἄνθρωπον.

18Ὅταν παρουσιάσθηκαν οἱ κατήγοροι, δὲν ἔφεραν καμμίαν κατηγορίαν ἀπὸ ἐκείνας ποὺ ἐγὼ ἐπερίμενα,

[19]ἀλλ᾽ εἶχαν διαφορὰς μαζί του διὰ ζητήματα σχετικὰ μὲ τὴν δικήν τους θρησκείαν καὶ γιὰ κάποιον Ἰησοῦν, ποὺ εἶχε πεθάνει, ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος ἔλεγε ὅτι ζῇ.

[20]Ἐπειδὴ δὲν ἤξερα πῶς νὰ ἐξετάσω τέτοια ζητήματα, ἐρώτησα ἐὰν ἤθελε νὰ μεταβῇ είς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ νὰ δικασθῇ ἐκεῖ.

[21]Ἐπειδὴ ὅμως ὁ Παῦλος ἐπεκαλέσθη νὰ ἀφεθῇ είς τὴν κρίσιν τοῦ Σεβαστοῦ, διέταξα νὰ τὸν φυλάττουν, ἕως ὅτου τὸν στείλω είς τὸν Καίσαρα».

[22]Τότε ὁ Ἀγρίππας εἶπε είς τὸν Φῆστον, «Θὰ ἤθελα νὰ ἀκούσω καὶ ἐγὼ τὸν ἄνθρωπον». Αύτὸς δὲ εἶπε, «Αὔριον θὰ τὸν ἀκούσῃς».

[23]Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἦλθε ὁ Ἀγρίππας καὶ ἡ Βερνίκη μὲ μεγάλην πομπὴν καὶ ἐμπῆκαν είς τὴν αἴθουσαν τῶν ἀκροάσεων μαζὶ μὲ τοὺς χιλιάρχους καὶ τοὺς προύχοντας τῆς πόλεως καὶ κατὰ διαταγὴν τοῦ Φήστου ἔφεραν τὸν Παῦλον.

[24]Τότε εἶπε ὁ Φῆστος, «Βασιλεῦ Ἀγρίππα καὶ ὅσοι εἶσθε ἐδῶ παρόντες μαζί μας, βλέπετε τοῦτον, διὰ τὸν ὁποῖον ὅλος ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς παρουσιάσθηκε σ᾽ ἐμὲ είς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐδῶ, φωνάζοντες ὅτι δὲν πρέπει πλέον αὐτὸς νὰ ζῇ.

[25]Ἀλλ᾽ ἐγὼ δὲν εὑρῆκα νὰ ἔχῃ κάνει τίποτε ἄξιον θανάτου καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἔκανε ἔκκλησιν είς τὸν Σεβαστόν, ἀπεφάσισα νὰ τοῦ τὸν στείλω.

[26]Ἀλλὰ δὲν ἔχω τίποτε τὸ βέβαιον νὰ γράψω είς τὸν κύριόν μου. Διὰ τοῦτο σᾶς τὸν παρουσίασα, καὶ μάλιστα σ᾽ ἐσέ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, διὰ νὰ ἔχω κάτι νὰ γράψω, ἀφοῦ γίνῃ ἡ ἀνάκρισις.

[27]Διότι μοῦ φαίνεται παράλογον νὰ στείλω κάποιον δέσμιον, χωρὶς νὰ δηλώσω καὶ κατηγορίας ἐναντίον του».

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 26

Ἡ ὁμιλία τοῦ Παύλου ἐνώπιον τοῦ Ἀγρίππα

[1]Τότε ὁ Ἀγρίππας εἶπε είς τὸν Παῦλον, «Ἔχεις τὴν ἄδειαν νὰ μιλήσῃς διὰ τὸν ἑαυτόν σου». Καὶ ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι του, ἄρχισε νὰ ἀπολογῆται.

2«Θεωρῶ τὸν ἑαυτόν μου εὐτυχῆ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, διότι ἐνώπιόν σου θὰ ἀπολογηθῶ σήμερα δι᾽ ὅλα ὅσα κατηγοροῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους,

3ἰδίως διότι εἶσαι γνώστης ὅλων τῶν Ἰουδαϊκῶν ἐθίμων καὶ ζητημάτων· διὰ τοῦτο σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ ἀκούσῃς μὲ ὑπομονήν.

4Τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μου ἀπὸ τὴν νεότητά μου, ποὺ ἐπέρασα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μεταξὺ τοῦ ἔθνους μου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ξέρουν ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι.

5Ξέρουν ἀπὸ πολὺν καιρόν, καὶ ἂν θέλουν μποροῦν νὰ τὸ βεβαιώσουν, ὅτι ἐγὼ ἔζησα σύμφωνα πρὸς τὴν πιὸ αὐστηρὴν αἵρεσιν τῆς θρησκείας μας, δηλαδὴ ὡς Φαρισαῖος.

6Καὶ τώρα στέκομαι ἐδῶ καὶ δικάζομαι διὰ τὴν ἐλπίδα μου εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ ἔγινε ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τοὺς πατέρας μας,

7εἰς τὴν ὁποίαν αἱ δώδεκα φυλαί μας ἐλπίζουν νὰ καταλήξουν μὲ τὴν ἀδιάκοπον λατρείαν τους ἡμέραν καὶ νύχτα. Γι᾽ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα κατηγοροῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

8Γιατί θεωρεῖται ἀπὸ σᾶς ἀπίστευτον, ὅτι ὁ Θεὸς ἀνασταίνει νεκρούς;

9Καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος ἐνόμισα ὅτι ἔπρεπε νὰ κάνω πολλὰ ἐναντίον τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

10Αὐτὸ καὶ ἔκανα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πιστοὺς ἔκλεισα εἰς τὰς φυλακάς, λαβὼν τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ σκοτωθοῦν, ἔδωκα καταδικαστικὴν ψῆφον,

11καὶ εἰς ὅλας τὰς συναγωγὰς συχνὰ διὰ τιμωριῶν τοὺς ἠνάγκαζα νὰ βλασφημοῦν καὶ μὲ ὑπερβολικὴν μανίαν τοὺς κατεδίωκα μέχρι καὶ τῶν πόλεων πέραν τῆς Ἰουδαίας.

12Μὲ τέτοιες προθέσεις ἐπήγαινα εἰς τὴν Δαμασκὸν μὲ ἐξουσίαν καὶ ἐντολὴν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς,

13καὶ ἐνῷ προχωροῦσα στὸν δρόμο μου, βασιλεῦ, τὸ μεσημέρι εἶδα φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν λαμπρότερον ἀπὸ τὸν ἥλιον, νὰ λάμπῃ γύρω μου καὶ γύρω ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐβάδιζαν μαζί μου.

[14]Ἐπέσαμεν ὅλοι κάτω είς τὴν γῆν καὶ τότε ἄκουσα φωνὴν νὰ μοῦ λέγῃ είς τὴν ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, «Σαούλ, Σαούλ, γιατί μὲ καταδιώκεις; Εἶναι σκληρὸν γιὰ σὲ νὰ κλωτσᾷς τὸ βούκεντρον».

[15]Ἐγὼ δὲ εἶπα, «Ποιός εἶσαι, Κύριε; », καὶ ὁ Κύριος εἶπε, «Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς, τὸν ὁποῖον σὺ καταδιώκεις.

[16]Ἀλλὰ σήκω καὶ στάσου στὰ πόδια σου, διότι γι᾽ αὐτὸν τὸν σκοπὸν ἐμφανίσθηκα σ᾽ ἐσέ: διὰ νὰ σὲ καταστήσω ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα καὶ γι ᾽ὅσα εἶδες τώρα καὶ γι᾽ ὅσα θὰ ἰδῇς ἀπὸ ἐμέ.

[17]Θὰ σὲ ἐλευθερώνω ἀπὸ τὸν λαὸν αὐτὸν καὶ ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, είς τοὺς ὁποίους ἐγὼ σὲ στέλλω

[18]διὰ νὰ ἀνοίξῃς τὰ μάτια τους ὥστε νὰ ἐπιστραφοῦν ἀπὸ τὸ σκοτάδι είς τὸ φῶς καὶ ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ είς τὸν Θεόν, διὰ νὰ λάβουν διὰ τῆς πίστεως σ᾽ ἐμὲ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ μερίδα μεταξὺ ἐκείνων ποὺ ὁ Θεὸς ἔκανε δικούς του».

[19]Κατόπιν τούτου, βασιλεῦ Ἀγρίππα, δὲν ἔγινα ἀπειθὴς είς τὴν ούράνιον ὀπτασίαν,

[20]ἀλλ᾽ ἐκήρυττα πρῶτα είς τοὺς κατοίκους τῆς Δαμασκοῦ καὶ ὕστερα είς τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ είς ὅλην τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας καὶ είς τοὺς ἐθνικοὺς νὰ μετανοήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν είς τὸν Θεόν, ἀποδεικνύοντες τὴν μετάνοιάν τους μὲ ἔργα.

[21]Αύτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον οἱ Ἰουδαῖοι μὲ συνέλαβαν είς τὸν ναὸν καὶ προσπαθοῦσαν νὰ μὲ σκοτώσουν.

[22]Ἀλλ᾽ εἶχα τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἔτσι ἕως τὴν ἡμέραν αὐτὴν στέκομαι καὶ δίνω μαρτυρίαν σὲ μικροὺς καὶ μεγάλους, χωρὶς νὰ λέγω τίποτε περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ οἱ προφῆται καὶ ὁ Μωϋσῆς εἶπαν ὅτι μέλλουν νὰ γίνουν.

23Δηλαδή, ὅτι ὁ Χριστὸς πρέπει νὰ πάθῃ, καὶ ὅτι, ἐπειδὴ θὰ εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ θὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν, θὰ ἐξαγγείλῃ τὸ φῶς εἰς τὸν Ἰουδαϊκὸν λαὸν καὶ εἰς τοὺς ἐθνικούς».

24Ἐνῷ ἔλεγε αὐτὰ ὁ Παῦλος ἀπολογούμενος, ὁ Φῆστος εἶπε μὲ μεγάλην φωνήν, «Εἶσαι τρελλός, Παῦλε· τὰ πολλὰ γράμματα σὲ φέρουν στὴν τρέλλα».

25«Δὲν εἶμαι τρελλός, ἐξοχώτατε Φῆστε», εἶπε ὁ Παῦλος, «ἀλλὰ λέγω λόγια ἀληθινὰ καὶ συνετά.

26Ξέρει καλὰ τὰ ζητήματα αὐτὰ ὁ βασιλεύς, πρὸς τὸν ὁποῖον καὶ μιλῶ μὲ θάρρος. Δὲν πιστεύω ὅτι τοῦ διαφεύγει κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα, διότι δὲν ἔχουν γίνει στὰ κρυφά.

27Πιστεύεις, βασιλεῦ Ἀγρίππα, εἰς τοὺς προφήτας; Γνωρίζω ὅτι πιστεύεις».

28Ὁ Ἀγρίππας εἶπε εἰς τὸν Παῦλον, «Κοντεύεις νὰ μὲ πείσῃς νὰ γίνω χριστιανός».

29Ὁ δὲ Παῦλος εἶπε, «Θὰ εὐχόμουν εἰς τὸν Θεόν, εἴτε εἰς ὀλίγον, εἴτε εἰς μακρὸν χρόνον, ὄχι μόνον ἐσύ, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι μὲ ἀκούουν σήμερα, νὰ γίνουν τέτοιοι ὅπως εἶμαι ἐγώ, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὲς τὶς ἁλυσίδες».

30Καὶ ὅταν εἶπε αὐτὰ ὁ Παῦλος, ἐσηκώθηκε ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν καὶ ἡ Βερνίκη καὶ ὅσοι ἐκάθοντο μαζί τους,

31καὶ ὅταν ἔφυγαν συνωμιλοῦσαν μεταξύ τους καὶ ἔλεγαν, «Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν κάνει τίποτε ἄξιον θανάτου ἢ φυλακίσεως».

32Ὁ δὲ Ἀγρίππας εἶπε εἰς τὸν Φῆστον, «Θὰ μποροῦσε νὰ εἶχε ἀπολυθῆ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἐὰν δὲν εἶχε ἐπικαλεσθῆ τὸν Καίσαρα».

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 27

Ὁ Παῦλος ἀποπλέει διὰ τὴν Ρώμην. — Εἰς Κρήτην

1Ὅταν ἀπεφασίσθη νὰ ἀποπλεύσωμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρέδωκαν τὸν Παῦλον καὶ μερικοὺς ἄλλους φυλακισμένους εἰς κάποιον ἑκατόνταρχον ὀνομαζόμενον Ἰούλιον, τῆς αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς.

2Ἐπιβιβασθήκαμε εἰς πλοῖον Ἀδραμυττηνόν, ποὺ θὰ ἔπλεε εἰς λιμένας τῆς Ἀσίας, καὶ ξεκινήσαμε, εἴχαμε δὲ μαζί μας τὸν Ἀρίσταρχον, Μακεδόνα ἀπὸ τὴν Θεσσαλονίκην.

3Τὴν ἑπομένην ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Σιδῶνα καὶ ὁ Ἰούλιος ἐφέρθηκε εὐγενικὰ πρὸς τὸν Παῦλον καὶ τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μεταβῇ εἰς τοὺς φίλους του διὰ νὰ τὸν περιποιηθοῦν.

4Ἀπ᾽ ἐκεῖ ἐφύγαμεν καὶ ἐπλεύσαμεν πρὸς τὰ ὑπήνεμα μέρη τῆς Κύπρου, διότι οἱ ἄνεμοι ἦσαν ἀντίθετοι,

5καὶ ἀφοῦ ἐπλεύσαμεν τὸ πέλαγος τῆς Κιλικίας καὶ τῆς Παμφυλίας, ἤλθαμεν εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας.

6Ἐκεῖ ὁ ἑκατόνταρχος εὑρῆκε πλοῖον Ἀλεξανδρινὸν ποὺ προωρίζετο διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ μᾶς ἐπεβίβασεν εἰς αὐτό.

7Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπλέαμεν σιγὰ καὶ μὲ δυσκολίαν ἐφθάσαμεν κοντὰ εἰς τὴν Κνίδον, ἐπειδὴ δὲ ὁ ἄνεμος δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ προχωρήσωμεν, ἐπλεύσαμεν, ὅταν ἐπεράσαμεν τὴν Σαλμώνην, νοτίως τῆς Κρήτης.

8Πλέοντες μὲ κόπον πλησίον τῆς ἀκτῆς, ἤλθαμεν σὲ κάποιον τόπον ποὺ ὠνομάζετο Καλοὶ Λιμένες, πλησίον τοῦ ὁποίου ἦτο ἡ πόλις Λασαία.

9Ἐπειδὴ εἶχε περάσει ἀρκετὸς χρόνος καὶ τὸ ταξίδι ἦτο ἐπικίνδυνον, διότι καὶ ἡ νηστεία εἶχε ἤδη περάσει, ὁ Παῦλος εἶπε,

10«Ἄνδρες, βλέπω ὅτι τὸ ταξίδι θὰ γίνῃ μὲ κακοπάθειαν καὶ μὲ μεγάλην ζημίαν ὄχι μόνον τοῦ φορτίου καὶ τοῦ πλοίου ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς μας».

11Ὁ ἑκατόνταρχος ἐπείθετο μᾶλλον εἰς τὸν κυβερνήτην καὶ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πλοίου παρὰ εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ Παύλου.

12Ἐπειδὴ δὲ ὁ λιμὴν δὲν ἦτο κατάλληλος διὰ νὰ παραχειμάσουν, οἱ περισσότεροι ἦσαν τῆς γνώμης ν᾽ ἀναχωρήσουν ἀπ᾽ ἐκεῖ, μήπως μπορέσουν νὰ φθάσουν εἰς τὸν Φοίνικα, λιμένα τῆς Κρήτης, ὁ ὁποῖος βλέπει πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ καὶ βορειοδυτικά, καὶ νὰ παραχειμάσουν ἐκεῖ.

Θύελλα καὶ ναυάγιον εἰς Μελίτην (Μάλτα)

[13]Όταν ἄρχισε νὰ πνέῃ ἐλαφρὸς νότιος ἄνεμος, ἐνόμισαν ὅτι μποροῦν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιόν τους καί, σηκώσαντες τὴν ἄγκυραν, ἔπλεαν κατὰ μῆκος τῆς Κρήτης, κοντὰ είς τὴν ἀκτήν.

[14]Ἀλλ᾽ ὕστερα ἀπὸ λίγο ξέσπασε ἐναντίον της ἕνας ἀνεμοστρόβιλος ποὺ ὀνομάζεται Εὐροκλύδων.

[15]Ἐπειδὴ δὲ τὸ πλοῖον συμπαρασύρθηκε καὶ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἀντισταθῇ, παρεδόθημεν είς τὸν ἄνεμον καὶ παρεσυρόμεθα.

[16]Όταν δὲ ἐπλεύσαμεν κάτω ἀπὸ κάποιο νησάκι ποὺ ὀνομάζεται Κλαύδη, μόλις κατωρθώσαμεν νὰ γίνωμεν κύριοι τῆς λέμβου·

[17]ἀφοῦ τὴν ἔσυραν ἐπάνω, ἐχρησιμοποιοῦσαν βοηθητικὰ μέσα καὶ ἔζωναν γύρω τὸ πλοῖον μὲ καραβόσχοινο. Ἐπειδὴ δὲ ἐφοβοῦντο μήπως πέσουν ἔξω είς τὴν Σύρτιν, κατέβασαν τὰ πανιὰ καὶ ἐσύροντο ἀπὸ τὸ ρεῦμα.

[18]Ἐπειδὴ ὑποφέραμεν πολὺ ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχήν, ἔρριξαν τὴν ἑπομένην είς τὴν θάλασσαν μέρος τοῦ φορτίου

[19]καὶ κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν, μὲ τὰ χέρια μας ἐρρίξαμε τὸν ἐξοπλισμὸν τοῦ πλοίου.

[20]Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ἥλιος οὔτε ἄστρα ἐφαίνοντο ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ μιὰ φοβερὴ θύελλα ἦτο ἐπάνω μας, εἶχε χαθῆ πλέον κάθε ἐλπίδα νὰ σωθοῦμε.

[21]Ἐπέρασαν ἀρκεταὶ ἡμέραι χωρὶς νὰ ἔχουν φάγει τίποτε, καὶ τότε ὁ Παῦλος ἐστάθηκε μεταξύ τους καὶ εἶπε, «Ἔπρεπε, ὦ ἄνδρες, νὰ ἀκούσετε ἐμὲ καὶ νὰ μὴ ἀναχωρήσετε ἀπὸ τὴν Κρήτην καὶ ἔτσι θὰ ἀποφεύγατε τὴν ταλαιπωρίαν αὐτὴν καὶ τὴν ζημίαν.

[22]Καὶ τώρα σᾶς προτρέπω νὰ ἔχετε θάρρος· κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν πρόκειται νὰ χαθῇ, παρὰ μόνον τὸ πλοῖον.

[23]Διότι μοῦ παρουσιάσθηκε τὴν νύχτα αὐτὴν ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, είς τὸν ὁποῖον ἀνήκω καὶ τὸν ὁποῖον λατρεύω,

[24]καὶ μοῦ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι Παῦλε. Πρέπει νὰ παρουσιασθῇς είς τὸν Καίσαρα καὶ ἰδού, ὁ Θεὸς σοῦ ἐχάρισε ὅλους τοὺς συνταξιδιώτας σου».

25Διὰ τοῦτο ἔχετε θάρρος, ὦ ἄνδρες· πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἔτσι θὰ συμβῇ καθὼς μοῦ ἐλέχθη.

26Πρέπει ὅμως νὰ πέσωμεν ἔξω σὲ κάποιο νησί».

27Τὴν δεκάτην τετάρτην νύχτα, ἐνῷ ἐφερόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ Ἀδριατικὸν πέλαγος, οἱ ναῦται, κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἔνοιωσαν ὅτι κάποια ξηρὰ ἦτο πλησίον.

28Ἐβυθομέτρησαν, εὑρῆκαν εἴκοσι ὀργυιές, ὅταν δὲ πέρασε ὀλίγον διάστημα καὶ πάλιν ἐβυθομέτρησαν, εὑρῆκαν δέκα πέντε ὀργυιές.

29Ἐπειδὴ ἐφοβοῦντο μήπως πέσωμεν σὲ πετρώδεις τόπους, ἔρριξαν ἀπὸ τὴν πρύμναν τέσσερις ἄγκυρες καὶ παρακαλοῦσαν νὰ ξημερώσῃ.

30Ἀλλ᾽ οἱ ναῦται ἐζητοῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ εἶχαν κατεβάσει τὴν λέμβον εἰς τὴν θάλασσαν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι θὰ ρίξουν ἄγκυρες καὶ ἀπὸ τὴν πρώραν.

31Τότε εἶπε ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἑκατόνταρχον καὶ τοὺς στρατιώτας, «Ἐὰν αὐτοὶ δὲν μείνουν εἰς τὸ πλοῖον, δὲν θὰ μπορέσετε σεῖς νὰ σωθῆτε».

32Οἱ στρατιῶται τότε ἀπέκοψαν τὰ σχοινιὰ τῆς λέμβου καὶ τὴν ἄφησαν νὰ πέσῃ ἔξω.

33Ἐνῷ ἐπερίμεναν νὰ ξημερώσῃ, ὁ Παῦλος προέτρεπε ὅλους νὰ φάγουν, λέγων, «Σήμερα εἶναι ἡ δεκάτη τετάρτη ἡμέρα ποὺ εἶσθε εἰς ἀναμονὴν καὶ νηστικοί, χωρὶς νὰ ἔχετε πάρει τίποτε.

34Γι᾽ αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ νὰ φᾶτε, διότι πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σας· κανενὸς ἀπὸ σᾶς δὲν θὰ πέσῃ οὔτε τρίχα τῆς κεφαλῆς του».

35Ὅταν εἶπε αὐτά, ἐπῆρε ψωμί, εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ἐνώπιον ὅλων καὶ ἀφοῦ τὸ ἔκοψε ἄρχισε νὰ τρώγῃ.

36Τότε ἐπῆραν ὅλοι θάρρος καὶ ἔφαγαν καὶ αὐτοί.

37Εἰς τὸ πλοῖον ἤμεθα ἐν συνόλῳ διακόσια ἑβδομῆντα ἕξη πρόσωπα.

38Καὶ ὅταν ἐχόρτασαν ἀπὸ τροφήν, ἐξαλάφρωσαν τὸ πλοῖον ρίχνοντες τὸ σιτάρι είς τὴν θάλασσαν.

39Ὅταν ἔγινε ἡμέρα, δὲν μποροῦσαν νὰ ἀναγνωρίσουν τὴν χώραν, ἀλλὰ παρετήρησαν κάποιον κόλπον μὲ ἀκρογιαλιά, είς τὴν ὁποίαν ἐσχεδίαζαν, ἐὰν ἦτο δυνατόν, νὰ προσαράξουν τὸ πλοῖον.

40Ἔλυσαν λοιπὸν τὶς ἄγκυρες, τὶς ἔρριξαν είς τὴν θάλασσαν, συγχρόνως δὲ ἐχαλάρωσαν τὰ λουριὰ τῶν πηδαλίων, ἐσήκωσαν τὸ πανὶ τῆς πρώρας πρὸς τὴν κατεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου καὶ ἐφέροντο πρὸς τὴν ἀκρογιαλιά.

41Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἔπεσαν σὲ μέρος ποὺ ἐκυκλώνετο είς τὰ δύο μέρη ἀπὸ θάλασσαν, ἔρριξαν τὸ πλοῖον είς τὴν ξηρὰν καὶ ἡ μὲν πρώρα, ἐπειδὴ ἀκούμπησε είς τὴν ἀμμουδιά, ἔμεινε ἀκίνητη, ἐνῷ ἡ πρύμνη ἄρχισε νὰ διαλύεται ἀπὸ τὴν ὁρμὴν τῶν κυμάτων.

42Τότε οἱ στρατιῶται ἐσκέφθησαν νὰ σκοτώσουν τοὺς φυλακισμένους διὰ νὰ μὴ κολυμπήσῃ κανεὶς καὶ φύγῃ.

43Ἀλλ᾽ ὁ ἑκατόνταρχος, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ σώσῃ τὸν Παῦλον, δὲν τοὺς ἄφησε νὰ ἐκτελέσουν τὸ σχέδιόν τους καὶ διέταξε νὰ ριφθοῦν είς τὴν θάλασσαν πρῶτοι ὅσοι ἤξεραν νὰ κολυμποῦν καὶ νὰ κατευθυνθοῦν πρὸς τὴν ξηράν,

44οἱ δὲ λοιποὶ νὰ βγοῦν, ἄλλοι μὲν ἐπάνω σὲ σανίδια, μερικοὶ δὲ ἐπάνω σὲ συντρίμματα τοῦ πλοίου. Καὶ ἔτσι ἐσώθηκαν ὅλοι είς τὴν ξηράν.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ 28

Ὁ Παῦλος εἰς Μελίτην

1Ὅταν ἐσωθήκαμε, τότε ἐμάθαμε ὅτι ἡ νῆσος ὀνομάζεται Μελίτη.

2Οἱ ἰθαγενεῖς μᾶς φέρθηκαν μὲ ἀσυνήθη εὐγένειαν. Μᾶς πῆραν ὅλους κοντὰ σὲ μιὰ φωτιὰ ποὺ εἶχαν ἀνάψει ἐπειδὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχῃ καὶ ἔκανε κρῦο.

3Ὁ Παῦλος ἐμάζεψε ἀρκετὰ φρύγανα καὶ τὰ ἔβαλε στὴν φωτιὰ καὶ τότε ἐβγῆκε μιὰ ἔχιδνα ἕνεκα τῆς θερμότητος καὶ ἐκρεμάσθηκε ἀπὸ τὸ χέρι του.

4Ὅταν οἱ ἰθαγενεῖς εἶδαν τὸ φίδι νὰ κρέμεται ἀπὸ τὸ χέρι του, ἔλεγαν μεταξύ τους: «Ἐξάπαντος φονηὰς πρέπει νὰ εἶναι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ἀφοῦ ἐνῷ ἐξέφυγε ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἡ θεία δίκη δὲν τὸν ἄφησε νὰ ζήσῃ».

5Ἀλλ᾽ ὁ Παῦλος ἐτίναξε τὸ φίδι στὴν φωτιὰ καὶ δὲν ἔπαθε τίποτε.

6Ἐκεῖνοι ἐπερίμεναν νὰ πρησθῇ ἢ νὰ πέσῃ ἔξαφνα νεκρός, ἀλλ᾽ ἀφοῦ ἐπερίμεναν πολλὴν ὥραν χωρὶς νὰ ἰδοῦν νὰ τοῦ συμβῇ κανένα κακό, ἄλλαξαν γνώμην καὶ ἔλεγαν ὅτι εἶναι θεός.

7Γύρω ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχαν κτήματα ποὺ ἀνῆκαν είς τὸν πρῶτον τοῦ νησιοῦ ποὺ ὠνομάζετο Πόπλιος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδέχθηκε καὶ μᾶς ἐφιλοξένησε φιλόφρονα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες.

8Συνέβη δὲ νὰ εἶναι ὁ πατέρας τοῦ Ποπλίου κατάκοιτος ἀπὸ πυρετοὺς καὶ δυσεντερίαν. Ὁ Παῦλος τὸν ἐπισκέφθηκε καὶ ἀφοῦ προσευχήθηκε καὶ ἔβαλε τὰ χέρια ἐπάνω του, τὸν ἐθεράπευσε.

9Ἔπειτα ἀπὸ αὐτό, καὶ οἱ λοιποὶ είς τὸ νησί, ποὺ ἦσαν ἄρρωστοι, ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν καὶ ἐθεραπεύοντο,

10μᾶς ἐτίμησαν δὲ μὲ πολλὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης, καὶ ὅταν ἐφύγαμε μᾶς ἔδωκαν καὶ τὰ ἀναγκαῖα τρόφιμα.

Συνεχίζεται τὸ ταξίδι πρὸς τὴν Ρώμην

11Μετὰ τρεῖς μῆνας ἀναχωρήσαμεν μὲ πλοῖον Ἀλεξανδρινόν, τὸ ὁποῖον εἶχε παραχειμάσει είς τὸ νησὶ καὶ εἶχε γιὰ σῆμα τοὺς Διοσκούρους.

12Προσεγγίσαμεν είς τὰς Συρακούσας καὶ ἐμείναμεν ἐκεῖ τρεῖς ἡμέρες.

13Ἀπ᾽ ἐκεῖ, ἀφοῦ περιήλθομεν τὴν νῆσον, ἐφθάσαμεν είς τὸ Ρήγιον. Μετὰ μίαν ἡμέραν ἔπνευσε νότιος ἄνεμος καὶ ἤλθαμεν είς Ποτιόλους ἐντὸς δύο ἡμερῶν.

14Ἐκεῖ εὑρήκαμε ἀδελφοὺς καὶ μᾶς παρεκάλεσαν νὰ μείνωμεν ἑπτὰ ἡμέρες μαζί τους. Καὶ ἔτσι ἤλθαμεν είς τὴν Ρώμην.

15Οἱ ἐκεῖ ἀδελφοί, ὅταν ἄκουσαν γιὰ μᾶς, ἦλθαν μέχρι τοῦ Ἀππίου Φόρου καὶ τῶν Τριῶν Ταβερνῶν διὰ νὰ μᾶς προϋπαντήσουν καὶ ὅταν ὁ Παῦλος τοὺς εἶδε εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν καὶ ἔλαβε θάρρος.

16Ὅταν ἐμπήκαμε είς τὴν Ρώμην, ὁ ἑκατόνταρχος παρέδωκε τοὺς φυλακισμένους είς τὸν στρατοπεδάρχην, ἀλλ᾽ είς τὸν Παῦλον ἐπετράπη νὰ μένῃ μόνος του μαζὶ μὲ τὸν στρατιώτην ποὺ τὸν ἐφύλαγε.

Ὁ Παῦλος συζητεῖ μὲ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Ρώμης

17Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας, ὁ Παῦλος προσκάλεσε τοὺς προύχοντας ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους· καὶ ὅταν ἐμαζεύθηκαν τοὺς εἶπε, «Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ ποὺ δὲν ἔκανα τίποτε ἐναντίον τοῦ λαοῦ μας ἢ τῶν πατρικῶν ἐθίμων, παραδόθηκα δέσμιος ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα είς τὰ χέρια τῶν Ρωμαίων,

18οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ μὲ ἀνέκριναν, ἤθελαν νὰ μὲ ἀπολύσουν, διότι δὲν ὑπῆρχε σ᾽ ἐμὲ τίποτε ἄξιον θανάτου.

19Ἀλλ᾽ οἱ Ἰουδαῖοι ἔφεραν ἀντιρρήσεις καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Καίσαρα· ὄχι διότι εἶχα νὰ κατηγορήσω γιὰ τίποτε τὸ ἔθνος μου.

20Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἐζήτησα νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ νὰ σᾶς μιλήσω, διότι ἐξ αἰτίας τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ εἶμαι δεμένος μὲ τὴν ἁλυσίδα αὐτήν».

21Αὐτοὶ δὲ τοῦ εἶπαν, «Ἐμεῖς οὔτε ἐπιστολὰς ἐπήραμεν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, οὔτε ἦλθε κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς νὰ ἐκθέσῃ ἢ νὰ πῇ τίποτε κακὸ γιὰ σένα.

22Ἀλλ᾽ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ σένα ποιά εἶναι τὰ φρονήματά σου· διότι διὰ τὴν θρησκευτικὴν αὐτὴν αἵρεσιν γνωρίζομεν ὅτι παντοῦ κατηγορεῖται».

23Ἀφοῦ δὲ τοῦ ὥρισαν ἡμέραν, ἦλθαν είς αὐτὸν πολλοὶ ἐκεῖ ποὺ ἔμενε, είς τοὺς ὁποίους ἀνέπτυσσε τὸ θέμα, δίδων μαρτυρίαν διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ προσπαθῶν νὰ τοὺς ἀποδείξῃ τὰ σχετικὰ μὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως καὶ ἀπὸ τοὺς Προφήτας. Αὐτὸ ἐγίνετο ἀπὸ τὸ πρωῒ ἕως τὸ βράδυ.

24Καὶ μερικοὶ μὲν ἐπείθοντο ἀπὸ ὅσα ἐλέγοντο, ἐνῷ ἄλλοι δὲν ἐπίστευαν.

25Ἐπειδὴ διαφωνοῦσαν μεταξύ τους, ἔφυγαν, ἀφοῦ ὁ Παῦλος τοὺς εἶπε ἕνα λόγον: «Πόσον ὀρθὰ ἐμίλησε τὸ Πεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ τοῦ Ἡσαΐα τοῦ προφήτου είς τοὺς πατέρας μας,

26όταν εἶπε: Πήγαινε είς τὸν λαὸν τοῦτον καὶ πές: Θὰ ἀκοῦτε καλά, ἀλλὰ ποτὲ
δὲν θὰ καταλάβετε καὶ θὰ κυττάζετε καλὰ ἀλλὰ ποτὲ δὲν θὰ ἰδῆτε.

27Διότι ἔγινε ἀναίσθητη ἡ καρδιὰ τοῦ λαοῦ τούτου καὶ βαρειὰ ἀκούουν μὲ τὰ
αὐτιά τους καὶ ἔκλεισαν τὰ μάτια τους, μὴ τυχὸν ἰδοῦν μὲ τὰ μάτια καὶ
ἀκούσουν μὲ τὰ αὐτιὰ καὶ καταλάβουν μὲ τὴν καρδιὰ καὶ μετανοήσουν καὶ
ἐγὼ τοὺς θεραπεύσω.

28Ἂς εἶναι λοιπὸν γνωστὸν σ᾽ ἐσᾶς ὅτι είς τὰ ἔθνη ἀπεστάλη ἡ σωτηρία αὐτὴ
τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ θὰ ἀκούσουν».

29[Καὶ ἀφοῦ εἶπε αὐτά, ἔφυγαν οἱ Ἰουδαῖοι καὶ εἶχαν μεγάλην συζήτησιν
μεταξύ τους].

Ἐπίλογος

30Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος ὁλόκληρην διετίαν σὲ δικό του μισθωμένο σπίτι καὶ
ἐδέχετο ὅλους ποὺ ἐπήγαιναν σ᾽ αὐτὸν

31καὶ ἐκήρυττε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδίδασκε τὰ σχετικὰ μὲ τὸν
Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν μὲ παρρησίαν καὶ χωρὶς ἐμπόδια.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 1

Χαιρετισμοί

1Ὁ Παῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλεσμένος ἀπόστολος, ξεχωρισμένος διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ,

2τὸ ὁποῖον εἶχε ἀπὸ πρὶν ὑποσχεθῆ ὁ Θεὸς διὰ τῶν προφητῶν του εἰς τὰς ἁγίας γραφάς,

3περὶ τοῦ Υἱοῦ του, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς, ἐγεννήθηκε ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Δαυΐδ,

4διακηρύχθηκε δὲ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ μὲ δύναμιν κατὰ τὸ Πνεῦμα ἁγιωσύνης διὰ τῆς ἀναστάσεώς του ἐκ νεκρῶν, δηλαδὴ περὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας,

5διὰ τοῦ ὁποίου ἐλάβαμε χάριν καὶ ἀποστολήν, νὰ κηρύξωμεν ὑπακοὴν εἰς τὴν πίστιν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη χάριν τοῦ ὀνόματός του,

6μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶσθε καὶ σεῖς καλεσμένοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

7γράφω εἰς ὅλους ποὺ βρίσκονται εἰς τὴν Ρώμην, τοὺς ἀγαπητοὺς τοῦ Θεοῦ, τοὺς καλεσμένους νὰ εἶναι ἅγιοι. Χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ Παῦλος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ρώμην

8Ἐν πρώτοις εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ ὅλους σας, διότι ἡ πίστις σας διαλαλεῖται εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

9Μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεός, τὸν ὁποῖον ὑπηρετῶ μὲ τὸ πνεῦμά μου εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Υἱοῦ του, ὅτι σᾶς ἐνθυμοῦμαι χωρὶς διακοπήν,

10καὶ πάντοτε παρακαλῶ εἰς τὰς προσευχάς μου, μήπως, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θὰ ἔχω τὴν εὐτυχίαν ἐπὶ τέλους νὰ ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς.

11Διότι ἔχω ζωηρὴν ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς ἰδῶ, διὰ νὰ σᾶς μεταδώσω χάρισμα πνευματικόν, ὥστε νὰ στηριχθῆτε,

12δηλαδὴ νὰ ἐνθαρρυνθοῦμε μαζί, ὅταν θὰ εἶμαι μεταξύ σας, διὰ τῆς ἀμοιβαίας πίστεως, τῆς δικῆς σας καὶ τῆς δικῆς μου.

13Δὲν θέλω νὰ ἀγνοῆτε, ἀδελφοί, ὅτι πολλὲς φορὲς εἶχα τὴν πρόθεσιν νὰ ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς, ἀλλὰ μέχρι σήμερα ἐμποδίσθηκα, διὰ νὰ ἔχω κάποιον καρπὸν καὶ μεταξύ σας καθὼς καὶ μεταξὺ τῶν λοιπῶν ἐθνικῶν.

14Εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς μὴ Ἕλληνας, εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς ἀμορφώτους εἶμαι χρεώστης.

15Γι᾿ αὐτό, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ, εἶμαι πρόθυμος νὰ κηρύξω τὸ εὐαγγέλιον καὶ σ᾿ ἐσᾶς ποὺ βρίσκεσθε εἰς τὴν Ρώμην.

Ἡ φύσις τοῦ εὐαγγελίου

16Διότι δὲν ἐντρέπομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ πρὸς σωτηρίαν διὰ κάθε ἄνθρωπον ποὺ πιστεύει, διὰ τὸν Ἰουδαῖον πρῶτα καὶ ἐπίσης διὰ τὸν Ἕλληνα.

17Διότι εἰς αὐτὸ φανερώνεται δικαίωσις ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ πίστιν εἰς πίστιν, ὅπως εἶναι γραμμένον: Ἐκεῖνος ποὺ δικαιώνεται διὰ τῆς πίστεως θὰ ζήσῃ.

Ἡ κοινὴ διαγωγὴ τῶν ἐθνικῶν

18Διότι ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ φανερώνεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐναντίον κάθε ἀσεβείας καὶ κακίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς κακίας των καταπνίγουν τὴν ἀλήθειαν,

19διότι ὅ, τι εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ γνωστὸν περὶ τοῦ Θεοῦ, τοὺς εἶναι φανερόν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τοὺς τὸ ἐφανέρωσε.

20Διότι αἱ ἀόρατοι ἰδιότητές του, δηλαδὴ ἡ αἰωνία δύναμίς του καὶ ἡ Θεότης του, βλέπονται καθαρά, ἀφ᾿ ὅτου ἐδημιουργήθηκε ὁ κόσμος, γινόμεναι νοηταὶ διὰ μέσου τῶν δημιουργημάτων, ὥστε νὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι ἀναπολόγητοι,

21διότι ἐνῷ ἐγνώρισαν τὸν Θεόν, δὲν τὸν ἐτίμησαν ὡς Θεὸν οὔτε τὸν εὐχαρίστησαν, ἀλλὰ μὲ τὰς σκέψεις των παρεδόθησαν εἰς μάταια πράγματα καὶ ἐσκοτίσθηκε ἡ ἀνόητη διάνοιά τους.

22Ἐνῷ ἔλεγαν ὅτι εἶναι σοφοί, ἔγιναν μωροὶ

23καὶ ἀντήλλαξαν τὴν λαμπρότητα τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ μὲ τὸ ὁμοίωμα τῆς μορφῆς φθαρτοῦ ἀνθρώπου καὶ πτηνῶν καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετῶν.

24Διὰ τοῦτο, τοὺς παρέδωσε ὁ Θεὸς μὲ τὰς ἐπιθυμίας τῶν καρδιῶν τους είς ἀκαθαρσίαν, ὥστε νὰ ἀτιμάζουν τὰ σώματά τους μεταξύ τους.

25Ἀντήλλαξαν τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ ψεῦδος καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τὴν κτίσιν ἀντὶ τοῦ Δημιουργοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐλογητὸς αἰωνίως. Ἀμήν.

26Διὰ τοῦτο τοὺς παρέδωσε ὁ Θεὸς είς πάθη ἀτιμωτικά, διότι καὶ αἱ γυναῖκες τους ἀντήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν μὲ τὴν ἀφύσικην,

27ὁμοίως καὶ οἱ ἄνδρες, ἀφοῦ ἄφησαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς γυναικός, ἄναψαν ἀπὸ τὰς ὀρέξεις τους μεταξύ τους, ὥστε ἀσελγοῦν ἄνδρες μὲ ἄνδρες, ἀπολαμβάνοντες ἔτσι ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον τὴν ἀνταμοιβὴν τῆς πλάνης των ποὺ τοὺς ἄξιζε.

28Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἔκριναν ἄξιον λόγου τὸ νὰ ἔχουν ὀρθὴν γνῶσιν διὰ τὸν Θεόν, τοὺς παρέδωσε ὁ Θεὸς είς ἀνάξιον νοῦν, ὥστε νὰ κάνουν ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἁρμόζει,

29γεμᾶτοι ἀπὸ κάθε ἀδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν, πλεονεξίαν, κακίαν, γεμᾶτοι φθόνον, φόνον, ἔριδα, δόλον, κακοήθειαν, ψιθυρισταί,

30συκοφάνται, ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ, ὑβρισταί, ὑπερήφανοι, ἀλαζόνες, ἐφευρέται κακῶν, ἀπειθεῖς είς τοὺς γονεῖς,

31ἀνόητοι, ἄστατοι, ἄστοργοι, σκληροί, ἀνελεήμονες,

32οἱ ὁποῖοι, ἂν καὶ ἐγνώρισαν τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν τέτοια πράγματα εἶναι ἄξιοι θανάτου, ὄχι μόνον τὰ κάνουν ἀλλὰ καὶ ἐπιδοκιμάζουν ἐκείνους ποὺ τὰ κάνουν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 2

Οἱ Ἰουδαῖοι ἐπίσης παραβάται

1Διὰ τοῦτο εἶσαι ἀναπολόγητος, ὦ ἄνθρωπε, ὅποιος κι᾽ ἂν εἶσαι σὺ ποὺ κρίνεις, διότι κρίνοντας τὸν ἄλλον, κατακρίνεις τὸν ἑαυτόν σου, ἐφ᾽ ὅσον κάνεις τὰ ἴδια καὶ σὺ ποὺ κατακρίνεις.

2Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐπέρχεται δικαίως είς ἐκείνους ποὺ κάνουν τέτοια πράγματα.

3Φαντάζεσαι, ὦ ἄνθρωπε, σὺ ποὺ κρίνεις ἐκείνους ποὺ κάνουν τέτοια πράγματα καὶ κάνεις τὰ ἴδια, ὅτι σὺ θὰ ἀποφύγῃς τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ;

4Ἢ καταφρονεῖς τὸν πλοῦτον τῆς καλωσύνης του καὶ τὴν ἀνοχὴν καὶ μακροθυμίαν του καὶ δὲν ἀναγνωρίζεις ὅτι ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ σὲ ὁδηγεῖ είς μετάνοιαν;

5Ἀνάλογα δὲ πρὸς τὴν σκληρότητά σου καὶ τὴν ἀμετανόητη καρδιά σου ἐπισωρεύεις διὰ τὸν ἑαυτόν σου ὀργήν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἀποκαλύψεως τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ,

6ὁ ὁποῖος θὰ ἀποδώσῃ είς τὸν καθένα σύμφωνα μὲ τὰ ἔργα του,

7εἰς ἐκείνους ποὺ ἀσχολούμενοι μὲ ὑπομονὴν σὲ καλὰ ἔργα, ἐπιδιώκουν δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀθανασίαν, θὰ ἀποδώσῃ ζωὴν αἰώνιον,

8εἰς ἐκείνους ὅμως ποὺ εἶναι ἐγωϊσταὶ καὶ ἀπειθοῦν είς τὴν ἀλήθειαν, ὑπακούουν δὲ είς τὸ κακόν, θὰ ἐπέλθῃ θυμὸς καὶ ὀργή.

9Θλῖψις καὶ στενοχωρία διὰ κάθε κακοποιόν, διὰ τὸν Ἰουδαῖον πρῶτα καὶ ἐπίσης διὰ τὸν Ἕλληνα,

10δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ είρήνη διὰ τὸν καθένα ποὺ κάνει τὸ καλόν, διὰ τὸν Ἰουδαῖον πρῶτα καὶ ἐπίσης διὰ τὸν Ἕλληνα,

11διότι ὁ Θεὸς δὲν μεροληπτεῖ.

12Ὅσοι ἁμάρτησαν χωρὶς τὸν νόμον, χωρὶς τὸν νόμον καὶ θὰ ἀπολεσθοῦν, καὶ ὅσοι ἁμάρτησαν ἐνῷ ἦσαν ὑπὸ τὸν νόμον θὰ κριθοῦν μὲ τὸν νόμον.

13Διότι δὲν θὰ δικαιωθοῦν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν τὸν νόμον, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ποὺ ἐφαρμόζουν τὸν νόμον θὰ κηρυχθοῦν δίκαιοι.

14Ὅταν ἐθνικοὶ ποὺ δὲν ἔχουν τὸν νόμον, ἐφαρμόζουν τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἐκ φύσεως, τότε, ἂν καὶ δὲν ἔχουν νόμον, ἔχουν τὸν ἑαυτόν τους διὰ νόμον,

15διότι ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ ἔργον ποὺ ζητεῖ ὁ νόμος εἶναι γραμμένον στὶς καρδιές τους, συγχρόνως δὲ μαρτυρεῖ καὶ ἡ συνείδησίς των, καὶ αἱ σκέψεις των μεταξύ των κατηγοροῦν ἢ καὶ ἀπολογοῦνται,

16ὅπως θὰ φανῇ τὴν ἡμέραν, ὅταν, σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγέλιόν μου, ὁ Θεὸς θὰ κρίνῃ τὰ κρυφὰ τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

17Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐσὺ ὀνομάζεσαι Ἰουδαῖος καὶ ἀναπαύεσαι εἰς τὸν νόμον καὶ καυχᾶσαι διὰ τὸν Θεόν σου,

18καὶ ξέρῃς τὸ θέλημά του καὶ διακρίνῃς τὸ καλόν, διότι διδάσκεσαι ἀπὸ τὸν νόμον,

19καὶ εἶσαι βέβαιος ὅτι εἶσαι ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν, φῶς εἰς ἐκείνους ποὺ βρίσκονται στὸ σκοτάδι,

20παιδαγωγὸς τῶν ἀνοήτων, διδάσκαλος νηπίων, διότι ἔχεις εἰς τὸν νόμον τὴν οὐσίαν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας.

21Σὺ λοιπὸν ποὺ διδάσκεις τὸν ἄλλον, τὸν ἑαυτόν σου δὲν τὸν διδάσκεις; Σὺ ποὺ κηρύττεις νὰ μὴ κλέβῃ κανείς, κλέβεις;

22Σὺ ποὺ λέγεις νὰ μὴ μοιχεύῃ κανείς, μοιχεύεις; Σὺ ποὺ συχαίνεσαι τὰ εἴδωλα, διαπράττεις ἱεροσυλίαν;

23Σὺ ποὺ καυχᾶσαι διὰ τὸν νόμον, ἀτιμάζεις τὸν Θεὸν μὲ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου;

24Ἐξ αἰτίας σας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ βλασφημεῖται μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, καθὼς εἶναι γραμμένον.

25Ἡ περιτομὴ ὠφελεῖ, ἐὰν ἐφαρμόζῃς τὸν νόμον, ἐὰν ὅμως παραβαίνῃς τὸν νόμον, ἡ περιτομή σου εἶναι σὰν νὰ μὴν εἶχε γίνει.

26Ἔτσι καὶ ἐὰν ὁ ἀπερίτμητος φυλάττῃ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, δὲν θὰ θεωρηθῇ σὰν νὰ εἶχε περιτμηθῇ;

[27]Καὶ θὰ καταδικάσῃ ὁ ἐκ φύσεως ἀπερίτμητος, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐφαρμόζει τὸν νόμον, σέ, ὁ ὁποῖος παρὰ τὸν γραπτὸν νόμον καὶ τὴν περιτομὴν εἶσαι παραβάτης τοῦ νόμου.

[28]Διότι δὲν εἶναι Ἰουδαῖος ἐκεῖνος ποὺ εἶναι είς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν Ἰουδαῖος, οὔτε εἶναι περιτομὴ πραγματικὴ ἐκείνη ποὺ εἶναι ἐξωτερική, είς τὴν σάρκα.

[29]Πραγματικὸς Ἰουδαῖος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι είς τὸ ἐσωτερικόν του Ἰουδαῖος καὶ πραγματικὴ περιτομὴ εἶναι ἡ τῆς καρδιᾶς, ζήτημα πνεύματος καὶ ὄχι γράμματος. Ἕνας τέτοιος παίρνει ἔπαινον ὄχι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀλλ᾽ ἀπὸ τὸν Θεόν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 3

Ἀπάντησις εἰς ἀντιρρήσεις

[1]Ποιό εἶναι λοιπὸν τὸ πλεονέκτημα τοῦ Ἰουδαίου ἢ ποιά ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

[2]Μεγάλη ἀπὸ κάθε ἄποψιν. Πρῶτον ὅτι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ είς αὐτοὺς εἶναι ἐμπιστευμένα.

[3]Διότι τί σημασίαν ἔχει ἐὰν μερικοὶ ἔγιναν ἄπιστοι; Μήπως ἡ ἀπιστία τους μπορῇ νὰ καταργήσῃ τὴν ἀξιοπιστίαν τοῦ Θεοῦ;

[4]Ὄχι βέβαια! Ἂς ἀναγνωρισθῇ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθής, καὶ κάθε ἄνθρωπος ψεύτης, καθὼς εἶναι γραμμένον, Διὰ νὰ ἀποδειχθῇς δίκαιος είς τὰ λόγια σου καὶ νὰ νικήσῃς ὅταν σὲ κρίνουν.

[5]Ἀλλ᾽ ἐὰν ἡ ἀδικία μας ἀναδεικνύῃ τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, τί θὰ συμπεράνωμεν; Μήπως εἶναι ἄδικος ὁ Θεός, ὅταν ἐπιφέρῃ τὴν ὀργήν; Κατὰ ἀνθρώπινον τρόπον μιλῶ.

[6]Ὄχι βέβαια! Διότι τότε πῶς θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνῃ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

[7]Ἐὰν διὰ τοῦ ψεύδους μου ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ κατεδείχθη μεγάλη πρὸς δόξαν του, γιατί ἀκόμη κατακρίνομαι ὡς ἁμαρτωλός;

8Καὶ γιατί νὰ μὴ κάνωμε τὸ κακὸ διὰ νὰ ἔλθῃ τὸ καλό, ὅπως μερικοὶ μᾶς
συκοφαντοῦν ὅτι τάχα ἐμεῖς λέμε; Αὐτοὶ εἶναι ἄξιοι τῆς καταδίκης των.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἔνοχοι

9Τί συμπέρασμα λοιπὸν βγαίνει; Ἔχομεν ἐμεῖς οἱ Ἰουδαῖοι ὑπεροχήν;
Καθόλου, διότι κατηγορήσαμεν ἤδη καὶ τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἕλληνας ὅτι
εἶναι ὅλοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν,

10καθὼς εἶναι γραμμένον, Δὲν ὑπάρχει δίκαιος, οὔτε ἕνας,

11δὲν ὑπάρχει κανένας συνετός, δὲν ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ ζητῇ τὸν Θεόν,

12ὅλοι παρεξέκλιναν, συγχρόνως ἐξηχρειώθησαν, δὲν ὑπάρχει κανένας ποὺ νὰ
κάνῃ τὸ καλόν, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνας.

13Τάφος ἀνοικτὸς εἶναι ὁ λάρυγγάς τους, μὲ τὴν γλῶσσάν τους ἦσαν δόλιοι,
φαρμάκι ἀπὸ ὀχιὲς εἶναι κάτω ἀπὸ τὰ χείλη τους.

14Τὸ στόμα τους εἶναι γεμᾶτο κατάραν καὶ πικρίαν,

15τὰ πόδια τους τρέχουν γρήγορα διὰ νὰ χύσουν αἷμα,

16καταστροφὴ καὶ δυστυχία εἶναι εἰς τὸν δρόμον τους

17καὶ τὸν δρόμον τῆς εἰρήνης δὲν ἐγνώρισαν.

18Δὲν ὑπάρχει φόβος Θεοῦ ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τους.

19Γνωρίζομεν δὲ ὅτι ὅσα λέγει ὁ νόμος, τὰ λέγει εἰς ἐκείνους ποὺ εἶναι ὑπὸ τὸν
νόμον, διὰ νὰ βουλωθῇ κάθε στόμα καὶ ὅλος ὁ κόσμος νὰ γίνῃ ὑπόδικος εἰς
τὸν Θεόν,

20διότι κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ δικαιωθῇ ἐμπρός του ἐπειδὴ ἐτήρησε τὸν
νόμον. Ὁ νόμος φέρει μόνον τὴν συναίσθησιν ἁμαρτίας.

Δικαίωσις διὰ τῆς ἐν Χριστῷ πίστεως

21Ἀλλὰ τώρα ἦλθε εἰς φῶς δικαίωσις, ἀνεξαρτήτως νόμου, ἡ ὁποία
μαρτυρεῖται ἀπὸ τὸν νόμον καὶ τοὺς προφήτας,

22δικαίωσις ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δι᾽
ὅλους καὶ εἰς ὅλους ποὺ πιστεύουν. Δὲν ὑπάρχει διάκρισις,

23διότι ὅλοι ἁμάρτησαν καὶ στεροῦνται τῆς θείας δόξης,

24καὶ παίρνουν τὴν δικαίωσιν δωρεὰν μὲ τὴν χάριν του διὰ τῆς λυτρώσεως, ποὺ ἔγινε διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ,

25τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς προώρισε νὰ εἶναι, διὰ μέσου τῆς πίστεως, τὸ ὄργανον ἐξιλασμοῦ διὰ τοῦ αἵματός του, καὶ τοῦτο διὰ νὰ φανῇ ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶχε παραβλέψει τὰς ἁμαρτίας τοῦ παρελθόντος,

26εἱς τὴν περίοδον τῆς ἀνοχῆς του, διὰ νὰ φανῇ ἡ δικαιοσύνη του εἱς τὸν παρόντα καιρόν, ὥστε νὰ εἶναι δίκαιος καὶ συγχρόνως νὰ δικαιώνῃ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύει εἱς τὸν Ἰησοῦν.

27Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ καύχησις; Ἀπεκλείσθη. Μὲ ποιόν νόμον; Τὸν νόμον τῶν ἔργων; Ὄχι, ἀλλὰ μὲ τὸν νόμον ποὺ ἀπαιτεῖ πίστιν.

28Πιστεύομεν λοιπὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιώνεται μὲ τὴν πίστιν χωρὶς τὰ ἔργα τοῦ νόμου.

29Νομίζετε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι Θεὸς τῶν Ἰουδαίων μόνον; Δὲν εἶναι καὶ τῶν ἐθνικῶν; Ναὶ καὶ τῶν ἐθνικῶν,

30ἀφοῦ ἕνας εἶναι ὁ Θεός. Αὐτὸς θὰ δικαιώσῃ τὸν περιτμημένον διὰ τῆς πίστεως καὶ τὸν ἀπερίτμητον διὰ τῆς πίστεως.

31Καταργοῦμεν λοιπὸν τὸν νόμον διὰ τῆς πίστεως; Μὴ γένοιτο, τούναντίον ἀνορθώνομεν τὸν νόμον.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 4

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀβραάμ

1Τί θὰ ποῦμε λοιπόν, ὅτι ἐπέτυχε ὁ Ἀβραάμ, ὁ φυσικὸς πατέρας μας;

2Ἐὰν ὁ Ἀβραὰμ ἔλαβε δικαίωσιν ἀπὸ τὰ ἔργα του, θὰ ἔχῃ λόγον νὰ καυχᾶται ἀλλ᾽ ὄχι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

3Διότι τί λέγει ἡ γραφή; Ἐπίστεψε ὁ Ἀβραὰμ εἱς τὸν Θεὸν καὶ αὐτὸ τοῦ λογαριάσθηκε πρὸς δικαίωσιν.

4Ἀλλὰ είς ἐκεῖνον ποὺ ἐργάζεται, ὁ μισθὸς δὲν τοῦ λογαριάζεται ὡς χάρις ἀλλ᾽
ὡς ὀφειλή.

5Ἐνῷ είς ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἐργάζεται, ἀλλὰ πιστεύει είς τὸν Θεὸν ποὺ δικαιώνει
τὸν ἀσεβῆ, λογαριάζεται ἡ πίστις του πρὸς δικαίωσιν,

6ὅπως καὶ ὁ Δαυῒδ λέγει διὰ τὴν εύτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὁ Θεὸς τοῦ
λογαριάζει δικαίωσιν, χωρὶς ἔργα:

7Εὐτυχεῖς εἶναι ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων συγχωρήθησαν αἱ ἀνομίαι καὶ τῶν ὁποίων
ἐσκεπάσθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

8Εὐτυχὴς εἶναι ὁ ἄνθρωπος είς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς δὲν θὰ λογαριάσῃ ἁμαρτίαν.

9Ὁ μακαρισμὸς αὐτὸς ἀναφέρεται είς τὸν περιτμημένον ἢ καὶ είς τὸν
ἀπερίτμητον; Λέγομεν ὅτι είς τὸν Ἀβραὰμ λογαριάσθηκε ἡ πίστις πρὸς
δικαίωσιν.

10Πότε λοιπὸν τοῦ λογαριάσθηκε; Ὅταν ἦτο περιτμημένος ἢ ὅταν ἦτο
ἀπερίτμητος; Ὄχι ὅταν ἦτο περιτμημένος, ἀλλ᾽ ὅταν ἦτο ἀπερίτμητος,

11καὶ ἔλαβε τὸ σημάδι τῆς περιτομῆς σὰν σφραγῖδα ποὺ ἐπιστοποιοῦσε τὴν
δικαίωσίν του βάσει τῆς πίστεως, ποὺ εἶχε ὅταν ἦτο ἀπερίτμητος. Καὶ ἔτσι
εἶναι πατέρας ὅλων ποὺ πιστεύουν ὅταν εἶναι ἀπερίτμητοι, διὰ νὰ λογαριασθῇ
καὶ είς αὐτοὺς ἡ πίστις των διὰ δικαίωσιν,

12καὶ πατέρας ἐκείνων ἐκ τῶν περιτμημένων ποὺ δὲν ἀρκοῦνται μόνον είς τὴν
περιτομὴν ἀλλὰ καὶ βαδίζουν είς τὰ ἴχνη τῆς πίστεως ποὺ εἶχε ὁ πατέρας μας
Ἀβραάμ, ὅταν ἀκόμη ἦτο ἀπερίτμητος.

13Διότι δὲν ἔγινε διὰ τοῦ νόμου ἡ ὑπόσχεσις είς τὸν Ἀβραὰμ ἢ είς τοὺς
ἀπογόνους του, ὅτι θὰ ἦτο ὁ κόσμος κληρονομία του, ἀλλὰ διὰ τῆς δικαιώσεως
ποὺ ἔλαβε διὰ πίστεως.

14Ἐὰν κληρονόμοι ἦσαν οἱ ἐξαρτώμενοι ἐκ τοῦ νόμου, τότε ἡ πίστις δὲν ἔχει
ἀξίαν καὶ ἡ ὑπόσχεσις καταργεῖται,

15διότι ὁ νόμος δημιουργεῖ ὀργήν, ἀλλ᾽ ὅπου δὲν ὑπάρχει νόμος, δὲν ὑπάρχει
οὔτε παράβασις.

16 Διὰ τοῦτο ἡ ὑπόσχεσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πίστιν, διὰ νὰ εἶναι ὡς δῶρον χάριτος καὶ νὰ ἰσχύῃ δι᾽ ὅλους τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, ὄχι μόνον δι᾽ ἐκείνους ποὺ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος εἶναι πατέρας ὅλων μας,

17 καθὼς εἶναι γραμμένον, Σὲ ἔκανα πατέρα πολλῶν ἐθνῶν — ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ είς τὸν ὁποῖον ἐπίστεψε, τοῦ Θεοῦ ὁ ὁποῖος ζωοποιεῖ τοὺς νεκροὺς καὶ καλεῖ ὅ, τι δὲν ὑπάρχει σὰν νὰ ὑπῆρχεν.

18 Αὐτὸς παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα ἐπίστεψε μὲ ἐλπίδα είς τὸ ὅτι θὰ γίνῃ πατέρας πολλῶν ἐθνῶν σύμφωνα πρὸς ἐκεῖνο ποὺ τοῦ εἶχε λεχθῇ, Τόσον πολλοὶ θὰ εἶναι οἱ ἀπόγονοί σου·

19 καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐκλονίσθη είς τὴν πίστιν, δὲν ἐσκέφθηκε τὸ σῶμά του ποὺ ἦτο ἤδη νεκρωμένον, ἀφοῦ ἦτο περίπου ἑκατὸ χρονῶν, οὔτε τὴν νέκραν τῆς μήτρας τῆς Σάρρας.

20 Ἀλλ᾽ ὡς πρὸς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔδειξε ἀμφιβολίας λόγῳ ἀπιστίας, ἀλλ᾽ ἔγινε σταθερώτερος διὰ τῆς πίστεως, ἀποδώσας δόξαν είς τὸν Θεόν,

21 ἀπολύτως πεπεισμένος ὅτι εἶναι δυνατὸς νὰ ἐκτελέσῃ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει ὑποσχεθῇ.

22 Διὰ τοῦτο καὶ τοῦ λογαριάσθηκε ἡ πίστις πρὸς δικαίωσιν.

23 Δὲν ἐγράφηκε δὲ μόνον γι᾽ αὐτὸν ὅτι τοῦ λογαριάσθηκε,

24 ἀλλὰ καὶ γιὰ μᾶς, είς τοὺς ὁποίους είς τὸ ἑξῆς θὰ λογαριάζεται, είς ὅσους δηλαδὴ πιστεύουν είς τὸν Θεὸν ποὺ ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν τὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας,

25 ὁ ὁποῖος παραδόθηκε είς θάνατον διὰ τὰ παραπτώματά μας καὶ ἀναστήθηκε διὰ τὴν δικαίωσίν μας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 5

Συνέπειαι τῆς πίστεως

1Ἀφοῦ λοιπὸν ἐδικαιωθήκαμε διὰ τῆς πίστεως, ἔχομεν είρήνην μὲ τὸν Θεὸν
διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

2διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν διὰ τῆς πίστεως καὶ τὴν εἴσοδον είς τὴν χάριν αὐτήν,
είς τὴν ὁποίαν στεκόμεθα, καὶ καυχώμεθα διὰ τὴν ἐλπίδα μας είς τὴν δόξαν
τοῦ Θεοῦ.

3Ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καυχώμεθα καὶ διὰ τὰς θλίψεις, διότι γνωρίζομεν ὅτι
ἡ θλῖψις παράγει ὑπομονήν,

4ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμασμένον χαρακτῆρα, ὁ δὲ δοκιμασμένος χαρακτὴρ
ἐλπίδα,

5ἡ δὲ ἐλπὶς δὲν ντροπιάζει, διὸτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι χυμένη στὶς καρδιές
μας διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου ποὺ μᾶς ἐδόθηκε.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ φανερώνεται είς τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

6Διότι ὅταν ἐμεῖς ἤμεθα ἀκόμη ἀδύνατοι, ὁ Χριστὸς ἐπέθανε κατὰ τὸν
ὡρισμένον καιρὸν ὑπὲρ τῶν ἀσεβῶν.

7Διότι μετὰ δυσκολίας θὰ πεθάνῃ κανεὶς δι᾽ ἕνα δίκαιον· διὰ τὸν ἀγαθὸν ἴσως
νὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ πεθάνῃ.

8Ὁ Θεὸς ὅμως ἀποδεικνύει τὴν ἀγάπην του σ᾽ ἐμᾶς μὲ τὸ ὅτι, ἐνῷ ἐμεῖς ἤμεθα
ἀκόμη ἁμαρτωλοί, ὁ Χριστὸς ἐπέθανε γιὰ μᾶς.

9Πολὺ περισσότερον λοιπὸν ἀφοῦ ἐδικαιωθήκαμε τώρα διὰ τοῦ αἵματός του,
θὰ σωθοῦμε δι᾽ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ὀργήν.

10Διότι ἐάν, ὅταν ἤμεθα ἐχθροί, συμφιλιωθήκαμε μὲ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ θανάτου
τοῦ Υἱοῦ του, πολὺ περισσότερον, ἀφοῦ συμφιλιωθήκαμε, θὰ σωθοῦμε διὰ τῆς
ζωῆς του.

11Ὄχι μόνον δὲ θὰ σωθοῦμε, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα διὰ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ
Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου τώρα ἐλάβαμε τὴν συμφιλίωσιν.

Θάνατος διὰ τοῦ Ἀδάμ. Ζωὴ διὰ τοῦ Χριστοῦ

[12]Διὰ τοῦτο, ὅπως δι᾽ ἑνὸς ἀνθρώπου ἐμπῆκε ἡ ἁμαρτία είς τὸν κόσμον καὶ διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, ἔτσι διαδόθηκε ὁ θάνατος καὶ είς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ὅλοι ἁμάρτησαν.

[13]Μέχρι τῆς ἐποχῆς τοῦ νόμου ὑπῆρχε ἡ ἁμαρτία είς τὸν κόσμον, ἀλλὰ δὲν καταλογίζεται ἁμαρτία ἐφ᾽ ὅσον δὲν ὑπάρχει νόμος.

[14]Καὶ ὅμως ἐβασίλευσε ὁ θάνατος ἀπὸ τοῦ Ἀδὰμ μέχρι τοῦ Μωϋσέως καὶ είς ἐκείνους, ποὺ δὲν ἁμάρτησαν κατὰ τρόπον ὅμοιον μὲ τὴν παράβασιν τοῦ Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος εἶναι τύπος τοῦ μέλλοντος νὰ ἔλθῃ.

[15]Ἀλλὰ τὸ δῶρον τῆς χάριτος δὲν εἶναι ὅπως τὸ ἁμάρτημα. Διότι ἐὰν λόγῳ τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ ἑνὸς ἐπέθαναν οἱ πολλοί, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ποὺ ἦλθε διὰ τῆς χάριτος τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἦτο πλέον ἢ ἀρκετὴ διὰ τοὺς πολλούς.

[16]Δὲν ὑπάρχει ἀναλογία μεταξὺ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἁμαρτίας τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ τῆς δωρεᾶς· διότι ἡ ἀπόφασις μετὰ τὸ ἁμάρτημα τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἦτο ἀπόφασις καταδικαστική, ἀλλ᾽ ἡ χαριστικὴ πρᾶξις κατόπιν πολλῶν ἁμαρτημάτων ἔφερε δικαίωσιν.

[17]Ἐὰν λοιπὸν διὰ τοῦ ἁμαρτήματος τοῦ ἑνὸς ἐβασίλευσε ὁ θάνατος διὰ τοῦ ἑνός, τότε πολὺ περισσότερον ἐκεῖνοι ποὺ παίρνουν τὴν ὑπεράφθονη χάριν καὶ τὴν δικαίωσιν ὡς δῶρον θὰ βασιλεύσουν είς τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

[18]Ὥστε λοιπόν, καθὼς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἦτο ἡ καταδίκη ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἔτσι καὶ τὸ ἀποτέλεσμα μιᾶς δικαίας πράξεως ἦτο δικαίωσις καὶ ζωὴ δι᾽ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

[19]Διότι ὅπως διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου οἱ πολλοὶ ἔγιναν ἁμαρτωλοί, ἔτσι καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς θὰ λάβουν δικαίωσιν οἱ πολλοί.

[20]Ὁ νόμος παρεισέφρυσε διὰ νὰ πολλαπλασιασθοῦν αἱ παραβάσεις, ἀλλ᾽ ὅπου πολλαπλασιάσθηκε ἡ ἁμαρτία, ἐκεῖ ξεχείλισε ἡ χάρις,

21ὥστε, καθὼς ἐβασίλευσε ἡ ἁμαρτία διὰ μέσου τοῦ θανάτου, ἔτσι νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἡ χάρις διὰ τῆς δωρεὰν δικαιώσεως, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν αἰώνιον ζωὴν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 6

Ἡ ἕνωσις μὲ τὸν Χριστὸν ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἁμαρτίαν

1Τί θὰ ποῦμε λοιπόν; Θὰ ἐπιμένωμεν είς τὴν ἁμαρτίαν διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ χάρις;

2Μὴ γένοιτο. Ἐμεῖς ποὺ ἐπεθάναμε ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, πῶς μποροῦμε νὰ ζοῦμε ἀκόμη μέσα σ᾽ αὐτήν;

3Ἢ δὲν ξέρετε ὅτι ὅλοι ἐμεῖς ποὺ βαπτισθήκαμε είς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, βαπτισθήκαμε είς τὸν θάνατόν του;

4Ἔχομεν ταφῆ λοιπὸν μαζί του διὰ τοῦ βαπτίσματος είς τὸν θάνατον ὥστε, ὅπως ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν μὲ τὴν δόξαν τοῦ Πατέρα, ἔτσι καὶ ἐμεῖς νὰ ζήσωμεν μιὰ νέα ζωή.

5Διότι ἐὰν ἑνωθήκαμε μαζί του σὲ ἕνα θάνατον σὰν τὸν δικό του, τότε θὰ ἑνωθοῦμε μαζί του καὶ σὲ μιὰ ἀνάστασι σὰν τὴν δική του,

6διότι γνωρίζομεν ὅτι ὁ παλαιὸς ἑαυτός μας ἐσταυρώθηκε μὲ τὸν Χριστόν, διὰ νὰ καταστραφῇ τὸ ἁμαρτωλὸν σῶμα, ὥστε νὰ μὴ εἴμεθα πλέον δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας,

7διότι ἐκεῖνος ποὺ ἔχει πεθάνει ἔχει ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

8Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐπεθάναμε μαζὶ μὲ τὸν Χριστόν, πιστεύομεν ὅτι καὶ θὰ ζήσωμεν μαζί του.

9Γνωρίζομεν ὅτι ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, δὲν θὰ πεθάνῃ πλέον, ὁ θάνατος δὲν ἔχει πλέον ἐξουσίαν ἐπάνω του.

10Διότι τὸν θάνατον ποὺ ὑπέστη, τὸν ὑπέστη μιὰ γιὰ πάντα ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, τὴν ζωὴν δὲ ποὺ ζῇ, τὴν ζῇ διὰ τὸν Θεόν.

11Ἔτσι καὶ σεῖς νὰ θεωρῆτε τοὺς ἑαυτούς σας ὅτι εἶσθε νεκροὶ ὡς πρὸς τὴν
ἁμαρτίαν ἀλλὰ ζωντανοὶ διὰ τὸν Θεόν, ἑνωμένοι μὲ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν
Κύριόν μας.

12Ἂς μὴ βασιλεύῃ λοιπὸν ἡ ἁμαρτία εἰς τὸ θνητόν σας σῶμα, διὰ νὰ σᾶς κάνῃ
νὰ ὑπακούετε εἰς τὰς ἐπιθυμίας του.

13Οὔτε νὰ ἔχετε τὰ μέλη σας εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἁμαρτίας, σὰν ὄργανα διὰ τὸ
κακόν, ἀλλὰ νὰ προσφέρετε τοὺς ἑαυτούς σας εἰς τὸν Θεόν, σὰν ἄνθρωποι
ποὺ ἀνέζησαν ἐκ νεκρῶν, καὶ τὰ μέλη σας εἰς αὐτόν, σὰν ὄργανα διὰ νὰ κάνουν
τὸ καλόν.

14Διότι ἡ ἁμαρτία δὲν θὰ σᾶς ἐξουσιάζῃ, ἀφοῦ δὲν εἶσθε κάτω ἀπὸ τὸν νόμον
ἀλλὰ κάτω ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

Παράδειγμα ἀπὸ τὴν δουλείαν

15Τί λοιπόν; Θὰ ἁμαρτήσωμεν ἐπειδὴ δὲν εἴμεθα κάτω ἀπὸ τὸν νόμον ἀλλὰ
κάτω ἀπὸ τὴν χάριν; Μὴ γένοιτο.

16Δὲν ξέρετε ὅτι ὅταν προσφέρετε τοὺς ἑαυτούς σας δούλους σὲ κάποιον διὰ
νὰ τὸν ὑπακούετε, εἶσθε δοῦλοι ἐκείνου ποὺ ὑπακούετε, ἢ δοῦλοι τῆς
ἁμαρτίας ποὺ καταλήγει εἰς θάνατον ἢ τῆς ὑπακοῆς ποὺ φέρει δικαίωσιν;

17Ἀλλὰ δόξα εἰς τὸν Θεόν, διότι σεῖς ποὺ ἤσαστε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας,
ὑπακούσατε μὲ τὴν καρδιά σας εἰς τὸν τύπον τῆς διδασκαλίας, εἰς τὸν ὁποῖον
παραδοθήκατε, καί,

18ἀφοῦ ἐλευθερωθήκατε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐγίνατε δοῦλοι τῆς δικαιοσύνης.

19Μιλῶ κατὰ ἀνθρώπινον τρόπον ἕνεκα τῆς φυσικῆς σας ἀδυναμίας. Ὅπως
δηλαδὴ παραδώσατε ἄλλοτε τὰ μέλη σας ὑπόδουλα εἰς τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ
τὴν ἀνομίαν, ποὺ συνετέλεσε εἰς τὴν ἀνομίαν σας, ἔτσι τώρα νὰ παραδώσετε
τὰ μέλη σας ὑπόδουλα εἰς τὴν δικαιοσύνην, ποὺ θὰ συντελέσῃ εἰς τὸν
ἁγιασμόν σας.

20Διότι ὅταν ἤσαστε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἤσαστε ἐλεύθεροι ὡς πρὸς τὴν
δικαιοσύνην.

21Καὶ τί κέρδος εἴχατε τότε ἀπὸ τὰ ἔργα σας διὰ τὰ ὁποῖα τώρα ἐντρέπεσθε; Τὸ τέλος ἐκείνων εἶναι θάνατος.

22Ἀλλὰ τώρα ποὺ ἐλευθερωθήκατε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ ὑποδουλωθήκατε είς τὸν Θεόν, ἔχετε κέρδος ποὺ σᾶς ὁδηγεῖ είς τὸν ἁγιασμόν, καὶ τελικὰ είς ζωὴν αἰώνιον.

23Διότι ὁ μισθὸς ποὺ πληρώνει ἡ ἁμαρτία εἶναι θάνατος, ἐνῷ τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωὴ αἰώνιος διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 7

Παράδειγμα ἀπὸ τὸν γάμον

1Δὲν ξέρετε, ἀδελφοί, — ὁμιλῶ βέβαια σὲ ἀνθρώπους ποὺ γνωρίζουν τὸν νόμον — ὅτι ὁ νόμος ἔχει κυριαρχίαν ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου ἐφ᾽ ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἄνθρωπος;

2Ὅπως ἡ παντρεμένη γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶναι δεμένη διὰ νόμου μὲ τὸν ἄνδρα της, ἐφ᾽ ὅσον αὐτὸς ζῇ. Ἀλλ᾽ ἐὰν ὁ ἄνδρας πεθάνῃ, εἶναι ἀποδεσμευμένη ἀπὸ τὸν νόμον τῶν συζύγων.

3Ὥστε, ἐφ᾽ ὅσον ζῇ ὁ ἄνδρας της, ἐὰν συνδεθῇ μὲ ἄλλον ἄνδρα, θὰ γίνῃ μοιχαλίς, ἐὰν ὅμως πεθάνῃ ὁ ἄνδρας, εἶναι ἐλεύθερη ἀπὸ τὸν νόμον καὶ δὲν θεωρεῖται μοιχαλὶς ἐὰν συνδεθῇ μὲ ἄλλον ἄνδρα.

4Ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ σεῖς θανατωθήκατε ὡς πρὸς τὸν νόμον διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ συνδεθῆτε μὲ ἄλλον, μὲ ἐκεῖνον ποὺ ἀναστήθηκε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, διὰ νὰ φέρωμε καρπὸν διὰ τὸν Θεόν.

5Ὅταν ἐζούσαμε ζωὴν σαρκικήν, τὰ ἁμαρτωλὰ πάθη μας, διεγειρόμενα ἐξ αἰτίας τοῦ νόμου, ἐνεργοῦσαν είς τὰ μέλη μας ὥστε νὰ φέρουν καρποὺς διὰ τὸν θάνατον.

6Τώρα ὅμως ἐλευθερωθήκαμε ἀπὸ τὸν νόμον, ἐπειδὴ ἐπεθάναμε ὡς πρὸς τὸν νόμον ποὺ μᾶς ἐκρατοῦσε αἰχμαλώτους, καὶ ἔτσι ὑπηρετοῦμεν είς τὴν νέαν ζωὴν τοῦ Πνεύματος καὶ ὄχι κάτω ἀπὸ τὸν παλαιὸν γραπτὸν κώδικα.

Νόμος καὶ ἁμαρτία

7 Τί θὰ ποῦμε λοιπόν; Ὅτι ὁ νόμος εἶναι ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο, ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν δὲν θὰ τὴν εἶχα γνωρίσει παρὰ διὰ τοῦ νόμου. Καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τὴν κακὴν δὲν θὰ τὴν ἤξερα, ἐὰν ὁ νόμος δὲν ἔλεγε: Νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃς.

8 Διὰ τῆς ἐντολῆς ἐκείνης εὐρῆκε τὴν εὐκαιρίαν ἡ ἁμαρτία καὶ ἐξύπνησε μέσα μου κάθε κακὴν ἐπιθυμίαν, διότι χωρὶς νόμον ἡ ἁμαρτία εἶναι νεκρή.

9 Ἐγὼ ἐζοῦσα κάποτε χωρὶς νὰ ἔχω νόμον, ἀλλ᾽ ὅταν ἦλθε ἡ ἐντολή, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησε,

10 ἐγὼ δὲ ἐπέθανα, καὶ ἔτσι ἡ ἐντολή, ποὺ ἦτο προωρισμένη νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ζωήν, σ᾽ ἐμένα ἔφερε θάνατον.

11 Διότι ἡ ἁμαρτία βρῆκε τὴν εὐκαιρίαν διὰ τῆς ἐντολῆς, μὲ ἐξηπάτησε καὶ διὰ τῆς ἐντολῆς μὲ ἐθανάτωσε.

12 Ὥστε ὁ νόμος εἶναι ἅγιος καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία, δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ καλὸν λοιπὸν ἔγινε γιὰ μένα θάνατος; Μὴ γένοιτο, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, διὰ νὰ φανερωθῇ σὰν ἁμαρτία, ἐχρησιμοποίησε τὸ καλὸν διὰ νὰ μοῦ προξενήσῃ θάνατον, καὶ ἔτσι νὰ γίνῃ ἡ ἁμαρτία ὑπερβολικὰ ἁμαρτωλὴ διὰ τῆς ἐντολῆς.

Ἡ διπλῆ φύσις τοῦ ἀνθρώπου

14 Γνωρίζομεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι πνευματικός, ἀλλ᾽ ἐγὼ εἶμαι σαρκικός, πουλημένος εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

15 Δὲν μπορῶ νὰ ἐννοήσω τὰς ἰδικάς μου πράξεις, διότι δὲν κάνω ἐκεῖνο ποὺ θέλω ἀλλὰ κάνω ἐκεῖνο ποὺ μισῶ.

16 Ἀλλ᾽ ἐὰν κάνω ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλω, τότε συμφωνῶ ὅτι ὁ νόμος εἶναι καλός.

17 Ἀλλὰ εἰς τὴν πραγματικότητα δὲν ἐνεργῶ πλέον ἐγώ, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ποὺ κατοικεῖ μέσα μου.

18 Διότι ξέρω ὅτι δὲν κατοικεῖ τίποτε καλὸν μέσα μου, δηλαδὴ εἰς τὴν σάρκα μου. Ἡ θέλησις νὰ κάνω τὸ καλὸν ὑπάρχει, ἀλλὰ δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὸ κάνω,

[19]διότι δὲν κάνω τὸ καλὸν ποὺ θέλω, ἀλλὰ τὸ κακὸν ποὺ δὲν θέλω, αὐτὸ κάνω.

[20]Καὶ ἐὰν κάνω ἐκεῖνο ποὺ δὲν θέλω, τότε δὲν ἐνεργῶ πλέον ἐγὼ ἀλλ᾽ ἡ ἁμαρτία ποὺ κατοικεῖ μέσα μου.

[21]Καὶ ἔτσι βρίσκω τοῦτον τὸν νόμον, ὅτι δηλαδὴ ἐνῷ ἐγὼ θέλω νὰ κάνω τὸ καλόν, μέσα μου ὑπάρχει πρόχειρον τὸ κακόν.

[22]Αἰσθάνομαι μεγάλην εὐχαρίστησιν εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἐσωτερικόν μου ἄνθρωπον,

[23]ἀλλὰ βλέπω ἄλλον νόμον εἰς τὰ μέλη μου, ὁ ὁποῖος ἀντιστρατεύεται εἰς τὸν νόμον τοῦ λογικοῦ μου καὶ μὲ αἰχμαλωτίζει διὰ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας ποὺ ὑπάρχει εἰς τὰ μέλη μου.

[24]Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος! Ποιός θὰ μὲ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦτο τὸ καταδικασμένον εἰς θάνατον;

[25]Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας. Ἄρα λοιπὸν ἐγὼ ὁ ἴδιος μὲ τὸν νοῦν μου δουλεύω εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν σάρκα μου εἰς τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 8

Ἡ ζωὴ τοῦ Πνεύματος

[1]Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν τώρα καμμία καταδίκη δι᾽ ἐκείνους ποὺ ἀνήκουν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν [ποὺ ἡ ζωή τους δὲν εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς σαρκὸς ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πνεύματος].

[2]Διότι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὁ νόμος τοῦ Πνεύματος, ποὺ δίνει ζωήν, μὲ ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

[3]Ἐκεῖνο ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ ὁ νόμος, ἐπειδὴ τοῦ ἔλειπε ἡ δύναμις ἕνεκα τῆς ἀντιστάσεως τῆς σαρκός, τὸ ἔκανε ὁ Θεὸς μὲ τὸ νὰ στείλῃ τὸν Υἱόν του μὲ σῶμα ποὺ ἔμοιαζε μὲ τὸ δικό μας ἁμαρτωλὸν σῶμα καὶ ὡς θυσίαν διὰ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ κατεδίκασε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί,

[4]διὰ νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἀπαίτησις τοῦ νόμου σ᾽ ἐμᾶς, είς τοὺς ὁποίους ἡ ζωὴ δὲν εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς σαρκὸς ἀλλὰ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Πνεύματος.

[5]Διότι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς σαρκὸς φρονοῦν τὰ τῆς σαρκός, οἱ δὲ πνευματικοὶ φρονοῦν τὰ τοῦ Πνεύματος.

[6]Τὸ σαρκικὸν φρόνημα εἶναι θάνατος, ἐνῷ τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος εἶναι ζωὴ καὶ είρήνη.

[7]Διότι τὸ σαρκικὸν φρόνημα εἶναι ἐχθρικὸν πρὸς τὸν Θεόν, καθ᾽ ὅσον δὲν ὑποτάσσεται είς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ οὔτε εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποταχθῇ.

[8]Ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι σαρκικοὶ δὲν μποροῦν νὰ ἀρέσουν είς τὸν Θεόν.

[9]Σεῖς ὅμως δὲν εἶσθε σαρκικοὶ ἀλλὰ πνευματικοί, ἐὰν βέβαια κατοικῇ μέσα σας Πνεῦμα Θεοῦ. Ἐὰν ἕνας δὲν ἔχῃ Πνεῦμα Χριστοῦ, αὐτὸς δὲν εἶναι δικός του.

[10]Ἐὰν ὅμως ὁ Χριστὸς εἶναι μέσα σας, τότε τὸ σῶμα σας εἶναι νεκρὸν ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα σας εἶναι ζωὴ ἕνεκα τῆς δικαιώσεώς σας.

[11]Ἐὰν τὸ Πνεῦμα ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν, κατοικῇ μέσα σας, τότε ἐκεῖνος ποὺ ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν, θὰ δώσῃ ζωὴν καὶ είς τὰ θνητὰ σώματά σας διὰ τοῦ Πνεύματός του ποὺ κατοικεῖ μέσα σας.

[12]Ἄρα λοιπόν, ἀδελφοί, εἴμεθα χρεῶσται ὄχι είς τὴν σάρκα, διὰ νὰ ζοῦμε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς σαρκός,

[13]διότι ἐὰν ζῆτε ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς σαρκός, τότε θὰ πεθαίνετε, ἀλλ᾽ ἐὰν διὰ τοῦ Πνεύματος θανατώνετε τὰς πράξεις τοῦ σώματος, τότε θὰ ζήσετε.

Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ

[14]Διότι ὅσοι ὁδηγοῦνται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

[15]Δὲν ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας ποὺ νὰ σᾶς φέρῃ πάλιν είς τὴν κατάστασιν φόβου, ἀλλ᾽ ἐλάβετε πνεῦμα ποὺ σᾶς κάνει υἱούς, διὰ τοῦ ὁποίου φωνάζομεν «Ἀββᾶ, Πατέρα».

[16]Αὐτὸ τὸ Πνεῦμα μαρτυρεῖ μὲ τὸ πνεῦμα μας ὅτι εἴμεθα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

17Ἐὰν δὲ εἴμεθα παιδιά του, τότε εἴμεθα καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν τοῦ
Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν βέβαια πάσχωμεν μαζί του, διὰ νὰ
δοξασθοῦμε ἐπίσης μαζί του.

Ἡ μέλλουσα δόξα

18Φρονῶ ὅτι τὰ παθήματα τοῦ παρόντος καιροῦ δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν
συγκρινόμενα πρὸς τὴν δόξαν ποὺ μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ σ᾽ ἐμᾶς.

19Ἡ πλάσις ἀναμένει μὲ λαχτάρα τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

20Διότι ἡ πλάσις ὑποτάχθηκε είς τὴν ματαιότητα, ὄχι θεληματικά, ἀλλὰ ἐξ
αἰτίας ἐκείνου ποὺ τὴν ὑπέταξε, μὲ τὴν ἐλπίδα

21ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ πλάσις θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν δουλείαν είς τὴν φθοράν, διὰ
νὰ μπῇ είς τὴν ἔνδοξην ἐλευθερίαν τῶν παιδιῶν τοῦ Θεοῦ.

22Γνωρίζομεν ὅτι ὁλόκληρη ἡ πλάσις στενάζει καὶ συμπάσχει μέχρι σήμερα.

23Καὶ ὄχι μόνον αὐτή, ἀλλὰ καὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, ποὺ ἔχομεν τὴν ἀπαρχὴν τοῦ
Πνεύματος, στενάζομεν μέσα μας καθὼς περιμένομεν τὴν υἱοθεσίαν, τὴν
ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματός μας.

24Διότι μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴν ἐσωθήκαμε. Ἀλλ᾽ ἐλπὶς ποὺ τὴν βλέπει κανεὶς
δὲν εἶναι ἐλπίς· διατί νὰ ἐλπίζῃ κανεὶς δι᾽ ἐκεῖνο ποὺ ἤδη βλέπει;

25Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐλπίζωμεν δι᾽ ἐκεῖνο ποὺ δὲν βλέπομεν, τότε τὸ περιμένομεν μὲ
ὑπομονήν.

26Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὸ Πνεῦμα βοηθεῖ τὰς ἀδυναμίας μας, διότι δὲν
γνωρίζομεν πῶς πρέπει νὰ προσευχώμεθα, ἀλλ᾽ αὐτὸ τὸ Πνεῦμα μεσιτεύει γιὰ
μᾶς μὲ στεναγμοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἐκφρασθοῦν μὲ λόγια·

27καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἐρευνᾶ τὶς καρδιὲς γνωρίζει ποιός εἶναι ὁ πόθος τοῦ
Πνεύματος, διότι μεσιτεύει κατὰ θεῖον τρόπον διὰ τοὺς ἁγίους.

28Γνωρίζομεν ὅτι δι᾽ ἐκείνους ποὺ ἀγαποῦν τὸν Θεὸν ὅλα συνεργοῦν διὰ καλόν,
δι᾽ ἐκείνους ποὺ εἶναι καλεσμένοι σύμφωνα μὲ τὴν πρόθεσιν τοῦ Θεοῦ,

[29]διότι ἐκείνους ποὺ προεγνώρισε, αὐτοὺς καὶ προώρισε νὰ γίνουν ὁμοιόμορφοι πρὸς τὴν είκόνα τοῦ Υἱοῦ του, ὥστε αὐτὸς νὰ εἶναι πρωτότοκος μεταξὺ πολλῶν ἀδελφῶν.

[30]Ἐκείνους δὲ ποὺ προώρισε, αὐτοὺς καὶ ἐκάλεσε, καὶ ἐκείνους ποὺ ἐκάλεσε, αὐτοὺς καὶ ἐδικαίωσε, ἐκείνους δὲ ποὺ ἐδικαίωσε, αὐτοὺς καὶ ἐδόξασε.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ

[31]Τί λοιπὸν θὰ ποῦμε ἐπάνω σ᾽ αὐτά; Ἐὰν ὁ Θεὸς εἶναι μὲ τὸ μέρος μας, ποιός μπορεῖ νὰ εἶναι ἐναντίον μας;

[32]Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἐφείσθη τὸν δικόν του Υἱὸν ἀλλὰ τὸν παρέδωσε είς θάνατον πρὸς χάριν ὅλων μας, πῶς μαζὶ μ᾽ αὐτὸν δὲν θὰ μᾶς χαρίσῃ τὰ πάντα;

[33]Ποιός θὰ κατηγορήσῃ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ; Ὁ Θεὸς τοὺς δικαιώνει.

[34]Ποιός θὰ καταδικάσῃ; Ὁ Χριστὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐπέθανε, καί, ἀκόμη περισσότερον, ἀναστήθηκε, ὁ ὁποῖος εἶναι είς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ μεσιτεύει γιὰ μᾶς.

[35]Ποιός θὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ; Θλῖψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ πεῖνα ἢ γύμνια ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;

[36]Καθὼς εἶναι γραμμένον, Πρὸς χάριν σου θανατωνόμεθα κάθε ἡμέραν· θεωρηθήκαμε σὰν πρόβατα προωρισμένα διὰ σφαγήν.

[37]Ἀλλ᾽ είς ὅλα αὐτὰ εἵμεθα μὲ τὸ παραπάνω νικηταὶ διὰ τοῦ Χριστοῦ ποὺ μᾶς ἀγάπησε.

[38]Διότι εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωή, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαί, οὔτε δυνάμεις, τίποτε είς τὸ παρόν, τίποτε είς τὸ μέλλον,

[39]τίποτε είς τὰ ὕψη, τίποτε είς τὰ βάθη, κανένα ἄλλο δημιούργημα δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδειξε διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 9

Θλῖψις τοῦ Παύλου διὰ τὴν ἀπιστίαν τοῦ Ἰσραήλ

1Τὴν ἀλήθειαν λέγω ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ, δὲν ψεύδομαι· μὲ βεβαιώνει καὶ ἡ συνείδησίς μου διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

2ὅτι ὑπάρχει λύπη μεγάλη καὶ ἀδιάκοπος πόνος είς τὴν καρδιά μου.

3Θὰ εὐχόμουν μάλιστα νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀνάθεμα, μακρυὰ ἀπὸ τὸν Χριστόν, χάριν τῶν ἀδελφῶν μου, τῶν φυσικῶν συγγενῶν μου,

4οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἰσραηλῖται, είς τοὺς ὁποίους ἀνήκει ἡ υἱοθεσία, ἡ δόξα, αἱ διαθῆκαι, ἡ νομοθεσία, ἡ λατρεία καὶ αἱ ὑποσχέσεις,

5εἰς τοὺς ὁποίους ἀνήκουν οἱ πατέρες καὶ ἐκ τῶν ὁποίων, ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς, κατάγεται ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπεράνω ὅλων Θεὸς εὐλογητὸς αἰωνίως. Ἀμήν.

Αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ δὲν ἐξέπεσαν

6Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ἔχει διαψευσθῆ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ. Διότι πραγματικοὶ Ἰσραηλῖται δὲν εἶναι ὅλοι ὅσοι κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἰσραήλ,

7οὔτε ἐπειδὴ εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, εἶναι ὅλοι πραγματικὰ παιδιά του, ἀλλὰ κατὰ τὸ ὑπόδειγμα Ἰσαὰκ θὰ προέλθουν οἱ ἀπόγονοί σου.

8Δηλαδή, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ὅσοι γεννῶνται κατὰ τρόπον φυσικόν, ἀλλὰ ὅσοι γεννῶνται ἀπὸ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Θεοῦ θεωροῦνται ἀπόγονοι.

9Διότι ὁ λόγος τῆς ὑποσχέσεως εἶναι ὁ ἑξῆς: Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον θὰ ἔλθω καὶ ἡ Σάρρα θὰ ἔχῃ υἱόν.

10Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἡ Ρεβέκκα, ἀπὸ ἕνα ἄνδρα, τὸν πατέρα μας Ἰσαάκ, συνέλαβε παιδιά,

11καὶ ἐνῷ δὲν εἶχαν ἀκόμη γεννηθῆ καὶ δὲν εἶχαν κάνει τίποτε καλὸν ἢ κακόν, διὰ νὰ μείνῃ ἡ πρόθεσις τοῦ Θεοῦ κατ᾽ ἐκλογήν,

12ἡ ὁποία δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἔργα ἀλλὰ ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος καλεῖ, ἐλέχθη είς αὐτήν, Ὁ μεγαλύτερος θὰ δουλέψῃ τὸν νεώτερον,

13καθὼς εἶναι γραμμένον, Τὸν Ἰακὼβ ἀγάπησα τὸν δὲ Ἠσαῦ ἐμίσησα.

Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἄδικος

14 Τί θὰ ποῦμε λοιπόν; Ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἄδικος; Μὴ γένοιτο.

15 Διότι είς τὸν Μωϋσῆν λέγει, Θὰ ἐλεήσω ἐκεῖνον ποὺ ἐλεῶ καὶ θὰ σπλαγχνισθῶ ἐκεῖνον ποὺ σπλαγχνίζομαι.

16 Ὥστε λοιπὸν δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν θέλησιν ἢ τὴν προσπάθειαν τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

17 Διότι λέγει ἡ γραφὴ είς τὸν Φαραώ, Γι΄ αὐτὸ ἀκριβῶς σὲ ἀνύψωσα, διὰ νὰ δείξω διὰ σοῦ τὴν δύναμίν μου καὶ νὰ διαλαληθῇ τὸ ὄνομά μου είς ὅλην τὴν γῆν.

18 Ἄρα λοιπὸν ὅποιον θέλει ἐλεεῖ, καὶ ὅποιον θέλει τὸν κάνει σκληρόν.

Ὁ Θεὸς εἶναι κυρίαρχος

19 Θὰ μοῦ πῇς ὅμως, «Γιατί κατηγορεῖ ἀκόμη; Διότι ποιός μπορεῖ ν΄ ἀντισταθῇ είς τὴν θέλησίν του; ».

20 Ἀλλὰ ποιός εἶσαι σύ, ὦ ἄνθρωπε, ποὺ ἀντιλέγεις είς τὸν Θεόν; Μήπως θὰ πῇ τὸ πλάσμα είς τὸν πλάστην, «Γιατί μὲ ἔπλασες ἔτσι; ».

21 Ἢ μήπως δὲν μπορεῖ ὁ κεραμοποιὸς νὰ κάνῃ ὅ, τι θέλει μὲ τὸν πηλὸν καὶ ἀπὸ τὴν ἴδια μᾶζα νὰ κάνῃ ἕνα ἀγγεῖον διὰ σπουδαῖαν χρῆσιν καὶ ἄλλο δι΄ εὐτελῆ;

22 Τί θὰ πῇς ἐὰν ὁ Θεός, θέλων νὰ δείξῃ τὴν ὀργήν του καὶ νὰ κάνῃ γνωστὴν τὴν δύναμίν του, ἠνέχθη μὲ πολλὴν μακροθυμίαν σκεύη ὀργῆς παρασκευασμένα διὰ καταστροφήν,

23 καὶ τοῦτο διὰ νὰ κάνῃ γνωστὸν τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του σὲ σκεύη ἐλέους ποὺ προετοίμασε διὰ τὴν δόξαν αὐτήν,

24 τοὺς ὁποίους, δηλαδὴ ἐμᾶς, καὶ ἐκάλεσε ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς;

25 ὅπως λέγει καὶ είς τὸ βιβλίον τοῦ Ὡσηέ, Θὰ καλέσω λαόν μου ἐκεῖνον ποὺ δὲν εἶναι λαός μου καὶ ἀγαπημένην ἐκείνην ποὺ δὲν εἶναι ἀγαπημένη,

26 καὶ είς τὸν τόπον ἀκριβῶς ὅπου τοὺς εἶπαν, «Σεῖς δὲν εἶσθε λαός μου», ἐκεῖ θὰ ὀνομασθοῦν υἱοὶ τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

27 Ὁ Ἡσαΐας φωνάζει διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας, Καὶ ἂν οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι ἀναρίθμητοι σὰν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης, μόνον ἕνα ὑπόλοιπον θὰ σωθῇ.

28 Διότι ὁ Κύριος θὰ ἐκτελέσῃ σύντομα τὴν ἀπόφασίν του μὲ δικαιοσύνην, μάλιστα θὰ τὴν ἐκτελέσῃ σύντομα ἐπὶ τῆς γῆς.

29 Καὶ καθὼς προεῖπε ὁ Ἡσαΐας, Ἐὰν ὁ Κύριος ὁ Σαβαὼθ δὲν μᾶς εἶχε ἀφήσει ἀπογόνους, θὰ εἴχαμε γίνει σὰν τὰ Σόδομα καὶ θὰ εἴχαμε ὁμοιωθῇ πρὸς τὰ Γόμορρα.

Ἡ αἰτία τῆς ἀποτυχίας τῶν Ἰσραηλιτῶν

30 Τί θὰ ποῦμε λοιπόν; Ὅτι οἱ ἐθνικοὶ ποὺ δὲν ἐπεδίωκαν δικαίωσιν τὴν ἐπέτυχαν, ἀλλὰ δικαίωσιν ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστιν.

31 Ἐνῷ οἱ Ἰσραηλῖται ποὺ ἐπεδίωκαν δικαίωσιν διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ νόμου δὲν τὴν ἐπέτυχαν.

32 Γιατί; Διότι δὲν ἐπεδίωκαν νὰ τὴν ἐπιτύχουν διὰ πίστεως, ἀλλὰ διὰ τῶν ἔργων τοῦ νόμου. Ἐσκόνταψαν δηλαδὴ εἰς τὸν λίθον τοῦ προσκόμματος,

33 καθὼς εἶναι γραμμένον, Θέτω εἰς τὴν Σιὼν λίθον προσκόμματος καὶ πέτραν σκανδάλου καὶ καθένας ποὺ πιστεύει εἰς αὐτὸν δὲν θὰ ντροπιασθῇ.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 10

1 Ἀδελφοί, ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδιᾶς μου καὶ ἡ προσευχή μου εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὑπὲρ τῶν Ἰσραηλιτῶν, διὰ νὰ σωθοῦν.

2 Μαρτυρῶ γι᾽ αὐτοὺς ὅτι ἔχουν ζῆλον Θεοῦ ἀλλὰ ὄχι μὲ ἐπίγνωσιν.

3 Διότι, ἐπειδὴ ἀγνοοῦν τὴν δικαίωσιν ποὺ δίνει ὁ Θεὸς καὶ προσπαθοῦν νὰ στήσουν τὸν δικόν τους τρόπον δικαιώσεως δὲν ὑπετάχθησαν εἰς τὴν δικαίωσιν ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν.

4 Διότι τὸ τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, διὰ νὰ δικαιωθῇ καθένας ποὺ πιστεύει.

Νέος τρόπος δικαιώσεως δι᾽ ὅλους

[5]Ὁ Μωϋσῆς γράφει διὰ τὴν δικαίωσιν ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν νόμον ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐτήρησε τὰς ἐντολὰς θὰ ζήσῃ δι᾽ αὐτῶν.

[6]Ἡ δικαίωσις ὅμως ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν πίστιν, λέγει, Μὴ πῇς εἰς τὴν καρδιά σου ποιός θὰ ἀνεβῇ εἰς τὸν οὐρανόν; διὰ νὰ κατεβάσῃ δηλαδὴ τὸν Χριστόν,

[7]ἢ Ποιός θὰ κατεβῇ εἰς τὴν χώραν τῶν νεκρῶν; διὰ νὰ ἀνεβάσῃ δηλαδὴ τὸν Χριστὸν ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

[8]Ἀλλὰ τί λέγει; Κοντά σου εἶναι ὁ λόγος, εἶναι εἰς τὸ στόμα σου καὶ εἰς τὴν καρδιά σου. Ὁ λόγος δηλαδὴ τῆς πίστεως, τὸν ὁποῖον κηρύττομεν.

[9]Ἐὰν ὁμολογήσῃς μὲ τὸ στόμα σου ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Κύριος καὶ πιστέψῃς μὲ τὴν καρδιά σου ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, τότε θὰ σωθῇς.

[10]Διότι μὲ τὴν καρδιά ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅ, τι ὁδηγεῖ εἰς δικαίωσιν, μὲ τὸ στόμα δὲ ὁμολογεῖ ὅ, τι ὁδηγεῖ εἰς σωτηρίαν.

[11]Διότι λέγει ἡ γραφή, Καθένας ποὺ πιστεύει εἰς αὐτὸν δὲν θὰ ντροπιασθῇ.

[12]Δὲν ὑπάρχει δηλαδὴ διάκρισις μεταξὺ Ἰουδαίου καὶ Ἕλληνος, διότι ὁ ἴδιος εἶναι Κύριος ὅλων, πλούσιος εἰς ὅλους ποὺ τὸν ἐπικαλοῦνται.

[13]Διότι καθένας ποὺ θὰ ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου θὰ σωθῇ.

[14]Πῶς λοιπὸν θὰ ἐπικαλεσθοῦν ἐκεῖνον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστεψαν; Καὶ πῶς θὰ πιστέψουν εἰς ἐκεῖνον διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἄκουσαν; Καὶ πῶς θὰ ἀκούσουν χωρὶς νὰ κηρύττῃ κάποιος;

[15]Καὶ πῶς θὰ κηρύξουν ἐὰν δὲν ἀποσταλοῦν; Καθὼς εἶναι γραμμένον, Πόσον ὡραῖοι εἶναι οἱ πόδες ἐκείνων ποὺ κηρύττουν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα.

[16]Ἀλλὰ δὲν ὑπήκουσαν ὅλοι εἰς τὸ εὐαγγέλιον. Ὁ Ἡσαΐας λέγει, Κύριε, ποιός ἐπίστεψε εἰς τὸ κήρυγμά μας;

[17]Ἑπομένως ἡ πίστις ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τοῦ κηρύγματος, καὶ τὸ κήρυγμα εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

[18]Ἀλλ᾽ ἐρωτῶ, μήπως δὲν ἄκουσαν; Βεβαίως ἄκουσαν: Ἡ φωνή τους διεδόθη εἰς ὅλην τὴν γῆν καὶ τὰ λόγια τους εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης.

[19]Πάλιν ἐρωτῶ, μήπως ὁ Ἰσραὴλ δὲν ἐγνώρισε; Πρῶτος ὁ Μωϋσῆς λέγει: Ἐγὼ θὰ κεντήσω τὴν ζηλοτυπίαν σας μὲ ἔθνος ποὺ δὲν εἶναι ἔθνος καὶ θὰ σᾶς ἐξοργίσω μὲ ἔθνος ἀνόητον.

[20]Ὁ Ἡσαΐας μάλιστα τολμᾶ νὰ λέγῃ: Εὑρέθηκα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ δὲν μ᾽ ἐζητοῦσαν, ἐφανερώθηκα εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν ἐρωτοῦσαν γιὰ μένα.

[21]Εἰς δὲ τοὺς Ἰσραηλίτας λέγει: Ὅλην τὴν ἡμέραν ἅπλωσα τὰ χέρια μου πρὸς λαὸν ποὺ εἶναι ἀπειθὴς καὶ ἀντιλέγει.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 11

Ἡ ἀπόρριψις τῶν Ἰσραηλιτῶν δὲν εἶναι πλήρης

[1]Ἐρωτῶ λοιπόν: Μήπως ἀπέρριψε ὁ Θεὸς τὸν λαόν του; Μὴ γένοιτο, διότι καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἰσραηλίτης, ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν.

[2]Δὲν ἀπέρριψε ὁ Θεὸς τὸν λαόν του, τὸν ὁποῖον προεγνώρισε. Δὲν ξέρετε τί λέγει ἡ γραφὴ διὰ τὸν Ἠλίαν, πῶς ἀποτείνεται εἰς τὸν Θεὸν κατὰ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ:

[3]Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἐφόνευσαν καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν καὶ ἔμεινα μόνος ἐγὼ καὶ ζητοῦν τὴν ζωήν μου;

[4]Ἀλλὰ τί τοῦ λέγει ἡ θεία ἀπάντησις; Ἄφησα διὰ τὸν ἑαυτόν μου ἑπτὰ χιλιάδες ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐγονάτισαν εἰς τὸν Βάαλ.

[5]Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο καὶ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν ὑπάρχει ὑπόλοιπον ποὺ ἐδιάλεξε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

[6]Ἀλλ᾽ ἐὰν αὐτὸ ἔγινε κατὰ χάριν, τότε δὲν βασίζεται σὲ ἔργα, διότι ἀλλοιῶς ἡ χάρις θὰ ἔπαυε νὰ εἶναι χάρις.

[7]Ποιό λοιπὸν εἶναι τὸ συμπέρασμα; Ἐκεῖνο ποὺ ἐζητοῦσε ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς δὲν τὸ ἐπέτυχε, ἐνῷ οἱ ἐκλεγέντες τὸ ἐπέτυχαν· οἱ λοιποὶ ἐπωρώθησαν,

8καθὼς εἶναι γραμμένον: Ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε πνεῦμα ναρκώσεως, μάτια νὰ μὴ
βλέπουν καὶ αὐτιὰ νὰ μὴ ἀκούουν μέχρι τῆς σημερινῆς ἡμέρας.

9Καὶ ὁ Δαυῒδ λέγει: Ἡ τράπεζά των ἂς γίνῃ παγίδα, ἐνέδρα, αἰτία πτώσεως
πρὸς ἀνταπόδοσίν των.

10Τὰ μάτια τους ἂς σκοτεινιάσουν, ὥστε νὰ μὴ βλέπουν· κύρτωσε τὴν ράχι
τους γιὰ πάντα.

11Τώρα ἐρωτῶ: Μήπως ἐσκόνταψαν διὰ νὰ εἶναι ἡ πτῶσις των τελειωτική; Μὴ
γένοιτο! Διὰ τοῦ ἁμαρτήματός των ἦλθε ἡ σωτηρία είς τὰ ἔθνη, διὰ νὰ κινήσῃ
τὴν ζηλοτυπίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν.

12Ἀλλ᾽ ἐὰν τὸ ἁμάρτημά των ἔφερε πλουτισμὸν τοῦ κόσμου καὶ ἡ ἀποτυχία
των πλουτισμὸν τῶν ἐθνῶν, πόσον περισσότερον ἡ πλήρης προσέλευσίς των;

Σωτηρία διὰ τοὺς ἐθνικούς. Παράδειγμα ἀπὸ τὸ μπόλιασμα τῶν δένδρων

13Σ᾽ ἐσᾶς τοὺς ἐθνικοὺς λέγω: Ἐφ᾽ ὅσον εἶμαι ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν, τιμῶ τὴν
ὑπηρεσίαν μου,

14διὰ νὰ κεντήσω τὸν ζῆλον τῶν ὁμοεθνῶν μου καὶ σώσω μερικοὺς ἀπὸ
αὐτούς.

15Διότι ἐὰν ἡ ἀπόρριψίς των ἐπέφερε συμφιλίωσιν διὰ τὸν κόσμον, τότε τί θὰ
εἶναι ἡ ἀποδοχή των παρὰ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;

16Ἐὰν εἶναι ἅγιον τὸ προζύμι, τότε θὰ εἶναι καὶ τὸ ζυμάρι, καὶ ἐὰν εἶναι ἁγία ἡ
ρίζα, τότε θὰ εἶναι καὶ τὰ κλαδιά.

17Ἀλλ᾽ ἐὰν μερικὰ ἀπὸ τὰ κλαδιὰ ξεκόπηκαν καὶ ἐσύ, ἕνα βλαστάρι
ἀγριεληᾶς, ἐμπολιάσθηκες στὴ θέσι τους καὶ ἔγινες μέτοχος τῆς ρίζας καὶ τοῦ
πάχους τῆς ἐληᾶς, μὴ καυχᾶσαι ἀπέναντι τῶν κλάδων.

18Ἐὰν καυχᾶσαι, νὰ θυμᾶσαι ὅτι δὲν βαστάζεις ἐσὺ τὴν ρίζαν, ἀλλ᾽ ἡ ρίζα
βαστάζει ἐσένα.

19Θὰ πῇς: «Ἐκόπηκαν τὰ κλαδιά, διὰ νὰ μπολιασθῶ ἐγώ».

20Πολὺ καλά· ἐκόπηκαν ἕνεκα τῆς ἀπιστίας των, καὶ σὺ στέκεσαι διὰ τῆς πίστεως. Μὴ ὑπερηφανεύεσαι ἀλλὰ φοβοῦ·

21διότι ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐλογάριασε τοὺς φυσικοὺς κλάδους, δὲν θὰ λογαριάσῃ οὔτε ἐσένα.

22Βλέπε λοιπὸν τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ, αὐστηρότητα είς ἐκείνους ποὺ ἔπεσαν, ἀγαθότητα σ᾽ ἐσένα, ἐὰν παραμένῃς είς τὴν σφαῖραν τῆς ἀγαθότητος τοῦ Θεοῦ, διότι ἀλλοιῶς καὶ σὺ θ᾽ ἀποκοπῇς.

23Καὶ ἐκεῖνοι, ἐὰν δὲν ἐπιμείνουν είς τὴν ἀπιστίαν, θὰ μπολιασθοῦν, διότι ὁ Θεὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τοὺς μπολιάσῃ πάλιν.

24Διότι ἐὰν ἐσὺ ἐκόπηκες ἀπὸ τὴν κατὰ φύσιν ἀγριεληὰ καὶ ἐμπολιάσθηκες παρὰ φύσιν σὲ ἥμερη ἐληά, πόσον μᾶλλον αὐτοὶ οἱ κατὰ φύσιν θὰ μπολιασθοῦν στὴν δική τους ἐληά;

Ἀπώτερος σκοπὸς τοῦ Θεοῦ: Ἔλεος δι᾽ ὅλους

25Δὲν θέλω νὰ ἀγνοῆτε, ἀδελφοί, τὸ μυστικὸ αὐτό, διὰ νὰ μὴ θεωρῆτε τοὺς ἑαυτούς σας σοφούς, ὅτι δηλαδὴ ἔπεσεν ἐν μέρει ἀναισθησία ἐπὶ τῶν Ἰσραηλιτῶν, ἕως ὅτου εἰσέλθῃ ὁ πλήρης ἀριθμὸς τῶν ἐθνικῶν

26καὶ ἔτσι θὰ σωθῇ ὅλος ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαός, καθὼς εἶναι γραμμένον: Ἀπὸ τὴν Σιὼν θὰ ἔλθῃ ὁ Λυτρωτὴς καὶ θὰ διώξῃ τὰς ἀσεβείας ἀπὸ τὸν Ἰακώβ.

27Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ διαθήκη μου είς αὐτούς, ὅταν ἀφαιρέσω τὰς ἁμαρτίας των.

28Ἐν σχέσει πρὸς τὸ εὐαγγέλιον εἶναι ἐχθροὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς χάριν σας, ἀλλ᾽ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκλογήν των ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι ἀγαπητοὶ είς αὐτόν, χάριν τῶν προπατόρων των,

29διότι τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ εἶναι πράγματα ποὺ δὲν ἀνακαλοῦνται.

30Καθὼς καὶ σεῖς κάποτε ἤσαστε ἀπειθεῖς είς τὸν Θεόν, ἀλλὰ τώρα ἐλεηθήκατε ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς των,

31ἔτσι καὶ τώρα, ὅταν σεῖς ἐλεῆσθε, αὐτοὶ ἔχουν ἀπειθήσει διὰ νὰ ἐλεηθοῦν καὶ αὐτοί.

32Διότι ὁ Θεὸς ἔκλεισε ὅλους εἰς ἀπείθειαν, διὰ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ ὅλους.

33Ὢ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ γνώσεως τοῦ Θεοῦ! Πόσον ἀνεξερεύνητοι
εἶναι αἱ κρίσεις του, πόσον ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοί του!

34Διότι, Ποιός ἐγνώρισε τὴν σκέψιν τοῦ Κυρίου; Ἢ ποιός ἔγινε σύμβουλός του;

35Ἢ ποιός τοῦ ἔδωσε πρῶτος κάτι, ὥστε νὰ λάβῃ ἀνταπόδοσιν;

36Διότι ἀπὸ αὐτὸν καὶ δι᾽ αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι τὰ πάντα. Εἰς αὐτὸν ἂς
εἶναι ἡ δόξα αἰωνίως· ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 12

Ἡ νέα ζωή

1Σᾶς παρακαλῶ λοιπόν, ἀδελφοί, χάριν τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, νὰ
προσφέρετε τοὺς ἑαυτούς σας σὰν θυσίαν ζωντανὴ καὶ ἁγίαν, εὐάρεστη εἰς
τὸν Θεόν· αὐτὴ εἶναι ἡ λογική σας λατρεία.

2Νὰ μὴ συμμορφώνεσθε μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου τούτου ἀλλὰ νὰ
μεταμορφώνεσθε διὰ τῆς ἀνακαινίσεως τοῦ πνεύματός σας, ὥστε νὰ
διακρίνετε ποιό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ τί εἶναι καλόν, εὐάρεστον καὶ
τέλειον.

Ἡ ὀρθὴ χρῆσις τῶν πνευματικῶν δώρων

3Διὰ τῆς χάριτος, ποὺ μοῦ ἐδόθηκε, λέγω στὸν καθένα ἀπὸ σᾶς νὰ μὴ ἔχῃ διὰ
τὸν ἑαυτόν του μεγαλύτερη ἰδέα ἀπὸ ἐκείνην ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ, ἀλλὰ νὰ
σκέπτεται μὲ μετριοφροσύνην ἀνάλογα μὲ τὸ μέτρον πίστεως ποὺ ὁ Θεὸς
ἐμοίρασε στὸν καθένα.

4Διότι ὅπως εἰς ἕνα σῶμα ἔχομεν πολλὰ μέλη, ἀλλ᾽ ὅλα τὰ μέλη δὲν ἔχουν
τὴν ἴδιαν λειτουργίαν,

5ἔτσι ἐμεῖς οἱ πολλοὶ ἀποτελοῦμεν ἕνα σῶμα ἐν Χριστῷ καὶ ὁ καθένας εἴμεθα
μέλη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

6Ἔχοντες δὲ χαρίσματα διαφορετικά, σύμφωνα μὲ τὴν χάριν ποὺ μᾶς
ἐδόθηκε, ἂς τὰ χρησιμοποιήσωμεν, ἐὰν προφητείαν, ἀνάλογα μὲ τὴν πίστιν
μας,

7 ἐὰν ὑπηρεσίαν, εἰς τὸ ἔργον τῆς ὑπηρεσίας, ὁ διδάσκαλος, εἰς τὴν διδασκαλίαν,

8 ἐκεῖνος ποὺ παρηγορεῖ, εἰς τὴν παρηγορίαν, ἐκεῖνος ποὺ δίνει κάτι, ἂς τὸ κάνῃ μὲ γενναιοδωρίαν, ἐκεῖνος ποὺ εἶναι προϊστάμενος, ἂς ἐργάζεται μὲ ζῆλον, ἐκεῖνος ποὺ ἐλεεῖ, ἂς ἐλεῇ μὲ χαράν.

Κανόνες χριστιανικῆς ζωῆς

9 Ἡ ἀγάπη νὰ εἶναι εἰλικρινής. Μισεῖτε τὸ κακὸν καὶ προσκολλᾶσθε εἰς τὸ καλόν.

10 Ὡς πρὸς τὴν ἀδελφικὴν ἀγάπην, νὰ εἶσθε γεμᾶτοι στοργὴν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον· ὡς πρὸς τὴν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησιν, ὁ ἕνας νὰ ξεπερνᾷ τὸν ἄλλον·

11 νὰ μὴ εἶσθε ὀκνηροὶ ὡς πρὸς τὸν ζῆλον, νὰ εἶσθε κατὰ τὸ πνεῦμα θερμοί, νὰ ὑπηρετῆτε τὸν Κύριον,

12 νὰ χαίρετε διὰ τὴν ἐλπίδα σας, νὰ ἔχετε ὑπομονὴν εἰς τὴν θλῖψιν, νὰ ἐπιμένετε εἰς τὴν προσευχήν,

13 νὰ συμμετέχετε εἰς τὰς ἀνάγκας τῶν χριστιανῶν, τὴν φιλοξενίαν νὰ ἐπιδιώκετε.

14 Εὐλογεῖτε ἐκείνους ποὺ σᾶς διώκουν, εὐλογεῖτε καὶ μὴ καταρᾶσθε.

15 Νὰ χαίρετε μὲ ἐκείνους ποὺ χαίρουν καὶ νὰ κλαῖτε μὲ ἐκείνους ποὺ κλαίουν.

16 Μεταξύ σας νὰ ἔχετε τὸ αὐτὸ φρόνημα. Νὰ μὴ εἶσθε ὑψηλόφρονες, ἀλλὰ νὰ συναναστρέφεσθε τοὺς ταπεινούς. Μὴ θεωρῆτε τοὺς ἑαυτούς σας σοφούς.

17 Σὲ κανένα νὰ μὴ ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ· φροντίζετε νὰ κάνετε ὅ, τι εἶναι καλὸν ἐνώπιον ὅλων τῶν ἀνθρώπων.

18 Ἐὰν εἶναι δυνατόν, ὅσον ἐξαρτᾶται ἀπὸ σᾶς, νὰ ἔχετε εἰρήνην μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

19 Μὴ ἐκδικῆσθε οἱ ἴδιοι, ἀγαπητοί, ἀλλὰ δώσατε τόπον εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ, διότι εἶναι γραμμένον: Σ᾽ ἐμένα ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις, ἐγὼ θὰ ἀνταποδώσω, λέγει ὁ Κύριος.

[20]Ἀλλ᾽ ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, δῶσε του ψωμί, ἐὰν διψᾷ, πότιζέ τον· κάνοντας αὐτό, θὰ συσσωρεύσῃς ἀναμμένα κάρβουνα στὸ κεφάλι του.

[21]Νὰ μὴ νικᾶσαι ἀπὸ τὸ κακόν, ἀλλὰ νὰ νικᾷς τὸ κακὸν διὰ τοῦ καλοῦ.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 13

Περὶ ὑποταγῆς εἰς τὰς ἐξουσίας

[1]Ἂς ὑποτάσσεται ὁ καθένας εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐξουσίας, διότι δὲν ὑπάρχει ἐξουσία παρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ αἱ ἐξουσίαι ποὺ ὑπάρχουν ἔχουν ταχθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν.

[2]Ὥστε ἐκεῖνος ποὺ ἀντιτάσσεται εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἀντιτάσσεται εἰς τὴν διαταγὴν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀντιστάθηκαν, θὰ κατακριθοῦν.

[3]Διότι οἱ ἄρχοντες δὲν εἶναι φόβος διὰ τὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ διὰ τὰ κακά. Θέλεις νὰ μὴ φοβᾶσαι τὴν ἐξουσίαν; Κάνε τὸ καλὸν καὶ θὰ ἐπαινεθῇς,

[4]διότι ἡ ἐξουσία εἶναι ὄργανον τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ καλόν σου, ἐὰν ὅμως κάνῃς τὸ κακόν, τότε νὰ φοβᾶσαι, διότι δὲν φέρει μαχαίρι χωρὶς λόγον, ἀλλὰ διότι εἶναι ὄργανον τοῦ Θεοῦ, ἐκδικητὴς τῆς ὀργῆς του ἐναντίον ἐκείνου ποὺ κάνει τὸ κακόν.

[5]Διὰ τοῦτο εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑποτάσσεσθε ὄχι μόνον ἕνεκα τῆς ὀργῆς ἀλλὰ καὶ διὰ λόγους συνειδήσεως.

[6]Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ πληρώνετε τοὺς φόρους, διότι αἱ ἀρχαὶ εἶναι ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ, ἀφοσιωμένοι εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ ἔργον.

[7]Ἀποδώσατε λοιπὸν εἰς ὅλους ὅ, τι τοὺς ὀφείλεται· φόρον εἰς ἐκεῖνον ποὺ ὀφείλεται φόρος, δασμὸν εἰς ἐκεῖνον ποὺ ὀφείλεται δασμός, σεβασμὸν εἰς ἐκεῖνον ποὺ ὀφείλεται σεβασμός, τιμὴν εἰς ἐκεῖνον ποὺ ὀφείλεται τιμή.

Φιλαδελφία

[8]Σὲ κανένα νὰ μὴ χρωστᾶτε τίποτε, παρὰ τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν ἄλλον ἔχει ἐκπληρώσει τὸν νόμον,

9διότι τὸ Μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ἐπιθυμήσῃς καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη ἐντολὴ συγκεφαλαιώνονται είς τὰ λόγια αὐτά: Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου.

10Ἡ ἀγάπη δὲν προξενεῖ κακὸν είς τὸν πλησίον, ἑπομένως ἡ ἀγάπη εἶναι ἐκπλήρωσις τοῦ νόμου.

Ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ εἶναι πλησίον

11Αὐτὰ νὰ κάνετε, τοσούτῳ μᾶλλον καθ᾽ ὅσον γνωρίζετε σὲ τί καιρὸν ζοῦμε: ὅτι εἶναι πλέον ὥρα νὰ ξυπνήσετε ἀπὸ τὸν ὕπνον, διότι τώρα εἶναι πλησιέστερα σ᾽ ἐμᾶς ἡ σωτηρία παρὰ τότε ποὺ ἐπιστέψατε.

12Ἡ νύχτα ἐπροχώρησε· ἡ ἡμέρα ἐπλησίασε. Ἂς πετάξουμε λοιπὸν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καὶ ἂς ὁπλισθοῦμε μὲ τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.

13Ἂς εἶναι ἡ συμπεριφορά μας σεμνή, ὅπως ὅταν εἶναι ἡμέρα, ὄχι συμπόσια καὶ μεθύσια, ὄχι ἀκολασίες καὶ ἀσέλγειες, ὄχι ἔριδες καὶ ζηλοτυπίες,

14ἀλλ᾽ ἐνδυθῆτε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ μὴ φροντίζετε διὰ τὴν σάρκα διὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὰς ἐπιθυμίας της.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 14

Μακροθυμία πρὸς τοὺς ἀδυνάτους καὶ διστακτικούς

1Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι ἀσθενὴς κατὰ τὴν πίστιν, νὰ τὸν δέχεσθε, ἀλλ᾽ ὄχι διὰ συζητήσεις γνωμῶν.

2Ὁ ἕνας πιστεύει ὅτι ἐπιτρέπεται νὰ φάγῃ ἀπὸ ὅλα, ἀλλ᾽ ὁ ἀσθενὴς τρώγει λάχανα.

3Ἐκεῖνος ποὺ τρώγει, ἂς μὴ περιφρονῇ ἐκεῖνον ποὺ δὲν τρώγει, καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν τρώγει, ἂς μὴ κρίνῃ ἐκεῖνον ποὺ τρώγει, διότι ὁ Θεὸς τὸν ἔχει δεχθῆ.

4Ποιός εἶσαι σὺ ποὺ κρίνεις ξένον ὑπηρέτην; Τὸ ἂν θὰ σταθῇ ἢ θὰ πέσῃ ἀφορᾷ τὸν δικόν του κύριον, θὰ σταθῇ ὅμως, διότι ὁ Θεὸς ἔχει τὴν δύναμιν νὰ τὸν κάνῃ νὰ σταθῇ.

5Ὁ ἕνας θεωρεῖ μίαν ἡμέραν καλύτερη ἀπὸ τὴν ἄλλην, ἐνῷ γιὰ ἄλλον κάθε ἡμέρα εἶναι τὸ ἴδιο. Ὁ καθένας ἂς σχηματίσῃ δικήν του πεποίθησιν.

6Ἐκεῖνος ποὺ κάνει διάκρισιν ὡς πρὸς τὴν ἡμέραν, τὸ κάνει διὰ τὸν Κύριον, καὶ
ἐκεῖνος ποὺ δὲν κάνει διάκρισιν, τὸ κάνει πάλι διὰ τὸν Κύριον. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ
τρώγει διὰ τὸν Κύριον τρώγει, διότι εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν, καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν
τρώγει, διὰ τὸν Κύριον δὲν τρώγει καὶ εὐχαριστεῖ τὸν Θεόν.

7Διότι κανεὶς ἀπὸ μᾶς δὲν ζῇ διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ κανεὶς δὲν πεθαίνει διὰ
τὸν ἑαυτόν του,

8διότι ἐὰν ζοῦμε, ζοῦμε διὰ τὸν Κύριον, καὶ ἐὰν πεθαίνωμε, πεθαίνομε διὰ τὸν
Κύριον. Εἴτε λοιπὸν ζοῦμε εἴτε πεθαίνομε ἀνήκομεν εἰς τὸν Κύριον.

9Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ὁ Χριστὸς καὶ ἐπέθανε καὶ ἀναστήθηκε καὶ ἔζησε: διὰ
νὰ γίνῃ Κύριος καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων.

10Σὺ γιατί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; Καὶ σὺ γιατί περιφρονεῖς τὸν ἀδελφόν
σου; Ὅλοι θὰ παρουσιασθοῦμε ἐμπρὸς εἰς τὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ.

11Διότι εἶναι γραμμένον: Εἰς τὴν ζωήν μου, λέγει ὁ Κύριος, κάθε γόνατο θὰ
κάμψῃ ἐμπρός μου καὶ κάθε γλῶσσα θὰ δοξολογήσῃ τὸν Θεόν.

12Ἄρα λοιπὸν ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς θὰ δώσῃ λόγον διὰ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν
Θεόν.

13Ἂς μὴ κρίνωμεν λοιπὸν πλέον ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀλλὰ τοῦτο μᾶλλον
ἀποφασίσετε: τὸ νὰ μὴ βάζετε εἰς τὸν ἀδελφὸν πρόσκομμα ἢ κάτι ποὺ θὰ
κλονίσῃ τὴν πίστιν του.

14Ξέρω καὶ ἔχω πεποίθησιν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι αὐτὸ
καθ᾽ ἑαυτὸ ἀκάθαρτον· ἀκάθαρτον εἶναι ἕνα πρᾶγμα μόνον δι᾽ ἐκεῖνον ποὺ τὸ
θεωρεῖ ἀκάθαρτον.

15Ἐὰν ὁ ἀδελφός σου λυπᾶται γιὰ κάτι ποὺ τρῶς, δὲν φέρεσαι πλέον μὲ
ἀγάπην. Μὴ καταστρέφῃς μὲ τὴν τροφήν σου ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπέθανε
ὁ Χριστός.

16Ἂς μὴ γίνεται λοιπὸν ἀντικείμενον δυσφημήσεως ἐκεῖνο ποὺ γιὰ σᾶς εἶναι
σωστό.

17Διότι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι φαγητὰ καὶ ποτά, ἀλλὰ δικαιοσύνη, εἰρήνη καὶ χαρὰ ποὺ χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον.

18Ἐκεῖνος ποὺ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὑπηρετεῖ τὸν Χριστὸν εἶναι εὐάρεστος εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐπιδοκιμάζεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

19Ἂς ἐπιδιώκωμεν λοιπὸν ὅ, τι συντελεῖ εἰς τὴν εἰρήνην καὶ εἰς τὴν οἰκοδομὴν μεταξύ μας.

20Μὴ καταστρέφῃς τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ ἐξ αἰτίας τροφῆς. Ὅλα εἶναι καθαρά, ἀλλὰ εἶναι κακὸν γιὰ ἕνα ἄνθρωπον νὰ γίνεται μὲ τὴν τροφήν του αἰτία νὰ πέσῃ ὁ ἄλλος.

21Καλὸν εἶναι νὰ μὴ φᾶς κρέας, οὔτε νὰ πιῇς κρασί, οὔτε νὰ κάνῃς κάτι ποὺ θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα νὰ σκοντάψῃ ὁ ἀδελφός σου ἢ νὰ πέσῃ ἢ νὰ ἐξασθενήσῃ ἡ πίστις του.

22Ἔχεις πίστιν; Κράτησέ την γιὰ τὸν ἑαυτόν σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ἐκεῖνος ποὺ δὲν βρίσκει λόγον νὰ καταδικάσῃ τὸν ἑαυτόν του δι᾿ ἐκεῖνα ποὺ ἐπιδοκιμάζει.

23Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔχει ἀμφιβολίες καταδικάζεται, ἐὰν φάγῃ, διότι κάνει κάτι ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ πίστιν. Καὶ κάθε πρᾶγμα ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ πίστιν, εἶναι ἁμαρτία.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 15

1Ἐμεῖς οἱ δυνατοὶ πρέπει νὰ βαστάζωμεν τὰς ἀδυναμίας τῶν ἀδυνάτων καὶ νὰ μὴ περιοριζώμεθα εἰς ὅσα εἶναι ἀρεστὰ εἰς τὸν ἑαυτόν μας.

2Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ἂς φροντίζῃ νὰ εἶναι ἀρεστὸς εἰς τὸν πλησίον διὰ τὸ καλόν του καὶ τὴν οἰκοδομήν του,

3διότι καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐζήτησε ἐκεῖνα ποὺ ἦσαν ἀρεστὰ εἰς τὸν ἑαυτόν του, ἀλλά, καθὼς εἶναι γραμμένον, Αἱ ὕβρεις τῶν ὑβριστῶν σου ἔπεσαν ἐπάνω μου.

4Διότι ὅσα προεγράφησαν, ἐγράφησαν διὰ τὴν διδασκαλίαν μας ὥστε διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας ποὺ δίνουν αἱ γραφαὶ νὰ διατηροῦμεν τὴν ἐλπίδα.

5Καὶ εἴθε ὁ Θεὸς ποὺ εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας νὰ σᾶς ἀξιώσῃ νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο φρόνημα μεταξύ σας κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

6ὥστε ὅλοι μαζὶ μὲ μιὰ ψυχὴ καὶ μὲ ἕνα στόμα νὰ δοξάζετε τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7Διὰ τοῦτο ὁ ἕνας νὰ δέχεται τὸν ἄλλον, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς σᾶς ἐδέχθηκε διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ Θεός.

8Διότι ὁ Ἰησοῦς Χριστός, λέγω, διὰ νὰ φανῇ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθής, ἔγινε ὑπηρέτης τῶν Ἰσραηλιτῶν, ὥστε νὰ πραγματοποιηθοῦν αἱ ὑποσχέσεις ποὺ ἔγιναν είς τοὺς πατέρας,

9τὰ δὲ ἔθνη νὰ δοξάσουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν του πρὸς αὐτά, καθὼς εἶναι γραμμένον, Διὰ τοῦτο θὰ σὲ δοξάζω, Κύριε, μεταξὺ ἐθνῶν καὶ θὰ ψάλλω είς τὸ ὄνομά σου.

10Καὶ πάλιν λέγει: Εὐφράνθητε ἔθνη μαζὶ μὲ τὸν λαόν του.

11Καὶ πάλιν: Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅλα τὰ ἔθνη καὶ ὑμνήσατε αὐτὸν ὅλοι οἱ λαοί.

12Καὶ πάλιν ὁ Ἠσαΐας λέγει: Θὰ ἔλθῃ ἡ ρίζα τοῦ Ἰεσσαὶ καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐμφανισθῇ διὰ νὰ γίνῃ ἄρχων ἐθνῶν, είς αὐτὸν τὰ ἔθνη θὰ ἐλπίζουν.

13Εἴθε ὁ Θεὸς τῆς ἐλπίδος νὰ σᾶς γεμίσῃ μὲ κάθε χαρὰν καὶ εἰρήνην, ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴν πίστιν, ὥστε νὰ ἔχετε ἄφθονη τὴν ἐλπίδα διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ Παῦλος δικαιολογεῖται δι᾽ ὅσα ἔγραψε

14Ἐγὼ ὁ ἴδιος, ἀδελφοί μου, εἶμαι πεπεισμένος γιὰ σᾶς ὅτι ἤδη εἶσθε γεμᾶτοι καλωσύνην, πλήρεις ἀπὸ κάθε γνῶσιν, ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ νουθετῆτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

15Ἀλλὰ σᾶς ἔγραψα, ἀδελφοί, μὲ τόλμην σὲ μερικὰ σημεῖα διὰ νὰ σᾶς τὰ ὑπενθυμίσω, καὶ τοῦτο ἕνεκα τῆς χάριτος ποὺ μοῦ ἐδόθηκε ἀπὸ τὸν Θεόν,

16να εἶμαι ὑπηρέτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ είς τὰ ἔθνη, προσφέρων ὡς θυσίαν τὸ
κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ εἶναι ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν
εὐπρόσδεκτη, ἁγιασμένη διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου.

17Ἔχω λόγον λοιπὸν νὰ καυχῶμαι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τὸ ἔργον ποὺ κάνω
διὰ τὸν Θεόν,

18διότι δὲν θὰ τολμήσω νὰ μιλήσω παρὰ μόνον δι᾽ ὅ, τι ἔκανε ὁ Χριστὸς δι᾽
ἐμοῦ διὰ νὰ φέρῃ είς ὑπακοὴν τὰ ἔθνη, μὲ τὸν λόγον καὶ τὰ ἔργα,

19μὲ τὴν δύναμιν σημείων καὶ τεράτων, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος τοῦ
Θεοῦ, ὥστε ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ τὰ πέριξ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ νὰ ἔχω
συμπληρώσει τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ,

20φιλοτιμούμενος νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον ἐκεῖ ὅπου δὲν εἶχε κηρυχθῆ ὁ
Χριστός, διὰ νὰ μὴ οἰκοδομῶ ἐπάνω σὲ ξένο θεμέλιον,

21ἀλλὰ καθὼς εἶναι γραμμένον, Θὰ ἰδοῦν ἐκεῖνοι είς τοὺς ὁποίους δὲν τὸν
εἶχαν ἀναγγείλει, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ δὲν εἶχαν ἀκούσει γι᾽ αὐτόν, θὰ ἐννοήσουν.

Προσωπικὰ σχέδια τοῦ Παύλου

22Διὰ τοῦτο καὶ ἐμποδίσθηκα πολλὲς φορὲς νὰ ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς.

23Τώρα ὅμως, ἐπειδὴ δὲν ἔχω πλέον ἔργον σ᾽ αὐτὰ ἐδῶ τὰ μέρη, καὶ ἀπὸ
πολλὰ χρόνια ἐπιθυμῶ ζωηρὰ νὰ ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς,

24θὰ τὸ κάνω, ὅταν θὰ μεταβῶ είς Ἱσπανίαν. Ἐλπίζω περνώντας νὰ σᾶς ἴδω
καὶ νὰ μὲ προπέμψετε πρὸς τὰ ἐκεῖ, ἀφοῦ πρῶτα σᾶς ἀπολαύσω γιὰ λίγον
καιρό.

25Τώρα ὅμως πηγαίνω είς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἐκτελῶν ὑπηρεσίαν πρὸς τοὺς ἐκεῖ
ἁγίους.

26Διότι ἡ Μακεδονία καὶ ἡ Ἀχαΐα ἀπεφάσισαν νὰ κάνουν κάποιαν
συνεισφορὰν διὰ τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῆς Ἱερουσαλήμ.

27Ἀπεφάσισαν αὐτὸ καὶ μάλιστα εἶναι χρεῶσται σ᾽ αὐτούς· διότι ἐὰν τὰ ἔθνη
ἔχουν συμμερισθῆ τὰ πνευματικά τους ἀγαθά, ὀφείλουν νὰ τοὺς συνδράμουν
καὶ είς τὰ ὑλικὰ ἀγαθά.

28Ἀφοῦ λοιπὸν ἐκτελέσω τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τοὺς παραδώσω ἐν ἀσφαλείᾳ τὴν συνεισφορὰν αὐτήν, θὰ ἀναχωρήσω διὰ τὴν Ἱσπανίαν, περνώντας ἀπὸ σᾶς.

29Ξέρω δὲ ὅτι ὅταν ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς, θὰ ἔλθω μὲ τὸν πλοῦτον τῆς εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

30Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος νὰ ἀγωνισθῆτε μαζί μου σὲ προσευχὰς εἰς τὸν Θεὸν δι᾽ ἐμέ,

31διὰ νὰ σωθῶ ἀπὸ τοὺς ἀπειθεῖς τῆς Ἰουδαίας καὶ διὰ νὰ γίνῃ ἡ ἀποστολή μου εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτη εἰς τοὺς ἐκεῖ ἁγίους,

32ὥστε νὰ ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς μὲ χαράν, ἐὰν τοῦτο εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀπολαύσω τὴν συντροφιά σας.

33Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ 16

Προσωπικοὶ χαιρετισμοί

1Σᾶς συνιστῶ τὴν Φοίβην τὴν ἀδελφήν μας, ἡ ὁποία εἶναι διακόνισσα τῆς ἐκκλησίας εἰς Κεγχρεάς,

2διὰ νὰ τὴν δεχθῆτε ἐν Κυρίῳ ὅπως ἀξίζει εἰς ἁγίους καὶ τὴν βοηθήσετε εἰς ὅ, τι χρειασθῇ ἀπὸ σᾶς, διότι καὶ αὐτὴ ἐβοήθησε πολλοὺς καὶ ἐμὲ τὸν ἴδιον.

3Χαιρετῆστε τὴν Πρίσκιλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν, τοὺς συνεργάτας μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

4οἱ ὁποῖοι χάριν τῆς ζωῆς μου ἐκινδύνευσαν νὰ ἀποκεφαλισθοῦν καὶ τοὺς ὁποίους ὄχι μόνον ἐγὼ εὐχαριστῶ ἀλλὰ καὶ ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι τῶν
ἐθνῶν·5χαιρετῆστε ἐπίσης τὴν ἐκκλησίαν τοῦ σπιτιοῦ τους. Χαιρετῆστε τὸν Ἐπαίνετον τὸν ἀγαπητόν μου, ποὺ εἶναι ὁ πρῶτος ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν ποὺ ἐπίστεψε εἰς τὸν Χριστόν.

6Χαιρετῆστε τὴν Μαριάμ, ἡ ὁποία πολὺ ἐκοπίασε γιὰ μᾶς.

7Χαιρετῆστε τὸν Ἀνδρόνικον καὶ τὴν Ἰουνίαν, τοὺς ὁμοεθνεῖς μου καὶ συντρόφους μου είς τὴν φυλακήν. Εἶναι διακεκριμένοι μεταξὺ τῶν ἀποστόλων καὶ εἶχαν πιστέψει είς τὸν Χριστὸν πρὶν ἀπὸ ἐμέ.

8Χαιρετῆστε τὸν Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.

9Χαιρετῆστε τὸν Οὐρβανὸν τὸν συνεργάτην μας ἐν Χριστῷ, καὶ τὸν Στάχυν τὸν ἀγαπητόν μου.

10Χαιρετῆστε τὸν Ἀπελλῆν τὸν δοκιμασμένον ἐν Χριστῷ. Χαιρετῆστε τοὺς οἰκιακοὺς τοῦ Ἀριστοβούλου.

11Χαιρετῆστε τὸν Ἡρῳδίωνα τὸν ὁμοεθνῆ μου. Χαιρετῆστε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς οἰκιακοὺς τοῦ Ναρκίσσου, ποὺ ἀνήκουν είς τὸν Κύριον.

12Χαιρετῆστε τὴν Τρύφαιναν καὶ τὴν Τρυφῶσαν, αἱ ὁποῖαι κοπιάζουν διὰ τὸν Κύριον. Χαιρετῆστε τὴν Περσίδα τὴν ἀγαπητήν, ἡ ὁποία πολὺ ἐκοπίασε διὰ τὸν Κύριον.

13Χαιρετῆστε τὸν Ροῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα του ποὺ εἶναι καὶ δική μου.

14Χαιρετῆστε τὸν Ἀσύγκριτον, τὸν Φλέγοντα, τὸν Ἑρμᾶν, τὸν Πατρόβαν, τὸν Ἑρμῆν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ εἶναι μαζί τους.

15Χαιρετῆστε τὸν Φιλόλογον καὶ τὴν Ἰουλίαν, τὸν Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφήν του, τὸν Ὀλυμπᾶν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους ποὺ εἶναι μαζί τους.

16Χαιρετῆστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἅγιον φίλημα. Σᾶς χαιρετοῦν ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, νὰ προσέχετε ἐκείνους ποὺ δημιουργοῦν διχόνοιες καὶ σκάνδαλα, ἀντίθετα πρὸς ὅσα ἐδιδαχθήκατε, καὶ ἀπομακρυνθῆτε ἀπ᾽ αὐτούς,

18διότι οἱ τέτοιοι ἄνθρωποι δὲν εἶναι δοῦλοι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀλλὰ τῶν δικῶν τους ἐπιθυμιῶν καὶ μὲ τὰ γλυκὰ καὶ ὡραῖα τους λόγια ἐξαπατοῦν τὶς καρδιὲς τῶν ἀθώων.

19Ἡ ὑπακοή σας ἔγινε γνωστὴ εἰς ὅλους. Χαίρω λοιπὸν γιὰ σᾶς, ἀλλὰ θέλω νὰ
εἶσθε σοφοὶ γιὰ ὅ, τι εἶναι καλό, καὶ ἀκέραιοι εἰς τὸ κακό.

20Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης θὰ συντρίψῃ γρήγορα τὸν Σατανᾶν κάτω ἀπὸ τὰ
πόδια σας. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζί σας.

21Σᾶς χαιρετοῦν ὁ Τιμόθεος, ὁ συνεργάτης μου, καὶ ὁ Λούκιος, ὁ Ἰάσων καὶ ὁ
Σωσίπατρος οἱ συμπατριῶται μου.

22Σᾶς χαιρετῶ ἐν Κυρίῳ ἐγὼ ὁ Τέρτιος, ὁ ὁποῖος ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν.

23Σᾶς χαιρετᾶ ὁ Γάϊος ποὺ φιλοξενεῖ ἐμὲ καὶ ὅλην τὴν ἐκκλησίαν. Σᾶς χαιρετᾶ
ὁ Ἔραστος, ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, καὶ ὁ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

Δοξολογία

24[Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν].

25Εἰς ἐκεῖνον δὲ ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σᾶς στηρίξῃ σύμφωνα μὲ τὸ
εὐαγγέλιόν μου καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα μὲ τὴν
ἀποκάλυψιν τοῦ μυστηρίου διὰ τὸ ὁποῖον ἐτηρεῖτο σιγὴ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας

26ἀλλὰ ἐφανερώθηκε τώρα, καί, διὰ προφητικῶν γραφῶν, κατ᾽ ἐντολὴν τοῦ
αἰωνίου Θεοῦ, ἔγινε γνωστὸν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη, ὥστε νὰ ὑπακούσουν εἰς τὴν
πίστιν·

27εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς αὐτὸν ἂς εἶναι ἡ δόξα
αἰωνίως. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 1

Χαιρετισμὸς καὶ εὐλογία

1Ὁ Παῦλος καλεσμένος μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ εἶναι ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ Σωσθένης ὁ ἀδελφός,

2πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι είς τὴν Κόρινθον, πρὸς ἐκείνους ποὺ εἶναι ἁγιασμένοι διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἔχουν καλεσθῆ νὰ εἶναι ἅγιοι, μαζὶ μὲ ὅλους ποὺ ἐπικαλοῦνται, σὲ κάθε τόπον, τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, Κυρίου δικοῦ των καὶ δικοῦ μας·

3χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ είρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

4Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου πάντοτε γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐδόθηκε σ᾽ ἐσᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5διότι σὲ ὅλα ἐγίνατε πλούσιοι δι΄ αὐτοῦ, σὲ κάθε λόγον καὶ σὲ κάθε γνῶσιν

6κατὰ τὸ μέτρον ποὺ ἐστερεώθηκε ἡ μαρτυρία διὰ τὸν Χριστὸν μεταξύ σας,

7ὥστε δὲν ὑστερεῖτε σὲ κανένα χάρισμα, ἐνῷ ἀναμένετε τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

8ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σᾶς στερεώσῃ μέχρι τέλους, ὥστε νὰ εἶσθε χωρὶς κατηγορίαν τὴν Ἡμέραν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9Ἀξιόπιστος εἶναι ὁ Θεός, διὰ τοῦ ὁποίου εἶσθε καλεσμένοι νὰ ἔχετε κοινωνίαν μὲ τὸν Υἱόν του Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριόν μας.

Χωριστικὸν πνεῦμα είς τὴν ἐκκλησίαν

10Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, είς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ λέγετε ὅλοι τὸ ἴδιο καὶ νὰ μὴ ὑπάρχουν διαιρέσεις μεταξύ σας, ἀλλὰ νὰ εἶσθε ἑνωμένοι μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα καὶ τὴν ἴδια γνώμη.

11Διότι ἐπληροφορήθηκα γιὰ σᾶς, ἀδελφοί μου, ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Χλόης, ὅτι ὑπάρχουν ἔριδες μεταξύ σας.

12 Ἐννοῶ τοῦτο: καθένας ἀπὸ σᾶς λέγει, «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου», «Ἐγὼ τοῦ Ἀπολλώ», «Ἐγὼ τοῦ Κηφᾶ», «Ἐγὼ τοῦ Χριστοῦ».

13 Μήπως ἔχει μοιρασθῆ ὁ Χριστός; Μήπως ὁ Παῦλος ἐσταυρώθηκε γιὰ σᾶς; Ἢ μήπως ἐβαπτισθήκατε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Παύλου;

14 Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ποὺ δὲν ἐβάπτισα κανένα ἀπὸ σᾶς παρὰ τὸν Κρίσπον καὶ τὸν Γάϊον,

15 διὰ νὰ μὴ μπορῇ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ἐβαπτισθήκατε εἰς τὸ δικό μου ὄνομα.

16 Ἐβάπτισα ἐπίσης καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Στεφανᾶ. Ἐκτὸς ἀπ᾽ αὐτοὺς δὲν γνωρίζω ἐὰν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον.

17 Ὁ Χριστὸς δὲν μὲ ἔστειλε νὰ βαπτίζω, ἀλλὰ νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον, ὄχι μὲ σοφίαν ρητορικήν, διὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν δύναμίν του ὁ σταυρικὸς θάνατος τοῦ Χριστοῦ.

Ἡ δύναμις τοῦ σταυροῦ

18 Τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ σταυροῦ σ᾽ ἐκείνους ποὺ χάνονται εἶναι μωρία, ἀλλὰ σ᾽ ἐμᾶς ποὺ σωζόμεθα εἶναι δύναμις Θεοῦ.

19 Διότι εἶναι γραμμένον: Θὰ ἐξαφανίσω τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν θὰ ἐκμηδενίσω.

20 Ποῦ εἶναι ὁ σοφός; Ποῦ ὁ γραμματεύς; Ποῦ ὁ συζητητὴς τοῦ κόσμου τούτου; Δὲν ἐμώρανε ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

21 Διότι ἀφοῦ, κατὰ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισε μὲ τὴν σοφίαν του τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος νὰ σώσῃ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν.

22 Οἱ Ἰουδαῖοι θέλουν θαύματα, οἱ δὲ Ἕλληνες ζητοῦν σοφίαν,

23 ἐμεῖς ὅμως κηρύττομεν Χριστὸν σταυρωμένον, ὁ ὁποῖος εἰς μὲν τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλον, εἰς δὲ τοὺς Ἕλληνας μωρία,

24 ἀλλὰ σ᾽ ἐκείνους ποὺ εἶναι καλεσμένοι, Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας, ὁ Χριστὸς εἶναι Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία.

25 Διότι ἐκεῖνο ποὺ θεωρεῖται θεία μωρία εἶναι σοφώτερον ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἐκεῖνο ποὺ θεωρεῖται ἀδυναμία τοῦ Θεοῦ εἶναι δυνατώτερον ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἀνθρώπων.

26 Παρατηρήσατε, ἀδελφοί, ποιοί εἶσθε σεῖς ποὺ ὁ Θεὸς ἐκάλεσε. Δὲν ὑπάρχουν μεταξύ σας πολλοὶ σοφοὶ κατ᾽ ἄνθρωπον, οὔτε πολλοὶ δυνατοί, οὔτε πολλοὶ εὐγενεῖς τὴν καταγωγήν,

27 ἀλλὰ ἐκείνους ποὺ ὁ κόσμος θεωρεῖ μωροὺς ἐδιάλεξε ὁ Θεὸς διὰ νὰ καταισχύνῃ τοὺς σοφούς, καὶ τοὺς ἀδύνατους κατὰ κόσμον ἐδιάλεξε ὁ Θεός, διὰ νὰ καταισχύνῃ τοὺς δυνατούς,

28 καὶ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ταπεινὴν καταγωγὴν κατὰ κόσμον καὶ τοὺς
περιφρονημένους ἐδιάλεξε ὁ Θεός, ἀκόμη καὶ πράγματα ποὺ δὲν ὑπάρχουν διὰ
νὰ καταργήσῃ ἐκεῖνα ποὺ ὑπάρχουν· 29 ὥστε νὰ μὴ καυχηθῇ κανεὶς ἄνθρωπος
ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

30 Χάρις σ᾽ αὐτὸν εἶσθε σεῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔκανε σοφίαν μας, δικαίωσίν μας καὶ ἁγιασμὸν καὶ ἀπολύτρωσιν.

31 Ὥστε, καθὼς εἶναι γραμμένον: Ἐκεῖνος ποὺ καυχᾶται, ἂς καυχᾶται διὰ τὸν Κύριον.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 2

Φιλοσοφία καὶ ἀποκάλυψις

1 Διὰ τοῦτο, ὅταν ἦλθα σ᾽ ἐσᾶς, ἀδελφοί, σᾶς ἐκήρυξα τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὄχι μὲ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας.

2 Ἀπεφάσισα νὰ μὴ γνωρίζω τίποτε ἄλλο, ὅταν ἤμουν μεταξύ σας, παρὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ αὐτὸν σταυρωμένον.

3 Καὶ ἦλθα σ᾽ ἐσᾶς, αἰσθανόμενος ἀδυναμίαν καὶ φόβον καὶ πολὺν τρόμον.

4 Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου δὲν ἔγιναν μὲ πειστικοὺς λόγους ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ μὲ πειθὼ Πνεύματος καὶ δυνάμεως,

5 διὰ νὰ μὴ εἶναι ἡ πίστις σας θεμελιωμένη ἐπάνω εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

6 Εἰς τοὺς ὡρίμους ὅμως κηρύττομεν καὶ σοφίαν, ἀλλὰ σοφίαν ὄχι τοῦ κόσμου αὐτοῦ, οὔτε τῶν ἀρχόντων τοῦ κόσμου αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι βαίνουν πρὸς τὸ τέλος τους,

7 ἀλλὰ κηρύττομεν μυστικὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἦτο κρυμμένη καὶ τὴν ὁποίαν προώρισε ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων πρὸς δόξαν μας.

8 Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τοῦ κόσμου αὐτοῦ δὲν τὴν ἐγνώρισε· ἐὰν τὴν εἶχαν γνωρίσει, δὲν θὰ ἐσταύρωναν τὸν Κύριον τῆς δόξης.

9 Ἀλλά, καθὼς εἶναι γραμμένον, Ἐκεῖνα ποὺ μάτι δὲν εἶδε καὶ αὐτὶ δὲν ἄκουσε καὶ νοῦς ἀνθρώπου δὲν συνέλαβε, ἐκεῖνα ποὺ ἑτοίμασε ὁ Θεὸς δι᾽ ἐκείνους ποὺ τὸν ἀγαποῦν.

10 Σ᾽ ἐμᾶς ὁ Θεὸς τὰ ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματός του, διότι τὸ Πνεῦμα τὰ ἐρευνᾶ ὅλα, ἀκόμη καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

11 Ποιός ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ξέρει τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος παρὰ μόνον τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ εἶναι μέσα του; Ἔτσι καὶ τὸ τί εἶναι ὁ Θεὸς κανεὶς δὲν τὸ ξέρει παρὰ μόνον τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

12 Ἐμεῖς δὲ δὲν ἐλάβαμε τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ νὰ γνωρίσωμεν ἐκεῖνα ποὺ μᾶς ἐχαρίσθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

13 Γι᾽ αὐτὰ μιλᾶμε, ὄχι μὲ λόγους ποὺ μᾶς τοὺς ἐδίδαξε ἀνθρώπινη σοφία, ἀλλὰ μὲ λόγους ποὺ τοὺς ἐδίδαξε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ἑρμηνεύοντες πνευματικὰ πράγματα είς πνευματικοὺς ἀνθρώπους.

14 Ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος δὲν δέχεται ὅσα προέρχονται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, διότι γι᾽ αὐτὸν εἶναι μωρία· δὲν μπορεῖ νὰ τὰ καταλάβῃ, διότι πρέπει νὰ ἐξετασθοῦν πνευματικῶς.

15 Ἀλλ᾽ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος κρίνει ὅλα τὰ πράγματα, ὁ ἴδιος ὅμως δὲν κρίνεται ἀπὸ κανέναν.

16 Διότι, Ποιός ἐγνώρισε τὴν σκέψιν τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ τὸν διδάξῃ; Ἐμεῖς ὅμως ἔχομεν νοῦν Χριστοῦ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 3

Κατακρίνεται τὸ χωριστικὸν πνεῦμα

1Καὶ ἐγώ, ἀδελφοί, δὲν μπόρεσα νὰ σᾶς μιλήσω ὅπως θὰ ἥρμοζε σὲ πνευματικοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ᾽ ὅπως ἥρμοζε σὲ γηΐνους, σὲ νήπια ἐν Χριστῷ.

2Γάλα σᾶς ἐπότισα καὶ ὄχι στερεὰν τροφήν, διότι ἀκόμη δὲν μπορούσατε νὰ τὴν δεχθῆτε. Ἀλλ᾽ οὔτε καὶ τώρα ἀκόμη μπορεῖτε,

3διότι ἀκόμη εἶσθε γήϊνοι. Ὅταν ὑπάρχῃ μεταξύ σας ζηλοτυπία καὶ φιλονεικία καὶ διαίρεσις, δὲν εἶσθε γήϊνοι καὶ δὲν φέρεσθε σὰν κοινοὶ ἄνθρωποι;

4Διότι ὅταν ὁ ἕνας λέγῃ: «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου» καὶ ὁ ἄλλος: «Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολλώ», δὲν εἶσθε κοινοὶ ἄνθρωποι;

5Τί εἶναι ἐπὶ τέλους ὁ Παῦλος; Τί εἶναι ὁ Ἀπολλώς, παρὰ ὑπηρέται διὰ τῶν ὁποίων ἐπιστέψατε καὶ ὅπως ὁ Κύριος ἔδωκε είς τὸν καθένα;

6Ἐγὼ ἐφύτεψα, ὁ Ἀπολλὼς ἐπότισε, ὁ Θεὸς ὅμως ἔδινε τὴν αὔξησιν.

7Ὥστε, οὔτε ἐκεῖνος ποὺ φυτεύει εἶναι τίποτε οὔτε ἐκεῖνος ποὺ ποτίζει, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς ποὺ δίνει τὴν αὔξησιν.

8Ἐκεῖνος ποὺ φυτεύει καὶ ἐκεῖνος ποὺ ποτίζει εἶναι τὸ ἴδιο, ἀλλ᾽ ὁ καθένας θὰ πάρῃ τὸν δικόν του μισθὸν σύμφωνα μὲ τὸν δικόν του κόπον.

9Ἐμεῖς εἴμεθα συνεργάται τοῦ Θεοῦ, καὶ σεῖς εἶσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ.

Καθήκοντα τῶν διδασκάλων

10Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ποὺ μοῦ ἐδόθηκε, σὰν σοφὸς ἀρχιτέκτων ἐγὼ ἔβαλα θεμέλιον, ἄλλος δὲ κτίζει τὴν οἰκοδομήν. Ὁ καθένας ἂς προσέχῃ μὲ ποιὸν τρόπον οἰκοδομεῖ.

11Ἄλλο θεμέλιον κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ βάλῃ παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τεθῆ, τὸ ὁποῖον εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

12Ἐὰν κανεὶς κτίζῃ ἐπάνω είς τὸ θεμέλιον αὐτὸ χρυσάφι, ἀσῆμι, πολυτίμους λίθους, ξύλα, χορτάρι, καλάμια,

[13]τοῦ καθενὸς τὸ ἔργον θὰ γίνῃ φανερόν· ἡ Ἡμέρα θὰ τὸ φανερώσῃ, διότι ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἀποκαλύπτεται μὲ φωτιὰ καὶ ἡ φωτιὰ θὰ δοκιμάσῃ τί εἴδους ἔργον ἔκανε ὁ καθένας.

[14]Ἐὰν τὸ ἔργον ποὺ ἔκτισε ἕνας μείνῃ, αὐτὸς θὰ ἀνταμειφθῇ.

[15]Ἐὰν κάποιου τὸ ἔργον καῇ, θὰ ὑποστῇ ζημίαν, ὁ ἴδιος ὅμως θὰ σωθῇ, ἀλλὰ κατὰ τέτοιον τρόπον ὅπως σώζεται κανεὶς ἀπὸ πυρκαϊάν.

[16]Δὲν ξέρετε ὅτι εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ μέσα σας;

[17]Ἐὰν καταστρέφῃ κανεὶς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, θὰ τὸν καταστρέψῃ ὁ Θεός, διότι ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιος, καὶ ὁ ναὸς αὐτὸς εἶσθε σεῖς.

[18]Κανεὶς ἂς μὴ ἀπατᾷ τὸν ἑαυτόν του. Ἐὰν κανεὶς μεταξύ σας φαντάζεται τὸν ἑαυτόν του σοφόν, κατὰ τὸν κόσμον τοῦτον, ἂς γίνῃ μωρός, διὰ νὰ γίνῃ σοφός.

[19]Διότι ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου εἶναι μωρία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Εἶναι γραμμένον, Ἐκεῖνος ποὺ πιάνει τοὺς σοφοὺς εἰς τὴν πανουργίαν τους·

[20]καὶ πάλιν, Ὁ Κύριος γνωρίζει ὅτι οἱ σκέψεις τῶν σοφῶν εἶναι κούφιες.

[21]Ὥστε, κανεὶς ἂς μὴ καυχᾶται δι᾽ ἀνθρώπους, διότι ὅλα δικά σας εἶναι,

[22]εἴτε ὁ Παῦλος εἴτε ὁ Ἀπολλὼς εἴτε ὁ Κηφᾶς εἴτε ὁ κόσμος εἴτε ἡ ζωὴ εἴτε ὁ θάνατος εἴτε τὰ τωρινὰ εἴτε τὰ μέλλοντα, ὅλα εἶναι δικά σας,

[23]καὶ σεῖς εἶσθε τοῦ Χριστοῦ, ὁ δὲ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 4

Οἱ ἀπόστολοι καὶ τὰ καθήκοντά των ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ

[1]Ἔτσι πρέπει νὰ μᾶς θεωροῦν οἱ ἄνθρωποι, σὰν ὑπηρέτας τοῦ Χριστοῦ καὶ οἰκονόμους μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

[2]Ἐκεῖνο δὲ ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπὸ τοὺς οἰκονόμους εἶναι νὰ βρεθοῦν πιστοί.

[3]Ὡς πρὸς ἐμέ, μοῦ εἶναι ὅλως ἀδιάφορον νὰ κριθῶ ἀπὸ σᾶς ἢ ἀπὸ ἀνθρώπινον δικαστήριον, ἀλλ᾽ οὔτε ἐγὼ κρίνω τὸν ἑαυτόν μου·

4διότι δὲν συναισθάνομαι τίποτε κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ δὲν εἶμαι δικαιωμένος· ἐκεῖνος ποὺ μὲ κρίνει εἶναι ὁ Κύριος.

5Ὥστε μὴ κρίνετε τίποτε πρὶν ἀπὸ τὸν ὡρισμένον καιρόν, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Κύριος, ὁ ὁποῖος θὰ φέρῃ στὸ φῶς τὰ πράγματα ποὺ κρύβονται στὸ σκοτάδι καὶ θὰ φανερώσῃ τὰς σκέψεις τῶν καρδιῶν· τότε ὁ καθένας θὰ πάρῃ τὸν ἔπαινόν του ἀπὸ τὸν Θεόν.

6Αὐτά, ἀδελφοί, ἐφήρμοσα είς τὸν ἑαυτόν μου καὶ είς τὸν Ἀπολλὼ πρὸς χάριν σας, διὰ νὰ διδαχθῆτε μὲ τὸ παράδειγμά μας αὐτό, νὰ μὴ φρονῆτε περισσότερον ἀπὸ ὅ, τι εἶναι γραμμένον, διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύεσθε ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς ἔναντι τοῦ ἄλλου.

7Διότι ποιός σοῦ δίνει ὑπεροχήν; Τί ἔχεις ποὺ νὰ μὴ τὸ ἔλαβες; Καὶ ἐὰν τὸ ἔλαβες, γιατί καυχᾶσαι σὰν νὰ μὴ τὸ εἶχες λάβει;

8Τώρα πιὰ εἶσθε χορτασμένοι, τώρα πιὰ ἔχετε γίνει πλούσιοι, χωρὶς ἐμᾶς ἐγίνατε βασιλεῖς — καὶ εἴθε νὰ εἴχατε γίνει βασιλεῖς, διὰ νὰ εἴμεθα καὶ ἐμεῖς βασιλεῖς μαζί σας.

9Διότι μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ Θεὸς ἄφησε ἐμᾶς τοὺς ἀποστόλους νὰ ἐμφανισθοῦμε τελευταῖοι, σὰν καταδικασμένοι είς θάνατον, διότι ἐγίναμε θέαμα είς τὸν κόσμον, είς τοὺς ἀγγέλους καὶ είς τοὺς ἀνθρώπους.

10Ἐμεῖς θεωρούμεθα μωροὶ χάριν τοῦ Χριστοῦ, σεῖς φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἐμεῖς ἀδύνατοι, σεῖς δυνατοί· σεῖς ἔνδοξοι, ἐμεῖς ἄσημοι.

11Ἕως αὐτὴ τὴν στιγμὴν καὶ πεινᾶμε καὶ διψᾶμε, εἴμεθα κακοντυμένοι, δεχόμεθα ραπίσματα, διάγομεν βίον πλανόδιον,

12κοπιάζομεν ἐργαζόμενοι μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια. Ὅταν μᾶς βρίζουν, εὐλογοῦμεν, ὅταν μᾶς διώκουν, δείχνομε ἀνοχήν·

13ὅταν μᾶς συκοφαντοῦν, μιλᾶμε εὐγενικά. Ἐγίναμε σὰν σκουπίδια τοῦ κόσμου· κάθαρμα ὅλων ἕως τὴν στιγμὴν αὐτήν.

Πατρικαὶ νουθεσίαι καὶ προτροπαί

14Δὲν γράφω αὐτὰ διὰ νὰ σᾶς ντροπιάσω, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς συμβουλεύσω σὰν παιδιά μου ἀγαπητά.

15Διότι ἂν καὶ μπορῇ νὰ ἔχετε χιλιάδες παιδαγωγοὺς ἐν Χριστῷ, δὲν ἔχετε πολλοὺς πατέρας, διότι ἐγὼ σᾶς ἐγέννησα ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου.

16Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ γίνεσθε μιμηταί μου.

17Διὰ τοῦτο σᾶς ἔστειλα τὸν Τιμόθεον, τὸ ἀγαπητὸ καὶ πιστὸ παιδί μου ἐν Κυρίῳ, ὁ ὁποῖος θὰ σᾶς θυμίσῃ τὰς διδασκαλίας μου ἐν Χριστῷ, καθὼς τὰς διδάσκω παντοῦ εἰς κάθε ἐκκλησίαν.

18Μερικοὶ ὅμως ὑπερηφανεύθησαν, σὰν νὰ μὴ ἐπρόκειτο νὰ ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς.

19Θὰ ἔλθω γρήγορα σ᾿ ἐσᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ θὰ προσέξω ὄχι τί λέγουν οἱ ὑπερήφανοι ἀλλὰ τὴν δύναμιν ποὺ ἔχουν.

20Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι ζήτημα ὁμιλίας ἀλλὰ δυνάμεως.

21Τί θέλετε; Νὰ ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς μὲ ραβδὶ ἢ μὲ ἀγάπην καὶ πνεῦμα πραότητος;

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 5

Περίπτωσις βαρείας ἀνηθικότητος

1Γενικὰ ἀκούεται ὅτι ὑπάρχει μεταξύ σας πορνεία καὶ τέτοια πορνεία, ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, ὥστε κάποιος νὰ ἔχῃ γυναῖκα τὴν γυναῖκα τοῦ πατέρα του.

2Καὶ σεῖς εἶσθε φουσκωμένοι ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ δὲν ἐπενθήσατε μᾶλλον διὰ νὰ ἐκλείψῃ ἐκ μέσου σας ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὴν πρᾶξιν αὐτήν.

3Ἐγὼ ἀπὼν μὲν κατὰ τὸ σῶμα, παρὼν δὲ κατὰ τὸ πνεῦμα, ἔχω ἤδη, σὰν νὰ ἤμουν παρών, κρίνει ἐκεῖνον ποὺ ἔκανε αὐτὴν τὴν πρᾶξιν.

4Μαζευθῆτε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματός μου, καὶ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5παραδώσατε τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν εἰς τὸν Σατανᾶν πρὸς καταστροφὴν τῆς σαρκός, διὰ νὰ σωθῇ τὸ πνεῦμά του κατὰ τὴν Ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Δὲν εἶναι καλὴ ἡ καυχησιολογία σας. Δὲν ξέρετε ὅτι λίγο προζύμι ζυμώνει ὅλο τὸ ζυμάρι;

7 Πετάξτε λοιπὸν τὸ παληὸ προζύμι, διὰ νὰ γίνετε νέο ζυμάρι, ἀφοῦ εἶσθε χωρὶς προζύμι. Διότι καὶ ὁ πασχαλινὸς ἀμνός μας, ὁ Χριστός, γιὰ μᾶς ἐθυσιάσθηκε.

8 Ὥστε ἂς ἑορτάζωμεν ὄχι μὲ τὸ παληὸ προζύμι, οὔτε μὲ προζύμι κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλὰ μὲ ἄζυμα είλικρινείας καὶ ἀληθείας.

9 Σᾶς ἔγραψα είς τὴν ἐπιστολὴν νὰ μὴ συναναστρέφεσθε μὲ πόρνους,

10 ἀλλὰ δὲν ἐννοοῦσα ἐν γένει τοὺς πόρνους τοῦ κόσμου αὐτοῦ ἢ τοὺς πλεονέκτας ἢ τοὺς ἅρπαγας ἢ τοὺς είδωλολάτρας, διότι τότε θὰ ἔπρεπε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸν κόσμον.

11 Μᾶλλον σᾶς ἔγραψα νὰ μὴ συναναστρέφεσθε κάποιον ποὺ ὀνομάζεται ἀδελφός, ἐὰν εἶναι πόρνος ἢ πλεονέκτης ἢ είδωλολάτρης ἢ ὑβριστὴς ἢ μέθυσος ἢ ἅρπαξ, μὲ τὸν τοιοῦτον οὔτε νὰ συντρώγετε.

12 Διότι ποιάν ἁρμοδιότητα ἔχω νὰ κρίνω τοὺς ἔξω; Ἐκείνους ποὺ εἶναι μέσα δὲν τοὺς κρίνετε σεῖς;

13 Τοὺς ἔξω θὰ τοὺς κρίνῃ ὁ Θεός. Βγάλτε τὸν κακὸν ἀπὸ ἀνάμεσά σας.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 6

Ἀντιδικίαι μεταξὺ τῶν χριστιανῶν

1 Τολμᾶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς, ὅταν ἔχῃ κάποιαν διαφορὰν μὲ ἄλλον, νὰ κρίνεται ἀπὸ ἐθνικοὺς δικαστὰς καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς ἁγίους;

2 Δὲν ξέρετε ὅτι οἱ ἅγιοι θὰ κρίνουν τὸν κόσμον; Καὶ ἐὰν ὁ κόσμος θὰ κριθῇ ἀπὸ σᾶς, δὲν εἶσθε ἄξιοι νὰ κρίνετε ἀσημάντους ὑποθέσεις;

3 Δὲν ξέρετε ὅτι θὰ κρίνωμεν ἀγγέλους, πόσον μᾶλλον κοσμικὰς ὑποθέσεις;

4 Ἐὰν λοιπὸν ἔχετε κοσμικὰς ὑποθέσεις, βάζετε δικαστὰς τοὺς πιὸ ἐξευτελισμένους είς τὴν ἐκκλησίαν;

5Πρὸς ἐντροπήν σας τὸ λέγω. Δὲν ὑπάρχει μεταξύ σας οὔτε ἕνας συνετὸς ποὺ νὰ μπορέσῃ νὰ κρίνῃ μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν του,

6ἀλλὰ ἀδελφὸς δικάζεται μὲ ἀδελφὸν καὶ μάλιστα ἀπὸ ἀπίστους;

7Καὶ μόνον τὸ ὅτι ἔχετε δίκες μεταξύ σας δὲν εἶναι πρὸς τιμήν σας. Διατί νὰ μὴ ἀδικῆσθε μᾶλλον; Διατί δὲν ἀφήνετε μᾶλλον νὰ διαρπάζεσθε;

8Ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐναντίας σεῖς ἀδικεῖτε καὶ διαρπάζετε καὶ μάλιστα ἀδελφούς;

9Δὲν ξέρετε ὅτι οἱ ἄδικοι δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; Μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε είδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε θηλυπρεπεῖς, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

10οὔτε πλεονέκται, οὔτε κλέπται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε ὑβρισταί, οὔτε ἅρπαγες θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

11Τέτοιοι ἤσαστε μερικοί, ἀλλὰ ἐλουσθήκατε, ἁγιασθήκατε, ἐλάβατε δικαίωσιν διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καὶ διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ μας.

Ἡ ἀνηθικότης δὲν συμβιβάζεται μὲ τὴν χριστιανικὴν ζωήν

12Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται ἀλλὰ δὲν συμφέρουν ὅλα. Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται ἀλλὰ ἐγὼ δὲν θὰ ἀφήσω τὸν ἑαυτόν μου νὰ ἐξουσιασθῇ ἀπὸ τίποτε.

13Τὰ φαγητὰ εἶναι γιὰ τὴν κοιλιά, καὶ ἡ κοιλιὰ γιὰ τὰ φαγητά· ὁ Θεὸς θὰ καταργήσῃ καὶ αὐτὴν καὶ ἐκεῖνα. Ἀλλὰ τὸ σῶμα δὲν εἶναι διὰ τὴν πορνείαν· εἶναι διὰ τὸν Κύριον καὶ ὁ Κύριος διὰ τὸ σῶμα.

14Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἀνέστησε καὶ ἐμᾶς θὰ ἀναστήσῃ διὰ τῆς δυνάμεώς του.

15Δὲν ξέρετε ὅτι τὰ σώματά σας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ; Νὰ πάρω λοιπὸν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ τὰ κάνω μέλη πόρνης; Μὴ γένοιτο.

16Δὲν ξέρετε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ προσκολλᾶται είς τὴν πόρνην εἶναι ἕνα σῶμα μὲ αὐτήν; Διότι θὰ γίνουν, λέγει, οἱ δύο μία σάρκα.

17Ἐκεῖνος δὲ ποὺ προσκολλᾶται είς τὸν Κύριον εἶναι ἕνα πνεῦμα μὲ αὐτόν.

[18]Ἀποφεύγετε τὴν πορνείαν. Κάθε ἄλλο ἁμάρτημα ποὺ κάνει ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ σῶμα, ἐκεῖνος ὅμως ποὺ πορνεύει, ἁμαρτάνει πρὸς τὸ ἴδιο του τὸ σῶμα.

[19]Ἢ δὲν ξέρετε ὅτι τὸ σῶμά σας εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ εἶναι μέσα σας, καὶ τὸ ὁποῖον ἔχετε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ δὲν ἀνήκετε είς τοὺς ἑαυτούς σας;

[20]Ἔχετε ἀγορασθῆ ἀντὶ τιμήματος. Δοξάσατε λοιπὸν τὸν Θεὸν διὰ τοῦ σώματός σας καὶ διὰ τοῦ πνεύματός σας, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν είς τὸν Θεόν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 7

Προβλήματα ποὺ ἀφοροῦν τὸν γάμον, τὴν ἀγαμίαν καὶ τὸ διαζύγιον

[1]Ἀναφορικῶς πρὸς ἐκεῖνα ποὺ μοῦ ἐγράψατε, καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴ ἐγγίζῃ γυναῖκα.

[2]Ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν τῆς πορνείας, ὁ καθένας ἂς ἔχῃ τὴν γυναῖκά του καὶ κάθε μία ἂς ἔχῃ τὸν δικόν της ἄνδρα.

[3]Ἂς παρέχῃ ὁ ἄνδρας είς τὴν γυναῖκα ὅ, τι τῆς ὀφείλεται, ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυναῖκα είς τὸν ἄνδρα.

[4]Ἡ γυναῖκα δὲν ἐξουσιάζει τὸ δικό της σῶμα· τὸ ἐξουσιάζει ὁ ἄνδρας. Ὁμοίως καὶ ὁ ἄνδρας δὲν ἐξουσιάζει τὸ δικό του σῶμα· τὸ ἐξουσιάζει ἡ σύζυγος.

[5]Μὴ στερεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐκτὸς ἐὰν γίνῃ ἀπὸ συμφώνου προσωρινῶς, διὰ νὰ ἀφιερωθῆτε είς τὴν νηστείαν καὶ τὴν προσευχὴν καὶ πάλιν νὰ σμίγετε μαζί, διὰ νὰ μὴ σᾶς πειράζῃ ὁ Σατανᾶς ἕνεκα τῆς ἀδυναμίας σας νὰ συγκρατηθῆτε.

[6]Αὐτὸ δὲ τὸ λέγω κατὰ συγκατάβασιν, ὄχι ὡς διαταγήν.

[7]Θὰ ἤθελα ὅλοι οἱ ἄνθρωποι νὰ εἶναι ὅπως εἶμαι ἐγώ, ἀλλ᾽ ὁ καθένας ἔχει ἰδιαίτερον χάρισμα ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ἕνας τοῦτο, ὁ ἄλλος ἐκεῖνο.

[8]Εἰς τοὺς ἀγάμους καὶ είς τὰς χήρας λέγω, ὅτι εἶναι καλὸν γι᾽ αὐτούς, ἐὰν μείνουν ὅπως εἶμαι καὶ ἐγώ.

9Ἀλλ᾽ ἐὰν δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἐγκρατεῖς, ἂς παντρευθοῦν· εἶναι καλύτερα
νὰ παντρεύεται κανεὶς παρὰ νὰ καίεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν.

10Είς τοὺς ἐγγάμους παραγγέλλω, ὄχι ἐγὼ ἀλλ᾽ ὁ Κύριος: Ἡ γυναῖκα νὰ μὴ
χωρίζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

11Ἀλλ᾽ ἐὰν χωρισθῇ, ἂς μείνῃ ἄγαμος ἢ ἂς συμφιλιωθῇ μὲ τὸν ἄνδρα της. Καὶ
ὁ ἄνδρας νὰ μὴ ἀφήνῃ τὴν γυναῖκά του.

12Είς τοὺς λοιποὺς λέγω ἐγώ, ὄχι ὁ Κύριος: Ἐὰν ἕνας ἀδελφὸς ἔχῃ γυναῖκα
ἄπιστη καὶ αὐτὴ συγκατανεύῃ νὰ συγκατοικῇ μαζί του, ἂς μὴ τὴν ἀφήνῃ.

13Καὶ ἐὰν μία γυναῖκα ἔχῃ ἄνδρα ἄπιστον καὶ αὐτὸς συγκατανεύῃ νὰ
συγκατοικῇ μαζί της, ἂς μὴ τὸν ἀφήνῃ.

14Διότι ὁ ἄνδρας ὁ ἄπιστος ἔχει ἁγιασθῇ διὰ τῆς γυναικὸς καὶ ἡ γυναῖκα ἡ
ἄπιστη ἔχει ἁγιασθῇ διὰ τοῦ ἀνδρός. Ἀλλοιῶς τὰ παιδιά σας θὰ ἦσαν
ἀκάθαρτα, τώρα ὅμως εἶναι ἅγια.

15Ἀλλ᾽ ἐὰν τὸ ἄπιστον μέλος θέλῃ νὰ χωρίσῃ, ἂς χωρίσῃ. Σὲ τέτοιες
περιπτώσεις ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ δὲν εἶναι δεσμευμένοι. Ὁ Θεὸς μᾶς ἐκάλεσε
νὰ ζοῦμε είρηνικὰ.

16Διότι ποῦ ξέρεις, γυναῖκα; Ἴσως σώσῃς τὸν ἄνδρα σου. Ποῦ ξέρεις, ἄνδρα;
Ἴσως σώσῃς τὴν γυναῖκά σου.

17Πάντως, ὁ καθένας ἂς κανονίζῃ τὴν ζωήν του σύμφωνα μὲ τὸ χάρισμα ποὺ
τοῦ ἔδωσε ὁ Θεὸς καὶ τὴν κατάστασίν του ὅταν τὸν ἐκάλεσε ὁ Κύριος. Αύτὰς
τὰς ἐντολὰς δίνω είς ὅλας τὰς ἐκκλησίας.

18Ἐκλήθη κάποιος ἐνῷ ἦτο περιτμημένος; Ἂς μὴ ἀπαλείψῃ τὰ σημάδια τῆς
περιτομῆς. Ἐκλήθη κάποιος ἐνῷ ἦτο ἐθνικός; Ἂς μὴ περιτμηθῇ.

19Ἡ περιτομὴ δὲν εἶναι τίποτε καὶ ἡ μὴ περιτομὴ δὲν εἶναι τίποτε· ἀξίαν ἔχει ἡ
τήρησις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

20Ὁ καθένας είς τὴν κατάστασιν ποὺ ἦτο ὅταν ἐκλήθη, είς αὐτὴν ἂς μένῃ.

21Ἦσο δοῦλος, ὅταν ἐκλήθης; Μὴ σὲ μέλῃ, ἀλλ᾽ ἐὰν μπορῇς νὰ γίνῃς
ἐλεύθερος, ἐπωφελήσου μᾶλλον τῆς εὐκαιρίας.

22Ἐκεῖνος ποὺ ἐκλήθη ἐν Κυρίῳ ὅταν ἦτο δοῦλος, εἶναι ἀπελεύθερος Κυρίου.
Ὁμοίως ἐκεῖνος ποὺ ἐκλήθη ὅταν ἦτο ἐλεύθερος, εἶναι τώρα δοῦλος τοῦ
Χριστοῦ.

23Ἔχετε ἀγορασθῆ μὲ τίμημα· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.

24Ὁ καθένας εἰς τὴν κατάστασιν ποὺ ἐκλήθη, ἀδελφοί, εἰς αὐτὴν ἂς μένῃ
κοντὰ εἰς τὸν Θεόν.

25Περὶ δὲ τῶν ἀγάμων, ἐντολὴν τοῦ Κυρίου δὲν ἔχω, ἀλλὰ γνώμην δίνω σὰν
ἕνας ποὺ ἔχει ἐλεηθῆ ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ εἶναι ἀξιόπιστος.

26Νομίζω λοιπὸν ὅτι τοῦτο εἶναι καλὸν διὰ τοὺς σημερινοὺς δυσκόλους
καιρούς, δηλαδὴ ὅτι εἶναι καλὸν εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μείνῃ ὅπως εἶναι.

27Ἔχεις δεθῆ μὲ γυναῖκα; Μὴ ζητᾷς διάλυσιν. Εἶσαι ἐλεύθερος ἀπὸ γυναῖκα;
Μὴ ζητᾷς γυναῖκα.

28Ἀλλὰ καὶ ἂν ἔλθῃς εἰς γάμον, δὲν ἁμάρτησες, καὶ ἂν ἡ παρθένος ἔλθῃ εἰς
γάμον δὲν ἁμάρτησε. Οἱ τοιοῦτοι ὅμως θὰ ὑποφέρουν εἰς τὴν ζωήν, ἐγὼ δὲ σᾶς
λυποῦμαι.

29Αὐτὸ ποὺ ἐννοῶ, ἀδελφοί, εἶναι ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι περιωρισμένος, ὥστε εἰς τὸ
ἑξῆς ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν γυναῖκα ἂς εἶναι σὰν νὰ μὴ ἔχουν,

30ἐκεῖνοι ποὺ κλαίουν σὰν νὰ μὴ κλαίουν, ἐκεῖνοι ποὺ χαίρουν σὰν νὰ μὴ
χαίρουν, ἐκεῖνοι ποὺ ἀγοράζουν σὰν νὰ μὴ κατέχουν,

31ἐκεῖνοι ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸν κόσμον σὰν νὰ μὴ ἀσχολοῦνται, διότι
παρέρχεται ἡ μορφὴ τοῦ κόσμου αὐτοῦ.

32Σᾶς θέλω νὰ εἶσθε ἐλεύθεροι ἀπὸ μέριμνες. Ὁ ἄγαμος μεριμνᾶ διὰ τὰ
πράγματα τοῦ Κυρίου, πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν Κύριον.

33Ὁ ἔγγαμος μεριμνᾶ διὰ τὰ κοσμικὰ πράγματα, πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὴν γυναῖκά
του,

34καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του ἔχει μοιρασθῆ. Ἡ ἄγαμος γυναῖκα καὶ ἡ παρθένος μεριμνᾶ διὰ τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου, διὰ νὰ εἶναι ἁγία καὶ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὸ πνεῦμα. Ἡ δὲ ἔγγαμος μεριμνᾶ διὰ τὰ κοσμικὰ πράγματα πῶς νὰ ἀρέσῃ εἰς τὸν ἄνδρα.

35Αὐτὸ σᾶς τὸ λέγω διὰ τὸ δικό σας συμφέρον, ὄχι διὰ νὰ σᾶς βάλω θηλειά, ἀλλὰ διὰ νὰ δείξετε καλὴν συμπεριφορὰν καὶ μείνετε στερεοὶ εἰς τὸν Κύριον, χωρὶς περισπασμούς.

36Ἐὰν νομίζῃ κανεὶς ὅτι φέρεται ἀνάρμοστα πρὸς τὴν παρθένον του, ἐὰν εἶναι ἰσχυρῶν παθῶν, καὶ πρέπει νὰ γίνῃ ἔτσι, τότε ἂς κάνῃ ἐκεῖνο ποὺ θέλει· δὲν ἁμαρτάνει· ἂς πανδρευθοῦν.

37Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ εἶναι σταθερὸς εἰς τὴν καρδιά του καὶ δὲν εἶναι σὲ κατάστασιν ἀνάγκης, ἀλλὰ εἶναι κύριος τῆς θελήσεώς του, καὶ ἔχει ἀποφασίσει μέσα εἰς τὴν καρδιά του τὸ νὰ κρατήσῃ τὴν παρθένον του ἄγαμον, κάνει καλά.

38Ὥστε καὶ ἐκεῖνος ποὺ πανδρεύεται τὴν παρθένον του καλὰ κάνει, καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν τὴν πανδρεύεται κάνει καλύτερα.

39Ἡ γυναῖκα εἶναι δεμένη ἀπὸ τὸν νόμον ἐφ᾽ ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἄνδρας της, ἀλλ᾽ ἐὰν πεθάνῃ ὁ ἄνδρας της, εἶναι ἐλεύθερη νὰ πανδρευθῇ ὅποιον θέλει, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ ἐν Κυρίῳ.

40Ἀλλὰ κατὰ τὴν γνώμην μου θὰ εἶναι εὐτυχής, ἐὰν μείνῃ ὅπως εἶναι. Νομίζω δὲ ὅτι καὶ ἐγὼ ἔχω Πνεῦμα Θεοῦ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α´ 8

Προβλήματα σχετικῶς μὲ τὰ εἰδωλόθυτα

1Ὅσον ἀφορᾷ τὰ κρέατα ἀπὸ θυσίας ποὺ ἔχουν προσφερθῆ εἰς τὰ εἴδωλα, γνωρίζομεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν γνῶσιν. Ἡ γνῶσις μᾶς κάνει νὰ φουσκώνουμε μὲ ὑπερηφάνειαν, ἡ ἀγάπη ὅμως οἰκοδομεῖ.

2Ἐὰν νομίζῃ κανεὶς ὅτι γνωρίζει κάτι, δὲν ἔχει ἀκόμη γνωρίσει τίποτε, καθὼς πρέπει νὰ τὸ γνωρίζῃ.

[3]Ἐὰν ὅμως ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν Θεόν, αὐτὸς ἔχει γνωρισθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν.

[4]Ὅσον ἀφορᾷ λοιπὸν τὸ ζήτημα, ἐὰν πρέπει νὰ τρώγωμεν κρέατα ἀπὸ θυσίας ποὺ ἔχουν προσφερθῆ είς τὰ εἴδωλα, γνωρίζομεν ὅτι κανένα εἴδωλον δὲν ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον πραγματικά, καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄλλος θεὸς ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἕνα.

[5]Διότι καὶ ἂν ἀκόμη ὑπάρχουν, εἴτε είς τὸν ούρανὸν εἴτε είς τὴν γῆν, λεγόμενοι θεοί — ὅπως πραγματικὰ ὑπάρχουν πολλοὶ θεοὶ καὶ κύριοι πολλοί —

[6]γιὰ μᾶς ὅμως ἕνας Θεὸς ὑπάρχει, ὁ Πατήρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον προέρχονται ὅλα καὶ ἐμεῖς ἀνήκομεν είς αὐτόν, καὶ ἕνας Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα καὶ ἐμεῖς δι᾽ αὐτοῦ.

Πρόνοια διὰ τὴν ἀσθενῆ συνείδησιν ἀδελφοῦ

[7]Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει είς ὅλους ἡ γνῶσις αὐτή. Μερικοί, ἐπειδὴ ἔχουν συνειθίσει τὰ εἴδωλα, ἀκόμη ἕως σήμερα, τὸ τρώγουν σὰν κρέας θυσίας καὶ ἡ συνείδησίς των, ἐπειδὴ εἶναι ἀσθενής, μολύνεται.

[8]Ἐμᾶς δὲν μᾶς συνιστᾶ τὸ φαγητὸν είς τὸν Θεόν, διότι οὔτε ἐὰν φάγωμεν, ἔχομεν κανένα πλεονέκτημα, οὔτε ἐὰν δὲν φάγωμεν, χάνομεν τίποτε.

[9]Προσέχετε ὅμως μήπως ἡ ἐλευθερία σας αὐτὴ γίνῃ αἰτία νὰ πέσουν οἱ ἀσθενεῖς κατὰ τὴν πίστιν.

[10]Ἐὰν κάποιος ἰδῇ ἐσένα ποὺ ἔχεις γνῶσιν, νὰ κάθεσαι είς τὸ τραπέζι ἑνὸς ναοῦ είδώλων, δὲν θὰ ἐνθαρρυνθῇ ἡ συνείδησίς του, ἐπειδὴ εἶναι ἀδύνατος είς τὴν πίστιν, είς τὸ νὰ τρώγῃ κρέατα τῶν θυσιῶν ποὺ προσφέρονται είς τὰ εἴδωλα;

[11]Καὶ ἐξ αἰτίας τῆς γνώσεώς σου θὰ χαθῇ ὁ ἀδύνατος ἀδελφὸς διὰ τὸν ὁποῖον ἐπέθανε ὁ Χριστός.

[12]Ἁμαρτάνοντες δὲ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον είς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ πληγώνοντες τὴν συνείδησίν των ποὺ εἶναι ἀδύνατη, ἁμαρτάνετε είς τὸν Χριστόν.

[13]Δι᾽ αὐτὸν τὸν λόγον, ἐὰν φαγητὸν κάνῃ τὸν ἀδελφόν μου νὰ πέσῃ, δὲν θὰ φάγω κρέας ποτέ, διὰ νὰ μὴ γίνω αἰτία νὰ πέσῃ ὁ ἀδελφός μου.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 9

Τὸ παράδειγμα τοῦ ἀποστόλου καὶ τὰ δικά του δικαιώματα

1Δὲν εἶμαι ἀπόστολος; Δὲν εἶμαι ἐλεύθερος; Δὲν εἶδα τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριόν μας; Δὲν εἶσθε σεῖς τὸ ἔργον μου ἐν Κυρίῳ;

2Ἐὰν δι᾿ ἄλλους δὲν εἶμαι ἀπόστολος, εἶμαι τούλάχιστον γιὰ σᾶς, διότι σεῖς εἶσθε ἡ σφραγίδα τῆς ἀποστολῆς μου ἐν Κυρίῳ.

3Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπεράσπισίς μου πρὸς ἐκείνους ποὺ μὲ ἐπικρίνουν.

4Μήπως δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε;

5Μήπως δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ περιφέρωμεν γυναῖκα χριστιανήν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου καὶ ὁ Κηφᾶς;

6Ἢ μόνον ἐγὼ καὶ ὁ Βαρνάβας δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ μὴ ἐργαζώμεθα;

7Ποιός ποτὲ ὑπηρετεῖ εἰς τὸν στρατὸν μὲ δικά του ἔξοδα; Ποιός φυτεύει ἀμπέλι καὶ δὲν τρώγει ἀπὸ τὸν καρπόν του; Ἢ ποιός βόσκει ποίμνην καὶ δὲν τρώγει ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ποίμνης;

8Μήπως τὰ λέγω αὐτὰ ἀνθρωπίνως σκεπτόμενος; Δὲν τὰ λέγει καὶ ὁ νόμος;

9Εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως εἶναι γραμμένον, Δὲν θὰ κλείσῃς τὸ στόμα τοῦ βοδιοῦ ποὺ ἁλωνίζει. Μήπως νοιάζεται ὁ Θεὸς γιὰ τὰ βόδια;

10Ἢ μιλεῖ ἀποκλειστικὰ γιὰ μᾶς; Πραγματικὰ γιὰ μᾶς εἶναι γραμμένον, διότι ἐκεῖνος ποὺ ὀργώνει τὴν γῆν, ὀφείλει μὲ ἐλπίδα νὰ ὀργώνῃ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἁλωνίζει, νὰ ἁλωνίζῃ μὲ ἐλπίδα ὅτι θὰ ἔχῃ μέρος τοῦ καρποῦ.

11Ἐὰν ἐμεῖς ἐσπείραμεν σ᾿ ἐσᾶς τὰ πνευματικά, εἶναι μεγάλο πρᾶγμα ἐὰν θερίσωμεν ἀπὸ σᾶς ὑλικὰ πράγματα;

12Ἐὰν ἄλλοι χρησιμοποιοῦν τὸ δικαίωμα νὰ μετέχουν εἰς τὰ ἀγαθά σας, δὲν τὸ ἔχομεν ἐμεῖς περισσότερον; Δὲν ἐκάναμεν ὅμως χρῆσιν τοῦ δικαιώματος αὐτοῦ, ἀλλὰ τὰ ὑπομένομεν ὅλα, διὰ νὰ μὴ φέρωμεν κανένα ἐμπόδιον εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

13 Δὲν ξέρετε ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἐκτελοῦν τὴν λατρείαν τοῦ ναοῦ τρώγουν ἀπὸ τὸν ναόν, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑπηρετοῦν εἰς τὸ θυσιαστήριον, λαμβάνουν ἕνα μέρος ἀπὸ ὅσα προσφέρονται εἰς τὸ θυσιαστήριον;

14 Ἔτσι καὶ ὁ Κύριος διέταξε: ἐκεῖνοι ποὺ κηρύττουν τὸ εὐαγγέλιον νὰ ζοῦν ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον.

15 Ἐγὼ ὅμως τίποτε ἀπ᾽ αὐτὰ δὲν ἐχρησιμοποίησα. Δὲν σᾶς τὸ γράφω αὐτό, διὰ νὰ γίνῃ τὸ ἴδιο καὶ σ᾽ ἐμέ. Μοῦ εἶναι προτιμότερον νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ματαιώσῃ κανεὶς τὸ καύχημά μου.

16 Ἐὰν κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον, αὐτὸ δὲν μοῦ δίνει λόγον νὰ καυχῶμαι. Διότι μοῦ ἐπιβάλλεται ἀναγκαίως νὰ τὸ κάνω. Ἀλλοίμονόν μου, ἐὰν δὲν κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον.

17 Διότι ἐὰν τὸ κάνω ἀπὸ δικήν μου θέλησιν, θὰ ἀνταμειφθῶ, ἀλλ᾽ ἐὰν ὄχι ἀπὸ δικήν μου θέλησιν, τότε εἶμαι ἐμπιστευμένος μὲ ὑπηρεσίαν.

18 Ποιός εἶναι λοιπὸν ὁ μισθός μου; Τὸ νὰ κάνω ἀδάπανον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὅταν τὸ κηρύττω, καὶ νὰ μὴ χρησιμοποιήσω τὸ δικαίωμα ποὺ μοῦ δίνει τὸ εὐαγγέλιον.

Ὁ ζῆλός του διὰ νὰ κερδηθοῦν ψυχαὶ εἰς τὸν Χριστόν

19 Ἂν καὶ εἶμαι ἐλεύθερος ἔναντι ὅλων, ὑπεδούλωσα τὸν ἑαυτόν μου εἰς ὅλους διὰ νὰ κερδίσω τοὺς περισσοτέρους,

20 καὶ ἔγινα εἰς τοὺς Ἰουδαίους σὰν Ἰουδαῖος διὰ νὰ κερδίσω Ἰουδαίους, εἰς ἐκείνους ποὺ ἦσαν ὑπὸ τὸν νόμον, ἔγινα σὰν νὰ ἤμουν ὑπὸ τὸν νόμον διὰ νὰ κερδίσω ἐκείνους ποὺ ἦσαν ὑπὸ τὸν νόμον,

21 εἰς ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον σὰν νὰ ἤμουν ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον — ἂν καὶ δὲν εἶμαι ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ εἶμαι μέσα εἰς τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ — διὰ νὰ κερδίσω τοὺς ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον.

22 Εἰς τοὺς ἀσθενεῖς κατὰ τὴν πίστιν ἔγινα σὰν ἀσθενὴς διὰ νὰ κερδίσω τοὺς ἀσθενεῖς, εἰς πάντας ἔγινα τὰ πάντα ὥστε μὲ κάθε τρόπον νὰ σώσω μερικούς.

23 Ὅλα αὐτὰ τὰ κάνω χάριν τοῦ εὐαγγελίου, διὰ νὰ γίνω συμμέτοχος εἰς αὐτό.

Ἡ προσπάθεια ποὺ ἀπαιτεῖται διὰ τὴν νίκην

24Δὲν ξέρετε ὅτι οἱ δρομεῖς είς τὸ στάδιον τρέχουν μὲν ὅλοι, ἀλλὰ ἕνας παίρνει τὸ βραβεῖον; Νὰ τρέχετε κατὰ τέτοιον τρόπον ὥστε νὰ νικήσετε.

25Καθένας ποὺ ἀγωνίζεται ἐγκρατεύεται είς ὅλα. Ἐκεῖνοι μὲν διὰ νὰ πάρουν στεφάνι φθαρτόν, ἐμεῖς δὲ ἄφθαρτον.

26Ἐγὼ τρέχω ὄχι ἄσκοπα, πυγμαχῶ ὄχι σὰν νὰ γρονθοκοπῶ τὸν ἀέρα,

27ἀλλὰ σκληραγωγῶ τὸ σῶμά μου καὶ τὸ μεταχειρίζομαι σὰν δοῦλον ἀπὸ φόβον μήπως, ἐνῷ είς ἄλλους ἐκήρυξα, ἐγὼ ὁ ἴδιος θεωρηθῶ ἀποτυχών.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 10

Παραδειγματισμὸς ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν Ἰσραηλιτῶν

1Θέλω νὰ ξέρετε, ἀδελφοί, ὅτι οἱ πατέρες μας ἦσαν ὅλοι κάτω ἀπὸ τὴν νεφέλην καὶ ὅλοι ἐπέρασαν μέσα ἀπὸ τὴν θάλασσαν,

2καὶ ὅλοι ἐβαπτίσθησαν είς τὸν Μωϋσῆν μέσα είς τὴν νεφέλην καὶ είς τὴν θάλασσαν,

3καὶ ὅλοι ἔφαγαν τὴν ἴδια πνευματικὴν τροφήν,

4καὶ ὅλοι ἤπιαν τὸ ἴδιο πνευματικὸν ποτόν. Διότι ἔπιναν ἀπὸ πνευματικὴν πέτραν ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε, ἡ δὲ πέτρα ἦτο ὁ Χριστός.

5Καὶ ὅμως μὲ τοὺς περισσοτέρους ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Θεὸς δὲν εὐαρεστήθηκε· διὰ τοῦτο ἐστρώθησαν κατὰ γῆς είς τὴν ἔρημον.

6Αὐτὰ τὰ γεγονότα εἶναι παραδείγματα γιὰ μᾶς, διὰ νὰ μὴ ἐπιθυμοῦμε τὰ κακά, ὅπως καὶ ἐκεῖνοι ἐπεθύμησαν.

7Μὴ γίνεσθε είδωλολάτραι καθὼς μερικοὶ ἀπὸ αὐτούς, ὅπως εἶναι γραμμένον, Ἐκάθησεν ὁ λαὸς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ καὶ ἐσηκώθησαν νὰ διασκεδάσουν.

8Οὔτε νὰ πορνεύωμεν καθὼς μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπόρνευσαν καὶ ἔπεσαν σὲ μιὰ ἡμέρα εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες.

9Οὔτε νὰ πειράζωμεν τὸν Χριστόν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐπείραξαν καὶ ἐθανατώθηκαν ἀπὸ τὰ φίδια.

[10]Οὔτε νὰ γογγύζετε, καθὼς μερικοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἐγόγγυσαν καὶ ἐθανατώθηκαν ἀπὸ τὸν ἐξολοθρευτήν.

[11]Ὅλα δὲ αὐτὰ ποὺ συνέβαιναν είς ἐκείνους, ἦσαν συμβολικὰ καὶ ἐγράφησαν διὰ νὰ νουθετήσουν ἐμᾶς, είς τοὺς ὁποίους ἔφθασε τὸ τέλος τῶν αἰώνων.

[12]Ὥστε ἐκεῖνος ποὺ νομίζει ὅτι στέκεται, ἂς προσέξῃ μήπως πέσῃ.

[13]Δὲν σᾶς ἔχει καταλάβει δοκιμασία μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν συνήθη σὲ ἀνθρώπους. Ὁ Θεὸς εἶναι πιστὸς καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσῃ νὰ δοκιμασθῆτε περισσότερον ἀπὸ ὅ, τι μπορεῖτε νὰ βαστάξετε, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὴν δοκιμασίαν θὰ δώσῃ καὶ τὴν διέξοδον, διὰ νὰ μπορέσετε νὰ βαστάξετε.

Ἀπομάκρυνσις ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν

[14]Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, ἀποφεύγετε τὴν είδωλολατρείαν.

[15]Μιλῶ σὰν σὲ φρονίμους ἀνθρώπους· κρίνατε σεῖς αὐτὸ ποὺ λέγω.

[16]Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας, τὸ ὁποῖον εὐλογοῦμεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Ὁ ἄρτος, τὸν ὁποῖον κόπτομεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;

[17]Ἐπειδὴ ἕνας εἶναι ὁ ἄρτος, καὶ ἐμεῖς οἱ πολλοὶ εἴμεθα ἕνα σῶμα, διότι ὅλοι ἀπὸ τὸν ἕνα ἄρτον μετέχομεν.

[18]Προσέξατε τοὺς Ἰουδαίους. Ἐκεῖνοι ποὺ τρώγουν τὰς θυσίας δὲν εἶναι συμμέτοχοι είς τὸ θυσιαστήριον;

[19]Τί ἐννοῶ λοιπόν; Ὅτι τὸ εἴδωλον εἶναι κάτι; Ἢ ὅτι τὸ κρέας τῶν θυσιῶν είς τὰ εἴδωλα εἶναι κάτι;

[20]Ὄχι, ἀλλὰ ἐκεῖνο ποὺ τὰ ἔθνη θυσιάζουν, τὸ θυσιάζουν είς τὰ δαιμόνια καὶ ὄχι είς τὸν Θεόν· δὲν θέλω δὲ νὰ ἔχετε ἐπικοινωνίαν μὲ τὰ δαιμόνια.

[21]Δὲν μπορεῖτε νὰ πίνετε τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ποτήριον τῶν δαιμονίων. Δὲν μπορεῖτε νὰ μετέχετε είς τὴν τράπεζαν τοῦ Κυρίου καὶ είς τὴν τράπεζαν τῶν δαιμονίων.

22Ἢ μήπως θέλομεν νὰ προκαλέσωμεν τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Κυρίου; Μήπως εἴμεθα ἰσχυρότεροι ἀπὸ αὐτόν;

23Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ ὅλα δὲν συμφέρουν. Ὅλα μοῦ ἐπιτρέπονται, ἀλλὰ ὅλα δὲν εἶναι ἐποικοδομητικά.

24Κανεὶς νὰ μὴ ζητῇ τὸ δικό του συμφέρον, ἀλλὰ ὁ καθένας τὸ συμφέρον τοῦ ἄλλου.

25Κάθε τι ποὺ πωλεῖται εἰς τὸ κρεωπωλεῖον, τρώγετέ το, χωρὶς νὰ ἐξετάζετε τίποτε κινούμενοι ἀπὸ λόγους συνειδήσεως,

26διότι τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καὶ ὅλα ποὺ εἶναι σ᾽ αὐτήν.

27Ἐὰν κάποιος ἀπὸ τοὺς ἀπίστους σᾶς προσκαλέσῃ καὶ θέλετε νὰ πᾶτε, τρώγετε ὅ, τι σᾶς παραθέσουν, χωρὶς νὰ ἐξετάζετε τίποτε κινούμενοι ἀπὸ λόγους συνειδήσεως.

28Ἀλλ᾽ ἐὰν κάποιος σᾶς πῇ: «Αὐτὸ εἶναι κρέας ἀπὸ θυσίας εἰς τὰ εἴδωλα», τότε νὰ μὴ τὸ φᾶτε, χάριν ἐκείνου ποὺ σᾶς τὸ εἶπε καὶ χάριν τῆς συνειδήσεως.

29Συνείδησιν δὲ ἐννοῶ ὄχι τὴν δικήν σου ἀλλὰ τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου. Γιατί ἡ ἐλευθερία μου νὰ κρίνεται ἀπὸ τὴν συνείδησιν ἄλλου;

30Ἐὰν ἐγὼ μετέχω σὲ κάτι μὲ εὐχαριστίαν, γιατί νὰ κακολογοῦμαι δι᾽ ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31Εἴτε λοιπὸν τρώγετε εἴτε πίνετε εἴτε κάνετε κάτι, ὅλα νὰ τὰ κάνετε διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

32Μὴ γίνεσθε αἰτία πτώσεως οὔτε εἰς τοὺς Ἰουδαίους οὔτε εἰς τοὺς ἐθνικοὺς οὔτε εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ,

33καθὼς καὶ ἐγὼ ἀρέσω εἰς ὅλους καθ᾽ ὅλα καὶ δὲν ζητῶ τὸ δικό μου συμφέρον ἀλλὰ τὸ συμφέρον τῶν πολλῶν, διὰ νὰ σωθοῦν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 11

1Μιμηταί μου γίνεσθε, ὅπως εἶμαι καὶ ἐγὼ τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ κάλυμμα τῶν γυναικῶν εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς συναθροίσεις

2Σᾶς ἐπαινῶ, ἀδελφοί, διότι είς ὅλα μὲ θυμᾶσθε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ὅπως σᾶς τὰς παρέδωκα.

3Ἀλλὰ θέλω νὰ ξέρετε ὅτι ἡ κεφαλὴ κάθε ἀνδρὸς εἶναι ὁ Χριστός, κεφαλὴ δὲ τῆς γυναίκας ὁ ἄνδρας, κεφαλὴ δὲ τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεός.

4Κάθε ἄνδρας ποὺ προσεύχεται ἢ προφητεύει μὲ σκεπασμένην τὴν κεφαλήν του, ντροπιάζει τὴν κεφαλήν του.

5Καὶ κάθε γυναῖκα ποὺ προσεύχεται ἢ προφητεύει μὲ ἀκάλυπτη τὴν κεφαλήν, ντροπιάζει τὴν κεφαλήν της· αὐτὴ εἶναι ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα μὲ μίαν ξυρισμένην.

6Ἐὰν μία γυναῖκα δὲν ἔχῃ κάλυμμα, τότε ἂς κόψῃ καὶ τὰ μαλλιά της. Ἀλλ᾽ ἐὰν εἶναι ἀτιμωτικὸν διὰ τὴν γυναῖκα νὰ κόψῃ τὰ μαλλιά της ἢ νὰ ξυρισθῇ, τότε ἂς ἔχῃ κάλυμμα.

7Ὁ ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ σκεπάζῃ τὴν κεφαλήν του, ἐπειδὴ εἶναι είκόνα καὶ δόξα τοῦ Θεοῦ, ἐνῷ ἡ γυναῖκα εἶναι δόξα τοῦ ἀνδρός.

8Διότι δὲν ἔγινε ὁ ἄνδρας ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

9Καὶ δὲν ἐδημιουργήθηκε ὁ ἄνδρας διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα διὰ τὸν ἄνδρα.

10Διὰ τοῦτο πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ ἔχῃ ἐπάνω είς τὴν κεφαλήν της κάποιο σύμβολον ὅτι τελεῖ ὑπὸ ἐξουσίαν, καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἀγγέλους.

11Καὶ ὅμως, ἐν Κυρίῳ οὔτε ὁ ἄνδρας εἶναι ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὴν γυναῖκα, οὔτε ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

12Διότι ὅπως ἡ γυναῖκα ἔγινε ἀπὸ τὸν ἄνδρα, ἔτσι καὶ ὁ ἄνδρας γεννᾶται διὰ τῆς γυναίκας, τὰ πάντα δὲ προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεόν.

13Κρίνατε μόνοι σας. Εἶναι πρέπον νὰ προσεύχεται πρὸς τὸν Θεὸν γυναῖκα χωρὶς κάλυμμα;

14Καὶ αὐτὴ ἡ φύσις δὲν σᾶς διδάσκει ὅτι ἐὰν ὁ ἄνδρας ἔχῃ μακρυὰ μαλλιά, δὲν εἶναι τιμητικὸν γι᾽ αὐτόν,

15ἐνῷ ἐὰν ἡ γυναῖκα ἔχῃ μακρυὰ μαλλιά, αὐτὸ εἶναι δόξα γι᾽ αὐτήν; Διότι τὰ μακρυὰ μαλλιὰ τῆς ἔχουν δοθῆ γιὰ κάλυμμα.

16Ἐὰν θέλῃ κανεὶς νὰ εἶναι φιλόνεικος, ἐμεῖς τέτοιαν συνήθειαν δὲν ἔχομεν, οὔτε αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.

Ὁδηγίαι διὰ τὸ δεῖπνον τοῦ Κυρίου

17Δίδοντας τὰς ἀκολούθους ὁδηγίας δὲν σᾶς ἐπαινῶ, διότι μαζεύεσθε ὄχι πρὸς τὸ καλύτερον ἀλλὰ πρὸς τὸ χειρότερον.

18Πρῶτον, ἀκούω ὅτι ὅταν μαζεύεσθε ὡς ἐκκλησία, ὑπάρχουν μεταξύ σας διαιρέσεις καὶ ἕνα μέρος τὸ πιστεύω,

19διότι πρέπει νὰ ὑπάρχουν καὶ διχογνωμίαι μεταξύ σας διὰ νὰ γίνουν φανεροὶ μεταξύ σας οἱ γνήσιοι.

20Ὅταν λοιπὸν μαζεύεσθε ὅλοι μαζί, δὲν τρώγετε κυριακὸν δεῖπνον,

21διότι ὁ καθένας σπεύδει νὰ προλάβῃ νὰ φάγῃ τὸ δικό του φαγητὸν καὶ ὁ ἕνας πεινάει καὶ ὁ ἄλλος μεθάει.

22Δὲν ἔχετε σπίτια, διὰ νὰ τρῶτε καὶ νὰ πίνετε; Ἢ καταφρονεῖτε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ ντροπιάζετε ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν φαγητά; Τί νὰ σᾶς πῶ; Νὰ σᾶς ἐπαινέσω γι᾽ αὐτό; Δὲν σᾶς ἐπαινῶ.

23Διότι ἐγὼ παρέλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον ὅ, τι καὶ σᾶς παρέδωκα. Ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς κατὰ τὴν νύχτα ποὺ θὰ παρεδίδετο, ἔλαβε ἄρτον

24καὶ ἀφοῦ ἀνέπεμψε εὐχαριστίας, τὸν ἔκοψε καὶ εἶπε: «Λάβετε φάγετε, τοῦτο εἶναι τὸ σῶμά μου, τὸ ὁποῖον τεμαχίζεται γιὰ σᾶς. Τοῦτο κάνετε εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου».

25Ἐπίσης ἐπῆρε καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δεῖπνον, καὶ εἶπε: «Τοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι ἡ νέα διαθήκη σφραγισμένη μὲ τὸ αἷμά μου. Τοῦτο νὰ κάνετε, ὁσάκις τὸ πίνετε, εἰς τὴν ἀνάμνησίν μου».

26Διότι κάθε φορὰν ποὺ τρώγετε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ πίνετε ἀπὸ τὸ ποτήριον τοῦτο, διακηρύσσετε τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου ἕως ὅτου ἔλθῃ.

27Ὥστε ὅποιος τρώγει τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνει ἀπὸ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου
χωρὶς νὰ εἶναι ἄξιος, θὰ εἶναι ἔνοχος ἔναντι τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ
Κυρίου.

28Ἂς ἐξετάζῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν ἑαυτόν του καὶ ἔτσι ἂς τρώγῃ ἀπὸ τὸν ἄρτον καὶ
ἂς πίνῃ ἀπὸ τὸ ποτήριον,

29διότι ἐκεῖνος ποὺ τρώγει καὶ πίνει κατὰ τρόπον ἀνάξιον, τρώγει καὶ πίνει τὴν
καταδίκην τοῦ ἑαυτοῦ του, ἐπειδὴ δὲν διακρίνει τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου.

30Διὰ τοῦτο μεταξύ σας ὑπάρχουν πολλοὶ ἀδύνατοι καὶ ἄρρωστοι καὶ ἀρκετοὶ
ἐπέθαναν.

31Ἐὰν ὅμως ἐκρίναμεν τοὺς ἑαυτούς μας ὅπως πρέπει, δὲν θὰ ἐκρινόμεθα.

32Ἀλλ᾽ ὅταν κρινώμεθα ὑπὸ τοῦ Κυρίου, παιδαγωγούμεθα, διὰ νὰ μὴ
κατακριθοῦμε μαζὶ μὲ τὸν κόσμον.

33Ὥστε, ἀδελφοί μου, ὅταν μαζεύεσθε διὰ νὰ φάγετε, περιμένετε ὁ ἕνας τὸν
ἄλλον,

34καὶ ἐὰν κανεὶς πεινᾷ, ἂς τρώγῃ εἰς τὸ σπίτι του, διὰ νὰ μὴ καταλήξῃ ἡ
συγκέντρωσίς σας εἰς καταδίκην. Τὰ λοιπὰ θὰ τὰ κανονίσω, ὅταν ἔλθω.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 12

Ποικιλία καὶ ἑνότης τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων

1Ὡς πρὸς τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ἀδελφοί, δὲν θέλω νὰ εὑρίσκεσθε εἰς
ἄγνοιαν.

2Ξέρετε ὅτι ὅταν ἤσαστε εἰδωλολάτραι, ἐφέρεσθε πρὸς τὰ βωβὰ εἴδωλα, σὰν
νὰ σᾶς ἐτραβοῦσαν.

3Διὰ τοῦτο σᾶς κάνω γνωστὸν ὅτι κανεὶς ποὺ μιλεῖ διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ
Θεοῦ δὲν λέγει ἀνάθεμα τὸν Ἰησοῦν, καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῇ Κύριον τὸν
Ἰησοῦν παρὰ διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου.

4Ὑπάρχουν βέβαια ποικιλίαι χαρισμάτων, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ ἴδιο,

5ὑπάρχουν καὶ ποικιλίαι ὑπηρεσιῶν, ἀλλ᾽ ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἴδιος,

6καὶ διάφορα εἴδη ἐνεργειῶν ὑπάρχουν, ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς εἶναι ὁ ἴδιος ποὺ ἐνεργεῖ
ὅλα είς ὅλους.

7Εἰς τὸν καθένα δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος γιὰ κάποιο καλό.

8Εἰς τὸν ἕνα δίδεται διὰ τοῦ Πνεύματος λόγος σοφίας, είς ἄλλον λόγος
γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα,

9εἰς ἄλλον πίστις διὰ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος, είς ἄλλον χαρίσματα θεραπειῶν
διὰ τοῦ αὐτοῦ Πνεύματος,

10είς ἄλλον θαυματουργικαὶ δυνάμεις, είς ἄλλον προφητικὸν χάρισμα, είς
ἄλλον τὸ νὰ διακρίνῃ τὰ πνεύματα, είς ἄλλον διάφορα εἴδη γλωσσολαλιᾶς,
είς ἄλλον ἡ ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11Ὅλα αὐτὰ ἐνεργεῖ τὸ ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον τὰ διανέμει είς τὸν
καθένα ἰδιαιτέρως ὅπως αὐτὸ θέλει.

Παράδειγμα ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα

12Ὅπως ἀκριβῶς τὸ σῶμα εἶναι ἕνα, ἀλλὰ ἔχει πολλὰ μέλη, ὅλα δὲ τὰ μέλη
τοῦ σώματος, ἂν καὶ εἶναι πολλά, ἀποτελοῦν ἕνα σῶμα, ἔτσι καὶ ὁ Χριστός.

13Διότι είς ἕνα Πνεῦμα ὅλοι ἐμεῖς ἐβαπτισθήκαμε καὶ ἐγίναμε ἕνα σῶμα, εἴτε
Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι, καὶ ὅλοι μὲ ἕνα Πνεῦμα
ἐποτισθήκαμε.

14Τὸ σῶμα δὲν εἶναι ἕνα μέλος ἀλλὰ πολλά.

15Ἐὰν πῇ τὸ πόδι: «Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι χέρι, δὲν ἀνήκω είς τὸ σῶμα», μήπως
παύει μὲ τοῦτο νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματος;

16Καὶ ἐὰν πῇ τὸ αὐτί: «Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι μάτι, δὲν ἀνήκω είς τὸ σῶμα», μήπως
παύει μὲ τοῦτο νὰ εἶναι ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ σώματος;

17Ἐὰν ὁλόκληρον τὸ σῶμα ἦτο μάτι, ποῦ θὰ ἦτο ἡ ἀκοή; Καὶ ἂν ὁλόκληρον ἦτο
ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;

18Είς τὴν πραγματικότητα, ὁ Θεὸς ἐτοποθέτησε τὸ καθένα ἀπὸ τὰ μέλη είς τὸ
σῶμα, καθὼς ἠθέλησε.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

19Ἐὰν ὅλα ἦσαν ἕνα μέλος, ποῦ θὰ ἦτο τὸ σῶμα;

20Τώρα ὑπάρχουν πολλὰ μέλη, ἀλλὰ ἕνα σῶμα.

21Δὲν μπορεῖ τὸ μάτι νὰ πῇ εἰς τὸ χέρι: «Δὲν σὲ ἔχω ἀνάγκη», ἢ τὸ κεφάλι εἰς τὰ πόδια: «Δὲν σᾶς ἔχω ἀνάγκη».

22Ἀντιθέτως, τὰ μέλη ποὺ φαίνονται ὅτι εἶναι ἀσθενέστερα, εἶναι ἀναγκαῖα·

23καὶ ἐκεῖνα τὰ μέλη τοῦ σώματος ποὺ τὰ θεωροῦμεν ὀλιγώτερον ἄξια τιμῆς, εἰς αὐτὰ προσδίδομεν μεγαλύτερην τιμήν, καὶ τὰ μὴ παρουσιάσιμα ἔχουν μεγαλύτερην εὐπρέπειαν.

24Ἐνῷ τὰ παρουσιάσιμα δὲν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε. Ὁ Θεὸς ὅμως συνανέμιξε τὸ σῶμα καὶ ἔδωσε μεγαλύτερην τιμὴν εἰς τὸ μέλος ποὺ τὴν στερεῖται,

25διὰ νὰ μὴ ὑπάρχῃ διαίρεσις εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ νὰ ἔχουν τὰ μέλη τὴν ἴδια φροντίδα τὸ ἕνα διὰ τὸ ἄλλο.

26Ἐὰν ἕνα μέλος πάσχῃ, συμπάσχουν ὅλα τὰ μέλη· ἐὰν ἕνα μέλος τιμᾶται, χαίρουν μαζὶ ὅλα τὰ μέλη.

27Σεῖς εἶσθε σῶμα τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὁ καθένας εἶναι μέλος τοῦ σώματος.

28Καὶ ὁ Θεὸς ἐτοποθέτησε εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα ἔρχονται αἱ θαυματουργικαὶ δυνάμεις, ἔπειτα τὰ θεραπευτικὰ χαρίσματα, παροχαὶ βοηθείας, διοικητικαὶ ἱκανότητες, διάφορα εἴδη γλωσσολαλιῶν.

29Μήπως εἶναι ὅλοι ἀπόστολοι; Μήπως εἶναι ὅλοι προφῆται; Μήπως εἶναι ὅλοι διδάσκαλοι; Μήπως ὅλοι ἔχουν θαυματουργικὰς δυνάμεις;

30Μήπως ὅλοι ἔχουν θεραπευτικὰ χαρίσματα; Μήπως ὅλοι ἔχουν τὴν γλωσσολαλιά; Μήπως ὅλοι διερμηνεύουν;

31Νὰ ἔχετε δὲ ζῆλον πρὸς τὰ χαρίσματα τὰ ἀνώτερα. Καὶ τώρα θὰ σᾶς δείξω ἕνα ὑπέροχον δρόμον.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 13

Τὸ μεγαλύτερον χάρισμα εἶναι ἡ ἀγάπη

1Ἐὰν μιλῶ τὰς γλώσσας τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπην, ἔγινα χαλκὸς ποὺ δίνει ἤχους ἢ κύμβαλον ποὺ βγάζει κρότους.

2Καὶ ἐὰν ἔχω χάρισμα προφητείας καὶ γνωρίζω ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ὅλην τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω ὅλην τὴν πίστιν, ὥστε νὰ μεταθέτω βουνά, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπην, δὲν εἶμαι τίποτε.

3Καὶ ἐὰν μοιράσω σὲ ἐλεημοσύνες ὅλην μου τὴν περιουσίαν, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ σῶμά μου διὰ νὰ καῇ, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἀγάπην, καμμίαν ὠφέλειαν δὲν ἔχω.

4Ἡ ἀγάπη εἶναι μακρόθυμη, εἶναι γεμάτη ἀπὸ εὐμένειαν, ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι ζηλότυπη, ἡ ἀγάπη δὲν καυχᾶται, δὲν εἶναι ὑπερήφανη,

5δὲν κάνει ἀσχημίες, δὲν ζητεῖ τὸ συμφέρον της, δὲν ἐρεθίζεται, δὲν λογαριάζει τὸ κακόν,

6δὲν χαίρει διὰ τὸ κακόν, ἀλλά συγχαίρει εἰς τὴν ἀλήθειαν,

7ὅλα τὰ ἀνέχεται, ὅλα τὰ πιστεύει, ἐλπίζει γιὰ τὸ κάθε τι, ὑπομένει τὸ κάθε τι.

8Ἡ ἀγάπη ποτὲ δὲν θὰ παύσῃ νὰ ὑπάρχῃ. Ἐὰν εἶναι προφητεῖαι, θὰ καταργηθοῦν· ἐὰν εἶναι γλῶσσαι, θὰ παύσουν· ἐὰν εἶναι γνῶσις, θὰ καταργηθῇ.

9Διότι μερικὴν γνῶσιν ἔχομεν καὶ μερικὴν προφητείαν.

10Ἀλλ᾽ ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ μερικὸν θὰ καταργηθῇ.

11Ὅταν ἤμουν νήπιον, ἐμιλοῦσα σὰν νήπιον, ἐσκεπτόμουν σὰν νήπιον, ἐσυλλογιζόμουν σὰν νήπιον. Ὅταν ἔγινα ἄνδρας, κατήργησα τοὺς νηπιακοὺς τρόπους.

12Τώρα βλέπομεν σὰν σὲ καθρέφτη ἀμυδρῶς, τότε ὅμως θὰ βλέπωμεν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον. Τώρα γνωρίζω μερικῶς, ἀλλὰ τότε θὰ ἔχω πλήρη γνῶσιν, ὅπως εἶναι καὶ ἡ γνῶσις τοῦ Θεοῦ δι᾽ ἐμέ.

[13]Ὥστε αὐτὰ τὰ τρία μένουν: πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη· μεγαλύτερη ὅμως ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἡ ἀγάπη.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 14

Χαρίσματα προφητείας καὶ γλωσσῶν

[1]Νὰ ἐπιδιώκετε τὴν ἀγάπην καὶ νὰ δείχνετε ζῆλον διὰ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, περισσότερον δὲ διὰ νὰ προφητεύετε.

[2]Διότι ἐκεῖνος ποὺ γλωσσολαλεῖ, δὲν μιλεῖ εἰς ἀνθρώπους ἀλλ᾿ εἰς τὸν Θεόν, ἀφοῦ κανεὶς δὲν καταλαβαίνει, λέγει δὲ μυστήρια κατ᾿ ἔμπνευσιν.

[3]Ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ προφητεύει μιλεῖ εἰς ἀνθρώπους λόγια ποὺ οἰκοδομοῦν, ἐνθαρρύνουν καὶ παρηγοροῦν.

[4]Ἐκεῖνος ποὺ γλωσσολαλεῖ, οἰκοδομεῖ τὸν ἑαυτόν του, ἐνῷ ἐκεῖνος ποὺ προφητεύει, οἰκοδομεῖ τὴν ἐκκλησίαν.

[5]Θέλω ὅλοι νὰ γλωσσολαλῆτε, ἀλλ᾿ ἀκόμη περισσότερον νὰ προφητεύετε, διότι ἐκεῖνος ποὺ προφητεύει εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ γλωσσολαλεῖ, ἐκτὸς ἐὰν ἑρμηνεύῃ ὅσα λέγει διὰ νὰ οἰκοδομηθῇ ἡ ἐκκλησία.

[6]Ὥστε, ἀδελφοί, ἐὰν ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς καὶ μιλῶ γλώσσας, τί θὰ σᾶς ὠφελήσω, ἐὰν δὲν σᾶς μιλήσω ὑπὸ μορφὴν ἢ ἀποκαλύψεως ἢ γνώσεως ἢ προφητείας ἢ διδασκαλίας;

[7]Ἀλλὰ καὶ τὰ ἄψυχα ὄργανα τὰ ὁποῖα δίδουν ἦχον, εἴτε φλογέρα εἶναι εἴτε κιθάρα, ἐὰν δὲν κάνουν διάκρισιν τῶν τόνων, πῶς θὰ γνωρισθῇ ἐκεῖνο ποὺ παίζεται μὲ τὴν φλογέρα ἢ τὴν κιθάρα;

[8]Ἐὰν ἡ σάλπιγγα δώσῃ ἀκατάληπτον ἦχον, ποιός θὰ παρασκευασθῇ διὰ πόλεμον;

[9]Ἔτσι καὶ σεῖς, ἐὰν μὲ τὴν γλωσσολαλιὰ δὲν δώσετε κάποιον κατανοητὸν λόγον, πῶς θὰ καταλάβῃ ὁ ἄλλος τί λέτε; Θὰ μιλᾶτε εἰς τὸν ἀέρα.

[10]Ὑπάρχουν τόσα εἴδη φωνῶν εἰς τὸν κόσμον καὶ κανένα δὲν εἶναι χωρὶς ἔννοιαν.

11Ἐὰν λοιπὸν δὲν ξέρω τὴν σημασίαν τῆς φωνῆς, τότε θὰ εἶμαι δι᾽ ἐκεῖνον ποὺ
μιλεῖ ἕνας ξένος, καὶ ἐκεῖνος ποὺ μιλεῖ ξένος δι᾽ ἐμέ.

12Ἔτσι καὶ σεῖς, ἀφοῦ εἶσθε ζηλωταὶ πνευματικῶν χαρισμάτων, νὰ ζητᾶτε νὰ
ὑπερέχετε εἰς ἐκεῖνα ποὺ συντελοῦν εἰς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας.

13Διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς, ἂς προσεύχεται
νὰ μπορῇ νὰ διερμηνεύῃ.

14Διότι ἐὰν προσεύχωμαι μὲ τέτοιαν γλῶσσαν, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται,
ἀλλ᾽ ὁ νοῦς μου μένει ἄκαρπος.

15Τί νὰ γίνεται λοιπόν; Θὰ προσεύχωμαι μὲ τὸ πνεῦμά μου, ἀλλὰ θὰ
προσεύχωμαι καὶ μὲ τὸν νοῦν μου, θὰ ψάλλω μὲ τὸ πνεῦμά μου ἀλλὰ θὰ
ψάλλω καὶ μὲ τὸν νοῦν μου.

16Διότι ἐὰν μὲ τὸ πνεῦμα δοξολογῇς τὸν Θεόν, τότε πῶς ἐκεῖνος ποὺ κατέχει
τὴν θέσιν τοῦ ἁπλοϊκοῦ θὰ πῇ τὸ Ἀμὴν διὰ τὴν εὐχαριστίαν σου, ἀφοῦ δὲν
ξέρει τί λέγεις;

17Ἐσὺ καλὰ εὐχαριστεῖς, ἀλλ᾽ ὁ ἄλλος δὲν οἰκοδομεῖται.

18Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου, διότι περισσότερον ἀπὸ ὅλους σας ἔχω τὸ
χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς.

19Ἀλλ᾽ εἰς τὴν ἐκκλησίαν προτιμῶ νὰ πῶ πέντε λόγια μὲ τὸν νοῦν μου, διὰ νὰ
διδάξω καὶ ἄλλους, παρὰ μύρια λόγια μὲ τὸ χάρισμα τῆς γλωσσολαλιᾶς.

20Ἀδελφοί, μὴ γίνεσθε παιδιὰ κατὰ τὸν νοῦν, ἀλλὰ νὰ εἶσθε νήπια κατὰ τὴν
κακίαν, κατὰ δὲ τὸν νοῦν νὰ γίνεσθε τέλειοι.

21Εἰς τὸν νόμον εἶναι γραμμένον, Μὲ ἀνθρώπους ἑτερογλώσσους καὶ μὲ χείλη
ξένα θὰ μιλήσω εἰς τὸν λαὸν τοῦτον, ἀλλ᾽ οὔτε κατ᾽ αὐτὸν τὸν
τρόπον θὰ μὲ ἀκούσουν, λέγει ὁ Κύριος.

22Ὥστε αἱ γλωσσολαλιαὶ εἶναι σημεῖον ὄχι δι᾽ ἐκείνους ποὺ πιστεύουν ἀλλὰ
διὰ τοὺς ἀπίστους, ἡ προφητεία ὅμως εἶναι ὄχι διὰ τοὺς ἀπίστους ἀλλὰ δι᾽
ἐκείνους ποὺ πιστεύουν.

23Ἐὰν λοιπὸν συνέλθῃ ὅλη ἡ ἐκκλησία είς τὸ ἴδιο μέρος καὶ ὅλοι γλωσσολαλοῦν, καὶ μποῦν μέσα ἁπλοϊκοὶ ἄνθρωποι ἢ ἄπιστοι, δὲν θὰ ποῦν ὅτι εἶσθε τρελλοί;

24Ἀλλ᾽ ἐὰν ὅλοι προφητεύουν καὶ μπῇ κάποιος ἄπιστος ἢ ἁπλοϊκός, τότε αὐτὸς ἐλέγχεται ἀπὸ ὅλους, ἐξετάζεται ἀπὸ ὅλους,

25καὶ ἔτσι τὰ κρυφὰ τῆς καρδιᾶς του γίνονται φανερὰ καὶ τότε θὰ πέσῃ κάτω μὲ τὸ πρόσωπον καὶ θὰ προσκυνήσῃ τὸν Θεὸν καὶ θὰ πῇ ὅτι πραγματικὰ ὁ Θεὸς εἶναι μεταξύ σας.

Ἀνάγκη τάξεως κατὰ τὴν λατρείαν

26Τί νὰ γίνεται λοιπόν, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχεσθε, ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς εἴτε ψαλμὸν ἔχει, εἴτε διδασκαλίαν ἔχει, εἴτε γλῶσσαν ἔχει, εἴτε ἀποκάλυψιν ἔχει, εἴτε ἑρμηνείαν ἔχει, ὅλα νὰ γίνωνται πρὸς οἰκοδομήν.

27Καὶ ἐὰν κανεὶς μιλῇ γλῶσσαν, δύο ἢ τὸ πολὺ τρεῖς ἂς μιλοῦν, ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἕνας δὲ ἂς διερμηνεύῃ.

28Ἀλλ᾽ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ διερμηνεύς, ἂς σιωπᾷ είς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἂς μιλῇ είς τὸν ἑαυτόν του καὶ είς τὸν Θεόν.

29Προφῆται δύο ἢ τρεῖς ἂς μιλοῦν καὶ οἱ ἄλλοι ἂς κρίνουν.

30Ἐὰν είς ἄλλον ποὺ κάθεται ἔλθῃ ἀποκάλυψις, ὁ πρῶτος ἂς σιωπήσῃ.

31Διότι μπορεῖτε ὅλοι, ὁ καθένας χωριστά, νὰ προφητεύετε διὰ νὰ μαθαίνουν ὅλοι καὶ ὅλοι νὰ ἐνθαρρύνωνται.

32Καὶ τὰ προφητικὰ πνεύματα ὑποτάσσονται είς τοὺς προφήτας,

33διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας ἀλλὰ είρήνης. Ὅπως γίνεται είς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῶν ἁγίων,

34αἱ γυναῖκές σας νὰ σιωποῦν είς τὰς ἐκκλησίας, διότι δὲν ἐπιτρέπεται είς αὐτὰς νὰ μιλοῦν, ἀλλὰ νὰ ὑποτάσσωνται, καθὼς λέγει καὶ ὁ νόμος.

35Καὶ ἐὰν θέλουν νὰ μάθουν κάτι, ἂς ἐρωτοῦν τοὺς ἄνδρας των είς τὸ σπίτι, διότι εἶναι ἐντροπὴ διὰ τὰς γυναῖκας νὰ μιλοῦν είς τὴν ἐκκλησίαν.

36Ἢ μήπως ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἔχει ξεκινήσει ἀπὸ σᾶς ἢ σ᾽ ἐσᾶς μόνον κατέληξε;

37Ἐὰν νομίζῃ κανεὶς ὅτι εἶναι προφήτης ἢ πνευματοφόρος, πρέπει νὰ καταλάβῃ ὅτι αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω εἶναι ἐντολαὶ τοῦ Κυρίου.

38Ἀλλ᾽ ἐὰν κανεὶς τὸ ἀγνοῇ, ἂς τὸ ἀγνοῇ.

39Ὥστε, ἀδελφοί, νὰ ποθῆτε μὲ ζῆλον τὸ νὰ προφητεύετε καὶ τὴν γλωσσολαλιὰ μὴ ἀπαγορεύετε.

40Ἂς γίνωνται ὅλα μὲ εὐπρέπειαν καὶ μὲ τάξιν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 15

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν

1Σᾶς ὑπενθυμίζω, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ποὺ σᾶς ἐκήρυξα, τὸ ὁποῖον καὶ παραλάβατε, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ στέκεσθε,

2διὰ τοῦ ὁποίου καὶ σώζεσθε, ἐὰν τὸ κρατᾶτε στερεά, ὅπως σᾶς τὸ ἐκήρυξα, ἐκτὸς ἐὰν μάταια ἐπιστέψατε.

3Σᾶς παρέδωκα δηλαδὴ ἐν πρώτοις ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον καὶ παρέλαβα, ὅτι ὁ Χριστὸς ἐπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας μας σύμφωνα μὲ τὰς γραφάς,

4ὅτι ἐτάφη, ὅτι ἀναστήθηκε τὴν τρίτην ἡμέραν σύμφωνα μὲ τὰς γραφὰς

5καὶ ὅτι ἐμφανίσθηκε εἰς τὸν Κηφᾶν, ἔπειτα εἰς τοὺς δώδεκα,

6ἔπειτα ἐμφανίσθηκε, μιὰ φορά, σὲ πάνω ἀπὸ πεντακόσιους ἀδελφούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ περισσότεροι ζοῦν μέχρι σήμερα, ἀλλὰ μερικοὶ ἐκοιμήθησαν.

7Ἔπειτα ἐμφανίσθηκε εἰς τὸν Ἰάκωβον, ἔπειτα σ᾽ ὅλους τοὺς ἀποστόλους,

8τελευταῖον δὲ ἀπὸ ὅλους, σὰν σὲ ἔκτρωμα, ἐμφανίσθηκε καὶ σ᾽ ἐμέ.

9Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἐλάχιστος ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους, ποὺ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι ἀπόστολος, διότι κατεδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10Ἀλλὰ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἶμαι ἐκεῖνο ποὺ εἶμαι, καὶ ἡ χάρις του σ᾽ ἐμὲ δὲν ὑπῆρξε χωρὶς ἀποτέλεσμα, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ἐκοπίασα, ὄχι ὅμως ἐγὼ ἀλλ᾽ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι μαζί μου.

11 Εἴτε λοιπὸν ἐγὼ εἴτε ἐκεῖνοι, αὐτὰ εἶναι ποὺ κηρύττομεν καὶ αὐτὰ εἶναι ποὺ ἐπιστέψατε.

12 Ἐὰν λοιπὸν ὁ Χριστὸς κηρύττεται ὅτι ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, πῶς λέγουν μερικοὶ μεταξύ σας ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀνάστασις νεκρῶν;

13 Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ἀνάστασις νεκρῶν, τότε οὔτε ὁ Χριστὸς ἀναστήθηκε· 14 καὶ
ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθηκε, τότε εἶναι χωρὶς νόημα τὸ κήρυγμά μας, εἶναι
καὶ ἡ πίστις σας χωρὶς νόημα.

15 Γινόμεθα ἐπὶσης καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ ἐμαρτυρήσαμεν διὰ τὸν Θεὸν ὅτι ἀνέστησε τὸν Χριστόν, ἐνῷ δὲν τὸν ἀνέστησε, ἐὰν πραγματικὰ οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνωνται.

16 Διότι ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνωνται, τότε οὔτε ὁ Χριστὸς ἔχει ἀναστηθῆ.

17 Ἐὰν δὲ ὁ Χριστὸς δὲν ἔχῃ ἀναστηθῆ, δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν ἡ πίστις σας· εὑρίσκεσθε ἀκόμη μέσα εἰς τὰς ἁμαρτίας σας.

18 Ἄρα καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπέθαναν μὲ πίστιν εἰς τὸν Χριστόν, ἔχουν χαθῆ.

19 Ἐὰν μόνον διὰ τὴν ζωὴν αὐτὴν ἔχωμεν ἐλπίσει εἰς τὸν Χριστόν, τότε εἴμεθα οἱ πιὸ ἀξιολύπητοι ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

20 Ἀλλὰ ὁ Χριστὸς πραγματικὰ ἀναστήθηκε ἐκ νεκρῶν, ἡ πρώτη συγκομιδὴ τῶν πεθαμένων.

21 Διότι ἐπειδὴ διὰ μέσου ἀνθρώπου ἦλθε ὁ θάνατος, διὰ μέσου ἀνθρώπου ἦλθε καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.

22 Καθὼς ἐν τῷ Ἀδὰμ ὅλοι πεθαίνουν, ἔτσι καὶ ἐν τῷ Χριστῷ ὅλοι θὰ ζωοποιηθοῦν.

23 Ὁ καθένας εἰς τὴν τάξιν του. Ἡ ἀρχὴ εἶναι ὁ Χριστός, ἔπειτα, κατὰ τὴν παρουσίαν του, ὅσοι εἶναι τοῦ Χριστοῦ·

24 ἔπειτα ἔρχεται τὸ τέλος ὅταν θὰ παραδώσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, ὅταν θὰ καταργήσῃ κάθε ἀρχὴν καὶ κάθε ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25Διότι πρέπει αὐτὸς νὰ βασιλεύῃ, ἕως ὅτου θέσῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.

26Ὁ τελευταῖος ἐχθρὸς ποὺ θὰ καταργηθῇ εἶναι ὁ θάνατος.

27Διότι ὅλα τὰ ὑπέταξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Ὅταν δὲ λέγῃ ὅτι ὅλα ἔχουν ὑποταγῇ, εἶναι φανερὸν ὅτι αὐτὸ ἀποκλείει ἐκεῖνον ποὺ ὑπέταξε ὅλα είς αὐτόν.

28Ὅταν δὲ ὑποταγοῦν ὅλα είς αὐτόν, τότε καὶ αὐτὸς ὁ Υἱὸς θὰ ὑποταγῇ είς ἐκεῖνον ποὺ ὑπέταξε ὅλα είς αὐτόν, διὰ νὰ εἶναι ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσι.

29Ἀλλοιῶς, τί θὰ κάνουν ἐκεῖνοι ποὺ βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκρούς; Ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνωνται καθόλου, διατί λοιπὸν βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκρούς;

30Διατί καὶ ἐμεῖς κινδυνεύομεν κάθε ὥραν;

31Κάθε ἡμέραν πεθαίνω, μά τὸ καύχημα ποὺ ἔχω γιὰ σᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

32Ἐὰν κατὰ ἄνθρωπον ἐπολέμησα μὲ τὰ θηρία είς τὴν Ἔφεσον, τί ὠφελήθηκα; Ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνωνται, τότε «ἂς φᾶμε καὶ ἂς πιοῦμε, διότι αὔριον θὰ πεθάνωμε».

33Μὴ πλανᾶσθε. «Κακαὶ συναναστροφαὶ διαφθείρουν τὰ καλὰ ἤθη».

34Ἐλᾶτε στὰ λογικά σας καὶ μὴ ἁμαρτάνετε. Μερικοὶ δὲν γνωρίζουν τίποτε περὶ Θεοῦ. Πρὸς ἐντροπήν σας τὸ λέγω.

35Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσῃ κάποιος: «Πῶς ἀνασταίνονται οἱ νεκροί; Μὲ τί εἴδους σῶμα ἔρχονται; ».

36Ἀνόητε, ἐκεῖνο ποὺ ἐσὺ σπέρνεις, δὲν παίρνει ζωήν, ἐὰν δὲν πεθάνῃ πρῶτα·

37καὶ ἐκεῖνο ποὺ σπέρνεις, δὲν εἶναι τὸ σῶμα ποὺ θὰ φυτρώσῃ ἀλλὰ γυμνὸς σπόρος, εἴτε σιταριοῦ εἴτε ἄλλου ἀπὸ τοὺς λοιποὺς σπόρους·

38καὶ ὁ Θεὸς τοῦ δίνει σῶμα τῆς ἐκλογῆς του καὶ είς τὸν κάθε σπόρον δικό του σῶμα.

[39]Δὲν εἶναι κάθε σάρκα ἡ ἴδια σάρκα, ἀλλ᾽ ἄλλη εἶναι ἡ σάρκα τῶν ἀνθρώπων, ἄλλη ἡ σάρκα τῶν κτηνῶν, ἄλλη τῶν ψαριῶν, ἄλλη τῶν πτηνῶν.

[40]Ὑπάρχουν σώματα ἐπουράνια καὶ σώματα ἐπίγεια. Ἀλλ᾽ ἄλλη εἶναι ἡ λαμπρότης τῶν ἐπουρανίων, ἄλλη τῶν γηΐνων.

[41]Ἄλλη εἶναι ἡ λαμπρότης τοῦ ἡλίου, ἄλλη τῆς σελήνης καὶ ἄλλη ἡ λαμπρότης τῶν ἀστέρων, διότι ἀστέρι ἀπὸ ἀστέρι διαφέρει κατὰ τὴν λάμψιν.

[42]Ἔτσι εἶναι καὶ μὲ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Ἐκεῖνο ποὺ σπέρνεται εἶναι φθαρτόν, ἐκεῖνο ποὺ ἀνασταίνεται ἄφθαρτον.

[43]Σπέρνεται ἄδοξον, ἀνασταίνεται ἔνδοξον, σπέρνεται είς κατάστασιν ἀδυναμίας, ἀνασταίνεται είς κατάστασιν δυνάμεως,

[44]σπέρνεται σῶμα φυσικόν, ἀνασταίνεται σῶμα πνευματικόν. Ὑπάρχει σῶμα φυσικόν, ὑπάρχει καὶ σῶμα πνευματικόν.

[45]Ἔτσι εἶναι καὶ γραμμένον: Ἔγινε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος, ὁ Ἀδάμ, ὂν ζωντανό· ὁ τελευταῖος Ἀδὰμ πνεῦμα ποὺ δίνει ζωήν.

[46]Δὲν εἶναι ὅμως πρῶτον τὸ πνευματικὸν ἀλλὰ τὸ φυσικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

[47]Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐπλάσθηκε ἀπὸ τὴν γῆν, γήϊνος, ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, δηλαδὴ ὁ Κύριος, εἶναι ἀπὸ τὸν ούρανόν.

[48]Ὅπως ἦτο ἐκεῖνος ὁ γήϊνος ἄνθρωπος, τέτοιοι εἶναι οἱ γήϊνοι, καὶ ὅπως εἶναι ὁ ἐπουράνιος, τέτοιοι εἶναι καὶ οἱ ἐπουράνιοι,

[49]καὶ ὅπως ἐφορέσαμεν τὴν είκόνα τοῦ γηΐνου, θὰ φορέσωμεν καὶ τὴν είκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

[50]Σᾶς λέγω τοῦτο, ἀδελφοί: ὅτι σάρκα καὶ αἷμα δὲν μποροῦν νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οὔτε ἡ φθορὰ κληρονομεῖ τὴν ἀφθαρσίαν.

[51]Προσέξατε, σᾶς λέγω ἕνα μυστήριον: δὲν θὰ πεθάνωμε ὅλοι, ἀλλὰ ὅλοι θὰ μεταβληθοῦμε,

52σὲ μιὰ στιγμή, σὲ μιὰ ματιά, κατὰ τὴν τελευταίαν σάλπιγγα· διότι θὰ σαλπίσῃ ἡ σάλπιγγα καὶ οἱ νεκροὶ θὰ ἀναστηθοῦν χωρὶς νὰ ὑπόκεινται πλέον είς φθορὰν καὶ ἐμεῖς θὰ μεταβληθοῦμε.

53Διότι πρέπει αὐτὸ ποὺ εἶναι φθαρτὸν νὰ ἐνδυθῇ τὴν ἀφθαρσίαν καὶ αὐτὸ ποὺ εἶναι θνητὸν νὰ ἐνδυθῇ τὴν ἀθανασίαν.

54Καὶ ὅταν αὐτὸ ποὺ εἶναι φθαρτὸν ἐνδυθῇ τὴν ἀφθαρσίαν καὶ αὐτὸ ποὺ εἶναι θνητὸν ἐνδυθῇ τὴν ἀθανασίαν, τότε θὰ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος ποὺ εἶναι γραμμένος: Καταβροχθίσθηκε ὁ θάνατος καὶ ἐνικήθηκε.

55Ποῦ εἶναι, θάνατε, τὸ κεντρί σου; Ποῦ εἶναι, Ἅδη, ἡ νίκη σου;

56Τὸ κεντρὶ τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας ὁ νόμος.

57Ἀλλ᾽ ἂς εὐχαριστοῦμε τὸν Θεόν, ποὺ μᾶς δίνει τὴν νίκην διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, γίνεσθε σταθεροί, ἀμετακίνητοι, ἐργαζόμενοι ὅλο καὶ περισσότερον είς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου πάντοτε, ἀφοῦ ξέρετε ὅτι ὁ κόπος σας ἐν Κυρίῳ δὲν εἶναι μάταιος.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Α΄ 16

Συνεισφορὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς τῆς Ἱερουσαλήμ

1Ὅσον ἀφορᾷ τὴν συνεισφορὰν διὰ τοὺς ἁγίους, νὰ κάνετε καὶ σεῖς ὅπως ὥρισα είς τὰς ἐκκλησίας τῆς Γαλατίας.

2Κάθε πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς ἂς βάζῃ κάτι κατὰ μέρος, ἀνάλογα μὲ τὰ ἔσοδά του, διὰ νὰ μὴ γίνωνται ἔρανοι, ὅταν ἔλθω.

3Ὅταν φθάσω, ἐκείνους ποὺ θὰ ἐγκρίνετε, αὐτοὺς θὰ στείλω μὲ ἐπιστολὰς διὰ νὰ φέρουν τὸ δῶρον σας είς Ἱερουσαλήμ.

4Ἐὰν μάλιστα θεωρηθῇ ὅτι ἀξίζει νὰ μεταβῶ καὶ ἐγώ, θὰ μεταβοῦν μαζί μου.

Προσωπικὰ θέματα καὶ χαιρετισμοί

5Θὰ ἔλθω σ᾽ ἐσᾶς, ἀφοῦ περάσω τὴν Μακεδονίαν, διότι σκοπεύω νὰ μεταβῶ είς Μακεδονίαν·

6 καὶ θὰ μείνω μαζί σας ἢ ἴσως καὶ θὰ παραχειμάσω, διὰ νὰ μὲ προπέμψετε σεῖς, ὁπουδήποτε μεταβῶ.

7 Διότι δὲν θέλω τώρα νὰ σᾶς ἰδῶ περαστικός· ἐλπίζω νὰ μείνω μαζί σας ὀλίγον χρόνον, ἐὰν ὁ Κύριος τὸ ἐπιτρέψῃ.

8 Εἰς τὴν Ἔφεσον θὰ μείνω μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς,

9 διότι μοῦ ἀνοίχθηκε μεγάλη πόρτα διʹ ἀποτελεσματικὸν ἔργον καὶ οἱ ἀντίθετοι εἶναι πολλοί.

10 Ἐὰν ἔλθῃ ὁ Τιμόθεος, προσέξτε νὰ εἶναι χωρὶς φόβον, ὅσον καιρὸν μείνῃ μαζί σας, διότι ἐργάζεται τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ὅπως καὶ ἐγώ·

11 νὰ μὴν τὸν περιφρονήσῃ λοιπὸν κανείς, προπέμψατέ τον δὲ εἰρηνικὰ διὰ νὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐμέ, διότι τὸν ἀναμένω μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς.

12 Ὅσον ἀφορᾷ τὸν Ἀπολλὼ τὸν ἀδελφόν, πολὺ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἔλθῃ σ᾽ ἐσᾶς μαζὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς, ἀλλὰ δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ τώρα, θὰ ἔλθῃ ὅμως ὅταν εὐκαιρήσῃ.

13 Ἀγρυπνεῖτε, στέκεσθε σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν, νὰ εἶσθε θαρραλέοι καὶ δυνατοί.

14 Ὅ, τι κάνετε, νὰ γίνεται μὲ ἀγάπην.

15 Τώρα σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί: ξέρετε ὅτι ἡ οἰκογένεια τοῦ Στεφανᾶ ἦσαν οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ τῆς Ἀχαΐας καὶ ἔταξαν τοὺς ἑαυτούς των εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἁγίων.

16 Νὰ ὑποτάσσεσθε καὶ σεῖς εἰς τοὺς τοιούτους καὶ εἰς τὸν καθένα ποὺ συνεργάζεται καὶ κοπιάζει.

17 Χαίρω διὰ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Στεφανᾶ, τοῦ Φουρτουνάτου καὶ τοῦ Ἀχαϊκοῦ, διότι αὐτοὶ ἀνεπλήρωσαν τὴν ἀπουσίαν σας·

18 καθησύχασαν τὸ δικό μου πνεῦμα καὶ τὸ δικό σας. Νʹ ἀναγνωρίζετε τοὺς τοιούτους.

[19]Σᾶς χαιρετοῦν αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Σᾶς στέλλουν πολλοὺς χαιρετισμοὺς ἐν Κυρίῳ ὁ Ἀκύλλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα μαζὶ μὲ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ σπιτιοῦ των.

[20]Σᾶς χαιρετοῦν ὅλοι οἱ ἀδελφοί. Χαιρετῆστε ἀλλήλους μὲ ἅγιον φίλημα.

[21]Ὁ χαιρετισμὸς γράφεται μὲ τὸ χέρι ἐμοῦ τοῦ Παύλου.

[22]Ὅποιος δὲν ἀγαπᾶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἂς εἶναι ἀνάθεμα. Μαρὰν ἀθά.

[23]Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζί σας.

[24]Ἡ ἀγάπη μου εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 1

Χαιρετισμὸς καὶ εὐχαριστία

1Ὁ Παῦλος, ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, καὶ πρὸς ὅλους τοὺς ἁγίους, ποὺ εἶναι εἰς ὁλόκληρον τὴν Ἀχαΐαν·

2χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Πατέρα μας καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

3Εὐλογητὸς ἂς εἶναι ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ φιλεύσπλαγχνος Πατέρας καὶ Θεὸς κάθε παρηγορίας,

4ὁ ὁποῖος μᾶς παρηγορεῖ εἰς κάθε μας θλῖψιν, ὥστε νὰ μποροῦμε καὶ ἐμεῖς νὰ παρηγοροῦμεν ἄλλους εἰς ὁποιανδήποτε θλῖψίν τους, μὲ τὴν παρηγορίαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι παρηγορούμεθα ἀπὸ τὸν Θεόν.

5Διότι καθὼς ξεχειλίζει ἡ συμμετοχή μας εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι ξεχειλίζει καὶ ἡ παρηγορία ποὺ παίρνομε διὰ τοῦ Χριστοῦ.

6Ἐὰν θλιβώμεθα, αὐτὸ γίνεται διὰ τὴν παρηγορίαν σας καὶ σωτηρίαν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται διὰ τῆς ὑπομονῆς τῶν ἰδίων παθημάτων, τὰ ὁποῖα καὶ ἐμεῖς ὑποφέρομεν· ἐὰν παρηγορούμεθα, αὐτὸ γίνεται διὰ τὴν παρηγορίαν σας καὶ σωτηρίαν,

7καὶ ἡ ἐλπίδα μας γιὰ σᾶς εἶναι βεβαία, διότι γνωρίζομεν ὅτι ὅπως εἶσθε μέτοχοι τῶν παθημάτων, ἔτσι εἶσθε μέτοχοι καὶ τῆς παρηγορίας.

8Διότι δὲν θέλομεν νὰ ἀγνοῆτε, ἀδελφοί, τὴν θλῖψιν ποὺ μᾶς εὑρῆκε εἰς τὴν Ἀσίαν. Τὸ βάρος ἦτο πολὺ μεγαλύτερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις μας, ὥστε νὰ ἀπελπισθοῦμε καὶ διὰ τὴν ζωήν μας.

9Καὶ μάλιστα μᾶς φαινότανε ὅτι εἴχαμε λάβει τὴν καταδίκην τοῦ θανάτου, διὰ νὰ ἔχωμεν πεποίθησιν ὄχι εἰς τοὺς ἑαυτούς μας, ἀλλ᾽ εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἀνασταίνει τοὺς νεκρούς.

[10]Ἀπὸ ἕνα τόσον μεγάλον θανάσιμον κίνδυνον ὁ Θεὸς μᾶς ἔσωσε καὶ μᾶς σώζει· εἰς αὐτὸν ἔχομεν τὴν ἐλπίδα ὅτι καὶ πάλιν θὰ μᾶς σώσῃ,

[11]ἐὰν καὶ σεῖς μᾶς βοηθήσετε μὲ προσευχήν, ὥστε νὰ ἀποδοθῇ εὐχαριστία ἀπὸ πολλοὺς διὰ λογαριασμόν μας διὰ τὴν χάριν ποὺ ἔδειξε ὁ Θεὸς σ᾿ ἐμᾶς.

Τὰ εἰλικρινῆ κίνητρα τοῦ Παύλου

[12]Τὸ καύχημά μας εἶναι τοῦτο: ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς μας ὅτι μὲ θείαν εὐθύτητα καὶ εἰλικρίνειαν, ὄχι μὲ κοσμικὴν σοφίαν, ἀλλὰ μὲ χάριν Θεοῦ ἐφερθήκαμε εἰς τὸν κόσμον καὶ περισσότερον σ᾿ ἐσᾶς.

[13]Δὲν σᾶς γράφομεν τίποτε διαφορετικὸν ἀπὸ ὅ, τι διαβάζετε καὶ καταλαβαίνετε, ἐλπίζω δὲ νὰ καταλάβετε καλά,

[14]ὅπως καὶ μᾶς καταλάβατε ἐν μέρει, ὅτι δηλαδὴ εἴμεθα καύχημά σας, καθὼς καὶ σεῖς εἶσθε δικό μας καύχημα, κατὰ τὴν Ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

Ἡ ἀναβολὴ τῆς ἐπισκέψεώς του

[15]Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν ἤθελα νὰ ἔλθω πρῶτα σ᾿ ἐσᾶς, διὰ νὰ ἔχετε καὶ δευτέραν εὐχαρίστησιν,

[16]καὶ ἀπὸ σᾶς νὰ περάσω εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν νὰ ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς, καὶ ἀπὸ σᾶς νὰ προπεμφθῶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

[17]Μὲ τὸ νὰ θέλω τοῦτο, μήπως ἆραγε ἐνήργησα ἐπιπόλαια; Ἢ μήπως κάνω τὰ σχέδιά μου κατὰ τρόπον κοσμικόν, ὥστε νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμὲ τὸ ἐὰν θὰ εἶναι τὸ ναί, ναί, καὶ τὸ ὄχι, ὄχι;

[18]Ἀξιόπιστος εἶναι ὁ Θεὸς ὅτι ὁ λόγος μας σ᾿ ἐσᾶς δὲν ἦτο Ναὶ καὶ Ὄχι συγχρόνως.

[19]Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ὁποῖος ἐκηρύχθηκε μεταξύ σας ἀπὸ μᾶς, δηλαδὴ ἀπὸ ἐμέ, τὸν Σιλουανὸν καὶ τὸν Τιμόθεον, δὲν ἦτο Ναὶ καὶ Ὄχι, ἀλλὰ εἰς αὐτὸν εἶναι μόνον Ναί.

[20]Διότι ὅλαι αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ πραγματοποιοῦνται· καὶ δι᾿ αὐτοῦ λέγομεν τὸ ἀμὴν εἰς τὸν Θεὸν πρὸς δόξαν του.

21Ἐκεῖνος δὲ ποὺ μᾶς στερεώνει μαζὶ μ᾽ ἐσᾶς είς τὸν Χριστὸν καὶ μᾶς ἔχρισε, εἶναι ὁ Θεός,

22ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἐσφράγισε καὶ ἔδωκε στὶς καρδιές μας τὸ Πνεῦμα σὰν ἀρραβῶνα.

23Ἐπικαλοῦμαι μάρτυρά μου τὸν Θεόν, ὅτι διὰ νὰ μὴ σᾶς λυπήσω δὲν ἦλθα ἀκόμη είς τὴν Κόρινθον.

24Ὄχι διότι θέλομεν νὰ σᾶς ἐξουσιάζωμεν σὲ ζητήματα τῆς πίστεώς σας, ἀλλὰ εἴμεθα συνεργάται τῆς χαρᾶς σας, διότι στέκεσθε σταθεροὶ είς τὴν πίστιν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 2

1Ἀπεφάσισα νὰ μὴ σᾶς κάνω καὶ ἄλλην δυσάρεστην ἐπίσκεψιν.

2Ἐὰν ἐγὼ σᾶς λυπῶ, τότε ποιός μοῦ προξενεῖ χαρὰν παρὰ ἐκεῖνος ποὺ τὸν κάνω νὰ λυπᾶται;

3Καὶ σᾶς ἔγραψα ἀκριβῶς αὐτό, ὥστε, ὅταν ἔλθω, νὰ μὴ λυπηθῶ ἀπὸ ἐκείνους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ χαίρω, διότι ἔχω πεποίθησιν δι᾽ ὅλους σας ὅτι ἡ χαρά μου εἶναι καὶ χαρὰ ὅλων σας.

4Σᾶς ἔγραψα ἀπὸ μεγάλην θλῖψιν καὶ στενοχωρίαν τῆς καρδιᾶς, μὲ πολλὰ δάκρυα, ὄχι διὰ νὰ λυπηθῆτε, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσετε τὴν ὑπερβολικὴν ἀγάπην ποὺ ἔχω γιὰ σᾶς.

Ὅποιος ἔφταιξε, ἐὰν μετανοήσῃ, νὰ γίνεται πάλιν δεκτός

5Ἐὰν ἔχῃ προξενήσει κανεὶς λύπην, δὲν ἐλύπησε μόνον ἐμέ, ἀλλὰ ἐν μέρει (διὰ νὰ μὴ φανῶ ὑπερβολικός) ὅλους σας.

6Ἡ ἐπίπληξις αὐτὴ ἀπὸ τοὺς περισσοτέρους εἶναι ἀρκετὴ δι᾽ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον,

7ὥστε ἀντιθέτως, πρέπει μᾶλλον τώρα νὰ τὸν συγχωρήσετε καὶ νὰ τὸν παρηγορήσετε, διὰ νὰ μὴ κυριευθῇ ἀπὸ ὑπερβολικὴν λύπην.

8Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ τοῦ δείξετε ἀγάπην.

[9]Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ σᾶς ἔγραψα, διὰ νὰ σᾶς δοκιμάσω καὶ νὰ ἰδῶ ἐὰν ὑπακούετε εἰς ὅλα.

[10]Εἰς ἐκεῖνον ποὺ κάτι συγχωρεῖτε, συγχωρῶ καὶ ἐγώ· διότι καὶ ἐγὼ ἐκεῖνο ποὺ συγχώρησα, ἐὰν συγχώρησα τίποτε, τὸ ἔκανα πρὸς χάριν σας ἐνώπιον τοῦ Χριστοῦ,

[11]διὰ νὰ μὴ νικηθοῦμε ἀπὸ τὸν Σατανᾶν, διότι δὲν ἀγνοοῦμεν τὰ σχέδιά του.

Δοκιμασίαι καὶ θρίαμβοι τοῦ εὐαγγελίου

[12]Ὅταν ἦλθα εἰς τὴν Τρῳάδα, διὰ νὰ κηρύξω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ μοῦ εἶχε ἀνοιχθῆ πόρτα διὰ τὸν Κύριον,

[13]τὸ πνεῦμά μου δὲν εἶχε ἡσυχίαν, διότι δὲν εὑρῆκα ἐκεῖ τὸν Τίτον τὸν ἀδελφόν μου. Τοὺς ἀπεχαιρέτησα λοιπὸν καὶ ἔφυγα εἰς τὴν Μακεδονίαν.

[14]Ἀλλὰ δόξα εἰς τὸν Θεόν, ποὺ μᾶς κάνει πάντοτε νὰ θριαμβεύωμεν διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ διαδίδει παντοῦ δι᾽ ἡμῶν τὴν ὀσμὴν τῆς γνώσεώς του.

[15]Διότι εἴμεθα εὐωδία τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Θεὸν μεταξὺ ἐκείνων ποὺ σώζονται καὶ ἐκείνων ποὺ χάνονται,

[16]διὰ τούτους μὲν ὀσμὴ ποὺ ἀπὸ θάνατον ὁδηγεῖ εἰς θάνατον, δι᾽ ἐκείνους δὲ ὀσμὴ ποὺ ἀπὸ ζωὴν ὁδηγεῖ εἰς ζωήν. Καὶ ποιός εἶναι ἱκανὸς δι᾽ ὅλα αὐτά;

[17]Διότι δὲν εἴμεθα σὰν τοὺς πολλούς, νοθευταὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ σὰν ἄνθρωποι εἰλικρινεῖς, σταλμένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, μιλᾶμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 3

Οἱ προσήλυτοι τοῦ Παύλου

[1]Ἀρχίζομεν πάλιν νὰ συσταίνωμε τὸν ἑαυτόν μας; Ἢ μήπως ἔχομεν ἀνάγκην, ὅπως μερικοί, συστατικῶν ἐπιστολῶν σ᾽ ἐσᾶς ἢ συστατικῶν ἀπὸ σᾶς;

[2]Ἡ ἐπιστολή μας εἶσθε σεῖς, γραμμένη στὶς καρδιές μας, ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ καὶ διαβάζεται ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

[3]εἶσθε, φανερά, ἐπιστολὴ τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι καρπὸς τῆς δικῆς μας ὑπηρεσίας, καὶ εἶναι γραμμένη ὄχι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, ὄχι σὲ πλάκες πέτρινες, ἀλλὰ σὲ πλάκες καρδιῶν σαρκίνων.

[4]Τέτοια εἶναι ἡ πεποίθησις ποὺ ἔχομεν είς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Χριστοῦ,

[5]ὄχι ὅτι εἴμεθα ἱκανοὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ὥστε νὰ λογαριάσωμεν ὅτι προῆλθε κάτι ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας, ἀλλ᾽ ἡ ἱκανότης μας προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν,

[6]ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκανε ἱκανοὺς νὰ γίνωμεν ὑπηρέται νέας διαθήκης, ὄχι γραπτοῦ νόμου ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος, διότι ὁ γραπτὸς νόμος καταδικάζει είς θάνατον, ἐνῷ τὸ Πνεῦμα ζωοποιεῖ.

[7]Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐκεῖνο ποὺ παράγει θάνατον, ὁ γραπτὸς νόμος, χαραγμένος σὲ πέτρες, ἐγκαινιάσθηκε μὲ λαμπρότητα, ὥστε οἱ Ἰσραηλῖται νὰ μὴ μποροῦν νὰ κυττάξουν τὸ πρόσωπον τοῦ Μωϋσέως, λόγῳ τῆς λαμπρότητος τοῦ προσώπου του, ἡ ὁποία ὅμως θὰ παρήρχετο,

[8]δὲν θὰ ἔχῃ μεγαλύτερη λαμπρότητα ἐκεῖνο ποὺ παράγεται ἀπὸ τὸ Πνεῦμα;

[9]Διότι ἐὰν ἐκεῖνο ποὺ παράγει κατάκρισιν εἶχε λαμπρότητα, πολὺ μεγαλύτερη θὰ εἶναι ἡ λαμπρότης ἐκείνου ποὺ παράγει τὴν δικαίωσιν.

[10]Καὶ είς τὴν περίπτωσιν αὐτήν, ἐκεῖνο ποὺ κάποτε εἶχε λαμπρότητα ἔχασε τὴν λαμπρότητά του ἐξ αἰτίας μιᾶς πολὺ μεγαλύτερης λαμπρότητος.

[11]Διότι ἐὰν ἐκεῖνο ποὺ ἔμελλε νὰ παρέλθῃ, ἐφάνηκε μὲ λαμπρότητα, πόσον μεγαλύτερη εἶναι ἡ λαμπρότης ἐκείνου ποὺ μένει.

[12]Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχομεν τέτοιαν ἐλπίδα, φερόμεθα μὲ πολλὴν παρησίαν·

[13]ὄχι ὅπως ὁ Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος ἔθετε κάλυμμα είς τὸ πρόσωπόν του, ὥστε οἱ Ἰσραηλῖται νὰ μὴ ἰδοῦν τὸ τέλος ἐκείνου ποὺ ἔμελλε νὰ παρέλθῃ.

[14]Ἀλλ᾽ αἱ διάνοιαί τους ἐπωρώθησαν. Διότι μέχρι σήμερον τὸ ἴδιο κάλυμμα μένει κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, καὶ δὲν ἀφαιρεῖται, διότι διὰ τοῦ Χριστοῦ καταργεῖται.

15Ἀλλ᾽ ἕως σήμερον, ὁσάκις διαβάζεται ὁ Μωϋσῆς, ὑπάρχει ἕνα κάλυμμα είς τὴν διάνοιάν τους·

16μόλις ὅμως ἐπιστρέψῃ κανεὶς πρὸς τὸν Κύριον, ἀφαιρεῖται τὸ κάλυμμα.

17«Κύριος» ἐδῶ σημαίνει τὸ Πνεῦμα καὶ ὅπου εἶναι τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ ὑπάρχει ἐλευθερία.

18Ὅλοι ἐμεῖς μὲ ἀκάλυπτον πρόσωπον, ἀντανακλῶντες τὴν λαμπρότητα τοῦ Κυρίου, μεταμορφωνόμεθα είς ὁμοιότητα μὲ αὐτὸν ἀπὸ λαμπρότητα σὲ λαμπρότητα· τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸν Κύριον, τὸ Πνεῦμα.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 4

Τὸ κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου

1Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ ἔχομεν τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν μὲ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, δὲν χάνομε τὸ θάρρος μας,

2ἀλλ᾽ ἀπαρνηθήκαμε τὰς πράξεις ποὺ οἱ ἄνθρωποι κρύβουν ἀπὸ ντροπὴ καὶ δὲν φερόμεθα μὲ πανουργίαν οὔτε νοθεύομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλά, φανερώνοντες τὴν ἀλήθειαν, συσταίνομε τὸν ἑαυτόν μας πρὸς κάθε συνείδησιν ἀνθρώπων ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

3Ἐὰν εἶναι σκεπασμένο τὸ εὐαγγέλιόν μας, εἶναι σκεπασμένο δι᾽ ἐκείνους ποὺ χάνονται.

4Ὁ θεὸς τοῦ κόσμου τούτου ἐτύφλωσε τὸν νοῦν τῶν ἀπίστων, ὥστε νὰ μὴ ἰδοῦν τὸ φῶς τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι είκὼν τοῦ Θεοῦ.

5Διότι δὲν κηρύσσομεν τὸν ἑαυτόν μας ἀλλὰ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν ὡς Κύριον, τοὺς δὲ ἑαυτούς μας δούλους σας πρὸς χάριν τοῦ Ἰησοῦ.

6Διότι ὁ Θεὸς ποὺ εἶπε νὰ λάμψῃ φῶς ἀπὸ τὸ σκοτάδι, αὐτὸς ἔλαμψε μέσα μας, διὰ νὰ φέρῃ είς φῶς τὴν γνῶσιν τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀδυναμία τοῦ ἀποστόλου καὶ ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ

7Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν αὐτὸν μέσα σὲ πήλινα σκεύη, διὰ νὰ φανῇ ὅτι
τέτοια ὑπερβολικὴ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ μᾶς.

8Πιεζόμεθα μὲ κάθε τρόπον, ἀλλὰ δὲν φθάνομεν σὲ ἀδιέξοδον, εὑρισκόμεθα σὲ
ἀμηχανίαν ἀλλ᾽ ὄχι σὲ ἀπελπισίαν,

9διωκόμεθα ἀλλὰ δὲν ἐγκαταλειπόμεθα, καταβαλλόμεθα ἀλλὰ δὲν
χανόμεθα.

10Πάντοτε φέρομεν είς τὸ σῶμά μας τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διὰ νὰ
φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ είς τὸ σῶμά μας.

11Διότι ἐνῷ ζῶμεν παραδιδόμεθα πάντοτε είς θάνατον χάριν τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ
φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ Ἰησοῦ είς τὸ θνητόν μας σῶμα.

12Ὥστε ὁ μὲν θάνατος συντελεῖται σ᾽ ἐμᾶς, ἀλλ᾽ ἡ ζωὴ σ᾽ ἐσᾶς.

13Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἔχομεν τὸ ἴδιο πνεῦμα τῆς πίστεως σύμφωνα πρὸς ὅ, τι εἶναι
γραμμένον, Ἐπίστεψα καὶ διὰ τοῦτο ἐμίλησα, καὶ ἐμεῖς πιστεύομεν, διὰ τοῦτο
καὶ μιλᾶμε,

14διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἀνέστησε τὸν Κύριον Ἰησοῦν θὰ ἀναστήσῃ
καὶ ἐμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ καὶ θὰ μᾶς στήσῃ μαζὶ μ᾽ ἐσᾶς ἐνώπιόν του.

15Ὅλα γίνονται πρὸς χάριν σας, ὥστε καθὼς ἡ χάρις ἐπεκτείνεται είς
περισσοτέρους, νὰ προκαλέσῃ πλουσίαν τὴν εὐχαριστίαν πρὸς δόξαν τοῦ
Θεοῦ.

Προσωρινὴ θλῖψις καὶ αἰωνία δόξα

16Διὰ τοῦτο δὲν χάνομεν τὸ θάρρος μας, ἀλλὰ ἂν καὶ ὁ ἐξωτερικός μας
ἄνθρωπος φθείρεται, ὁ ἐσωτερικὸς ὅμως ἀνακαινίζεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

17Διότι ἡ στιγμιαία ἐλαφρὴ θλῖψίς μας προετοιμάζει γιὰ μᾶς αἰώνιον βάρος
δόξης, ποὺ ὑπερβαίνει κάθε μέτρον,

18ἐπειδὴ τὸ βλέμμα μας προσηλώνεται ὄχι σ᾽ ἐκεῖνα ποὺ βλέπονται ἀλλὰ σ᾽
ἐκεῖνα ποὺ δὲν βλέπονται, διότι ἐκεῖνα ποὺ βλέπονται εἶναι πρόσκαιρα· ἐκεῖνα
ποὺ δὲν βλέπονται, εἶναι αἰώνια.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 5

1Διότι γνωρίζομεν ὅτι ἐὰν τὸ ἐπίγειο σπίτι μας, τὸ σῶμα, καταργηθῇ, ἔχομεν οἰκοδόμημα ἀπὸ τὸν Θεόν, σπίτι αἰώνιον, κτισμένον ὄχι μὲ χέρια, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

2Εἰς τὸ σῶμα αὐτὸ πραγματικὰ στενάζομεν καὶ ποθοῦμεν νὰ ἐνδυθοῦμε τὴν οὐράνιον κατοικίαν μας,

3ἐφ᾽ ὅσον ὅταν τὴν ἐνδυθοῦμε, δὲν θὰ βρεθοῦμε γυμνοί.

4Διότι πραγματικὰ ἐμεῖς ποὺ εἴμεθα εἰς τὸ σῶμα αὐτό, στενάζομεν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του, ὄχι διότι θέλομεν νὰ τὸ ἀποβάλωμεν, ἀλλὰ νὰ φορέσωμεν ἐπένδυμα, διὰ νὰ καταποθῇ τὸ θνητὸν ἀπὸ τὴν ζωήν.

5Ἐκεῖνος ποὺ μᾶς παρεσκεύασε ἀκριβῶς διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἔδωκε γιὰ ἀρραβῶνα τὸ Πνεῦμα.

6Ἔχομεν λοιπὸν πάντοτε θάρρος. Ξέρομεν ὅτι, ἐφ᾽ ὅσον παραμένομεν εἰς τὸ σῶμα, εἴμεθα μακρυὰ ἀπὸ τὸν Κύριον, εἰς τὴν ξενητιά·

7— ἀφοῦ ζοῦμε τώρα μὲ τὴν πίστιν καὶ ὄχι μὲ τὴν ὅρασιν — ·

8ἔχομεν λοιπὸν θάρρος καὶ ἐπιθυμοῦμεν μᾶλλον νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ παραμείνωμεν κοντὰ εἰς τὸν Κύριον.

9Διὰ τοῦτο καὶ φιλοτιμούμεθα, εἴτε παραμένομεν εἰς τὸ σῶμα, εἴτε φεύγομεν, νὰ εἴμεθα εὐάρεστοι εἰς αὐτόν.

10Διότι ὅλοι ἐμεῖς πρέπει νὰ φανερωθοῦμε ἐμπρὸς εἰς τὸ βῆμα τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ λάβῃ ὁ καθένας ὅ, τι τοῦ ἁρμόζει δι᾽ ὅσα ἔκανε μὲ τὸ σῶμά του, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ κίνητρον καὶ δύναμις

11Ἐπειδὴ λοιπὸν ξέρομεν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, προσπαθοῦμεν νὰ πείσωμεν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ᾽ εἰς τὸν Θεὸν εἴμεθα φανεροί, ἐλπίζω δὲ ὅτι ἔχομεν γίνει φανεροὶ καὶ εἰς τὰς συνειδήσεις σας.

12Δὲν συσταίνομε πάλιν τοὺς ἑαυτούς μας σ᾽ ἐσᾶς, ἀλλὰ σᾶς δίδομεν
εὐκαιρίαν νὰ ὑπερηφανεύεσθε γιὰ μᾶς, διὰ νὰ ἔχετε κάτι νὰ πῆτε είς ἐκείνους
ποὺ καυχῶνται διὰ τὸ πρόσωπον καὶ ὄχι γιὰ ὅ, τι εἶναι στὴν καρδιά.

13Ἐὰν ὑπήρξαμεν ἐκτὸς τοῦ ἑαυτοῦ μας, τὸ ἐκάναμε διὰ τὸν Θεόν, ἐὰν εἴμεθα
λογικοὶ αὐτὸ γίνεται διὰ τὴν δικήν σας ὠφέλειαν.

14Διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μᾶς συγκρατεῖ· ἔχομεν καταλήξει είς τὸ
συμπέρασμα ὅτι ἐὰν ἕνας ἐπέθανε δι᾽ ὅλους, ἄρα ἐπέθαναν ὅλοι·

15καὶ ἐπέθανε δι᾽ ὅλους ὥστε ἐκεῖνοι ποὺ ζοῦν νὰ μὴ ζοῦν πλέον διὰ τὸν
ἑαυτόν τους, ἀλλὰ δι᾽ ἐκεῖνον ποὺ ἐπέθανε γι᾽ αὐτοὺς καὶ ἀναστήθηκε.

Νέα ζωὴ ἐν Χριστῷ

16Ὥστε ἐμεῖς ἀπὸ τώρα καὶ είς τὸ ἑξῆς δὲν γνωρίζομεν κανένα κατὰ τὸ
ἐξωτερικόν. Ἐὰν δὲ ἐγνωρίσαμεν κάποτε τὸν Χριστὸν κατὰ τὸ ἐξωτερικόν,
τώρα δὲν τὸν γνωρίζομεν πλέον ἔτσι.

17Ὥστε ἐὰν εἶναι κανεὶς ἑνωμένος μὲ τὸν Χριστόν, αὐτὸς εἶναι καινούργιο
δημιούργημα. Τὰ ἀρχαῖα ἐπέρασαν, ἔχουν γίνει ὅλα καινούργια.

18Ὅλα δὲ προέρχονται ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος μᾶς συμφιλίωσε μὲ τὸν ἑαυτόν
του διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ μᾶς ἀνέθεσε τὴν ὑπηρεσίαν τῆς συμφιλιώσεως.

19Δηλαδή, ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ συνεφιλίωνε τὸν κόσμον μὲ τὸν ἑαυτόν του χωρὶς
νὰ τοὺς καταλογίζῃ τὰ ἁμαρτήματά των, καὶ ἀνέθεσε σ᾽ ἐμᾶς τὸ ἄγγελμα τῆς
συμφιλιώσεως.

20Εἴμεθα λοιπὸν πρεσβευταὶ τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι σὰν νὰ σᾶς προέτρεπε ὁ Θεὸς
διὰ μέσου ἡμῶν· σᾶς παρακαλοῦμεν είς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, συμφιλιωθῆτε
μὲ τὸν Θεόν,

21διότι πρὸς χάριν μας ἔκανε ἁμαρτίαν ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἐγνώρισε ἁμαρτίαν, διὰ
νὰ γίνωμεν ἐμεῖς δι᾽ αὐτοῦ δικαιοσύνη Θεοῦ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 6

1Σὰν συνεργάται του σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ δεχθῆτε μάταια τὴν χάριν τοῦ
Θεοῦ,

2διότι λέγει, Είς καιρὸν εὐνοίας σὲ ἄκουσα καὶ εἰς ἡμέραν σωτηρίας σὲ
ἐβοήθησα. Ὁ καιρὸς εὐνοίας εἶναι τώρα, ἡ ἡμέρα σωτηρίας εἶναι τώρα.

3Δὲν δίνομεν σὲ κανένα καμμίαν ἀφορμὴν προσκόμματος διὰ νὰ μὴ
δυσφημισθῇ ἡ ὑπηρεσία μας,

4ἀλλὰ σὰν ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ συσταίνομε τοὺς ἑαυτούς μας σὲ ὅλα διὰ τῆς
μεγάλης ὑπομονῆς μας σὲ θλίψεις, σὲ ταλαιπωρίες, σὲ στερήσεις,

5σὲ μαστιγώσεις, σὲ φυλακίσεις, σὲ ταραχές, σὲ κόπους, σὲ ἀγρυπνίες καὶ
πεῖναν·

6μὲ ἁγνότητα, σύνεσιν, μακροθυμίαν καὶ καλωσύνην, μὲ Πνεῦμα Ἅγιον, μὲ
ἀγάπην χωρὶς ὑπόκρισιν,

7μὲ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας καὶ μὲ δύναμιν Θεοῦ, μὲ τὰ ὅπλα τῆς
δικαιοσύνης, τὰ ἐπιθετικὰ καὶ ἀμυντικά,

8σὲ τιμὴν καὶ ἀτίμωσιν, σὲ δυσφημήσεις καὶ ἐπαίνους, σὰν λαοπλάνοι καὶ
ὅμως ἀληθινοί,

9σὰν ἄγνωστοι καὶ ὅμως πολὺ γνωστοί, σὰν νὰ πεθαίναμε καὶ ὅμως ζοῦμε, σὰν
τιμωρούμενοι καὶ ὅμως μὴ θανατούμενοι,

10σὰν λυπημένοι καὶ ὅμως πάντοτε χαρούμενοι, σὰν πτωχοὶ καὶ ὅμως
κάνοντες πολλοὺς πλουσίους, σὰν νὰ μὴ ἔχωμεν τίποτε καὶ ὅμως κατέχομεν
τὰ πάντα.

Ἔκκλησις δι᾽ ἀγάπην

11Σᾶς μιλᾶμε ἐλεύθερα, ὦ Κορίνθιοι, σᾶς ἀνοίξαμε τὴν καρδιά μας.

12Δὲν ὑπάρχουν περιορισμοὶ ἐκ μέρους μας· ὁ περιορισμὸς εἶναι εἰς τὰ δικά σας
αἰσθήματα.

13Ἀνταποδώσατε τὰ ἴδια, ἀνοῖξτε καὶ σεῖς τὴν καρδιά σας — μιλῶ σὰν σὲ
παιδιά μου.

14Νὰ μὴ συνδέεσθε μὲ τοὺς ἀπίστους, ποὺ δὲν σᾶς ταιριάζουν γιὰ σύντροφοι. Διότι τί σχέσιν ἔχει ἡ δικαιοσύνη μὲ τὴν ἀνομίαν; Ἢ τί ἐπικοινωνίαν μπορεῖ νὰ ἔχῃ τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι;

15Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ συμφωνία μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Βελίαλ; Ἢ τί κοινὸν ἔχει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστον;

16Μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ συμφωνία μεταξὺ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν είδώλων; Διότι σεῖς εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός, Θὰ κατοικήσω μέσα τους καὶ θὰ περπατήσω μεταξύ τους καὶ θὰ εἶμαι Θεός τους καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι λαός μου.

17Διὰ τοῦτο φύγετε ἀπὸ μέσα ἀπ᾽ αὐτοὺς καὶ χωρισθῆτε, λέγει ὁ Κύριος, μὴ ἐγγίζετε ἀκάθαρτον καὶ ἐγὼ θὰ σᾶς δεχθῶ,

18καὶ θὰ εἶμαι Πατέρας σας καὶ σεῖς θὰ εἶσθε υἱοί μου καὶ θυγατέρες, λέγει ὁ Κύριος ὁ Παντοκράτωρ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 7

1Ἐπειδὴ λοιπὸν ἔχομεν αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις, ἀγαπητοί, ἂς καθαρίσωμεν τοὺς ἑαυτούς μας ἀπὸ κάθε μολυσμὸν σαρκὸς καὶ πνεύματος, τελειοποιούμενοι είς τὴν ἁγιωσύνην μὲ φόβον Θεοῦ.

Στενοχωρίαι καὶ παρηγορία τοῦ Παύλου

2Κάνετε χῶρον γιὰ μᾶς στὴν καρδιά σας, κανένα δὲν ἀδικήσαμε, κανένα δὲν καταστρέψαμε, κανένα δὲν ἐκμεταλλευθήκαμε.

3Δὲν τὰ λέγω αὐτὰ διὰ νὰ σᾶς κατακρίνω, διότι εἶπα προηγουμένως ὅτι εἶσθε μέσα στὶς καρδιές μας, ἑνωμένοι είς τὸν θάνατον καὶ τὴν ζωήν.

4Ἔχω πολὺ θάρρος ἀπέναντί σας, ὑπερηφανεύομαι πολὺ γιὰ σᾶς. Εἶμαι γεμᾶτος ἀπὸ παρηγοριά, ἔχω ξεχειλίσει ἀπὸ χαρὰν παρ᾽ ὅλην μας τὴν θλῖψιν.

5Διότι πραγματικά, ὅταν ἤλθαμεν είς τὴν Μακεδονίαν, τὸ σῶμά μας δὲν εὑρῆκε καμμίαν ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ παντοῦ θλίψεις. Ἀπὸ ἔξω πόλεμοι, ἀπὸ μέσα φόβοι.

6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ποὺ παρηγορεῖ τοὺς ταπεινούς, μᾶς ἐπαρηγόρησε μὲ τὸν ἐρχομὸν τοῦ Τίτου.

7 Ὄχι μόνον δὲ μὲ τὸν ἐρχομόν του ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν παρηγορίαν ποὺ ἔλαβε κοντά σας. Μᾶς ἀνήγγειλε τὸν σφοδρὸν πόθον σας, τὰ κλάματά σας, τὸν ζῆλόν σας γιὰ μένα, ὥστε νὰ χαρῶ ἀκόμη περισσότερον,

8 διότι ἂν καὶ σᾶς ἐλύπησα μὲ τὴν ἐπιστολήν μου, δὲν μετανοῶ — ἂν καὶ εἶχα μετανοήσει — διότι βλέπω ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, ἔστω καὶ προσωρινῶς, σᾶς ἐλύπησε.

9 Τώρα χαίρω, ὄχι διότι λυπηθήκατε, ἀλλὰ διότι ἡ λύπη σας κατέληξε είς μετάνοιαν. Ἐλυπηθήκατε ὅπως θέλει ὁ Θεός, ὥστε δὲν ζημιωθήκατε σὲ τίποτε ἀπὸ μᾶς.

10 — Διότι ἡ λύπη, ὅπως τὴν θέλει ὁ Θεός, παράγει μετάνοιαν, ἡ ὁποία καταλήγει είς σωτηρίαν, διὰ τὴν ὁποίαν κανεὶς ποτὲ δὲν μετανοεῖ. Ἡ λύπη ὅμως ἡ κοσμικὴ παράγει θάνατον. —

11 Βλέπετε, ἀκριβῶς τὸ ὅτι ἐλυπηθήκατε ὅπως θέλει ὁ Θεός, πόσην προθυμίαν ἔχει παραγάγει μέσα σας, πόσην ἀνάγκην ἀπολογίας, πόσην ἀγανάκτησιν, πόσον φόβον, πόσον πόθον, πόσον ζῆλον, πόσην ἐπιθυμίαν τιμωρίας τοῦ κακοῦ. Μὲ κάθε τρόπον ἐδείξατε ὅτι εἶσθε ἀθῶοι εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

12 Ἑπομένως, ἂν καὶ σᾶς ἔγραψα, δὲν τὸ ἔκανα δι᾽ ἐκεῖνον ποὺ ἀδίκησε, οὔτε δι᾽ ἐκεῖνον ποὺ ἀδικήθηκε, ἀλλὰ διὰ νὰ γίνῃ φανερὸς σ᾽ ἐσᾶς, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ζῆλός σας γιὰ μᾶς.

13 Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἐπαρηγορηθήκαμε. Ἀλλ᾽ ἐκτὸς τῆς παρηγορίας μας, ἐχαρήκαμε πολὺ περισσότερον διὰ τὴν χαρὰν τοῦ Τίτου, διότι ἀναπαύθηκε τὸ πνεῦμά του ἀπὸ ὅλους σας.

14 Διότι ἐὰν κάπως ἐκαυχήθηκα σ᾽ αὐτὸν γιὰ σᾶς, δὲν ἐντροπιάσθηκα, ἀλλὰ ὅπως κάθε τι ποὺ σᾶς εἴπαμεν ἦτο ἀληθινόν, ἔτσι καὶ ἡ καύχησίς μας είς τὸν Τίτον ἀπεδείχθη ἀληθινή.

15Καὶ ἡ καρδιά του κλίνει περισσότερον πρὸς ἐσᾶς, ὅταν θυμᾶται τὴν ὑπακοὴν ὅλων σας, μὲ πόσον φόβον καὶ τρόμον τὸν ἐδεχθήκατε.

16Χαίρω, διότι ἔχω ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην σ᾽ ἐσᾶς.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 8

Εἰσφορὰ διὰ τοὺς πτωχοὺς τῶν Ἱεροσολύμων

1Σᾶς κάνομεν δὲ γνωστήν, ἀδελφοί, τὴν χάριν τῆς γενναιοδωρίας ποὺ ἔδωσε ὁ Θεὸς εἰς τὰς ἐκκλησίας τῆς Μακεδονίας.

2Διότι μέσα σὲ μεγάλην δοκιμασίαν θλίψεως, ἡ ὑπεράφθονη χαρά τους καὶ ἡ ἐσχάτη πτωχεία τους ἐξεχείλισαν εἰς πλουσίαν γενναιοδωρίαν ἐκ μέρους των·

3διότι σύμφωνα μὲ τὰς δυνάμεις των, τὸ μαρτυρῶ, καὶ περισσότερον ἀπὸ τὰς δυνάμεις των, ἔδωκαν αὐτοπροαιρέτως,

4καὶ μᾶς ἐζητοῦσαν μὲ πολλὰς παρακλήσεις νὰ τοὺς κάνωμεν τὴν χάριν νὰ μετάσχουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν πρὸς τοὺς ἁγίους,

5καὶ ὄχι μόνον ἐνήργησαν ὅπως εἴχαμεν ἐλπίσει, ἀλλὰ ἔδωκαν πρῶτα τοὺς ἑαυτούς των εἰς τὸν Κύριον καὶ ἐπίσης σ᾽ ἐμᾶς διὰ τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ,

6ὥστε παρακαλέσαμεν τὸν Τίτον, ὁ ὁποῖος ἔκανε ἀρχήν, νὰ φέρῃ τώρα εἰς πέρας μεταξύ σας καὶ τοῦτο τὸ ἔργον τῆς γενναιοδωρίας.

7Ὅπως ὑπερέχετε εἰς ὅλα, εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὸν λόγον, εἰς τὴν γνῶσιν, εἰς κάθε ζῆλον καὶ εἰς τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχετε γιὰ μᾶς, ἔτσι νὰ ὑπερέχετε καὶ εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς γενναιοδωρίας.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

8Δὲν τὸ λέγω αὐτὸ σὰν διαταγή, ἀλλὰ δοκιμάζω διὰ τοῦ ζήλου τῶν ἄλλων καὶ τὴν γνησιότητα τῆς ἀγάπης σας,

9διότι ξέρετε τὴν γενναιοδωρίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅτι, πρὸς χάριν σας, ἂν καὶ ἦτο πλούσιος, ἔγινε πτωχός, διὰ νὰ γίνετε σεῖς πλούσιοι μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου.

10Γνώμην δίδω ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο. Εἶναι πρὸς τὸ συμφέρον σας νὰ φέρετε τώρα εἰς πέρας ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπὸ πέρυσι πρῶτοι ἀρχίσατε, ὄχι μόνον νὰ κάνετε ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιθυμῆτε.

11Τώρα φέρτε εἰς πέρας τὸ ἔργον σας, ὥστε ὅπως ὑπῆρχε ἡ προθυμία νὰ τὸ θέλετε, ἔτσι νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐκτέλεσις ἀνάλογα πρὸς τὰ μέσα σας.

12Διότι ἐὰν ὑπάρχῃ ἡ προθυμία, τότε εἶναι εὐπρόσδεκτη ἀνάλογα πρὸς ἐκεῖνο ποὺ ἔχει κανεὶς καὶ ὄχι πρὸς ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔχει.

13Ὄχι βέβαια νὰ ἀνακουφισθοῦν ἄλλοι καὶ νὰ στερηθῆτε σεῖς, ἀλλ᾽ ἐπὶ τῇ βάσει ἰσότητος

14τὸ σημερινὸν περίσσευμά σας νὰ διατεθῇ διὰ τὸ ὑστέρημά τους, ὥστε καὶ τὸ περίσσευμά τους νὰ διατεθῇ μίαν ἡμέραν διὰ τὸ ὑστέρημά σας καὶ ἔτσι νὰ ὑπάρχῃ ἰσότης,

15καθὼς εἶναι γραμμένον, Ἐκεῖνος ποὺ ἐμάζεψε πολὺ δὲν εἶχε πλεόνασμα, καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἐμάζεψε ὀλίγον δὲν εἶχε ὑστέρημα.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Τίτου καὶ ἄλλων

16Ἂς γίνῃ εὐχαριστία εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος δίνει τὸν ἴδιο ζῆλον γιὰ σᾶς εἰς τὴν καρδιὰ τοῦ Τίτου,

17διότι ὄχι μόνον ἐδέχθηκε τὴν παράκλησίν μας, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ἔχει μεγάλον ζῆλον ἔρχεται ἐξ ἰδίας προθέσεως σ᾽ ἐσᾶς.

18Μαζὶ δὲ μ᾽ αὐτὸν στέλλομεν τὸν ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος ἐπαινεῖται ἀπὸ ὅλας τὰς ἐκκλησίας διὰ τὸ ἔργον του ὑπὲρ τοῦ εὐαγγελίου.

19Καὶ ὄχι μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ διωρίσθηκε ἀπὸ τὰς ἐκκλησίας νὰ εἶναι συνοδοιπόρος μας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτὴν ποὺ προσφέρομεν πρὸς δόξαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου καὶ διὰ νὰ δείξωμεν τὴν προθυμίαν μας.

20Καὶ ἔτσι ἀποφεύγομεν τὸ νὰ μᾶς προσάψῃ κανεὶς μομφὴν διὰ τὸν τρόπον τῆς διαχειρίσεως τοῦ πλουσίου αὐτοῦ δώρου,

21διότι ἀποβλέπομεν εἰς ὅ, τι εἶναι καλὸν ὄχι μόνον ἐνώπιον τοῦ Κυρίου ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων.

22 Στέλλομεν δὲ μαζὶ μ᾽ αὐτοὺς τὸν ἀδελφόν μας, τὸν ὁποῖον είς πολλὰς περιστάσεις ἐδοκιμάσαμεν καὶ εὑρήκαμεν πρόθυμον, τώρα δὲ πολὺ προθυμότερον ἕνεκα τῆς μεγάλης ἐμπιστοσύνης ποὺ ἔχει σ᾽ ἐσᾶς.

23 Εἴτε διὰ τὸν Τίτον πρόκειται, αὐτὸς εἶναι συμβοηθός μου καὶ συνεργάτης είς τὸ ἔργον γιὰ σᾶς· εἴτε πρόκειται διὰ τοὺς ἀδελφούς μας, αὐτοὶ εἶναι ἀπεσταλμένοι τῶν ἐκκλησιῶν, δόξα τοῦ Χριστοῦ.

24 Ἀποδείξατε λοιπὸν είς αὐτοὺς τὴν ἀγάπην σας καὶ ὅτι ἔχω λόγους νὰ ὑπερηφανεύωμαι γιὰ σᾶς ἐνώπιον τῶν ἐκκλησιῶν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 9

1 Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὑπηρεσίαν πρὸς τοὺς ἁγίους, εἶναι περιττὸν νὰ σᾶς γράψω,

2 διότι ξέρω τὴν προθυμίαν σας, διὰ τὴν ὁποίαν μιλῶ μὲ ὑπερηφάνειαν είς τοὺς Μακεδόνας, ὅτι ἡ Ἀχαΐα ἀπὸ πέρυσι ἔχει ἑτοιμασθῆ καὶ ὁ ζῆλός σας ἐκέντρισε τοὺς περισσοτέρους.

3 Στέλλω δὲ τοὺς ἀδελφούς, ὥστε ἡ καύχησίς μας γιὰ σᾶς είς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ μὴν ἀποδειχθῇ ἀβάσιμη, ἀλλὰ νὰ εἶσθε, ὅπως τοὺς ἔλεγα, προετοιμασμένοι,

4 μήπως, ἐὰν ἔλθουν μαζί μου Μακεδόνες καὶ σᾶς βροῦν ἀπροετοίμαστους, καταντροπιασθοῦμε ἐμεῖς, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε σεῖς, ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο τῆς καυχήσεώς μας.

5 Γι΄ αὐτό, ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ παρακαλέσω τοὺς ἀδελφοὺς νὰ ἔλθουν προτήτερα σ᾽ ἐσᾶς καὶ νὰ φροντίσουν διὰ τὴν προσφορὰν ποὺ ὑποσχεθήκατε, ὥστε νὰ εἶναι ἕτοιμη, σὰν προσφορὰ αὐτοπροαίρετη καὶ ὄχι ἀναγκαστική.

Πῶς νὰ γίνεται ἡ εἰσφορά

6 Νὰ ἔχετε τοῦτο ὑπ᾽ ὄψιν: ὅτι ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει μὲ οἰκονομίαν, θὰ θερίσῃ καὶ μὲ οἰκονομίαν, καὶ ἐκεῖνος ποὺ σπέρνει μὲ ἀφθονίαν, θὰ θερίσῃ καὶ μὲ ἀφθονίαν.

7 Ὁ καθένας ἂς δίνῃ ὅ, τι τοῦ λέγει ἡ καρδιά του, ὄχι μὲ λύπην ἢ ἀναγκαστικά, διότι ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ τὸν χαρωπὸν δωρητήν.

8Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς νὰ σᾶς χορηγήσῃ κάθε δῶρον μὲ ἀφθονίαν ὥστε, ἔχοντες πάντοτε αὐτάρκειαν εἰς τὸ κάθε τι, νὰ δίνετε μὲ ἀφθονίαν γιὰ κάθε καλὸν ἔργον,

9καθὼς εἶναι γραμμένον, Ἐσκόρπισε, ἔδωκε εἰς τοὺς πτωχούς, ἡ ἀγαθοεργία του μένει αἰωνίως.

10Ἐκεῖνος δὲ ποὺ χορηγεῖ σπόρον εἰς τὸν σπορέα καὶ ψωμὶ διὰ τροφήν, θὰ χορηγήσῃ καὶ θὰ πληθύνῃ τὸν σπόρον σας καὶ θὰ αὐξήσῃ τοὺς καρποὺς τῆς ἀγαθοεργίας σας,

11ὥστε πλουτιζόμενοι μὲ κάθε τρόπον θὰ μπορῆτε νὰ ἀσκῆτε κάθε εἶδους γενναιοδωρίαν, ἡ ὁποία διὰ μέσου ἡμῶν παράγει εὐχαριστίαν εἰς τὸν Θεόν.

12Διότι ἡ ἐκτέλεσις τῆς ὑπηρεσίας αὐτῆς, ὄχι μόνον ἱκανοποιεῖ τὰς ἀνάγκας τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ ξεχειλίζει εἰς πολλὰς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Θεόν.

13Μὲ τὰς ἀποδείξεις ποὺ θὰ ἔχουν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν αὐτήν, θὰ δοξάζουν τὸν Θεὸν διὰ τὴν ὑποταγήν σας εἰς τὴν ὁμολογίαν τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τὴν γενναιοδωρίαν τῆς συνεισφορᾶς σας πρὸς αὐτοὺς καὶ πρὸς ὅλους.

14Καὶ εἰς τὴν προσευχήν τους γιὰ σᾶς θὰ αἰσθάνωνται σφοδρὸν πόθον γιὰ σᾶς ἕνεκα τῆς πλουσίας χάριτος ποὺ σᾶς ἔδωσε ὁ Θεός.

15Ἂς γίνῃ εὐχαριστία εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἀνεκδιήγητη δωρεάν του.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 10

Ὁ Παῦλος ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἐξουσία του ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν

1Ἐγὼ ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος, σᾶς παρακαλῶ διὰ τῆς πραότητος καὶ τῆς ἐπιεικείας τοῦ Χριστοῦ, ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐνώπιόν σας εἶμαι ταπεινός, ἀλλ᾽ ὅταν εἶμαι μακρυὰ εἶμαι θαρραλέος ἀπέναντί σας·

2παρακαλῶ νὰ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ φανῶ θαρραλέος, ὅταν θὰ εἶμαι μεταξύ σας, μὲ τὴν τόλμην τὴν ὁποίαν σκέπτομαι νὰ χρησιμοποιήσω ἐναντίον μερικῶν, οἱ ὁποῖοι μᾶς θεωροῦν ὅτι ἐνεργοῦμεν κατὰ τρόπον κοσμικόν.

3Διότι ἂν καὶ ζοῦμε εἰς τὸν κόσμον, δὲν πολεμοῦμεν ὅμως κατὰ τρόπον κοσμικόν.

4Διότι τὰ ὅπλα τοῦ πολέμου μας δὲν εἶναι κοσμικά, ἀλλ᾽ ἔχουν θείαν δύναμιν διὰ νὰ γκρεμίζουν ὀχυρώματα.

5Γκρεμίζομεν ἐπιχειρήματα καὶ κάθε τι ποὺ ὑψώνεται μὲ ὑπερηφάνειαν κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ πιάνομεν αἰχμάλωτη κάθε σκέψιν διὰ νὰ τὴν κάνωμεν νὰ ὑπακούσῃ είς τὸν Χριστόν,

6καὶ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ τιμωρήσωμεν κάθε παρακοήν, ὅταν γίνῃ πλήρης ἡ ὑπακοή σας.

7Σεῖς βλέπετε τὰ πράγματα ἐπιφανειακῶς. Ἐὰν ἔχῃ κανεὶς τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶναι τοῦ Χριστοῦ, τότε ἂς σκεφθῇ πάλιν μόνος τοῦτο: ὅτι ὅπως εἶναι αὐτὸς τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ ἐμεῖς εἴμεθα τοῦ Χριστοῦ.

8Ἐὰν μάλιστα καυχηθῶ κάπως περισσότερον διὰ τὴν ἐξουσίαν μας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος πρὸς οἰκοδομήν σας καὶ ὄχι πρὸς καταστροφήν σας, δὲν θὰ ντροπιασθῶ·

9δὲν θέλω νὰ φανῶ ὅτι σᾶς φοβερίζω μὲ τὰς ἐπιστολάς.

10Διότι λέγουν, «Αἱ μὲν ἐπιστολαί του εἶναι σοβαραὶ καὶ δυναταί, ἀλλ᾽ ἡ σωματική του ἐμφάνισις εἶναι ἰσχνὴ καὶ ὁ προφορικός του λόγος μηδαμινός».

11Ἐκεῖνος ποὺ λέγει αὐτό, ἂς σκεφθῇ, ὅτι ὅπως εἴμεθα μὲ τὸν λόγον διὰ τῶν ἐπιστολῶν, ὅταν ἀπουσιάζωμεν, θὰ εἴμεθα οἱ ἴδιοι καὶ παρόντες μὲ τὰ ἔργα.

12Διότι δὲν τολμᾶμε νὰ ταξινομήσωμεν ἢ νὰ συγκρίνωμεν τοὺς ἑαυτούς μας μὲ μερικούς, οἱ ὁποῖοι συνιστοῦν τοὺς ἑαυτούς των, ἀλλ᾽ ὅταν μετροῦν τοὺς ἑαυτούς των μὲ τοὺς ἑαυτούς των καὶ κάνουν σύγκρισιν τοῦ ἑαυτοῦ των πρὸς τὸν ἑαυτόν των, δὲν ἔχουν νόησιν.

13Ἐμεῖς ὅμως δὲν θὰ καυχηθοῦμε πέραν ἀπὸ τὰ ὅριά μας, ἀλλ᾽ ἐντὸς τῆς σφαίρας ποὺ ὁ Θεὸς μᾶς ὥρισε, δηλαδὴ νὰ φθάσωμεν ἕως καὶ σ᾽ ἐσᾶς.

14Διότι δὲν ἐπεκτεινόμεθα πέραν ἀπὸ τὴν σφαῖράν μας, σὰν νὰ μὴν εἴχαμε φθάσει σ᾽ ἐσᾶς, ἀλλ᾽ ἐφθάσαμε πραγματικὰ ἕως καὶ σ᾽ ἐσᾶς μὲ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ,

[15]καὶ δὲν καυχώμεθα πέραν ἀπὸ τὰ ὅριά μας εἰς ξένους κόπους, ἀλλ᾽ ἔχομεν τὴν ἐλπίδα, καθὼς αὐξάνεται ἡ πίστις σας, νὰ αὐξηθῇ ἐντὸς τῆς σφαίρας μας τὸ ἔργον μας μεταξύ σας ἀκόμη περισσότερον,

[16]ὥστε νὰ κηρύξωμεν τὸ εὐαγγέλιον σὲ μέρη πέραν ἀπὸ σᾶς, καὶ ὄχι νὰ καυχώμεθα σὲ ἔργον ποὺ ἔγινε ἤδη εἰς σφαῖραν ἄλλου.

[17]Ἐκεῖνος ποὺ καυχᾶται, ἂς καυχᾶται διὰ τὸν Κύριον.

[18]Διότι δὲν εἶναι γνήσιος ἐκεῖνος ποὺ συνιστᾶ τὸν ἑαυτόν του, ἀλλὰ ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος συνιστᾶ.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 11

Τὸ δικαίωμά του ὡς ἀποστόλου

[1]Εἴθε νὰ μοῦ ἐδείχνατε ἀνοχὴν σὲ μιὰ μικρὴν ἀνοησίαν, ἀλλ᾽ ἤδη μὲ ἀνέχεσθε.

[2]Σᾶς ζηλεύω μὲ θεῖον ζῆλον, διότι σᾶς ἀρραβώνιασα μὲ ἕναν ἄνδρα, διὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω σὰν παρθένον ἁγνὴν εἰς τὸν Χριστόν.

[3]Ἀλλὰ φοβοῦμαι μήπως, ὅπως τὸ φίδι ἐξηπάτησε τὴν Εὔαν μὲ τὴν πανουργίαν του, ἔτσι φθαροῦν αἱ σκέψεις σας καὶ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν εἰλικρινῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Χριστόν.

[4]Διότι ἐὰν ἔλθῃ κάποιος καὶ κηρύξῃ ἄλλον Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον δὲν ἐκηρύξαμεν, ἢ ἐὰν λάβετε διαφορετικὸν πνεῦμα, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐλάβατε, ἢ εὐαγγέλιον διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἐδεχθήκατε, θὰ τὸν ἀνεχόσαστε καλά.

[5]Νομίζω ὅτι δὲν ὑστέρησα σὲ τίποτε ἀπὸ τοὺς ἐξοχώτερους ἀποστόλους.

[6]Καὶ ἐὰν ἀκόμη εἶμαι ἄπειρος ὡς ὁμιλητής, δὲν εἶμαι ὅμως ὡς πρὸς τὴν γνῶσιν· σᾶς ἐδείξαμεν τοῦτο φανερὰ μὲ κάθε τρόπον καὶ εἰς ὅλας τὰς περιστάσεις.

[7]Ἢ ἔκανα ἁμαρτίαν μὲ τὸ νὰ ταπεινώσω τὸν ἑαυτόν μου διὰ νὰ ὑψωθῆτε σεῖς, ἐπειδὴ σᾶς ἐκήρυξα δωρεὰν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;

[8]Ἄλλας ἐκκλησίας ἐλεηλάτησα διὰ νὰ πάρω τὰ ἀναγκαῖα πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς ὑπηρετήσω,

9καὶ ὅταν ἤμουν μαζί σας καὶ εἶχα στερήσεις, δὲν ἐπεβάρυνα κανένα, διότι τὰς ἀνάγκας μου συνεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν· ἀπέφυγα καὶ θὰ ἀποφεύγω νὰ σᾶς δίνω βάρος γιὰ ὅ, τιδήποτε.

10Ὅπως εἶναι βέβαιον ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι μέσα μου, ἔτσι τὸ καύχημά μου αὐτὸ εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀχαΐας δὲν θὰ μοῦ ἀποκλεισθῇ.

11Γιατί; Διότι δὲν σᾶς ἀγαπῶ; Ὁ Θεὸς ξέρει ὅτι σᾶς ἀγαπῶ.

12Ἀλλ᾽ αὐτὸ ποὺ κάνω θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὸ κάνω, διὰ νὰ στερήσω τῆς εὐκαιρίας ἐκείνους ποὺ ἐπιδιώκουν εὐκαιρίαν διὰ νὰ φανοῦν ὅτι εἶναι σὰν ἐμᾶς εἰς τὸ ἔργον, διὰ τὸ ὁποῖον καυχῶνται.

13Τέτοιοι ἄνθρωποι εἶναι ψευδαπόστολοι, ἐργάται δόλιοι, ποὺ μεταμφιέζονται εἰς ἀποστόλους τοῦ Χριστοῦ.

14Καὶ δὲν εἶναι αὐτὸ περίεργον, διότι ὁ ἴδιος ὁ Σατανᾶς μεταμφιέζεται εἰς ἄγγελον φωτεινόν.

15Δὲν εἶναι λοιπὸν μεγάλο πρᾶγμα, ἐὰν καὶ οἱ ὑπηρέται του μεταμφιέζονται εἰς ὑπηρέτας δικαιοσύνης, τῶν ὁποίων τὸ τέλος θὰ εἶναι σύμφωνον πρὸς τὰ ἔργα τους.

Σύγκρισις τοῦ Παύλου μὲ τοὺς ἀντιθέτους του

16Ἐπαναλαμβάνω, κανεὶς ἂς μὴ μὲ νομίσῃ ἀνόητον, ἀλλοιῶς δεχθῆτέ με ἔστω καὶ ὡς ἀνόητον, διὰ νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὸ μικρόν μου καύχημα.

17Αὐτὸ ποὺ λέγω, δὲν τὸ λέγω κατ᾽ ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ σὰν ἀνόητος ὡς πρὸς τὸ θέμα αὐτὸ τῆς καυχήσεως.

18Ἐπειδὴ πολλοὶ καυχῶνται διὰ κοσμικὰ πράγματα, θὰ καυχηθῶ καὶ ἐγώ.

19Διότι εὐχαρίστως ἀνέχεσθε τοὺς ἀνοήτους, σεῖς ποὺ εἶσθε φρόνιμοι.

20Δείχνετε ὑπομονήν, ἐὰν σᾶς καταδουλώνῃ κανεὶς ἢ σᾶς κατατρώγῃ ἢ σᾶς ἐκμεταλλεύεται ἢ σᾶς φέρεται ὑπερήφανα ἢ σᾶς κτυπᾶ εἰς τὸ πρόσωπον.

Κίνδυνοι καὶ ταλαιπωρίαι τοῦ Παύλου

21 Μὲ ἐντροπήν μου τὸ λέγω, σὰν νὰ ἐφανήκαμε ἐμεῖς ἀδύνατοι. Ἀλλὰ γιὰ ὅ, τιδήποτε πρᾶγμα καὶ ἂν τολμᾷ κανεὶς νὰ καυχηθῇ — ὁμιλῶ σὰν ἀνόητος — θὰ τολμήσω καὶ ἐγώ.

22 Ἑβραῖοι εἶναι αὐτοί; Καὶ ἐγὼ εἶμαι. Ἰσραηλῖται εἶναι; Καὶ ἐγώ. Ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραὰμ εἶναι; Καὶ ἐγώ.

23 Ὑπηρέται τοῦ Χριστοῦ εἶναι; Μιλῶ σὰν παράφρων, ἐγὼ τοὺς ὑπερτερῶ· σὲ κόπους πολὺ περισσότερον, σὲ μαστιγώσεις σὲ μεγάλον βαθμόν, σὲ φυλακίσεις πολὺ περισσότερον, πολλὲς φορὲς ἐκινδύνευσα νὰ θανατωθῶ.

24 Ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πέντε φορὲς ὑπέστην σαράντα παρὰ μίαν μαστιγώσεις,

25 τρεῖς φορὲς μὲ ἐρράβδισαν, μιὰ φορὰ μὲ ἐλιθοβόλησαν, τρεῖς φορὲς ἐναυάγησα, ἕνα είκοσιτετράωρον παρασυρόμουν είς τὸ πέλαγος.

26 Σὲ ὁδοιπορίες πολλὲς φορές, μὲ κινδύνους ἀπὸ ποταμούς, μὲ κινδύνους ἀπὸ ληστάς, κινδύνους ἀπὸ τοὺς ὁμοεθνεῖς μου, κινδύνους ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς, κινδύνους είς τὴν πόλιν, κινδύνους σὲ ἔρημα μέρη, κινδύνους είς τὴν θάλασσαν, κινδύνους μεταξὺ ψευδαδέλφων,

27 μὲ κόπον καὶ μόχθον, πολλὲς φορὲς ἄϋπνος, μὲ πεῖναν καὶ δίψαν, πολλὲς φορὲς νηστικός, είς τὸ κρύο χωρὶς ἐπαρκῆ ἐνδύματα.

28 Ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ καθημερινή μου πίεσις, ἡ μέριμνα δι᾽ ὅλας τὰς ἐκκλησίας.

29 Ποιός ἀσθενεῖ καὶ δὲν ἀσθενῶ καὶ ἐγώ; Ποιός πέφτει καὶ ἐγὼ δὲν καίομαι;

30 Ἐὰν πρέπει νὰ καυχηθῶ, θὰ καυχηθῶ διὰ πράγματα ποὺ δείχνουν τὴν ἀδυναμίαν μου.

31 Ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι εὐλογητὸς αἰωνίως, ξέρει ὅτι δὲν ψεύδομαι.

32 Είς τὴν Δαμασκὸν ὁ ἐθνάρχης τοῦ βασιλέως Ἀρέτα ἐφρουροῦσε τὴν πόλιν τῆς Δαμασκοῦ, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ μὲ πιάσῃ,

[33]ἀλλὰ μὲ κατέβασαν ἀπὸ ἕνα παράθυρο μέσα σὲ καλάθι, ἀπὸ τὸ τεῖχος, καὶ ξέφυγα ἀπὸ τὰ χέρια του.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 12

Ὑψηλαὶ ὁράσεις καὶ ταπεινωτικαὶ ἀδυναμίαι

[1]Τὸ νὰ καυχῶμαι λοιπὸν δὲν εἶναι συμφέρον μου, ἀλλὰ θὰ ἔλθω εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου.

[2]Ξέρω ἕνα ἄνθρωπον χριστιανὸν ὁ ὁποῖος πρὸ δεκατεσσάρων ἐτῶν — εἴτε μὲ τὸ σῶμα, δὲν ξέρω, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, δὲν ξέρω, ὁ Θεὸς ξέρει — ἁρπάχθηκε ἕως τὸν τρίτον οὐρανόν.

[3]Καὶ ξέρω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος — εἴτε μὲ τὸ σῶμα εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος δὲν ξέρω, ὁ Θεὸς ξέρει —

[4]ἁρπάχθηκε εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἄκουσε ἀνέκφραστα λόγια τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναλάβῃ ἄνθρωπος.

[5]Δι᾽ ἕνα τέτοιον ἄνθρωπον θὰ καυχηθῶ, διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὅμως δὲν θὰ καυχηθῶ, παρὰ μόνον διὰ τὰς ἀδυναμίας μου.

[6]Ἀλλὰ καὶ ἐὰν θελήσω νὰ καυχηθῶ, δὲν θὰ εἶμαι ἀνόητος, διότι θὰ πῶ τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἀποφεύγω ὅμως μήπως μὲ θεωρήσῃ κανεὶς ἀνώτερον ἀπὸ ὅ, τι βλέπει σ᾽ ἐμὲ ἢ ἀκούει ἀπὸ ἐμέ.

[7]Καὶ διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύωμαι διὰ τὰς πολλὰς ἀποκαλύψεις, μοῦ ἐδόθηκε ἕνα ἀγκάθι εἰς τὸ σῶμα, ἕνας ἄγγελος τοῦ Σατανᾶ, διὰ νὰ μὲ ραπίζῃ, διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανεύωμαι.

[8]Τρεῖς φορὲς παρεκάλεσα τὸν Κύριον γι᾽ αὐτό, διὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐμέ.

[9]Καὶ μοῦ εἶπε, «Σοῦ εἶναι ἀρκετὴ ἡ χάρις μου, διότι ἡ δύναμίς μου φανερώνεται τελεία ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀδυναμία». Πολὺ εὐχαρίστως λοιπὸν θὰ καυχηθῶ μᾶλλον διὰ τὰς ἀδυναμίας μου, διὰ νὰ κατασκηνώσῃ εἰς ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

10Διὰ τοῦτο εἶμαι εὐχαριστημένος μὲ τὰς ἀδυναμίας, τὰς ὕβρεις, τὰς ταλαιπωρίας, τοὺς διωγμοὺς καὶ τὰς στερήσεις πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ, διότι ὅταν εἶμαι ἀδύνατος, τότε εἶμαι δυνατός.

Ὁ Παῦλος σχολιάζει τὴν καύχησίν του

11Ἔγινα ἀνόητος μὲ τὸ νὰ καυχῶμαι. Σεῖς μὲ ἀναγκάσατε. Ἔπρεπε σεῖς νὰ μὲ συσταίνετε, ἐπειδὴ σὲ τίποτε δὲν ἐφάνηκα κατώτερος ἀπὸ τοὺς ἐξοχωτέρους ἀποστόλους, ἂν καὶ δὲν εἶμαι τίποτε.

12Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἀληθινοῦ ἀποστόλου ἐπραγματοποιήθησαν ἐνώπιόν σας μὲ κάθε ὑπομονήν, μὲ σημεῖα καὶ τέρατα καὶ δυνάμεις.

13Κατὰ τί λοιπὸν εἶσθε κατώτεροι ἀπὸ τὰς ἄλλας ἐκκλησίας, παρὰ κατὰ τὸ ὅτι ἐγὼ ὁ ἴδιος δὲν σᾶς ἐπεβάρυνα; Συγχωρῆστέ μου αὐτὴν τὴν ἀδικίαν.

14Νά, διὰ τρίτην φορὰν εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἔλθω σ᾿ ἐσᾶς καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐπιβαρύνω, διότι δὲν ζητῶ τὰ ὑλικὰ ἀγαθά σας, ἀλλὰ σᾶς τοὺς ἰδίους, διότι δὲν ὀφείλουν τὰ παιδιὰ νὰ θησαυρίζουν διὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλ᾿ οἱ γονεῖς διὰ τὰ παιδιά.

15Ἐγὼ πολὺ εὐχαρίστως θὰ δαπανήσω καὶ θὰ δαπανηθῶ διὰ τὰς ψυχάς σας. Ἂν καί, ἐνῷ σᾶς ἀγαπῶ περισσότερον, ἀγαπῶμαι ἀπὸ σᾶς ὀλιγώτερον.

16Ἀλλ᾿ ἔστω, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐπεβάρυνα, ἀλλ᾿ ἐπειδὴ εἶμαι πανοῦργος, σᾶς ἔπιασα μὲ δόλον.

17Μήπως σᾶς ἐκμεταλλεύθηκα διὰ κάποιου ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἔστειλα σ᾿ ἐσᾶς;

18Παρεκάλεσα τὸν Τίτον νὰ ἔλθῃ καὶ ἔστειλα μαζί του τὸν ἀδελφόν. Μήπως σᾶς ἐκμεταλλεύθηκε ὁ Τίτος; Δὲν συμπεριφερθήκαμε μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα; Δὲν ἀκολουθήσαμε τὰ ἴδια ἴχνη;

19Πάλιν νομίζετε ὅτι ἀπολογούμεθα σ᾿ ἐσᾶς; Μιλᾶμε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ. Ὅλα δὲ αὐτά, ἀγαπητοί, διὰ τὴν οἰκοδομήν σας.

20Διότι φοβοῦμαι μήπως, ὅταν ἔλθω, δὲν σᾶς βρῶ ὅπως σᾶς θέλω, καὶ σεῖς δὲν μὲ βρῆτε ὅπως μὲ θέλετε· μήπως ὑπάρχουν ἔριδες, ζηλοτυπίαι, θυμοί, φιλονεικίαι, διαβολαί, ψιθυρισμοί, ὑπερηφάνειαι, ἀκαταστασίαι,

[21]μήπως, ὅταν πάλιν ἔλθω, μὲ ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου ἀπέναντί σας καὶ πενθήσω πολλοὺς ποὺ ἁμάρτησαν προηγουμένως καὶ δὲν μετενόησαν διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τὴν πορνείαν καὶ τὴν ἀσέλγειαν ποὺ διέπραξαν.

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β΄ 13

Προειδοποιήσεις ἕνεκα μελλοντικῆς ἐπισκέψεώς του

[1]Διὰ τρίτην αὐτὴν φορὰν ἔρχομαι σ᾽ ἐσᾶς· ἐπὶ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων θὰ σταθῇ κάθε λόγος.

[2]Σᾶς ἔχω προείπει καὶ προλέγω, ὅπως ὅταν ἤμουν παρὼν τὴν δευτέραν φορὰν καὶ ἀπὼν τώρα γράφω εἰς ἐκείνους ποὺ ἁμάρτησαν προηγουμένως καὶ εἰς ὅλους τοὺς λοιποὺς ὅτι, ὅταν ἔλθω πάλιν, δὲν θὰ σᾶς λυπηθῶ,

[3]ἀφοῦ ζητᾶτε ἀπόδειξιν διὰ τὸν Χριστόν, ὁ ὁποῖος μιλεῖ δι᾽ ἐμοῦ καὶ ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι ἀπέναντί σας ἀδύνατος, ἀλλὰ δυνατὸς μεταξύ σας.

[4]Διότι ἂν καὶ ἐσταυρώθηκε ἐν ἀδυναμίᾳ, ζῇ ὅμως μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐμεῖς συμμετέχομεν εἰς τὴν ἀδυναμίαν του, ἀλλὰ θὰ ζήσωμεν μαζί του, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ὅταν θὰ εἴμεθα μεταξύ σας.

[5]Ἐξετάζετε τὸν ἑαυτόν σας, ἐὰν στέκεσθε εἰς τὴν πίστιν, δοκιμάζετε τὸν ἑαυτόν σας. Ἢ δὲν ἀναγνωρίζετε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι μέσα σας; Ἐκτὸς ἐὰν εἶσθε ἀποτυχόντες.

[6]Ἐλπίζω νὰ καταλάβετε ὅτι ἐμεῖς δὲν εἴμεθα ἀποτυχόντες.

[7]Εὐχόμεθα δὲ εἰς τὸν Θεὸν νὰ μὴ κάνετε κανένα κακόν, ὄχι διὰ νὰ μὴ φανοῦμε ἐμεῖς ἀποτυχόντες, ἀλλὰ διὰ νὰ κάνετε σεῖς τὸ καλόν, ἐμεῖς δὲ ἂς φαινώμεθα σὰν ἀποτυχόντες.

[8]Διότι δὲν μποροῦμε νὰ κάνωμεν τίποτε ἐναντίον τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ μόνον ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.

[9]Ὥστε χαίρομεν ὅταν ἐμεῖς εἴμεθα ἀδύνατοι, σεῖς δὲ δυνατοί. Αὐτὸ καὶ εὐχόμεθα, τὴν τελειοποίησίν σας.

10Γι᾽ αὐτὸ σᾶς γράφω αὐτά, ὅταν δὲν εἶμαι μεταξύ σας, διὰ νὰ μὴ
συμπεριφερθῶ μὲ αὐστηρότητα, ὅταν θὰ εἶμαι παρών, σύμφωνα πρὸς τὴν
ἐξουσίαν ποὺ μοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος πρὸς οἰκοδομὴν καὶ ὄχι πρὸς καταστροφήν.

Ἐπίλογος

11Λοιπόν, ἀδελφοί, χαίρετε, προχωρεῖτε εἰς τὴν τελειοποίησιν, νὰ νουθετῆτε
ἀλλήλους, νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο φρόνημα, εἰρηνεύετε, καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ
τῆς εἰρήνης θὰ εἶναι μαζί σας.

12Ἀσπασθῆτε ἀλλήλους μὲ φίλημα ἅγιον. Σᾶς χαιρετοῦν ὅλοι οἱ ἅγιοι.

13Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ κοινωνία
τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴθε νὰ εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Παῦλος, ἀπόστολος ἐντεταλμένος ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους οὔτε διʹ ἀνθρώπου,
ἀλλὰ διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ Πατρός, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέστησεν ἐκ
τῶν νεκρῶν,

2καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι μαζί μου, πρὸς τὰς ἐκκλησίας τῆς
Γαλατίας·

3χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον
Ἰησοῦν Χριστόν,

4ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸν ἑαυτόν του διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, διὰ νὰ μᾶς ἐλευθερώσῃ
ἀπὸ τὸν σημερινὸν πονηρὸν κόσμον, σύμφωνα πρὸς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ
Πατέρα μας,

5εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἀπογοήτευσις τοῦ Παύλου ἀπὸ τοὺς Γαλάτας

6Ἐκπλήττομαι διότι τόσον γρήγορα μεταπηδᾶτε ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σᾶς
ἐκάλεσε διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἄλλο εὐαγγέλιον,

7τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο, μόνον ποὺ ὑπάρχουν μερικοὶ οἱ ὁποῖοι σᾶς
ταράσσουν καὶ θέλουν νὰ διαστρέψουν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

8Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἢ κάποιος ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανόν, σᾶς κηρύξῃ
διαφορετικὸν εὐαγγέλιον ἀπὸ ἐκεῖνο, ποὺ σᾶς ἐκηρύξαμεν, αὐτὸς ἂς εἶναι
ἀνάθεμα.

9Ὅπως εἴπαμε προηγουμένως, καὶ τώρα πάλιν σᾶς λέγω, ἐὰν κανεὶς σᾶς
κηρύξῃ διαφορετικὸν εὐαγγέλιον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ παραλάβατε, ἂς εἶναι
ἀνάθεμα.

10Ζητῶ τώρα τὴν εὔνοιαν τῶν ἀνθρώπων ἢ τοῦ Θεοῦ; Ἢ μήπως ζητῶ νὰ γίνω
ἀρεστὸς εἰς ἀνθρώπους; Ἐὰν ἐζητοῦσα ἀκόμη νὰ εἶμαι ἀρεστὸς εἰς ἀνθρώπους,
δὲν θὰ ἤμουν δοῦλος τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ εὐαγγέλιόν του τὸ ἔλαβε ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ὄχι ἀπὸ ἀνθρώπους

11Σᾶς κάνω γνωστόν, ἀδελφοί, ὅτι τὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον ἐκηρύχθηκε ἀπὸ ἐμέ, δὲν εἶναι ἀνθρώπινον,

12διότι οὔτε τὸ ἐπῆρα οὔτε τὸ ἐδιδάχθηκα ἀπὸ ἀνθρώπους ἀλλὰ δι᾽ ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

13Ἔχετε ἀκούσει, βέβαια, τὴν ἄλλοτε διαγωγήν μου εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ὅτι δηλαδὴ ὑπερβολικὰ κατεδίωκα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πολεμοῦσα.

14Καὶ εἶχα μεγαλύτερες προόδους εἰς τὸν Ἰουδαϊσμὸν ἀπὸ πολλοὺς συνομηλίκους συμπατριώτας μου, μὲ τὸν ὑπερβολικὸν ζῆλον ποὺ ἔδειχνα διὰ τὰς πατρικάς μου παραδόσεις.

15Ὅταν ὅμως εὐδόκησε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος μὲ ξεχώρισε ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μου καὶ μὲ ἐκάλεσε διὰ τῆς χάριτός του,

16νὰ ἀποκαλύψῃ μέσα μου τὸν Υἱόν του, διὰ νὰ κηρύττω αὐτὸν εἰς τὰ ἔθνη, ἀμέσως δὲν συμβουλεύθηκα ἀνθρώπους,

17οὔτε ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἀπόστολοι πρὶν ἀπὸ ἐμέ, ἀλλ᾽ ἔφυγα εἰς τὴν Ἀραβίαν καὶ πάλιν ἐπέστρεψα εἰς τὴν Δαμασκόν.

18Ἔπειτα, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα διὰ νὰ γνωρίσω τὸν Πέτρον καὶ ἔμεινα κοντά του δέκα πέντε ἡμέρας.

19Ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους δὲν εἶδα παρὰ τὸν Ἰάκωβον, τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20Γιὰ ὅσα σᾶς γράφω ὁμολογῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι δὲν λέγω ψέμματα.

21Ἔπειτα ἦλθα εἰς τὰ μέρη τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22Προσωπικῶς μάλιστα ἤμουν ἄγνωστος εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

23Μόνον ἄκουαν ὅτι, «Ἐκεῖνος, ποὺ ἄλλοτε μᾶς κατεδίωκε, τώρα κηρύττει τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἐζητοῦσε νὰ ἐξαφανίσῃ»,

24καὶ ἐδόξαζαν ἐξ αἰτίας μου τὸν Θεόν.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 2

Ἡ ἀποστολή του γίνεται ἀποδεκτὴ είς τὰ Ἱεροσόλυμα

[1]Κατόπιν, μετὰ ἀπὸ δέκα τέσσερα χρόνια, ἀνέβηκα πάλιν είς τὰ Ἱεροσόλυμα μὲ τὸν Βαρνάβαν καὶ ἐπῆρα μαζί μου καὶ τὸν Τίτον.

[2]Ἀνέβηκα δὲ ἔπειτα ἀπὸ ἀποκάλυψιν καὶ ἀνέπτυξα είς αὐτούς, ἰδιαιτέρως δὲ είς τοὺς φημισμένους, τὸ εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον κηρύττω είς τὰ ἔθνη, μήπως μάταια τρέχω ἢ ἔτρεξα.

[3]Ἀλλ᾿ οὔτε καὶ ὁ Τίτος, ὁ ὁποῖος ἦτο μαζί μου, ἀναγκάσθηκε νὰ περιτμηθῇ, ἂν καὶ ἦτο ἐθνικός,

[4]ἀκριβῶς ἕνεκα τῶν παρεισάκτων ψευδαδέλφων, οἱ ὁποῖοι παρεισέφρυσαν διὰ νὰ ἐπιβουλευθοῦν τὴν ἐλευθερίαν μας, ποὺ ἔχομεν ὡς πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ μᾶς ὑποδουλώσουν,

[5]εἰς τοὺς ὁποίους ούδὲ πρὸς στιγμὴν ἐδεχθήκαμε νὰ ὑποταχθοῦμε, διὰ νὰ παραμείνῃ σ᾿ ἐσᾶς ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου.

[6]Ἀπὸ δὲ τοὺς φημισμένους, — τί ἦσαν μιὰ φορὰ δὲν μὲ ἐνδιαφέρει, ὁ Θεὸς δὲν λαβαίνει ὑπ᾿ ὄψιν του τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνθρώπου — είς ἐμὲ λοιπὸν οἱ φημισμένοι τίποτε δὲν μοῦ προσέθεσαν

[7]ἀλλὰ τούναντίον, ὅταν εἶδαν ὅτι ἐγὼ ἤμουν ἐμπιστευμένος μὲ τὸ εὐαγγέλιον διὰ τοὺς ἀπεριτμήτους ὅπως ὁ Πέτρος διὰ τοὺς περιτμημένους,

[8]— διότι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐνήργησε είς τὸν Πέτρον, ὥστε νὰ γίνῃ ἀπόστολος τῶν περιτμημένων, ἐνήργησε καὶ είς ἐμὲ διὰ νὰ γίνω ἀπόστολος είς τὰ ἔθνη —

[9]καὶ ὅταν αὐτοὶ ἀνεγνώρισαν τὴν χάριν, ποὺ μοῦ εἶχε δοθῇ, τότε ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κηφᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι ἐθεωροῦντο ὅτι εἶναι στύλοι, ἔδωκαν είς ἐμὲ καὶ είς τὸν Βαρνάβαν τὸ δεξί τους χέρι είς σημεῖον ἐπικοινωνίας καὶ συμφώνησαν νὰ εἴμεθα ἐμεῖς ἀπόστολοι είς τὸν ἐθνικὸν κόσμον, αὐτοὶ δὲ είς τοὺς περιτμημένους.

[10]Ἐζήτησαν μόνον νὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς πτωχοὺς καὶ αὐτὸ ἐφρόντισα νὰ τὸ κάνω.

Ἐπιπλήττεται ὁ Πέτρος

[11]Ὅταν ὅμως ἦλθε ὁ Πέτρος είς τὴν Ἀντιόχειαν, τότε κατὰ πρόσωπον ἐναντιώθηκα είς αὐτόν, ἐπειδὴ ἦτο ἄξιος κατακρίσεως.

[12]Διότι πρὶν ἔλθουν μερικοὶ ἀπὸ τὸν Ἰάκωβον, ἔτρωγε μαζὶ μὲ τοὺς ἐθνικούς, ὅταν ὅμως ἦλθαν, ἀπεσύρθη καὶ ἀπεχωρίζετο, διότι ἐφοβεῖτο ἐκείνους ποὺ προήρχοντο ἀπὸ τὴν περιτομήν.

[13]Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὸν ὑποκρίθηκαν καὶ οἱ ἄλλοι Ἰουδαῖοι χριστιανοί, ὥστε καὶ ὁ Βαρνάβας συμπαρασύρθηκε είς τὴν ὑποκρισίαν τους.

[14]Ἀλλ᾽ ὅταν εἶδα ὅτι δὲν βαδίζουν τὸν ὀρθὸν δρόμον σύμφωνα πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπα είς τὸν Πέτρον ἐνώπιον ὅλων, «Ἐὰν ἐσύ, ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος, ζῇς κατὰ τρόπον ἐθνικὸν καὶ ὄχι Ἰουδαϊκόν, πῶς ἀναγκάζεις τοὺς ἐθνικοὺς νὰ ζοῦν κατὰ τρόπον Ἰουδαϊκόν; ».

Ὁ τρόπος τῆς δικαιώσεως τοῦ ἀνθρώπου

[15]Ἐμεῖς εἴμεθα ἐκ γενετῆς Ἰουδαῖοι καὶ ὄχι ἁμαρτωλοὶ ἐθνικοί,

[16]ἀλλ᾽ ἐπειδὴ γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν δικαιώνεται ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου ἀλλὰ διὰ τῆς πίστεως είς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐπιστέψαμε καὶ ἐμεῖς είς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ δικαιωθοῦμε διὰ τῆς πίστεως είς τὸν Χριστὸν καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, διότι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου κανεὶς ἄνθρωπος δὲν θὰ δικαιωθῇ.

[17]Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐμεῖς ποὺ ἐζητήσαμε νὰ δικαιωθοῦμε διὰ τοῦ Χριστοῦ, εὑρεθήκαμε καὶ ἐμεῖς ἁμαρτωλοί, ἆραγε ὁ Χριστὸς ἐξυπηρετεῖ τὴν ἁμαρτίαν; Μὴ γένοιτο!

[18]Ἐὰν ὅμως οίκοδομῶ πάλιν, ἐκεῖνα ποὺ ἐγκρέμισα, ἀποδεικνύω τὸν ἑαυτόν μου παραβάτην.

[19]Διότι ἐγὼ διὰ τοῦ νόμου ἐπέθανα ὡς πρὸς τὸν νόμον, διὰ νὰ ζήσω ὡς πρὸς τὸν Θεόν. Ἔχω σταυρωθῆ μαζὶ μὲ τὸν Χριστόν.

[20]Δὲν ζῶ δὲ πλέον ἐγώ, ἀλλὰ ζῇ μέσα μου ὁ Χριστός, τὴν ζωὴν δὲ τὴν ὁποίαν τώρα ζῶ είς τὸ σῶμα, τὴν ζῶ μὲ πίστιν είς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ ἀγάπησε καὶ παρέδωκε τὸν ἑαυτόν του πρὸς χάριν μου.

[21]Δὲν καταργῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, διότι ἐὰν διὰ τοῦ νόμου δίδεται δικαίωσις, τότε ματαίως πέθανε ὁ Χριστός.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 3

Ἡ πίστις καὶ ὄχι ὁ νόμος εἶναι ἡ βάσις τῆς ἀποδοχῆς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὸν Θεόν

[1]Ὦ ἀνόητοι Γαλάται, ποιός σᾶς ἐβάσκανε, νὰ μὴ πείθεσθε είς τὴν ἀλήθειαν, σεῖς ἐμπρὸς είς τὰ μάτια τῶν ὁποίων ἐζωγραφήθηκε ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς σταυρωμένος;

[2]Τοῦτο μόνον θέλω νὰ μάθω ἀπὸ σᾶς: διὰ τῶν ἔργων τοῦ νόμου ἐλάβατε τὸ Πνεῦμα ἢ διὰ τῆς πίστεως είς ὅ, τι ἀκούσατε;

[3]Τόσον ἀνόητοι εἶσθε; Ἀφοῦ ἀρχίσατε διὰ τοῦ Πνεύματος, θέλετε τώρα νὰ τελειώσετε μὲ τὴν σάρκα;

[4]Τόσα ποὺ ἐδοκιμάσατε ἐκ πείρας, ἀπέβησαν μάταια; Ἐὰν μόνον μάταια!

[5]Ἐκεῖνος λοιπόν, ὁ ὁποῖος σᾶς δίνει τὸ Πνεῦμα καὶ κάνει θαύματα μεταξύ σας, τὰ κάνει ἐπειδὴ τηρεῖτε τὸν νόμον ἢ ἐπειδὴ ἐπιστέψατε είς ὅ, τι ἀκούσατε;

[6]Καθώς, Ὁ Ἀβραὰμ ἐπίστεψε είς τὸν Θεὸν καὶ αὐτὸ τοῦ λογαριάσθηκε πρὸς δικαίωσιν.

[7]Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ὅσοι εἶναι ἄνθρωποι πίστεως, αὐτοὶ εἶναι παιδιὰ τοῦ Ἀβραάμ.

[8]Καὶ ἡ γραφή, ἐπειδὴ προεῖδε ὅτι ὁ Θεὸς ἐπὶ τῇ βάσει τῆς πίστεως δικαιώνει τοὺς ἐθνικούς, προανήγγειλε είς τὸν Ἀβραὰμ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα: Διὰ σοῦ θὰ εὐλογηθοῦν ὅλα τὰ ἔθνη.

[9]Ὥστε, ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἄνθρωποι πίστεως εὐλογοῦνται μαζὶ μὲ τὸν πιστὸν Ἀβραάμ.

[10]Ὅσοι βασίζονται είς τὰ ἔργα τοῦ νόμου, αὐτοὶ εἶναι ὑπὸ κατάραν, διότι εἶναι γραμμένον, Καταραμένος εἶναι ὅποιος δὲν μένει σταθερῶς είς ὅλα τὰ γραμμένα είς τὸ βιβλίον τοῦ νόμου διὰ νὰ τὰ ἐκτελῇ.

11Ὅτι δὲ διὰ τοῦ νόμου κανεὶς δὲν δικαιώνεται ἀπὸ τὸν Θεόν, εἶναι φανερόν, διότι, Ἐκεῖνος ποὺ δικαιώνεται διὰ τῆς πίστεως θὰ ζήσῃ.

12Ὁ νόμος ὅμως δὲν στηρίζεται εἰς τὴν πίστιν, ἀλλὰ λέγει, Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ ἐκτελέσῃ αὐτά, θὰ ζήσῃ διὰ τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν.

13Ὁ Χριστὸς μᾶς ἐξηγόρασε ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ νόμου, μὲ τὸ νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος πρὸς χάριν μας κατάρα, — διότι εἶναι γραμμένον, Καταραμένος εἶναι ὅποιος κρεμᾶται εἰς τὸ ξύλον, —

14διὰ νὰ ἔλθῃ ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ εἰς τοὺς ἐθνικοὺς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ λάβωμεν τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Πνεύματος διὰ τῆς πίστεως.

15Ἀδελφοί, θὰ σᾶς μιλήσω μὲ ἕνα ἀνθρώπινον παράδειγμα. Μίαν ἐπικυρωμένην διαθήκην ἑνὸς ἀνθρώπου κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀκυρώσῃ ἢ νὰ προσθέσῃ κάτι.

16Εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ Ἀβραάμ, αἱ ὑποσχέσεις ἐγένοντο εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ἀπόγονόν του. Δὲν λέγει, «καὶ εἰς τοὺς ἀπογόνους» σὰν νὰ ἐπρόκειτο περὶ πολλῶν ἀλλὰ περὶ ἑνός· «Καὶ εἰς τὸν ἀπόγονόν σου», ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ Χριστός.

17Ἐννοῶ δὲ τὸ ἑξῆς: Ὁ νόμος ὁ ὁποῖος ἦλθε μετὰ τετρακόσια τριάντα ἔτη δὲν μπορεῖ νὰ ἀκυρώσῃ μίαν διαθήκην, ἡ ὁποία εἶχε ἐπικυρωθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸν Χριστόν, ὥστε νὰ καταργήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν.

18Διότι ἐὰν ἡ κληρονομία βασίζεται εἰς τὴν τήρησιν τοῦ νόμου, τότε δὲν δίδεται βάσει ὑποσχέσεως. Εἰς τὸν Ἀβραὰμ ὅμως ὁ Θεὸς τὴν ἐχάρισε δι᾽ ὑποσχέσεως.

Ὁ σκοπὸς τοῦ νόμου

19Ποιόν σκοπὸν λοιπὸν ἔχει ὁ νόμος; Προσετέθη ἕνεκα τῶν παραβάσεων, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ ἀπόγονος εἰς τὸν ὁποῖον ἔγινε ἡ ὑπόσχεσις· διετάχθη δὲ ὁ νόμος δι᾽ ἀγγέλων καὶ μὲ τὴν μεσολάβησιν μεσίτου.

20Ἀλλ᾽ ὁ μεσίτης δὲν εἶναι ἑνός, ὁ Θεὸς ὅμως εἶναι ἕνας.

[21]Ὁ νόμος λοιπὸν εἶναι ἐναντίον τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ; Μὴ γένοιτο!
Διότι ἐὰν ἐδίδετο νόμος, ὁ ὁποῖος νὰ μποροῦσε νὰ ζωοποιήσῃ, τότε
πραγματικὰ θὰ προήρχετο ἐκ τοῦ νόμου ἡ δικαίωσις.

[22]Ἡ γραφὴ ὅμως περιέκλεισε τὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ δοθῇ
είς τοὺς πιστεύοντας ἡ ὑπόσχεσις βάσει τῆς πίστεως είς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

[23]Προτοῦ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφρουρούμεθα κλεισμένοι κάτω ἀπὸ τὸν νόμον,
μέχρις ὅτου ἀποκαλυφθῇ ἡ πίστις.

[24]Ὥστε ὁ νόμος ἦτο παιδαγωγός μας ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ Χριστός, διὰ νὰ
δικαιωθοῦμε διὰ τῆς πίστεως.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεως

[25]Τώρα δέ, ποὺ ἦλθεν ἡ πίστις, δὲν εἴμεθα πλέον ὑπὸ παιδαγωγόν,

[26]διότι διὰ τῆς πίστεως εἶσθε ὅλοι υἱοὶ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

[27]διότι ὅσοι ἐβαπτισθήκατε είς τὸν Χριστόν, ἔχετε ἐνδυθῆ τὸν Χριστόν.

[28]Δὲν ὑπάρχει Ἰουδαῖος οὔτε Ἕλλην, δὲν ὑπάρχει δοῦλος οὔτε ἐλεύθερος, δὲν
ὑπάρχει ἄρρεν καὶ θῆλυ, διότι ὅλοι σεῖς εἶσθε ἕνας ἄνθρωπος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

[29]Ἐὰν δὲ εἶσθε τοῦ Χριστοῦ, ἄρα εἶσθε ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κληρονόμοι
βάσει ὑποσχέσεως.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 4

Θεία υἱοθεσία διὰ τῆς πίστεως είς τὸν Χριστόν

[1]Ἐκεῖνο ποὺ ἐννοῶ εἶναι ὅτι, ἐφ᾽ ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι ἀνήλικος,
δὲν διαφέρει καθόλου ἀπὸ τὸν δοῦλον, ἂν καὶ εἶναι κύριος ὅλης τῆς
περιουσίας,

[2]ἀλλὰ εἶναι ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν ἐπιτρόπων καὶ διαχειριστῶν μέχρι τῆς
προθεσμίας, τὴν ὁποίαν ὥρισε ὁ πατέρας.

[3]Ἔτσι καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἤμαστε ἀνήλικοι, ἤμαστε ὑποδουλωμένοι κάτω ἀπὸ τὰ
στοιχεῖα τοῦ κόσμου.

4Ὅταν ὅμως συμπληρώθηκε ὁ χρόνος, τότε ἔστειλε ὁ Θεὸς τὸν Υἱόν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθηκε ἀπὸ γυναῖκα καὶ διετέλεσε ὑπὸ τὸν νόμον,

5διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἦσαν δοῦλοι κάτω ἀπὸ τὸν νόμον, διὰ νὰ πάρωμεν τὴν υἱοθεσίαν.

6Καὶ ἐπειδὴ εἶσθε υἱοί, ὁ Θεὸς ἔστειλε στὶς καρδιές σας τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ του, τὸ ὁποῖον κράζει Ἀββᾶ, Πατέρα.

7Ὥστε δὲν εἶσαι πλέον δοῦλος, ἀλλὰ υἱός, ἐὰν δὲ εἶσαι υἱός, εἶσαι τότε καὶ κληρονόμος τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Παῦλος προτρέπει τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ ἐπιστρέφουν πρὸς τὰ ὀπίσω

8Ἀλλὰ τότε, ἐπειδὴ δὲν ἐγνωρίζατε τὸν Θεόν, ἤσαστε δοῦλοι είς ὄντα, τὰ ὁποῖα κατ᾽ ούσίαν δὲν εἶναι θεοί.

9Τώρα ὅμως, ἀφοῦ ἐγνωρίσατε τὸν Θεὸν ἢ μᾶλλον ἐγνωρισθήκατε ἀπὸ τὸν Θεόν, πῶς ἐπιστρέφετε πάλιν είς τὰ ἀδύνατα καὶ πτωχὰ στοιχεῖα, είς τὰ ὁποῖα πάλιν θέλετε νὰ εἶσθε δοῦλοι ὅπως καὶ πρίν;

10Φυλάττετε ὡρισμένας ἡμέρας καὶ μῆνας καὶ ἐποχὰς καὶ ἔτη.

11Φοβοῦμαι μήπως μάταια ἐκοπίασα γιὰ σᾶς.

12Ἀδελφοί, σᾶς ἱκετεύω νὰ γίνετε ὅπως εἶμαι ἐγώ, διότι καὶ ἐγὼ ἤμουν ὅπως ἐσεῖς. Δὲν μοῦ ἐκάνατε κανένα κακό.

13Ξέρετε ὅτι τὴν προηγουμένην φοράν, ἕνεκα σωματικῆς ἀσθενείας ἐκήρυξα σ᾽ ἐσᾶς τὸ εὐαγγέλιον

14καὶ παρ᾽ ὅλον ὅτι τὸ σῶμά μου ἦτο γιὰ σᾶς πειρασμός, δὲν μὲ περιφρονήσατε οὔτε ἀηδιάσατε ἀλλὰ μὲ ἐδεχθήκατε σὰν ἄγγελον Θεοῦ, σὰν Χριστὸν Ἰησοῦν.

15Ποῦ εἶναι λοιπὸν ἡ ἱκανοποίησις ποὺ αἰσθανθήκατε; Διότι ἐγὼ μαρτυρῶ γιὰ σᾶς ὅτι ἐὰν ἦτο δυνατὸν καὶ τὰ μάτια σας θὰ ἐβγάζατε καὶ θὰ μοῦ τὰ ἐδίνατε.

16Ὥστε ἔγινα τώρα ἐχθρός σας, ἐπειδὴ σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν;

17Αύτοὶ οἱ διαστρέφοντες τὸ εὐαγγέλιον δείχνουν ζῆλον γιὰ σᾶς ὄχι πρὸς τὸ
καλόν, ἀλλὰ θέλουν νὰ σᾶς ἀποκλείσουν ἀπὸ τὸ ἀληθινὸ εὐαγγέλιον, διὰ νὰ
ἔχετε ζῆλον γι᾽ αὐτούς.

18Εἶναι ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἶναι κανεὶς ζηλευτὸς διὰ τὸ καλόν, πάντοτε καὶ
ὄχι μόνον ὅταν εἶμαι κοντά σας.

19Παιδιά μου, γιὰ τὰ ὁποῖα πάλιν δοκιμάζω πόνους γέννας ἕως ὅτου μορφωθῇ
μέσα σας ὁ Χριστός.

20Πόσον θὰ ἤθελα νὰ εἶμαι τώρα μαζί σας καὶ νὰ ἀλλάξω τὸν τόνον τῆς
φωνῆς μου, διότι βρίσκομαι είς ἀμηχανίαν γιὰ σᾶς.

Παράδειγμα ἀπὸ τὴν Παλαιὰν Διαθήκην

21Πέστε μου σεῖς, οἱ ὁποῖοι θέλετε νὰ εἶσθε ὑπὸ τὸν νόμον, δὲν ἀκοῦτε τὸν
νόμον;

22Εἶναι γραμμένον, ὅτι ὁ Ἀβραὰμ εἶχε δύο υἱούς, ἕνα ἀπὸ τὴν δούλην του καὶ
ἕνα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν.

23Ἀλλ᾽ ὁ υἱὸς τῆς δούλης ἐγεννήθηκε κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον, ἐνῷ τῆς
ἐλευθέρας ἐγεννήθηκε δυνάμει τῆς ὑποσχέσεως τοῦ Θεοῦ.

24Αὐτὰ εἶναι ἀλληγορικά. Αἱ δύο αὐταὶ γυναῖκες εἶναι αἱ δύο διαθῆκαι, ἡ μία ἡ
ὁποία προῆλθε ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ καὶ γεννᾶ παιδιὰ διὰ δουλείαν· αὐτὴ εἶναι ἡ
Ἄγαρ,

25— διότι ἡ λέξις Ἄγαρ σημαίνει τὸ ὄρος Σινᾶ είς τὴν Ἀραβίαν — ἀντιστοιχεῖ
δὲ είς τὴν σημερινὴν Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία εἶναι δούλη μαζὶ μὲ τὰ παιδιά της.

26Ἡ ἄνω ὅμως Ἱερουσαλὴμ εἶναι ἐλευθέρα, καὶ αὐτὴ εἶναι μητέρα ὅλων μας,

27διότι εἶναι γραμμένον, Νὰ εὐφρανθῇς ἐσὺ ἡ στεῖρα, ποὺ δὲν γεννᾶς. Βγάλε
φωνὴν καὶ φώναξε ἐσύ, ποὺ δὲν κοιλοπονᾶς, διότι θὰ ἔχῃ περισσότερα παιδιὰ
ἡ ἐγκαταλειφθεῖσα παρὰ ἐκείνη ποὺ ἔχει ἄνδρα.

28Ἐμεῖς δέ, ἀδελφοί, εἴμεθα, ὅπως καὶ ὁ Ἰσαάκ, παιδιὰ ὑποσχέσεως.

[29]Ἀλλ᾽ ὅπως τότε ἐκεῖνος ποὺ ἐγεννήθηκε κατὰ τὸν φυσικὸν νόμον, κατεδίωκε ἐκεῖνον ποὺ ἐγεννήθηκε κατὰ πνεῦμα, ἔτσι καὶ τώρα.

[30]Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Διῶξε τὴν δούλην καὶ τὸν υἱόν της, διότι δὲν πρόκειται νὰ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς δούλης μαζὶ μὲ τὸν υἱὸν τῆς ἐλευθέρας.

[31]Ἄρα, ἀδελφοί, δὲν εἴμεθα παιδιὰ τῆς δούλης ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 5

[1]Εἰς τὴν ἐλευθερίαν λοιπόν, διὰ τὴν ὁποίαν ὁ Χριστὸς μᾶς ἐλευθέρωσε, σταθῆτε σταθεροὶ καὶ μὴ θελήσετε νὰ ὑποταχθῆτε πάλιν εἰς ζυγὸν δουλείας.

Πρέπει νὰ ἐκλέξουν μεταξὺ τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ νόμου

[2]Ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς λέγω, ὅτι ἐὰν περιτέμνεσθε, ὁ Χριστὸς δὲν πρόκειται νὰ σᾶς ὠφελήσῃ σὲ τίποτε.

[3]Βεβαιώνω πάλιν κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος περιτέμνεται, ὅτι ὀφείλει νὰ ἐκπληρώσῃ ὅλον τὸν νόμον.

[4]Ἀποχωρισθήκατε ἀπὸ τὸν Χριστὸν ὅσοι ζητᾶτε νὰ δικαιωθῆτε διὰ τοῦ νόμου· ἐξεπέσατε ἀπὸ τὴν χάριν.

[5]Διότι ἐμεῖς διὰ τοῦ Πνεύματος, βάσει τῆς πίστεως, ἀναμένομεν τὴν δικαίωσιν διὰ τὴν ὁποίαν ἐλπίζομεν.

[6]Διότι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε ἡ περιτομὴ ἔχει καμμίαν ἰσχὺν οὔτε ἡ ἀκροβυστία, ἀλλ᾽ ἡ πίστις, ἡ ὁποία ἐκδηλοῦται ἐνεργῶς διὰ τῆς ἀσκήσεως τῆς ἀγάπης.

[7]Ἐτρέχετε καλά. Ποιός σᾶς ἐμπόδισε νὰ ὑπακούετε εἰς τὴν ἀλήθειαν;

[8]Ἡ πειθὼ αὐτὴ δὲν προῆλθε ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁ ὁποῖος σᾶς καλεῖ.

[9]Λίγο προζύμι ἔχει τὴν δύναμιν νὰ ζυμώσῃ ὁλόκληρο τὸ ζυμάρι.

[10]Ἔχω πεποίθησιν εἰς τὸν Κύριον, ὅτι δὲν θὰ ἔχετε διαφορετικὴν γνώμην. Ἐκεῖνος δέ, ποὺ σᾶς ταράσσει, αὐτὸς θὰ φέρῃ τὸ κρῖμα, οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι.

11Ἀλλ᾽ ἐὰν ἐγώ, ἀδελφοί, κηρύττω ἀκόμη ἀναγκαίαν τὴν περιτομήν, πῶς συμβαίνει νὰ καταδιώκωμαι ἀκόμη; Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ὑφίστατο πλέον τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12Ἠμποροῦν ἀκόμη καὶ νὰ εὐνουχισθοῦν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἀναστατώνουν.

Ἡ ἐλευθερία πρέπει νὰ κατευθύνεται ἀπὸ τὴν ἀγάπην

13Σεῖς ὅμως, ἀδελφοί, εἶσθε καλεσμένοι διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Μόνον μὴ παίρνετε τὴν ἐλευθερίαν ὡς πρόφασιν διὰ σαρκικὰς ἀπολαύσεις, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης νὰ ἐξυπηρετῆτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον,

14διότι ὅλος ὁ νόμος ἐκπληρώνεται μὲ ἕνα λόγον, Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου σὰν τὸν ἑαυτόν σου.

15Ἐὰν δὲ ὁ ἕνας δαγκώνῃ καὶ κατατρώγῃ τὸν ἄλλον, προσέχετε μήπως καταφαγωθῆτε μεταξύ σας.

Ἡ ὁδηγία τοῦ Πνεύματος

16Ἐννοῶ νὰ ὁδηγῆσθε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα καὶ τότε δὲν θὰ ἐκτελῆτε τὴν ἐπιθυμίαν τῆς σαρκός,

17διότι ἡ σάρκα ἔχει ἐπιθυμίες ἀντίθετες πρὸς τὸ Πνεῦμα, τὸ δὲ Πνεῦμα ἀντίθετες πρὸς τὴν σάρκα. Αὐτὰ εἶναι ἀντίθετα τὸ ἕνα πρὸς τὸ ἄλλο, ὥστε νὰ μὴ μπορῆτε νὰ κάνετε ἐκεῖνα ποὺ θέλετε.

18Ἐὰν ὅμως ὁδηγῆσθε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, τότε δὲν εἶσθε κάτω ἀπὸ τὸν νόμον.

19Εἶναι δὲ φανερὰ τὰ ἔργα τῆς σαρκός: μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀκολασία,

20εἰδωλολατρεία, μαγεία, ἐχθρότης, φιλονεικίαι, ζηλοτυπίαι, θυμοί, ραδιουργίαι, διχόνοιαι, αἱρέσεις,

21φθόνοι, φόνοι, μέθαι, ἀσωτίαι καὶ τὰ ὅμοια πρὸς αὐτά, διὰ τὰ ὁποῖα σᾶς προειδοποιῶ, καθὼς καὶ ἄλλοτε σᾶς προειδοποίησα, ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ κάνουν παρόμοια πράγματα δὲν θὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

22Ὁ καρπὸς ὅμως τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστοήθεια, ἀγαθωσύνη, πίστις,

23πραότης, ἐγκράτεια. Ἐναντίον αὐτῶν δὲν ὑπάρχει νόμος.

24Ἀλλ᾽ ὅσοι ἀνήκουν είς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα μαζὶ μὲ τὰ πάθη καὶ τὰς ἐπιθυμίας.

25Ἐὰν ζῶμεν διὰ τοῦ Πνεύματος, πρέπει νὰ βαδίζωμεν καὶ κατὰ τὸ Πνεῦμα.

26Ἂς μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, προκαλοῦντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ φθονοῦντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ 6

Πρακτικὰ παραγγέλματα

1Ἀδελφοί, ἐὰν παρασυρθῇ κανεὶς σὲ κάποιο ἁμάρτημα, σεῖς οἱ πνευματικοὶ πρέπει νὰ τὸν διορθώνετε μὲ πνεῦμα πραότητος καὶ νὰ προσέχῃς τὸν ἑαυτόν σου μήπως πέσῃς καὶ σὺ σὲ πειρασμόν.

2Ὁ καθένας νὰ βαστάζῃ τὰ βάρη τοῦ ἄλλου, καὶ κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐκπληρώσετε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3Ἐὰν νομίζῃ κανεὶς ὅτι εἶναι κάτι, ἐνῷ δὲν εἶναι τίποτε, αὐτὸς ἀπατᾶ τὸν ἑαυτόν του.

4Ὁ καθένας ἂς ἐξετάζῃ τὸ ἔργον του καὶ τότε ὁ λόγος τῆς καυχήσεώς του θὰ εἶναι είς τὸν ἑαυτόν του μόνον, καὶ ὄχι ἐν συγκρίσει μὲ ἄλλον,

5διότι ὁ καθένας θὰ βαστάξῃ τὸ δικό του φορτίον.

6Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κατηχεῖται τὸν λόγον, ἂς μεταδίδῃ είς τὸν κατηχητὴν ἀπὸ ὅλα τὰ ἀγαθά.

7Μὴ πλανᾶσθε, ὁ Θεὸς δὲν ἐμπαίζεται. Ἐκεῖνο ποὺ θὰ σπείρῃ ὁ ἄνθρωπος, αὐτὸ καὶ θὰ θερίσῃ,

8διότι ἐκεῖνος ποὺ θὰ σπείρῃ είς τὴν σάρκα του, θὰ θερίσῃ ἀπὸ τὴν σάρκα διαφθοράν. Ἐκεῖνος δὲ ποὺ θὰ σπείρῃ είς τὸ Πνεῦμα, θὰ θερίσῃ ἀπὸ τὸ Πνεῦμα ζωὴν αἰώνιον.

9Ἂς μὴ ἀποθαρρυνώμεθα είς τὸ νὰ κάνωμεν τὸ καλό, διότι είς τὸν κατάλληλον χρόνον θὰ θερίσωμεν, ἐὰν δὲν ἀποκάμωμεν.

[10]Ἑπομένως ἐφ᾽ ὅσον ἔχομεν εὐκαιρίες, ἂς κάνωμεν τὸ καλὸ εἰς ὅλους, πρὸ
παντὸς δὲ εἰς τοὺς ὁμοπίστους μας.

Ἐπίλογος

[11]Κυττάξτε μὲ πόσον μεγάλα γράμματα σᾶς ἔγραψα μὲ τὸ χέρι μου.

[12]Ὅσοι θέλουν νὰ φανοῦν εὐάρεστοι μὲ μέσα ἐξωτερικά, αὐτοὶ σᾶς
ἀναγκάζουν νὰ περιτέμνεσθε, ἁπλῶς καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ καταδιώκονται διὰ
τὸ κήρυγμα περὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ.

[13]Διότι οὔτε αὐτοὶ ποὺ περιτέμνονται, φυλάττουν τὸν νόμον, ἀλλὰ θέλουν νὰ
περιτέμνεσθε σεῖς, διὰ νὰ καυχηθοῦν διὰ τὴν συμμόρφωσίν σας εἰς ἕνα
ἐξωτερικὸν τύπον.

[14]Εἰς ἐμὲ δὲ μὴ γένοιτο νὰ καυχηθῶ διὰ τίποτε ἄλλο παρὰ διὰ τὸν σταυρὸν
τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ κόσμος εἶναι σταυρωμένος ὡς
πρὸς ἐμέ, καὶ ἐγὼ εἶμαι σταυρωμένος ὡς πρὸς τὸν κόσμον.

[15]Διότι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε ἡ περιτομὴ οὔτε ἡ ἀκροβυστία ἔχουν ἀξίαν,
ἀλλὰ ἡ νέα δημιουργία.

[16]Καὶ ὅσοι βαδίσουν σύμφωνα μὲ τὸν κανόνα τοῦτον, εἰρήνη ἂς ἔλθῃ εἰς
αὐτοὺς καὶ ἔλεος, καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ τοῦ Θεοῦ.

[17]Εἰς τὸ ἑξῆς ἂς μὴ μὲ ἐνοχλῇ κανείς, διότι ἐγὼ βαστάζω εἰς τὸ σῶμά μου τὰ
σημάδια τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

[18]Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σας, ἀδελφοί.
Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Παῦλος, ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πρὸς τοὺς ἁγίους, οἱ ὁποῖοι εἶναι εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ εἶναι πιστοὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

2χάρις καὶ εἰρήνη νὰ εἶναι σ᾿ ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα μας καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Δοξολογία

3Εὐλογητὸς ἂς εἶναι ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς εὐλόγησε ἐν Χριστῷ μὲ κάθε εὐλογίαν πνευματικὴν εἰς τὰ ἐπουράνια,

4ὅπως καὶ μᾶς ἐξέλεξε ἐν αὐτῷ πρὶν δημιουργηθῇ ὁ κόσμος, διὰ νὰ εἴμεθα ἅγιοι καὶ ἄψογοι ἐνώπιόν του, ἀφοῦ δι᾿ ἀγάπης

5μᾶς προώρισε νὰ εἴμεθα υἱοί του διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, σύμφωνα πρὸς τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ θελήματός του,

6πρὸς ἔπαινον τῆς ἐνδόξου χάριτός του, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπροίκισε πλούσια διὰ τοῦ Ἀγαπημένου.

7Δι᾿ αὐτοῦ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματός του, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν, σύμφωνα πρὸς τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός του,

8τὴν ὁποίαν πλούσια ἐχάρισε σ᾿ ἐμᾶς μὲ κάθε σοφίαν καὶ φρόνησιν,

9καὶ μᾶς ἐγνώρισε τὸ μυστικὸν θέλημά του κατὰ τὴν εὐαρέσκειάν του, τὴν ὁποίαν ἐσχεδίασε ὁ ἴδιος

10διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ κατὰ τὸ πλήρωμα τῶν χρόνων, ὥστε τὰ πάντα, τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, νὰ ἑνωθοῦν ἐν τῷ Χριστῷ·

11ἐν αὐτῷ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐγίναμεν κληρονόμοι ἐμεῖς οἱ ὁποῖοι προωρισθήκαμε σύμφωνα πρὸς τὸ σχέδιον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἐνεργεῖ τὰ πάντα κατὰ τὴν ἀπόφασιν τοῦ θελήματός του,

12να εἵμεθα είς ἔπαινον τῆς δόξης του, ἐμεῖς ποὺ πρῶτοι ἐλπίσαμεν είς τὸν Χριστόν.

13Καὶ σεῖς, ἀφοῦ ἀκούσατε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς σωτηρίας σας, καὶ τὸ ἐπιστέψατε, ἐνωθήκατε μὲ τὸν Χριστὸν καὶ ἐσφραγισθήκατε μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Θεὸς

14καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας μας μέχρι τῆς ἀπολυτρώσεως τοῦ λαοῦ ποὺ ὁ Θεὸς ἀπέκτησε πρὸς ἔπαινον τῆς δόξης του.

Προσευχὴ διὰ τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ

15Διὰ τοῦτο καὶ ἐγώ, ἀφ᾽ ὅτου ἄκουσα διὰ τὴν πίστιν σας πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ διὰ τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχετε πρὸς ὅλους τοὺς ἁγίους,

16δὲν παύω νὰ εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν γιὰ σᾶς, ὅταν σᾶς ἐνθυμοῦμαι είς τὰς προσευχάς μου,

17καὶ ζητῶ νὰ σᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ Πατέρας τῆς δόξης, πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως διὰ νὰ τὸν γνωρίσετε βαθειὰ

18καὶ νὰ φωτίσῃ τὰ μάτια τῆς καρδιᾶς σας, ὥστε νὰ γνωρίσετε ποιά εἶναι ἡ ἐλπίδα, ἡ ὁποία εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν πρόσκλησίν του, καὶ ποιός εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς ἐνδόξου κληρονομίας του μεταξὺ τῶν ἁγίων,

19καὶ πόσον πολὺ μεγάλη εἶναι ἡ δύναμίς του σ᾽ ἐμᾶς ποὺ πιστεύομεν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐνέργειαν τῆς ἰσχυρᾶς του δυνάμεως.

Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ φανερώνεται είς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ

20Τὴν ὁποίαν ἔδειξε ἐνεργὸν ἐν τῷ Χριστῷ, ὅταν τὸν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν καὶ τὸν ἐκάθισε είς τὰ δεξιά του είς τὰ ἐπουράνια,

21ὑπεράνω ἀπὸ κάθε ἀρχὴν καὶ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν καὶ κυριότητα καὶ ἀπὸ κάθε ὄνομα ποὺ ὀνομάζεται ὄχι μόνον είς τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ είς τὸν μέλλοντα.

22Καὶ ὅλα ὑπέταξε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του καὶ αὐτὸν ἔκανε Κεφαλὴν ὑπεράνω ὅλων είς τὴν ἐκκλησίαν,

[23]ἡ ὁποία εἶναι τὸ σῶμά του, τὸ συμπλήρωμα ἐκείνου ποὺ γεμίζει τὰ πάντα ἐν πᾶσι.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 2

Ἡ σωτηρία διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ

[1]Καὶ σᾶς ποὺ ἤσαστε νεκροὶ ἕνεκα τῶν παραπτωμάτων καὶ τῶν ἁμαρτιῶν,

[2]μέσα εἰς τὰς ὁποίας ἐζήσατε κάποτε σύμφωνα μὲ τὴν πορείαν τοῦ κόσμου τούτου, ἀκολουθοῦντες τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τὸ πνεῦμα ποὺ τώρα ἐνεργεῖ μεταξὺ τῶν ἀπειθῶν ἀνθρώπων

[3]— μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὅλοι ἐμεῖς κάποτε ἐζήσαμεν μέσα εἰς τὰς ἐπιθυμίας τῆς σαρκός μας, κάνοντες τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν διανοιῶν μας καὶ ἤμαστε ἐκ φύσεως παιδιὰ ὀργῆς, ὅπως καὶ οἱ λοιποί —

[4]ἀλλ᾽ ὁ Θεός, ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος εἰς εὐσπλαχνίαν ἕνεκα τῆς πολλῆς ἀγάπης μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἀγάπησε,

[5]ἂν καὶ ἤμαστε νεκροὶ ἕνεκα τῶν παραπτωμάτων, μᾶς ἐζωοποίησε μαζὶ μὲ τὸν Χριστόν, — διὰ χάριτος εἶσθε σωσμένοι, —

[6]καὶ μᾶς ἀνέστησε μαζὶ καὶ μᾶς ἐκάθισε μαζὶ εἰς τὰ ἐπουράνια ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

[7]διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας τὸν ὑπερβολικὸν πλοῦτον τῆς χάριτός του εἰς καλωσύνην ποὺ ἔδειξε σ᾽ ἐμᾶς διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

[8]Διότι διὰ τῆς χάριτος εἶσθε σωσμένοι διὰ τῆς πίστεως καὶ αὐτὸ δὲν προέρχεται ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ εἶναι τοῦ Θεοῦ δῶρον,

[9]ὄχι ἀπὸ ἔργα, διὰ νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ καυχηθῇ.

[10]Διότι εἴμεθα δικό του ἔργον, δημιουργηθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ δι᾽ ἔργα ἀγαθά, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς προετοίμασε, διὰ νὰ ἀποτελέσουν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς μας.

Οἱ ἐθνικοὶ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἑνωμένοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν

[11]Διὰ τοῦτο νὰ θυμᾶσθε ὅτι κάποτε σεῖς οἱ ἐθνικοὶ κατὰ τὴν σάρκα, οἱ λεγόμενοι ἀπερίτμητοι ἀπὸ τὴν λεγομένην περιτομήν, ποὺ γίνεται εἱς τὴν σάρκα μὲ χέρι ἀνθρώπινο,

[12]ὅτι ἤσαστε κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον χωρὶς Χριστόν, ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν ἰθαγένειαν τοῦ Ἰσραὴλ καὶ ξένοι ἀπὸ τὰς διαθήκας τῆς ὑποσχέσεως, χωρὶς νὰ ἔχετε ἐλπίδα καὶ ἄθεοι εἱς τὸν κόσμον.

[13]Ἀλλὰ τώρα διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ σεῖς, ποὺ κάποτε ἤσαστε μακρυά, ἤλθατε πλησίον διὰ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.

[14]Διότι αὐτὸς εἶναι ἡ εἰρήνη μας, ὁ ὁποῖος συνήνωσε τὰ δύο μέρη καὶ κατέρριψε τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ, δηλαδὴ τὴν ἔχθραν, καταργήσας διὰ τῆς σαρκός του

[15]τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ποὺ συνίστατο εἱς διαταγάς, διὰ νὰ δημιουργήσῃ εἱς τὸν ἑαυτόν του, ἀπὸ τὰ δύο μέρη, ἕνα νέον ἄνθρωπον καὶ νὰ φέρῃ εἰρήνην

[16]καὶ νὰ συμφιλιώσῃ μὲ τὸν Θεὸν καὶ τὰ δύο μέρη εἱς ἕνα σῶμα διὰ τοῦ σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου ἐθανάτωσε τὴν ἔχθραν.

[17]Καὶ ὅταν ἦλθε, ἐκήρυξε τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα εἰρήνης σ᾽ ἐσᾶς ποὺ ἤσαστε μακρυά, καὶ εἱς τοὺς πλησίον,

[18]διότι δι᾽ αὐτοῦ ἔχομεν καὶ οἱ δύο εἴσοδον πρὸς τὸν Πατέρα μὲ ἕνα Πνεῦμα.

[19]Ὥστε λοιπόν, δὲν εἶσθε πλέον ξένοι καὶ παρεπίδημοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ,

[20]διότι ἔχετε οἰκοδομηθῆ ἐπάνω εἱς τὸ θεμέλιον τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν, τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος,

[21]ἐπάνω εἱς τὸν ὁποῖον ἡ ὅλη οἰκοδομὴ συναρμολογεῖται καὶ αὐξάνει εἱς ναὸν ἅγιον ἐν Κυρίῳ.

[22]Ἐν αὐτῷ καὶ σεῖς συνοικοδομεῖσθε, ὥστε νὰ γίνετε τόπος κατοικίας τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Πνεύματος.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 3

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Παύλου πρὸς ἀποκάλυψιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ

1Διὰ τοῦτο ἐγὼ ὁ Παῦλος, ὁ φυλακισμένος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ γιὰ σᾶς τοὺς ἐθνικούς,

2ἀφοῦ ἀκούσατε διὰ τὸ σχέδιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ποὺ μοῦ ἐδόθηκε γιὰ σᾶς,

3ὅτι δηλαδὴ κατ᾽ ἀποκάλυψιν μοῦ ἐγνώρισε τὸ μυστήριον, ὅπως σᾶς ἔγραψα προηγουμένως μὲ λίγα λόγια,

4εἰς τὰ ὁποῖα μπορεῖτε, ἐὰν τὰ ἀναγνώσετε, νὰ ἐννοήσετε πῶς ἀντιλαμβάνομαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ,

5τὸ ὁποῖον εἰς ἄλλας γενεὰς δὲν ἔγινε γνωστὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ὅπως ἀποκαλύφθηκε τώρα εἰς τοὺς ἁγίους ἀποστόλους του καὶ εἰς τοὺς προφήτας διὰ τοῦ Πνεύματος,

6ὅτι δηλαδὴ οἱ ἐθνικοὶ εἶναι κληρονόμοι μαζὶ μ᾽ ἐσᾶς καὶ συσσωματωμένοι καὶ συμμέτοχοι τῆς ὑποσχέσεώς του ἐν τῷ Χριστῷ διὰ τοῦ εὐαγγελίου,

7τοῦ ὁποίου ἔγινα ὑπηρέτης σύμφωνα πρὸς τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἐδόθηκε κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεώς του.

8Εἰς ἐμὲ τὸν ἐλαχιστότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους ἐδόθηκε ἡ χάρις αὐτή, νὰ κηρύξω εἰς τοὺς ἐθνικοὺς τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα διὰ τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ

9καὶ νὰ φωτίσω ὅλους ποιό εἶναι τὸ μυστικὸν σχέδιον ποὺ ἦτο κρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, ὁ ὁποῖος ἐδημιούργησε τὰ πάντα διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

10διὰ νὰ γνωρισθῇ τώρα εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας εἰς τὰ ἐπουράνια, διὰ τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλη σοφία τοῦ Θεοῦ,

11σύμφωνα πρὸς τὸν προαιώνιον σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπραγματοποίησε διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας,

12διὰ τοῦ ὁποίου ἔχομεν τὸ θάρρος καὶ προσερχόμεθα μὲ πεποίθησιν διὰ τῆς πίστεως εἰς αὐτόν.

[13]Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ μὴ ἀποθαρρύνεσθε διὰ τὰς θλίψεις ποὺ ὑποφέρω
γιὰ σᾶς, αἱ ὁποῖαι εἶναι δόξα σας.

Προσευχὴ πρὸς κατανόησιν τοῦ εὐαγγελίου

[14]Δι᾽ αὐτὸν τὸν λόγον γονατίζω προσευχόμενος πρὸς τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου
μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

[15]ἀπὸ τὸν ὁποῖον κάθε γένος είς τοὺς ούρανοὺς καὶ τὴν γῆν παίρνει τὸ ὄνομα,

[16]νὰ σᾶς δώσῃ κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του, νὰ ἐνισχυθῆτε μὲ δύναμιν διὰ
τοῦ Πνεύματός του είς τὸν ἐσωτερικόν σας ἄνθρωπον,

[17]νὰ κατοικήσῃ ὁ Χριστὸς διὰ τῆς πίστεως στὶς καρδιές σας, νὰ εἶσθε ριζωμένοι
καὶ θεμελιωμένοι είς τὴν ἀγάπην,

[18]διὰ νὰ μπορέσετε νὰ καταλάβετε μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους ποιό εἶναι τὸ
πλάτος καὶ μῆκος καὶ βάθος καὶ ὕψος,

[19]καὶ νὰ γνωρίσετε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ξεπερνᾶ τὴν γνῶσιν, διὰ
νὰ καταστῆτε πλήρεις μὲ ὅλην τὴν πληρότητα τοῦ Θεοῦ.

[20]Είς ἐκεῖνον δέ, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ πολὺ περισσότερα ἀπὸ ὅλα ὅσα ζητοῦμεν
ἢ σκεπτόμεθα, σύμφωνα μὲ τὴν δύναμιν, ἡ ὁποία ἐνεργεῖται μέσα μας,

[21]είς αὐτὸν ἂς εἶναι ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ είς πάσας τὰς
γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 4

Ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ συνεπάγεται ἑνότητα

[1]Σᾶς προτρέπω λοιπὸν ἐγὼ ὁ φυλακισμένος διὰ τὸν Κύριον, νὰ φέρεσθε
ἀντάξια πρὸς τὴν κλῆσιν, τὴν ὁποίαν ἐλάβατε,

[2]μὲ πᾶσαν ταπεινοφροσύνην καὶ πραότητα, μὲ ὑπομονὴν είς τὸ νὰ ἀνέχεσθε ὁ
ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ἀγάπην,

[3]καὶ νὰ φροντίζετε νὰ διατηρῆτε τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος διὰ τοῦ
συνδέσμου τῆς είρήνης.

4Ἕνα σῶμα ὑπάρχει καὶ ἕνα Πνεῦμα, καθὼς καὶ μία εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς κλήσεώς σας, τὴν ὁποίαν ἐλάβατε.

5Ἕνας Κύριος, μία πίστις, ἕνα βάπτισμα,

6ἕνας Θεὸς καὶ Πατέρας ὅλων, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπεράνω ὅλων καὶ δι᾽ ὅλων καὶ είς ὅλους ἐμᾶς.

7Ἀλλ᾽ είς τὸν καθένα ἀπὸ μᾶς ἐδόθηκε ἡ χάρις σύμφωνα πρὸς τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

8Διὰ τοῦτο λέγει, Ὅταν ἀνέβηκε είς τὰ ὕψη ἔλαβε αἰχμαλώτους καὶ ἔδωκε δῶρα είς τοὺς ἀνθρώπους.

9Τὸ δὲ ἀνέβηκε, τί σημαίνει παρὰ ὅτι καὶ κατέβηκε πρῶτα είς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10Ἐκεῖνος ποὺ κατέβηκε εἶναι αὐτὸς ποὺ καὶ ἀνέβηκε ὑπεράνω ὅλων τῶν ούρανῶν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πάντα.

11Καὶ τὰ δῶρά του ἦσαν: μερικοὶ νὰ εἶναι ἀπόστολοι, ἄλλοι προφῆται, ἄλλοι εὐαγγελισταί, ἄλλοι ποιμένες καὶ διδάσκαλοι,

12πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ καταρτίσουν τοὺς ἁγίους, διὰ τὸ ἔργον ὑπηρεσίας, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ,

13μέχρις ὅτου φθάσωμεν ὅλοι είς τὴν ἑνότητα τῆς πίστεως καὶ τῆς πλήρους γνώσεως τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, είς ἄνδρα τέλειον, είς τὸ μέτρον τοῦ τελείου ἀναστήματος τοῦ Χριστοῦ,

14ὥστε νὰ μὴ εἴμεθα πλέον νήπιοι, κυμαινόμενοι καὶ παρασυρόμενοι ἀπὸ κάθε ἄνεμον τῆς διδασκαλίας, μέσα είς τὴν δολιότητα τῶν ἀνθρώπων, μέσα είς τὴν πανουργίαν τους πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς μεθοδικῆς παραπλανήσεως,

15ἀλλά, ὁμολογοῦντες τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀγάπῃ, ἂς αὐξήσωμεν μὲ κάθε τρόπον είς αὐτόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Κεφαλή, ὁ Χριστός,

16ἐκ τοῦ ὁποίου τὸ ὅλον σῶμα, τὸ ὁποῖον συναρμολογεῖται καὶ συγκρατεῖται διὰ τῆς ὑπηρεσίας κάθε ἀρθρώσεως μὲ τὴν ὁποίαν εἶναι ἐφωδιασμένον, διὰ τῆς

καταλλήλου δὲ ἐνεργείας κάθε μέρους γίνεται ἡ αὔξησις τοῦ σώματος μὲ σκοπὸν τὴν ἰδίαν του οἰκοδομὴν ἐν ἀγάπῃ.

Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ νέα ζωή

17Τοῦτο λοιπὸν λέγω καὶ σᾶς ἐξορκίζω ἐν Κυρίῳ, νὰ μὴ φέρεσθε πλέον ὅπως φέρονται καὶ οἱ ἄλλοι ἐθνικοὶ μέσα εἰς τὰς ματαίας σκέψεις τοῦ νοῦ των,

18σκοτισμένοι κατὰ τὴν διάνοιαν, ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ Θεοῦ ἐξ αἰτίας τῆς ἀγνοίας ποὺ ὑπάρχει μέσα τους, ἕνεκα τῆς πωρώσεως τῆς καρδιᾶς των,

19οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἔγιναν ἀναίσθητοι, παρέδωκαν τὸν ἑαυτόν τους εἰς τὴν ἀσέλγειαν διὰ νὰ κάνουν ἀχόρταγα κάθε ἀκαθαρσίαν.

20Ἀλλὰ σεῖς δὲν ἐμάθατε ἔτσι τὸν Χριστόν,

21— ἐὰν βέβαια τὸν ἀκούσατε καὶ ἐδιδαχθήκατε εἰς αὐτόν, καθὼς ὑπάρχει ἀλήθεια εἰς τὸν Ἰησοῦν.

22Πρέπει ν᾽ ἀποβάλετε τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς προτέρας σας ζωῆς, ὁ ὁποῖος φθείρεται ἀπὸ τὰς ἀπατηλὰς ἐπιθυμίας,

23νὰ ἀνανεώνεσθε δὲ ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νοῦ σας,

24καὶ νὰ ἐνδυθῆτε τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν δημιουργηθέντα κατὰ Θεὸν πρὸς ἀληθινὴν δικαιοσύνην καὶ ἁγιότητα.

Παραγγέλματα διὰ τὴν καθημερινὴν ζωήν

25Διὰ τοῦτο ἀποβάλατε τὸ ψεῦδος καὶ ὁμιλεῖτε ἀλήθειαν ὁ καθένας μὲ τὸν πλησίον του, διότι εἴμεθα μέλη ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου.

26Ὀργίζεσθε ἀλλὰ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος ἂς μὴ δύῃ, ἐνῷ ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἡ ὀργή σας,

27οὔτε νὰ δίδετε τόπον εἰς τὸν διάβολον.

28Ὁ κλέφτης νὰ μὴ κλέβῃ πλέον, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ κοπιάζῃ ἐργαζόμενος μὲ τὰ χέρια του τὸ καλόν, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ δώσῃ κάτι εἰς ἐκεῖνον ποὺ ἔχει ἀνάγκην.

29Κακὸς λόγος νὰ μὴ ἐξέρχεται ἀπὸ τὸ στόμα σας ἀλλὰ μόνον καλός, διὰ νὰ οἰκοδομήσῃ ἐκεῖ ποὺ ὑπάρχει ἀνάγκη καὶ νὰ ὠφελήσῃ ἐκείνους ποὺ θὰ τὸν ἀκούσουν.

30Καὶ μὴ λυπῆτε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τοῦ Θεοῦ, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσφραγισθήκατε διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀπολυτρώσεως.

31Κάθε πικρία καὶ θυμὸς καὶ ὀργὴ καὶ κραυγὴ καὶ κακολογία ἂς εἶναι μακρυὰ ἀπὸ σᾶς μαζὶ μὲ κάθε κακίαν.

32Καὶ νὰ εἶσθε καλοὶ ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον, εὔσπλαγχνοι καὶ νὰ συγχωρῆτε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς σᾶς συγχώρησεν ἐν Χριστῷ.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 5

1Νὰ γίνεσθε λοιπὸν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ σὰν παιδιὰ ἀγαπητά.

2Νὰ φέρεσθε μὲ ἀγάπην ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ἀγάπησε καὶ παρέδωκε τὸν ἑαυτόν του γιὰ μᾶς, προσφορὰν καὶ εὐωδιάζουσαν θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

3Πορνεία δὲ καὶ κάθε ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία οὔτε νὰ ἀναφέρεται μεταξύ σας, καθὼς πρέπει εἰς ἁγίους,

4οὔτε αἰσχρότης καὶ μωρολογία ἢ εὐτράπελα πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πρέποντα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία.

5Διότι τοῦτο νὰ ξέρετε, ὅτι κάθε πόρνος ἢ ἀκάθαρτος ἢ πλεονέκτης, δηλαδὴ εἰδωλολάτρης, δὲν ἔχει κληρονομίαν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

6Κανεὶς ἂς μὴ σᾶς ἀπατᾷ μὲ κούφια λόγια, διότι δι᾽ αὐτὰ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς ἀπειθεῖς ἀνθρώπους.

7Νὰ μὴ ἔχετε λοιπὸν τίποτε τὸ κοινὸν μαζί τους,

8διότι ἤσαστε κάποτε σκοτάδι, ἀλλὰ τώρα εἶσθε φῶς ἐν Κυρίῳ· νὰ φέρεσθε σὰν παιδιὰ τοῦ φωτός

9— διότι ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος φανερώνεται μὲ κάθε καλωσύνην, δικαιοσύνην καὶ ἀλήθειαν —

10νὰ ἐξετάζετε τί εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον,

[11]καὶ μὴ ἐπικοινωνῆτε μὲ τὰ ἔργα τὰ ἄκαρπα τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ νὰ
τὰ ἐλέγχετε,

[12]διότι ἐκεῖνα ποὺ γίνονται ἀπ᾽ αὐτοὺς κρυφὰ εἶναι ἐντροπὴ καὶ νὰ τὰ ἀναφέρῃ
κανείς.

[13]Ἀλλὰ κάθε τι ποὺ ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὸ φῶς γίνεται φανερόν, καὶ κάθε τι
ποὺ φανερώνεται εἶναι φωτεινόν.

[14]Διὰ τοῦτο λέγει, Σήκω ἐπάνω σὺ ποὺ κοιμᾶσαι καὶ ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς
νεκροὺς καὶ ὁ Χριστὸς θὰ σὲ φωτίσῃ.

[15]Προσέχετε λοιπὸν πῶς ἀκριβῶς φέρεσθε, ὄχι ὡς ἄσοφοι ἀλλ᾽ ὡς σοφοί,

[16]ἐπωφελούμενοι τοῦ χρόνου, διότι αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί.

[17]Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες ἀλλὰ νὰ κατανοῆτε ποιό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ
Κυρίου.

[18]Καὶ νὰ μὴ μεθᾶτε μὲ κρασί, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀσωτία, ἀλλὰ νὰ γεμίζετε ἀπὸ
Πνεῦμα

[19]καὶ νὰ μιλᾶτε μεταξύ σας μὲ ψαλμούς, ὕμνους καὶ ᾄσματα πνευματικά, καὶ
νὰ ᾄδετε καὶ ψάλλετε μὲ τὴν καρδιά σας εἰς τὸν Κύριον·

[20]νὰ εὐχαριστῆτε τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα πάντοτε διὰ τὸ κάθε τι εἰς τὸ ὄνομα
τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

[21]καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον μὲ φόβον Χριστοῦ.

Χριστιανικὴ οἰκογενειακὴ ζωή

[22]Αἱ γυναῖκες, νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἄνδρας σας, ὅπως εἰς τὸν Κύριον,

[23]διότι ὁ ἄνδρας εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναίκας ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι Κεφαλὴ
τῆς ἐκκλησίας, καὶ αὐτὸς εἶναι σωτὴρ τοῦ σώματος.

[24]Ἀλλ᾽ ὅπως ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται εἰς τὸν Χριστόν, ἔτσι πρέπει νὰ
ὑποτάσσωνται καὶ αἱ γυναῖκες εἰς τοὺς ἄνδρας των εἰς τὸ κάθε τι.

[25]Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκάς σας, ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς ἀγάπησε τὴν
ἐκκλησίαν καὶ παρέδωκε τὸν ἑαυτόν του δι᾽ αὐτήν,

26 διὰ νὰ τὴν ἁγιάσῃ, ἀφοῦ τὴν ἐκαθάρισε μὲ τὸ λουτρὸν τοῦ ὕδατος, διὰ τοῦ
λόγου,

27 διὰ νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὸν ἑαυτόν του ἔνδοξη τὴν ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ ἔχῃ
κηλῖδα ἢ ρυτίδα ἢ τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ τοιαῦτα, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἁγία καὶ
ἄψογος.

28 Ἔτσι ὀφείλουν καὶ οἱ ἄνδρες νὰ ἀγαποῦν τὰς γυναῖκάς των ὅπως τὰ δικά
των σώματα. Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὴν γυναῖκά του, ἀγαπᾶ τὸν ἑαυτόν του,

29 διότι κανεὶς ποτὲ δὲν ἐμίσησε τὴν σάρκα του, ἀλλὰ τὴν τρέφει καὶ τὴν
περιποιεῖται, ὅπως καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν,

30 διότι εἴμεθα μέλη τοῦ σώματός του, ἀπὸ τὴν σάρκα καὶ ἀπὸ τὰ ὀστᾶ του.

31 Διὰ τοῦτο ὁ ἄνθρωπος θὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του
καὶ θὰ προσκολληθῇ πρὸς τὴν γυναῖκά του καὶ θὰ γίνουν οἱ δύο σάρκα μία.

32 Τὸ μυστήριον αὐτὸ εἶναι μεγάλο· ἐγὼ τὸ ἐξηγῶ ὅτι ἀναφέρεται εἰς τὸν
Χριστὸν καὶ τὴν ἐκκλησίαν.

33 Ἀλλὰ καὶ σεῖς, ἂς ἀγαπᾶ ὁ καθένας τὴν γυναῖκά του ὅπως τὸν ἑαυτόν του, ἡ
δὲ γυναῖκα νὰ σέβεται τὸν ἄνδρα της.

ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ 6

1 Τὰ παιδιά, ὑπακούετε εἰς τοὺς γονεῖς σας ἐν Κυρίῳ, διότι αὐτὸ εἶναι σωστό.

2 Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα, αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἐντολὴ ποὺ
συνοδεύεται μὲ τὴν ὑπόσχεσιν:

3 διὰ νὰ εὐτυχήσῃς καὶ νὰ γίνῃς μακροχρόνιος εἰς τὴν γῆν.

4 Καὶ σεῖς πατέρες, μὴ ἐξοργίζετε τὰ παιδιά σας, ἀλλὰ νὰ τὰ ἀνατρέφετε μὲ τὴν
παιδείαν καὶ τὴν νουθεσίαν τοῦ Κυρίου.

5 Οἱ δοῦλοι, νὰ ὑπακούετε εἰς τοὺς κυρίους σας τοῦ κόσμου αὐτοῦ μὲ φόβον
καὶ τρόμον, μὲ τὴν εἰλικρίνειαν τῆς καρδιᾶς σας, ὅπως εἰς τὸν Χριστόν,

6να δουλεύετε ὄχι γιὰ τὰ μάτια, ὅπως κάνουν ὅσοι θέλουν νὰ φανοῦν ἀρεστοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ σὰν δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ, ποὺ κάνουν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν καρδιά τους,

7ὑπηρετοῦντες μὲ καλὴν διάθεσιν σὰν νὰ ὑπηρετῆτε τὸν Κύριον καὶ ὄχι ἀνθρώπους.

8Ξέρετε ὅτι ὁ καθένας, ὅ, τι καλὸ κάνει θὰ τὸ πάρῃ πάλιν ἀπὸ τὸν Κύριον, εἴτε δοῦλος εἶναι εἴτε ἐλεύθερος.

9Καὶ σεῖς, οἱ κύριοι, νὰ τοὺς κάνετε τὰ ἴδια, νὰ ἀφήσετε τὴν φοβέρα, διότι πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι καὶ σεῖς ἔχετε Κύριον εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν προσωποληψία.

Ἡ πανοπλία τοῦ χριστιανοῦ

10Τέλος, ἀδελφοί μου, γίνεσθε δυνατοὶ διὰ τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τοῦ κράτους τῆς δυνάμεώς του.

11Ἐνδυθῆτε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἀντισταθῆτε εἰς τὰ τεχνάσματα τοῦ διαβόλου,

12διότι δὲν διεξάγομεν πάλην μὲ σάρκα καὶ αἷμα, ἀλλὰ μὲ τὰς ἀρχάς, τὰς ἐξουσίας, τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκοτεινοῦ τούτου κόσμου, μὲ τὰ πονηρὰ πνεύματα εἰς τοὺς οὐρανούς.

13Διὰ τοῦτο ἐνδυθῆτε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ μπορέσετε νὰ ἀντισταθῆτε κατὰ τὴν πονηρὰν ἡμέραν καί, ἀφοῦ ἐκτελέσετε ὅλα, νὰ σταθῆτε.

14Σταθῆτε ὄρθιοι λοιπόν, ἀφοῦ ζωσθῆτε τὴν μέση σας μὲ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐνδυθῆτε τὸν θώρακα τῆς δικαιώσεως·

15εἰς τὰ πόδια σας ὑποδήματα διὰ νὰ εἶσθε ἕτοιμοι διὰ τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα τῆς εἰρήνης.

16Πάνω ἀπὸ ὅλ᾽ αὐτὰ νὰ πάρετε τὴν ἀσπίδα τῆς πίστεως, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ μπορέσετε νὰ σβήσετε ὅλα τὰ φλογερὰ βέλη τοῦ πονηροῦ,

17καὶ δεχθῆτε τὴν σωτηρίαν διὰ περικεφαλαίαν, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ Πνεύματος, δηλαδὴ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

[18]Νὰ ἐμμένετε είς τὴν προσευχὴν καὶ τὴν δέησιν, προσευχόμενοι πάντοτε ἐν
Πνεύματι καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν νὰ ἀγρυπνῆτε μὲ πλήρη ἐπιμονὴν καὶ
δέησιν δι᾽ ὅλους τοὺς ἁγίους,

[19]καὶ δι᾽ ἐμέ, διὰ νὰ μοῦ δοθῇ λόγος ὅταν ἀνοίξω τὸ στόμα μου, διὰ νὰ κάνω
γνωστὸν μὲ πολὺ θάρρος τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,

[20]διὰ τὸ ὁποῖον, δεμένος μὲ ἁλυσίδες, ἐκτελῶ ἔργον πρεσβευτοῦ. Προσεύχεσθε
διὰ νὰ ὁμιλήσω μὲ θάρρος περὶ αὐτοῦ καθὼς πρέπει.

Ἐπίλογος

[21]Διὰ νὰ μάθετε δὲ καὶ σεῖς νέα μου καὶ τί κάνω, θὰ σᾶς τὰ γνωρίσῃ ὅλα ὁ
Τυχικός, ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος ἐν Κυρίῳ,

[22]τὸν ὁποῖον σᾶς στέλλω δι᾽ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπόν, διὰ νὰ μάθετε τὰ δικά
μας νέα καὶ διὰ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνῃ.

[23]Εἰρήνη νὰ εἶναι είς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἀγάπη μὲ πίστιν ἀπὸ τὸν Θεὸν
Πατέρα καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

[24]Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους ποὺ ἀγαποῦν τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν
μὲ ἄφθαρτον ἀγάπην. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Τιμόθεος, δοῦλοι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς ὅλους τοὺς ἁγίους ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, οἱ ὁποῖοι εἶναι είς Φιλίππους, μαζὶ μὲ τοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς διακόνους·

2χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ είρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα μας καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Εὐχαριστία καὶ χαρὰ τοῦ Παύλου

3Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅταν σᾶς ἐνθυμοῦμαι,

4πάντοτε είς κάθε μου προσευχὴν προσεύχομαι μὲ χαρὰν δι᾽ ὅλους σας,

5διὰ τὴν συμμετοχήν σας είς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελίου ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας μέχρι σήμερον.

6Ἔχω πεποίθησιν διὰ τοῦτο: ὅτι ἐκεῖνος ποὺ πρωτοάρχισε σ᾽ ἐσᾶς καλὸν ἔργον θὰ τὸ ἀποτελειώσῃ μέχρι τῆς Ἡμέρας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7Εἶναι, πραγματικά, σωστὸ νὰ σκέπτωμαι ἔτσι δι᾽ ὅλους σας, διότι σᾶς ἔχω είς τὴν καρδιά μου, ἐσᾶς οἱ ὁποῖοι καὶ είς τὴν φυλάκισίν μου καὶ κατὰ τὴν ἀπολογίαν μου καὶ βεβαίωσιν τοῦ εὐαγγελίου ὑπήρξατε ὅλοι συγκοινωνοί μου τῆς χάριτος.

8Διότι μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεὸς ὅτι ὅλους σᾶς ποθῶ μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Προσευχὴ διὰ τοὺς ἀναγνώστας του

9Καὶ προσεύχομαι διὰ τοῦτο: νὰ αὐξάνῃ ἡ ἀγάπη σας ὅλο καὶ περισσότερον είς τελείαν γνῶσιν καὶ είς κάθε διάκρισιν,

10ὥστε νὰ διακρίνετε τὸ καλύτερον, καὶ νὰ εἶσθε καθαροὶ καὶ ἄψογοι κατὰ τὴν Ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ,

11γεμᾶτοι ἀπὸ καρποὺς δικαιοσύνης ποὺ παράγονται διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ είς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ.

Συνέπειαι τῆς φυλακίσεώς του

12Θέλω δὲ νὰ ξέρετε ἀδελφοί, ὅτι ὅσα μοῦ συνέβησαν, ἐβοήθησαν μᾶλλον τὴν πρόοδον τοῦ εὐαγγελίου,

13ὥστε νὰ γίνῃ γνωστὸν εἰς ὅλον τὸ διοικητήριον καὶ εἰς ὅλους τοὺς λοιπούς, ὅτι εἶμαι εἰς τὴν φυλακὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ,

14καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ἐν Κυρίῳ, ἐπῆραν θάρρος ἀπὸ τὴν φυλάκισίν μου καὶ τολμοῦν ἀκόμη περισσότερον νὰ κηρύττουν τὸν λόγον χωρὶς φόβον.

15Μερικοὶ μὲν κηρύττουν τὸν Χριστὸν ἀπὸ φθόνον καὶ φιλονεικίαν, ἄλλοι δὲ ἀπὸ καλὴν διάθεσιν·

16ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ διάθεσιν πρὸς φιλονεικίαν κηρύττουν τὸν Χριστόν, τὸ κάνουν ὄχι ἀπὸ ἁγνὴν πρόθεσιν, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι θὰ προξενήσουν θλῖψιν εἰς ἐμὲ τὸν φυλακισμένον.

17Ἀλλ᾽ ἐκεῖνοι ποὺ κηρύττουν ἀπὸ ἀγάπην, τὸ κάνουν ἐπειδὴ γνωρίζουν ὅτι ἐγὼ ἔχω ὁρισθῆ διὰ τὴν ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου.

Χαίρει διότι κηρύττεται ὁ Χριστός

18Ἀλλὰ τί σημασίαν ἔχουν αὐτά, παρὰ ὅτι μὲ κάθε τρόπον, εἴτε μὲ προφάσεις εἴτε μὲ εἰλικρίνειαν, ὁ Χριστὸς κηρύττεται; Καὶ δι᾽ αὐτὸ χαίρω, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ χαίρω·

19διότι γνωρίζω ὅτι αὐτὸ θὰ καταλήξῃ εἰς τὴν ἀπελευθέρωσίν μου, διὰ τῆς προσευχῆς σας καὶ τῆς βοηθείας τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20σύμφωνα πρὸς τὴν προσδοκίαν καὶ τὴν ἐλπίδα μου, ὅτι δὲν θὰ ντροπιασθῶ σὲ τίποτε, ἀλλὰ θὰ μιλήσω μὲ θάρρος ὥστε, ὅπως πάντοτε, καὶ τώρα ὁ Χριστὸς θὰ δοξασθῇ εἰς τὸ σῶμά μου, εἴτε ζήσω εἴτε πεθάνω.

Ζωὴ ἢ θάνατος, τί εἶναι προτιμότερον;

21Διότι δι᾽ ἐμὲ ζωὴ σημαίνει Χριστὸς καὶ θάνατος σημαίνει κέρδος.

22Ἀλλ᾽ ἐὰν τὸ νὰ ζῶ εἰς τὸ σῶμα, μοῦ ἐπιτρέπει νὰ ἐργασθῶ μὲ καρποφορίαν, δὲν ξέρω τί νὰ προτιμήσω.

[23]Πιέζομαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο: ἔχω τὴν ἐπιθυμίαν νὰ πεθάνω καὶ νὰ εἶμαι μαζὶ μὲ τὸν Χριστόν, διότι τοῦτο εἶναι πολὺ καλύτερον·

[24]τὸ νὰ παραμένω ὅμως εἰς τὸ σῶμα εἶναι ἀναγκαιότερον γιὰ σᾶς.

[25]Εἶμαι βέβαιος γι᾽ αὐτὸ καὶ ξέρω ὅτι θὰ μείνω καὶ θὰ εἶμαι μεταξὺ ὅλων σας διὰ τὴν πρόοδόν σας καὶ τὴν χαράν σας εἰς τὴν πίστιν,

[26]ὥστε, ὅταν εἶμαι πάλιν μαζί σας, νὰ αὐξηθῇ τὸ καύχημά σας δι᾽ ἐμὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

Ἐνθάρρυνσις

[27]Μόνον νὰ ζῆτε ἄξια πρὸς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, ὥστε, εἴτε ἔλθω καὶ σᾶς ἰδῶ, εἴτε εἶμαι ἀπών, νὰ ἀκούσω γιὰ σᾶς, ὅτι στέκεσθε σταθεροὶ μὲ ἕνα πνεῦμα, ἀγωνιζόμενοι μὲ μιὰ ψυχὴ διὰ τὴν πίστιν τοῦ εὐαγγελίου,

[28]καὶ χωρὶς νὰ φοβᾶσθε καθόλου τοὺς ἀντιπάλους σας. Αὐτὸ εἶναι γι᾽ αὐτοὺς μὲν ἔνδειξις ἀπωλείας, γιὰ σᾶς δὲ σωτηρίας, καὶ τοῦτο προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεόν·

[29]διότι σ᾽ ἐσᾶς ἐχαρίσθηκε τὸ νὰ κάνετε αὐτὸ πρὸς χάριν τοῦ Χριστοῦ, ὄχι μόνον τὸ νὰ πιστεύετε εἰς αὐτὸν ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχετε γι᾽ αὐτόν,

[30]ἔχοντες τὸν ἴδιον ἀγῶνα ποὺ εἴδατε νὰ ἔχω καὶ ἐγὼ καὶ ἀκοῦτε ὅτι τὸν ἔχω καὶ τώρα.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 2

Ἔκκλησις πρὸς ἑνότητα

[1]Ἐὰν λοιπόν, ὑπάρχῃ κάποια χριστιανικὴ ἐνθάρρυνσις, κάποια παρηγορία ἀγάπης, κάποια συμμετοχὴ εἰς τὸ Πνεῦμα, κάποια εὐσπλαγχνία καὶ ἔλεος,

[2]κάνετε τὴν χαράν μου πλήρη μὲ τὸ νὰ ἔχετε τὸ ἴδιο φρόνημα, τὴν ἴδια ἀγάπη, μιὰ ψυχή, ἕνα φρόνημα.

Ἔκκλησις πρὸς ταπεινοφροσύνην

[3]Χωρὶς νὰ κάνετε τίποτε ἀπὸ διάθεσιν φιλονεικίας ἢ ματαιοδοξίας, ἀλλὰ μὲ ταπεινοφροσύνην ὁ ἕνας νὰ θεωρῇ τὸν ἄλλον ἀνώτερόν του.

4Ἂς μὴ φροντίζῃ ὁ καθένας μόνον διὰ τὰ δικά του συμφέροντα ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ συμφέροντα τῶν ἄλλων.

Τὸ παράδειγμα τῆς ταπεινοφροσύνης καὶ αὐτοθυσίας τοῦ Χριστοῦ

5Ἂς ἐπικρατῇ μεταξύ σας τὸ ἴδιο φρόνημα, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ είς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν,

6ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ εἶχε θεϊκὴν ὕπαρξιν, δὲν ἐθεώρησε τὸ ὅτι ἦτο ἴσος πρὸς τὸν Θεὸν σὰν κάτι πρὸς ἁρπαγμόν,

7ἀλλ᾽ ἐκένωσε τὸν ἑαυτόν του λαβὼν μορφὴν δούλου, γενόμενος ὅμοιος πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, καί, ἀφοῦ κατὰ τὸ σχῆμα εὑρέθηκε ὡς ἄνθρωπος,

8ἐταπείνωσε τὸν ἑαυτόν του γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου καὶ μάλιστα θανάτου σταυρικοῦ.

9Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε καὶ τοῦ ἐχάρισε ὄνομα τὸ ἀνώτερον ἀπὸ κάθε ἄλλο ὄνομα,

10ὥστε, είς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, νὰ κάμψῃ κάθε γόνυ τῶν ἐπουρανίων καὶ τῶν ἐπιγείων καὶ τῶν καταχθονίων,

11καὶ κάθε γλῶσσα νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι Κύριος είς δόξαν τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Ἡ σωτηρία νὰ διαμορφώνῃ τὸν χαρακτῆρα

12Ὥστε, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ἐδείξατε ὑπακοήν, ὄχι μόνον ἐπειδὴ ἤμουν παρών, ἀλλὰ καὶ τώρα πολὺ περισσότερον ἐπειδὴ εἶμαι ἀπών, μὲ φόβον καὶ τρόμον νὰ κατεργάζεσθε τὴν σωτηρίαν σας,

13διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἐργάζεται μέσα σας καὶ τὸ νὰ θέλετε καὶ τὸ νὰ ἐνεργῆτε κατὰ τὴν θέλησίν του.

14Ὅλα νὰ τὰ κάνετε χωρὶς γογγυσμοὺς καὶ ἀμφισβητήσεις,

15διὰ νὰ γίνετε ἄψογοι καὶ ἀκέραιοι, παιδιὰ τοῦ Θεοῦ ἄψογα μέσα σὲ μιὰ γενεὰ διεφθαρμένη καὶ διεστραμμένη, μεταξὺ τῶν ὁποίων λάμπετε είς τὸν κόσμον σὰν ἀστέρια,

16κρατοῦντες στερεὰ τὸν λόγον τῆς ζωῆς, διὰ νὰ μπορῶ νὰ καυχηθῶ κατὰ τὴν
Ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἔτρεξα ματαίως οὔτε ἐκοπίασα ματαίως.

17Ἀλλ᾽ ἂν καὶ προσφέρωμαι σὰν σπονδὴ ἐπάνω είς τὴν θυσίαν καὶ
ἐξυπηρέτησιν τῆς πίστεώς σας, χαίρω καὶ συμμετέχω είς τὴν χαρὰν ὅλων
σας.

18Τὸ ἴδιο καὶ σεῖς νὰ χαίρετε καὶ νὰ συμμετέχετε είς τὴν χαράν μου.

Ὁ Τιμόθεος

19Ἐλπίζω δὲ είς τὸν Κύριον Ἰησοῦν νὰ σᾶς στείλω γρήγορα τὸν Τιμόθεον, διὰ
νὰ εἶμαι καὶ ἐγὼ ἥσυχος ὅταν μάθω νέα σας.

20Δὲν ἔχω κανένα ἄλλον ἰσόψυχον, ὁ ὁποῖος είλικρινὰ θὰ φροντίσῃ γιὰ σᾶς,

21διότι ὅλοι φροντίζουν γιὰ τὰ δικά τους συμφέροντα καὶ ὄχι τοῦ Χριστοῦ
Ἰησοῦ.

22Ξέρετε τὴν δοκιμασμένην ἀξίαν του, διότι σὰν παιδὶ μὲ τὸν πατέρα του
ὑπηρέτησε μαζί μου είς τὸ εὐαγγέλιον.

23Αὐτὸν λοιπόν, ἐλπίζω νὰ στείλω, ἀμέσως μόλις ἰδῶ τὴν ἔκβασιν τῆς
ὑποθέσεώς μου,

24ἔχω δὲ πεποίθησιν είς τὸν Κύριον ὅτι καὶ ἐγὼ ὁ ἴδιος γρήγορα θὰ ἔλθω.

Ὁ Ἐπαφρόδιτος

25Ἀλλ᾽ ἐθεώρησα ἀναγκαῖον νὰ στείλω σ᾽ ἐσᾶς τὸν Ἐπαφρόδιτον, τὸν
ἀδελφὸν καὶ συνεργάτην καὶ συστρατιώτην μου, δικόν σας δὲ ἀπεσταλμένον
καὶ βοηθὸν είς τὰς ἀνάγκας μου,

26ἐπειδὴ ὅλους σᾶς ἐποθοῦσε πάρα πολὺ καὶ ἦτο καταστενοχωρημένος, διότι
ἀκούσατε ὅτι εἶχε ἀσθενήσει.

27Πραγματικά, εἶχε ἀσθενήσει καὶ ἐκινδύνευσε νὰ πεθάνῃ ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς τὸν
ἐλέησε, καὶ ὄχι μόνον αὐτὸν ἀλλὰ καὶ ἐμὲ διὰ νὰ μὴ ἔχω μίαν λύπην ἐπάνω
σὲ ἄλλην.

28Τὸν στέλλω λοιπόν, ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον, διὰ νὰ χαρῆτε ποὺ θὰ τὸν
ἰδῆτε πάλιν, καὶ ἡ δική μου λύπη νὰ ἐλαττωθῇ.

29Δεχθῆτέ τον λοιπὸν ἐν Κυρίῳ μὲ μεγάλην χαράν, καὶ νὰ τιμᾶτε τέτοιους ἀνθρώπους,

30διότι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐπλησίασε μέχρι θανάτου, ριψοκινδυνεύσας τὴν ζωήν του, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπηρεσίας σας πρὸς ἐμέ.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 3

Μικρὴ ἡ ἀξία τῶν ἐξωτερικῶν προνομίων

1Κατὰ τὰ ἄλλα, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ. Τὸ νὰ σᾶς γράφω τὰ ἴδια πράγματα, είς ἐμὲ δὲν εἶναι βαρετόν, σ᾽ ἐσᾶς δὲ παρέχει ἀσφάλειαν.

2Προσέχετε ἀπὸ τὰ σκυλιά, προσέχετε ἀπὸ τοὺς κακοὺς ἐργάτας, προσέχετε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κόβουν τὴν σάρκα,

3διότι ἐμεῖς εἴμεθα οἱ ἀληθινοὶ περιτμημένοι, οἱ ὁποῖοι λατρεύομεν μὲ Πνεῦμα Θεοῦ καὶ καυχώμεθα διὰ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν καὶ δὲν στηρίζομεν τὴν ἐμπιστοσύνην μας είς τὴν σάρκα.

4Ἂν καὶ ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ ἔχω ἐμπιστοσύνην καὶ είς τὴν σάρκα. Ἐὰν νομίζῃ κανεὶς ὅτι μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνην είς τὴν σάρκα, περισσότερον μπορῶ ἐγώ.

5Τὴν ὀγδόην ἡμέραν περιτμήθηκα, κατάγομαι ἀπὸ τὸ Ἰσραηλιτικὸν γένος, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν, εἶμαι Ἑβραῖος ἀπὸ Ἑβραίους, ὡς πρὸς τὸν νόμον Φαρισαῖος,

6ὡς πρὸς τὸν ζῆλον διώκτης τῆς ἐκκλησίας, ὡς πρὸς τὴν δικαιοσύνην τοῦ νόμου ἐζοῦσα ἄμεμπτος.

Ὁ πόθος τοῦ Παύλου νὰ εἶναι ἕνα μὲ τὸν Χριστόν

7Αὐτὰ ὅμως ποὺ μοῦ ἦσαν κέρδη, τὰ ἔχω θεωρήσει ὡς ζημίαν ἕνεκα τοῦ Χριστοῦ.

8Καὶ μάλιστα θεωρῶ ὅτι εἶναι ὅλα ζημία ἕνεκα τῆς ὑπεροχῆς τῆς γνώσεως τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, χάριν τοῦ ὁποίου τὰ ἔχασα ὅλα καὶ τὰ θεωρῶ σκουπίδια, διὰ νὰ κερδίσω τὸν Χριστὸν

[9]καὶ νὰ βρεθῶ ἑνωμένος μαζί του, ἔχων δικαίωσιν προερχομένην ὄχι ἀπὸ τὴν τήρησιν τοῦ νόμου, ἀλλὰ ἐκείνην ποὺ δίδεται διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Χριστόν, τὴν δικαίωσιν ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν Θεὸν βάσει τῆς πίστεως·

[10]διὰ νὰ γνωρίσω αὐτὸν καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεώς του καὶ νὰ ἔχω συμμετοχὴν εἰς τὰ παθήματά του, συμμορφούμενος πρὸς τὸν θάνατόν του,

[11]μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ φθάσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν ἐκ τῶν νεκρῶν.

[12]Ὄχι ὅτι ἐπέτυχα ἤδη τὸν σκοπόν μου ἢ ὅτι ἔχω ἤδη γίνει τέλειος, ἀλλὰ τρέχω μήπως κάνω δικό μου ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς μὲ ἔκανε δικόν του.

[13]Ἀδελφοί, ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμη διὰ τὸν ἑαυτόν μου τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ ἔχω κάνει δικό μου, ἀλλ᾽ ἕνα πρᾶγμα κάνω: λησμονῶ τὰ παλαιὰ καὶ προχωρώντας πρὸς ἐκεῖνα ποὺ εἶναι ἐμπρός,

[14]τρέχω πρὸς τὸ τέρμα, πρὸς τὸ βραβεῖον τῆς ἐπουρανίου κλήσεως τοῦ Θεοῦ διὰ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

[15]Ὅσοι λοιπὸν εἴμεθα τέλειοι, ἂς σκεπτώμεθα κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ἐὰν σεῖς σκέπτεσθε κατά τι διαφορετικά, ὁ Θεὸς θὰ σᾶς φανερώσῃ καὶ αὐτό.

[16]Μόνον, ἐκεῖ ὅπου ἐφθάσαμεν, ἂς ἀκολουθοῦμε τὸν ἴδιον κανόνα καὶ ἂς ἔχωμεν τὰ ἴδια φρονήματα.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου πρὸς μίμησιν

[17]Μιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ ἀκολουθεῖτε τὸ παράδειγμα ἐκείνων ποὺ φέρονται κατὰ τὸ δικό μας πρότυπον, ὅπως τὸ ἔχετε.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ

[18]Διότι πολλοί, διὰ τοὺς ὁποίους συχνὰ σᾶς ἐμίλησα, τώρα δὲ καὶ μὲ δάκρυα τοὺς ἀναφέρω, φέρονται σὰν ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ,

[19]τῶν ὁποίων τὸ τέλος θὰ εἶναι ἡ ἀπώλεια, ὁ θεός τους εἶναι ἡ κοιλιά, καυχῶνται διὰ τὴν καταισχύνην τους, ἡ σκέψις τους εἶναι εἰς τὰ γήϊνα πράγματα.

20Ἡ πατρίδα ὅμως ἡ δική μας εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀπ᾽ ὅπου καὶ
περιμένομεν Σωτῆρα τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν,

21ὁ ὁποῖος θὰ μεταμορφώσῃ τὸ ταπεινόν μας σῶμα, ὥστε νὰ λάβῃ τὴν ἴδια
μορφὴ πρὸς τὸ ἔνδοξον σῶμά του, μὲ τὴν δύναμιν μὲ τὴν ὁποίαν δύναται καὶ
νὰ ὑποτάξῃ τὰ πάντα εἰς τὸν ἑαυτόν του.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ 4

Προτροπαί

1Ὥστε ἀδελφοί μου, ἀγαπητοὶ καὶ ποθητοί, χαρά μου καὶ στεφάνι μου, ἔτσι
νὰ στέκεσθε σταθεροὶ εἰς τὸν Κύριον, ἀγαπητοί.

2Παρακαλῶ τὴν Εὐωδίαν καὶ παρακαλῶ τὴν Συντύχην νὰ ἔχουν τὸ ἴδιο
φρόνημα ἐν Κυρίῳ.

3Ναί, παρακαλῶ καὶ σέ, σύντροφε γνήσιε, νὰ τὰς βοηθήσῃς, διότι
συναγωνίσθηκαν μαζί μου εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ εὐαγγελίου, μαζὶ καὶ μὲ τὸν
Κλήμεντα καὶ τοὺς λοιποὺς συνεργάτας μου, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα εἶναι εἰς
τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς.

4Χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε! Ἐπαναλαμβάνω, χαίρετε!

5Ἡ ἐπιείκειά σας ἂς γίνῃ γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Κύριος εἶναι
πλησίον.

6Μὴ μεριμνᾶτε γιὰ τίποτε, ἀλλὰ γιὰ κάθε τι ἂς γίνωνται γνωστὰ τὰ αἰτήματά
σας εἰς τὸν Θεὸν διὰ προσευχῆς καὶ δεήσεως μὲ εὐχαριστίαν.

7Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε σκέψιν, θὰ φρουρήσῃ τὶς καρδιές
σας καὶ τὶς σκέψεις σας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

8Τέλος, ἀδελφοί, ὅσα εἶναι ἀληθινά, ὅσα σεμνά, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνά, ὅσα
ἀγαπητά, ὅσα ἔχουν καλὴν φήμην, οἱαδήποτε ἀρετὴ ἢ οἱοσδήποτε ἔπαινος,
αὐτὰ νὰ σκέπτεσθε.

9Αὐτὰ ποὺ ἐμάθατε καὶ παραλάβατε καὶ ἀκούσατε καὶ εἴδατε σ᾽ ἐμέ, αὐτὰ νὰ
κάνετε καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θὰ εἶναι μαζί σας.

Εὐγνωμοσύνη τοῦ Παύλου διὰ τὴν καλωσύνην τῶν Φιλιππησίων

10Μεγάλην χαρὰν ἐν Κυρίῳ ἐδοκίμασα, διότι τώρα ἐπὶ τέλους ἄνθησε πάλιν τὸ ἐνδιαφέρον σας δι᾽ ἐμέ· καὶ προηγουμένως εἴχατε ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ σᾶς ἔλειπε ἡ εὐκαιρία νὰ τὸ ἐκδηλώσετε.

11Δὲν ἐννοῶ ὅτι στεροῦμαι, διότι ἐγὼ ἔμαθα νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος εἰς ὅ, τι ἔχω.

12Ξέρω νὰ ζῶ μὲ στέρησιν, ξέρω νὰ ζῶ καὶ μὲ ἀφθονίαν· εἰς κάθε περίστασιν καὶ εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις ἔχω μάθει τὸ μυστικό, καὶ νὰ εἶμαι χορτασμένος καὶ νὰ πεινῶ, καὶ νὰ ἔχω ἀφθονίαν καὶ νὰ στεροῦμαι.

13Ὅλα ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὰ κάνω διὰ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ δυναμώνει.

14Ἀλλὰ καλὰ ἐκάνατε ποὺ ἐγίνατε συμμέτοχοι εἰς τὴν θλῖψίν μου.

15Ξέρετε καὶ σεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἔργου τοῦ εὐαγγελίου, ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, καμμιὰ ἐκκλησία δὲν ἐπεκοινώνησε μαζί μου εἰς τὸ νὰ δίνῃ ὑλικὰ καὶ νὰ παίρνῃ πνευματικά, παρὰ μόνον σεῖς,

16διότι καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, καὶ μιὰ καὶ δυὸ φορές, ἐστείλατε βοήθειαν διὰ τὰς ἀνάγκας μου.

17Ὄχι ὅτι ζητῶ τὸ δῶρον ἀλλὰ ζητῶ τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον προκύπτει ὅλο καὶ περισσότερον διὰ λογαριασμόν σας.

18Ἔχω ὅ, τι μοῦ χρειάζεται καὶ περισσότερον ἀκόμη· εἶμαι γεμᾶτος τώρα ποὺ ἔλαβα ἀπὸ τὸν Ἐπαφρόδιτον τὴν προσφοράν σας, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν εὐπρόσδεκτη, εὐάρεστη εἰς τὸν Θεόν.

19Ὁ δὲ Θεός μου θὰ καλύψῃ κάθε ἀνάγκην σας, σύμφωνα πρὸς τὸν ἔνδοξον πλοῦτόν του ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

20Εἰς δὲ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μας ἂς εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Χαιρετισμός

21Χαιρετῆστε κάθε ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Σᾶς χαιρετοῦν οἱ ἀδελφοί, οἱ ὁποῖοι εἶναι μαζί μου.

22Σᾶς χαιρετοῦν ὅλοι οἱ ἅγιοι, ἰδίως ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι μεταξὺ τῶν οἰκιακῶν
τοῦ Καίσαρος.

23Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Παῦλος, ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός,

2πρὸς τοὺς ἁγίους καὶ πιστοὺς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ, ποὺ εἶναι εἰς τὰς Κολοσσάς· χάρις νὰ εἶναι σ᾿ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα μας καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Εὐχαριστία καὶ προσευχή

3Εὐχαριστοῦμεν πάντοτε τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ γιὰ σᾶς, ὅταν προσευχώμεθα,

4διότι ἀκούσαμε τὴν πίστιν σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀγάπην σας, τὴν ὁποίαν ἔχετε πρὸς ὅλους τοὺς ἁγίους,

5ἕνεκα τῆς ἐλπίδος, ἡ ὁποία εἶναι ἀποταμιευμένη γιὰ σᾶς εἰς τοὺς οὐρανούς, περὶ τῆς ὁποίας ἀκούσατε προηγουμένως κατὰ τὸ κήρυγμα τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου,

6τὸ ὁποῖον ἦλθε σ᾿ ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ φέρει καρποὺς καὶ αὐξάνει, ὅπως καὶ μεταξύ σας, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἀκούσατε καὶ ἐγνωρίσατε ἀληθινὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

7Ἔτσι τὴν ἐμάθατε ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν Ἐπαφρᾶν, τὸν σύνδουλόν μας, ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ Χριστοῦ πρὸς χάριν σας,

8ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἔκανε γνωστὴν τὴν ἐν Πνεύματι ἀγάπην σας.

9Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς, ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ τὸ ἀκούσαμε δὲν ἐπαύσαμε νὰ προσευχώμεθα γιὰ σᾶς καὶ νὰ παρακαλοῦμεν νὰ λάβετε τελείαν γνῶσιν τοῦ θελήματός του μὲ ὅλην τὴν σοφίαν καὶ πνευματικὴν σύνεσιν,

10ὥστε νὰ ζῆτε κατὰ τρόπον ἄξιον πρὸς τὸν Κύριον καὶ νὰ ἀρέσετε εἰς αὐτὸν καθ᾿ ὅλα, φέροντες ὡς καρπὸν κάθε εἴδους καλὰ ἔργα καὶ αὐξάνοντες εἰς ἀκριβῆ γνῶσιν περὶ τοῦ Θεοῦ.

11Προσευχόμεθα νὰ δυναμωθῆτε είς κάθε δύναμιν, σύμφωνα πρὸς τὴν ἔνδοξον
παντοδυναμίαν του, διὰ νὰ δείχνετε ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν είς τὸ κάθε
τι,

12καὶ νὰ εὐχαριστῆτε μὲ χαρὰν τὸν Πατέρα, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔκανε ἱκανοὺς νὰ
ἔχωμεν μερίδα είς τὴν κληρονομίαν τῶν ἁγίων είς τὴν σφαῖραν τοῦ φωτός·

13ὁ ὁποῖος μᾶς ἔσωσε ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκότους καὶ μᾶς μετέφερε είς τὴν
βασιλείαν τοῦ ἀγαπητοῦ του Υἱοῦ.

14Δι᾽ αὐτοῦ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν.

Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ

15Αὐτὸς εἶναι είκὼν τοῦ ἀοράτου Θεοῦ, πρωτότοκος ὅλων τῶν
δημιουργημάτων,

16διότι δι᾽ αὐτοῦ ἐδημιουργήθησαν τὰ πάντα, τὰ ἐπουράνια καὶ τὰ ἐπίγεια, τὰ
ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι.
Τὰ πάντα δι᾽ αὐτοῦ καὶ δι᾽ αὐτὸν ἔχουν δημιουργηθῆ.

17Αὐτὸς ὑπάρχει πρὶν ἀπὸ ὅλα καὶ ὅλα δι᾽ αὐτοῦ συγκρατοῦνται είς τὴν
ὕπαρξιν.

18Καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ τοῦ σώματος, δηλαδὴ τῆς ἐκκλησίας. Εἶναι ἡ
ἀρχή, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, διὰ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ πρῶτος είς ὅλα,

19διότι είς αὐτὸν εὐαρεστήθηκε νὰ κατοικήσῃ ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ,

20καὶ δι᾽ αὐτοῦ νὰ συμφιλιώσῃ μετὰ τοῦ ἑαυτοῦ του τὰ πάντα, τόσον τὰ
ἐπίγεια, ὅσον καὶ τὰ ἐπουράνια, ἀφοῦ ἔφερε τὴν εἰρήνην μὲ τὸ αἷμα τοῦ
σταυροῦ του.

21Καὶ σεῖς κάποτε ἤσαστε ἀποξενωμένοι καὶ ἐχθρικῆς διαθέσεως, καὶ τὰ ἔργα
σας ἦσαν πονηρά,

22ἀλλὰ τώρα ὁ Θεὸς μὲ τὸ σάρκινον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σᾶς συμφιλίωσε διὰ
τοῦ θανάτου του, διὰ νὰ σᾶς παρουσιάσῃ ἐνώπιόν του ἁγίους, χωρὶς καμμίαν
κηλῖδα καὶ κατηγορίαν,

23ἀρκεῖ νὰ ἐξακολουθήσετε νὰ μένετε εἰς τὴν πίστιν, θεμελιωμένοι καὶ σταθεροί, χωρὶς νὰ μετακινῆσθε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα ποὺ προσφέρεται εἰς τὸ εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον ἀκούσατε καὶ τὸ ὁποῖον ἐκηρύχθηκε εἰς ὅλα τὰ δημιουργήματα ὑπὸ τὸν οὐρανόν, τοῦ ὁποίου εὐαγγελίου ἐγὼ ὁ Παῦλος ἔγινα ὑπηρέτης.

Ἡ συμμετοχὴ τοῦ Παύλου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ

24Τώρα χαίρω δι᾽ ὅσα ὑποφέρω πρὸς χάριν σας καὶ συμπληρώνω εἰς τὴν σάρκα μου ἐκεῖνο ποὺ λείπει εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, πρὸς χάριν τοῦ σώματός του, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἐκκλησία,

25τῆς ὁποίας ἐγὼ ἔγινα ὑπηρέτης, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν ποὺ μοῦ ἐδόθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν γιὰ σᾶς, νὰ ἐκτελέσω εἰς τὴν ἐντέλειαν τὸ κήρυγμα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ,

26τὸ μυστήριον ποὺ ἦτο κρυμμένον ἐπὶ αἰῶνας καὶ ἐπὶ γενεάς, τώρα δὲ ἐφανερώθηκε εἰς τοὺς ἁγίους του.

27Εἰς αὐτοὺς ἠθέλησε ὁ Θεὸς νὰ κάνῃ γνωστὸν πόσον μεγάλος εἶναι ὁ ἔνδοξος πλοῦτος τοῦ μυστηρίου τούτου εἰς τοὺς ἐθνικούς, δηλαδὴ ὁ Χριστὸς μέσα σας, ἡ ἐλπίδα τῆς δόξης.

28Αὐτὸν ἐμεῖς κηρύττομεν, καὶ συμβουλεύομεν κάθε ἄνθρωπον καὶ διδάσκομεν κάθε ἄνθρωπον μὲ ὅλην τὴν σοφίαν, διὰ νὰ παρουσιάσωμεν κάθε ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

29Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν καὶ κοπιάζω ἀγωνιζόμενος μὲ τὴν ἐνέργειάν του, ἡ ὁποία ἐνεργεῖ μέσα μου μὲ δύναμιν.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 2

1Θέλω νὰ ξέρετε τί μεγάλον ἀγῶνα διεξάγω γιὰ σᾶς καὶ δι᾽ ὅσους εἶναι εἰς τὴν Λαοδίκειαν καὶ δι᾽ ὅλους ὅσοι δὲν ἔχουν ἰδῆ τὸ πρόσωπόν μου,

2διὰ νὰ ἐνθαρρυνθοῦν οἱ καρδιές τους, ἑνωμένοι μὲ ἀγάπην εἰς πλουσίαν κατανόησιν, εἰς πλήρη γνῶσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ,

3εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι κρυμμένοι ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως.

Ἕνωσις μὲ τὸν Χριστὸν καὶ προφύλαξις ἀπὸ τὴν ψευδῆ σοφίαν

4Λέγω δὲ αὐτό, διὰ νὰ μὴ σᾶς παραπλανήσῃ κανεὶς μὲ ἔντεχνα λόγια,

5διότι, ἂν καὶ κατὰ τὸ σῶμα εἶμαι ἀπών, εἶμαι ὅμως μαζί σας μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ χαίρω ποὺ βλέπω τὴν τάξιν καὶ τὴν σταθερότητα τῆς πίστεώς σας εἰς τὸν Χριστόν.

6Ὅπως λοιπὸν παραλάβατε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἔτσι νὰ ζῆτε ἐν αὐτῷ,

7ριζωμένοι καὶ οἰκοδομούμενοι ἐν αὐτῷ, καὶ σταθεροὶ εἰς τὴν πίστιν καθὼς ἐδιδαχθήκατε, ξεχειλίζοντες ἀπὸ εὐχαριστίας.

8Προσέχετε μήπως σᾶς παρασύρῃ κανεὶς μὲ τὴν φιλοσοφίαν καὶ μὲ κούφια ἀπατηλὰ πράγματα, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ ὄχι κατὰ Χριστόν,

9διότι εἰς αὐτὸν κατοικεῖ ὁλόκληρον τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος ἐν σωματικῇ μορφῇ.

10Καὶ ἐν αὐτῷ εἶσθε πλήρεις· αὐτὸς εἶναι ἡ Κεφαλὴ κάθε ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας.

11Ἐν αὐτῷ ἐπίσης ἔχετε περιτμηθῆ, ὄχι μὲ περιτομὴν καμωμένην μὲ χέρια ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀποβολῆς τοῦ σαρκίνου σώματος, δηλαδὴ μὲ τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ,

12καὶ ἐνταφιασθήκατε μαζί του κατὰ τὸ βάπτισμα, κατὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀναστηθήκατε μαζί του διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

13Ἀκόμη ὅταν ἤσαστε νεκροὶ ἕνεκα τῶν ἁμαρτιῶν σας καὶ τοῦ ὅτι ἤσαστε ἀπερίτμητοι, σᾶς ἐζωοποίησε μαζὶ μὲ αὐτὸν καὶ μᾶς συγχώρησε ὅλας τὰς ἁμαρτίας μας·

14ἀκύρωσε τὸ χρεωστικόν μας ἔγγραφον μὲ τὰς διατάξεις του, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐναντίον μας· τὸ ἐπῆρε ἀπὸ τὸ μέσον καὶ τὸ ἐκάρφωσε εἰς τὸν

σταυρόν·[15]ἀπεγύμνωσε δι᾽ αὐτοῦ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας καὶ τὰς διεπόμπευσε δημοσίᾳ, σύρων αὐτὰς είς τὴν θριαμβευτικὴν πομπήν του.

[16]Κανεὶς λοιπόν, ἂς μὴ σᾶς κρίνῃ διὰ φαγητὸν ἢ ποτὸν ἢ σχετικῶς μὲ ἑορτὴν ἢ πρωτομηνιὰ ἢ τὰ Σάββατα,

[17]τὰ ὁποῖα εἶναι σκιὰ τῶν μελλόντων, ἐνῷ ἡ ούσία βρίσκεται είς τὸν Χριστόν.

[18]Κανεὶς ἂς μὴ σᾶς στερήσῃ τὸ βραβεῖον, ἀρεσκόμενος είς δῆθεν ταπεινοφροσύνην καὶ λατρείαν τῶν ἀγγέλων, ἐρευνῶν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν εἶδε, ὑπερηφανευόμενος χωρὶς λόγον ἀπὸ τὸν κοσμικόφρονα νοῦν του,

[19]καὶ ὁ ὁποῖος δὲν κρατιέται ἀπὸ τὴν Κεφαλήν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ ὅλον σῶμα, τρεφόμενον καὶ συνδεόμενον διὰ τῶν ἀρθρώσεων καὶ τῶν νεύρων, αὐξάνει μὲ αὔξησιν ποὺ δίνει ὁ Θεός.

[20]Ἐὰν λοιπὸν ἐπεθάνατε μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸν ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, διατί, σὰν νὰ ἐζούσατε τὴν ζωὴν τοῦ κόσμου, ὑποβάλλεσθε είς παραγγέλματα:

[21]«Μὴ ἀγγίξῃς, μὴ γευθῇς, μὴ θίξῃς»;

[22]— ὅλα αὐτὰ ἀναφέρονται σὲ πράγματα τὰ ὁποῖα διὰ τῆς χρήσεως φθείρονται — κατὰ τὰς ἐντολὰς καὶ τὰς διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων.

[23]Αὐτὰ ἔχουν κάποιαν ἐμφάνισιν σοφίας, ἡ ὁποία συνίσταται είς μίαν θρησκείαν ἰδίας ἀρεσκείας, αὐτοταπείνωσιν καὶ περιφρόνησιν τοῦ σώματος, δὲν ἔχουν ὅμως καμμίαν ἀξίαν διὰ τὴν καταπολέμησιν τοῦ σαρκικοῦ φρονήματος.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 3

Αἱ συνέπειαι τῆς συναναστάσεως μὲ τὸν Χριστόν

[1]Ἐὰν λοιπὸν ἔχετε ἀναστηθῆ μαζὶ μὲ τὸν Χριστόν, νὰ ζητᾶτε ὅσα εἶναι ἐπάνω, ὅπου ὁ Χριστὸς κάθεται εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ,

[2]νὰ σκέπτεσθε τὰ πράγματα ἐκεῖ ἐπάνω καὶ ὄχι τὰ ἐπίγεια.

[3]Διότι ἔχετε πεθάνει καὶ ἡ ζωή σας εἶναι κρυμμένη μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸν είς τὸν Θεόν.

[4]Ὅταν ὁ Χριστός, ποὺ εἶναι ἡ ζωή μας, φανερωθῇ, τότε καὶ σεῖς θὰ φανερωθῆτε μαζί του δοξασμένοι.

[5]Νεκρώσατε λοιπὸν ὅ, τι γήϊνον εἶναι μέσα σας, δηλαδὴ τὴν πορνείαν, τὴν ἀκαθαρσίαν, τὸ πάθος, τὴν κακὴν ἐπιθυμίαν καὶ τὴν πλεονεξίαν, ἡ ὁποία εἶναι είδωλολατρεία,

[6]ἕνεκα τῶν ὁποίων ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπάνω είς τοὺς ἀπειθεῖς ἀνθρώπους.

[7]Αὐτὰ ἀκολουθούσατε καὶ σεῖς κάποτε, ὅταν ἐζούσατε αὐτὴν τὴν ζωήν.

[8]Ἀλλὰ τώρα ἀποβάλατε καὶ σεῖς ὅλα αὐτά, τὴν ὀργήν, τὸν θυμόν, τὴν κακίαν, τὴν δυσφήμησιν, τὴν αἰσχρολογίαν τοῦ στόματος.

[9]Μὴ λέτε ψέμματα ὁ ἕνας είς τὸν ἄλλον, ἀφοῦ ἔχετε ἀποβάλει τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ τὰς πράξεις του,

[10]καὶ ἔχετε ἐνδυθῆ τὸν νέον, ὁ ὁποῖος ἀνανεοῦται είς ἐπίγνωσιν κατὰ τὴν είκόνα τοῦ Δημιουργοῦ του.

[11]Τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτμημένος καὶ ἀπερίτμητος, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶναι τὰ πάντα καὶ είς πάντας.

[12]Ἐνδυθῆτε λοιπόν, σὰν ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἅγιοι καὶ ἀγαπημένοι, φιλευσπλαγχνίαν, ἀγαθότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν,

[13]ἀνεχόμενοι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ συγχωροῦντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐὰν ἔχῃ κανεὶς παράπονον ἐναντίον ἄλλου. Ὅπως καὶ ὁ Χριστὸς σᾶς συγχώρησε, ἔτσι καὶ σεῖς.

[14]Ἐπάνω δὲ ἀπ᾽ ὅλα αὐτὰ νὰ ἐνδυθῆτε τὴν ἀγάπην, ἡ ὁποία εἶναι σύνδεσμος τῆς τελειότητος.

[15]Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχετε καλεσθῇ σὰν ἕνα σῶμα, ἂς κυριαρχῇ εἰς τὶς καρδιές σας καὶ νὰ γίνεσθε εὐγνώμονες.

[16]Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ νὰ κατοικῇ μέσα σας πλούσια, διδάσκοντες καὶ συμβουλεύοντες ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ πᾶσαν σοφίαν, μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ᾠδὰς πνευματικάς, μὲ καρδιὰ γεμάτη εὐγνωμοσύνην, ψάλλοντες εἰς τὸν Κύριον.

[17]Καὶ κάθε τι ποὺ κάνετε μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον, ὅλα νὰ τὰ κάνετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, εὐχαριστοῦντες τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα δι᾽ αὐτοῦ.

Χριστιανικὴ οἰκογενειακὴ ζωὴ

[18]Αἱ γυναῖκες, νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἄνδρας σας, καθὼς πρέπει ἐν Κυρίῳ.

[19]Οἱ ἄνδρες, νὰ ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκάς σας καὶ μὴ παροργίζεσθε ἐναντίον των.

[20]Τὰ παιδιά, νὰ ὑπακούετε εἰς τοὺς γονεῖς σας καθ᾽ ὅλα, διότι αὐτὸ εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον.

[21]Οἱ πατέρες, μὴ ἐξοργίζετε τὰ παιδιά σας, διὰ νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται.

[22]Οἱ δοῦλοι, νὰ ὑπακούετε καθ᾽ ὅλα εἰς τοὺς κυρίους σας τοῦ κόσμου αὐτοῦ, ὄχι γιὰ τὰ μάτια, ὅπως κάνουν ὅσοι θέλουν νὰ φανοῦν ἀρεστοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ εἰλικρίνειαν τῆς καρδιᾶς, φοβούμενοι τὸν Θεόν.

[23]Καὶ ὅ, τι κάνετε, νὰ τὸ κάνετε μὲ τὴν ψυχήν σας, σὰν ἐργασίαν πρὸς τὸν Κύριον καὶ ὄχι πρὸς τοὺς ἀνθρώπους,

[24]γνωρίζοντες ὅτι ἀπὸ τὸν Κύριον θὰ πάρετε ὡς ἀνταμοιβὴν τὴν κληρονομίαν, διότι ὁ Κύριος Χριστὸς εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὑπηρετεῖτε.

[25]Ἀλλ᾽ ὅποιος κάνει τὸ κακὸ θὰ λάβῃ ἀνάλογα πρὸς τὸ κακὸ ποὺ ἔκανε καὶ δὲν ὑπάρχει προσωποληψία.

ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ 4

[1]Οἱ κύριοι, νὰ δίνετε τὸ δίκαιον καὶ τὸ ἴσον εἰς τοὺς δούλους σας, γνωρίζοντες ὅτι καὶ σεῖς ἔχετε Κύριον εἰς τοὺς οὐρανούς.

2Εἰς τὴν προσευχὴν νὰ ἐπιμένετε σταθερά, καὶ νὰ γρηγορῆτε εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριστίαν,

3νὰ προσεύχεσθε δὲ συγχρόνως καὶ γιὰ μᾶς, διὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς πόρτα τοῦ λόγου, διὰ νὰ κηρύξωμεν τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ εἶμαι εἰς τὴν φυλακήν,

4ὥστε νὰ φανερώσω αὐτὸ καθὼς πρέπει νὰ τὸ πῶ.

5Συμπεριφέρεσθε πρὸς τοὺς ἔξω μὲ σοφίαν, ἐπωφελούμενοι τοῦ χρόνου ποὺ ἔχετε.

6Ὁ λόγος σας νὰ εἶναι πάντοτε μὲ χάριν, ἀρτυμένος μὲ ἁλάτι, καὶ νὰ ξέρετε πῶς πρέπει νὰ ἀπαντᾶτε εἰς τὸν καθένα.

Προσωπικοὶ χαιρετισμοὶ καὶ ἐπίλογος

7Ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ ἐμὲ θὰ σᾶς τὰ γνωρίσῃ ὁ Τυχικός, ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ,

8τὸν ὁποῖον ἔστειλα σ᾽ ἐσᾶς δι᾽ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν σκοπόν, διὰ νὰ μάθῃ νέα σας καὶ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνῃ.

9Θὰ εἶναι μαζί του ὁ Ὀνήσιμος, ὁ πιστὸς καὶ ἀγαπητὸς ἀδελφός, ὁ ὁποῖος εἶναι συμπατριώτης σας. Αὐτοὶ θὰ σᾶς πληροφορήσουν πῶς ἔχουν τὰ πράγματα ἐδῶ.

10Σᾶς χαιρετᾶ ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ ὁποῖος εἶναι μαζί μου εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ὁ Μᾶρκος ὁ ἀνηψιὸς τοῦ Βαρνάβα — διὰ τὸν ὁποῖον ἐλάβατε ἤδη ἐντολάς, ἐὰν ἔλθῃ σ᾽ ἐσᾶς, νὰ τὸν δεχθῆτε —

11καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὁ καλούμενος Ἰοῦστος. Αὐτοὶ εἶναι οἱ μόνοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους χριστιανούς, ποὺ ἔγιναν συνεργάται μου διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ μοῦ ἐστάθηκαν παρηγοριά.

12Σᾶς χαιρετᾶ ὁ Ἐπαφρᾶς, ὁ συμπατριώτης σας. Εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος πάντοτε ἀγωνίζεται γιὰ σᾶς εἰς τὰς προσευχάς του, διὰ νὰ σταθῆτε τέλειοι καὶ πλήρεις εἰς ὅλον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

13Διότι ὁμολογῶ δι᾽ αὐτόν, ὅτι δείχνει πολὺν ζῆλον γιὰ σᾶς καὶ δι᾽ ὅσους
βρίσκονται είς τὴν Λαοδίκειαν καὶ είς τὴν Ἱεράπολιν.

14Σᾶς χαιρετᾶ ὁ Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητός, καὶ ὁ Δημᾶς.

15Χαιρετῆστε τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ βρίσκονται είς τὴν Λαοδίκειαν, καὶ τὸν
Νυμφᾶν καὶ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ σπιτιοῦ του.

16Ὅταν διαβάσετε τὴν ἐπιστολήν, φροντίστε νὰ διαβασθῇ καὶ είς τὴν
ἐκκλησίαν τῶν Λαοδικέων καὶ νὰ διαβάσετε καὶ σεῖς τὴν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὴν
Λαοδίκειαν.

17Νὰ πῆτε είς τὸν Ἄρχιππον: «Πρόσεχε τὴν ὑπηρεσίαν ποὺ παρέλαβες ἐν
Κυρίῳ, διὰ νὰ τὴν ἐκπληρώνῃς».

18Ὁ χαιρετισμὸς γράφεται μὲ τὸ χέρι ἐμοῦ τοῦ Παύλου. Νὰ θυμᾶσθε ὅτι εἶμαι
φυλακισμένος. Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζί σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄ 1

Χαιρετισμὸς καὶ εὐχαριστία

1 Ὁ Παῦλος, ὁ Σιλουανὸς καὶ ὁ Τιμόθεος πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ Πατρὶ καὶ τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ· χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Πατέρα μας καὶ ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

2 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε δι᾽ ὅλους σας, ὅταν σᾶς ἀναφέρωμεν εἰς τὰς προσευχάς μας,

3 ἐνθυμούμενοι συνεχῶς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα μας ὅτι ἡ πίστις σας ἐκδηλώθηκε εἰς δρᾶσιν, ἡ ἀγάπη σας εἰς κόπους καὶ ἡ ἐλπίδα σας διὰ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς ὑπομονήν.

4 Γνωρίζομεν, ἀδελφοί, ἀγαπημένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, ὅτι ἔχετε ἐκλεγῆ,

5 διότι τὸ εὐαγγέλιον τὸ ὁποῖον ἐκηρύξαμεν ἦλθε σ᾽ ἐσᾶς, ὄχι μόνον μὲ λόγια ἀλλὰ καὶ μὲ δύναμιν καὶ μὲ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ μὲ πλήρη βεβαιότητα, γνωρίζετε δὲ πῶς ἐφερθήκαμε μεταξύ σας πρὸς χάριν σας.

6 Καὶ σεῖς ἐγίνατε μιμηταί μας καὶ τοῦ Κυρίου, διότι ἐδεχθήκατε τὸ κήρυγμα, μέσα σὲ πολλὴν θλῖψιν, μὲ χαρὰν ποὺ δίνει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα,

7 ὥστε νὰ γίνετε ὑπόδειγμα εἰς ὅλους ποὺ ἔγιναν πιστοὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν.

8 Διότι ἀπὸ σᾶς ἀντήχησε ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε τόπον ἔγινε γνωστὴ ἡ πίστις σας πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ ἀνάγκη νὰ ποῦμε ἐμεῖς τίποτε.

9 Διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἀναφέρουν γιὰ μᾶς, τί εἴδους ἐπίσκεψιν σᾶς ἐκάναμε καὶ πῶς ἐπιστρέψατε ἀπὸ τὰ εἴδωλα πρὸς τὸν Θεόν, ὥστε νὰ δουλεύετε Θεὸν ζωντανὸν καὶ ἀληθινόν,

10 καὶ νὰ ἀναμένετε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς τὸν Υἱόν του, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος μᾶς σώζει ἀπὸ τὴν ἐρχομένην ὀργήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄ 2

Ὁ Παῦλος ὑπεραμύνεται τοῦ ἱεραποστολικοῦ του ἔργου

1Σεῖς οἱ ἴδιοι βέβαια ξέρετε, ἀδελφοί, ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς μας σ᾽ ἐσᾶς δὲν ἔγινε εἰς μάτην,

2ἀλλ᾽ ἂν καὶ προηγουμένως εἴχαμε ὑποφέρει καὶ κακοποιηθῆ εἰς Φιλίππους, καθὼς ξέρετε, εἴχαμε τὸ θάρρος, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ μας, νὰ σᾶς κηρύξωμεν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ μὲ μεγάλον ἀγῶνα.

3Διότι ἡ προτροπή μας δὲν προήρχετο ἀπὸ πλάνην οὔτε ἀπὸ ἀνήθικον ἐλατήριον οὔτε ἀπὸ δόλον,

4ἀλλ᾽ ἐπειδὴ μᾶς ἔκρινε ὁ Θεὸς καταλλήλους διὰ νὰ μᾶς ἐμπιστευθῇ τὸ εὐαγγέλιον, διὰ τοῦτο μιλᾶμε, ὄχι διὰ νὰ γίνωμεν ἀρεστοὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀλλ᾽ εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος ἐξετάζει τὶς καρδιές μας.

5Καθὼς ξέρετε, ποτὲ δὲν ἤλθαμε μὲ λόγια κολακευτικά, οὔτε μὲ ὑστεροβουλίαν πλεονεξίας, ὁ Θεὸς εἶναι μάρτυς,

6οὔτε ἐζητήσαμεν τιμὰς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε ἀπὸ σᾶς οὔτε ἀπὸ ἄλλους,

7ἂν καὶ μπορούσαμε, σὰν ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἔχωμεν ἀπαιτήσεις. Ἀλλὰ ἤμαστε στοργικοὶ μεταξύ σας, ὅπως μιὰ μητέρα περιθάλπει τὰ παιδιά της.

8Μὲ τέτοιαν θερμὴν ἀγάπην πρὸς ἐσᾶς, εἴχαμε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς μεταδώσωμεν, ὄχι μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἀλλὰ καὶ τοὺς ἑαυτούς μας, διότι μᾶς ἔχετε γίνει ἀγαπητοί.

9Θυμηθῆτε λοιπόν, ἀδελφοί, τὸν κόπον μας καὶ τὸν μόχθον, διότι νύχτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνωμεν κανένα ἀπὸ σᾶς, σᾶς ἐκηρύξαμεν τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.

10Σεῖς καὶ ὁ Θεὸς εἶσθε μάρτυρες πόσον ἁγία, δικαία καὶ ἄψογη ὑπῆρξε ἡ συμπεριφορά μας πρὸς ἐσᾶς ποὺ πιστεύετε.

11Ξέρετε ὅτι ἐφερθήκαμε στὸν καθένα ἀπὸ σᾶς, καθὼς φέρεται ἕνας πατέρας στὰ παιδιά του,

[12]καὶ σᾶς προτρέπαμε, σᾶς ἐνθαρρύναμε καὶ σᾶς ἐξωρκίζαμε, νὰ ζῆτε κατὰ τρόπον ἄξιον πρὸς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος σᾶς καλεῖ εἰς τὸ βασίλειόν του καὶ τὴν δόξαν του.

Διωγμός

[13]Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς συνεχῶς εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεόν, διότι ὅταν ἐλάβατε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον ἀκούσατε ἀπὸ μᾶς, τὸν ἐδεχθήκατε ὄχι σὰν λόγον ἀνθρώπων, ἀλλά, καθὼς εἶναι ἀληθινά, σὰν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος καὶ φέρει ἀποτελέσματα σ᾽ ἐσᾶς ποὺ πιστεύετε.

[14]Σεῖς, ἀδελφοί, ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγμα τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ποὺ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, διότι ἐπάθατε καὶ σεῖς τὰ ἴδια ἀπὸ τοὺς ὁμοεθνεῖς σας καθὼς καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους,

[15]οἱ ὁποῖοι καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν ἐσκότωσαν καὶ τοὺς προφήτας των, καὶ ἐμᾶς κατεδίωξαν καὶ εἰς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι ἀρεστοὶ καὶ εἶναι ἐνάντιοι πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,

[16]διότι μᾶς ἐμποδίζουν νὰ κηρύξωμεν εἰς τὰ ἔθνη διὰ νὰ σωθοῦν, καὶ ἔτσι πάντοτε γεμίζουν τὸ μέτρον τῶν ἁμαρτιῶν των. Ἔφθασεν ὅμως ἐπὶ τέλους ἡ ὀργὴ ἐπάνω τους.

Ἐνδιαφέρον τοῦ Παύλου διὰ τοὺς ἀναγνώστας του

[17]Ἀδελφοί, ὅταν ἐμείναμε ὀρφανοί, διότι ἀποχωρισθήκαμε ἀπὸ σᾶς προσωρινῶς, ἂν καὶ σᾶς εἴχαμε στὴν καρδιά μας, εἴχαμε ἀκόμη μεγαλύτερον πόθον νὰ ἰδοῦμε τὸ πρόσωπόν σας.

[18]Διὰ τοῦτο ἠθέλαμε νὰ ἔλθωμεν σ᾽ ἐσᾶς, ἐγὼ μὲν ὁ Παῦλος καὶ μιὰ καὶ δυὸ φορές, ἀλλὰ μᾶς ἐμπόδισε ὁ Σατανᾶς.

[19]Διότι ποιά εἶναι ἡ ἐλπίδα μας ἢ ἡ χαρὰ ἢ τὸ στεφάνι τῆς καυχήσεώς μας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ τὴν ἔλευσίν του, ἐὰν δὲν εἶσθε σεῖς;

[20]Ἀληθινά, σεῖς εἶσθε ἡ δόξα μας καὶ ἡ χαρά μας.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄ 3

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ Τιμοθέου

1Διὰ τοῦτο, ὅταν δὲν ἠμπορούσαμε νὰ ἀνθέξωμεν πλέον, ἀπεφασίσαμεν νὰ μείνωμεν μόνοι εἰς τὰς Ἀθήνας,

2καὶ ἐστείλαμεν τὸν Τιμόθεον, τὸν ἀδελφόν μας καὶ ὑπηρέτην τοῦ Θεοῦ καὶ συνεργάτην μας εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ σᾶς στηρίξῃ καὶ σᾶς ἐνθαρρύνῃ εἰς τὴν πίστιν σας,

3ὥστε νὰ μὴ κλονίζεται κανεὶς κατὰ τὰς θλίψεις αὐτάς. Διότι ξέρετε σεῖς οἱ ἴδιοι, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ κλῆρός μας.

4Καὶ ὅταν ἤμαστε μαζί σας, σᾶς προλέγαμε ὅτι θὰ ἔχωμεν θλίψεις, ὅπως καὶ ἔγινε, καθὼς ξέρετε.

5Διὰ τοῦτο καὶ ἐγώ, ἐπειδὴ δὲν ἠμποροῦσα νὰ ἀνθέξω πλέον, ἔστειλα διὰ νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς πίστεώς σας, μήπως σᾶς ἐπείραξε ὁ πειραστὴς καὶ ἀποβῇ εἰς μάτην ὁ κόπος μας.

6Ἀλλὰ τώρα ἦλθε ὁ Τιμόθεος ἀπὸ σᾶς καὶ μᾶς ἔφερε καλὲς εἰδήσεις διὰ τὴν πίστιν σας καὶ τὴν ἀγάπην σας. Μᾶς εἶπε ὅτι διατηρεῖτε ἀγαθὴν ἀνάμνησιν γιὰ μᾶς καὶ πάντοτε ποθεῖτε ζωηρὰ νὰ μᾶς ἰδῆτε, ὅπως καὶ ἐμεῖς σᾶς ποθοῦμεν.

7Καὶ ἔτσι, ἀδελφοί, εἰς ὅλην τὴν θλῖψίν μας καὶ τὴν στενοχώρια μας παρηγορηθήκαμε, λόγῳ τῆς πίστεώς σας,

8διότι τώρα πραγματικὰ ζοῦμε, ἐὰν σεῖς στέκεσθε σταθεροὶ εἰς τὸν Κύριον.

9Ποιάν, ἀλήθεια, εὐχαριστίαν μποροῦμε ν᾽ ἀνταποδώσωμεν εἰς τὸν Θεὸν γιὰ σᾶς, γιὰ ὅλην τὴν χαρὰν ποὺ αἰσθανόμεθα ἐξ αἰτίας σας ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόν μας,

10καθὼς νύχτα καὶ ἡμέραν προσευχόμεθα μὲ θέρμην νὰ ἰδοῦμε τὸ πρόσωπόν σας καὶ νὰ συμπληρώσωμεν ὅ, τι λείπει εἰς τὴν πίστιν σας;

11Εἴθε ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μας καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ κατευθύνῃ τὸν δρόμον μας πρὸς ἐσᾶς.

12Ἐσᾶς δὲ ὁ Κύριος νὰ σᾶς κάνῃ νὰ αὐξηθῆτε καὶ νὰ ξεχειλίσετε ἀπὸ ἀγάπην μεταξύ σας καὶ πρὸς ὅλους, ὅπως ἡ δική μας ἀγάπη πρὸς ἐσᾶς,

[13]ὥστε νὰ ἐνισχύσῃ τὶς καρδιές σας διὰ νὰ βρεθοῦν ἄψογοι εἰς ἁγιότητα ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα μας κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους του.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄ 4

Πρακτικὰ παραγγέλματα

[1]Κατὰ τὰ ἄλλα, ἀδελφοί, σᾶς παρακαλοῦμεν καὶ σᾶς προτρέπομεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καθὼς παραλάβατε ἀπὸ μᾶς τὸ πῶς πρέπει νὰ ζῆτε καὶ νὰ εἶσθε ἀρεστοὶ εἰς τὸν Θεόν, νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ ἀκόμη τελειότερα.

[2]Ξέρετε ποίας παραγγελίας σᾶς ἐδώσαμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

[3]Τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός σας, νὰ ἀπέχετε ἀπὸ τὴν πορνείαν,

[4]νὰ ξέρῃ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς νὰ χρησιμοποιῇ τὸ σῶμά του μὲ ἁγιασμὸν καὶ τιμήν,

[5]ὄχι διὰ παράφορα πάθη, ὅπως καὶ οἱ ἐθνικοὶ ποὺ δὲν ξέρουν τὸν Θεόν·

[6]νὰ μὴ ἁμαρτάνῃ καὶ ἐκμεταλλεύεται τὸν ἀδελφόν του εἰς τὰ ζητήματα αὐτά, διότι ὁ Κύριος θὰ εἶναι ὁ δίκαιος τιμωρὸς δι΄ ὅλα αὐτά, καθὼς καὶ σᾶς εἴπαμε καὶ ἐτονίσαμε προηγουμένως.

[7]Διότι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐκάλεσε δι΄ ἀκάθαρτον βίον ἀλλὰ δι΄ ἁγιασμόν.

[8]Ὅποιος λοιπὸν περιφρονεῖ αὐτά, δὲν περιφρονεῖ ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος καὶ σᾶς ἔδωσε τὸ Πνεῦμά του τὸ Ἅγιον.

[9]Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφούς, δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ σᾶς γράψω, διότι σεῖς οἱ ἴδιοι ἔχετε διδαχθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν ν΄ ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

[10]Πραγματικά, φέρεσθε κατ΄ αὐτὸν τὸν τρόπον πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς ποὺ βρίσκονται εἰς ὅλην τὴν Μακεδονίαν. Ἀλλὰ σᾶς προτρέπομεν, ἀδελφοί, νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ ἀκόμη περισσότερον·

11να φιλοδοξῆτε νὰ ἔχετε ἥσυχη ζωή, νὰ φροντίζετε διὰ τὰς δικάς σας ὑποθέσεις καὶ νὰ ἐργάζεσθε μὲ τὰ ἴδια σας τὰ χέρια, καθὼς σᾶς παραγγείλαμε,

12διὰ νὰ συμπεριφέρεσθε ἀξιοπρεπῶς πρὸς τοὺς ἔξω καὶ νὰ μὴν ἔχετε ἀνάγκην κανενός.

Ἡ ἀνάστασις τῶν πεθαμένων

13Δὲν θέλομεν, ἀδελφοί, νὰ ἀγνοῆτε ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνους ποὺ κοιμοῦνται, διὰ νὰ μὴ λυπῆσθε ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ ποὺ δὲν ἔχουν ἐλπίδα.

14Διότι ἐὰν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς πέθανε καὶ ἀναστήθηκε, ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ θὰ φέρῃ μαζί του ἐκείνους ποὺ κοιμήθηκαν.

15Διότι σᾶς λέγομεν ἐπὶ τῇ βάσει λόγου τοῦ Κυρίου τὰ ἑξῆς, ὅτι ἐμεῖς οἱ ζῶντες ποὺ θὰ παραμείνωμεν μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου, δὲν θὰ φθάσωμεν προτήτερα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ κοιμήθηκαν,

16διότι αὐτὸς ὁ Κύριος μὲ παράγγελμα, μὲ φωνὴν ἀρχαγγέλου καὶ μὲ σάλπιγγα Θεοῦ θὰ κατεβῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν καὶ πρῶτοι οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ θὰ ἀναστηθοῦν,

17ἔπειτα ἐμεῖς ὅσοι ζοῦμε, οἱ ὁποῖοι ἀπομένομεν, θὰ ἁρπαχθοῦμε μαζὶ μὲ αὐτοὺς μέσα σὲ νεφέλες πρὸς προϋπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ἔτσι θὰ εἴμεθα πάντοτε μὲ τὸν Κύριον.

18Ὥστε παρηγορεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ τὰ λόγια αὐτά.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Α΄ 5

Ἡ ἔλευσις τοῦ Κυρίου καὶ ἡ ἀνάγκη ἐγρηγόρσεως

1Ὡς πρὸς δὲ τοὺς χρόνους καὶ τοὺς καιρούς, ἀδελφοί, δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ σᾶς γράψω,

2διότι καὶ σεῖς οἱ ἴδιοι ξέρετε καλά, ὅτι ἡ Ἡμέρα τοῦ Κυρίου θὰ ἔλθῃ σὰν κλέφτης τὴν νύχτα.

3Ὅταν λέγουν, «Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια», τότε ἔρχεται ἐπάνω τους αἰφνίδια καταστροφή, ὅπως ὁ κοιλόπονος εἰς τὴν ἔγκυον, καὶ δὲν θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν.

4Σεῖς ὅμως, ἀδελφοί, δὲν ἀνήκετε εἰς τὸ σκοτάδι, διὰ νὰ σᾶς καταλάβῃ ξαφνικὰ ἡ ἡμέρα ἐκείνη σὰν κλέφτης.

5Ὅλοι σεῖς εἶσθε παιδιὰ φωτός, παιδιὰ ἡμέρας. Δὲν ἀνήκομεν εἰς τὴν νύχτα οὔτε εἰς τὸ σκοτάδι.

6Ὥστε λοιπόν, ἂς μὴ κοιμώμεθα ὅπως καὶ οἱ λοιποί, ἀλλ᾽ ἂς εἴμεθα ἄγρυπνοι καὶ νηφάλιοι.

7Οἱ κοιμώμενοι κοιμοῦνται τὴν νύχτα καὶ οἱ μέθυσοι μεθοῦν τὴν νύχτα.

8Ἀλλ᾽ ἐμεῖς ποὺ ἀνήκομεν εἰς τὴν ἡμέραν, ἂς εἴμεθα νηφάλιοι καὶ ἂς ἐνδυθοῦμε τὸν θώρακα τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, καὶ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας διὰ περικεφαλαίαν,

9διότι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς προώρισε δι᾽ ὀργὴν ἀλλὰ διὰ νὰ ἀποκτήσωμεν σωτηρίαν διὰ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

10ὁ ὁποῖος ἐπέθανε γιὰ μᾶς, ὥστε, εἴτε εἴμεθα ἄγρυπνοι εἴτε κοιμώμεθα, νὰ ζήσωμεν μαζί του.

11Διὰ τοῦτο, παρηγορεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ οἰκοδομεῖτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ὅπως καὶ κάνετε.

Διάφοροι προτροπαὶ καὶ ἐπίλογος

12Σᾶς παρακαλοῦμεν δέ, ἀδελφοί, νὰ ἀναγνωρίζετε ἐκείνους ποὺ κοπιάζουν μεταξύ σας καὶ εἶναι προϊστάμενοί σας ἐν Κυρίῳ καὶ σᾶς νουθετοῦν,

13καὶ νὰ ἔχετε πρὸς αὐτοὺς πολὺ μεγάλην ἐκτίμησιν καὶ ἀγάπην διὰ τὸ ἔργον τους. Νὰ ἔχετε μεταξύ σας εἰρήνην.

14Σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοί, νὰ νουθετῆτε τοὺς ἀτάκτους, νὰ παρηγορῆτε τοὺς ὀλιγόψυχους, νὰ βοηθᾶτε τοὺς ἀδύνατους, νὰ μακροθυμῆτε πρὸς ὅλους.

15Προσέχετε μήπως κανεὶς ἀποδώσῃ εἰς κάποιον κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ πάντοτε νὰ ἐπιδιώκετε νὰ κάνετε τὸ καλὸν καὶ μεταξύ σας καὶ πρὸς ὅλους.

16Πάντοτε χαίρετε,

17συνεχῶς προσεύχεσθε,

18διὰ κάθε τι νὰ εὐχαριστῆτε, διότι τοῦτο εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐσᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

19Τὸ Πνεῦμα μὴ τὸ σβήνετε·

20προφητείας μὴ περιφρονῆτε·

21ὅλα νὰ τὰ δοκιμάζετε καὶ νὰ κρατᾶτε ὅ, τι εἶναι καλόν.

22Νὰ εἶσθε μακρυὰ ἀπὸ κάθε εἶδος πονηροῦ.

23Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης νὰ σᾶς κάνῃ καθ᾽ ὁλοκληρίαν ἁγίους, καὶ ὁλόκληρον τὸ πνεῦμά σας καὶ ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα νὰ διατηρηθοῦν ἄμεμπτα κατὰ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

24Εἶναι ἀξιόπιστος ἐκεῖνος ποὺ σᾶς καλεῖ, αὐτὸς καὶ θὰ τὰ πραγματοποιήσῃ.

25Ἀδελφοί, προσεύχεσθε γιὰ μᾶς.

26Χαιρετῆστε ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς μὲ φίλημα ἅγιον.

27Σᾶς ἐξορκίζω εἰς τὸν Κύριον νὰ διαβασθῇ ἡ ἐπιστολὴ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ἀδελφούς.

28Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζί σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β΄

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β΄ 1

Χαιρετισμὸς καὶ εὐχαριστία

1Ὁ Παῦλος, ὁ Σιλουανὸς καὶ ὁ Τιμόθεος, πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων ἐν Θεῷ Πατρὶ ἡμῶν καὶ τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ·

2χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ είρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

3Πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε γιὰ σᾶς, ἀδελφοί, ὅπως ἁρμόζει, διότι αὐξάνει πολὺ ἡ πίστις σας καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη τοῦ καθενὸς πρὸς τοὺς ἄλλους μεταξὺ ὅλων σας,

4ὥστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ ὑπερηφανευώμεθα γιὰ σᾶς είς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὑπομονήν σας καὶ τὴν πίστιν καθ᾽ ὅλους τοὺς διωγμούς σας καὶ τὰς θλίψεις ποὺ ὑποφέρετε.

5Αὐτὸ εἶναι ἀπόδειξις τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ γίνετε ἄξιοι τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ ὑποφέρετε.

6Πραγματικά, εἶναι δίκαιον είς τὸν Θεὸν νὰ ἀνταποδώσῃ θλῖψιν είς ἐκείνους ποὺ σᾶς θλίβουν,

7σ᾽ ἐσᾶς δὲ ποὺ θλίβεσθε, ἀνακούφισιν, καὶ ἐπίσης σ᾽ ἐμᾶς, ὅταν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀποκαλυφθῇ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους τῆς δυνάμεώς του

8μέσα σὲ πυρίνην φλόγα, καὶ θὰ καταδικάσῃ ἐκείνους ποὺ δὲν ξέρουν Θεὸν καὶ δὲν ὑπακούουν είς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

9οἱ ὁποῖοι θὰ τιμωρηθοῦν μὲ αἰώνιον ὄλεθρον ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς δυνάμεώς του,

10ὅταν θὰ ἔλθῃ νὰ δοξασθῇ μεταξὺ τῶν ἁγίων του καὶ νὰ θαυμασθῇ κατ᾽ ἐκείνην τὴν Ἡμέραν μεταξὺ ὅλων ἐκείνων ποὺ ἔχουν πιστέψει, διότι ἡ μαρτυρία μας πρὸς ἐσᾶς ἔγινε πιστευτή.

11Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον καὶ προσευχόμεθα πάντοτε γιὰ σᾶς, ὥστε νὰ σᾶς κάνῃ ὁ Θεός μας ἀξίους τῆς κλήσεώς του καὶ νὰ ἐκπληρώσῃ διὰ τῆς δυνάμεώς του κάθε καλὴν ἐπιθυμίαν καὶ ἔργον πίστεως,

12διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ δι᾽ ὑμῶν καὶ σεῖς δι᾽ αὐτοῦ κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β΄ 2

Ἐσφαλμέναι ἀντιλήψεις περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου

1Ὅσον ἀφορᾷ, ἀδελφοί, τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν συνάντησίν μας μὲ αὐτόν,

2σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ μὴ σαλευθῆτε γρήγορα ἀπὸ τὴν ὀρθὴν κρίσιν, οὔτε νὰ θορυβηθῆτε, εἴτε διὰ πνεύματος εἴτε διὰ λόγου ἢ δι᾽ ἐπιστολῆς ποὺ νὰ προέρχεται δῆθεν ἀπὸ μᾶς καὶ νὰ σᾶς εἰδοποιῇ ὅτι ἔφθασε ἡ Ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

3Ἂς μὴ σᾶς ἐξαπατήσῃ κανεὶς κατὰ κανένα τρόπον, διότι δὲν θὰ ἔλθῃ ἡ Ἡμέρα ἐκείνη ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρῶτα ἡ ἀποστασία καὶ φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

4ὁ ὁποῖος ἐπαναστατεῖ καὶ σηκώνει τὸ κεφάλι ἐναντίον κάθε ὄντος ποὺ λέγεται Θεὸς ἢ λατρεύεται, ὥστε νὰ καθήσῃ σὰν Θεὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀξίωσιν ὅτι εἶναι αὐτὸς Θεός.

5Δὲν θυμᾶσθε ὅτι σᾶς τὰ ἔλεγα αὐτὰ ὅταν ἤμουν ἀκόμη μαζί σας;

6Καὶ τώρα ξέρετε ἐκεῖνο ποὺ τὸν ἐμποδίζει νὰ φανερωθῇ πρὶν ἀπὸ τὸν καιρόν του,

7διότι ἡ ἀνομία ἤδη ἐνεργεῖ μυστικά, ἕως ὅτου φύγῃ ἀπὸ τὸ μέσον ἐκεῖνος ποὺ τώρα ἐμποδίζει,

8καὶ τότε θὰ φανερωθῇ ὁ ἄνομος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θὰ καταστρέψῃ μὲ τὴν πνοὴν τοῦ στόματός του καὶ θὰ τὸν ἐκμηδενίσῃ μὲ τὴν ἐμφάνισιν τῆς ἐλεύσεώς του.

9Ἡ ἔλευσις δὲ τοῦ ἀνόμου θὰ γίνῃ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Σατανᾶ μὲ πᾶσαν δύναμιν καὶ μὲ ψευδῆ σημεῖα καὶ τέρατα,

10καὶ μὲ κάθε εἶδος ἀπάτης τοῦ κακοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων ποὺ χάνονται, διότι δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἀγαπήσουν τὴν ἀλήθειαν ὥστε νὰ σωθοῦν.

11Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς θὰ στείλῃ εἰς αὐτοὺς μίαν ἐνέργειαν παραπλανητικήν, ὥστε νὰ πιστέψουν εἰς τὸ ψεῦδος,

12διὰ νὰ κατακριθοῦν ὅλοι ὅσοι δὲν ἐπίστεψαν εἰς τὴν ἀλήθειαν ἀλλ᾽ ἔδειξαν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ κακόν.

Εὐχαριστία καὶ προσευχή

13Ἐμεῖς ὅμως πρέπει νὰ εὐχαριστοῦμεν πάντοτε τὸν Θεὸν γιὰ σᾶς, ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι ἀπὸ τὸν Κύριον, διότι ἀπ᾽ ἀρχῆς σᾶς ἐδιάλεξε ὁ Θεὸς διὰ σωτηρίαν διὰ τοῦ ἁγιασμοῦ ποὺ δίνει τὸ Πνεῦμα καὶ διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀλήθειαν.

14Εἰς τοῦτο σᾶς ἐκάλεσε διὰ τοῦ εὐαγγελίου μας, διὰ νὰ ἀποκτήσετε τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15Ὥστε λοιπόν, ἀδελφοί, σταθῆτε σταθεροὶ καὶ κρατεῖτε τὰς διδασκαλίας, τὰς ὁποίας ἐδιδαχθήκατε ἀπὸ μᾶς, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι᾽ ἐπιστολῆς.

16Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριός μας ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας μας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ χάριν μᾶς ἀγάπησε καὶ μᾶς ἔδωκε αἰωνίαν ἐνθάρρυνσιν καὶ καλὴν ἐλπίδα,

17εἴθε νὰ παρηγορήσῃ τὶς καρδιές σας καὶ νὰ σᾶς στηρίξῃ εἰς κάθε καλὸν λόγον καὶ ἔργον.

ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ Β΄ 3

Τελικαὶ συμβουλαὶ καὶ ἐπίλογος

1Τέλος, ἀδελφοί, προσεύχεσθε γιὰ μᾶς διὰ νὰ ἐξαπλώνεται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ δοξάζεται ὅπως καὶ σ᾽ ἐσᾶς,

2καὶ διὰ νὰ σωθοῦμε ἀπὸ τοὺς διεστραμμένους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους, διότι δὲν ἔχουν ὅλοι πίστιν.

3Εἶναι ὅμως ἀξιόπιστος ὁ Κύριος· θὰ σᾶς στηρίξῃ καὶ θὰ σᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸν
πονηρόν.

4Ἔχομεν πεποίθησιν εἰς τὸν Κύριον γιὰ σᾶς, ὅτι ἐκεῖνα ποὺ σᾶς
παραγγέλλομεν τὰ ἐκτελεῖτε καὶ θὰ τὰ ἐκτελέσετε.

5Εἴθε δὲ ὁ Κύριος νὰ κατευθύνῃ τὶς καρδιές σας πρὸς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ καὶ
πρὸς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

6Σᾶς παραγγέλλομεν, ἀδελφοί, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ν᾽
ἀποφεύγετε κάθε ἀδελφόν, ὁ ὁποῖος διάγει βίον ἀργὸν καὶ ὄχι κατὰ τὴν
διδασκαλίαν, τὴν ὁποίαν παρέλαβεν ἀπὸ μᾶς.

7Ξέρετε σεῖς οἱ ἴδιοι πῶς πρέπει νὰ μᾶς μιμῆσθε, διότι δὲν ἐζήσαμεν ἀργοὶ
μεταξύ σας,

8οὔτε ἐφάγαμε ψωμὶ δωρεὰν ἀπὸ κανένα, ἀλλὰ μὲ κόπον καὶ μόχθον νύχτα
καὶ ἡμέραν εἰργαζόμεθα, διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνωμεν κανέναν ἀπὸ σᾶς,

9ὄχι ἐπειδὴ δὲν ἔχομεν αὐτὸ τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ διὰ νὰ σᾶς δώσωμεν τὸν
ἑαυτόν μας ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

10Καὶ ἀκόμη ὅταν ἤμαστε μαζί σας, αὐτὴν τὴν παραγγελίαν σᾶς ἐδίναμε, ὅτι
ἐὰν δὲν θέλῃ κανεὶς νὰ ἐργάζεται, δὲν πρέπει οὔτε νὰ τρώγῃ.

11Ἀλλ᾽ ἀκοῦμε ὅτι μερικοὶ ἀπὸ σᾶς διάγουν βίον ἀργὸν καὶ δὲν κάνουν καμμίαν
ἐργασίαν, ἀλλὰ ἀσχολοῦνται μὲ ξένες ὑποθέσεις.

12Εἰς τέτοιους ἀνθρώπους παραγγέλλομεν καὶ προτρέπομεν διὰ τοῦ Κυρίου
μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ κερδίζουν τὸ ψωμί τους μὲ μιὰ ἥσυχη ἐργασία.

13Σεῖς δέ, ἀδελφοί, νὰ μὴ ἀποθαρρύνεσθε εἰς τὸ νὰ κάνετε τὸ καλόν.

14Καὶ ἐὰν κάποιος δὲν ὑπακούῃ εἰς ὅσα λέγομεν εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν,
λάβετέ τον ὑπὸ σημείωσιν καὶ νὰ μὴ τὸν συναναστρέφεσθε διὰ νὰ ἐντραπῇ,

15καὶ νὰ μὴ τὸν θεωρῆτε ὡς ἐχθρὸν ἀλλὰ νὰ τὸν συμβουλεύετε σὰν ἀδελφόν.

16Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης εἴθε νὰ σᾶς δίνῃ εἰρήνην πάντοτε μὲ κάθε
τρόπον. Ὁ Κύριος νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας.

17Ὁ χαιρετισμὸς γράφεται μὲ τὸ χέρι ἐμοῦ τοῦ Παύλου, πρᾶγμα ποὺ εἶναι σημεῖον σὲ κάθε ἐπιστολήν μου· ἔτσι γράφω.

18Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 1

Χαιρετισμὸς καὶ προειδοποίησις ἐναντίον τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν

1Ὁ Παῦλος, ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατ᾽ ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ τοῦ Σωτῆρός μας καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, πρὸς τὸν Τιμόθεον, τὸ γνήσιο παιδί μου εἰς τὴν πίστιν·

2χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸν Πατέρα μας καὶ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, τὸν Κύριόν μας.

3Ὅταν ἐπήγαινα εἰς τὴν Μακεδονίαν, σὲ παρεκάλεσα νὰ παραμείνῃς εἰς τὴν Ἔφεσον, διὰ νὰ παραγγείλῃς εἰς μερικοὺς νὰ μὴ διδάσκουν ξένας διδασκαλίας,

4οὔτε νὰ δίνουν προσοχὴν εἰς ἀπέραντους μύθους καὶ γενεαλογίας, αἱ ὁποῖαι προκαλοῦν μᾶλλον συζητήσεις καὶ δὲν ἐξυπηρετοῦν τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον βασίζεται εἰς τὴν πίστιν.

5Ὁ σκοπὸς τῆς παραγγελίας εἶναι ἡ ἀγάπη ποὺ πηγάζει ἀπὸ καθαρὴ καρδιά, ἀπὸ καλὴν συνείδησιν καὶ ἀπὸ εἰλικρινῆ πίστιν.

6Μερικοὶ ἐξέκλιναν ἀπὸ τὴν γραμμὴν αὐτὴν καὶ παρεσύρθησαν εἰς ματαίας συζητήσεις,

7καὶ θέλουν νὰ εἶναι νομοδιδάσκαλοι, ἐνῷ δὲν καταλαβαίνουν οὔτε ὅσα λέγουν οὔτε ὅσα διαβεβαιοῦν.

8Ξέρομεν ὅτι ὁ νόμος εἶναι καλός, ἐὰν τὸν χρησιμοποιῇ κανεὶς ὡς νόμον

9καὶ ξέρῃ ὅτι ὁ νόμος δὲν προορίζεται διὰ τοὺς καλούς, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἀνόμους καὶ ἀνυποτάκτους, διὰ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλούς, διὰ τοὺς ἀνοσίους καὶ βεβήλους, διὰ τοὺς πατροκτόνους καὶ μητροκτόνους, διὰ τοὺς ἀνθρωποκτόνους,

10διὰ τοὺς πόρνους, διὰ τοὺς ἀρσενοκοίτας, διὰ τοὺς ἀνδραποδιστάς, διὰ τοὺς ψεύστας, τοὺς ἐπιόρκους καὶ διὰ κάθε τι ποὺ ἀντιτίθεται εἰς τὴν ὑγιᾶ διδασκαλίαν,

11σύμφωνα πρὸς τὸ ἔνδοξον εὐαγγέλιον τοῦ μακαρίου Θεοῦ, τὸ ὁποῖον αὐτὸς
μοῦ ἐμπιστεύθηκε.

Ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ Παύλου διὰ τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ

12Εὐχαριστῶ αὐτὸν ποὺ μὲ ἐνδυνάμωσε, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Κύριόν μας,
διότι μὲ ἐθεώρησε πιστόν, καὶ διώρισε εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του ἐμέ,

13ἂν καὶ πρὶν ἤμουν βλάσφημος καὶ διώκτης καὶ ὑβριστής, ἀλλὰ ἐλεήθηκα
διότι ἀπὸ ἄγνοιαν ἐνεργοῦσα μέσα στὴν ἀπιστίαν,

14καὶ ξεχείλισε ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας μαζὶ μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ποὺ ἔχουν
τὰς ρίζας των εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

15Εἶναι ἀξιόπιστα καὶ ἄξια πλήρους ἀποδοχῆς τὰ λόγια αὐτά, ὅτι ὁ Χριστὸς
Ἰησοῦς ἦλθε εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ σώσῃ ἁμαρτωλούς, πρῶτος τῶν ὁποίων
εἶμαι ἐγώ.

16Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐλεήθηκα, διὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν ὅλην
μακροθυμίαν του πρῶτα σ᾽ ἐμέ, καὶ νὰ χρησιμεύσω ὡς πρότυπον εἰς ἐκείνους
ποὺ μελλοντικὰ θὰ πιστέψουν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν αἰώνιον ζωήν.

17Εἰς δὲ τὸν Βασιλέα τῶν αἰώνων, τὸν ἄφθαρτον, τὸν ἀόρατον, τὸν μόνον
σοφὸν Θεόν, ἂς εἶναι τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

18Αὐτὴν τὴν παραγγελίαν σοῦ ἐμπιστεύομαι πρὸς φύλαξιν, Τιμόθεε παιδί μου,
σύμφωνα μὲ τὰ προφητικὰ λόγια ποὺ ὑπέδειξαν ἐσέ, ὥστε νὰ διεξάγῃς τὸν
καλὸν ἀγῶνα σύμφωνα μὲ αὐτά,

19μὲ πίστιν καὶ καλὴν συνείδησιν, τὴν ὁποίαν μερικοὶ ἀπέρριψαν καὶ
ἐναυάγησαν ὡς πρὸς τὴν πίστιν·

20μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ Ὑμέναιος καὶ ὁ Ἀλέξανδρος, τοὺς ὁποίους παρέδωσα
εἰς τὸν Σατανᾶν, διὰ νὰ παιδαγωγηθοῦν νὰ μὴ βλασφημοῦν.

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 2

Ὁδηγίαι διὰ τὴν δημοσίαν λατρείαν

1Παρακαλῶ λοιπόν, πρῶτα ἀπ᾽ ὅλα, νὰ κάνετε δεήσεις, προσευχάς,
παρακλήσεις, εὐχαριστίας δι᾽ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,

2διὰ τοὺς βασιλεῖς καὶ ὅλους ἐκείνους ποὺ εἶναι εἰς ὑψηλὰς θέσεις, διὰ νὰ ζοῦμε βίον ἤρεμον καὶ ἥσυχον μὲ πᾶσαν εὐσέβειαν καὶ σεμνότητα.

3Διότι αὐτὸ εἶναι καλὸν καὶ εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ,

4ὁ ὁποῖος θέλει νὰ σωθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ νὰ λάβουν γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

5Διότι ἕνας Θεὸς ὑπάρχει καὶ ἕνας μεσίτης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ὁ ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς,

6ὁ ὁποῖος ἔδωσε τὸν ἑαυτόν του ἀντίλυτρον δι᾽ ὅλους, μαρτυρία ἡ ὁποία ἦλθε εἰς τὸν καιρόν της.

7Διὰ τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν διωρίσθηκα κῆρυξ καὶ ἀπόστολος — ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, δὲν ψεύδομαι — διδάσκαλος τῶν ἐθνικῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀλήθειαν.

8Θέλω λοιπόν, νὰ προσεύχωνται οἱ ἄνδρες εἰς κάθε τόπον, ὑψώνοντες χέρια ἅγια, χωρὶς ὀργὴν καὶ ἀμφιβολίαν.

9Ἐπίσης καὶ αἱ γυναῖκες, νὰ στολίζουν τὸν ἑαυτόν τους μὲ σεμνὴν ἐνδυμασίαν, μὲ αἰδῶ καὶ σωφροσύνην, ὄχι μὲ πλέξιμο τῶν μαλλιῶν ἢ μὲ χρυσᾶ κοσμήματα ἢ μαργαριτάρια ἢ πολυτελῆ φορέματα,

10ἀλλὰ μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἁρμόζει σὲ γυναῖκες ποὺ ὁμολογοῦν θεοσέβειαν, δηλαδὴ μὲ ἔργα καλά.

11Ἡ γυναῖκα πρέπει νὰ διδάσκεται μὲ ἡσυχίαν καὶ πλήρη ὑποταγήν.

12Εἰς τὴν γυναῖκα δὲν ἐπιτρέπω νὰ διδάσκῃ ἢ νὰ ἐξουσιάζῃ τὸν ἄνδρα ἀλλὰ νὰ μένῃ ἥσυχη,

13διότι ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθηκε πρῶτος, ἔπειτα ἡ Εὕα,

14καὶ δὲν ἀπατήθηκε ὁ Ἀδὰμ ἀλλ᾽ ἀπατήθηκε ἡ γυναῖκα καὶ ἔγινε παραβάτις.

15Θὰ σωθῇ ὅμως διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνουν αἱ γυναῖκες εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὸν ἁγιασμὸν μὲ σωφροσύνην.

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 3

Οἱ ὑπηρετοῦντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν

1Εἶναι ἀξιόπιστα τὰ λόγια: ἐὰν ἐπιθυμῇ κανεὶς ἐπισκοπήν, καλὸν ἔργον ἐπιθυμεῖ.

2Ὁ ἐπίσκοπος πρέπει νὰ εἶναι ἄμεμπτος, σύζυγος μιᾶς γυναικός, νηφάλιος, σώφρων, κόσμιος, φιλόξενος, διδακτικός,

3ὄχι μέθυσος, ὄχι βίαιος, ὄχι αἰσχροκερδής, ἀλλ᾽ ἐπιεικής, εἰρηνικός, ἀφιλάργυρος,

4νὰ διευθύνῃ καλὰ τὸ δικό του σπίτι, νὰ ἔχῃ παιδιὰ ποὺ νὰ ὑποτάσσωνται μὲ κάθε σεμνότητα,

5— διότι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ξέρει νὰ διευθύνῃ τὸ δικό του σπίτι, πῶς θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ; —

6νὰ μὴν εἶναι νεοφώτιστος διὰ νὰ μὴ ὑπερηφανευθῇ καὶ πέσῃ εἰς τὴν καταδίκην τοῦ διαβόλου.

7Πρέπει δὲ νὰ ἔχῃ καὶ μαρτυρίαν καλὴν ἀπὸ τοὺς ἔξω ἀνθρώπους, διὰ νὰ μὴ ἐξευτελισθῇ καὶ πέσῃ εἰς τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου.

8Ἐπίσης οἱ διάκονοι πρέπει νὰ εἶναι σεμνοί, ὄχι διπρόσωποι, ὄχι ἔκδοτοι εἰς τὸ πολὺ κρασί, ὄχι αἰσχροκερδεῖς,

9ἀλλὰ νὰ κατέχουν τὸ μυστήριον τῆς πίστεως μὲ καθαρὴν συνείδησιν.

10Καὶ αὐτοὶ ἂς δοκιμάζωνται πρῶτα καὶ ἔπειτα ἂς ὑπηρετοῦν, ἐὰν ἀποδειχθοῦν ὅτι εἶναι ἄμεμπτοι.

11Αἱ γυναῖκες ἐπίσης, πρέπει νὰ εἶναι σεμναί, ὄχι συκοφάντριαι, νηφάλιαι, ἀξιόπιστοι εἰς ὅλα.

12Οἱ διάκονοι πρέπει νὰ εἶναι σύζυγοι μιᾶς γυναικός, νὰ διευθύνουν καλὰ τὰ παιδιά τους καὶ τὰ σπίτια τους,

13διότι ὅσοι ὑπηρέτησαν καλά, ἀποκτοῦν διὰ τὸν ἑαυτόν τους καλὴν θέσιν καὶ πολλὴν παρρησίαν εἰς τὴν πίστιν τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14Ἐλπίζω νὰ ἔλθω σ᾽ ἐσὲ γρήγορα, ἀλλὰ σοῦ γράφω αὐτὰ

15 μήπως βραδύνω, διὰ νὰ ξέρῃς πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρεται κανεὶς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, ὁ στύλος καὶ τὸ στήριγμα τῆς ἀληθείας.

16 Καὶ πραγματικά, μεγάλο εἶναι τὸ μυστήριον ποὺ σεβόμεθα. Θεὸς ἐφανερώθηκε σαρκωμένος, ἐπιστοποιήθηκε διὰ τοῦ Πνεύματος, ἐμφανίσθηκε εἰς τοὺς ἀγγέλους, ἐκηρύχθηκε εἰς τὰ ἔθνη, ἔγινε πιστευτὸς εἰς τὸν κόσμον, ἀναλήφθηκε μὲ δόξαν.

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 4

Ἀπάντησις εἰς μερικὰς ψευδοδιδασκαλίας

1 Τὸ Πνεῦμα ρητῶς λέγει ὅτι, κατὰ τοὺς ὑστερινοὺς χρόνους, μερικοὶ θὰ ἀποστατήσουν ἀπὸ τὴν πίστιν, διότι θὰ προσέχουν εἰς πνεύματα ποὺ πλανοῦν καὶ εἰς διδασκαλίας δαιμόνων,

2 διὰ τῆς ὑποκρίσεως ψευδολόγων ἀνθρώπων ποὺ ἔχουν στιγματισμένην τὴν συνείδησίν τους·

3 ἐμποδίζουν τὸν γάμον καὶ διατάσσουν ἀποχὴν ἀπὸ τροφάς, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἐδημιούργησε διὰ νὰ τὰς δέχωνται μὲ εὐχαριστίαν οἱ πιστοὶ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν.

4 Διότι κάθε δημιούργημα τοῦ Θεοῦ εἶναι καλὸν καὶ κανένα δὲν εἶναι ἀπορρίψιμον, ὅταν λαμβάνεται μὲ εὐχαριστίαν,

5 διότι ἁγιάζεται μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν προσευχήν.

6 Ἐὰν αὐτὰ διδάσκῃς τοὺς ἀδελφούς, θὰ εἶσαι καλὸς ὑπηρέτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διότι θὰ τρέφῃς τὸν ἑαυτόν σου μὲ τοὺς λόγους τῆς πίστεως καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, τὴν ὁποίαν παρακολούθησες.

7 Τοὺς δὲ βεβήλους μύθους ποὺ ἁρμόζουν σὲ γρηές, ἀπόρριπτε, καὶ γύμναζε τὸν ἑαυτόν σου εἰς τὴν εὐσέβειαν,

8 διότι ἡ σωματικὴ γυμναστικὴ ὀλίγον ὠφελεῖ, ἡ εὐσέβεια ὅμως εἶναι καθ᾿ ὅλα ὠφέλιμος, διότι περιέχει ὑπόσχεσιν καὶ διὰ τὴν τωρινὴν ζωὴν καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν.

9Ἀξιόπιστα εἶναι τὰ λόγια αὐτὰ καὶ ἄξια πλήρους ἀποδοχῆς.

10Διὰ τοῦτο καὶ κοπιάζομεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, διότι ἔχομεν τὴν ἐλπίδα μας είς Θεὸν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος εἶναι Σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, μάλιστα τῶν πιστῶν.

Πῶς νὰ φέρεται καὶ τί νὰ διδάσκῃ ὁ Τιμόθεος

11Αὑτὰ νὰ παραγγέλλῃς καὶ νὰ διδάσκῃς.

12Ἂς μὴ σὲ καταφρονῇ κανεὶς ἐπειδὴ εἶσαι νέος, ἀλλὰ γίνου παράδειγμα διὰ τοὺς πιστούς, είς τὴν ὁμιλίαν, είς τὴν συμπεριφοράν, είς τὴν ἀγάπην, είς τὸ πνεῦμα, είς τὴν πίστιν, είς τὴν ἁγνότητα.

13Ἕως ὅτου ἔλθω προσηλώσου είς τὴν ἀνάγνωσιν, τὸ κήρυγμα, τὴν διδασκαλίαν.

14Μὴ παραμελῇς τὸ χάρισμα ποὺ εἶναι μέσα σου, καὶ σοῦ ἐδόθηκε διὰ προφητείας ὅταν τὸ πρεσβυτέριον σοῦ ἐπέθεσε τὰ χέρια.

15Αὑτὰ νὰ μελετᾷς, μὲ αὐτὰ νὰ ζῇς διὰ νὰ εἶναι φανερὴ ἡ πρόοδός σου είς ὅλους.

16Πρόσεχε τὸν ἑαυτόν σου καὶ τὴν διδασκαλίαν σου· ἐπίμενε είς αὐτά. Διότι κάνοντας αὐτό, καὶ τὸν ἑαυτόν σου θὰ σώσῃς καὶ ἐκείνους ποὺ σ᾽ ἀκοῦνε.

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 5

1Πρεσβύτερον τὴν ἡλικίαν μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ νὰ τὸν νουθετῇς σὰν πατέρα, τοὺς νεωτέρους σὰν ἀδελφούς,

2τὰς πρεσβυτέρας τὴν ἡλικίαν σὰν μητέρας, τὰς νεωτέρας σὰν ἀδελφὰς μὲ πᾶσαν ἁγνότητα.

Διὰ τὰς χήρας τῆς ἐκκλησίας

3Νὰ τιμᾷς τὰς χήρας, ὅσας εἶναι πραγματικὰ χῆραι.

4Ἐὰν καμμιὰ χήρα ἔχῃ παιδιὰ ἢ ἐγγόνια, ἂς μάθουν πρῶτα νὰ ἐφαρμόζουν τὴν εὐσέβειαν πρὸς τὴν οἰκογένειάν τους καὶ νὰ ἀνταποδίδουν τὴν ὀφειλὴν είς τοὺς προγόνους, διότι αὐτὸ εἶναι καλὸν καὶ εὐπρόσδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5Ἐκείνη ποὺ εἶναι πραγματικὰ χήρα καὶ μόνη εἰς τὸν κόσμον, ἔχει ἀναθέσει
τὴν ἐλπίδα της εἰς τὸν Θεὸν καὶ ἐμμένει εἰς τὰς δεήσεις καὶ τὰς προσευχὰς
νύχτα καὶ ἡμέραν.

6Ἐκείνη ὅμως ποὺ ζῇ εἰς ἀπολαύσεις ἔχει πεθάνει, ἂν καὶ βρίσκεται εἰς τὴν
ζωήν.

7Αὐτὰ νὰ παραγγέλλῃς νὰ κάνουν, διὰ νὰ μὴ τὰς κατηγορῇ κανείς.

8Ὅταν ἕνας δὲν φροντίζῃ διὰ τοὺς δικούς του καὶ μάλιστα διὰ τὰ μέλη τῆς
οἰκογενείας του, αὐτὸς ἔχει ἀρνηθῇ τὴν πίστιν καὶ εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἕναν
ἄπιστον.

9Μία χήρα μπορεῖ νὰ καταγραφῇ εἰς τὸν κατάλογον ἐὰν δὲν εἶναι κάτω τῶν
ἑξῆντα ἐτῶν, καὶ ὑπῆρξε σύζυγος ἑνὸς ἀνδρός,

10ἐὰν ὑπάρχουν μαρτυρίαι διὰ τὰ καλὰ της ἔργα, ἐὰν ἀνέθρεψε παιδιά, ἐὰν ἦτο
φιλόξενη, ἐὰν ἔνιψε τὰ πόδια ἁγίων, ἐὰν ἀνακούφισε θλιμμένους, ἐὰν
ἀφιερώθηκε εἰς κάθε καλὸν ἔργον.

11Νὰ ἀρνῆσαι ὅμως νὰ καταγράφῃς νεωτέρας χήρας, διότι ὅταν τὰ πάθη τους
τὰς ἀποσπάσουν ἀπὸ τὸν Χριστὸν θέλουν νὰ ὑπανδρευθοῦν,

12καὶ εἶναι ὑπὸ κατάκρισιν, διότι παρέβησαν τὴν πρώτην ὑπόσχεσίν τους.

13Ταὐτοχρόνως, μὲ τὸ νὰ περιέρχωνται τὰ σπίτια, μαθαίνουν νὰ εἶναι ἀργαί,
καὶ ὄχι μόνον ἀργαί, ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περίεργοι καὶ μιλοῦν γιὰ ὅσα δὲν
πρέπει.

14Θέλω λοιπὸν αἱ νεώτεραι χῆραι νὰ ὑπανδρεύωνται, νὰ γεννοῦν παιδιά, νὰ
διευθύνουν τὸ σπίτι τους καὶ νὰ μὴ δίνουν εἰς τὸν ἐναντιούμενον καμμίαν
ἀφορμὴν πρὸς κατηγορίαν.

15Διότι ἤδη μερικαὶ ἄφησαν τὸν ἴσιο δρόμο διὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν
Σατανᾶν.

16Ἐὰν κανεὶς πιστὸς ἢ πιστὴ ἔχῃ συγγενεῖς χήρας, πρέπει νὰ τὰς βοηθῇ· ἂς μὴ
ἐπιβαρύνεται ἡ ἐκκλησία, διὰ νὰ μπορῇ νὰ βοηθῇ τὰς πραγματικὰς χήρας.

Οἱ πρεσβύτεροι

17 Οἱ πρεσβύτεροι οἱ ὁποῖοι εἶναι καλοὶ προϊστάμενοι, πρέπει νὰ κρίνωνται ἄξιοι διπλῆς τιμῆς, μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ κοπιάζουν μὲ τὸ κήρυγμα καὶ τὴν διδασκαλίαν,

18 διότι λέγει ἡ γραφή, Εἱς τὸ βόδι ποὺ ἁλωνίζει δὲν θὰ βάλῃς φίμωτρον, καί, Ὁ ἐργάτης εἶναι ἄξιος τοῦ μισθοῦ του.

19 Μὴ δέχεσαι κατηγορίαν ἐναντίον πρεσβυτέρου, ἐκτὸς ἐὰν στηρίζεται ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.

20 Ἐκείνους ποὺ ἁμαρτάνουν ἔλεγχε ἐνώπιον ὅλων, διὰ νὰ φοβηθοῦν καὶ οἱ λοιποί.

21 Σὲ ἐξορκίζω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, νὰ φυλάξῃς αὐτὰ χωρὶς προκατάληψιν καὶ νὰ μὴ κάνῃς τίποτε μὲ μεροληψίαν.

22 Εἱς κανένα μὴ ἐπιθέτῃς γρήγορα τὰ χέρια καὶ μὴ γίνεσαι συμμέτοχος εἱς ξένας ἁμαρτίας· κράτει τὸν ἑαυτόν σου ἁγνόν.

23 Μὴ πίνῃς πλέον μόνον νερό, ἀλλὰ κάνε χρῆσιν ὀλίγου κρασιοῦ γιὰ τὸ στομάχι σου καὶ τὰς συχνάς σου ἀσθενείας.

24 Μερικῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι εἶναι ὁλοφάνεροι, ἀκόμη καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν κρίσιν, ἄλλων ὅμως φανερώνονται ἀργότερα.

25 Ἔτσι καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι ὁλοφάνερα, ἀλλ᾽ ἀκόμη καὶ ὅταν δὲν εἶναι καλά, δὲν μποροῦν νὰ κρυφθοῦν.

Α΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 6

Οἱ δοῦλοι

1 Ὅσοι εἶναι ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, ἂς θεωροῦν τοὺς κυρίους των ἀξίους κάθε τιμῆς, διὰ νὰ μὴ δυσφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία.

2 Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔχουν κυρίους πιστούς, ἂς μὴ τοὺς περιφρονοῦν μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι εἶναι ἀδελφοί, ἀλλὰ νὰ τοὺς ὑπηρετοῦν καλύτερα, διότι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ αὐτοὶ ποὺ ὠφελοῦνται ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν τους.

Ψευδεῖς διδασκαλίαι

Αὐτὰ νὰ διδάσκῃς καὶ νὰ προτρέπῃς.

3Ἐὰν κανεὶς διδάσκῃ ἄλλας διδασκαλίας καὶ δὲν ἀκολουθῇ τοὺς ὑγιεῖς λόγους τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν διδασκαλίαν ποὺ ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν εὐσέβειαν,

4αὐτὸς εἶναι φουσκωμένος καὶ δὲν ξέρει τίποτε, ἀλλὰ ἔχει μίαν νοσηρὴν ἐπιθυμίαν διὰ συζητήσεις καὶ λογομαχίες ἐκ τῶν ὁποίων προέρχεται φθόνος, ἔρις, συκοφαντίαι, πονηραὶ ὑποψίαι,

5θορυβώδεις φιλονεικίαι ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν διεφθαρμένον τὸν νοῦν, στεροῦνται τῆς ἀληθείας καὶ νομίζουν ὅτι ἡ εὐσέβεια εἶναι μέσον ὑλικοῦ κέρδους. Νὰ ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ τέτοιους ἀνθρώπους.

Ὁ ἀληθινὸς πλοῦτος

6Ἡ εὐσέβεια εἶναι, πραγματικά, πηγὴ κέρδους, ὅταν ἀρκῆται κανεὶς σ᾿ ἐκεῖνα ποὺ ἔχει.

7Δὲν ἐφέραμε τίποτε εἰς τὸν κόσμον καὶ εἶναι φανερὸν ὅτι δὲν μποροῦμε οὔτε νὰ πάρωμε τίποτε μαζί μας.

8Ὥστε, ἐὰν ἔχωμεν τροφὰς καὶ σκεπάσματα θὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι μὲ αὐτά.

9Ἐκεῖνοι ὅμως ποὺ θέλουν νὰ πλουτίσουν πέφτουν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα καὶ εἰς πολλὰς ἐπιθυμίας ἀνοήτους καὶ βλαβεράς, αἱ ὁποῖαι βυθίζουν τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὸν ὄλεθρον καὶ τὴν ἀπώλειαν.

10Διότι ἡ ρίζα ὅλων τῶν κακῶν εἶναι ἡ φιλαργυρία. Λόγῳ τοῦ πάθους αὐτοῦ, μερικοὶ ἐπλανήθησαν ἀπὸ τὴν πίστιν καὶ ἐκάρφωσαν τὸν ἑαυτόν τους μὲ βάσανα πολλά.

Προσωπικαὶ συμβουλαί

11Ἀλλὰ σύ, ὦ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἀπόφευγε αὐτά, καὶ ἐπιδίωκε τὴν δικαιοσύνην, τὴν εὐσέβειαν, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα.

[12]Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως, κράτησε τὴν αἰώνιον ζωήν, είς τὴν ὁποίαν ἔχεις καλεσθῆ καὶ ἔδωκες τὴν λαμπρὰν ὁμολογίαν ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων.

[13]Σοῦ παραγγέλλω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ζωοποιεῖ τὰ πάντα, καὶ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου ἔδωκε τὴν λαμπρὰν ὁμολογίαν,

[14]νὰ τηρήσῃς τὴν ἐντολὴν ἀκηλίδωτη, ἀδιάβλητη μέχρι τῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

[15]τὴν ὁποίαν θὰ δείξῃ κατὰ τοὺς ὡρισμένους χρόνους, ὁ μακάριος καὶ μόνος Δυνάστης, ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ ὁ Κύριος τῶν κυριευόντων,

[16]ὁ μόνος ποὺ ἔχει ἀθανασίαν, ποὺ κατοικεῖ φῶς ἀπρόσιτον, τὸν ὁποῖον κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν εἶδε, οὔτε μπορεῖ νὰ τὸν ἰδῇ, είς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ τιμὴ καὶ ἡ αἰωνία δύναμις. Ἀμήν.

[17]Είς τοὺς πλουσίους τοῦ κόσμου τούτου, παράγγελλε νὰ μὴν εἶναι ὑπερήφανοι οὔτε νὰ ἔχουν τὴν ἐλπίδα τους είς τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ πλούτου, ἀλλ᾽ είς τὸν Θεὸν τὸν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος μᾶς παρέχει ὅλα πλούσια πρὸς ἀπόλαυσιν·

[18]νὰ κάνουν τὸ καλόν, νὰ πλουτίζουν μὲ ἔργα καλά, πρόθυμοι νὰ μεταδίδουν, γενναιόδωροι,

[19]καὶ ἔτσι νὰ ἀποταμιεύσουν διὰ τὸν ἑαυτόν τους ἕνα καλὸ θεμέλιον διὰ τὸ μέλλον, διὰ νὰ λάβουν τὴν αἰώνιον ζωήν.

[20]Ὦ Τιμόθεε, φύλαξε ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶναι ἐμπιστευμένον καὶ ἀπόφευγε τὰ βέβηλα καὶ κούφια λόγια καὶ τὰς ἀντιλογίας τῆς ψευδῶς ὀνομαζομένης γνώσεως,

[21]τὴν ὁποίαν μερικοί, ποὺ ἀξιοῦν ὅτι τὴν κατέχουν, ἔχουν ἀστοχήσει ὡς πρὸς τὴν πίστιν. Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζί σου. Ἀμήν.

Β΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ

Β΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 1

Χαιρετισμὸς καὶ εὐχαριστία

1Ὁ Παῦλος, ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, σύμφωνα
μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ζωῆς, ἡ ὁποία ἐκπληρώνεται διὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ,

2πρὸς τὸν Τιμόθεον, τὸ ἀγαπητό μου παιδί· χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν
τὸν Πατέρα καὶ ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

3Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον λατρεύω, ὅπως οἱ πρόγονοί μου, μὲ
καθαρὴν συνείδησιν, ὅταν ἀδιακόπως σὲ ἀναφέρω εἰς τὰς προσευχάς μου
νύχτα καὶ ἡμέραν.

4Ἐπειδὴ θυμᾶμαι τὰ δάκρυά σου, ἐπιθυμῶ ζωηρῶς νὰ σὲ ἰδῶ, διὰ νὰ γεμίσω
ἀπὸ χαράν.

5Θυμᾶμαι τὴν εἰλικρινῆ πίστιν σου, ἡ ὁποία κατῴκησε πρῶτα εἰς τὴν μάμμην
σου Λωΐδα καὶ εἰς τὴν μητέρα σου Εὐνίκην, εἶμαι δὲ πεπεισμένος ὅτι κατοικεῖ
καὶ σ᾽ ἐσέ.

Προτροπὴ διὰ ζῆλον καὶ θάρρος

6Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, σοῦ ὑπενθυμίζω νὰ ἀναζωπυρῇς τὴν φλόγα τοῦ
χαρίσματος τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι μέσα σου διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου,

7διότι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμεως καὶ ἀγάπης καὶ
σωφρονισμοῦ.

8Νὰ μὴ ἐντραπῇς, λοιπόν, τὴν μαρτυρίαν ὑπὲρ τοῦ Κυρίου μας, οὔτε ἐμέ, τὸν
φυλακισμένον του, ἀλλὰ κακοπάθησε καὶ σὺ διὰ τὸ εὐαγγέλιον μὲ τὴν
δύναμιν τοῦ Θεοῦ,

9ὁ ὁποῖος μᾶς ἔσωσε καὶ μᾶς ἐκάλεσε μὲ κλῆσιν ἁγίαν, ὄχι ἐπὶ τῇ βάσει τῶν
ἔργων μας, ἀλλὰ κατὰ τὴν δικήν του πρόθεσιν καὶ χάριν, ἡ ὁποία ἐδόθηκε σ᾽
ἐμᾶς πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

10ἐφανερώθηκε δὲ τώρα διὰ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κατήργησε τὸν θάνατον, καὶ ἔφερε είς τὸ φῶς ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου,

11διὰ τὸ ὁποῖον μοῦ ἀνετέθη νὰ εἶμαι κῆρυξ καὶ ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος τῶν ἐθνικῶν.

12Αὐτὴ εἶναι ἡ αἰτία ποὺ ὑποφέρω αὐτὰ τὰ παθήματα, ἀλλὰ δὲν ἐντρέπομαι, διότι ξέρω ἐκεῖνον είς τὸν ὁποῖον ἔχω πιστέψει καὶ εἶμαι πεπεισμένος, ὅτι εἶναι δυνατὸς νὰ φυλάξῃ αὐτὸ ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκα, ἕως ἐκείνην τὴν Ἡμέραν.

13Ἔχε ὡς ὑπόδειγμα ὑγιῶν διδασκαλιῶν ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσες ἀπὸ ἐμὲ διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14Φύλαξε διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, ποὺ κατοικεῖ μέσα μας, τὸ καλὸν ποὺ σοῦ ἔχει ἐμπιστευθῆ ὁ Θεός.

Συμβουλὴ διὰ τὴν ἀποφυγὴν λογομαχίας

15Γνωρίζεις ὅτι ὅλοι ποὺ ἦσαν είς τὴν Ἀσίαν, μὲ ἄφησαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι ὁ Φύγελλος καὶ ὁ Ἑρμογένης.

16Εἴθε ὁ Κύριος νὰ δώσῃ ἔλεος είς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ὀνησιφόρου, διότι συχνὰ μὲ ἀνακούφισε καὶ δὲν ἐντράπηκε τὴν ἁλυσίδα μου,

17ἀλλ᾽ ὅταν ἦλθε είς τὴν Ρώμην μὲ ἀναζήτησε μὲ ζῆλον καὶ μὲ εὑρῆκε

18— εἴθε ὁ Κύριος νὰ τὸν ἀξιώσῃ νὰ βρῆ ἔλεος ἀπὸ τὸν Κύριον κατ᾽ ἐκείνην τὴν Ἡμέραν — καὶ πόσας ὑπηρεσίας προσέφερε είς τὴν Ἔφεσον, γνωρίζεις σὺ καλύτερα.

Βʹ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 2

1Σύ, λοιπόν, παιδί μου, νὰ δυναμώνεσαι μὲ τὴν χάριν ποὺ ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

2καὶ ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσες ἀπὸ ἐμὲ ἐνώπιον πολλῶν μαρτύρων, αὐτὰ νὰ ἐμπιστευθῇς είς πιστοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι θὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ διδάξουν καὶ ἄλλους.

3 Σὺ λοιπόν, κακοπάθησε σὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Κανεὶς ποὺ ὑπηρετεῖ είς τὸν στρατὸν δὲν ἐμπλέκεται είς βιοτικὰς ὑποθέσεις,
διὰ νὰ γίνῃ ἀρεστὸς είς ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἐπεστράτευσεν.

5 Καὶ ἐὰν κανεὶς μετέχῃ είς ἀγῶνας, δὲν στεφανώνεται, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἀγωνισθῇ
σύμφωνα πρὸς τοὺς κανόνας.

6 Ὁ γεωργὸς ποὺ κοπιάζει, πρέπει πρῶτος νὰ παίρνῃ μέρος ἀπὸ τοὺς καρπούς.

7 Κατάλαβε αὐτὰ ποὺ λέγω. Εἴθε ὁ Κύριος νὰ σοῦ δίνῃ σύνεσιν είς ὅλα.

8 Ἐνθυμοῦ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἀναστημένον ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καταγόμενον
ἀπὸ τὸν Δαυΐδ, σύμφωνα μὲ τὸ εὐαγγέλιον ποὺ κηρύττω,

9 διὰ τὸ ὁποῖον κακοπαθῶ ἁλυσοδεμένος σὰν κακοῦργος, ἀλλ᾽ ὁ λόγος τοῦ
Θεοῦ δὲν εἶναι δεμένος.

10 Διὰ τοῦτο τὰ ὑπομένω ὅλα πρὸς χάριν τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ
τύχουν καὶ αὐτοὶ τῆς σωτηρίας ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν μὲ
δόξαν αἰώνιον.

11 Εἶναι ἀξιόπιστα τὰ λόγια, ὅτι ἐὰν ἔχωμεν πεθάνει μαζί του, θὰ ζήσωμεν
ἐπίσης μαζί του·

12 ἐὰν ὑπομένωμεν, θὰ βασιλεύσωμεν ἐπίσης μαζί του· ἐὰν τὸν ἀρνούμεθα, θὰ
μᾶς ἀρνηθῇ καὶ ἐκεῖνος· 13 ἐὰν ἐμεῖς ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος μένει πιστός, διότι δὲν
εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του.

14 Αὐτὰ νὰ τοὺς ὑπενθυμίζῃς καὶ νὰ τοὺς ἐξορκίζῃς ἐνώπιον τοῦ Κυρίου νὰ μὴ
λογομαχοῦν, πρᾶγμα ποὺ δὲν εἶναι καθόλου χρήσιμον, ἀλλ᾽ ἀποβαίνει πρὸς
καταστροφὴν τῶν ἀκροατῶν.

15 Φρόντισε νὰ παρουσιάσῃς είς τὸν Θεὸν τὸν ἑαυτόν σου δοκιμασμένον,
ἐργάτην ποὺ δὲν θὰ ἐντραπῇ καὶ ποὺ διδάσκει ὀρθὰ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

16 Τὶς δὲ ἀσεβεῖς φλυαρίες ἀπόφευγε, διότι θὰ προχωρήσουν περισσότερον είς
τὴν ἀσέβειαν

[17]καὶ ὁ λόγος των θὰ καταφάγῃ σὰν γάγγραινα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ
Ὑμέναιος καὶ ὁ Φιλητός,

[18]οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀστοχήσει ὡς πρὸς τὴν ἀλήθειαν μὲ τὸ νὰ λέγουν ὅτι ἔχει
ἤδη γίνει ἡ ἀνάστασις καὶ ἀνατρέπουν τὴν πίστιν μερικῶν.

[19]Τὸ στερεὸν ὅμως θεμέλιον ποὺ ἔβαλε ὁ Θεός, στέκει καὶ ἔχει τὴν ἑξῆς
σφραγῖδα: Ὁ Κύριος γνωρίζει τοὺς δικούς του, καί, Ἂς ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν
ἀδικίαν κάθε ἕνας ποὺ ὀνομάζει τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

[20]Εἱς ἕνα μεγάλο σπίτι δὲν ὑπάρχουν μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ
καὶ ξύλινα καὶ πήλινα· μερικὰ εἶναι προωρισμένα διὰ χρῆσιν ἀξιόλογον, ἄλλα
δὲ διὰ χρῆσιν εὐτελῆ.

[21]Ἐὰν λοιπόν, καθαρίσῃ κανεὶς τὸν ἑαυτόν του ἀπὸ αὐτά, θὰ εἶναι σκεῦος
ἀξιόλογον, ἁγιασμένον καὶ χρήσιμον εἱς τὸν οἱκοδεσπότην, ἑτοιμασμένον διὰ
κάθε ἔργον καλόν.

[22]Νὰ ἀποστρέφεσαι τὰς νεανικὰς ἐπιθυμίας καὶ νὰ ἐπιδιώκῃς τὴν δικαιοσύνην,
τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην μαζὶ μὲ ἐκείνους ποὺ ἐπικαλοῦνται τὸν
Κύριον μὲ καθαρὴ καρδιά.

[23]Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀνοήτους συζητήσεις ἀπόφευγε, ἐπειδή, καθὼς ξέρεις,
γεννοῦν μάχας.

[24]Ὁ δοῦλος ὅμως τοῦ Κυρίου, δὲν πρέπει νὰ μάχεται, ἀλλὰ νὰ εἶναι ἤπιος πρὸς
ὅλους, διδακτικός, ὑπομονητικός,

[25]διδάσκων μὲ πραότητα τοὺς ἀντιφρονοῦντας, μήπως τοὺς δώσῃ ποτὲ ὁ Θεὸς
μετάνοιαν διὰ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν καὶ συνέλθουν,

[26]ξεφεύγοντες ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου, ὅπου ἐκρατοῦντο αἰχμάλωτοι
διὰ νὰ κάνουν τὸ θέλημά του.

Β΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 3

Ἐπερχόμενα κακά

[1]Τοῦτο γνώριζε, ὅτι κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας θὰ ἔλθουν καιροὶ δύσκολοι.

[2]Διότι οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶναι ἐγωϊσταί, φιλάργυροι, φαντασμένοι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς, ἀχάριστοι, ἀσεβεῖς,

[3]ἄστοργοι, ἀδιάλλακτοι, συκοφάνται, ἄσωτοι, ἄγριοι, ἐχθροὶ τοῦ καλοῦ,

[4]προδόται, αὐθάδεις, φουσκωμένοι, φίλοι τῆς ἡδονῆς μᾶλλον παρὰ φίλοι τοῦ Θεοῦ,

[5]ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἐξωτερικὴν μορφὴν τῆς εὐσεβείας ἀλλὰ μὲ τὴν ζωήν τους ἀρνοῦνται τὴν δύναμίν της. Καὶ τούτους ἀπόφευγε.

[6]Διότι ἀπὸ αὐτοὺς προέρχονται ἐκεῖνοι ποὺ εἰσχωροῦν εἰς τὰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζουν γυναικάρια γεμᾶτα ἀπὸ ἁμαρτίας, ποὺ σύρονται ἀπὸ διαφόρους ἐπιθυμίας,

[7]καὶ πάντοτε μαθαίνουν ἀλλὰ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀκριβῆ γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

[8]Ὅπως δὲ ὁ Ἰαννῆς καὶ ὁ Ἰαμβρῆς ἀντιστάθηκαν εἰς τὸν Μωϋσῆν, ἔτσι καὶ αὐτοὶ ἀντιστέκονται πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἐφθαρμένον τὸν νοῦν, ἀποτυχημένοι ὡς πρὸς τὴν πίστιν.

[9]Ἀλλὰ δὲν θὰ προκόψουν περισσότερον, διότι ἡ ἀνοησία τους θὰ γίνῃ ὁλοφάνερη εἰς ὅλους, ὅπως ἔγινε καὶ ἡ ἀνοησία ἐκείνων.

Συμβουλαὶ πρὸς τὸν Τιμόθεον

[10]Σὺ ὅμως, παρακολούθησες τὴν διδασκαλίαν μου, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τὴν πρόθεσιν, τὴν πίστιν, τὴν μακροθυμίαν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν,

[11]τοὺς διωγμούς, τὰ παθήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ συνέβησαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, εἰς τὸ Ἰκόνιον, εἰς τὰ Λύστρα. Πόσους διωγμοὺς ὑπέφερα καὶ ἀπὸ ὅλα μὲ ἔσωσεν ὁ Κύριος.

[12]Καὶ ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ ζήσουν εὐσεβῶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ θὰ διωχθοῦν.

[13]Πονηροὶ ὅμως ἄνθρωποι καὶ ἀπατεῶνες θὰ προκόψουν εἰς τὸ χειρότερον πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

[14]Σὺ ὅμως, μένε είς ἐκεῖνα ποὺ ἔμαθες καὶ διὰ τὰ ὁποῖα ἀπέκτησες βεβαιότητα, διότι ξέρεις ἀπὸ ποιόν τὰ ἔμαθες,

[15]καὶ διότι ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας ξέρεις τὰ ἱερὰ γράμματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν τὴν δύναμιν νὰ σὲ ὁδηγήσουν είς τὴν σοφίαν πρὸς σωτηρίαν διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

[16]Κάθε θεόπνευστη γραφὴ εἶναι καὶ ὠφέλιμη πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς διαπαιδαγώγησιν ἐν δικαιοσύνῃ,

[17]διὰ νὰ εἶναι τέλειος ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, κατηρτισμένος πρὸς κάθε ἔργον καλόν.

Β΄ ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ 4

[1]Σὲ ἐξορκίζω ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ κρίνῃ ζωντανοὺς καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐμφανίσεώς του καὶ τῆς βασιλείας του,

[2]κήρυξε τὸν λόγον, ἐπίμενε είς κατάλληλον καὶ ἀκατάλληλον καιρόν, ἔλεγξε, ἐπιτίμησε, ἐνθάρρυνε μὲ κάθε μακροθυμίαν καὶ διδασκαλίαν.

[3]Διότι θὰ ἔλθῃ καιρός, ποὺ δὲν θὰ ἀνέχωνται τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν ἀλλὰ θὰ συσσωρεύσουν διδασκάλους, σύμφωνα πρὸς τὰς δικάς των ἐπιθυμίας, ἐπειδὴ θὰ αἰσθάνωνται γαργαλισμὸν είς τὰ αὐτιά τους,

[4]καὶ ἀπὸ μὲν τὴν ἀλήθειαν θὰ ἀποστρέψουν τὴν ἀκοήν των, θὰ τραποῦν δὲ πρὸς τοὺς μύθους.

[5]Σὺ ὅμως, νὰ εἶσαι σώφρων είς ὅλα, κακοπάθησε, κάμε ἔργον εὐαγγελιστοῦ, τὴν ὑπηρεσίαν σου κάνε είς τὴν ἐντέλειαν.

[6]Ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος νὰ χύσω τὸ αἷμά μου σὰν σπονδὴν καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἀναχωρήσεώς μου ἔφθασε.

[7]Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἀγωνίσθηκα, τὸν δρόμον ἐτελείωσα, τὴν πίστιν ἐτήρησα

[8]καὶ τώρα πλέον μοῦ ἀπομένει τὸ στεφάνι τῆς δικαιοσύνης, τὸ ὁποῖον θὰ μοῦ δώσῃ ὁ Κύριος κατ᾽ ἐκείνην τὴν Ἡμέραν, ὁ δίκαιος κριτής, ὄχι μόνον δὲ εἰς ἐμὲ ἀλλὰ καὶ εἰς ὅλους ποὺ θὰ ἔχουν ἀγαπήσει τὴν ἐμφάνισίν του.

Προσωπικὰ μηνύματα καὶ χαιρετισμοί

[9]Φρόντισε νὰ ἔλθῃς πρὸς ἐμὲ γρήγορα,

[10]διότι ὁ Δημᾶς μὲ ἄφησε, ἐπειδὴ ἀγάπησε τὸν παρόντα κόσμον καὶ ἐπῆγε εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ὁ Κρήσκης εἰς τὴν Γαλατίαν, ὁ Τίτος εἰς τὴν Δαλματίαν,

[11]καὶ μόνον ὁ Λουκᾶς εἶναι μαζί μου. Πάρε τὸν Μᾶρκον καὶ φέρε τον μαζί σου, διότι μοῦ εἶναι χρήσιμος δι᾽ ὑπηρεσίαν.

[12]Τὸν Τυχικὸν ἔστειλα εἰς τὴν Ἔφεσον.

[13]Τὸν φελόνην, τὸν ὁποῖον ἄφησα εἰς τὴν Τρῳάδα, πλησίον τοῦ Κάρπου, ὅταν ἔλθῃς φέρε τον μαζὶ μὲ τὰ βιβλία, πρὸ παντὸς τὰς μεμβράνας.

[14]Ὁ Ἀλέξανδρος ὁ χαλκωματὴς πολλὰ κακὰ μοῦ ἔκανε. Ὁ Κύριος θὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ κατὰ τὰ ἔργα του.

[15]Φυλάξου καὶ σὺ ἀπ᾽ αὐτόν, διότι πολὺ ἀντιστάθηκε εἰς τοὺς λόγους μας.

[16]Κατὰ τὴν πρώτην ἀπολογίαν μου, κανεὶς δὲν μοῦ συμπαραστάθηκε, ἀλλὰ ὅλοι μὲ ἐγκατέλειψαν. Εἴθε νὰ μὴ καταλογισθῇ αὐτὸ εἰς βάρος των.

[17]Ἀλλ᾽ ὁ Κύριος μοῦ συμπαραστάθηκε καὶ μὲ ἐνδυνάμωσε, διὰ νὰ ἐξαγγελθῇ πλήρως ἀπὸ ἐμὲ τὸ κήρυγμα καὶ ἀκούσουν ὅλοι οἱ ἐθνικοί, καὶ ἔτσι ἐσώθηκα ἀπὸ στόμα λέοντος.

[18]Καὶ θὰ μὲ φυλάξῃ ὁ Κύριος ἀπὸ ἔργον πονηρὸν καὶ θὰ μὲ σώσῃ διὰ τὴν βασιλείαν του τὴν ἐπουράνιον. Εἰς αὐτὸν ἂς εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[19]Χαιρέτησε τὴν Πρίσκαν καὶ τὸν Ἀκύλαν καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ὀνησιφόρου.

[20]Ὁ Ἔραστος ἔμεινε εἰς τὴν Κόρινθον, τὸν δὲ Τρόφιμον ἄφησα ἀσθενῆ εἰς τὴν Μίλητον.

[21]Φρόντισε νὰ ἔλθῃς πρὶν ἀπὸ τὸν χειμῶνα. Σὲ χαιρετοῦν ὁ Εὔβουλος καὶ ὁ Πούδης καὶ ὁ Λίνος καὶ ἡ Κλαυδία καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοί.

[22]Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τὸ πνεῦμά σου. Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζί σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Παῦλος, δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ
ὁδηγήσω τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πίστιν καὶ τὴν τελείαν γνῶσιν τῆς
ἀληθείας, ποὺ ἀπαιτεῖ ἡ εὐσέβεια,

2καὶ τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν τὴν ὁποίαν ὁ Θεός, ποὺ δὲν ψεύδεται,
ὑποσχέθηκε πρὶν ἀπὸ ὅλους τοὺς αἰῶνας,

3καὶ εἰς τὸν κατάλληλον καιρὸν ἐφανέρωσε τὸ ἄγγελμά του διὰ κηρύγματος,
τὸ ὁποῖον ἀνετέθη εἰς ἐμὲ κατὰ διαταγὴν τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ·

4πρὸς τὸν Τίτον, τὸ γνήσιον παιδί μου εἰς τὴν κοινὴν πίστιν μας· χάρις, ἔλεος,
εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν Σωτῆρά μας.

Ἐγκατάστασις πρεσβυτέρων

5Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν σὲ ἄφησα εἰς τὴν Κρήτην, διὰ νὰ διορθώσῃς τὰ ἐλλιπῆ
καὶ νὰ ἐγκαταστήσῃς εἰς κάθε πόλιν πρεσβυτέρους, ὅπως ἐγὼ σὲ διέταξα,

6ὅποιος εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε κατηγορίαν, σύζυγος μιᾶς γυναικός, καὶ
ἔχει παιδιὰ πιστά, τὰ ὁποῖα δὲν κατηγοροῦνται δι᾽ ἀσωτίαν ἢ εἶναι
ἀνυπότακτα.

7Διότι ὁ ἐπίσκοπος, ὡς ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ καμμίαν
κατηγορίαν, νὰ μὴν εἶναι αὐθάδης, οὔτε ὀργίλος, οὔτε μέθυσος, οὔτε βίαιος,
οὔτε αἰσχροκερδής,

8ἀλλὰ φιλόξενος, φιλάγαθος, σώφρων, δίκαιος, εὐσεβής, ἐγκρατής,

9νὰ κρατῇ σταθερὰ τὸν ἀξιόπιστον λόγον, ὅπως ἐδιδάχθηκε, διὰ νὰ εἶναι εἰς
θέσιν καὶ νὰ στηρίζῃ εἰς τὴν ὑγιᾶ διδασκαλίαν καὶ νὰ ἐλέγχῃ ἐκείνους ποὺ
ἀντιλέγουν.

Ψευδοδιδάσκαλοι

10Διότι ὑπάρχουν πολλοὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ συσκοτισταὶ τοῦ νοῦ,
μάλιστα ἐκεῖνοι ποὺ προέρχονται ἀπὸ Ἰουδαίους,

11οἱ ὁποῖοι πρέπει νὰ ἀποστομώνωνται διότι ἀνατρέπουν ὁλόκληρες οἰκογένειες, διδάσκοντες ἐκεῖνα ποὺ δὲν πρέπει, χάριν αἰσχροῦ κέρδους.

12Εἶπε κάποιος ἀπ᾽ αὐτούς, δικός τους προφήτης: «Οἱ Κρῆτες εἶναι πάντοτε ψεῦσται, κακὰ θηρία, λαίμαργοι, ὀκνηροί».

13Ἡ μαρτυρία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, νὰ τοὺς ἐλέγχῃς ἀπότομα, διὰ νὰ εἶναι ὑγιεῖς εἰς τὴν πίστιν,

14καὶ νὰ μὴ προσέχουν εἰς μύθους Ἰουδαϊκοὺς καὶ εἰς ἐντολὰς ἀνθρώπων ποὺ ἀποστρέφονται τὴν ἀλήθειαν.

15Εἰς τοὺς καθαροὺς ὅλα εἶναι καθαρά, ἀλλ᾽ εἰς τοὺς μολυσμένους καὶ τοὺς ἀπίστους τίποτε δὲν εἶναι καθαρόν· ἔχει μολυνθῆ καὶ ὁ νοῦς τους καὶ ἡ συνείδησίς τους.

16Ὁμολογοῦν μὲ τὸ στόμα ὅτι γνωρίζουν τὸν Θεόν, ἀλλὰ μὲ τὰ ἔργα τους τὸν ἀρνοῦνται, εἶναι ἄνθρωποι βδελυροί, ἀπειθεῖς καὶ ἀκατάλληλοι διὰ κάθε καλὸν ἔργον.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ 2

Ἡ χριστιανικὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ βάσις της

1Σὺ δὲ κήρυττε ὅσα εἶναι σύμφωνα πρὸς τὴν ὑγιᾶ διδασκαλίαν.

2Δηλαδή, οἱ ἡλικιωμένοι ἄνδρες νὰ εἶναι νηφάλιοι, σεμνοί, σώφρονες, ὑγιεῖς εἰς τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν ὑπομονήν.

3Ἐπίσης, αἱ ἡλικιωμέναι γυναῖκες νὰ εἶναι σεβάσμιαι εἰς τὴν συμπεριφοράν τους, νὰ μὴ διαβάλλουν, νὰ μὴ εἶναι δοῦλαι τοῦ κρασιοῦ· νὰ διδάσκουν ὅ, τι εἶναι καλὸν

4διὰ νὰ σωφρονίζουν τὰς νέας ὥστε νὰ ἀγαποῦν τοὺς ἄνδρας των καὶ τὰ παιδιά των,

5νὰ εἶναι ἐγκρατεῖς, ἁγναί, οἰκοκυραί, ἀγαθαί, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἄνδρας των, διὰ νὰ μὴ δυσφημῆται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

6Τοὺς νεωτέρους ἐπίσης νὰ νουθετῇς νὰ εἶναι ἐγκρατεῖς,

[7]εἰς ὅλα δεῖξε τὸν ἑαυτόν σου παράδειγμα καλῶν ἔργων, εἰς τὴν διδασκαλίαν ἀκεραιότητα, σεμνότητα,

[8]λόγον ὀρθόν, ἀπηλλαγμένον ἀπὸ κάθε κατηγορίαν διὰ νὰ ἐντραπῇ ὁ ἐχθρὸς ποὺ δὲν θὰ ἔχῃ νὰ πῇ τίποτε κακὸν γιὰ μᾶς.

[9]Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς κυρίους των, νὰ εἶναι εἰς ὅλα εὐάρεστοι, νὰ μὴν ἀντιλέγουν,

[10]νὰ μὴ κλέβουν, ἀλλὰ νὰ δείχνουν πλήρη καὶ εἰλικρινῆ πιστότητα ὥστε, εἰς τὸ κάθε τι, νὰ στολίζουν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ.

Χριστιανικὰ κίνητρα

[11]Διότι ἐμφανίσθηκε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία σῴζει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,

[12]καὶ μᾶς διδάσκει νὰ ἀρνηθοῦμε τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας καὶ νὰ ζοῦμε εἰς τὸν παρόντα κόσμον μὲ ἐγκράτειαν, δικαιοσύνην καὶ εὐσέβειαν,

[13]ἀναμένοντες τὴν εὐλογημένην ἐλπίδα μας καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

[14]ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ κάθε ἀνομίαν καὶ καθαρίσῃ διὰ τὸν ἑαυτόν του ἕνα λαὸν ἐκλεκτόν, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.

[15]Αὐτὰ κήρυττε· πρότρεπε καὶ ἔλεγχε μὲ ὅλον τὸ κῦρος. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ σὲ περιφρονῇ.

ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ 3

Ἡ χριστιανικὴ συμπεριφορὰ καὶ ἡ βάσις της

[1]Νὰ τοὺς ὑπενθυμίζῃς νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, νὰ πειθαρχοῦν, νὰ εἶναι ἕτοιμοι διὰ κάθε ἔργον καλόν,

[2]νὰ μὴ κακολογοῦν κανένα, νὰ εἶναι εἰρηνικοί, ἐπιεικεῖς, νὰ δείχνουν κάθε πραότητα πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

3 Διότι κάποτε ἤμαστε καὶ ἐμεῖς ἀνόητοι, ἐπλανώμεθα, ἤμαστε δοῦλοι ἐπιθυμιῶν καὶ διαφόρων ἡδονῶν, ἐζούσαμε εἰς τὴν κακίαν καὶ τὸν φθόνον, ἄξιοι μίσους καὶ ἐμισούσαμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

4 Ἀλλ᾽ ὅταν ἐμφανίσθηκε ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ Σωτῆρός μας Θεοῦ,

5 μᾶς ἔσωσε, ὄχι ἀπὸ ἔργα δικαιοσύνης, τὰ ὁποῖα ἐκάναμε ἐμεῖς, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ δικό του ἔλεος, διὰ τοῦ λουτροῦ τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀνακαινίσεως ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος,

6 τὸ ὁποῖον ἐξέχυσε σ᾽ ἐμᾶς πλούσια διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρός μας,

7 ὥστε, δικαιωμένοι μὲ τὴν χάριν ἐκείνου, νὰ γίνωμεν, σύμφωνα μὲ τὴν ἐλπίδα μας, κληρονόμοι τῆς αἰωνίου ζωῆς.

8 Εἶναι ἀξιόπιστα τὰ λόγια αὐτά, καὶ αὐτὰ θέλω νὰ διαβεβαιώνῃς, ὥστε νὰ φροντίζουν ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστεψαν εἰς τὸν Θεὸν νὰ εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων. Αὐτὰ εἶναι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα διὰ τοὺς ἀνθρώπους,

9 ἀλλ᾽ ἀπόφευγε μωρὰς συζητήσεις, γενεαλογίας, ἔριδας καὶ φιλονεικίας διὰ τὸν νόμον, διότι εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ μάταιαι.

10 Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ πρώτην καὶ δευτέραν νουθεσίαν, ἄφηνέ τον.

11 Νὰ γνωρίζῃς ὅτι ἕνας τέτοιος ἔχει διαστραφῆ, ἁμαρτάνει καὶ ἔτσι καταδικάζει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του.

Ἀποχαιρετιστήρια μηνύματα

12 Ὅταν θὰ στείλω τὸν Ἀρτεμᾶν σ᾽ ἐσὲ ἢ τὸν Τυχικόν, φρόντισε νὰ ἔλθῃς σ᾽ ἐμὲ εἰς τὴν Νικόπολιν, διότι ἐκεῖ ἀπεφάσισα νὰ περάσω τὸν χειμῶνα.

13 Τὸν Ζηνᾶν τὸν νομικόν, καὶ τὸν Ἀπολλῶ κατευόδωσέ τους μὲ ἐνδιαφέρον, διὰ νὰ μὴ τοὺς λείψῃ τίποτε.

14 Ἂς μαθαίνουν καὶ οἱ δικοί μας νὰ εἶναι πρωτοπόροι καλῶν ἔργων εἰς ἐπειγούσας ἀνάγκας, διὰ νὰ μὴν εἶναι ἄκαρποι.

15Σὲ χαιρετοῦν ὅλοι ὅσοι εἶναι μαζί μου. Χαιρέτησε ἐκείνους ποὺ μᾶς ἀγαποῦν ἐν πίστει. Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ

ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ 1

Πρόλογος

1Ὁ Παῦλος, ὁ φυλακισμένος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ ὁ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός,
πρὸς τὸν Φιλήμονα τὸν ἀγαπητὸν καὶ συνεργάτην μας,

2καὶ πρὸς τὴν Ἀπφίαν, τὴν ἀγαπητήν, καὶ πρὸς τὸν Ἄρχιππον, τὸν
συστρατιώτην μας, καὶ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ σπιτιοῦ σου·

3χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν Πατέρα μας καὶ τὸν
Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

Αἴτησις δι᾽ ἀποδράσαντα δοῦλον

4Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου πάντοτε, ὅταν σὲ ἀναφέρω εἰς τὰς προσευχάς μου,

5διότι ἀκούω τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν πίστιν ποὺ ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν
καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους,

6καὶ προσεύχομαι ἡ συμμετοχή σου εἰς τὴν πίστιν νὰ αὐξήσῃ τὴν γνῶσιν ὅλων
τῶν ἀγαθῶν ποὺ μᾶς φέρει ἡ ἕνωσίς μας μὲ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

7Ἔχομεν χαρὰν πολλὴν καὶ παρηγορίαν διὰ τὴν ἀγάπην σου, διότι αἱ καρδίαι
τῶν ἁγίων ἔχουν ἀνακουφισθῆ διὰ σοῦ, ἀδελφέ.

8Διὰ τοῦτο, ἂν καὶ ἔχω πολὺ θάρρος ἐν Χριστῷ νὰ σοῦ ἐπιβάλω τὸ καθῆκόν
σου,

9ἀλλὰ χάριν τῆς ἀγάπης, μᾶλλον σὲ παρακαλῶ. Τέτοιος ποὺ εἶμαι, ἐγὼ ὁ
Παῦλος ὁ ἡλικιωμένος, καὶ τώρα φυλακισμένος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

10σὲ παρακαλῶ διὰ τὸ παιδί μου, τὸ ὁποῖον ἐγέννησα εἰς τὴν φυλακήν μου,
τὸν Ὀνήσιμον,

11ὁ ὁποῖος ἄλλοτε σοῦ ἦτο ἄχρηστος, τώρα ὅμως εἶναι χρήσιμος, καὶ σ᾽ ἐσένα
καὶ σ᾽ ἐμένα.

12Σοῦ τὸν στέλλω πάλιν καὶ σὺ δέξου αὐτὸν ποὺ εἶναι ἡ καρδιά μου.

13Θὰ ἤθελα νὰ τὸν κρατήσω κοντά μου, διὰ νὰ μὲ ὑπηρετῇ, ἀντὶ σοῦ, είς τὴν
φυλακὴν ὅπου εἶμαι χάριν τοῦ εὐαγγελίου,

14ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ κάνω τίποτε, χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν σου, διὰ νὰ μὴ
γίνῃ ἡ ἀγαθή σου πρᾶξις ἀναγκαστικὰ ἀλλὰ μὲ τὴν θέλησίν σου.

15Ἴσως διὰ τοῦτο ἀποχωρίσθηκε προσωρινῶς ἀπὸ σένα, διὰ νὰ τὸν ἔχῃς
παντοτεινά,

16ὄχι πλέον σὰν δοῦλον ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ δοῦλον, σὰν ἀδελφὸν
ἀγαπητόν, ἰδιαιτέρως γιὰ μένα, πόσῳ μᾶλλον γιὰ σένα, καὶ σὰν ἄνθρωπον καὶ
σὰν χριστιανόν.

17Ἐὰν λοιπὸν μὲ θεωρῇς φίλον, δέξου τον σὰν νὰ ἤμουν ἐγώ.

18Καὶ ἐὰν σοῦ ἔκανε κανένα κακὸν ἢ σοῦ χρωστᾶ τίποτε, λογάριασέ το σ᾽ ἐμέ.

19Ἐγὼ ὁ Παῦλος τὸ ἔγραψα μὲ τὸ χέρι μου, ἐγὼ θὰ τὸ πληρώσω, διὰ νὰ μὴ
σοῦ πῶ ὅτι μοῦ χρωστᾶς καὶ τὸν ἑαυτόν σου.

20Ναί, ἀδελφέ, θὰ ἤθελα νὰ αἰσθανθῶ μιὰ χαρὰ ἀπὸ σένα ἐν Κυρίῳ, ἀνάπαυσέ
μου τὴν καρδιὰ ἐν Κυρίῳ.

21Ἐπειδὴ ἔχω πεποίθησιν ὅτι θὰ ὑπακούσῃς, σοῦ ἔγραψα, ἂν καὶ ξέρω ὅτι θὰ
κάνῃς περισσότερα ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ λέγω.

Ἐπίλογος

22Συγχρόνως νὰ μοῦ ἑτοιμάζῃς φιλοξενίαν, διότι ἐλπίζω ὅτι, μὲ τὰς προσευχάς
σας, θὰ ἀποδοθῶ σ᾽ ἐσᾶς.

23Σὲ χαιρετᾶ ὁ Ἐπαφρᾶς, ὁ φυλακισμένος μαζί μου διὰ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν,

24καὶ ἐπίσης ὁ Μᾶρκος, ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ Δημᾶς, ὁ Λουκᾶς, οἱ συνεργάται μου.

25Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζὶ μὲ τὸ πνεῦμά σας.
Ἀμήν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 1

Πρόλογος

1Ἀφοῦ ὁ Θεός, κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ἐμίλησε κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐποχὴν εἰς τοὺς πατέρας διὰ τῶν προφητῶν, κατὰ τὰς ἐσχάτας αὐτὰς ἡμέρας μᾶς ἐμίλησε διὰ τοῦ Υἱοῦ,

2τὸν ὁποῖον ἔκανε κληρονόμον πάντων, διὰ τοῦ ὁποίου καὶ ἐδημιούργησε τὸν κόσμον.

3Ὁ Υἱὸς αὐτός, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀκτινοβολία τῆς δόξης καὶ ἡ σφραγῖδα τῆς οὐσίας τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ ὁποῖος κρατεῖ τὰ πάντα διὰ τοῦ παντοδυνάμου του λόγου, ἀφοῦ ἔκανε καθαρισμὸν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐκάθησε εἰς τὰ δεξιὰ τῆς Μεγαλωσύνης εἰς τὰ ὕψη,

4γενόμενος τόσον ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὅσον τὸ ὄνομα ποὺ ἐκληρονόμησε εἶναι ἐξοχώτερον ἀπὸ τὸ δικόν τους.

Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους

5Διότι σὲ ποιόν ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε ποτὲ ὁ Θεός, Υἱός μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σὲ ἐγέννησα; καὶ πάλιν, Ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ Πατέρας του καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ Υἱός μου;

6καὶ πάλιν, ὅταν παρουσιάσῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει, Νὰ τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

7Καὶ διὰ μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει, Ἐκεῖνος ποὺ κάνει τοὺς ἀγγέλους του σὰν ἀνέμους, καὶ ἐκείνους ποὺ τὸν ὑπηρετοῦν σὰν πυρίνην φλόγα,

8ἀλλὰ διὰ τὸν Υἱὸν λέγει, Ὁ θρόνος σου, ὦ Θεέ, θὰ παραμείνῃ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος καὶ τὸ σκῆπτρον τῆς εὐθύτητος εἶναι τὸ σκῆπτρον τῆς βασιλείας σου.

9Ἀγάπησες τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐμίσησες τὴν παρανομίαν. Διὰ τοῦτο ὁ Θεός σου, ὦ Θεέ, ἔχρισε μὲ ἔλαιον ἀγαλλιάσεως ἐσὲ μᾶλλον παρὰ τοὺς φίλους σου,

10καί, Σὺ Κύριε είς τὴν ἀρχὴν τὴν γῆν ἐθεμελίωσες καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σου
εἶναι οἱ ούρανοί.

11Αύτοὶ θὰ καταστραφοῦν, ἀλλὰ σὺ παραμένεις· ὅλοι θὰ παληώσουν σὰν
ἔνδυμα,

12σὰν μανδύαν θὰ τοὺς τυλίξῃς καὶ θὰ ἀλλαγοῦν. Σὺ ὅμως εἶσαι ὁ ἴδιος καὶ τὰ
ἔτη σου δὲν θὰ τελειώσουν.

13Σὲ ποιόν δὲ ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε ποτὲ ὁ Θεός, Κάθησε είς τὰ δεξιά μου,
ἕως ὅτου κάνω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδιῶν σου;

14Δὲν εἶναι ὅλοι πνεύματα ποὺ ὑπηρετοῦν καὶ ἀποστέλλονται δι᾽ ὑπηρεσίαν
χάριν ἐκείνων, ποὺ μέλλουν νὰ κληρονομήσουν σωτηρίαν;

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 2

1Διὰ τοῦτο πρέπει ἐμεῖς νὰ προσέχωμεν περισσότερον είς ὅσα ἀκούσαμε, μὴ
τυχὸν ἀπομακρυνθοῦμε ἀπ᾽ αὐτά.

2Διότι ἐὰν ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος ἐκηρύχθηκε δι᾽ ἀγγέλων, εἶχε κῦρος καὶ κάθε
παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε δικαίαν ἀνταπόδοσιν,

3πῶς θὰ ξεφύγωμεν ἐμεῖς, ἐὰν δείξωμεν ἀμέλειαν διὰ μίαν τόσον μεγάλην
σωτηρίαν; Ἡ σωτηρία αὐτὴ ἄρχισε νὰ κηρύττεται ἀπὸ τὸν Κύριον, ἔπειτα μᾶς
ἐβεβαιώθηκε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὴν ἄκουσαν,

4καὶ ὁ Θεὸς προσέθετε τὴν μαρτυρίαν του μὲ σημεῖα καὶ τέρατα καὶ μὲ
διάφορα θαύματα καὶ μὲ διαμοιρασμὸν χαρισμάτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος
σύμφωνα μὲ τὴν θέλησίν του.

5Διότι ὁ Θεὸς δὲν ὑπέταξε είς ἀγγέλους τὸν μέλλοντα κόσμον, διὰ τὸν ὁποῖον
μιλᾶμε.

6Διεβεβαίωσε τοῦτο ἕνας ποὺ λέγει κάπου, Τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὥστε νὰ τὸν
θυμᾶσαι, ἢ τί εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὥστε νὰ τὸν προσέχῃς;

7Τὸν ἔκαμες δι᾽ ὀλίγον χρόνον κατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, μὲ δόξαν καὶ
τιμὴν τὸν ἐστεφάνωσες καὶ τὸν ἔκανες κυρίαρχον τῶν ἔργων σου.

8Ὅλα τὰ ὑπέταξες κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του.Ἀφοῦ λοιπὸν ὑπέταξε ὅλα είς
αὐτόν, δὲν ἄφησε τίποτα ἀνυπότακτον είς αὐτόν. Ἀλλὰ τώρα δὲν βλέπομεν
ἀκόμη νὰ ἔχουν ὅλα ὑποταχθῇ είς τὸν ἄνθρωπον.

9Βλέπομεν ὅμως τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος ἔγινε δι᾽ ὀλίγον χρόνον κατώτερος ἀπὸ
τοὺς ἀγγέλους, διὰ νὰ γευθῇ, διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, θάνατον διὰ κάθε
ἄνθρωπον, νὰ εἶναι στεφανωμένος μὲ δόξαν καὶ τιμήν, λόγῳ τοῦ παθήματος
τοῦ θανάτου.

10Διότι ἦτο πρέπον δι᾽ αὐτόν, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ὑπάρχουν τὰ
πάντα, προκειμένου νὰ φέρῃ πολλοὺς υἱοὺς είς τὴν δόξαν, νὰ κάνῃ τὸν
ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας των τέλειον διὰ τῶν παθημάτων.

11Διότι καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἁγιάζει καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἁγιάζονται, ἔχουν ὅλοι τὴν
ἰδίαν καταγωγήν. Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, δὲν ἐντρέπεται νὰ τοὺς ὀνομάζῃ
ἀδελφούς,

12ὅταν λέγῃ, Θὰ ἀναγγείλω τὸ ὄνομά σου είς τοὺς ἀδελφούς μου, είς τὸ μέσον
συνάξεως θὰ σὲ ὑμνήσω,

13καὶ πάλιν, Ἐγὼ θὰ ἔχω τὴν πεποίθησίν μου είς αὐτόν, καὶ πάλιν, Ἰδοὺ ἐγὼ
καὶ τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα μοῦ ἔδωσε ὁ Θεός.

14Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ παιδιὰ ἔχουν αἷμα καὶ σάρκα, διὰ τοῦτο καὶ αὐτός, κατὰ
παρόμοιον τρόπον, ἔγινε μέτοχος τῶν ἰδίων, διὰ νὰ καταργήσῃ διὰ τοῦ
θανάτου ἐκεῖνον ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν τοῦ θανάτου, δηλαδὴ τὸν διάβολον,

15καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνους πού, ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου, ἦσαν
ὑποδουλωμένοι καθ᾽ ὅλην τὴν ζωήν των.

16Διότι, βέβαια, δὲν ἔρχεται νὰ βοηθήσῃ ἀγγέλους, ἀλλὰ ἔρχεται νὰ
βοηθήσῃ ἀπογόνους τοῦ Ἀβραάμ.

17Διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ γίνῃ καθ᾽ ὅλα ὅμοιος μὲ τοὺς ἀδελφούς του, διὰ νὰ
εἶναι εὔσπλαγχνος καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς είς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ
μπορῇ νὰ ἐξιλεώνῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ.

[18]Διότι ἐπειδὴ ὑπέφερε ὁ ἴδιος μὲ ὅσα ἐδοκιμάσθηκε, εἶναι ἱκανὸς νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους ποὺ δοκιμάζονται.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 3

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν

[1]Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί ἅγιοι, σεῖς ποὺ εἶσθε μέτοχοι κλήσεως οὐρανίου, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς πίστεως ποὺ ὁμολογοῦμεν, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν,

[2]ὁ ὁποῖος ἐφάνηκε πιστὸς εἰς ἐκεῖνον ποὺ τὸν ἔκανε ἀρχιερέα, ὅπως καὶ ὁ Μωϋσῆς εἰς ὅλον τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ.

[3]Ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς ἐθεωρήθηκε ἄξιος νὰ λάβῃ μεγαλυτέραν δόξαν ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, ὅπως ἔχει μεγαλυτέραν τιμὴν ἀπὸ ἕνα σπίτι ἐκεῖνος ποὺ τὸ κατασκεύασε.

[4]Διότι κάθε σπίτι κατασκευάζεται ἀπὸ κάποιον, ἐκεῖνος ὅμως ποὺ κατασκεύασε τὰ πάντα εἶναι ὁ Θεός.

[5]Καὶ ὁ μὲνΜωϋσῆς ἦτο πιστὸς εἰς ὅλον τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ σὰν δοῦλος, διὰ νὰ δώσῃ μαρτυρίαν δι᾽ ὅσα θὰ ἐλαλοῦντο,

[6]ἐνῷ ὁ Χριστὸς σὰν Υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ. Ἐμεῖς εἴμεθα οἶκός του, ἐὰν κρατήσωμεν σταθερὴν μέχρι τέλους τὴν πεποίθησιν καὶ τὴν ἐλπίδα, διὰ τὴν ὁποίαν καυχώμεθα.

[7]Διὰ τοῦτο, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, Σήμερα, ἐὰν ἀκούσετε τὴν φωνήν του,

[8]νὰ μὴ σκληρύνετε τὶς καρδιές σας ὅπως κατὰ τὴν ἀνταρσίαν, τὴν ἡμέραν τῆς δοκιμασίας εἰς τὴν ἔρημον,

[9]ὅπου οἱ πατέρες σας μὲ ἔβαλαν εἰς δοκιμασίαν, ἂν καὶ εἶχαν ἰδῆ τὰ ἔργα μου ἐπὶ σαράντα χρόνια.

[10]Διὰ τοῦτο ἀγανάκτησα κατὰ τῆς γενεᾶς ἐκείνης καὶ εἶπα, πάντοτε πλανᾶται ἡ καρδιά τους, δὲν ἐγνώρισαν τὰς ὁδούς μου.

11Διὰ τοῦτο ὡρκίσθηκα, είς τὴν ὀργήν μου, ὅτι αὐτοὶ δὲν θὰ είσέλθουν ποτὲ είς
τὴν ἀνάπαυσίν μου.

12Προσέχετε, ἀδελφοί, μὴ τυχὸν ὑπάρχῃ σὲ κανένα ἀπὸ σᾶς μία κακή, ἄπιστη
καρδιά, ὥστε νὰ ἀποστατήσετε ἀπὸ τὸν ζωντανὸν Θεόν.

Ἡ πιστότης νὰ κρατῆται μέχρι τέλους

13Ἀλλὰ κάθε ἡμέραν νὰ ἐνθαρρύνῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἐφ᾽ ὅσον ἰσχύει
τὸ Σήμεραδιὰ νὰ μὴ σκληρυνθῇ κανεὶς ἀπὸ σᾶς ἀπὸ τὴν ἀπατηλὴν ἁμαρτίαν,

14διότι συμμετοχὴν είς τὸν Χριστὸν ἔχομεν ἐὰν πραγματικὰ διατηρήσωμεν τὴν
ἀρχικὴν ἐμπιστοσύνην μας σταθερὴν μέχρι τέλους.

15Ὅταν λέγῃ, Σήμερα, ἐὰν ἀκούσετε τὴν φωνήν του, νὰ μὴ σκληρύνετε τὶς
καρδιές σας ὅπως κατὰ τὴν ἀνταρσίαν,

16ποιούς ἐννοεῖ ὅτι ἦσαν ἐκεῖνοι, ποὺ ἄκουσαν καὶ ὅμως ἐστασίασαν; Δὲν ἦσαν
ὅλοι ἐκεῖνοι, ποὺ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διὰ τοῦ Μωϋσέως;

17Γιὰ ποιούς δὲ ἀγανάκτησε ἐπὶ σαράντα χρόνια; Δὲν ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ
ἁμάρτησαν, τῶν ὁποίων τὰ σώματα ἔπεσαν είς τὴν ἔρημον;

18Σὲ ποιούς δὲ ὡρκίσθηκε ὅτι δὲν θὰ είσέλθουν είς τὴν ἀνάπαυσίν του, παρὰ σ᾽
ἐκείνους ποὺ ἐφάνησαν ἀπειθεῖς;

19Καὶ βλέπομεν ὅτι ἐξ αἰτίας ἀπιστίας δὲν μπόρεσαν νὰ είσέλθουν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 4

1Ἂς φοβούμεθα λοιπόν, μήπως, ἐνῷ παραμένει ἀκόμη ἡ ὑπόσχεσις νὰ
είσέλθωμεν είς τὴν ἀνάπαυσίν του, φανῇ κανεὶς ἀπὸ σᾶς ὅτι τὴν ἐστερήθηκε.

2Διότι καθὼς ἐκεῖνοι, ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἀκούσαμε τὸ εὐχάριστον ἄγγελμα, ἀλλὰ τὸ
ἄγγελμα ποὺ ἄκουσαν ἐκεῖνοι δὲν τοὺς ὠφέλησε, διότι δὲν ἔδωσαν πίστιν είς
ἐκεῖνα ποὺ ἄκουσαν.

3Ἐμεῖς ποὺ ἔχομεν πιστέψει, είσερχόμεθα είς τὴν ἀνάπαυσιν, διὰ τὴν ὁποίαν
εἶπε, Διὰ τοῦτο ὡρκίσθηκα, είς τὴν ὀργήν μου, ὅτι αὐτοὶ δὲν θὰ είσέλθουν ποτὲ

είς τὴν ἀνάπαυσίν μου, ἂν καὶ τὰ ἔργα του εἶχαν τελειώσει ἀπὸ τὴν δημιουργίαν τοῦ κόσμου.

4Διότι εἶπε κάπου περὶ τῆς ἑβδόμης ἡμέρας τὰ ἑξῆς: Καὶ ἀναπαύθηκε ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην ἀπ᾽ ὅλα τὰ ἔργα του·

5καὶ ἐδῶ πάλιν λέγει: Δὲν θὰ είσέλθουν ποτὲ είς τὴν ἀνάπαυσίν μου.

6Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπομένει νὰ είσέλθουν μερικοὶ είς αὐτὴν καὶ ἐκεῖνοι, ποὺ ἄκουσαν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα προηγουμένως, δὲν ἐμπῆκαν ἐξ αἰτίας ἀπειθείας,

7πάλιν ὁρίζει μίαν ἡμέραν, Σήμερα, ὅταν λέγῃ διὰ τοῦ Δαυΐδ, ὕστερα ἀπὸ τόσον χρόνον, καθὼς προείπαμε, Σήμερα, ἐὰν ἀκούσετε τὴν φωνήν του, νὰ μὴ σκληρύνετε τὶς καρδιές σας.

8Διότι ἐὰν ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ τοὺς εἶχε φέρει είς τὴν ἀνάπαυσιν, δὲν θὰ ἐμιλοῦσε ὁ Θεὸς ἀργότερα δι᾽ ἄλλην ἡμέραν.

9Ἄρα ἀπομένει διὰ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ μία ἀνάπαυσις Σαββάτου.

10Διότι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἐμπῆκε είς τὴν ἀνάπαυσίν του, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναπαύθηκε ἀπὸ τὰ ἔργα του, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Θεὸς ἀπὸ τὰ δικά του ἔργα.

11Ἂς δείξωμεν λοιπὸν σπουδὴν νὰ είσέλθωμεν είς τὴν ἀνάπαυσιν ἐκείνην, διὰ νὰ μὴ πέσῃ κανεὶς είς τὸ ἴδιο παράδειγμα ἀπειθείας.

12Διότι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωντανὸς καὶ δραστικὸς καὶ κοπτερώτερος ἀπὸ κάθε δίκοπο μαχαίρι καὶ είσχωρεῖ βαθειὰ μέχρι χωρισμοῦ ψυχῆς καὶ πνεύματος, ἀρθρώσεων καὶ μυελῶν, καὶ κρίνει συλλογισμοὺς καὶ προθέσεις τῆς καρδιᾶς,

13καὶ δὲν ὑπάρχει δημιούργημα ποὺ νὰ τοῦ εἶναι κρυμμένο, ἀλλὰ εἶναι ὅλα γυμνὰ καὶ φανερὰ είς τὰ μάτια του, πρὸς τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ δώσωμεν λόγον.

Ὁ Ἰησοῦς ὁ μέγας ἀρχιερεύς, ἀνώτερος ἀπὸ τὸν Ἀαρών

[14]Ἀφοῦ λοιπὸν ἔχομεν ἀρχιερέα μέγαν, ὁ ὁποῖος ἔχει διέλθει τοὺς ούρανούς, τὸν Ἰησοῦν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἂς κρατᾶμε στερεὰ τὴν πίστιν ποὺ ὁμολογοῦμεν.

[15]Διότι δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα, ποὺ νὰ μὴ μπορῇ νὰ συμπαθήσῃ είς τὰς ἀδυναμίας μας, ἀλλὰ ἔχομεν ἕνα ποὺ ἔχει δοκιμασθῆ καθ᾽ ὅλα, σύμφωνα μὲ τὴν ὁμοιότητά του μ᾽ ἐμᾶς, χωρὶς νὰ ἁμαρτήσῃ.

[16]Ἂς προσερχώμεθα λοιπὸν μὲ πεποίθησιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τῆς χάριτος, διὰ νὰ λάβωμεν ἔλεος καὶ νὰ βροῦμε χάριν ὅταν θὰ ἔχωμεν ἀνάγκην διὰ βοήθειαν.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 5

[1]Διότι κάθε ἀρχιερεὺς λαμβάνεται ἀπὸ ἀνθρώπους καὶ ἐγκαθίσταται ἀρχιερεὺς χάριν τῶν ἀνθρώπων, διὰ νὰ ὑπηρετῇ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίας.

[2]Μπορεῖ νὰ εἶναι ὑπομονητικὸς πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι βρίσκονται είς ἄγνοιαν καὶ πλάνην, διότι καὶ αὐτὸς περιβάλλεται ἀπὸ ἀδυναμίαν,

[3]λόγῳ τῆς ὁποίας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ προσφέρῃ θυσίας περὶ ἁμαρτιῶν καὶ διὰ τὸν ἑαυτόν του ὅπως κάνει διὰ τὸν λαόν.

[4]Καὶ κανεὶς δὲν παίρνει μόνος του τὴν τιμὴν αὐτήν, ἀλλὰ μόνον ὅταν καλῆται ἀπὸ τὸν Θεόν, καθὼς ἀκριβῶς καὶ ὁ Ἀαρών.

[5]Ἔτσι καὶ ὁ Χριστός, δὲν ἐπῆρε μόνος διὰ τὸν ἑαυτόν του τὴν δόξαν νὰ γίνῃ ἀρχιερεύς, ἀλλ᾽ ἔγινε ἀρχιερεὺς ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ εἶπε, Υἱός μου εἶσαι σύ, ἐγὼ σήμερα σὲ ἐγέννησα,

[6]ὅπως καὶ είς ἄλλο μέρος λέγει, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

[7]Ὁ Χριστὸς κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐπιγείου του ζωῆς, ἔκανε προσευχὰς καὶ παρακλήσεις μὲ κραυγὴν δυνατὴν καὶ μὲ δάκρυα πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἠμποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον καί, ἀφοῦ είσακούσθηκε λόγῳ τῆς εὐλαβείας του,

8ἂν καὶ ἦτο Υἱός, ἔμαθε τὴν ὑπακοὴν ἀπὸ ὅσα ἔπαθε,

9καί, γενόμενος τέλειος, ἀπέβη δι᾽ ὅλους, οἱ ὁποῖοι ὑπακούουν εἰς αὐτόν,
αἴτιος αἰωνίου σωτηρίας,

10καὶ ὠνομάσθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀρχιερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

Ἀνάγκη προόδου εἰς τὴν χριστιανικὴν ζωήν

11Διὰ τὸ θέμα αὐτὸ ἔχομεν πολλὰ νὰ ποῦμε, ἀλλὰ εἶναι δύσκολον νὰ
ἐξηγηθοῦν, διότι ἐγίνατε βραδεῖς εἰς τὸ νὰ ἐννοῆτε.

12Ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸν θὰ ἔπρεπε νὰ εἶσθε διδάσκαλοι, ἐνῷ ἔχετε πάλιν
ἀνάγκην νὰ σᾶς διδάξουν καὶ αὐτὰ τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τῶν λόγων τοῦ Θεοῦ,
καὶ ἔχετε καταντήσει, ὥστε νὰ ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ γάλα καὶ ὄχι ἀπὸ στερεὴν
τροφήν.

13Ὅποιος τρέφεται μὲ γάλα δὲν ἔχει πεῖραν τοῦ λόγου τῆς δικαιοσύνης. Εἶναι
νήπιον.

14Ἀλλ᾽ ἡ στερεὴ τροφὴ εἶναι διὰ τοὺς ὡρίμους, οἱ ὁποῖοι, ἕνεκα τῆς ἕξεως,
ἔχουν γυμνασμένα τὰ αἰσθητήρια ὄργανα, ὥστε νὰ διακρίνουν μεταξὺ τοῦ
καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 6

1Ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τὴν στοιχειώδη περὶ Χριστοῦ διδασκαλίαν καὶ ἂς
φερώμεθα πρὸς τὴν τελειότητα χωρὶς νὰ βάζωμεν πάλιν θεμέλιον μετανοίας
ἀπὸ νεκρὰ ἔργα καὶ πίστεως εἰς τὸν Θεόν,

2διδασκαλίας περὶ βαπτισμάτων καὶ περὶ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, περὶ
ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ περὶ αἰωνίου κρίσεως.

3Αὐτὸ θὰ κάνωμεν, ἐὰν ἐπιτρέψῃ ὁ Θεός.

4Διότι εἶναι ἀδύνατον ἐκείνους ποὺ ἅπαξ ἐφωτίσθησαν καὶ ἐγεύθησαν τὴν
ἐπουράνιον δωρεὰν καὶ ἔγιναν μέτοχοι Πνεύματος Ἁγίου,

5καὶ ἐγεύθησαν τὸν καλὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὰς δυνάμεις τοῦ μέλλοντος
αἰῶνος,

[6]καὶ κατόπιν ἐξέπεσαν, αὐτοὺς εἶναι ἀδύνατον νὰ τοὺς ἐπαναφέρῃ κανεὶς είς νέαν μετάνοιαν, διότι αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ξανασταυρώνουν τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν διαπομπεύουν.

[7]Ἡ γῆ, ἡ ὁποία πίνει τὴν βροχήν, ποὺ πέφτει συχνὰ σ᾿ αὐτήν, καὶ γεννᾶ χόρτα κατάλληλα δι᾿ ἐκείνους διὰ τοὺς ὁποίους καὶ καλλιεργεῖται, δέχεται εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν.

[8]Ἐὰν ὅμως βλαστάνῃ ἀγκάθια καὶ τριβόλους, τότε εἶναι ἄχρηστη καὶ πλησιάζει ἡ κατάρα ἐπάνω της· τὸ τέλος της θὰ εἶναι νὰ καῇ.

[9]Γιὰ σᾶς ὅμως, ἀγαπητοί, ἂν καὶ μιλᾶμε κατ᾿ αὐτὸν τὸν τρόπον, εἴμεθα πεπεισμένοι διὰ καλύτερα πράγματα ποὺ καταλήγουν εἰς τὴν σωτηρίαν.

[10]Διότι ὁ Θεὸς δὲν εἶναι ἄδικος ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὸ ἔργον σας καὶ μὲ τί κόπους ἐδείξατε τὴν ἀγάπην σας διὰ τὸ ὄνομά του, ὑπηρετήσαντες τοὺς ἁγίους καὶ ἐξακολουθοῦντες νὰ τοὺς ὑπηρετῆτε.

[11]Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ὁ καθένας ἀπὸ σᾶς νὰ δείχνῃ μέχρι τέλους τὸν ἴδιον ζῆλον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ἐλπίδος σας,

[12]διὰ νὰ μὴ γίνετε ὀκνηροὶ ἀλλὰ νὰ μιμηθῆτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μὲ πίστιν καὶ ὑπομονὴν κληρονομοῦν τὰς ὑποσχέσεις.

Αἱ ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ ἐμπνέουν ἐλπίδα

[13]Διότι ὅταν ὁ Θεὸς ἔδωκε ὑπόσχεσιν είς τὸν Ἀβραάμ, ὡρκίσθηκε είς τὸν ἑαυτόν του, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλον μεγαλύτερον είς τὸν ὁποῖον νὰ ὁρκισθῇ,

[14]καὶ εἶπε, Ἀλήθεια, θὰ σὲ ὑπερευλογήσω καὶ θὰ σὲ ὑπερπληθύνω,

[15]καὶ ἔτσι ὁ Ἀβραάμ, μὲ τὴν ὑπομονήν του, ἔλαβε τὴν ὑπόσχεσιν.

[16]Οἱ ἄνθρωποι ὁρκίζονται είς κάποιον ποὺ εἶναι μεγαλύτερος καὶ ὁ ὅρκος θέτει δι᾿ αὐτοὺς τέρμα είς κάθε ἀμφισβήτησιν καὶ δίνει ἐπιβεβαίωσιν.

[17]Ἔτσι καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἤθελε νὰ δείξῃ σαφέστερα είς τοὺς κληρονόμους τῆς ὑποσχέσεως τὸ ἀμετάβλητον τῆς ἀποφάσεώς του, τὴν ἐγγυήθηκε μὲ ὅρκον,

[18]ὥστε, διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταβλήτων διὰ τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀποδειχθῇ ὁ Θεὸς ψεύτης, ἐμεῖς, ποὺ κατεφύγαμεν είς αὐτόν, νὰ ἔχωμεν μεγάλην ἐνθάρρυνσιν νὰ κρατήσωμεν σφιχτὰ τὴν ἐλπίδα ποὺ εἶναι ἐνώπιόν μας.

[19]Τὴν ἐλπίδα αὐτὴν τὴν ἔχομεν σὰν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς, ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν, ἡ ὁποία μπαίνει μέσα, πίσω ἀπὸ τὸ καταπέτασμα,

[20]ὅπου ἐμπῆκε πρόδρομος πρὸς χάριν μας ὁ Ἰησοῦς, ἀφοῦ ἔγινε ἀρχιερεὺς αἰώνιος κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 7

Ὁ Ἰησοῦς ἀρχιερεὺς ὅπως ὁ Μελχισεδέκ

[1]Αὐτὸς ὁ Μελχισεδὲκ ἦτο βασιλεὺς τῆς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, καὶσυνήντησε τὸν Ἀβραάμ, ἐπιστρέφοντα ἀπὸ τὴν κατατρόπωσιν τῶν βασιλέων καὶ τὸν εὐλόγησε,

[2]καὶ είς αὐτὸν ὁ Ἀβραὰμ ἔδωκε τὸ δέκατον ἀπὸ ὅλα τὰ λάφυρα. Κατὰ τὴν ἑρμηνείαν τοῦ ὀνόματός του, εἶναι πρῶτα βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα εἶναι καὶβασιλεὺς Σαλήμ, δηλαδή, βασιλεὺς είρήνης.

[3]Δὲν ἔχει πατέρα, οὔτε μητέρα, οὔτε γενεαλογίαν, αἱ ἡμέραι του δὲν ἔχουν ἀρχὴν οὔτε ἡ ζωή του τέλος, ἀλλ᾽ ἐξομοιωμένος πρὸς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς παντοτεινά.

[4]Συλλογισθῆτε πόσον μεγάλος ἄνθρωπος ἦτο αὐτός, ἀφοῦ ἀκόμη καὶ ὁ πατριάρχης Ἀβραὰμ τοῦ ἔδωκε τὸ δέκατον ἀπὸ τὰ λάφυρα.

[5]Καὶ ὅσοι μὲν ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Λευῒ γίνονται ἱερεῖς, ἔχουν ἐντολὴν νὰ παίρνουν σύμφωνα μὲ τὸν νόμον, τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν λαόν, δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς των, ἂν καὶ αὐτοὶ κατάγωνται ἀπὸ τὸν Ἀβραάμ.

[6]Ἀλλ᾽ ὁ Μελχισεδέκ, ἂν καὶ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐκείνων, ἐπῆρε τὸ δέκατον ἀπὸ τὸν Ἀβραὰμ καὶ εὐλόγησε ἐκεῖνον, ποὺ εἶχε τὰς ὑποσχέσεις.

[7]Ἀναντιρρήτως δὲ τὸ μικρότερον εὐλογεῖται ἀπὸ τὸ μεγαλύτερον.

8Εἰς τὴν μίαν περίπτωσιν παίρνουν τὰ δέκατα ἄνθρωποι ποὺ πεθαίνουν, εἰς τὴν ἄλλην τὰ ἐπῆρε ἐκεῖνος, ποὺ μαρτυρεῖται ὅτι ζῆ.

9Θὰ μποροῦσε μάλιστα, νὰ πῇ κανείς, ὅτι καὶ ὁ Λευΐ, ὁ ὁποῖος παίρνει δέκατα, ἔχει δώσει καὶ αὐτὸς δέκατα διὰ τοῦ Ἀβραάμ,

10διότι ὁ Λευῒ ἦτο ἀκόμη εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ προπάτορός του Ἀβραὰμ ὅταν τὸν συνήντησε ὁ Μελχισεδέκ.

11Ἐὰν λοιπόν, ἦτο κατορθωτὴ ἡ τελειότης διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης — διότι μὲ αὐτὴν ὡς βάσιν εἶχε δοθῇ εἰς τὸν λαὸν ὁ νόμος — ποιά ἐπὶ πλέον ἀνάγκη θὰ ὑπῆρχε νὰ παρουσιασθῇ ἄλλου εἴδους ἀρχιερεύς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ, καὶ νὰ μὴ λέγεται κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρών;

12Διότι ὅταν γίνεται μετάθεσις τῆς ἱερωσύνης, τότε κατʼ ἀνάγκην γίνεται καὶ μετάθεσις τοῦ νόμου.

13Ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον λέγονται αὐτά, ἀνῆκεν εἰς ἄλλην φυλήν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἔχει ὑπηρετήσει εἰς τὸ θυσιαστήριον,

14διότι εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ Κύριός μας προῆλθε ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Μωϋσῆς δὲν εἶπε τίποτε περὶ ἱερωσύνης.

15Καὶ γίνεται ἀκόμη περισσότερον φανερόν, ὅταν παρουσιάζεται ἄλλου εἴδους ἱερεύς, ὅμοιος πρὸς τὸν Μελχισεδέκ,

16ὁ ὁποῖος ἔγινε ὄχι κατʼ ἀπαίτησιν ἐντολῆς ποὺ ἰσχύει διʼ ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ τὴν δύναμιν ζωῆς ποὺ δὲν καταλύεται,

17διότι δίδεται ἡ μαρτυρία: Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

18Καταργεῖται μία προηγουμένη ἐντολή, διότι ἦτο ἀνίσχυρη καὶ ἀνωφελής

19— ἀφοῦ ὁ νόμος δὲν ἔφερε τίποτε εἰς τὴν τελειότητα — καὶ εἰσάγεται μία καλύτερη ἐλπίδα, διὰ τῆς ὁποίας προσεγγίζομεν τὸν Θεόν.

20Ἐπὶ πλέον, δὲν ἔγινε τοῦτο χωρὶς ὅρκον. Οἱ ἄλλοι ἔγιναν ἱερεῖς χωρὶς ὅρκον,

21 ἀλλ᾽ ὁ Χριστὸς ἔγινε μὲ τὸν ὅρκον ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τοῦ λέγει, Ὡρκίσθηκε ὁ
Κύριος καὶ δὲν θὰ μετανοήσῃ, Σὺ εἶσαι αἰώνιος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν
Μελχισεδέκ,

22 καὶ ἔτσι ὁ Ἰησοῦς ἔγινε ἐγγυητὴς μιᾶς ἀνωτέρας διαθήκης.

23 Καὶ ἐκεῖνοι μὲν οἱ ἱερεῖς ἦσαν πολλοὶ διότι ἕνεκα τοῦ θανάτου δὲν ἦτο
δυνατὸν νὰ παραμένουν ἱερεῖς,

24 ἀλλ᾽ ὁ Ἰησοῦς ἐπειδὴ παραμένει αἰωνίως ἔχει ἀμεταβίβαστην τὴν
ἱερωσύνην.

25 Διὰ τοῦτο καὶ δύναται νὰ σώζῃ γιὰ πάντα ἐκείνους ποὺ προσέρχονται δι᾽
αὐτοῦ είς τὸν Θεόν, διότι ζῇ πάντοτε διὰ νὰ μεσιτεύῃ ὑπὲρ αὐτῶν.

26 Τέτοιος ἀρχιερεὺς πραγματικὰ μᾶς ἔπρεπε, ἅγιος, ἄκακος, ἀμόλυντος,
χωρισμένος ἀπὸ τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ ὑψωμένος τώρα ἐπάνω ἀπὸ τοὺς
ούρανούς,

27 ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκην, ὅπως οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ προσφέρῃ θυσίας κάθε
ἡμέραν, πρῶτα διὰ τὰς δικάς του ἁμαρτίας καὶ ἔπειτα διὰ τὰς ἁμαρτίας τοῦ
λαοῦ· αὐτὸ τὸ ἔκανε μιὰ γιὰ πάντα, ὅταν προσέφερε τὸν ἑαυτόν του.

28 Ὁ νόμος ἐγκαθιστᾶ ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἀδυναμίας. Τὰ
λόγια ὅμως τοῦ ὅρκου, ποὺ ἐδόθηκε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον, ἐγκαθιστοῦν
αἰωνίως τὸν Υἱόν, τὸν τέλειον.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 8

Ἡ ἱερωσύνη τοῦ Χριστοῦ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἰουδαϊκὴν ἱερωσύνην

1 Τὸ βασικὸν σημεῖον τῶν ὅσων λέγομεν εἶναι τοῦτο: ὅτι ἔχομεν ἕνα τέτοιον
ἀρχιερέα, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε είς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τῆς Μεγαλωσύνης είς τοὺς
ούρανούς,

2 ὅπου ὑπηρετεῖ τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων καὶ τὴν σκηνὴν τὴν ἀληθινήν, τὴν ὁποίαν
ἔστησεν ὁ Κύριος καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

3 Ὡς γνωστὸν δέ, κάθε ἀρχιερεὺς ἐγκαθίσταται διὰ νὰ προσφέρῃ δῶρα καὶ
θυσίας, διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς πρέπει νὰ ἔχῃ κάτι νὰ προσφέρῃ.

4Ἐὰν ἦτο είς τὴν γῆν, δὲν θὰ ἦτο κἂν ἱερεύς, ἀφοῦ ὑπάρχουν ἱερεῖς, οἱ ὁποῖοι προσφέρουν τὰ δῶρα σύμφωνα μὲ τὸν νόμον.

5Αὐτοὶ ἐκτελοῦν τὴν λατρείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἀντίτυπον καὶ σκιὰ τῶν ἐπουρανίων πραγμάτων, ἀκριβῶς ὅπως ἔλαβεν ἐντολὴν νὰ κάνῃ ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ἑτοιμάσῃ τὴν σκηνήν. Πρόσεχε, τοῦ λέγει, νὰ κάνῃς ὅλα κατὰ τὸ ὑπόδειγμα, τὸ ὁποῖον σοῦ ὑποδείχθηκε είς τὸ ὄρος.

6Ἐνῷ τώρα ὁ Ἰησοῦς ἔλαβε ὑπηρεσίαν τόσον ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν δικήν τους ὅσον εἶναι καλυτέρα καὶ ἡ διαθήκη, τῆς ὁποίας εἶναι μεσίτης, καὶ ἡ ὁποία ἔχει νομοθετηθῆ ἐπὶ καλυτέρων ὑποσχέσεων.

7Διότι ἐὰν ἡ πρώτη ἐκείνη διαθήκη ἦτο ἄμεμπτη, δὲν θὰ ἐζητεῖτο θέσις διὰ δευτέραν.

8Ὅταν ὁ Θεὸς τοὺς μέμφεται, λέγει, Ἰδοὺ ἔρχονται ἡμέραι, λέγει ὁ Κύριος, καὶ θὰ συνάψω διὰ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα διαθήκην νέαν,

9ἡ ὁποία δὲν θὰ εἶναι ὁμοία πρὸς τὴν διαθήκην τὴν ὁποίαν συνῆψα μὲ τοὺς πατέρας των τότε, ὅταν τοὺς ἔπιασα ἀπὸ τὸ χέρι, διὰ νὰ τοὺς ὁδηγήσω ἔξω ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου. Ἐπειδὴ αὐτοὶ δὲν ἔμειναν πιστοὶ είς τὴν διαθήκην μου, ἐγὼ τοὺς ἐγκατέλειψα, λέγει ὁ Κύριος.

10Διότι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θὰ συνάψω μὲ τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ ὕστερα ἀπὸ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει ὁ Κύριος, εἶναι αὐτή: θὰ θέσω τοὺς νόμους μου μέσα είς τὴν διάνοιάν των καὶ θὰ τοὺς ἐγχαράξω είς τὶς καρδιές των. Ἐγὼ θὰ εἶμαι Θεός τους καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι λαός μου.

11Καὶ δὲν θὰ διδάσκῃ ὁ καθένας τὸν συμπολίτην του καὶ καθένας τὸν ἀδελφόν του, λέγων, Γνώρισε τὸν Κύριον, διότι ὅλοι θὰ μὲ γνωρίζουν ἀπὸ τὸν μικρότερον ἕως τὸν μεγαλύτερον.

12Διότι θὰ εἶμαι ἐλεήμων διὰ τὰς κακὰς πράξεις των καὶ δὲν θὰ θυμηθῶ πλέον τὰς ἁμαρτίας των καὶ τὰς ἀνομίας των.

13Διὰ νὰ ὁμιλῇ περὶ νέαςδιαθήκης, ἐκήρυξε παλαιὰν τὴν πρώτην, ἐκεῖνο δὲ ποὺ παληώνει καὶ γερνάει, πλησιάζει νὰ ἐξαφανισθῇ.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 9

Τὸ παλαιὸν ἁγιαστήριον τύπος τοῦ νέου

1Εἶχε καὶ ἡ πρώτη διαθήκη διατάξεις περὶ τῆς λατρείας καὶ γήϊνον ἁγιαστήριον.

2Κατασκευάσθηκε δηλαδὴ τὸ πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς, είς τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε ἡ λυχνία καὶ ἡ τράπεζα καὶ οἱ ἄρτοι τῆς προθέσεως, τὸ ὁποῖον λέγεται Ἅγια.

3Ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερον καταπέτασμα, ἦτο τὸ μέρος τῆς σκηνῆς, τὸ ὁποῖον ὠνομάζετο Ἅγια ἁγίων.

4Ἐκεῖ ὑπῆρχε ἕνα χρυσὸ θυμιατήριον καὶ ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης, ἡ ὁποία ἦτο ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη σκεπασμένη μὲ χρυσάφι καὶ μέσα σ᾽ αὐτὴν ἦτο ἡ χρυσὴ στάμνα, ποὺ περιεῖχε τὸ μάννα, ἡ ράβδος τοῦ Ἀαρών, ποὺ εἶχε βλαστήσει, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης.

5Ἐπάνω δὲ ἀπὸ τὴν κιβωτὸν ἦσαν ἀπαστράπτοντα Χερουβείμ, τὰ ὁποῖα ἐπεσκίαζαν τὸ ἱλαστήριον. Γι᾽ αὐτὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μιλήσωμεν τώρα λεπτομερῶς.

6Ὑπὸ αὐτὴν τὴν διάταξιν, είς τὸ πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς είσέρχονται πάντοτε οἱ ἱερεῖς, ὅταν ἐκτελοῦν τὰ καθήκοντα τῆς ὑπηρεσίας των,

7ἀλλ᾽ είς τὸ δεύτερον μέρος μπαίνει μόνον ὁ ἀρχιερεύς, μιὰ φορὰ τὸν χρόνο, καὶ ὄχι χωρὶς αἷμα, τὸ ὁποῖον προσφέρει διὰ τὸν ἑαυτόν του καὶ διὰ τὰς ἐξ ἀγνοίας ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ.

8Μὲ τοῦτο ἤθελε νὰ δηλώσῃ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅτι δὲν εἶχε ἀκόμη φανερωθῇ ὁ δρόμος ὁ ὁποῖος ὡδηγοῦσε είς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων, ἐφ᾽ ὅσον ἀκόμη ὑπῆρχε τὸ πρῶτον μέρος τῆς σκηνῆς.

9Αὐτὰ εἶναι συμβολικὰ τοῦ σημερινοῦ καιροῦ. Τὰ δῶρα καὶ αἱ θυσίαι ποὺ τότε προσεφέροντο, δὲν μποροῦσαν νὰ κάνουν τὸν λατρεύοντα τέλειον ἐσωτερικῶς,

[10]διότι εἶχαν σχέσιν μόνον μὲ φαγητὰ καὶ ποτὰ καὶ διαφόρους πλύσεις, ποὺ
εἶναι διατάξεις διὰ τὸ σῶμα καὶ ἰσχύουν μέχρι τοῦ καιροῦ μεταρρυθμίσεως.

Ἡ δύναμις καθαρμοῦ τῆς θυσίας τοῦ Χριστοῦ

[11]Ἀλλ᾽ ὅταν ἦλθε ὁ Χριστὸς ὡς ἀρχιερεὺς τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν, ἐμπῆκε διὰ τῆς μεγαλυτέρας καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ἡ ὁποία δὲν εἶναι χειροποίητη, δὲν εἶναι δηλαδὴ ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον·

[12]ἐμπῆκε μιὰ γιὰ πάντα εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων ὄχι μὲ αἷμα τράγων καὶ μόσχων ἀλλὰ μὲ τὸ δικό του αἷμα καὶ ἐξησφάλισε αἰωνίαν λύτρωσιν.

[13]Διότι ἐὰν τὸ αἷμα τράγων καὶ ταύρων καὶ τὸ ράντισμα μὲ στάχτην ἀπὸ δαμάλι, ἁγιάζῃ τοὺς μολυσμένους, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐξωτερικὴν καθαρότητα,

[14]πόσον περισσότερον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος, διὰ τοῦ αἰωνίου Πνεύματος, προσέφερε τὸν ἑαυτόν του ἄμωμον θυσίαν εἰς τὸν Θεόν, θὰ καθαρίσῃ τὴν συνείδησίν σας ἀπὸ νεκρὰ ἔργα, ὥστε νὰ λατρεύωμεν τὸν ζωντανὸν Θεόν.

[15]Καὶ ἑπομένως ὁ Χριστὸς εἶναι μεσίτης διαθήκης νέας, ὥστε, τώρα ποὺ ἔλαβε χώραν θάνατος διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν ἀπὸ παραβάσεις κατὰ τὸν χρόνον τῆς πρώτης διαθήκης, νὰ λάβουν, ὅσοι εἶναι καλεσμένοι, τὴν αἰωνίαν κληρονομίαν, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσιν.

[16]Διότι ὅπου ὑπάρχει διαθήκη, πρέπει νὰ ἀποδειχθῇ ὁ θάνατος τοῦ διαθέτου.

[17]Μία διαθήκη ἰσχύει μόνον μετὰ θάνατον· δὲν ἔχει ποτὲ ἰσχὺν ἐνόσῳ ζῇ ὁ διαθέτης.

[18]Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, οὔτε ἡ πρώτη διαθήκη ἐγκαινιάσθηκε χωρὶς αἷμα.

[19]Διότι ἀφοῦ ὁ Μωϋσῆς διεκήρυξε κάθε ἐντολὴν τοῦ νόμου εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἐπῆρε τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων μαζὶ μὲ νερό, κόκκινο μαλλὶ καὶ ὕσσωπον, καὶ ἐράντισε τὸ βιβλίον τοῦ νόμου καὶ ὅλον τὸν λαόν,

[20]καὶ εἶπε, Αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, τὴν ὁποίαν διέταξε ὁ Θεὸς σ᾽ ἐσᾶς.

21Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο, ἐρράντισε μὲ αἷμα καὶ τὴν σκηνὴν καὶ ὅλα τὰ τελετουργικὰ σκεύη,

22καὶ ἔτσι σχεδὸν ὅλα μὲ αἷμα καθαρίζονται σύμφωνα μὲ τὸν νόμον καὶ χωρὶς νὰ χυθῇ αἷμα δὲν γίνεται συγχώρησις ἁμαρτιῶν.

Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ μοναδική

23Ἦτο λοιπὸν ἀνάγκη, τὰ μὲν ἀντίτυπα τῶν οὐρανίων πραγμάτων νὰ καθαρίζωνται μὲ τέτοια μέσα, τὰ ἴδια ὅμως τὰ ἐπουράνια μὲ ἀνωτέρας θυσίας ἀπὸ αὐτὰς ἐδῶ.

24Διότι ὁ Χριστὸς δὲν ἐμπῆκε εἰς χειροποίητα Ἅγια τῶν ἁγίων, ποὺ ἦσαν ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ᾽ εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ ἐμφανισθῇ τώρα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν.

25Οὔτε ἐμπῆκε διὰ νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτόν του θυσίαν πολλὲς φορές, καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς ὁ ὁποῖος μπαίνει εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων κάθε χρόνο μὲ προσφορὰν αἵματος ποὺ δὲν εἶναι δικό του,

26διότι τότε θὰ ἔπρεπε νὰ πάθῃ πολλὲς φορὲς ἀφ᾽ ὅτου ἐδημιουργήθηκε ὁ κόσμος. Ἐνῷ τώρα ἐφανερώθηκε μιὰ γιὰ πάντα εἰς τὸ τέλος τῶν αἰώνων, διὰ νὰ καταργήσῃ τὴν ἁμαρτίαν μὲ τὴν θυσίαν τοῦ ἑαυτοῦ του.

27Καὶ ὅπως οἱ ἄνθρωποι μιὰ φορὰ πεθαίνουν καὶ ὕστερα ἔρχεται κρίσις,

28ἔτσι καὶ ὁ Χριστός, ἀφοῦ μιὰ φορὰ ἐθυσιάσθηκε διὰ νὰ πάρῃ ἐπάνω του τὰς ἁμαρτίας πολλῶν, θὰ ἐμφανισθῇ διὰ δευτέραν φορὰν — ὄχι διὰ ζήτημα ἁμαρτίας — εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἀναμένουν διὰ τὴν σωτηρίαν τους.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 10

Ἡ θυσία τοῦ Χριστοῦ παρεμέρισε τὰς Μωσαϊκὰς θυσίας

1Διότι ἀφοῦ ὁ νόμος ἔχει μόνον σκιὰν τῶν μελλοντικῶν ἀγαθῶν καὶ ὄχι αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῆς πραγματικότητος, δὲν μπορεῖ ποτὲ μὲ τὶς ἴδιες θυσίες, ποὺ διαρκῶς προσφέρουν κάθε χρόνο, νὰ κάνῃ τελείους τοὺς προσερχομένους.

2Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ εἶχαν παύσει νὰ προσφέρωνται; Ἐὰν ὅσοι ὑποβάλλωνται
είς τὴν λατρείαν αὐτὴν εἶχαν μιὰ φορὰ καθαρισθῆ, δὲν θὰ εἶχαν πλέον
καμμίαν συναίσθησιν τῶν ἁμαρτιῶν των.

3Ἐνῷ ἀπ᾿ ἐναντίας, μὲ τὰς θυσίας αὐτὰς γίνεται κάθε χρόνο ὑπενθύμισις τῶν
ἁμαρτιῶν,

4διότι εἶναι ἀδύνατον αἷμα ταύρων καὶ τράγων νὰ ἀφαιρέσῃ ἁμαρτίας.

5Διὰ τοῦτο ὅταν ἔρχεται ὁ Χριστὸς εἱς τὸν κόσμον, λέγει, Θυσίαν καὶ
προσφορὰν δὲν ἠθέλησες, ἀλλὰ μοῦ ἑτοίμασες σῶμα.

6Εἰς ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας δι᾿ ἁμαρτίας δὲν ἔχεις εὐαρέσκειαν.

7Τότε εἶπα, Ἰδοὺ ἦλθα, ὅπως εἶναι γραμμένον δι᾿ ἐμὲ είς τὸν κύλινδρον τοῦ
βιβλίου, διὰ νὰ κάνω, ὦ Θεέ, τὸ θέλημά σου.

8Ἀφοῦ πρῶτα εἶπε, Θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ θυσίας δι᾿
ἁμαρτίας δὲν ἠθέλησες οὔτε ἔδειξες εὐαρέσκειαν, αἱ ὁποῖαι προσφέρονται
κατὰ τὸν νόμον,

9κατόπιν εἶπε, Ἰδοὺ ἦλθα διὰ νὰ κάνω, ὦ Θεέ, τὸ θέλημά σου. Ἀναιρεῖ τὸ
πρῶτον διὰ νὰ στερεώσῃ τὸ δεύτερον.

10Δυνάμει τοῦ θελήματος τούτου εἴμεθα ἁγιασμένοι διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ
σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μιὰ γιὰ πάντα.

11Καὶ ὁ μὲν ἱερεὺς ὑπηρετεῖ καθημερινῶς καὶ προσφέρει, πολλὲς φορές, τὶς
ἴδιες θυσίες, αἱ ὁποῖαι δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ ἐξαλείψουν ἁμαρτίας.

12Ὁ Χριστὸς ὅμως, προσέφερε μίαν θυσίαν διὰ τὰς ἁμαρτίας γιὰ πάντα
καὶ ἐκάθησεν είς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ,

13καὶ περιμένει είς τὸ ἑξῆς ἕως ὅτου γίνουν οἱ ἐχθροί του ὑποπόδιον τῶν
ποδιῶν του.

14Διότι μὲ μίαν προσφορὰν ἔκανε γιὰ πάντα τελείους ἐκείνους, ποὺ ἁγιάζονται.

15Μᾶς μαρτυρεῖ δὲ αὐτὸ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διότι ἀφοῦ εἶπε πρῶτα,

16 Ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θὰ συνάψω μὲ αὐτοὺς ὕστερα ἀπὸ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει ὁ Κύριος, εἶναι αὐτή: θὰ θέσω τοὺς νόμους μου εἰς τὶς καρδιές των καὶ μέσα εἰς τὴν διάνοιάν των θὰ τοὺς ἐγχαράξω, ὕστερα προσθέτει,

17 καὶ δὲν θὰ θυμηθῶ πλέον τὰς ἁμαρτίας των καὶ τὰς ἀνομίας των.

18 Ἐκεῖ δὲ ποὺ ὑπάρχει συγχώρησις, δὲν ὑπάρχει πλέον θυσία δι᾽ ἁμαρτίαν.

Ἐνθάρρυνσις καὶ προτροπή

19 Ἀφοῦ λοιπόν, ἀδελφοί, τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ μᾶς δίνει θάρρος νὰ μποῦμε εἰς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων

20 ἀπὸ ἕνα νέον καὶ ζωντανὸν δρόμον, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐγκαινίασε διὰ τοῦ καταπετάσματος, δηλαδὴ διὰ τῆς σαρκός του,

21 καὶ ἀφοῦ ἔχομεν ἕνα ἱερέα μέγαν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ,

22 ἂς προσερχώμεθα μὲ εἰλικρινῆ καρδιά, μὲ πλήρη βεβαιότητα πίστεως, μὲ καρδιὲς καθαρισμένες ἀπὸ κακὴν συνείδησιν καὶ τὸ σῶμά μας πλυμένο μὲ νερὸ καθαρό.

23 Ἂς εἴμεθα σταθεροὶ καὶ ἀσάλευτοι εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος μας, διότι εἶναι πιστὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὰς ὑποσχέσεις,

24 καὶ ἂς προσέχωμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὥστε νὰ παροτρυνώμεθα πρὸς τὴν ἀγάπην καὶ τὰ καλὰ ἔργα,

25 καὶ νὰ μὴ ἀμελοῦμε τὰς συναθροίσεις μας, καθὼς συνηθίζουν νὰ κάνουν μερικοί, ἀλλ᾽ ἂς ἐνθαρρύνωμεν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ τοσούτῳ μᾶλλον καθ᾽ ὅσον βλέπετε νὰ πλησιάζῃ ἡ Ἡμέρα.

26 Διότι ἐὰν θεληματικὰ ἁμαρτάνωμεν, ἀφοῦ ἐγνωρίσαμεν καλὰ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἀπομένει πλέον καμμία θυσία δι᾽ ἁμαρτίας,

27 ἀλλὰ μᾶς ἀναμένει φοβερὴ κρίσις καὶ φωτιὰ ποὺ θὰ καταφάγῃ ἐκείνους ποὺ εἶναι ἐνάντιοι τοῦ Θεοῦ.

28 Ἐὰν παραβῇ κανεὶς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, θανατώνεται χωρὶς εὐσπλαγχνίαν ἐπὶ τῇ καταθέσει δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.

29Σκεφθῆτε πόσον αὐστηρότερη τιμωρία ἀξίζει είς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος κατεπάτησε τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐθεώρησε μολυσμένον τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, μὲ τὸ ὁποῖον ἁγιάσθηκε, καὶ ὕβρισε τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος.

30Διότι γνωρίζομεν ἐκεῖνον ποὺ εἶπε, Είς ἐμὲ ἀνήκει ἡ ἐκδίκησις, ἐγὼ θὰ ἀνταποδώσω, λέγει ὁ Κύριος,καὶ πάλιν, ὁ Κύριος θὰ κρίνῃ τὸν λαόν του.

31Εἶναι φοβερὸν νὰ πέσῃ κανεὶς είς τὰ χέρια τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ.

Παρότρυνσις διὰ σταθερὸν θάρρος

32Νὰ θυμᾶσθε τὶς περασμένες ἡμέρες, ὅταν, ἀφοῦ ἐφωτισθήκατε, ὑπομείνατε είς μεγάλον ἀγῶνα παθημάτων,

33ἄλλοτε διεπομπεύεσθε μὲ ὀνειδισμοὺς καὶ θλίψεις, ἄλλοτε ἐγίνεσθε συμπαραστάται ἐκείνων, ποὺ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μίαν τέτοιαν μεταχείρισιν.

34Διότι καὶ ὅταν ἤμουν φυλακισμένος ἐδείξατε συμπάθειαν, καὶ τὴν διαρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων σας μὲ χαρὰν ἐδεχθήκατε, ἐπειδὴ ἠξέρατε ὅτι ἔχετε κάτι ἀνώτερον καὶ μόνιμον είς τοὺς ούρανούς.

35Μὴ χάσετε λοιπὸν τὸ θάρρος σας, τὸ ὁποῖον θὰ ἀνταμοιφθῇ πλούσια.

36Ἔχετε ἀνάγκην ὑπομονῆς, διὰ νὰ κάνετε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ καρπωθῆτε τὰ ἀγαθὰ τῆς ὑποσχέσεώς του.

37Διότιγρήγορα, πολὺ γρήγορα θὰ ἔλθῃ ὁ ἐρχόμενος καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ.

38Ἐκεῖνος ποὺ δικαιώνεται διὰ τῆς πίστεως θὰ ζήσῃ. Ἐὰν ὅμως ὑποχωρήσῃ, ἡ ψυχή μου δὲν εὐαρεστεῖται είς αὐτόν.

39Ἐμεῖς ὅμως δὲν εἴμεθα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ὑποχωροῦν καὶ χάνονται, ἀλλ᾽ εἴμεθα ἄνθρωποι πίστεως πρὸς σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μας.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 11

Ἥρωες τῆς πίστεως

1Ἡ πίστις κάνει πραγματικὰ ἐκεῖνα ποὺ ἐλπίζομεν, καὶ βέβαια ἐκεῖνα ποὺ δὲν βλέπομεν.

2Μὲ αὐτὴν οἱ ἀρχαιότεροι ἀπέκτησαν καλὴν μαρτυρίαν.

3Μὲ τὴν πίστιν κατανοοῦμεν ὅτι ἐδημιουργήθησαν οἱ κόσμοι διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ὥστε ἀπὸ ἀόρατα νὰ ἔχουν γίνει τὰ ὁρατά.

4Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἄβελ προσέφερεν εἰς τὸν Θεὸν καλυτέραν θυσίαν παρὰ ὁ Κάϊν, καὶ διὰ τὴν πίστιν αὐτὴν ἐδόθηκε ἡ μαρτυρία ὅτι εἶναι δίκαιος, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς ἔδωκε τὴν μαρτυρίαν του ἐπάνω εἰς τὰ δῶρα καὶ διὰ τῆς πίστεώς του, ἂν καὶ ἐπέθανε, μιλεῖ ἀκόμη.

5Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἐνὼχ μετετέθη ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμον διὰ νὰ μὴ ἰδῇ θάνατον καὶ δὲν ἀνευρίσκετο, διότι τὸν εἶχε μεταθέσει ὁ Θεός. Πρὶν μετατεθῇ εἶχε δοθῇ μαρτυρία ὅτι εἶχε εὐαρεστήσει τὸν Θεόν,

6καὶ χωρὶς πίστιν εἶναι ἀδύνατον νὰ γίνῃ κανεὶς εὐάρεστος εἰς τὸν Θεόν. Διότι ἐκεῖνος ποὺ προσέρχεται εἰς τὸν Θεόν, πρέπει νὰ πιστεύῃ ὅτι ὑπάρχει Θεὸς καὶ ὅτι ἀμείβει ἐκείνους ποὺ τὸν ζητοῦν.

7Μὲ τὴν πίστιν ὁ Νῶε, ἀφοῦ προειδοποιήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ πράγματα ποὺ ἀκόμη δὲν ἔβλεπε, ἔκανε, ἀπὸ φόβον εὐλαβικόν, τὴν κιβωτὸν διὰ νὰ σώσῃ τὴν οἰκογένειάν του, καὶ μὲ τὴν πίστιν του κατέκρινε τὸν κόσμον καὶ ἔγινε κληρονόμος τῆς διὰ πίστεως δικαιώσεως.

8Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἀβραὰμ ὑπήκουσε εἰς τὴν κλῆσιν νὰ φύγῃ εἰς τόπον τὸν ὁποῖον ἔμελλε νὰ κληρονομήσῃ, καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει.

9Μὲ τὴν πίστιν κατῴκησε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας σὰν ξένος σὲ μιὰ ξένη χώρα, ζῶν σὲ σκηνές, μαζὶ μὲ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκληρονόμοι τῆς ἰδίας ὑποσχέσεως,

10διότι ἐπερίμενε τὴν πόλιν, ἡ ὁποία ἔχει στερεὰ θεμέλια καὶ τῆς ὁποίας ἀρχιτέκτων καὶ δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεός.

11Μὲ τὴν πίστιν καὶ αὐτὴ ἡ Σάρρα, παρὰ τὴν ἡλικίαν της, ἔλαβε τὴν δύναμιν πρὸς σύλληψιν, διότι ἐθεώρησε ἀξιόπιστον ἐκεῖνον, ποὺ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσιν.

12Καὶ ἔτσι ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπον, ποὺ ἦτο καὶ νεκρωμένος, προῆλθον ἀπόγονοι τόσον πολλοὶ ὅπως τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ὅπως ἡ ἀναρίθμητη ἄμμος εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς θαλάσσης.

13Ὅλοι αὐτοὶ ἐπέθαναν μὲ πίστιν, χωρὶς νὰ ἔχουν λάβει τὰς ὑποσχέσεις, ἀλλὰ τὰς εἶδαν ἀπὸ μακρυά, καὶ τὰς ἐχαιρέτησαν καὶ ὡμολόγησαν ὅτι εἶναι ξένοι καὶ περαστικοὶ ἐδῶ είς τὴν γῆν.

14Ἀσφαλῶς δὲ ἐκεῖνοι ποὺ μιλοῦν ἔτσι, δείχνουν ὅτι ζητοῦν τὴν πατρίδα τους.

15Καὶ ἐὰν μὲν εἶχαν στὸν νοῦ τους ἐκείνην, ἀπὸ τὴν ὁποίαν εἶχαν φύγει, θὰ εἶχαν τὸν καιρὸν νὰ ἐπιστρέψουν.

16Ἐνῷ τώρα λαχταροῦν μιὰ καλύτερη πατρίδα, δηλαδὴ ἐπουράνιον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ἐντρέπεται ὁ Θεὸς νὰ ὀνομάζεται Θεός τους, διότι τοὺς ἔχει ἑτοιμάσει πόλιν.

17Μὲ τὴν πίστιν προσέφερε ὁ Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαάκ, ὅταν ἐδοκιμάσθηκε. Ἐκεῖνος ποὺ ἔλαβε τὰς ὑποσχέσεις, ἦτο ἕτοιμος νὰ προσφέρῃ τὸν μονογενῆ του υἱόν,

18διὰ τὸν ὁποῖον ἐλέχθη, Διὰ τοῦ Ἰσαὰκ θὰ προέλθουν οἱ ἀπόγονοί σου,

19διότι ἐσκέφθηκε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς νὰ ἀναστήσῃ καὶ ἀπὸ τοὺς νεκρούς. Καὶ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, θὰ ἠμπορούσαμε νὰ ποῦμε, τὸν ἐπῆρε πίσω ὁ Ἀβραάμ.

20Μὲ τὴν πίστιν πρὸς τὰ μελλοντικὰ εὐλόγησε ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἠσαῦ.

21Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰακώβ, ὅταν ἐπέθαινε, εὐλόγησε κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰωσὴφ καὶ προσκύνησε τὸν Θεόν, στηριχθεὶς είς τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του.

22Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰωσήφ, ὅταν ἐπέθαινε, ἐμίλησε διὰ τὴν ἔξοδον τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ ἔδωκε ἐντολὰς διὰ τὰ ὀστᾶ του.

23Μὲ τὴν πίστιν ὁ Μωϋσῆς, μετὰ τὴν γέννησίν του, ἐκρύφθηκε ἐπὶ τρεῖς μῆνες ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, διότι εἶδαν ὅτι τὸ παιδὶ ἦτο ὡραῖον, καὶ δὲν ἐφοβήθηκαν τὴν διαταγὴν τοῦ βασιλέως.

24Μὲ τὴν πίστιν ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐμεγάλωσε, ἀρνήθηκε νὰ ὀνομάζεται υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ,

[25]διότι ἐπροτίμησε μᾶλλον νὰ ὑποφέρῃ μαζὶ μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ παρὰ νὰ
ἔχῃ τὴν πρόσκαιρη ἀπόλαυσιν ἁμαρτωλῶν πραγμάτων.

[26]Ἐθεώρησε μεγαλύτερον πλοῦτον ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου τὸν
ἐξευτελισμὸν τοῦ Χριστοῦ, καθ᾽ ὅσον ἀπέβλεπε είς τὴν ἀνταπόδοσιν.

[27]Μὲ τὴν πίστιν ἄφησε τὴν Αἴγυπτον, χωρὶς νὰ φοβηθῇ τὸν θυμὸν τοῦ
βασιλέως, διότι ἔδειξε καρτερίαν, σὰν νὰ ἔβλεπε τὸν ἀόρατον Θεόν.

[28]Μὲ τὴν πίστιν ἔκανε τὸ πάσχα καὶ τὸν ραντισμὸν τοῦ αἵματος διὰ νὰ μὴ θίξῃ
ὁ ἐξολοθρευτὴς ἄγγελος τὰ πρωτότοκά των.

[29]Μὲ τὴν πίστιν διέβησαν τὴν Ἐρυθρὰν Θάλασσαν σὰν νὰ ἦτο ξηρά, ἐνῷ οἱ
Αἰγύπτιοι, ὅταν ἐπροσπάθησαν, κατεποντίσθησαν.

[30]Μὲ τὴν πίστιν ἔπεσαν τὰ τείχη τῆς Ἱεριχώ, ἀφοῦ περικυκλώθησαν ἐπὶ ἑπτὰ
ἡμέρας.

[31]Μὲ τὴν πίστιν ἡ Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν ἐχάθηκε μαζὶ μὲ τοὺς ἀπειθεῖς, διότι
ἐδέχθηκε είρηνικὰ τοὺς κατασκόπους.

[32]Καὶ τί ἀκόμη νὰ πῶ; Δὲν μοῦ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος νὰ σᾶς διηγηθῶ διὰ τὸν
Γεδεών, τὸν Βαράκ, τὸν Σαμψών, τὸν Ἰεφθάε, τὸν Δαυῒδ καὶ Σαμουὴλ καὶ
τοὺς προφήτας,

[33]οἱ ὁποῖοι μὲ τὴν πίστιν ἀνέτρεψαν βασίλεια, ἔκαναν ἔργα δικαιοσύνης,
ἐπέτυχαν τὴν πραγματοποίησιν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ, ἔφραξαν στόματα
λεόντων,

[34]ἔσβησαν τὴν δύναμιν φωτιᾶς, διέφυγαν τὴν σφαγήν, ἔγιναν ἀπὸ ἀδύνατοι
δυνατοί, ἔγιναν ἰσχυροὶ σὲ καιρὸν πολέμου, ἔτρεψαν είς φυγὴν παρατάξεις
τῶν ἐχθρῶν.

[35]Γυναῖκες ἔλαβαν τοὺς νεκρούς των δι᾽ ἀναστάσεως, ἄλλοι δὲ
ἐβασανίσθησαν καὶ δὲν ἐδέχθησαν νὰ ἀφεθοῦν ἐλεύθεροι, διὰ νὰ ἐπιτύχουν
μίαν ἄλλην καλυτέραν ἀνάστασιν.

[36]Ἄλλοι ἐδοκιμάσθησαν μὲ ἐμπαιγμοὺς καὶ μαστίγωσιν, ἀκόμη δὲ καὶ μὲ δεσμὰ
καὶ φυλακήν.

37Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπριονίσθησαν, ὑπέστησαν πολλὰς δοκιμασίας, ἐθανατώθησαν μὲ μάχαιραν, περιπλανῶντο φοροῦντες δέρματα προβάτων καὶ δέρματα αἰγῶν, ἐστεροῦντο, ὑπέφεραν θλίψεις καὶ κακουχίας,

38(ἄνθρωποι διὰ τοὺς ὁποίους δὲν ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος), ἐπλανῶντο σὲ ἐρήμους καὶ σὲ βουνά, σὲ σπήλαια καὶ σὲ τρύπες τῆς γῆς.

39Ὅλοι αὐτοί, ἂν καὶ εἶχαν καλὴν μαρτυρίαν διὰ τὴν πίστιν τους, δὲν ἔλαβαν ὅ, τι εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός,

40διότι εἶχε ὁ Θεὸς προβλέψει κάτι καλύτερον ἀναφορικῶς μ᾿ ἐμᾶς διὰ νὰ μὴ φθάσουν ἐκεῖνοι είς τὴν τελειότητα χωρὶς ἐμᾶς.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 12

Ὁ Ἰησοῦς ἀρχηγὸς καὶ τελειωτὴς τῆς πίστεως

1Ἑπομένως, ἀφοῦ ἔχομεν γύρω μας ἕνα τόσο μεγάλο σύννεφο ἀπὸ μάρτυρας, ἂς ἀποτινάξωμεν κάθε βάρος καὶ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία εὔκολα μᾶς ἐμπλέκει, καὶ ἂς τρέχωμεν μὲ ὑπομονὴν τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου ποὺ εἶναι ἐμπρός μας,

2μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μας προσηλωμένους πρὸς τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεώς μας, τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος, χάριν τῆς χαρᾶς ποὺ τὸν ἀνέμενε, ὑπέμεινε σταυρόν, περιφρονήσας τὴν αἰσχύνην, καὶ ἐκάθησε είς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

3Σκεφθῆτε λοιπὸν αὐτόν, ὁ ὁποῖος ὑπέμεινε τόσην ἐχθρότητα ἐναντίον του ἐκ μέρους τῶν ἁμαρτωλῶν, διὰ νὰ μὴ κουρασθῆτε καὶ ἀποθαρρυνθῆτε.

Ὁ σκοπὸς τῆς διαπαιδαγωγήσεως

4Ἀκόμη δὲν ἀντισταθήκατε μέχρις αἵματος είς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας,

5καὶ ἐλησμονήσατε τὴν νουθεσίαν, ποὺ σᾶς ἀπευθύνεται σὰν σὲ παιδιά: Παιδί μου, μὴ περιφρονήσῃς τὴν διαπαιδαγώγησιν τοῦ Κυρίου καὶ μὴ χάσῃς τὸ θάρρος σου, ὅταν ἐλέγχεσαι ἀπὸ αὐτόν,

6διότι ἐκεῖνον ποὺ ἀγαπᾶ ὁ Κύριος τὸν παιδαγωγεῖ, καὶ μαστιγώνει κάθε παιδί, τὸ ὁποῖον δέχεται.

7Ὑπομείνατε τὴν διαπαιδαγώγησίν σας. Ὁ Θεὸς σᾶς μεταχειρίζεται σὰν παιδιά του, διότι ποιό παιδὶ δὲν τὸ παιδαγωγεῖ ὁ πατέρας του;

8Ἐὰν ὅμως δὲν ἐδοκιμάσατε διαπαιδαγώγησιν, τὴν ὁποίαν ἔχουν ὅλοι περάσει, τότε εἶσθε νόθα παιδιὰ καὶ ὄχι γνήσια.

9Ἐξ ἄλλου, εἴχαμε παιδαγωγοὺς τοὺς ἐπιγείους πατέρας μας καὶ τοὺς ἐσεβόμεθα. Δὲν πρέπει λοιπὸν πολὺ περισσότερον νὰ ὑποταχθοῦμε εἰς τὸν Πατέρα τῶν πνευμάτων καὶ νὰ ζήσωμεν;

10Ἐκεῖνοι μᾶς παιδαγωγοῦσαν δι᾽ ὀλίγον καιρὸν καὶ ὅπως ἤθελαν, ἀλλ᾽ αὐτὸς γιὰ τὸ καλό μας, γιὰ νὰ γίνωμεν μέτοχοι τῆς ἁγιότητός του.

11Καμμία δὲ διαπαιδαγώγησις δὲν φαίνεται νὰ προξενῇ, εἰς τὴν ἀρχήν, χαρὰν ἀλλὰ λύπην, ἀργότερα ὅμως ἀποφέρει καρπὸν εἰρηνικὸν δικαιοσύνης εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἐγυμνάσθησαν δι᾽ αὐτῆς.

12Διὰ τοῦτο ἐνισχύσατε τὰ ἄτονα χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα,

13καὶ κάνετε ἴσιους δρόμους γιὰ τὰ πόδια σας, διὰ νὰ μὴ ἐξαρθρωθῇ τὸ χωλὸν ἀλλὰ μᾶλλον νὰ θεραπευθῇ.

Παραινέσεις καὶ ὑποδείξεις

14Ἐπιδιώκετε εἰρήνην μὲ ὅλους καὶ τὸν ἁγιασμόν, διότι χωρὶς αὐτὸν κανεὶς δὲν θὰ ἰδῇ τὸν Κύριον.

15Προσέχετε μήπως κανεὶς δὲν ἔχῃ λάβει τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, μήπως ὑπάρχῃ καμμιὰ ρίζα πικρίας, ἡ ὁποία βλαστάνουσα προξενεῖ ἐνοχλήσεις καὶ μὲ αὐτὴν μολυνθοῦν πολλοί,

16μήπως ὑπάρχῃ κανεὶς πόρνος ἢ κοσμικόφρων, ὅπως ὁ Ἠσαῦ, ὁ ὁποῖος γιὰ ἕνα φαγητὸν ἐπώλησε τὰ πρωτοτόκιά του.

17Ξέρετε δὲ ὅτι, ὅταν ἀργότερα ἠθέλησε νὰ κληρονομήσῃ τὴν εὐλογίαν, ἀποδοκιμάσθηκε, διότι δὲν μπόρεσε νὰ ἀλλάξῃ τὴν γνώμην τοῦ πατέρα του, ἂν καὶ τὸ ἐζήτησε μὲ δάκρυα.

Σύγκρισις μεταξὺ τῆς ἐπιγείου καὶ τῆς ἐπουρανίου Σιών

18 Διότι δὲν ἔχετε προσέλθει εἰς ὄρος ψηλαφώμενον καὶ καιόμενον μὲ φωτιά, εἰς ὁμίχλην καὶ σκότος καὶ θύελλαν,

19 καὶ εἰς ἦχον σάλπιγγος καὶ φωνὴν λόγων, ποὺ μόλις ἄκουσαν οἱ ἀκροαταὶ παρεκάλεσαν νὰ μὴ ἀκούσουν ἄλλην λέξιν,

20 διότι δὲν μποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὴν διαταγήν, Καὶ ἂν ζῷον ἀκόμη ἀγγίξῃ τὸ ὄρος, νὰ λιθοβοληθῇ.

21 Καὶ ἦτο τόσον φοβερὸν τὸ φαινόμενον, ὥστε ὁ Μωϋσῆς εἶπε: Εἶμαι γεμᾶτος φόβον καὶ τρόμον.

22 Σεῖς ὅμως, ἔχετε προσέλθει εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιὼν καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ ζωντανοῦ Θεοῦ, τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς μυριάδας ἀγγέλων, εἰς πανήγυριν

23 καὶ ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, οἱ ὁποῖοι εἶναι γραμμένοι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἰς τὸν Θεὸν τὸν κριτὴν ὅλων καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν δικαίων, ποὺ ἔχουν γίνει τέλειοι,

24 καὶ εἰς τὸν μεσίτην τῆς νέας διαθήκης, τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἰς αἷμα ραντισμοῦ ποὺ μιλεῖ διὰ καλύτερα πράγματα ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ.

25 Προσέχετε νὰ μὴ ἀρνηθῆτε νὰ ἀκούσετε αὐτὸν ποὺ σᾶς μιλεῖ. Διότι ἐὰν ἐκεῖνοι δὲν ἐξέφυγαν τὴν τιμωρίαν ὅταν ἀρνήθηκαν νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνον, ποὺ τοὺς ἐδίδασκε ἐπὶ τῆς γῆς, πολὺ περισσότερον δὲν θὰ ξεφύγωμεν ἐμεῖς, ἐὰν ἀποστρεφώμεθα ἐκεῖνον, ποὺ εἶναι ἀπὸ τοὺς οὐρανούς.

26 Αὐτοῦ ἡ φωνὴ ἐσάλευσε τότε τὴν γῆν, τώρα δὲ ἔχει ὑποσχεθῆ, Ἀκόμη μιὰ φορὰ ἐγὼ θὰ σείσω ὄχι μόνον τὴν γῆν ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

27 Αἱ λέξεις ἀκόμη μιὰ φορὰ φανερώνουν ὅτι ἐκεῖνα ποὺ σαλεύονται, ἐπειδὴ εἶναι δημιουργήματα, θὰ μετακινηθοῦν, διὰ νὰ παραμείνουν ἐκεῖνα, ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σαλευθοῦν.

28 Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ μᾶς δίδεται βασίλειον ἀσάλευτον, ἂς εἴμεθα εὐγνώμονες καὶ ἂς λατρεύωμεν τὸν Θεὸν κατὰ τρόπον εὐάρεστον μὲ εὐλάβειαν καὶ φόβον,

29διότι ὁ Θεός μας εἶναι φωτιὰ ποὺ κατακαίει.

ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ 13

Ἠθικὰ παραγγέλματα

1Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς νὰ μὴ παύῃ.

2Μὴ λησμονᾶτε τὴν φιλοξενίαν, διότι μὲ αὐτὴν μερικοί, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν, ἐφιλοξένησαν ἀγγέλους.

3Νὰ θυμᾶσθε τοὺς φυλακισμένους σὰν νὰ εἶσθε καὶ σεῖς φυλακισμένοι· νὰ θυμᾶσθε ὅσους ὑποφέρουν διότι καὶ σεῖς ἔχετε σῶμα.

4Ὁ γάμος νὰ θεωρῆται ἄξιος τιμῆς ἀπὸ ὅλους καὶ ἡ συζυγικὴ κλίνη νὰ εἶναι ἀμόλυντη. Διότι τοὺς πόρνους καὶ τοὺς μοιχοὺς θὰ κατακρίνῃ ὁ Θεός.

5Ἡ συμπεριφορά σας νὰ εἶναι ἀπηλλαγμένη ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὸ χρῆμα, νὰ ἀρκῆσθε είς ὅσα ἔχετε, διότι ὁ Θεὸς εἶπε, Δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ἔρημον, οὔτε θὰ σὲ ἐγκαταλείψω·

6καὶ ἔτσι μποροῦμε μὲ ἐμπιστοσύνην νὰ λέμε, Ὁ Κύριος εἶναι βοηθός μου, δὲν θὰ φοβηθῶ. Τί μπορεῖ νὰ μοῦ κάνῃ ὁ ἄνθρωπος;

Πειθαρχία είς τοὺς προϊσταμένους

7Νὰ θυμᾶσθε τοὺς προϊσταμένους σας, οἱ ὁποῖοι σᾶς ἐκήρυξαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἐξετάζετε τὴν ἔκβασιν τῆς ζωῆς των καὶ μιμεῖσθε τὴν πίστιν των.

8Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἴδιος χθὲς καὶ σήμερον καὶ αἰωνίως.

9Μὴ παρασύρεσθε ἀπὸ διάφορες καὶ ξένες διδασκαλίες. Εἶναι καλὸν ἡ καρδιὰ νὰ ἐνισχύεται μὲ τὴν χάριν καὶ ὄχι μὲ φαγητά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν εἶδαν καμμίαν ὠφέλειαν ὅσοι βασίζονται σ᾽ αὐτά.

10Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν δικαίωμα νὰ φάγουν ὅσοι λατρεύουν είς τὴν σκηνήν.

11Τὰ σώματα τῶν ζώων, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα φέρεταιὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως είς τὰ Ἅγια τῶν ἁγίων διὰ τὰς ἁμαρτίας, κατακαίονται ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον.

12Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς διὰ νὰ ἁγιάσῃ τὸν λαὸν μὲ τὸ δικό του αἷμα, ἔπαθε ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην.

13Ἂς ἐξερχώμεθα λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἔξω ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, βαστάζοντες τὸν ὀνειδισμόν του.

14Διότι δὲν ἔχομεν ἐδῶ μόνιμη πόλιν ἀλλὰ λαχταροῦμεν τὴν μέλλουσαν.

15Δι᾿ αὐτοῦ λοιπόν, ἂς προσφέρωμενπάντοτε είς τὸν Θεὸν θυσίαν ἀπὸ ὕμνους, τὸν καρπὸν δηλαδὴ τῶν χειλέων μας, τὰ ὁποῖα ὁμολογοῦν τὸ ὄνομά του.

16Μὴ λησμονᾶτε νὰ κάνετε τὸ καλὸν καὶ νὰ διαθέτετε ἀπὸ ὅ, τι ἔχετε καὶ είς ἄλλους, διότι σὲ τέτοιες θυσίες εὐχαριστεῖται ὁ Θεός.

17Νὰ ὑπακούετε καὶ νὰ ὑποτάσσεσθε είς τοὺς προϊσταμένους σας, διότι αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν διὰ τὰς ψυχάς σας, σὰν ἄνθρωποι ποὺ θὰ δώσουν λόγον γιὰ σᾶς. Ἂς κάνουν αὐτὸ μὲ χαρὰν καὶ ὄχι ἀναστενάζοντες, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ ἦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

Ἀποχαιρετιστήρια μηνύματα

18Προσεύχεσθε γιὰ μᾶς, διότι εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι ἔχομεν ἀγαθὴν συνείδησιν, ἀφοῦ θέλομεν νὰ συμπεριφερώμεθα καλὰ σὲ κάθε περίπτωσιν.

19Σᾶς παρακαλῶ νὰ τὸ κάνετε αὐτὸ μὲ μεγαλύτερον ζῆλον διὰ νὰ ἀποδοθῶ πάλιν σ᾽ ἐσᾶς τὸ ταχύτερον.

20Ὁ δὲ Θεὸς τῆς είρήνης ὁ ὁποῖος ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς τὸν μέγαν ποιμένα τῶν προβάτων, τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, μὲ τὸ αἷμα αἰωνίου διαθήκης,

21εἴθε νὰ σᾶς κάνῃ τελείους είς κάθε καλὸν ἔργον, ὥστε νὰ κάνετε τὸ θέλημά του. Ἂς ἐνεργῇ αὐτὸς μέσα σας τὸ εὐάρεστον ἐνώπιόν του διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, είς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα είς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

22Σᾶς παρακαλῶ, ἀδελφοί, νὰ ἀνεχθῆτε τοὺς ἐνθαρρυντικοὺς τούτους λόγους. Σᾶς ἔγραψα, ἄλλως τε, συντόμως.

23Μάθετε ὅτι ὁ ἀδελφός μας Τιμόθεος ἀπολύθηκε· ἐὰν ἔλθω γρήγορα, θὰ σᾶς ἰδῶ μαζί του.

24Χαιρετῆστε ὅλους τοὺς προϊσταμένους σας καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους. Σᾶς χαιρετοῦν ὅσοι εἶναι ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

25Ἡ χάρις νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

ΙΑΚΩΒΟΥ

ΙΑΚΩΒΟΥ 1

Συμβουλαὶ ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων

1Ὁ Ἰάκωβος, δοῦλος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς τὰς δώδεκα φυλάς, αἱ ὁποῖαι εἶναι μεταξὺ τῆς Διασπορᾶς· χαίρετε.

2Νὰ ἔχετε μεγάλην χαράν, ἀδελφοί μου, ὅταν πέσετε σὲ διάφορες δοκιμασίες,

3διότι πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἡ δοκιμασία τῆς πίστεώς σας παράγει ὑπομονήν,

4ἡ δὲ ὑπομονὴ ἂς κάνῃ τέλειον ἔργον διὰ νὰ εἶσθε τέλειοι καὶ ὁλοκληρωμένοι, καὶ νὰ μὴ ὑστερῆτε σὲ τίποτε.

5Ἐὰν κανεὶς ἀπὸ σᾶς ὑστερῇ σὲ σοφίαν, ἂς ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος δίνει εἰς ὅλους μὲ γενναιοδωρίαν καὶ χωρὶς νὰ προσβάλῃ, καὶ θὰ τοῦ δοθῇ.

6Νὰ ζητᾷ ὅμως μὲ πίστιν χωρὶς νὰ ἀμφιβάλλῃ καθόλου, διότι ἐκεῖνος ποὺ ἀμφιβάλλει, μοιάζει μὲ τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης, τὸ ὁποῖον κινεῖται ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ φέρεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ.

7Ἂς μὴ νομίζῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅτι θὰ πάρῃ τίποτε ἀπὸ τὸν Κύριον·8εἶναι
ἄνθρωπος δίγνωμος, ἀκατάστατος εἰς ὅλην τὴν διαγωγήν του.

9Ἂς καυχᾶται ὁ ἀδελφὸς ὁ ἄσημος διὰ τὴν ἀνύψωσίν του,

10καὶ ὁ πλούσιος διὰ τὴν ταπείνωσίν του, διότι θὰ παρέλθῃ σὰν τὸ ἄνθος τοῦ χορταριοῦ.

11Μόλις ἀνέτειλε ὁ ἥλιος μὲ καυστικὴν θερμότητα, ἐξεράθηκε τὸ χορτάρι, τὸ ἄνθος του ἔπεσε καὶ ἡ ὡραιότης τῆς ἐμφανίσεώς του ἐχάθηκε. Ἔτσι καὶ ὁ πλούσιος θὰ μαραθῇ μέσα εἰς τὰς ἀσχολίας του.

12Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ὑπομένει δοκιμασίαν, διότι ὅταν ἀποδειχθῇ ἄξιος, θὰ λάβῃ τὸ στεφάνι τῆς ζωῆς, ποὺ ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος εἰς ἐκείνους ποὺ τὸν ἀγαποῦν.

13Κανένας ἂς μὴ λέγῃ, ὅταν πειράζεται, «Ἀπὸ τὸν Θεὸν πειράζομαι», διότι ὁ Θεὸς δὲν πειράζεται ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ ὁ ἴδιος δὲν πειράζει κανένα.

14Ὁ καθένας πειράζεται ὅταν παρασύρεται καὶ δελεάζεται ἀπὸ τὴν δικήν του ἐπιθυμίαν.

15Ἔπειτα ἡ ἐπιθυμία, ὅταν συλλάβῃ, γεννᾶ τὴν ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία, ὅταν ὡριμάσῃ, γεννᾶ τὸν θάνατον.

16Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί·

17κάθε δόσις καλὴ καὶ κάθε δῶρον τέλειον εἶναι ἀπὸ ἐπάνω, ἔρχεται ἀπὸ τὸν Πατέρα τῶν φώτων, είς τὸν ὁποῖον δὲν ὑπάρχει ἀλλαγὴ ἢ ἐπισκίασις ἕνεκα μετατροπῆς.

18Ἐπειδὴ τὸ ἠθέλησε, μᾶς ἐγέννησε μὲ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ὥστε νὰ εἴμεθα ἕνα εἶδος ἀπαρχῆς τῶν δημιουργημάτων του.

Ἡ ἀληθινὴ θρησκεία

19Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἂς εἶναι κάθε ἄνθρωπος γρήγορος είς τὸ νὰ ἀκούῃ, βραδὺς είς τὸ νὰ μιλῇ, βραδὺς είς τὸ νὰ ὀργίζεται,

20διότι ἡ ὀργὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν προάγει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

21Διὰ τοῦτο, ἀφῆστε κάθε ρυπαρότητα καὶ πληθώραν κακίας, καὶ δεχθῆτε μὲ ταπεινοφροσύνην τὸν λόγον τὸν φυτευθέντα μέσα σας, ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σώσῃ τὰς ψυχάς σας.

22Νὰ γίνεσθε δὲ ἐκτελεσταὶ τοῦ λόγου, ὄχι μόνον ἀκροαταί, ἀπατῶντες τὸν ἑαυτόν σας.

23Διότι ἐὰν εἶναι κανεὶς ἀκροατὴς τοῦ λόγου καὶ ὄχι ἐκτελεστής, αὐτὸς μοιάζει μὲ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος κυττάζει τὸ φυσικόν του πρόσωπον είς τὸν καθρέφτην·

24εἶδε τὸν ἑαυτόν του καὶ ἔφυγε, καὶ ἀμέσως ἐλησμόνησε πῶς ἐφαίνετο.

25Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ ἔχει ἐμβαθύνει είς τὸν τέλειον νόμον, τὸν νόμον ποὺ μᾶς δίνει ἐλευθερίαν, καὶ παρέμεινε ἐκεῖ, αὐτός, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἀκροατὴς ποὺ νὰ λησμονῇ ἀλλ᾿ ἐκτελεστὴς ἔργων, θὰ εἶναι μακάριος ἐν τῇ ἐκτελέσει.

26Ἐὰν κανεὶς μεταξύ σας νομίζῃ ὅτι εἶναι θρῆσκος, ἐνῷ δὲν χαλιναγωγεῖ τὴν γλῶσσάν του, ἀλλ᾿ ἀπατᾷ τὴν καρδιά του, αὐτοῦ ἡ θρησκεία πάει χαμένη.

27Θρησκεία καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ Πατέρα εἶναι αὐτή: νὰ ἐπισκέπτεται κανεὶς ὀρφανοὺς καὶ χήρας εἰς τὴν θλῖψίν τους καὶ νὰ τηρῇ τὸν ἑαυτόν του ἀμόλυντον ἀπὸ τὸν κόσμον.

ΙΑΚΩΒΟΥ 2

Συμπεριφορὰ πρὸς τοὺς πλουσίους καὶ πτωχούς

1Ἀδελφοί μου, μὴ συνδέετε μὲ προσωποληψίας τὴν πίστιν τοῦ ἐνδόξου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2Ἐὰν μπῇ εἰς τὴν συνάθροισίν σας ἄνθρωπος μὲ χρυσὸ δακτυλίδι καὶ ὡραῖα ντυμένος, καὶ μπῇ ἐπίσης ἕνας πτωχὸς μὲ λερωμένα ροῦχα,

3καὶ σεῖς δώσετε προσοχὴν εἰς ἐκεῖνον ποὺ φορεῖ τὰ ὡραῖα ροῦχα καὶ τοῦ πῆτε, Κάθησε ἐδῶ, παρακαλῶ, καὶ εἰς τὸν πτωχὸν πῆτε, Σὺ στάσου ἐκεῖ ἢ κάθησε ἐδῶ κοντὰ εἰς τὸ σκαμνὶ τῶν ποδιῶν μου,

4δὲν ἐκάνατε μεταξύ σας διάκρισιν καὶ δὲν ἐγίνατε κριταὶ μὲ σκέψεις κακές;

5Ἀκοῦστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί. Ὁ Θεὸς δὲν ἐδιάλεξε ἐκείνους ποὺ εἶναι πτωχοὶ εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου νὰ γίνουν πλούσιοι εἰς τὴν πίστιν καὶ κληρονόμοι τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν ὑποσχέθηκε εἰς ὅσους τὸν ἀγαποῦν;

6Σεῖς ὅμως ἐξευτελίσατε τὸν πτωχόν. Δὲν σᾶς καταδυναστεύουν οἱ πλούσιοι, καὶ αὐτοὶ δὲν εἶναι ποὺ σᾶς σύρουν εἰς τὰ δικαστήρια;

7Δὲν εἶναι αὐτοὶ ποὺ βλασφημοῦν τὸ τιμητικὸν ὄνομα, μὲ τὸ ὁποῖον ὀνομάζεσθε;

8Ἐὰν πραγματικὰ ἐφαρμόζετε τὸν βασιλικὸν νόμον, σύμφωνα μὲ τὴν γραφήν, Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὅπως τὸν ἑαυτόν σου, καλὰ κάνετε.

9Ἐὰν ὅμως χαρίζεσθε σὲ πρόσωπα, κάνετε ἁμαρτίαν, καὶ ἐλέγχεσθε ἀπὸ τὸν νόμον ὡς παραβάται.

10Διότι ὅποιος τηρήσῃ ὁλόκληρον τὸν νόμον, πταίσῃ ὅμως εἰς ἕνα σημεῖον, ἔχει γίνει ἔνοχος παραβάσεως ὅλου τοῦ νόμου.

11Διότι ἐκεῖνος ποὺ εἶπε, Νὰ μὴ μοιχεύσῃς εἶπε καὶΝὰ μὴ φονεύσῃς. Ἐὰν δὲ δὲν
μοιχεύσῃς, ἀλλὰ φονεύσῃς, ἔχεις γίνει παραβάτης τοῦ νόμου.

12Νὰ μιλᾶτε καὶ νὰ ἐνεργῆτε σὰν ἄνθρωποι ποὺ μέλλετε νὰ κριθῆτε διὰ νόμου
ἐλευθερίας,

13διότι ἡ κρίσις θὰ εἶναι ἄσπλαγχνη πρὸς ἐκεῖνον ποὺ δὲν ἔδειξε
εὐσπλαγχνίαν. Ἡ εὐσπλαγχνία θριαμβεύει ἔναντι τῆς κρίσεως.

Πίστις καὶ ἔργα

14Ποιά εἶναι ἡ ὠφέλεια, ἀδελφοί μου, ἐὰν λέγῃ κανεὶς ὅτι ἔχει πίστιν, δὲν ἔχει
ὅμως ἔργα; Μήπως εἶναι δυνατὸν ἡ πίστις του νὰ τὸν σώσῃ;

15Ἐὰν ἕνας ἀδελφὸς ἢ μία ἀδελφὴ δὲν ἔχουν ἐπαρκῆ ἐνδύματα καὶ στεροῦνται
τῆς καθημερινῆς τροφῆς,

16τοὺς πῇ δὲ κάποιος ἀπὸ σᾶς, «Πηγαίνετε στὸ καλό, ζεσταθῆτε καὶ
χορτασθῆτε», καὶ δὲν τοὺς δώσετε τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὸ σῶμα, ποιά ἡ ὠφέλεια;

17Ἔτσι καὶ ἡ πίστις, ἐὰν δὲν ἔχῃ ἔργα εἶναι νεκρὴ καθ᾽ ἑαυτήν.

18Ἀλλὰ μπορεῖ κάποιος νὰ πῇ, «Ὁ ἕνας ἔχει πίστιν καὶ ὁ ἄλλος ἔχει ἔργα»·
ἀπόδειξέ μου ὅτι ἔχεις πίστιν χωρὶς ἔργα καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ ἀποδείξω ἀπὸ τὰ ἔργα
μου τὴν πίστιν μου.

19Σὺ πιστεύεις ὅτι ἕνας εἶναι ὁ Θεός. Καλὰ κάνεις· καὶ τὰ δαιμόνια τὸ
πιστεύουν αὐτὸ καὶ φρίττουν.

20Θέλεις νὰ μάθῃς, ὦ ἄνθρωπε κούφιε, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρή;

21Ὁ Ἀβραάμ, ὁ προπάτοράς μας, δὲν ἐδικαιώθηκε μὲ τὰ ἔργα, ὅταν προσέφερε
τὸν Ἰσαὰκ τὸν υἱόν του είς τὸ θυσιαστήριον;

22Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνεργοῦσε μαζὶ μὲ τὰ ἔργα του καὶ ἀπὸ τὰ ἔργα ἔγινε ἡ
πίστις τελεία

23καὶ ἐκπληρώθηκε ἡ γραφὴ ποὺ λέγει, Ἐπίστεψε ὁ Ἀβραὰμ είς τὸν Θεὸν καὶ
αὐτὸ τοῦ λογαριάσθηκε πρὸς δικαίωσινκαὶ ὠνομάσθηκε φίλος τοῦ Θεοῦ.

24Βλέπετε λοιπόν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος δικαιώνεται ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ ὄχι μόνον ἀπὸ τὴν πίστιν.

25Δὲν ἐδικαιώθηκε ἀπὸ ἔργα ἐπίσης ἡ Ραὰβ ἡ πόρνη, ἐπειδὴ ἐδέχθηκε τοὺς ἀγγελιαφόρους καὶ τοὺς ἄφησε νὰ φύγουν ἀπὸ ἄλλον δρόμον;

26Ὅπως τὸ σῶμα χωρὶς πνεῦμα εἶναι νεκρόν, ἔτσι καὶ ἡ πίστις χωρὶς ἔργα εἶναι νεκρή.

ΙΑΚΩΒΟΥ 3

Ἔλεγχος τῆς γλώσσης

1Ἂς μὴ γίνωνται πολλοὶ ἀπὸ σᾶς διδάσκαλοι, ἀδελφοί μου, διότι πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι ἐμεῖς οἱ διδάσκαλοι θὰ κριθοῦμε αὐστηρότερα.

2Ὅλοι φταῖμε σὲ πολλά. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν φταίει είς τὰ λόγια του, εἶναι τέλειος ἄνθρωπος καὶ μπορεῖ νὰ χαλιναγωγήσῃ καὶ ὅλον τὸ σῶμά του.

3Ἐὰν βάζωμεν χαλινάρια είς τὰ στόματα τῶν ἵππων, διὰ νὰ μᾶς ὑπακούουν, μποροῦμε νὰ διευθύνωμεν ὁλόκληρον τὸ σῶμά τους.

4Ἀκόμη καὶ τὰ πλοῖα, ἂν καὶ εἶναι τόσον μεγάλα καὶ ὠθοῦνται ἀπὸ δυνατοὺς ἀνέμους, ὅμως κατευθύνονται ἀπὸ ἕνα πολὺ μικρὸ τιμόνι ἐκεῖ ποὺ θέλει ὁ πηδαλιοῦχος.

5Ἔτσι καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι μικρὸν μέλος καὶ ὅμως καυχᾶται διὰ μεγάλα πράγματα. Πόσον μικρὴ φωτιὰ κατακαίει ἕνα τόσον μεγάλο δάσος.

6Καὶ ἡ γλῶσσα εἶναι μιὰ φωτιά, κόσμος κακίας. Μεταξὺ τῶν μελῶν μας, ἡ γλῶσσα εἶναι ἐκείνη ποὺ μολύνει ὁλόκληρον τὸ σῶμα καὶ πυρακτώνει τὸν τροχὸν τῆς ζωῆς καὶ πυρακτώνεται καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν γέενναν.

7Κάθε εἶδος θηρίων καὶ πτηνῶν, ἑρπετῶν καὶ θαλασσίων ζώων δαμάζεται καὶ ἔχει δαμασθῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον,

8ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους δὲν μπορεῖ νὰ δαμάσῃ, εἶναι ἀσυγκράτητον κακόν, γεμάτη ἀπὸ θανατηφόρον δηλητήριον.

9Μὲ αὐτὴν εὐλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα καὶ μὲ αὐτὴν καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν δημιουργηθῆ καθ᾽ ὁμοίωσιν τοῦ Θεοῦ.

10Ἀπὸ τὸ ἴδιο στόμα βγαίνει εὐλογία καὶ κατάρα. Δὲν πρέπει, ἀδελφοί μου, νὰ γίνεται αὐτό.

11Μήπως ἡ πηγὴ βγάζει ἀπὸ τὸ ἴδιο μέρος γλυκὸ καὶ πικρό;

12Μήπως μπορεῖ, ἀδελφοί μου, ἡ συκιὰ νὰ κάνῃ ἐληὲς ἢ ἡ κληματαριὰ σῦκα; Ἔτσι καὶ καμμιὰ πηγὴ δὲν βγάζει ταυτοχρόνως νερὸ ἁλμυρὸ καὶ γλυκό.

Ἀληθινὴ καὶ ψευδὴς σοφία

13Ποιός εἶναι σοφὸς καὶ γνωστικὸς μεταξύ σας; Ἂς δείξῃ ἀπὸ τὴν καλὴν διαγωγήν του τὰ ἔργα του μὲ σοφὴν ταπεινοφροσύνην.

14Ἐὰν ὅμως ἔχετε εἰς τὴν καρδιά σας πικρὴν ζηλοτυπίαν καὶ διάθεσιν πρὸς φιλονεικίαν, μὴ καυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε ἐναντίον τῆς ἀληθείας.

15Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ σοφία ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἐπάνω, ἀλλ᾽ εἶναι ἐπίγειος, κοσμική, δαιμονική.

16Διότι ὅπου ὑπάρχει ζηλοτυπία καὶ φιλονεικία, ἐκεῖ εἶναι ἀκαταστασία καὶ κάθε φαῦλο πρᾶγμα.

17Ἡ σοφία ὅμως ποὺ ἔρχεται ἀπὸ ἐπάνω εἶναι πρῶτα ἁγνή, ἔπειτα εἰρηνική, ἐπιεικής, εὐπειθής, γεμάτη εὐσπλαγχνίαν καὶ καρποὺς καλούς, ἀμερόληπτη καὶ εἰλικρινής.

18Διὰ τοὺς εἰρηνοποιοὺς σπείρεται εἰρηνικὰ καρπὸς δικαιοσύνης.

ΙΑΚΩΒΟΥ 4

Ἡ φιλία τοῦ κόσμου

1Ἀπὸ ποῦ προέρχονται οἱ πόλεμοι καὶ αἱ διαμάχαι μεταξύ σας; Δὲν προέρχονται ἀπὸ τὰς ἀπολαύσεις σας, αἱ ὁποῖαι διεξάγουν πόλεμον εἰς τὰ μέλη σας;

2Ἐπιθυμεῖτε κάτι καὶ δὲν τὸ ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλεύετε καὶ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐπιτύχετε· μάχεσθε καὶ πολεμᾶτε καὶ δὲν ἔχετε, διότι δὲν ζητᾶτε.

3Ζητᾶτε καὶ δὲν παίρνετε, διότι ζητᾶτε μὲ κακὸν σκοπόν, διὰ νὰ τὰ δαπανήσετε είς τὰς ἀπολαύσεις σας.

4Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, δὲν ξέρετε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα πρὸς τὸν Θεόν; Ὅποιος θελήσῃ νὰ εἶναι φίλος τοῦ κόσμου, γίνεται ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ.

5Ἢ νομίζετε ὅτι χωρὶς λόγον λέγει ἡ γραφή, Τὸ πνεῦμα ποὺ ἔχει κατοικήσει μέσα μας ἐπιθυμεῖ μέχρι φθόνου;

6Ἀλλ᾽ ὁ Θεὸς μᾶς δίνει μεγαλύτερην χάριν· διὰ τοῦτο λέγει, Ὁ Θεὸς είς τοὺς ὑπερηφάνους ἀντιτάσσεται ἀλλ᾽ είς τοὺς ταπεινοὺς δίνει χάριν.

7Ὑποταχθῆτε λοιπὸν είς τὸν Θεόν· ἀντισταθῆτε είς τὸν διάβολον καὶ θὰ φύγῃ ἀπὸ σᾶς.

8Πλησιάσατε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ θὰ σᾶς πλησιάσῃ καὶ αὐτός. Καθαρίσατε τὰ χέρια σας, ὦ ἁμαρτωλοί, καὶ ἂς εἶναι ἁγνὲς οἱ καρδιές σας, ὦ δίγνωμοι.

9Λυπηθῆτε, πενθήσατε καὶ κλαύσατε. Τὸ γέλοιο σας ἂς μεταβληθῇ σὲ πένθος καὶ ἡ χαρά σας σὲ κατήφειαν.

10Ταπεινωθῆτε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ αὐτὸς θὰ σᾶς ὑψώσῃ.

11Μὴ κακολογῆτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδελφοί. Ἐκεῖνος ποὺ κακολογεῖ ἀδελφὸν καὶ κρίνει ἀδελφόν του, κακολογεῖ τὸν νόμον καὶ κρίνει τὸν νόμον. Ἀλλ᾽ ἐὰν κρίνῃς τὸν νόμον, τότε δὲν εἶσαι ἐκτελεστὴς τοῦ νόμου ἀλλὰ κριτής του.

12Ἕνας εἶναι ὁ νομοθέτης καὶ κριτής, ἐκεῖνος ποὺ μπορεῖ νὰ σώσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ. Ποιός εἶσαι σὺ ποὺ κρίνεις τὸν ἄλλον;

Ἐναντίον τῆς ὑπερηφανείας τῶν πλουσίων

13Ἐλᾶτε τώρα σεῖς ποὺ λέγετε, «Σήμερα ἢ αὔριον θὰ πᾶμε είς αὐτὴν τὴν πόλιν καὶ θὰ μείνωμεν ἐκεῖ ἕνα χρόνο· θὰ ἐμπορευθοῦμε καὶ θὰ κερδίσωμε χρήματα».

14Σεῖς ποὺ δὲν ξέρετε τί θὰ συμβῇ αὔριον. Ποιά εἶναι ἡ ζωή σας; Εἶσθε σὰν τὸν ἀτμόν, ποὺ φαίνεται γιὰ λίγο διάστημα καὶ ἔπειτα ἐξαφανίζεται.

15Νὰ λέγετε μᾶλλον, «Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, θὰ ζήσωμεν καὶ θὰ κάνωμεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο».

16Τώρα ὅμως καυχᾶσθε μὲ τὰς ἀλαζονείας σας, ἀλλὰ κάθε τέτοια καύχησις εἶναι κακή.

17Ἐκεῖνος ποὺ ξέρει τί καλὸν πρέπει νὰ κάνῃ καὶ δὲν τὸ κάνει, ἁμαρτάνει.

ΙΑΚΩΒΟΥ 5

Ἐναντίον τῆς ἐξασκήσεως πιέσεως ὑπὸ τῶν πλουσίων

1Ἐλᾶτε τώρα, σεῖς οἱ πλούσιοι, κλαύσατε καὶ θρηνήσατε διὰ τὰς συμφορὰς ποὺ σᾶς ἔρχονται.

2Ὁ πλοῦτός σας ἔχει σαπίσει καὶ τὰ ἐνδύματά σας εἶναι φαγωμένα ἀπὸ τὸν σκόρον,

3τὸ χρυσάφι σας καὶ τὸ ἀσῆμι σας ἔχουν σκουριάσει καὶ ἡ σκουριά τους θὰ εἶναι μία μαρτυρία ἐναντίον σας, καὶ θὰ φάγῃ τὶς σάρκες σας σὰν φωτιά. Ἐθησαυρίσατε διὰ τὰς ἐσχάτας ἡμέρας.

4Τὰ ἡμερομίσθια τῶν ἐργατῶν ποὺ ἐθέρισαν τὰ χωράφια σας, καὶ σεῖς τοὺς τὰ ἐστερήσατε, φωνάζουν, καὶ αἱ βοαὶ τῶν θεριστῶν ἔχουν φθάσει είς τὰ αὐτιὰ τοῦ Κυρίου Σαβαώθ.

5Ἐζήσατε είς τὴν γῆν μὲ πολυτέλειαν καὶ ἀπολαύσεις, ἐπαχύνατε σὰν τὰ ζῶα διὰ τὴν ἡμέραν ποὺ θὰ τὰ σφάξουν.

6Κατεδικάσατε, ἐσκοτώσατε τὸν ἀθῶον· δὲν σᾶς φέρνει ἀντίστασιν.

Προτροπὴ πρὸς ὑπομονήν

7Φανῆτε λοιπὸν ὑπομονητικοί, ἀδελφοί, μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου. Ὁ γεωργὸς περιμένει τὸν πολύτιμον καρπὸν τῆς γῆς μὲ ὑπομονήν, ἕως ὅτου πέσῃ ἡ πρώϊμη καὶ ὄψιμη βροχή.

8Φανῆτε καὶ σεῖς ὑπομονητικοί, δυναμῶστε τὶς καρδιές σας, διότι ἡ ἔλευσις τοῦ Κυρίου πλησιάζει.

9Μὴ στενάζετε ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἀδελφοί, διὰ νὰ μὴ κατακριθῆτε.
Ἰδού, ὁ δικαστὴς στέκεται εἰς τὴν εἴσοδον.

10Ὡς ὑπόδειγμα κακοπαθείας καὶ ὑπομονῆς, πάρετε, ἀδελφοί μου, τοὺς
προφήτας, οἱ ὁποῖοι ἐμίλησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

11Μακαρίζομεν ἐκείνους ποὺ ἔχουν ὑπομονήν. Ἔχετε ἀκούσει διὰ τὴν
ὑπομονὴν τοῦ Ἰὼβ καὶ ξέρετε πῶς εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐφέρθηκε ὁ Κύριος, διότι ὁ
Κύριος εἶναι πολυεύσπλαγχνος καὶ οἰκτίρμων.

12Πρὸ πάντων, ἀδελφοί μου, μὴ ὁρκίζεσθε οὔτε εἰς τὸν οὐρανὸν οὔτε εἰς τὴν
γῆν, οὔτε μὲ κανένα ἄλλον ὅρκον. Τὸ δικό σας «ναὶ» ἂς εἶναι ναί, καὶ τὸ «ὄχι»
ὄχι, διὰ νὰ μὴ πέσετε σὲ καταδίκην.

Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς

13Ὑποφέρει κανεὶς μεταξύ σας; Ἂς προσεύχεται. Εὑρίσκεται κανεὶς εἰς
εὐθυμίαν; Ἂς ψάλλῃ.

14Ἀσθενεῖ κανεὶς μεταξύ σας; Ἂς προσκαλέσῃ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς
ἐκκλησίας καὶ ἂς προσευχηθοῦν ἐπάνω του, ἀφοῦ τὸν ἀλείψουν μὲ λάδι εἰς τὸ
ὄνομα τοῦ Κυρίου,

15καὶ ἡ προσευχὴ ποὺ ἔγινε μὲ πίστιν, θὰ θεραπεύσῃ τὸν ἀσθενῆ· ὁ Κύριος θὰ
τὸν σηκώσῃ καί, ἂν ἔχῃ διαπράξει ἁμαρτίας, θὰ τοῦ συγχωρηθοῦν.

16Νὰ ἐξομολογῆσθε τὰς ἁμαρτίας σας ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον καὶ νὰ
προσεύχεσθε ὁ ἕνας διὰ τὸν ἄλλον, διὰ νὰ θεραπευθῆτε. Ἡ προσευχὴ τοῦ
δικαίου ἔχει μεγάλην δύναμιν εἰς τὰ ἀποτελέσματά της.

17Ὁ Ἠλίας ἦτο ἄνθρωπος μὲ ἀδυναμίες, ὅπως καὶ ἐμεῖς, καὶ ὅταν
προσευχήθηκε νὰ μὴ βρέξῃ, δὲν ἔβρεξε εἰς τὴν γῆν τρία χρόνια καὶ ἕξη μῆνες.

18Καὶ πάλιν προσευχήθηκε καὶ ὁ οὐρανὸς ἔστειλε βροχὴν καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε
τὸν καρπόν της.

19Ἀδελφοί, ἐὰν κανεὶς ἀπὸ σᾶς πλανηθῇ ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν καὶ κάποιος τὸν
ἐπαναφέρῃ,

[20]ἂς γνωρίζῃ ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἐπαναφέρει ἁμαρτωλὸν ἀπὸ τὸν δρόμον τῆς πλάνης του, θὰ σώσῃ ψυχὴν ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ θὰ καλύψῃ πλῆθος ἁμαρτιῶν.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ 1

Χαιρετισμός

1 Ὁ Πέτρος, ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς τοὺς κατοικοῦντας προσωρινῶς μεταξὺ τῆς Διασπορᾶς τοῦ Πόντου, τῆς Γαλατίας, τῆς Καππαδοκίας, τῆς Ἀσίας καὶ Βιθυνίας,

2 οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐκλεγῇ σύμφωνα πρὸς τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ Πατρὸς καὶ ἁγιασθῇ ὑπὸ τοῦ Πνεύματος, διὰ νὰ ὑπακούσουν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ ραντισθοῦν μὲ τὸ αἷμά του· χάρις καὶ εἰρήνη νὰ αὐξηθοῦν μεταξύ σας.

Εὐχαριστία διὰ τὴν χριστιανικὴν ἐλπίδα

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κατὰ τὸ μεγάλο του ἔλεος μᾶς ἀναγέννησε, διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τοὺς νεκρούς, εἰς μίαν ζωντανὴν ἐλπίδα,

4 εἰς μίαν κληρονομίαν ἄφθαρτη, ἀμόλυντη καὶ ἀμάραντη, ποὺ εἶναι φυλαγμένη εἰς τοὺς οὐρανοὺς γιὰ σᾶς,

5 οἱ ὁποῖοι διὰ τῆς πίστεώς σας φρουρεῖσθε μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἕτοιμη νὰ φανερωθῇ κατὰ τὸν ἔσχατον καιρόν.

6 Νὰ αἰσθάνεσθε μεγάλην χαρὰν δι᾽ αὐτά, καὶ ἂν ἀκόμη παραστῇ ἀνάγκη νὰ λυπηθῆτε τώρα ὀλίγον μὲ διάφορες δοκιμασίες,

7 ὥστε ἡ γνησιότης τῆς πίστεώς σας, ποὺ εἶναι πολυτιμότερη ἀπὸ τὸ χρυσάφι, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ εἶναι φθαρτόν, δοκιμάζεται μὲ τὴν φωτιά, νὰ ἀποδειχθῇ ἀξία ἐπαίνου καὶ τιμῆς καὶ δόξης, ὅταν ἀποκαλυφθῇ ὁ Ἰησοῦς Χριστός,

8 τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε, ἂν καὶ δὲν τὸν ἔχετε ἰδῆ, καί, πιστεύοντες εἰς αὐτὸν τώρα χωρὶς νὰ τὸν βλέπετε, αἰσθάνεσθε χαρὰν ἀνέκφραστην καὶ δοξασμένην,

9 διότι ἀποκτᾶτε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πίστεώς σας, δηλαδὴ τὴν σωτηρίαν τῶν ψυχῶν σας.

10 Διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτὴν ἀνεζήτησαν ἐπιμελῶς καὶ ἐρεύνησαν οἱ προφῆται, οἱ ὁποῖοι ἐπροφήτευσαν διὰ τὴν χάριν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς ἐδίδετο·

[11]ἐρευνοῦσαν νὰ μάθουν ποιός ἦτο ὁ χρόνος ἢ ποῖαι αἱ περιστάσεις ποὺ ἐφανέρωνε τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἦτο μέσα τους, ὅταν προέλεγε τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ καὶ τὰς δόξας ποὺ θὰ ἀκολουθοῦσαν.

[12]Εἰς τοὺς ὁποίους ἀποκαλύφθηκε ὅτι δὲν ὑπηρετοῦσαν τὸν ἑαυτόν τους ἀλλὰ ἐσᾶς, προλέγοντες ὅσα σᾶς ἀνηγγέλθησαν τώρα ἀπὸ ἐκείνους ποὺ σᾶς ἐκήρυξαν τὸ χαρμόσυνον ἄγγελμα μὲ δύναμιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου, τὸ ὁποῖον ἐστάλη ἀπὸ τὸν οὐρανόν, πράγματα εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦν ἄγγελοι νὰ ἐμβαθύνουν.

Ὁ χριστιανικὸς χαρακτήρ

[13]Διὰ τοῦτο νὰ περιζώσετε τὰς διανοίας σας, νὰ εἶσθε νηφάλιοι, νὰ θέσετε τὰς ἐλπίδας σας ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν χάριν, ἡ ὁποία θὰ σᾶς δοθῇ ὅταν ἀποκαλυφθῇ ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

[14]Σὰν ὑπάκοα παιδιά, νὰ μὴ συμμορφώνεσθε πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ποὺ εἴχατε κατὰ τὸν παρελθόντα καιρὸν τῆς ἀγνοίας σας,

[15]ἀλλ᾽ ὅπως ἐκεῖνος ποὺ σᾶς ἐκάλεσε εἶναι ἅγιος, νὰ γίνετε καὶ σεῖς ἅγιοι σὲ κάθε συμπεριφοράν σας,

[16]διότι εἶναι γραμμένον, Νὰ γίνεσθε ἅγιοι, διότι ἐγὼ εἶμαι ἅγιος.

[17]Καὶ ἐὰν φωνάζετε Πατέρα ἐκεῖνον ποὺ κρίνει, σύμφωνα μὲ τὸ ἔργον τοῦ καθενός, χωρὶς νὰ προσωποληπτῇ, ὀφείλετε νὰ ζήσετε μὲ φόβον τὸν χρόνον τῆς ἐδῶ ζωῆς σας,

[18]τώρα ποὺ ξέρετε ὅτι δὲν ἦτο κάτι φθαρτόν, σὰν τὸ ἀσῆμι ἢ τὸ χρυσάφι, ἐκεῖνο μὲ τὸ ὁποῖον ἐλευθερωθήκατε ἀπὸ τὸν μάταιον τρόπον ζωῆς, ποὺ ἐκληρονομήσατε ἀπὸ τοὺς πατέρας σας,

[19]ἀλλὰ τὸ πολύτιμον αἷμα τοῦ Χριστοῦ σὰν ἀμνοῦ χωρὶς μῶμον ἢ κηλῖδα,

[20]ὁ ὁποῖος εἶχε προορισθῇ πρὶν δημιουργηθῇ ὁ κόσμος, ἀλλὰ φανερώθηκε κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους γιὰ σᾶς.

[21]Δι᾽ αὐτοῦ πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος τὸν ἀνέστησε ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ τοῦ ἔδωκε δόξαν, ὥστε ἡ πίστις σας καὶ ἡ ἐλπίδα σας νὰ στηρίζωνται εἰς τὸν Θεόν.

[22]Τώρα ποὺ ἔχετε καθαρίσει τὰς ψυχάς σας διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν ἀλήθειαν, διὰ τοῦ Πνεύματος, πρὸς μίαν εἰλικρινῆ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφούς, ἀγαπῆστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ὅλην σας τὴν καρδιά,

[23]ἀφοῦ ἀναγεννηθήκατε ὄχι ἀπὸ σπόρον φθαρτὸν ἀλλ᾽ ἀπὸ ἄφθαρτον, διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι ζωντανὸς καὶ αἰώνιος,

[24]διότι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι σὰν τὸ χορτάρι καὶ ὅλη ἡ δόξα τους σὰν τὸ ἄνθος τοῦ χορταριοῦ. Ἐξεράθηκε τὸ χορτάρι καὶ τὸ ἄνθος του ἔπεσε.

[25]Ὁ λόγος ὅμως τοῦ Κυρίου μένει αἰωνίως. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ἐκηρύχθηκε σ᾽ ἐσᾶς.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ 2

[1]Ἀποβάλατε λοιπὸν κάθε κακίαν, κάθε δόλον, ὑποκρισίας, φθόνους καὶ κάθε εἶδος κακογλωσσιᾶς,

[2]καὶ σὰν νεογέννητα βρέφη ποθήσατε τὸ ἄδολον πνευματικὸν γάλα, διὰ νὰ μεγαλώσετε μὲ αὐτὸ καὶ φθάσετε εἰς τὴν σωτηρίαν,

[3]ἐὰν ἐγνωρίσατε ἐκ πείρας ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός.

[4]Καθὼς ἔρχεσθε εἰς αὐτόν, τὸν λίθον τὸν ζωντανόν, ὁ ὁποῖος ἀπὸ μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔχει ἀποδοκιμασθῆ, ἀλλὰ διὰ τὸν Θεὸν εἶναι διαλεχτός, πολύτιμος,

[5]τότε καὶ σεῖς, σὰν ζωντανοὶ λίθοι, οἰκοδομεῖσθε εἰς οἶκον πνευματικόν, ἱερατεῖον ἅγιον διὰ νὰ προσφέρετε θυσίες πνευματικὲς εὐπρόσδεκτες εἰς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

[6]διότι περιέχεται εἰς μίαν γραφήν, Ἰδού, θέτω εἰς τὴν Σιὼν ἕνα λίθον ἀκρογωνιαῖον, διαλεχτόν, πολύτιμον, καὶ ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει εἰς αὐτὸν δὲν θὰ ντροπιασθῆ.

7Σ᾽ ἐσᾶς λοιπὸν ποὺ πιστεύετε εἶναι πολύτιμος, δι᾽ ἐκείνους ὅμως ποὺ δὲν
πιστεύουν, ὁ λίθος ποὺ ἀπέρριψαν οἱ οἰκοδόμοι, ἔγινε ἀκρογωνιαῖος

8καὶ λίθος είς τὸν ὁποῖον θὰ προσκόπτουν καὶ βράχος ποὺ θὰ τοὺς κάνῃ νὰ
πέφτουν. Προσκόπτουν, διότι ἀπειθοῦν είς τὸν λόγον. Είς τοῦτο καὶ
προσδιωρίσθησαν.

9Σεῖς ὅμως εἶσθε γενεὰ ποὺ ὁ Θεὸς ἐδιάλεξε, βασιλικὸν ἱερατεῖον, ἔθνος ἅγιον,
λαὸς δικός του διὰ νὰ ἐξαγγείλετε τὰς θαυμαστὰς πράξεις ἐκείνου, ποὺ σᾶς
ἐκάλεσε ἀπὸ τὸ σκοτάδι είς τὸ θαυμαστόν του φῶς,

10σεῖς ποὺ κάποτε δὲν ἤσαστε λαὸς τοῦ Θεοῦ, τώρα ὅμως εἶσθε λαὸς τοῦ
Θεοῦ, σεῖς ποὺ ἄλλοτε δὲν ἤσαστε ἐλεημένοι, τώρα ὅμως ἐλεηθήκατε.

11Ἀγαπητοί, σᾶς παρακαλῶ, σὰν ξένοι καὶ περαστικοὶ ποὺ εἶσθε, νὰ ἀπέχετε
ἀπὸ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται είς πόλεμον μὲ τὴν ψυχήν,

12καὶ νὰ δείχνετε καλὴν διαγωγὴν μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν, ὥστε, ἐνῷ σᾶς
κατηγοροῦν ὡς κακοποιούς, νὰ ἰδοῦν τὰ καλά σας ἔργα καὶ νὰ δοξάσουν τὸν
Θεὸν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπισκέψεώς του.

Ὑποταγὴ είς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν

13Ὑποταχθῆτε λοιπόν, σὲ κάθε ἀνθρωπίνην ἐξουσίαν χάριν τοῦ Κυρίου, εἴτε
πρόκειται διὰ τὸν βασιλέα, ὡς τὸν ἀνώτατον ἄρχοντα,

14εἴτε διὰ διοικητάς, ὡς ἀπεσταλμένους ἀπ᾽ αὐτὸν διὰ τὴν τιμωρίαν ἐκείνων
ποὺ κάνουν τὸ κακὸν καὶ διὰ τὸν ἔπαινον ἐκείνων ποὺ κάνουν τὸ καλόν,

15διότι αὐτὸ εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ: νὰ ἀποστομώνετε διὰ τῶν καλῶν σας
πράξεων τὴν ἄγνοιαν τῶν ἀνοήτων ἀνθρώπων.

16Νὰ ζῆτε σὰν ἄνθρωποι ἐλεύθεροι καὶ ὄχι νὰ χρησιμοποιῆτε τὴν ἐλευθερίαν
σὰν κάλυμμα κακῶν πράξεων, ἀλλὰ σὰν δοῦλοι τοῦ Θεοῦ.

17Τιμήσατε ὅλους, τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε, τὸν Θεὸν φοβεῖσθε, τὸν
βασιλέα τιμᾶτε.

Ἡ ἔννοια τῆς ὑπηρεσίας

18Οἱ ὑπηρέται, νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς κυρίους σας, μὲ τὸν ὀφειλόμενον σεβασμόν, καὶ ὄχι μόνον εἰς τοὺς καλοὺς καὶ ἐπιεικεῖς ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διεστραμμένους.

19Διότι αὐτὸ ἔχει χάριν, ἐάν, μὲ συναίσθησιν τοῦ Θεοῦ, ὑπομένῃ κανεὶς ἐνῷ ὑποφέρει ἀδίκως.

20Διότι ποίαν ἀξίαν ἔχει τὸ νὰ δέχεσθε μὲ ὑπομονὴν ραπίσματα διὰ κακὸν ποὺ ἔχετε κάνει; Ἐὰν ὅμως κάνετε τὸ καλὸν καὶ ὑποφέρετε, ἡ ὑπομονή σας εἶναι χάρις ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

21Διότι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔχετε καλεσθῆ, καθ᾽ ὅσον καὶ ὁ Χριστὸς ἔπαθε πρὸς χάριν σας καὶ σᾶς ἄφησε παράδειγμα, διὰ νὰ ἀκολουθήσετε τὰ ἴχνη του.

22Ἁμαρτίαν δὲν ἔκανε οὔτε εὑρέθηκε δόλος εἰς τὸ στόμα του·

23ὅταν τὸν ὕβριζαν, δὲν ἀπέδιδε τὰς ὕβρεις, ὅταν ὑπέφερε, δὲν ἀπειλοῦσε, ἀλλὰ ἄφηνε τὴν κρίσιν εἰς ἐκεῖνον, ποὺ μπορεῖ νὰ κρίνῃ δίκαια.

24Αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐβάσταξε τὰς ἁμαρτίας μας εἰς τὸ σῶμά του ἐπάνω εἰς τὸ ξύλον, ὥστε, πεθαμένοι ὡς πρὸς τὴν ἁμαρτίαν, νὰ ζήσωμεν διὰ τὴν δικαιοσύνην· διὰ τῶν πληγῶν του ἐθεραπευθήκατε.

25Διότι ἤσαστε σὰν πρόβατα ποὺ περιπλανῶνται, ἀλλὰ τώρα ἐπιστρέψατε εἰς τὸν Ποιμένα καὶ Φύλακα τῶν ψυχῶν σας.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ 3

Σύζυγοι

1Ὁμοίως καὶ αἱ γυναῖκες, νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἄνδρας σας, ὥστε, καὶ ἐὰν μερικοὶ ἀπειθοῦν εἰς τὸν λόγον, νὰ κερδηθοῦν διὰ τῆς διαγωγῆς τῶν γυναικῶν των χωρὶς λόγια,

2ὅταν ἰδοῦν τὴν σεβασμίαν καὶ ἁγνὴν διαγωγήν σας.

3Ἂς εἶναι ὁ στολισμός σας ὄχι ἐξωτερικός, τὸ πλέξιμο τῶν μαλλιῶν καὶ τὰ χρυσᾶ κοσμήματα ἢ τὰ ὡραῖα ἐνδύματα,

4ἀλλ᾽ ὁ κρυφὸς ἄνθρωπος τῆς καρδιᾶς μὲ τὸν ἄφθαρτον στολισμόν του, ἕνα
γλυκὸ καὶ ἥσυχο πνεῦμα, τὸ ὁποῖον εἶναι πολύτιμον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5Διότι ἔτσι κάποτε καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες, ποὺ εἶχαν τὴν ἐλπίδα τους εἰς τὸν
Θεόν, ἐστόλιζαν τὸν ἑαυτόν τους διὰ τῆς ὑπακοῆς εἰς τοὺς ἄνδρας των,

6ὅπως ἡ Σάρρα ὑπήκουε εἰς τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν ὠνόμαζε κύριον. Καὶ εἶσθε
τώρα παιδιά της ἐὰν κάνετε τὸ καλὸν καὶ δὲν δοκιμάζετε κανένα φόβον.

7Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, νὰ συζῆτε μὲ τὰς γυναῖκάς σας μὲ σύνεσιν, ἀπονέμοντες
τιμὴν εἰς αὐτὰς ὡς εἰς ἀσθενέστερον φῦλον, ἀφοῦ εἶσθε καὶ συγκληρονόμοι τῆς
δωρεᾶς τῆς ζωῆς, διὰ νὰ μὴ παρεμποδίζωνται αἱ προσευχαί σας.

Ἡ ἀμοιβαία συμπάθεια τῶν χριστιανῶν

8Τέλος, νὰ εἶσθε ὅλοι τῆς ἰδίας γνώμης, συμπονετικοί, γεμᾶτοι ἀδελφικὴν
ἀγάπην, εὔσπλαγχνοι, εὐγενικοί,

9χωρὶς νὰ ἀποδίδετε κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἢ ὕβριν ἀντὶ ὕβρεως, ἀλλ᾽ ἀπ᾽ ἐναντίας
νὰ εὐλογῆτε, γνωρίζοντες ὅτι εἰς τοῦτο ἔχετε καλεσθῆ, εἰς τὸ νὰ
κληρονομήσετε εὐλογίαν.

10Διότι ὅποιος ἀγαπᾶ τὴν ζωὴν καὶ θέλει νὰ ἰδῇ ἡμέρες καλές, ἂς κρατῇ τὴν
γλῶσσάν του ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ τὰ χείλη του ἀπὸ τὸ νὰ ὁμιλοῦν δολίως,

11ἂς ἀποκλίνῃ ἀπὸ τὸ κακὸν καὶ ἂς κάνῃ τὸ καλόν, ἂς ζητήσῃ εἰρήνην καὶ ἂς
τὴν ἐπιδιώκῃ,

12διότι τὰ μάτια τοῦ Κυρίου εἶναι προσηλωμένα εἰς τοὺς δικαίους καὶ τὰ αὐτιά
του εἰς τὴν δέησίν των, τὸ πρόσωπον ὅμως τοῦ Κυρίου εἶναι ἐναντίον ἐκείνων
ποὺ κάνουν τὸ κακόν.

Ὅσοι ὑποφέρουν ἀδίκως. Τὸ παράδειγμα τοῦ Χριστοῦ

13Καὶ ποιός μπορεῖ νὰ σᾶς βλάψῃ, ἐὰν μιμῆσθε τὸ καλόν;

14Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποφέρετε ἕνεκα δικαιοσύνης, εἶσθε μακάριοι. Μὴ τοὺς
φοβηθῆτε, οὔτε νὰ ταραχθῆτε,

15ἀλλὰ λατρεύσατε, τὸν Χριστὸν ὡς Κύριον εἰς τὶς καρδιές σας, καὶ νὰ εἶσθε
πάντοτε ἕτοιμοι πρὸς ἀπολογίαν εἰς τὸν καθένα, ποὺ θὰ σᾶς ζητήσῃ λόγον διὰ

τὴν ἐλπίδα ποὺ ἔχετε μέσα σας, ἀλλὰ νὰ τὸ κάνετε μὲ εὐγένειαν καὶ σεβασμόν,

16καὶ νὰ ἔχετε συνείδησιν ἀγαθήν, ὥστε, ἐνῷ κατηγορεῖσθε ὅτι εἶσθε κακοί, να καταισχυνθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ δυσφημοῦν τὴν καλὴν χριστιανικὴν διαγωγήν σας.

17Εἶναι καλύτερον νὰ ὑποφέρωμεν, ἐὰν ὁ Θεὸς τὸ θέλῃ, ὅταν κάνωμεν τὸ καλόν, παρὰ ὅταν κάνωμεν τὸ κακόν.

18Διότι καὶ ὁ Χριστὸς μιὰ γιὰ πάντα ἐπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας μας, ὁ δίκαιος χάριν τῶν ἀδίκων, διὰ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ εἰς τὸν Θεόν· ἐθανατώθηκε μὲν ὡς πρὸς τὸ σῶμα, ἀλλ᾽ ἐζωοποιήθηκε ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα.

19Ἐν πνεύματι πορευθείς, ἐκήρυξε καὶ εἰς τὰ ἐν φυλακῇ πνεύματα,

20τὰ ὁποῖα ἄλλοτε εἶχαν ἀπειθήσει, ὅταν ὁ Θεὸς ἐπερίμενε μὲ ὑπομονήν, κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ἐνῷ κατεσκευάζετο ἡ κιβωτός, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγοι, δηλαδὴ ὀκτὼ ψυχαί, ἐπέρασαν ἀσφαλεῖς διὰ μέσου τοῦ νεροῦ,

21τοῦ ὁποίου τὸ ἀντίτυπον, δηλαδὴ τὸ βάπτισμα, σώζει καὶ ἐμᾶς σήμερα, εἶναι δὲ τοῦτο ὄχι ἀποβολὴ τῆς ἀκαθαρσίας τῆς σαρκὸς ἀλλ᾽ ἀφιέρωσις συνειδήσεως ἀγαθῆς εἰς τὸν Θεόν, διὰ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

22ὁ ὁποῖος ἐπῆγε εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶναι εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ, μετὰ τὴν ὑποταγὴν εἰς αὐτὸν τῶν ἀγγέλων, τῶν ἐξουσιῶν καὶ τῶν δυνάμεων.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ 4

Ἀπάρνησις τῆς ἁμαρτίας

1Ἀφοῦ λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἔπαθε σωματικῶς πρὸς χάριν μας, νὰ ὁπλισθῆτε καὶ σεῖς μὲ τὸ ἴδιο φρόνημα (διότι ἐκεῖνος ποὺ ἔπαθε σωματικῶς ἔχει παύσει νὰ ἁμαρτάνῃ),

2ὥστε τὸν ὑπόλοιπον χρόνον τῆς ζωῆς σας νὰ μὴ ζῆτε πλέον σύμφωνα μὲ ἀνθρώπινες ἐπιθυμίες ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

[3]Ἀρκετὸς εἶναι ὁ περασμένος καιρὸς τοῦ βίου σας, κατὰ τὸν ὁποῖον ἐκάνατε τὸ θέλημα τῶν ἐθνικῶν, ζῶντες σὲ ἀσέλγειες, ἐπιθυμίες, οἰνοποσίες, μέθην, κραιπάλην καὶ ἀθέμιτες πράξεις εἰδωλολατρείας.

[4]Καὶ τώρα ποὺ δὲν τρέχετε μαζί τους εἰς τὸ ἴδιο ρεῦμα τῆς ἀσωτίας, παραξενεύονται καὶ σᾶς δυσφημοῦν·

[5]ἀλλὰ θὰ δώσουν λόγον εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶναι ἕτοιμος νὰ κρίνῃ ζῶντας καὶ νεκρούς.

[6]Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκηρύχθηκε τὸ εὐαγγέλιον καὶ εἰς τοὺς νεκρούς, ὥστε, ἐνῶ ἐκρίθησαν σὰν ἄνθρωποι ὡς πρὸς τὴν σάρκα, νὰ ζοῦν κατὰ Θεὸν ὡς πρὸς τὸ πνεῦμα.

[7]Ὅλα πλησιάζουν πρὸς τὸ τέλος των. Νὰ εἶσθε λοιπὸν ἐγκρατεῖς καὶ νὰ ἀγρυπνῆτε εἰς προσευχάς·

[8]πρὸ πάντων νὰ ἀγαπᾶτε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ ὅλην σας τὴν καρδιά, διότι ἡ ἀγάπη καλύπτει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

[9]Νὰ εἶσθε φιλόξενοι μεταξύ σας χωρὶς γογγυσμούς·

[10]ὁ καθένας, ἀνάλογα πρὸς τὸ χάρισμα ποὺ ἔλαβε, ἂς τὸ χρησιμοποιῇ εἰς ἀμοιβαίαν ἀγάπην σὰν καλοὶ διαχειρισταὶ τῆς ποικίλης χάριτος τοῦ Θεοῦ.

[11]Ὅποιος μιλεῖ, ἂς εἶναι ὅπως ἁρμόζει σὲ ὅποιον λέγει λόγια τοῦ Θεοῦ· ἐὰν προσφέρῃ κανεὶς ὑπηρεσίαν, ἂς εἶναι σὰν τὸν ὑπηρετοῦντα μὲ τὴν δύναμιν ποὺ τοῦ παρέχει ὁ Θεός, διὰ νὰ δοξάζεται εἰς ὅλα ὁ Θεὸς διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Τὸ προνόμιον τοῦ νὰ ὑποφέρῃ κανεὶς διὰ τὸν Χριστόν

[12]Ἀγαπητοί, μὴ παραξενεύεσθε διὰ τὴν φλογερὴν δοκιμασίαν σας, ποὺ γίνεται πρὸς δοκιμήν σας, σὰν νὰ σᾶς συνέβαινε κάτι παράξενο,

[13]ἀλλά, κατὰ τὸ μέτρον ποὺ γίνεσθε κοινωνοὶ τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, νὰ χαίρετε διὰ νὰ αἰσθανθῆτε χαρὰν καὶ ἀγαλλίασιν, καὶ ὅταν ἡ δόξα του ἀποκαλυφθῇ.

14Ἐὰν ὑβρίζεσθε ἐξ αἰτίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, εἶσθε μακάριοι, διότι τὸ
ἔνδοξον καὶ δυνατὸν Πνεῦμα, τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀναπαύεται σ᾽ ἐσᾶς· ἀπ᾽
αὐτοὺς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ βλασφημεῖται, ἀλλ᾽ ἀπὸ σᾶς δοξάζεται.

15Κανεὶς ἀπὸ σᾶς νὰ μὴ ὑποφέρῃ διότι ἐσκότωσε ἢ ἔκλεψε ἢ ἔκανε κακὸ ἢ δι᾽
ἀνάμιξιν είς ξένα πράγματα.

16Ἀλλ᾽ ἐὰν ὑποφέρῃ ὡς χριστιανός, νὰ μὴν ἐντρέπεται, ἀλλ᾽ ἂς δοξάζῃ τὸν
Θεὸν μὲ τὸ ὄνομα αὐτό.

17Διότι τώρα εἶναι ὁ καιρὸς νὰ ἀρχίσῃ ἡ κρίσις ἀπὸ τὴν οίκογένειαν τοῦ Θεοῦ.
Καὶ ἐὰν ἡ κρίσις ἀρχίζῃ πρῶτα ἀπὸ μᾶς, ποιό θὰ εἶναι τὸ τέλος ἐκείνων ποὺ
ἀπειθοῦν είς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;

18Καὶ ἐὰν ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ποῦ θὰ ἐμφανισθῇ ὁ ἀσεβὴς καὶ ὁ
ἁμαρτωλός;

19Ὥστε καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ὑποφέρουν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἂς
ἐξακολουθοῦν νὰ κάνουν τὸ καλόν, καὶ ἂς ἐμπιστευθοῦν τὰς ψυχάς των είς
τὸν Δημιουργὸν τὸν ἀξιόπιστον.

Α΄ ΠΕΤΡΟΥ 5

Προτροπὴ είς τοὺς πρεσβυτέρους

1Τοὺς πρεσβυτέρους, οἱ ὁποῖοι εἶναι μεταξύ σας, προτρέπω ἐγὼ ὁ
συμπρεσβύτερος καὶ μάρτυς τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπίσης θὰ
εἶμαι καὶ συμμέτοχος τῆς δόξης, ποὺ μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ,

2ποιμάνατε τὸ ποίμνιον τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον εἶναι μεταξύ σας, ἀσκοῦντες τὴν
ἐπίβλεψιν ὄχι ἀναγκαστικὰ ἀλλὰ θεληματικά, οὔτε μὲ αἰσχροκερδῆ τρόπον,
ἀλλὰ μὲ προθυμίαν,

3οὔτε σὰν νὰ ἔχετε κυριαρχικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ ἐκείνων ποὺ σᾶς ἔλαχε νὰ
ποιμαίνετε, ἀλλὰ νὰ δίνετε τὸ καλὸν παράδειγμα είς τὸ ποίμνιον.

4Καὶ ὅταν θὰ φανερωθῇ ὁ Ἀρχιποιμήν, τότε θὰ λάβετε τὸ ἀμάραντο στεφάνι
τῆς δόξης.

[5]Ὁμοίως οἱ νεώτεροι, νὰ ὑποτάσσεσθε είς τοὺς πρεσβυτέρους, ὅλοι δὲ νὰ ἐγκολπωθῆτε τὴν ταπεινοφροσύνην, ὑποτασσόμενοι ὁ ἕνας είς τὸν ἄλλον, διότι ὁ Θεὸς ἀντιτάσσεται είς τοὺς ὑπερηφάνους, ἀλλ᾽ είς τοὺς ταπεινοὺς δίνει χάριν.

Γενικαὶ προτροπαί

[6]Ταπεινωθῆτε λοιπὸν κάτω ἀπὸ τὸ δυνατὸ χέρι τοῦ Θεοῦ διὰ νὰ σᾶς ἀνυψώσῃ είς τὸν κατάλληλον καιρόν.

[7]Ὅλην τὴν μέριμνάν σας ἀναθέσατε είς αὐτόν, διότι αὐτὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς.

[8]Νὰ εἶσθε ἐγκρατεῖς, νὰ εἶσθε ἄγρυπνοι· ὁ ἀντίδικός σας ὁ διάβολος σὰν λέων ποὺ ὠρύεται, τριγυρίζει διὰ νὰ βρῇ κάποιον νὰ τὸν καταπιῇ.

[9]Ἀντισταθῆτε είς αὐτόν, στερεοὶ είς τὴν πίστιν, ἔχοντες ὑπ᾽ ὄψιν ὅτι τὰ ἴδια παθήματα συμβαίνουν είς τοὺς ἀδελφούς σας είς ὁλόκληρον τὸν κόσμον.

[10]Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ ὁποῖος σᾶς ἐκάλεσεν είς τὴν αἰωνίαν δόξαν του ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, αὐτός, ἀφοῦ ὑποφέρετε ὀλίγον, θὰ σᾶς καταρτίσῃ, θὰ σᾶς στηρίξῃ, θὰ σᾶς ἐνδυναμώσῃ, θὰ σᾶς θεμελιώσῃ.

[11]Είς αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος είς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

[12]Διὰ τοῦ Σιλουανοῦ, τὸν ὁποῖον θεωρῶ πιστὸν ἀδελφόν, σᾶς ἔγραψα τὴν σύντομη αὐτὴν ἐπιστολήν, διὰ νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω καὶ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ ἀληθινὴ χάρις τοῦ Θεοῦ, είς τὴν ὁποίαν σταθῆτε.

[13]Σᾶς χαιρετᾶ ἡ ἐν Βαβυλῶνι, ἡ ὁποία ἐξελέγη ἀπὸ τὸν Θεὸν ὅπως καὶ σεῖς, καὶ ὁ Μᾶρκος ὁ υἱός μου.

[14]Χαιρετῆστε ἀλλήλους μὲ φίλημα ἀγάπης. Είρήνη νὰ εἶναι είς ὅλους ἐσᾶς ποὺ εἶσθε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

Β΄ ΠΕΤΡΟΥ

Β΄ ΠΕΤΡΟΥ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Συμεὼν Πέτρος, δοῦλος καὶ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἔλαβαν πίστιν ἴσης ἀξίας μὲ τὴν ἰδικήν μας, διὰ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ μας καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2χάρις καὶ εἰρήνη νὰ αὐξηθοῦν μεταξύ σας διὰ τῆς πλήρους γνώσεως τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

Προνόμια καὶ χαρακτὴρ τοῦ χριστιανοῦ

3Ἡ θεία δύναμίς του μᾶς ἐδώρησε ὅσα συντελοῦν εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν εὐσέβειαν καὶ ἔτσι λαμβάνομεν πλήρη γνῶσιν ἐκείνου, ποὺ μᾶς ἐκάλεσε διὰ τῆς δόξης του καὶ τῆς δυνάμεώς του,

4διὰ τῶν ὁποίων μᾶς ἔχουν δωρηθῆ αἱ πολύτιμοι καὶ μέγισται ὑποσχέσεις, ὥστε νὰ ἀποφεύγετε διὰ τούτων τὴν διαφθοράν, ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, λόγῳ τῶν κακῶν ἐπιθυμιῶν, καὶ νὰ γίνετε συμμέτοχοι θείας φύσεως.

5Δι᾽αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον καταβάλετε κάθε προσπάθειαν διὰ νὰ προσθέσετε εἰς τὴν πίστιν σας τὴν ἀρετήν, εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν γνῶσιν,

6εἰς τὴν γνῶσιν τὴν ἐγκράτειαν, εἰς τὴν ἐγκράτειαν τὴν ὑπομονήν, εἰς τὴν ὑπομονὴν τὴν εὐσέβειαν,

7εἰς τὴν εὐσέβειαν τὴν φιλαδελφίαν, εἰς τὴν φιλαδελφίαν τὴν ἀγάπην.

8Διότι ὅταν ὑπάρχουν αὐτὰ σ᾽ ἐσᾶς καὶ αὐξάνονται, δὲν θὰ σᾶς ἀφήσουν νὰ γίνετε οὔτε ἀργοὶ οὔτε ἄκαρποι εἰς τὴν πλήρη γνῶσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9Ἐκεῖνος ποὺ δὲν τὰ ἔχει αὐτά, εἶναι μύωψ, τυφλός· ἐλησμόνησε τὸν καθαρισμόν του ἀπὸ τὰς παλαιάς του ἁμαρτίας.

10Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί, δείξατε μεγαλύτερον ζῆλον εἰς τὸ νὰ κάνετε βεβαίαν τὴν κλῆσίν σας καὶ τὴν ἐκλογήν· ἐὰν τὸ κάνετε αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ πέσετε.

11Ἔτσι θὰ σᾶς χορηγηθῇ πλουσίως ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰωνίαν βασιλείαν τοῦ
Κυρίου μας καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πλησιάζει ὁ θάνατος τοῦ Πέτρου

12Διὰ τοῦτο, δὲν θὰ ἀμελήσω νὰ σᾶς ὑπενθυμίζω αὐτὰ πάντοτε, ἂν καὶ τὰ
ξέρετε καὶ εἶσθε στερεοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν, ποὺ ἤδη ἔχετε.

13Νομίζω εἶναι δίκαιον, ἐφ᾽ ὅσον εἶμαι εἰς τοῦτο τὸ σῶμα, νὰ σᾶς ξυπνάω μὲ
ὑπομνήσεις,

14ἐπειδὴ ξέρω ὅτι γρήγορα θὰ τὸ ἀποβάλω, ὅπως καὶ ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς
Χριστὸς μοῦ ἐφανέρωσε.

15Ἀλλὰ θὰ φροντίσω νὰ ἔχετε τὰ μέσα ὥστε, καὶ ὅταν θὰ ἔχω φύγει, νὰ
θυμᾶσθε αὐτὰ πάντοτε.

Ἡ μαρτυρία τοῦ Πέτρου καὶ τῶν προφητῶν

16Διότι σᾶς ἐγνωστοποιήσαμεν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἔλευσιν τοῦ Κυρίου μας
Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὄχι ἀκολουθήσαντες ἐντέχνους μύθους, ἀλλ᾽ ἐπειδὴ εἴδαμε μὲ
τὰ μάτια μας τὴν μεγαλειότητά του,

17ὅταν ἔλαβε ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ ἦλθε εἰς αὐτὸν ἀπὸ
τὴν μεγαλοπρεπῆ δόξαν μιὰ τέτοια φωνή: Αὐτὸς εἶναι ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός,
εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ εὐαρεστοῦμαι.

18Τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐμεῖς ἀκούσαμε νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅταν ἤμαστε
μαζί του εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον.

19Καὶ ἔτσι ἔχομεν μεγαλυτέραν βεβαίωσιν διὰ τὸν προφητικὸν λόγον, εἰς τὸν
ὁποῖον καλὰ κάνετε νὰ δίνετε προσοχήν, σὰν σὲ ἕνα λυχνάρι ποὺ φωτίζει
μέσα σὲ σκοτεινὸν μέρος, ἕως ὅτου γλυκοχαράξῃ ἡ ἡμέρα καὶ ὁ αὐγερινὸς
ἀνατείλῃ στὶς καρδιές σας.

20Νὰ ἔχετε πρῶτα ὑπ᾽ ὄψιν σας, ὅτι κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἑρμηνεύσῃ
προφητείαν γραφῆς μόνος του.

21Διότι δὲν ἔγινε ποτὲ προφητεία διὰ θελήματος ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ
Πνεῦμα τὸ Ἅγιον κινούμενοι ἐμίλησαν ἅγιοι ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ.

Β΄ ΠΕΤΡΟΥ 2

Ψευδοπροφῆται καὶ ζωὴ ἁμαρτωλή

1Ὑπῆρξαν καὶ ψευδοπροφῆται μεταξὺ τοῦ λαοῦ, ὅπως καὶ μεταξύ σας θὰ ὑπάρξουν ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ είσαγάγουν καταστρεπτικὰς αἱρέσεις, ἀρνούμενοι ἀκόμη καὶ τὸν Κύριον ποὺ τοὺς ἀγόρασε, καὶ ἔτσι προκαλοῦν γρήγορα τὴν καταστροφήν των.

2Πολλοὶ θὰ τοὺς ἀκολουθήσουν είς τὰς ἀσελγείας των καὶ ἐξ αἰτίας των ὁ δρόμος τῆς ἀληθείας θὰ δυσφημηθῇ·

3καὶ μὲ πλεονεξίαν θὰ σᾶς ἐκμεταλλευθοῦν μὲ πλαστὰ λόγια. Ἡ καταδικαστικὴ ἀπόφασις ἐναντίον των, ἀπὸ παλαιὰ χρόνια, δὲν μένει ἀδρανὴς καὶ ἡ καταστροφή των δὲν ἀποκοιμήθηκε.

4Ὁ Θεὸς δὲν ἐλυπήθηκε τοὺς ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι ἁμάρτησαν, ἀλλὰ τοὺς ἔρριξε είς τὰ ζοφερὰ σπήλαια τοῦ ταρτάρου καὶ τοὺς παρέδωκε νὰ φυλάσσωνται ἕως ὅτου δικασθοῦν·

5δὲν ἐλυπήθηκε τὸν ἀρχαῖον κόσμον ἀλλὰ ἐφύλαξε τὸν Νῶε, τὸν κήρυκα τῆς δικαιοσύνης, μὲ ἄλλους ἑπτά, ὅταν ἔφερε τὸν κατακλυσμὸν είς ἕνα κόσμον ἀσεβῶν ἀνθρώπων·

6μετέβαλε τὰς πόλεις τῶν Σοδόμων καὶ τῆς Γομόρρας σὲ στάκτην, καταδικάσας αὐτὰς είς καταστροφήν, καὶ τὰς ἔκανε παράδειγμα διὰ τοὺς ἀσεβεῖς τοῦ μέλλοντος·

7ἔσωσε τὸν δίκαιον Λώτ, ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπὸ τὴν διαγωγὴν διεφθαρμένων ἀνθρώπων —

8διότι μὲ ὅσα ἔβλεπε καὶ μὲ ὅσα ἄκουε κάθε ἡμέραν αὐτὸς ὁ δίκαιος, κατοικῶν μεταξύ των, ἐβασανίζετο ἡ δικαία του ψυχὴ ἀπὸ τὰς παρανόμους πράξεις των.

9Γνωρίζει ὁ Κύριος νὰ σώζῃ τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ τὴν δοκιμασίαν, τοὺς δὲ κακοὺς νὰ φυλάττῃ ὑπὸ τιμωρίαν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως,

10μάλιστα ἐκείνους πού, ἕνεκα μιαρῶν ἐπιθυμιῶν, ἀκολουθοῦν τὴν σάρκα καὶ
καταφρονοῦν τὴν ἐξουσίαν τοῦ Θεοῦ. Θρασεῖς, αὐθάδεις, δὲν φοβοῦνται νὰ
λοιδοροῦν ούράνια ὄντα,

11ἐνῷ ἄγγελοι, ἂν καὶ εἶναι κατὰ τὴν ἰσχὺν καὶ τὴν δύναμιν ἀνώτεροι, δὲν
ἐκφέρουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου λοίδορον κρίσιν ἐναντίον των.

12Ἀλλ᾽ αὐτοὶ σὰν ἄλογα ζῶα, γεννημένα ἐκ φύσεως είς τὸ νὰ
συλλαμβάνωνται καὶ νὰ σκοτώνωνται, λοιδοροῦν πράγματα ποὺ δὲν
γνωρίζουν καὶ θὰ καταστραφοῦν μαζὶ μὲ αὐτά,

13ζημιούμενοι, είς ἀνταπόδοσιν τοῦ κακοῦ ποὺ ἐπροξένησαν. Τὸ νὰ
εύωχοῦνται κατὰ τὴν ἡμέραν εἶναι ὁ δικός των τρόπος ἀπολαύσεως· κηλῖδες
καὶ μολύσματα, ἀπολαμβάνοντες τὴν διαφθοράν των, ὅταν συντρώγουν μαζί
σας·

14ἔχουν μάτια γεμᾶτα μοιχείαν καὶ ἀχόρταγα δι᾽ ἁμαρτίαν, δελεάζουν ψυχὲς
ποὺ δὲν εἶναι στερεωμένες, ἔχουν τὴν καρδιά τους γυμνασμένην είς τὴν
πλεονεξίαν, εἶναι παιδιὰ καταραμένα.

15Ἀφοῦ ἄφησαν τὸν ἴσιο δρόμο, ἐπλανήθησαν καὶ ἀκολούθησαν τὸν δρόμον
τοῦ Βαλαὰμ τοῦ υἱοῦ τοῦ Βοσόρ, ὁ ὁποῖος ἀγάπησε χρήματα δι᾽ ἄδικον
πρᾶξιν,

16ἀλλὰ ἠλέγχθη διὰ τὴν παρανομίαν του. Ἕνα ἄφωνον ὑποζύγιον μίλησε μὲ
ἀνθρώπινην φωνὴν καὶ ἐμπόδισε τὴν παραφροσύνην τοῦ προφήτου.

17Αύτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι πηγὲς χωρὶς νερό, σύννεφα ποὺ τὰ παρασύρει ἡ
θύελλα, διὰ τοὺς ὁποίους ἔχει φυλαχθῆ τὸ πιὸ βαθὺ σκοτάδι είς τὸν αἰῶνα.

18Διότι μὲ τὸ νὰ μιλοῦν λόγια ὑπερήφανα χωρὶς περιεχόμενον, δελεάζουν μὲ
σαρκικὰ διεφθαρμένα πάθη ἀνθρώπους, ποὺ μόλις εἶχαν ξεφύγει ἀπὸ ἐκείνους
ποὺ ζοῦν μέσα στὴν πλάνη.

19Τοὺς ὑπόσχονται ἐλευθερίαν, ἐνῷ αὐτοὶ εἶναι δοῦλοι τῆς διαφθορᾶς. Διότι
ἀπὸ ὅ, τι ἔχει ὁ ἄνθρωπος νικηθῆ, είς αὐτὸ καὶ ἔχει ὑποδουλωθῆ.

[20]Εάν, ἀφοῦ ἀπέφυγαν τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάλιν ἐμπλέκονται εἰς αὐτὰ καὶ νικῶνται, τότε τὰ τελευταῖά των ἔχουν γίνει χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

[21]Θὰ ἦτο καλύτερον γι᾽ αὐτοὺς νὰ μὴ εἶχαν γνωρίσει τὸν δρόμον τῆς δικαιοσύνης, παρά, ἀφοῦ τὸν ἐγνώρισαν, νὰ στρέψουν τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἁγίαν ἐντολήν, ποὺ τοὺς παραδόθηκε.

[22]Εἰς αὐτοὺς ἐφαρμόζεται ἡ ἀληθινὴ παροιμία: «Σκύλος ποὺ ἐπέστρεψε εἰς τὸ δικό του ξέρασμα» καί «Τὸ γουροῦνι, μετὰ τὸ λούσιμο, κυλιέται πάλιν στὸν βοῦρκο».

Β΄ ΠΕΤΡΟΥ 3

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Χριστοῦ

[1]Αὐτή, ἀγαπητοί, εἶναι ἡ δεύτερη ἐπιστολὴ ποὺ σᾶς γράφω· καὶ εἰς τὰς δύο διεγείρω μὲ τὴν ὑπόμνησιν τὴν καθαρήν σας διάνοιαν,

[2]ὥστε νὰ θυμηθῆτε ὅσα προεῖπαν οἱ ἅγιοι προφῆται καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος διὰ τῶν ἀποστόλων σας.

[3]Νὰ ξέρετε πρῶτα τοῦτο: ὅτι θὰ ἔλθουν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας χλευασταί, οἱ ὁποῖοι θὰ ζοῦν κατὰ τὰς δικάς των ἐπιθυμίας,

[4]καὶ θὰ λέγουν, «Ποῦ εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τῆς ἐλεύσεώς του; διότι ἀφ᾽ ὅτου ἐκοιμήθησαν οἱ πατέρες ὅλα παραμένουν τὰ ἴδια, ὅπως ἦσαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου».

[5]Τοὺς διαφεύγει θεληματικὰ τὸ ὅτι διὰ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ οἱ ούρανοὶ ὑπῆρχαν παλαιόθεν καὶ ἡ γῆ ἐσχηματίσθηκε ἀπὸ νερὸ καὶ μὲ νερό,

[6]καὶ ὅτι μὲ τὰ ἴδια μέσα κατεστράφηκε ὁ τότε κόσμος, κατακλυσθεὶς μὲ νερά.

[7]Καὶ οἱ σημερινοὶ ούρανοὶ καὶ ἡ γῆ εἶναι ἀποταμιευμένοι, δυνάμει τοῦ ἰδίου λόγου, διὰ τὴν φωτιά, καὶ διατηροῦνται ἕως τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ τῆς καταστροφῆς τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων.

[8]Ἕνα πρᾶγμα νὰ μὴ σᾶς διαφεύγῃ, ἀγαπητοί, τὸ ἑξῆς: ὅτι μιὰ ἡμέρα διὰ τὸν Κύριον εἶναι σὰν χίλια ἔτη καὶ χίλια ἔτη σὰν μιὰ ἡμέρα.

[9]Δὲν καθυστερεῖ ὁ Κύριος τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑποσχέσεώς του, ὅπως νομίζουν μερικοί, ἀλλὰ μακροθυμεῖ ἀπέναντί μας, ἐπειδὴ δὲν θέλει νὰ χαθοῦν μερικοί, ἀλλὰ νὰ ἔλθουν ὅλοι είς μετάνοιαν.

[10]Ἡ Ἡμέρα τοῦ Κυρίου θὰ ἔλθῃ σὰν κλέφτης τὴν νύχτα, καὶ τότε οἱ ούρανοὶ μὲ πάταγον θὰ ἐξαφανισθοῦν, τὰ στοιχεῖα δὲ θὰ διαλυθοῦν ἀπὸ τὴν φωτιά, καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἐπ᾽ αὐτῆς ἔργα θὰ κατακαοῦν.

Ἀνάγκη οἱ χριστιανοὶ νὰ εἶναι ἕτοιμοι

[11]Ἐὰν λοιπὸν ὅλα αὐτὰ θὰ διαλυθοῦν, τί εἴδους ἄνθρωποι πρέπει νὰ εἶσθε, διάγοντες ζωὴν ἁγίαν καὶ εὐσεβῆ,

[12]ἐνῷ περιμένετε καὶ ἐπισπεύδετε τὴν ἔλευσιν τῆς Ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ούρανοὶ θὰ διαλυθοῦν ἀπὸ τὴν φωτιὰ καὶ τὰ στοιχεῖα θὰ λυώσουν ἀπὸ τὴν καῦσιν;

[13]Ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεσίν του, περιμένομεν νέους ούρανοὺς καὶ νέαν γῆν, είς τοὺς ὁποίους θὰ κατοικῇ δικαιοσύνη.

[14]Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί, ἐνῷ περιμένετε αὐτά, φροντίστε νὰ βρεθῆτε ἐνώπιόν του ἀκηλίδωτοι καὶ ἄψογοι ἐν είρήνῃ,

[15]καὶ νὰ θεωρῆτε τὴν μακροθυμίαν τοῦ Κυρίου μας σωτηρίαν, καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητός μας ἀδελφὸς Παῦλος σᾶς ἔγραψε σύμφωνα μὲ τὴν σοφίαν ποὺ τοῦ ἐδόθηκε,

[16]ὅπως κάνει καὶ είς ὅλας τὰς ἐπιστολάς του, είς τὰς ὁποίας μιλεῖ γι᾽ αὐτά, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μερικὰ δυσνόητα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς καὶ μὴ στερεωμένοι διαστρεβλώνουν, ὅπως καὶ τὰς λοιπὰς γραφάς, πρὸς καταστροφήν των.

[17]Σεῖς λοιπόν, ἀγαπητοί, ἐπειδὴ γνωρίζετε αὐτὰ ἐκ τῶν προτέρων, προφυλαχθῆτε, διὰ νὰ μὴ παρασυρθῆτε ἀπὸ τὴν πλάνην ἀνόμων ἀνθρώπων καὶ πέσετε ἀπὸ τὴν δικήν σας στερεὴν βάσιν,

[18]ἀλλὰ αὐξάνετε είς τὴν χάριν καὶ τὴν γνῶσιν τοῦ Κυρίου μας καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Είς αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τώρα καὶ είς τὴν ἡμέραν τῆς αἰωνιότητος. Ἀμήν.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 1

Ἡ αἰώνιος ζωὴ ἐφανερώθηκε διὰ τοῦ Χριστοῦ

1Ἐκεῖνο ποὺ ὑπῆρχεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐκεῖνο ποὺ ἔχομεν ἀκούσει, ἐκεῖνο ποὺ ἔχομεν ἰδῆ μὲ τὰ μάτια μας, ἐκεῖνο ποὺ παρατηρήσαμε καὶ τὰ χέρια μας ἐψηλάφησαν, περὶ τοῦ Λόγου δηλαδὴ τῆς ζωῆς,

2— καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθηκε καὶ ἔχομεν ἰδῆ καὶ μαρτυροῦμεν καὶ σᾶς ἀναγγέλλομεν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἡ ὁποία ἦτο μὲ τὸν Πατέρα καὶ ἐφανερώθηκε σ᾽ ἐμᾶς, —

3ἐκεῖνο ποὺ ἔχομεν ἰδῆ καὶ ἀκούσει σᾶς ἀναγγέλλομεν, διὰ νὰ ἔχετε στενὸν σύνδεσμον καὶ σεῖς μαζί μας. Ὁ στενὸς σύνδεσμός μας εἶναι μὲ τὸν Πατέρα καὶ μὲ τὸν Υἱόν του, τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ὁ σύνδεσμος μὲ τὸν Θεὸν σημαίνει ἀποχωρισμὸν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν

4Σᾶς τὰ γράφομεν αὐτά, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά σας πλήρης.

5Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγγελία, τὴν ὁποίαν ἀκούσαμεν ἀπὸ αὐτὸν καὶ σᾶς ἀναγγέλλομεν: ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι φῶς καὶ δὲν ὑπάρχει καθόλου σκοτάδι εἰς αὐτόν.

6Ἐὰν ποῦμε ὅτι ἔχομεν στενὸν σύνδεσμον μαζί του καὶ περπατᾶμε εἰς τὸ σκοτάδι, ψευδόμεθα καὶ δὲν ἐφαρμόζομεν τὴν ἀλήθειαν.

7Ἀλλ᾽ ἐὰν περπατᾶμε εἰς τὸ φῶς, ὅπως καὶ αὐτὸς εἶναι εἰς τὸ φῶς, τότε ἔχομεν στενὸν σύνδεσμον μεταξύ μας καὶ τὸ αἷμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ του μᾶς καθαρίζει ἀπὸ κάθε ἁμαρτίαν.

8Ἐὰν ποῦμε ὅτι δὲν ἔχομεν ἁμαρτίαν, πλανῶμεν τὸν ἑαυτόν μας καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι μέσα μας.

9Ἐὰν ὁμολογοῦμεν τὰς ἁμαρτίας μας, αὐτὸς εἶναι ἀξιόπιστος καὶ δίκαιος, ὥστε νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας καὶ νὰ μᾶς καθαρίσῃ ἀπὸ κάθε ἀδικίαν.

10Ἐὰν ποῦμε ὅτι δὲν ἔχομεν ἁμαρτήσει, τὸν κάνομεν ψεύτην καὶ ὁ λόγος του δὲν εἶναι μέσα μας.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 2

1 Παιδιά μου, αὐτὰ σᾶς τὰ γράφω διὰ νὰ μὴ ἁμαρτήσετε. Ἀλλ᾽ ἐὰν κανεὶς
ἁμαρτήσῃ, ἔχομεν Παράκλητον πρὸς τὸν Πατέρα τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν
δίκαιον· 2 αὐτὸς εἶναι ἱλασμὸς τῶν ἁμαρτιῶν μας καὶ ὄχι μόνον τῶν δικῶν μας
ἀλλὰ καὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ ὑπακοὴ μαρτυρεῖ γνῶσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ

3 Μὲ τοῦτο μποροῦμε νὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸν ἐγνωρίσαμεν: ἐὰν τηροῦμεν τὰς ἐντολάς του.

4 Ἐκεῖνος ποὺ λέγει, «Τὸν ἐγνώρισα», ἀλλὰ δὲν τηρεῖ τὰς ἐντολάς του, εἶναι ψεύτης καὶ δὲν ὑπάρχει μέσα του ἡ ἀλήθεια.

5 Ἀλλ᾽ εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τηρεῖ τὸν λόγον του, εἰς αὐτὸν πραγματικὰ ἡ ἀγάπη διὰ τὸν Θεὸν εἶναι τελεία. Μὲ τοῦτο μποροῦμε νὰ γνωρίζωμεν ὅτι εἴμεθα ἐν αὐτῷ:

6 Ὅποιος λέγει ὅτι μένει ἐν αὐτῷ, ὀφείλει νὰ ζῇ ὅπως ἔζησε καὶ ὁ Χριστός.

7 Ἀδελφοί, δὲν σᾶς γράφω νέαν ἐντολήν, ἀλλὰ ἐντολὴν παλαιάν, τὴν ὁποίαν εἴχατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιὰ εἶναι ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

8 Καὶ ὅμως ἡ ἐντολὴ ποὺ σᾶς γράφω εἶναι νέα, διότι τὸ σκοτάδι φεύγει καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φωτίζει· τοῦτο ἐπραγματοποιήθηκε διὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ σ᾽ ἐσᾶς.

9 Ἐκεῖνος ποὺ λέγει ὅτι εἶναι εἰς τὸ φῶς καὶ μισεῖ τοὺς ἀδελφούς του, βρίσκεται ἀκόμη εἰς τὸ σκοτάδι.

10 Ἐκεῖνος ποὺ ἀγαπᾶ τὸν ἀδελφόν του, μένει εἰς τὸ φῶς, καὶ δὲν ὑπάρχει τίποτε νὰ τὸν κάνῃ νὰ σκοντάψῃ.

11 Ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ μισεῖ τοὺς ἀδελφούς του, βρίσκεται εἰς τὸ σκοτάδι καὶ εἰς τὸ σκοτάδι περπατεῖ· δὲν ξέρει ποῦ πηγαίνει, διότι τὸ σκοτάδι ἐτύφλωσε τὰ μάτια του.

[12]Σᾶς γράφω, παιδιά, διότι σᾶς ἔχουν συγχωρηθῆ αἱ ἁμαρτίαι σας, διὰ τὸ ὄνομά του.

[13]Σᾶς γράφω, πατέρες, διότι ἐγνωρίσατε ἐκεῖνον ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Σᾶς γράφω, νεαροί, διότι ἔχετε νικήσει τὸν πονηρόν.

[14]Σᾶς ἔγραψα, παιδιά, διότι ἐγνωρίσατε τὸν Πατέρα. Σᾶς ἔγραψα, πατέρες, διότι ἐγνωρίσατε ἐκεῖνον ποὺ ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Σᾶς ἔγραψα, νεαροί, διότι εἶσθε δυνατοὶ καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μένει μέσα σας καὶ ἔχετε νικήσει τὸν πονηρόν.

[15]Νὰ μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, οὔτε τὰ πράγματα ποὺ εἶναι εἰς τὸν κόσμον. Ἐὰν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν κόσμον, δὲν ὑπάρχει ἡ ἀγάπη διὰ τὸν Πατέρα μέσα του·

[16]διότι κάθε τι ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, ἡ σαρκικὴ ἐπιθυμία καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ματιῶν καὶ ἡ ὑπερηφάνεια εἰς τὰ πλούτη, δὲν προέρχονται ἀπὸ τὸν Πατέρα ἀλλ᾽ ἀπὸ τὸν κόσμον.

[17]Καὶ ὁ κόσμος καὶ ἡ ἐπιθυμία του παρέρχονται. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ κάνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ μένει αἰωνίως.

Προειδοποιήσεις κατὰ τῶν ἀντιχρίστων

[18]Παιδιά, εἶναι ἡ τελευταία ὥρα. Ἀκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται καί, πραγματικά, πολλοὶ ἀντίχριστοι ἔχουν ἔλθει. Ἀπὸ αὐτὸ γνωρίζομεν ὅτι εἶναι τελευταία ὥρα.

[19]Ἔφυγαν ἀπὸ μᾶς, ἀλλὰ δὲν ἀνῆκαν σ᾽ ἐμᾶς, διότι ἐὰν ἀνῆκαν σ᾽ ἐμᾶς, θὰ εἶχαν μείνει μαζί μας, ἀλλὰ ἔφυγαν διὰ νὰ φανερωθῇ ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι ἀπὸ τοὺς δικούς μας.

[20]Ἀλλὰ σεῖς ἔχετε χρῖσμα ἀπὸ τὸν Ἅγιον καὶ τὰ ξέρετε ὅλα.

[21]Σᾶς ἔγραψα, ὄχι διότι δὲν ξέρετε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ διότι τὴν ξέρετε καὶ διότι κανένα ψεῦδος δὲν προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν.

[22]Ποιός εἶναι ὁ ψεύτης παρὰ ἐκεῖνος ποὺ ἀρνεῖται ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός; Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀντίχριστος, ἐκεῖνος ποὺ ἀρνεῖται τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν.

[23]Ὅποιος ἀρνεῖται τὸν Υἱὸν δὲν ἔχει οὔτε τὸν Πατέρα.

24 Ἐσεῖς κρατῆστε μέσα σας ἐκεῖνο ποὺ ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν. Ἐὰν μείνῃ μέσα σας ἐκεῖνο ποὺ ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, θὰ μείνετε καὶ σεῖς ἐν τῷ Υἱῷ καὶ ἐν τῷ Πατρί.

25 Αὐτὴ εἶναι ἡ ὑπόσχεσις τὴν ὁποίαν αὐτὸς ὁ ἴδιος μᾶς ἔδωκε: ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

26 Αὐτὰ ὅσον ἀφορᾶ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ σᾶς πλανήσουν.

27 Σ΄ ἐσᾶς ὅμως, μένει μέσα σας τὸ χρῖσμα ποὺ ἐλάβατε ἀπὸ αὐτὸν καὶ δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ σᾶς διδάσκῃ κάποιος· ἐπειδὴ δὲ τὸ χρῖσμά του σᾶς διδάσκει δι΄ ὅλα, καὶ εἶναι ἀληθὲς καὶ ὄχι ψεῦδος, νὰ μένετε ἐν αὐτῷ, καθὼς ἀκριβῶς σᾶς ἐδίδαξε.

28 Καὶ τώρα, παιδιά, μένετε ἐν αὐτῷ, ὥστε, ὅταν φανερωθῇ, νὰ ἔχωμεν θάρρος καὶ ὄχι νὰ στρέψωμεν τὸ πρόσωπόν μας ἀπὸ ντροπή, κατὰ τὴν ἔλευσίν του.

29 Ἐὰν ξέρετε ὅτι εἶναι δίκαιος, νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι ὅποιος κάνει τὸ ὀρθόν, ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ αὐτόν.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 3

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ Πατρὸς φέρει εἰς ἁγνὴν ζωήν

1 Ἰδέτε πόσον μεγάλην ἀγάπην μᾶς ἔδωκεν ὁ Πατέρας, ὥστε νὰ ὀνομασθοῦμε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ. Διὰ τοῦτο ὁ κόσμος δὲν μᾶς ἀναγνωρίζει διότι δὲν ἐγνώρισε αὐτόν.

2 Ἀγαπητοί, τώρα εἴμεθα παιδιὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ἀκόμη δὲν ἔχει φανερωθῆ τί θὰ εἴμεθα. Γνωρίζομεν ὅμως, ὅτι ὅταν φανερωθῇ, θὰ εἴμεθα ὅμοιοι μὲ αὐτόν, διὸτι θὰ τὸν ἰδοῦμε ὅπως εἶναι.

3 Καὶ ὅποιος ἔχει αὐτὴν τὴν ἐλπίδα εἰς αὐτόν, ἁγνίζεται, ὅπως ἐκεῖνος εἶναι ἁγνός.

Ἡ ἁμαρτία ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν θείαν υἱοθεσίαν

4 Ὅποιος κάνει τὴν ἁμαρτίαν, κάνει καὶ τὴν ἀνομίαν διότι ἁμαρτία εἶναι ἡ ἀνομία.

5 Ξέρετε ὅτι ἐκεῖνος ἐφανερώθηκε διὰ νὰ σηκώσῃ τὰς ἁμαρτίας μας καὶ δὲν ὑπάρχει εἰς αὐτὸν ἁμαρτία.

6Ὅποιος μένει ἐν αὐτῷ δὲν ἁμαρτάνει· ὅποιος ἁμαρτάνει δὲν τὸν ἔχει ἰδῆ οὔτε τὸν ἐγνώρισε.

7Παιδιά, κανεὶς ἂς μὴ σᾶς πλανᾷ. Ὅποιος κάνει τὸ ὀρθόν, εἶναι δίκαιος, ὅπως ἐκεῖνος εἶναι δίκαιος.

8Ὅποιος κάνει τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι ἀπὸ τὸν διάβολον, διότι ὁ διάβολος ἀπὸ τὴν ἀρχὴν ἁμαρτάνει. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἐφανερώθηκε ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ: διὰ νὰ καταργήσῃ τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

9Ὅποιος ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν κάνει ἁμαρτίαν, διότι σπέρμα αὐτοῦ μένει μέσα του· δὲν μπορεῖ νὰ ἁμαρτάνῃ διότι ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεόν.

10Ἀπὸ τοῦτο ἀναγνωρίζονται τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ διαβόλου: ὅποιος δὲν κάνει τὸ ὀρθόν, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἐπίσης καὶ ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀγαπᾶ τοὺς ἀδελφούς του.

11Διότι αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολή, τὴν ὁποίαν ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν: νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

12Ὄχι ὅπως ὁ Κάϊν ποὺ ἦτο ἀπὸ τὸν πονηρὸν καὶ ἔσφαξε τὸν ἀδελφόν του. Καὶ διατί τὸν ἔσφαξε; Διότι τὰ ἔργα του ἦσαν πονηρά, τοῦ δὲ ἀδελφοῦ του ἦσαν δίκαια.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς ἀδελφούς

13Νὰ μὴ σᾶς φαίνεται παράξενον πρᾶγμα, ἀδελφοί μου, ἐὰν ὁ κόσμος σᾶς μισῇ.

14Ἐμεῖς ξέρομεν ὅτι ἔχομεν μεταβῆ ἀπὸ τὸν θάνατον είς τὴν ζωήν, διότι ἀγαπᾶμε τοὺς ἀδελφούς· ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀγαπᾶ τοὺς ἀδελφούς, μένει μέσα είς τὸν θάνατον.

15Ὅποιος μισεῖ τὸν ἀδελφόν του, εἶναι φονηᾶς, καὶ ξέρετε ὅτι κανεὶς φονηᾶς δὲν ἔχει ζωὴν αἰώνιον μέσα του.

16Μὲ τοῦτο ἐγνωρίσαμεν τί εἶναι ἀγάπη: ὅτι ἐκεῖνος ἔδωκε τὴν ζωήν του γιὰ μᾶς. Ἔτσι ὀφείλομεν καὶ ἐμεῖς νὰ δίνωμεν τὴν ζωήν μας ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν.

[17]Ἀλλ᾽ ἐὰν ἕνας ἔχῃ τὰ πλούτη τοῦ κόσμου καὶ βλέπῃ τὸν ἀδελφόν του νὰ ἔχῃ ἀνάγκην, καὶ ὅμως τοῦ κλείσῃ τὴν καρδιά του, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ μένῃ μέσα του ἡ ἀγάπη διὰ τὸν Θεόν;

[18]Παιδιά μου, νὰ μὴ ἀγαπᾶμε μὲ λόγια οὔτε μὲ τὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ ἔργα καὶ ἀληθινά.

[19]Μὲ τοῦτο ξέρομεν ὅτι εἴμεθα ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν· καὶ θὰ καθησυχάσωμεν τὸν ἑαυτόν μας ἐνώπιόν του

[20]είς ὅ, τι ἡ καρδιὰ μᾶς κατακρίνει, διότι εἶναι μεγαλύτερος ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν καρδιά μας καὶ τὰ ξέρει ὅλα.

[21]Ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδιά μας δὲν μᾶς κατακρίνῃ, τότε ἔχομεν θάρρος νὰ πλησιάσωμεν τὸν Θεόν,

[22]καὶ παίρνομε ἀπὸ αὐτὸν ὅ, τι ζητᾶμε, διότι τηροῦμεν τὰς ἐντολάς του καὶ κάνομεν ἐκεῖνα ποὺ τοῦ εἶναι ἀρεστά.

[23]Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ ἐντολή του: νὰ πιστέψωμεν είς τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν ποὺ μᾶς ἔδωκε.

[24]Ὅποιος τηρεῖ τὰς ἐντολάς του, μένει ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ. Καὶ μὲ τοῦτο ξέρομεν ὅτι μένει μέσα μας: ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκε.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 4

Δοκιμὴ τῶν πνευμάτων

[1]Ἀγαπητοί, μὴ πιστεύετε είς κάθε πνεῦμα, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, διότι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐβγῆκαν είς τὸν κόσμον.

[2]Μὲ τὸν ἑξῆς τρόπον ἀναγνωρίζετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ: κάθε πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ὡς ἄνθρωπος, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν,

[3]καὶ κάθε πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν ὁμολογεῖ ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦλθεν ὡς ἄνθρωπος, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν. Αὐτὸ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦ ἀντιχρίστου, διὰ τὸ ὁποῖον ἔχετε ἀκούσει ὅτι ἔρχεται, καὶ τώρα εἶναι ἤδη είς τὸν κόσμον.

4Σεῖς, παιδιά, εἶσθε ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἔχετε νικήσει, διότι ἐκεῖνος ποὺ εἶναι μέσα σας, εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ εἶναι μέσα στὸν κόσμον.

5Αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο ὅ, τι λέγουν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἀκούει.

6Ἐμεῖς εἴμεθα ἀπὸ τὸν Θεόν. Ὅποιος ξέρει τὸν Θεόν, μᾶς ἀκούει. Ὅποιος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν μᾶς ἀκούει. Δι᾽ αὐτοῦ τοῦ μέσου ἀναγνωρίζομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἀγάπη τῶν ἀνθρώπων

7Ἀγαπητοί, ἂς ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, διότι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὅποιος ἀγαπᾶ, ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ξέρει τὸν Θεόν.

8Ὅποιος δὲν ἀγαπᾶ, δὲν ἐγνώρισε τὸν Θεόν, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

9Μὲ τοῦτο ἐφανερώθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ σ᾽ ἐμᾶς: ὅτι τὸν Υἱόν του τὸν μονογενῆ ἔστειλε ὁ Θεὸς είς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ζήσωμεν δι᾽ αὐτοῦ.

10Είς τοῦτο συνίσταται ἡ ἀγάπη, ὄχι είς τὸ ὅτι ἐμεῖς ἀγαπήσαμε τὸν Θεόν, ἀλλ᾽ ὅτι αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε καὶ ἔστειλε τὸν Υἱόν του ὡς ἱλασμὸν διὰ τὰς ἁμαρτίας μας.

11Ἀγαπητοί, ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησε μὲ τέτοιον τρόπο, πρέπει καὶ ἐμεῖς νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

12Τὸν Θεὸν δὲν τὸν ἔχει ἰδῆ κανεὶς ποτέ. Ἐὰν ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, ὁ Θεὸς μένει μέσα μας καὶ ἡ ἀγάπη του ἔγινε τελεία μέσα μας.

13Μὲ τοῦτο ξέρομεν ὅτι μένομεν ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, διότι μᾶς ἔδωκε ἀπὸ τὸ Πνεῦμά του.

14Καὶ ἐμεῖς ἔχομεν ἰδῆ καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ Πατέρας ἔστειλε τὸν Υἱὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15Ὅποιος ὁμολογήσῃ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς μένει ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.

16Ἐμεῖς ἐγνωρίσαμε καὶ ἐπιστέψαμε εἰς τὴν ἀγάπην ποὺ ἔχει ὁ Θεὸς γιὰ μᾶς. Ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη καὶ ὅποιος μένει εἰς τὴν ἀγάπην μένει ἐν τῷ Θεῷ καὶ ὁ Θεὸς μένει ἐν αὐτῷ.

17Διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἔχει γίνει σ᾽ ἐμᾶς τελεία ἡ ἀγάπη: διὰ νὰ ἔχωμεν θάρρος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, διότι καθὼς εἶναι ἐκεῖνος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἴμεθα καὶ ἐμεῖς.

18Φόβος δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν ἀγάπην, ἀλλ᾽ ἡ τελεία ἀγάπη διώχνει τὸν φόβον, διότι ὁ φόβος περιέχει τιμωρίαν, καὶ ἐκεῖνος ποὺ φοβᾶται δὲν εἶναι τέλειος εἰς τὴν ἀγάπην.

19Ἐμεῖς τὸν ἀγαπᾶμε, διότι αὐτὸς πρῶτος μᾶς ἀγάπησε.

20Ἐὰν πῇ κανείς, «Ἀγαπῶ τὸν Θεόν», ἀλλὰ μισεῖ τοὺς ἀδελφούς του, αὐτὸς εἶναι ψεύτης, διότι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του, τὸν ὁποῖον ἔχει ἰδῆ, πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾷ τὸν Θεὸν τὸν ὁποῖον δὲν ἔχει ἰδῆ;

21Αὐτὴν τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπὸ αὐτόν: ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, νὰ ἀγαπᾷ καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Α΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 5

Ἡ χριστιανικὴ πίστις

1Ὅποιος πιστεύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστός, ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ τὸν γεννήσαντα ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνον ποὺ ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ αὐτόν.

2Καὶ ἔτσι ξέρομεν ὅτι, ὅταν ἀγαπᾶμε τὸν Θεὸν καὶ τηροῦμεν τὰς ἐντολάς του, ἀγαπᾶμε καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεοῦ.

3Διότι ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸν εἶναι νὰ τηροῦμεν τὰς ἐντολάς του, καὶ αἱ ἐντολαί του δὲν εἶναι βαρεῖαι,

4διότι κάθε τι ποὺ ἔχει γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν νικᾷ τὸν κόσμον καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ νίκη ποὺ ἐνίκησε τὸν κόσμον, ἡ πίστις μας.

5Ποιός εἶναι ἐκεῖνος ποὺ νικᾷ τὸν κόσμον παρὰ ἐκεῖνος ποὺ πιστεύει ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

6Αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ ἦλθε δι᾽ ὕδατος καὶ αἵματος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός· ὄχι μόνον μὲ τὸ ὕδωρ ἀλλὰ μὲ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ αἷμα. Καὶ τὸ Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δίνει μαρτυρίαν, διότι τὸ Πνεῦμα εἶναι ἡ ἀλήθεια.

7Τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μαρτυροῦν [είς τὸν ούρανόν, ὁ Πατέρας, ὁ Λόγος καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα καὶ αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶναι ἕνα καὶ τρεῖς εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μαρτυροῦν είς τὴν γῆν],

8τὸ Πνεῦμα καὶ τὸ ὕδωρ καὶ τὸ αἷμα καὶ οἱ τρεῖς εἶναι σύμφωνοι.

9Ἐὰν δεχώμεθα τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων, ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγαλύτερη, καὶ ἡ μαρτυρία αὐτὴ εἶναι τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν ἔδωκε διὰ τὸν Υἱόν του.

10Ὅποιος πιστεύει είς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν μέσα του. Ὅποιος δὲν πιστεύει είς τὸν Θεόν, τὸν ἔχει κάνει ψεύτην, διότι δὲν ἐπίστεψε είς τὴν μαρτυρίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἔδωκε διὰ τὸν Υἱόν του.

11Καὶ ἡ μαρτυρία εἶναι αὐτή: ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς ἔδωκε ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἡ ζωὴ αὐτὴ ὑπάρχει είς τὸν Υἱόν του.

12Ὅποιος ἔχει τὸν Υἱόν, ἔχει τὴν ζωήν· ὅποιος δὲν ἔχει τὸν Υἱόν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει τὴν ζωήν.

Ἐπίλογος

13Αύτὰ ἔγραψα σ᾽ ἐσᾶς ποὺ πιστεύετε είς τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γνωρίσετε ὅτι ἔχετε ζωὴν αἰώνιον, καὶ διὰ νὰ πιστεύετε είς τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14Μποροῦμε νὰ πλησιάσωμεν τὸν Θεὸν μὲ ἐμπιστοσύνην διὰ τὸν ἑξῆς λόγον: ἐὰν ζητᾶμε κάτι σύμφωνα πρὸς τὸ θέλημά του, μᾶς ἀκούει.

15Καὶ ἐὰν ξέρωμεν ὅτι ἀκούει τὰ αἰτήματά μας, ξέρομεν ὅτι ἐκεῖνα ποὺ τοῦ ἐζητήσαμεν ἔγιναν δικά μας.

16Ἐὰν ἰδῇ κανεὶς τὸν ἀδελφόν του νὰ κάνῃ ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία δὲν εἶναι ἁμαρτία θανάσιμη, τότε πρέπει νὰ προσευχηθῇ καὶ θὰ τοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς ζωήν,

είς ἐκείνους ποὺ δὲν διαπράττουν ἁμαρτίαν θανάσιμη. Ὑπάρχει ἁμαρτία θανάσιμη. Δὲν λέγω νὰ παρακαλέσῃ γι᾽ αὐτήν.

17Κάθε ἀδικία εἶναι ἁμαρτία καὶ ὑπάρχει ἁμαρτία ἡ ὁποία δὲν εἶναι θανάσιμη.

18Ξέρομεν ὅτι ὅποιος εἶναι γεννημένος ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἁμαρτάνει, ἀλλ᾽ ἐκεῖνος ποὺ ἐγεννήθηκε ἀπὸ τὸν Θεὸν φυλάσσει αὐτὸν καὶ ὁ πονηρὸς δὲν τὸν ἀγγίζει.

19Ξέρομεν ὅτι εἵμεθα τοῦ Θεοῦ, ἀλλ᾽ ὁ κόσμος ὁλόκληρος βρίσκεται ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πονηροῦ.

20Καὶ ξέρομεν ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔχει ἔλθει καὶ μᾶς ἔδωκε νοῦν διὰ νὰ ξέρωμεν αὐτὸν ποὺ εἶναι ἀληθινός· καὶ εἵμεθα πραγματικὰ ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ Υἱῷ του Ἰησοῦ Χριστῷ. Αύτὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

21Παιδιά, φυλαχθῆτε ἀπὸ τὰ εἴδωλα. Ἀμήν.

Β΄ ΙΩΑΝΝΟΥ

Β΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 1

1Ὁ πρεσβύτερος πρὸς τὴν κυρίαν, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐξέλεξε, καὶ πρὸς τὰ
παιδιά της, τοὺς ὁποίους ἐγὼ ἀγαπῶ ἀληθινὰ καὶ ὄχι ἐγὼ μόνον, ἀλλὰ καὶ
ὅλοι ὅσοι ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν,

2ἕνεκα τῆς ἀληθείας, ἡ ὁποία μένει μέσα μας καὶ θὰ εἶναι μαζί μας αἰωνίως.

3Χάρις, ἔλεος καὶ εἰρήνη θὰ εἶναι μαζί σας ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα καὶ ἀπὸ τὸν
Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Υἱὸν τοῦ Πατέρα, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

4Ἐχάρηκα πολὺ ποὺ εὑρῆκα ὅτι μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιά σου ζοῦν ἀκολουθοῦντα
τὴν ἀλήθειαν σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴν ποὺ ἐλάβαμε ἀπὸ τὸν Πατέρα.

5Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, κυρία, ὄχι σὰν νὰ σοῦ γράφω νέαν ἐντολὴν ἀλλὰ
ἐκείνην ποὺ εἴχαμε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, νὰ ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

6Καὶ ἀγάπη σημαίνει νὰ ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ εἶναι
ἡ ἐντολὴ ὥστε, ὅπως ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, νὰ ἀκολουθῆτε αὐτήν.

7Πολλοὶ πλάνοι ἐβγῆκαν εἰς τὸν κόσμον, οἱ ὁποῖοι δὲν ὁμολογοῦν ὅτι ὁ Ἰησοῦς
Χριστὸς ἔρχεται ὡς ἄνθρωπος. Αὐτὸς εἶναι ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8Προσέχετε τὸν ἑαυτόν σας, διὰ νὰ μὴ χάσετε ἐκεῖνα διὰ τὰ ὁποῖα
ἐργασθήκαμε, ἀλλὰ νὰ πάρετε τὴν ἀνταμοιβήν σας εἰς τὸ ἀκέραιον.

9Ὅποιος παραβαίνει καὶ δὲν μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει Θεόν·
ἐκεῖνος ποὺ μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸς ἔχει καὶ τὸν Πατέρα καὶ
τὸν Υἱόν.

10Ἐὰν ἔρχεται κανεὶς σ᾽ ἐσᾶς καὶ δὲν φέρει τὴν διδαχὴν αὐτήν, νὰ μὴ τὸν
δέχεσθε εἰς τὸ σπίτι σας καὶ νὰ μὴ τὸν χαιρετᾶτε,

11διότι ἐκεῖνος ποὺ τὸν χαιρετᾶ γίνεται συμμέτοχος εἰς τὰ ἔργα του τὰ
πονηρά.

12Ἂν καὶ πολλὰ ἔχω νὰ σᾶς γράψω, δὲν ἤθελα νὰ τὸ κάνω μὲ χαρτὶ καὶ
μελάνι, ἀλλ᾽ ἐλπίζω νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ σᾶς μιλήσω στόμα πρὸς στόμα,
διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρά μας πλήρης.

13Σὲ χαιρετοῦν τὰ παιδιὰ τῆς ἀδελφῆς σου, τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐξέλεξε. Ἀμήν.

Γ΄ ΙΩΑΝΝΟΥ

Γ΄ ΙΩΑΝΝΟΥ 1

1Ὁ πρεσβύτερος πρὸς τὸν Γάϊον τὸν ἀγαπητόν, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀγαπῶ ἀληθινά.

2Ἀγαπητέ, σοῦ εὔχομαι είς ὅλα νὰ προοδεύῃς καὶ νὰ ὑγιαίνῃς, καθὼς καὶ ἡ ψυχή σου προχωρεῖ καλά.

3Ἐχάρηκα πολύ, ὅταν ἦλθαν ἀδελφοὶ καὶ μὲ ἐβεβαίωσαν ὅτι εἶσαι είς τὴν ἀλήθειαν, καὶ πραγματικὰ ἡ ζωή σου εἶναι σύμφωνη μὲ τὴν ἀλήθειαν.

4Δὲν ἔχω μεγαλύτερη χαρὰν ἀπὸ τὸ νὰ ἀκούω ὅτι τὰ παιδιά μου ζοῦν σύμφωνα μὲ τὴν ἀλήθειαν.

5Ἀγαπητέ, ἐνεργεῖς μὲ πιστότητα είς ὅ, τι κάνεις είς τοὺς ἀδελφούς, ἂν καὶ εἶναι ξένοι.

6Ἀνέφεραν τὴν ἀγάπην σου ἐνώπιον τῆς ἐκκλησίας. Καλὰ θὰ κάνῃς νὰ τοὺς προπέμψῃς κατὰ τρόπον ἄξιον τοῦ Θεοῦ,

7διότι ἐβγῆκαν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Χριστοῦ, χωρὶς νὰ δεχθοῦν τίποτε ἀπὸ τοὺς ἐθνικούς.

8Ἐμεῖς ἔχομεν καθῆκον νὰ βοηθᾶμε τέτοια πρόσωπα διὰ νὰ γινώμεθα συνεργάται είς τὴν διάδοσιν τῆς ἀληθείας.

9Ἔγραψα είς τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλ᾽ ὁ Διοτρεφής, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶ νὰ κρατῇ τὰ πρωτεῖα μεταξύ των, δὲν μᾶς δέχεται.

10Διὰ τοῦτο, ὅταν ἔλθω, θὰ τοῦ ὑπενθυμίσω τὰ ἔργα ποὺ κάνει, μὲ τὸ νὰ φλυαρῇ ἐναντίον μας μὲ λόγια πονηρά. Καὶ μὴ ἀρκούμενος είς αὐτά, οὔτε αὐτὸς δέχεται τοὺς ἀδελφοὺς ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ποὺ θέλουν νὰ τοὺς δεχθοῦν τοὺς ἐμποδίζει καὶ τοὺς διώχνει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

11Ἀγαπητέ, μὴ μιμῆσαι τὸ κακὸν ἀλλὰ τὸ καλόν. Ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ καλὸν εἶναι τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνος ποὺ κάνει τὸ κακὸν δὲν ἔχει ἰδῆ τὸν Θεόν.

12Ὁ Δημήτριος ἔχει καλὴν μαρτυρίαν ἀπὸ ὅλους καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἐμεῖς ἐπίσης δίνομεν καλὴν μαρτυρίαν γι᾽ αὐτὸν καὶ ξέρεις ὅτι ἡ μαρτυρία μας εἶναι ἀληθινή.

13Πολλὰ εἶχα νὰ σοῦ γράψω, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰ γράψω μὲ μελάνι καὶ πέννα.

14Ἐλπίζω γρήγορα νὰ σὲ ἰδῶ καὶ θὰ μιλήσωμεν στόμα πρὸς στόμα.

15Εἰρήνη νὰ εἶναι μαζί σου. Σὲ χαιρετοῦν οἱ φίλοι. Χαιρέτησε τοὺς φίλους κατ᾽ ὄνομα.

ΙΟΥΔΑ

ΙΟΥΔΑ 1

Χαιρετισμός

1Ὁ Ἰούδας, δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, πρὸς
ἐκείνους τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς ἐκάλεσε καὶ οἱ ὁποῖοι εἶναι ἁγιασμένοι ἀπὸ τὸν
Θεὸν Πατέρα, καὶ διαφυλαγμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

2Εἴθε τὸ ἔλεος καὶ ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη νὰ αὐξηθοῦν μεταξύ σας.

Κατὰ τῶν ψευδοδιδασκάλων καὶ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς

3Ἀγαπητοί, εἶχα μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ σᾶς γράψω διὰ τὴν σωτηρίαν εἰς τὴν
ὁποίαν μετέχομεν καὶ αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκην νὰ τὸ κάνω διὰ νὰ σᾶς
προτρέψω νὰ ἀγωνίζεσθε διὰ τὴν πίστιν, ἡ ὁποία μιὰ γιὰ πάντα παραδόθηκε
εἰς τοὺς ἁγίους.

4Διότι εἰσέδυσαν κρυφὰ μεταξύ σας μερικοὶ ἄνθρωποι, ἐκεῖνοι ποὺ ἀπὸ καιρὸν
ἦσαν σημειωμένοι διὰ τὴν καταδίκην αὐτήν, ἀσεβεῖς, οἱ ὁποῖοι τὴν χάριν τοῦ
Θεοῦ μας μετέτρεψαν εἰς ἀσέλγειαν καὶ ἀρνοῦνται τὸν μόνον Δεσπότην καὶ
Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

5Θέλω νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅλα ἐκεῖνα ποὺ ξέρετε ἤδη, ὅτι ὁ Κύριος, ἐνῷ ἔσωσε
τὸν λαὸν ἐκ τῆς γῆς Αἰγύπτου, κατόπιν κατέστρεψε ἐκείνους ποὺ δὲν
ἐπίστεψαν,

6καὶ ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐκράτησαν τὸ ὑπούργημά των ἀλλὰ ἄφησαν τὸν
τόπον τῆς διαμονῆς των, τοὺς ἔχει κρατήσει μὲ αἰώνια δεσμὰ εἰς τὸ σκοτάδι
διὰ νὰ κριθοῦν τὴν μεγάλην Ἡμέραν·

7ὅπως τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα καὶ αἱ γύρω πόλεις αἱ ὁποῖαι, κατὰ ὅμοιον
τρόπον μὲ αὐτούς, παρεδόθησαν εἰς τὴν πορνείαν καὶ ἀκολούθησαν παρὰ
φύσιν ἐπιθυμίας, χρησιμεύουν ὡς παράδειγμα, κατόπιν τῆς τιμωρίας τῆς
αἰωνίας φωτιᾶς ποὺ ὑπέστησαν.

8Κατὰ τὸν ἴδιον ἐπίσης τρόπον καὶ αὐτοί, ὀνειρευόμενοι, μολύνουν τὴν σάρκα,
ἀπορρίπτουν τὴν ἐξουσίαν τοῦ Θεοῦ καὶ λοιδοροῦν τὰ οὐράνια ὄντα.

9Ἐνῷ ὁ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅταν ἐφιλονεικοῦσε μὲ τὸν διάβολον καὶ συζητοῦσε διὰ τὸ σῶμα τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐκστομίσῃ λοίδορον κρίσιν, ἀλλ᾽ εἶπε, «Ὁ Κύριος νὰ σὲ ἐπιτιμήσῃ».

10Αὐτοὶ ὅμως λοιδοροῦν ὅσα δὲν ξέρουν, ἐκεῖνα δὲ ποὺ ξέρουν μὲ τὸ φυσικὸν ἔνστικτον, ὅπως τὰ ἄλογα ζῷα, μὲ αὐτὰ καταστρέφονται.

11Ἀλλοίμονον είς αὐτούς, διότι ἐβάδισαν τὸν δρόμον τοῦ Κάϊν, ἐκτροχιάσθησαν είς τὴν πλάνην τοῦ Βαλαὰμ χάριν χρημάτων καὶ κατεστράφησαν στασιάσαντες ὅπως ὁ Κορέ.

12Αὐτοὶ εἶναι κηλῖδες κατὰ τὰς ἀγάπας σας, καθὼς τρώγουν μαζί σας χωρὶς σεβασμόν, βοσκοὶ ποὺ φροντίζουν μόνον διὰ τὸν ἑαυτόν τους, σύννεφα χωρὶς νερὸ ποὺ παρασύρονται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους, δένδρα φθινοπωρινὰ ἄκαρπα, δυὸ φορὲς πεθαμένα, ξερριζωμένα,

13ἄγρια κύματα τῆς θαλάσσης ποὺ βγάζουν σὰν ἀφρὸν τὰ αἴσχη των, ἀστέρια ποὺ περιπλανῶνται, διὰ τοὺς ὁποίους εἶναι φυλαγμένο γιὰ πάντα τὸ βαθὺ σκοτάδι.

14Ὁ Ἐνώχ, ὁ ἕβδομος ἀπόγονος ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, ἐπροφήτευσε καὶ γι᾽ αὐτούς, ὅταν εἶπε, «Ἰδού, ἦλθε ὁ Κύριος μὲ τὰς ἁγίας του μυριάδας,

15διὰ νὰ κάνῃ κρίσιν ἐναντίον ὅλων καὶ νὰ ἐλέγξῃ ὅλους τοὺς ἀσεβεῖς δι᾽ ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἀσεβείας των, τὰ ὁποῖα ἀσεβῶς ἔκαναν καὶ δι᾽ ὅλα τὰ σκληρὰ λόγια τὰ ὁποῖα εἶπαν ἐναντίον του ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς».

16Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ γογγύζουν, εἶναι μεμψίμοιροι, βαδίζουν κατὰ τὰς ἐπιθυμίας των καὶ τὸ στόμα των μιλεῖ ὑπερήφανα, κολακεύουν πρόσωπα διὰ νὰ ὠφεληθοῦν.

17Σεῖς ὅμως, ἀγαπητοί, θυμηθῆτε ὅσα προεῖπαν οἱ ἀπόστολοι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18Σᾶς ἔλεγαν ὅτι, «Κατὰ τὸν ἔσχατον καιρὸν θὰ ἐμφανισθοῦν χλευασταί, οἱ ὁποῖοι θὰ βαδίζουν κατὰ τὰς δικάς των ἀσεβεῖς ἐπιθυμίας».

19Αὐτοὶ εἶναι ποὺ προκαλοῦν διαιρέσεις, κοσμικοὶ ἄνθρωποι, ποὺ δὲν ἔχουν Πνεῦμα.

20Σεῖς ὅμως, ἀγαπητοί, ἐποικοδομεῖτε τὸν ἑαυτόν σας εἰς τὴν ἁγιωτάτην πίστιν σας, προσεύχεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ,

21φυλάξατε τὸν ἑαυτόν σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, περιμένοντες τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

22Μερικοὺς νὰ ἐλεῆτε μὲ διάκρισιν,

23ἄλλους μὲ φόβον νὰ τοὺς σώζετε, ἁρπάζοντες αὐτοὺς ἀπὸ τὴν φωτιά, νὰ μισῆτε δὲ καὶ τὸ ἔνδυμά τους ποὺ εἶναι μολυσμένον ἀπὸ τὴν σάρκα.

24Εἰς ἐκεῖνον δὲ ποὺ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σᾶς φυλάξῃ ὥστε νὰ μὴ πέσετε καὶ νὰ σᾶς στήσῃ ἐνώπιον τῆς δόξης του ἀμώμους μὲ ἀγαλλίασιν,

25εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεόν, τὸν Σωτῆρά μας, ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ μεγαλωσύνη, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἐξουσία καὶ τώρα καὶ εἰς ὅλους τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 1

Πρόλογος καὶ χαιρετισμός

1Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκε ὁ Θεός, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ γίνουν γρήγορα. Ὁ Χριστὸς τὰ ἐγνωστοποίησε ἀποστείλας τὸν ἄγγελόν του εἰς τὸν δοῦλόν του Ἰωάννην,

2ὁ ὁποῖος ἔδωσε μαρτυρίαν διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ δι᾽ ὅσα εἶδε.

3Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ διαβάζει καὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἀκούουν τοὺς λόγους τῆς προφητείας καὶ τηροῦν ὅσα εἶναι γραμμένα εἰς αὐτήν, διότι ὁ καιρὸς πλησιάζει.

4Ὁ Ἰωάννης πρὸς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν. Χάρις νὰ εἶναι σ᾽ ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ, καὶ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ πνεύματα, τὰ ὁποῖα εἶναι ἐνώπιον τοῦ θρόνου του,

5καὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μάρτυς ὁ ἀξιόπιστος, ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Εἰς ἐκεῖνον ποὺ μᾶς ἀγαπᾶ καὶ μᾶς ἔλουσε ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας μὲ τὸ αἷμά του,

6καὶ μᾶς ἔκανε ἕνα βασίλειον, ἱερεῖς διὰ τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα του, εἰς αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

7Ἰδού, ἔρχεται μὲ τὰ σύννεφα. Κάθε μάτι θὰ τὸν ἰδῇ καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἐκέντησαν, καὶ θὰ θρηνήσουν δι᾽ αὐτὸν ὅλαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς. Ναί, ἀμήν.

8Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει ὁ Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει, ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε καὶ ὁ ὁποῖος θὰ ἔλθῃ, ὁ Παντοκράτωρ.

Ὅρασις τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου

9Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης, ὁ ἀδελφός σας καὶ συμμέτοχος εἰς τὴν θλῖψιν καὶ τὴν βασιλείαν καὶ τὴν ὑπομονὴν ἐν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἤμουν εἰς τὴν νῆσον ποὺ

ὀνομάζεται Πάτμος, ἐξ αἰτίας τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς μαρτυρίας διὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

10Κατὰ τὴν Κυριακὴν ἡμέραν ἦλθεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ Πνεῦμα καὶ ἄκουσα ὀπίσω μου δυνατὴν φωνήν, σὰν φωνὴν ἀπὸ σάλπιγγα,

11ποὺ μοῦ ἔλεγε, «Ἐκεῖνο ποὺ βλέπεις γράψε εἰς τὸ βιβλίον καὶ στεῖλέ το εἰς τὰς ἑπτὰ ἐκκλησίας, εἰς τὴν Ἔφεσον, τὴν Σμύρνην, τὴν Πέργαμον, τὰ Θυάτειρα, τὰς Σάρδεις, τὴν Φιλαδέλφειαν καὶ τὴν Λαοδίκειαν».

12Ἔστρεψα διὰ νὰ ἰδῶ τίνος ἦτο ἡ φωνὴ ποὺ μοῦ ἐμιλοῦσε, καὶ ὅταν ἔστρεψα, εἶδα ἑπτὰ λυχνίες χρυσὲς

13καὶ εἰς τὸ μέσον τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν ἕνα ὅμοιον πρὸς υἱὸν ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἐφοροῦσε χιτῶνα ποὺ ἔφθανε μέχρι τῶν ἄκρων τῶν ποδιῶν καὶ ἦτο ζωσμένος εἰς τὸ στῆθος μὲ ζώνην χρυσῆν.

14Τὸ κεφάλι του καὶ τὰ μαλλιά του ἦσαν ἄσπρα σὰν τὸ ἄσπρο μαλλὶ καὶ τὸ χιόνι, καὶ τὰ μάτια του σὰν πύρινη φλόγα.

15Τὰ πόδια του ἦσαν ὅμοια μὲ χαλκὸν ποὺ λάμπει, σὰν νὰ εἶχε καῇ στὸ καμίνι, καὶ ἡ φωνή του σὰν βοὴ ἀπὸ πολλὰ νερά.

16Εἰς τὸ δεξί του χέρι εἶχε ἑπτὰ ἀστέρας καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαινε δίστομη κοφτερὴ ρομφαία καὶ ἡ ὄψις του ἦτο σὰν τὸν ἥλιο ὅταν λάμπῃ εἰς ὅλην τὴν δύναμίν του.

17Ὅταν τὸν εἶδα, ἔπεσα εἰς τὰ πόδια του σὰν νεκρός, ἀλλ᾽ αὐτὸς ἔβαλε τὸ δεξί του χέρι ἐπάνω μου καὶ εἶπε, «Μὴ φοβᾶσαι· ἐγὼ εἶμαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος

18καὶ ἐκεῖνος ποὺ ζῇ· ἤμουν νεκρός, ἀλλὰ νά, τώρα εἶμαι ζωντανὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ ἔχω τὰ κλειδιὰ τοῦ θανάτου καὶ τοῦ ᾎδη.

19Γράψε λοιπὸν ἐκεῖνα ποὺ εἶδες καὶ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι καὶ ὅσα μέλλουν νὰ γίνουν ὕστερα.

20Ὡς πρὸς τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων, τοὺς ὁποίους εἶδες εἰς τὸ δεξί μου χέρι, καὶ τὶς ἑπτὰ λυχνίες τὶς χρυσές, οἱ ἑπτὰ ἀστέρες εἶναι οἱ ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαι εἶναι αἱ ἑπτὰ ἐκκλησίαι.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 2

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἐφέσου

1Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου γράψε: «Αὐτὰ λέγει ἐκεῖνος ποὺ κρατεῖ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας εἰς τὸ δεξί του χέρι, ἐκεῖνος ποὺ περπατεῖ μεταξὺ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν:

2Ξέρω τὰ ἔργα σου καὶ τὸν κόπον σου καὶ τὴν ὑπομονήν σου καὶ ὅτι δὲν μπορεῖς νὰ βαστάξῃς τοὺς κακούς, καὶ ἐδοκίμασες ἐκείνους ποὺ λέγουν διὰ τὸν ἑαυτόν τους ὅτι εἶναι ἀπόστολοι, ἐνῷ δὲν εἶναι, καὶ τοὺς εὐρῆκες ψεύτικους.

3Καὶ ἔχεις ὑπομονὴν καὶ ὑπέφερες διὰ τὸ ὄνομά μου, χωρὶς νὰ ἀποκάμῃς.

4Ἀλλὰ ἔχω τοῦτο ἐναντίον σου: ὅτι ἔχασες τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην.

5Σκέψου ἀπὸ ποῦ ἔχεις πέσει, μετανόησε καὶ κάνε τὰ πρῶτα ἔργα σου, ἀλλοιῶς, ἂν δὲν μετανοήσῃς, θὰ ἔλθω γρήγορα σ᾽ ἐσὲ καὶ θὰ μετακινήσω τὴν λυχνίαν σου ἀπὸ τὸν τόπον της.

6Ἀλλὰ ἔχεις τοῦτο τὸ καλό: ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ μισῶ.

7Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας. Εἰς ἐκεῖνον ποὺ νικᾶ θὰ τοῦ δώσω νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν παράδεισον τοῦ Θεοῦ μου».

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Σμύρνης

8Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς Σμύρνης γράψε: «Αὐτὰ λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, ὁ ὁποῖος ἦτο νεκρὸς καὶ ἦλθε πάλιν εἰς τὴν ζωήν:

9Ξέρω τὰ ἔργα σου καὶ τὴν θλῖψιν σου καὶ τὴν πτωχείαν σου, καὶ ὅμως εἶσαι πλούσιος. Ξέρω καὶ ὅτι συκοφαντεῖσαι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ λέγουν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι ἐνῷ δὲν εἶναι, ἀλλ᾽ εἶναι συναγωγὴ τοῦ Σατανᾶ.

10Μὴ φοβᾶσαι τίποτε ἀπὸ ὅσα μέλλεις νὰ πάθῃς. Ὁ διάβολος θὰ βάλῃ μερικοὺς ἀπὸ σᾶς εἰς τὴν φυλακὴν διὰ νὰ δοκιμασθῆτε καὶ θὰ ὑποφέρετε δέκα ἡμέρες. Νὰ εἶσαι πιστὸς μέχρι θανάτου καὶ θὰ σοῦ δώσω τὸ στεφάνι τῆς ζωῆς.

11Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας. Ὅποιος νικᾶ δὲν ἔχει τίποτε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὸν δεύτερον θάνατον».

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Περγάμου

12Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς Περγάμου γράψε: «Αὐτὰ λέγει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὴν δίστομη καὶ κοφτερὴ ρομφαία:

13Ξέρω τὰ ἔργα σου καὶ ποῦ κατοικεῖς· ἐκεῖ ποὺ εἶναι ὁ θρόνος τοῦ Σατανᾶ· ἀλλὰ κρατᾶς στερεὰ τὸ ὄνομά μου καὶ δὲν ἀρνήθηκες τὴν πίστιν σου σ᾽ ἐμένα, οὔτε κατὰ τὰς ἡμέρας ποὺ ὁ Ἀντίπας, ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ἐσκοτώθηκε εἰς τὴν πόλιν σας, ὅπου κατοικεῖ ὁ Σατανᾶς.

14Ἀλλ᾽ ἔχω ἐναντίον σου ὀλίγα: ἔχεις ἐκεῖ μερικούς, ποὺ κρατοῦν τὴν διδασκαλίαν τοῦ Βαλαάμ, ὁ ὁποῖος ἐδίδαξε τὸν Βαλὰκ νὰ βάλῃ σκάνδαλον εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας διὰ νὰ φάγουν κρέατα ἀπὸ τὰς θυσίας εἰς τὰ εἴδωλα καὶ νὰ πορνεύσουν.

15Ἔτσι ἔχεις καὶ σὺ μερικοὺς ποὺ κρατοῦν τὴν διδασκαλίαν τῶν Νικολαϊτῶν.

16Μετανόησε λοιπόν, ἀλλοιῶς θὰ ἔλθω γρήγορα σ᾽ ἐσὲ καὶ θὰ πολεμήσω ἐναντίον τους μὲ τὴν ρομφαίαν τοῦ στόματός μου.

17Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας. Εἰς ἐκεῖνον ποὺ νικᾶ θὰ τοῦ δώσω ἀπὸ τὸ μάννα τὸ κρυμμένον· θὰ τοῦ δώσω καὶ πέτραν λευκὴν καὶ εἰς τὴν πέτραν θὰ εἶναι γραμμένον ἕνα καινούργιο ὄνομα, ποὺ δὲν ξέρει κανεὶς παρὰ ἐκεῖνος ποὺ τὸ παίρνει».

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θυατείρων

18Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Θυατείρων γράψε: «Αὐτὰ λέγει ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἔχει μάτια σὰν πύρινη φλόγα καὶ τὰ πόδια του εἶναι ὅμοια μὲ χαλκὸν ποὺ λάμπει:

19Ξέρω τὰ ἔργα σου, τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν πίστιν, τὴν ὑπηρεσίαν σου καὶ
τὴν ὑπομονήν σου καὶ ὅτι τὰ ἔργα σου τὰ τελευταῖα εἶναι περισσότερα ἀπὸ τὰ
πρῶτα.

20Ἀλλ᾽ ἔχω λίγα ἐναντίον σου: ἀνέχεσαι τὴν Ἰεζάβελ, τὴν γυναῖκα ποὺ λέγει
ὅτι εἶναι προφῆτις καὶ μὲ τὴν διδασκαλίαν της πλανᾷ τοὺς δούλους μου είς τὸ
νὰ πορνεύουν καὶ νὰ τρώγουν κρέατα ἀπὸ τὰς θυσίας τῶν είδώλων.

21Τῆς ἔδωσα χρόνον νὰ μετανοήσῃ ἀλλὰ δὲν θέλει νὰ μετανοήσῃ ἀπὸ τὴν
πορνείαν της.

22Θὰ τὴν ρίξω λοιπὸν είς τὸ κρεββάτι ἄρρωστη καὶ ἐκείνους ποὺ μοιχεύονται
μαζί της, είς θλῖψιν μεγάλην, ἐὰν δὲν μετανοήσουν ἀπὸ τὰ ἔργα της,

23καὶ τὰ παιδιά της θὰ τὰ κτυπήσω μὲ θάνατον. Καὶ ὅλαι αί ἐκκλησίαι θὰ
γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ ἐρευνᾷ σκέψεις καὶ καρδιὲς καὶ θὰ
ἀνταμείψω τὸν καθένα ἀπὸ σᾶς κατὰ τὰ ἔργα σας.

24Λέγω τώρα σ᾽ ἐσᾶς τοὺς ὑπολοίπους είς τὰ Θυάτειρα, ὅσοι δὲν ἔχουν τὴν
διδασκαλίαν αὐτήν, ὅσοι δὲν ἔμαθαν τὰ βάθη τοῦ Σατανᾶ, ὅπως τὰ λέγουν
μερικοί, σ᾽ ἐσᾶς δὲν θὰ βάλω ἄλλο βάρος,

25ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔχετε, κρατῆστέ το ἕως ὅτου ἔλθω.

26Είς ἐκεῖνον ποὺ νικᾷ καὶ κάνει τὸ θέλημά μου μέχρι τέλους, θὰ τοῦ δώσω
ἐξουσίαν ἐπάνω είς τὰ ἔθνη — ὅπως καὶ ἐγὼ ἔλαβα ἐξουσίαν ἀπὸ τὸν Πατέρα
μου —

27καὶ θὰ τοὺς ποιμάνῃ μὲ σιδερένια ράβδον, σὰν πήλινα σκεύη θὰ συντριβοῦν·

28καὶ θὰ τοῦ δώσω ἐπίσης τὸν πρωϊνὸν ἀστέρα.

29Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα είς τὰς ἐκκλησίας».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 3

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Σάρδεων

1Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σάρδεων γράψε: «Αὐτὰ λέγει ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας: Ξέρω τὰ ἔργα σου· ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, εἶσαι ὅμως νεκρός.

2Ξύπνα καὶ στήριξε ὅ, τι ἔχει μείνει καὶ ἔμελλε νὰ πεθάνῃ, διότι δὲν εὑρῆκα τὰ ἔργα σου τέλεια ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μου.

3Θυμήσου λοιπὸν τί παρέλαβες καὶ ἄκουσες· αὐτὰ νὰ τηρῇς καὶ νὰ μετανοήσῃς. Ἐὰν δὲν ξυπνήσῃς, θὰ ἔλθω σ᾽ ἐσὲ σὰν κλέφτης καὶ δὲν θὰ ξέρῃς ποιά ὥρα θὰ σοῦ ἔλθω.

4Ἔχεις ὅμως λίγα πρόσωπα εἰς τὰς Σάρδεις, τὰ ὁποῖα δὲν ἐμόλυναν τὰ ἐνδύματά των καὶ θὰ περπατήσουν μαζί μου μὲ λευκά, διότι εἶναι ἄξιοι.

5Ἐκεῖνος λοιπὸν ποὺ νικᾶ θὰ ἐνδυθῇ λευκὰ ἐνδύματα καὶ δὲν θὰ ἐξαλείψω τὸ ὄνομά του ἀπὸ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς· θὰ ὁμολογήσω τὸ ὄνομά του ἐνώπιον τοῦ Πατέρα μου καὶ ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων του.

6Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας».

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Φιλαδελφείας

7Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς Φιλαδελφείας γράψε: «Αὐτὰ λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ποὺ ἔχει τὸ κλειδὶ τοῦ Δαυΐδ· ὅταν ἀνοίγῃ, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ καὶ ὅταν κλείνῃ, κανεὶς δὲν μπορεῖ ν᾽ ἀνοίξῃ.

8Ξέρω τὰ ἔργα σου. — Ἰδού, ἔχω δώσει ἐνώπιόν σου πόρταν ἀνοικτήν, τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ κλείσῃ —. Ξέρω ὅτι ἔχεις ὀλίγην δύναμιν καὶ ὅμως ἐτήρησες τὸν λόγον μου καὶ δὲν ἀρνήθηκες τὸ ὄνομά μου.

9Ἰδού, θὰ σοῦ παραδώσω ἐκείνους ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τοῦ Σατανᾶ, ποὺ λέγουν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖοι, ἐνῷ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται. Ἰδού, θὰ τοὺς κάνω νὰ ἔλθουν καὶ νὰ πέσουν εἰς τὰ πόδια σου καὶ νὰ γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγάπησα.

10Ἐπειδὴ ἐφύλαξες τὴν ἐντολήν μου περὶ ὑπομονῆς, θὰ σὲ φυλάξω καὶ ἐγὼ ἀπὸ τὴν ὥραν τῆς δοκιμασίας, ἡ ὁποία μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην διὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

11Ἔρχομαι γρήγορα. Κράτησε αὐτὸ ποὺ ἔχεις διὰ νὰ μὴ ἀφαιρέσῃ κανεὶς τὸ στεφάνι σου.

12Ἐκεῖνον ποὺ νικᾷ θὰ τὸν κάνω στῦλον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μου· ποτὲ δὲν θὰ βγῇ ἔξω καὶ θὰ γράψω ἐπάνω του τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου, τῆς νέας Ἱερουσαλήμ, ἡ ὁποία κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τὸν Θεόν μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ νέον.

13Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας».

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικείας

14Εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῆς Λαοδικείας γράψε: «Αὐτὰ λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ ἀξιόπιστος καὶ ἀληθινός, ἡ πηγὴ τῆς δημιουργίας τοῦ Θεοῦ:

15Ξέρω τὰ ἔργα σου· οὔτε κρύος εἶσαι, οὔτε ζεστός. Θὰ ἤθελα νὰ εἶσαι εἴτε κρύος, εἴτε ζεστός.

16Ἀλλ᾽ ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρὸς καὶ οὔτε ζεστός, οὔτε κρύος, θὰ σὲ ξεράσω ἀπὸ τὸ στόμα μου.

17Λέγεις, «Εἶμαι πλούσιος καὶ ἔχω πλουτίσει καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τίποτε», καὶ δὲν ξέρεις ὅτι σὺ εἶσαι ὁ δυστυχής, ὁ ἐλεεινός, ὁ πτωχός, ὁ τυφλὸς καὶ ὁ γυμνός.

18Σὲ συμβουλεύω νὰ ἀγοράσῃς ἀπὸ ἐμὲ χρυσάφι δοκιμασμένο ἀπὸ τὴν φωτιὰ διὰ νὰ πλουτίσῃς· καὶ ἐνδύματα λευκά, διὰ νὰ τὰ φορέσῃς καὶ νὰ μὴ φαίνεται ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου· καὶ κολλύριον μὲ τὸ ὁποῖον νὰ ἀλείψῃς τὰ μάτια σου διὰ νὰ βλέπῃς.

19Ἐγὼ ὅσους ἀγαπῶ, τοὺς ἐλέγχω καὶ τοὺς παιδαγωγῶ. Δεῖξε λοιπὸν ζῆλον καὶ μετανόησε.

20Ἰδού, στέκομαι εἰς τὴν πόρτα καὶ κτυπῶ. Ἐὰν ἀκούσῃ κανεὶς τὴν φωνήν μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, θὰ μπῶ καὶ θὰ δειπνήσω μαζί του καὶ αὐτὸς μαζί μου.

21Εἰς ἐκεῖνον ποὺ νικᾷ θὰ τοῦ ἐπιτρέψω νὰ καθήσῃ μαζί μου εἰς τὸν θρόνον μου, ὅπως καὶ ἐγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθησα μὲ τὸν Πατέρα μου εἰς τὸν θρόνον του.

22Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 4

1Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ἐκύτταξα καὶ ἰδού, μία πόρτα ἀνοικτὴ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ
ἡ φωνὴ ἡ πρώτη, ποὺ εἶχα ἀκούσει νὰ μοῦ μιλῇ σὰν σάλπιγγα, ἔλεγε, «Ἀνέβα
ἐδῶ καὶ θὰ σοῦ δείξω ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ γίνουν ὕστερα ἀπὸ αὐτά».

2Καὶ ἀμέσως ἦλθεν ἐπ᾽ ἐμὲ τὸ Πνεῦμα καὶ ἰδού, ἕνας θρόνος ἦτο
τοποθετημένος εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὸν θρόνον ἐκαθότανε, κάποιος,

3ὅμοιος, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν, πρὸς τὸν πολύτιμον λίθον ἴασπιν καὶ τὸ σάρδιον,
καὶ γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον ἦτο οὐράνιον τόξον, ὅμοιον, κατὰ τὴν ἐμφάνισιν, μὲ
σμάραγδον.

Ἡ ὅρασις τοῦ οὐρανοῦ

4Γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον ἦσαν εἴκοσι τέσσερις θρόνοι καὶ εἰς τοὺς θρόνους
ἐκάθοντο εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι, οἱ ὁποῖοι ἐφοροῦσαν λευκὰ ἐνδύματα
καὶ εἰς τὰ κεφάλια τους εἶχαν χρυσὰ στεφάνια.

5Ἀπὸ τὸν θρόνον ἔβγαιναν ἀστραπαὶ καὶ φωναὶ καὶ βρονταί, καὶ ἐμπρὸς εἰς
τὸν θρόνον ἔκαιαν ἑπτὰ πύρινες λαμπάδες, ποὺ εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ
Θεοῦ.

6Ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον ἦτο ἔκτασις ποὺ ἔμοιαζε μὲ γυάλινη θάλασσα, σὰν
κρύσταλλο, καὶ εἰς τὸ μέσον τοῦ θρόνου καὶ γύρω του τέσσερα ζωντανὰ ὄντα
μὲ μάτια ὁλόγυρα, ἐμπρὸς καὶ πίσω.

7Τὸ πρῶτον ἦτο ὅμοιον μὲ λέοντα, τὸ δεύτερον ὅμοιον μὲ μόσχον, τὸ τρίτον
εἶχε πρόσωπον ἀνθρώπινον καὶ τὸ τέταρτον ἦτο ὅμοιον μὲ ἀετὸν ποὺ ἐπετοῦσε.

8Τὰ τέσσερα αὐτὰ ζωντανὰ ὄντα, μὲ ἔξη πτέρυγες τὸ καθένα, εἶχαν μάτια
ὁλόγυρα, μέσα καὶ ἔξω, καὶ δὲν παύουν νὰ ψάλλουν ἡμέραν καὶ νύχτα:
«Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ ὁ ὁποῖος ὑπῆρχε, ὑπάρχει
καὶ ἔρχεται».

9Καὶ ὅταν τὰ ζωντανὰ ὄντα δοξάζουν, τιμοῦν καὶ εὐχαριστοῦν τὸν καθήμενον
εἰς τὸν θρόνον ποὺ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

[10]πέφτουν οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι ἐμπρὸς εἰς τὸν καθήμενον εἰς τὸν θρόνον καὶ προσκυνοῦν αὐτὸν ποὺ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ θέτουν τὰ στεφάνια τους ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον καὶ λέγουν,

[11]«Ἄξιος εἶσαι σύ, ὁ Κύριος καὶ Θεός μας, νὰ λάβῃς τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν δύναμιν, διότι σὺ ἐδημιούργησες τὰ πάντα καὶ μὲ τὸ θέλημά σου ἔλαβαν ὑπόστασιν καὶ ἐδημιουργήθησαν».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 5

Ὅρασις τοῦ Ἀρνίου τοῦ Θεοῦ

[1]Ὕστερα εἶδα εἰς τὸ δεξὶ χέρι ἐκείνου ποὺ ἐκαθότανε εἰς τὸν θρόνον, βιβλίον γραμμένον ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς, σφραγισμένον καλὰ μὲ ἑπτὰ σφραγῖδες.

[2]Καὶ εἶδα ἕναν ἄγγελον δυνατὸν νὰ φωνάζῃ μὲ δυνατὴν φωνήν, «Ποιός εἶναι ἄξιος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον καὶ νὰ λύσῃ τὶς σφραγῖδές του; ».

[3]Καὶ κανεὶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἢ εἰς τὴν γῆν ἢ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν δὲν μποροῦσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον ἢ νὰ τὸ βλέπῃ.

[4]Ἐγὼ ἔκλαια πολύ, διότι δὲν εὑρέθηκε κανεὶς ἄξιος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον ἢ νὰ τὸ βλέπῃ.

[5]Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους μοῦ εἶπε, «Μὴ κλαῖς, διότι ἐνίκησε ὁ Λέων ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ἡ Ρίζα τοῦ Δαυΐδ, ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον καὶ τὶς ἑπτὰ σφραγῖδές του».

[6]Ὕστερα εἶδα νὰ στέκεται μεταξὺ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζωντανῶν ὄντων καὶ μεταξὺ τῶν πρεσβυτέρων ἕνα Ἀρνίον σὰν νὰ εἶχε σφαγῆ. Εἶχε ἑπτὰ κέρατα καὶ ἑπτὰ μάτια, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ποὺ ἐστάλησαν εἰς ὅλην τὴν γῆν.

[7]Καὶ ἦλθε τὸ Ἀρνίον καὶ ἐπῆρε τὸ βιβλίον ἀπὸ τὸ δεξὶ χέρι ἐκείνου ποὺ ἐκαθότανε εἰς τὸν θρόνον.

8 Καὶ ὅταν ἐπῆρε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα καὶ οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι ἔπεσαν ἐμπρὸς εἰς τὸ Ἀρνίον καὶ ὁ καθένας εἶχε κιθάραν καὶ φιάλες χρυσὲς γεμᾶτες θυμιάματα τὰ ὁποῖα εἶναι αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ἔψαλλαν ἕνα καινούργιο ᾆσμα: «Εἶσαι ἄξιος νὰ πάρῃς τὸ βιβλίον καὶ νὰ ἀνοίξῃς τὶς σφραγῖδές του, διότι ἐσφάγης καὶ μᾶς ἀγόρασες διὰ τὸν Θεὸν μὲ τὸ αἷμά σου ἀπὸ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαὸν καὶ ἔθνος,

10 καὶ τοὺς ἔκαμες διὰ τὸν Θεόν μας βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς καὶ θὰ βασιλεύσουν ἐπὶ τῆς γῆς».

11 Ὕστερα, καθὼς ἐκύτταζα, ἄκουσα φωνὴν πολλῶν ἀγγέλων, γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον, τὰ ζωντανὰ ὄντα καὶ τοὺς πρεσβυτέρους. Ὁ ἀριθμός των ἦτο μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων.

12 Καὶ ἔλεγαν μὲ φωνὴν δυνατήν, «Ἄξιον εἶναι τὸ Ἀρνίον, ποὺ εἶχε σφαγῆ, νὰ λάβῃ τὴν δύναμιν καὶ τὸν πλοῦτον, τὴν σοφίαν καὶ τὴν ἰσχύν, τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν καὶ τὸν ὕμνον».

13 Καὶ ἄκουσα κάθε δημιούργημα, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν καὶ κάτω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὅλα ὅσα ὑπάρχουν εἰς αὐτά, νὰ λέγουν, «Εἰς τὸν καθήμενον εἰς τὸν θρόνον καὶ εἰς τὸ Ἀρνίον ἀνήκει ὁ ὕμνος καὶ ἡ τιμή, ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

14 Καὶ τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα ἔλεγαν, «Ἀμήν». Καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσαν καὶ προσκύνησαν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 6

Τὸ ἄνοιγμα τῶν σφραγίδων

1 Ὕστερα ἐκύτταξα καί, ὅταν τὸ Ἀρνίον ἄνοιξε μίαν ἀπὸ τὶς ἑπτὰ σφραγῖδες, ἄκουσα ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα νὰ λέγῃ μὲ φωνὴν βροντῆς, «Ἔλα».

2 Ἐκύτταξα καὶ ἰδού, ἕνα ἄσπρο ἄλογο καὶ ὁ ἀναβάτης εἶχε τόξον, καὶ τοῦ ἐδόθηκε στεφάνι καὶ ἔφυγε νικητὴς καὶ διὰ νὰ νικήσῃ.

3 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν δευτέραν σφραγῖδα, ἄκουσα τὸ δεύτερον ζωντανὸ ὂν νὰ λέγῃ, «Ἔλα».

4 Καὶ ἐβγῆκε ἄλλο ἄλογο κοκκινωπὸ καὶ είς τὸν ἀναβάτην ἐδόθηκε ἡ ἄδεια νὰ ἀφαιρέσῃ τὴν είρήνην ἀπὸ τὴν γῆν διὰ νὰ σφάξουν οἱ ἄνθρωποι ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ τοῦ ἐδόθηκε μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν τρίτην σφραγῖδα, ἄκουσα τὸ τρίτο ζωντανὸ ὂν νὰ λέγῃ, «Ἔλα». Ἐκύτταξα καὶ ἰδού, ἕνα μαῦρο ἄλογο καὶ ὁ ἀναβάτης εἶχε είς τὸ χέρι του μιὰ ζυγαριά.

6 Καὶ ἄκουσα κάτι σὰν φωνὴν ἀπὸ τὸ μέσον τῶν τεσσάρων ζωντανῶν ὄντων νὰ λέγῃ, «Ἕνας χοίνιξ σιτάρι ἀξίζει ἕνα δηνάριον καὶ τρεῖς χοίνικες κριθάρι ἕνα δηνάριον, ἀλλὰ τὸ λάδι καὶ τὸ κρασὶ νὰ μὴ τὰ βλάψῃς».

7 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν τετάρτην σφραγῖδα, ἄκουσα τὴν φωνὴν τοῦ τετάρτου ζωντανοῦ ὄντος νὰ λέγῃ, «Ἔλα».

8 Ἐκύτταξα καὶ ἰδού, ἕνα πρασινοκίτρινο ἄλογο καὶ ὁ ἀναβάτης ὠνομάζετο Θάνατος καὶ ὁ Ἅδης ἀκολουθοῦσε κατόπιν του. Καὶ τοὺς ἐδόθηκε ἐξουσία ἐπάνω είς τὸ τέταρτον τῆς γῆς νὰ φονεύσουν μὲ ρομφαίαν καὶ μὲ πεῖναν καὶ μὲ θάνατον καὶ μὲ θηρία τῆς γῆς.

9 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν πέμπτην σφραγῖδα εἶδα κάτω ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον τὰς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ εἶχαν σφαγῆ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ποὺ εἶχαν δώσει.

10 Καὶ ἔκραξαν μὲ φωνὴν δυνατὴν καὶ εἶπαν, «Ἕως πότε, ὦ Δέσποτα ἅγιε καὶ ἀληθινέ, δὲν θὰ κρίνῃς καὶ δὲν θὰ ἐκδικηθῇς διὰ τὸ αἷμά μας τοὺς κατοίκους τῆς γῆς; ».

11 Ὕστερα ἐδόθηκε είς τὸν καθένα ἀπ᾽ αὐτούς, μία ἐνδυμασία λευκὴ καὶ τοὺς εἶπαν νὰ ἀναπαυθοῦν ἀκόμη ὀλίγον χρόνον, ἕως ὅτου συμπληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν συνεργατῶν των καὶ τῶν ἀδελφῶν των, οἱ ὁποῖοι μέλλουν νὰ σκοτωθοῦν, ὅπως καὶ αὐτοί.

12 Ὕστερα ἐκύτταξα καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν ἕκτην σφραγῖδα, ἔγινε μεγάλος σεισμός· ὁ ἥλιος ἔγινε μαῦρος σὰν τρίχινος σάκκος καὶ ὁλόκληρη ἡ σελήνη ἔγινε σὰν αἷμα·

13τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὅπως ἡ συκιὰ ρίχνει τὰ πρώϊμα σῦκα, ὅταν σείεται ἀπὸ δυνατὸν ἄνεμον·

14ὁ οὐρανὸς ἐξαφανίσθηκε σὰν ἕνα ρολὸ ποὺ τυλίγεται· κάθε βουνὸ καὶ νησὶ ἐκινήθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους.

15Τότε οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ στρατηγοί, οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ ὁ καθένας, δοῦλος καὶ ἐλεύθερος, ἐκρύφθηκαν εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τοὺς βράχους τῶν βουνῶν,

16καὶ ἔλεγαν εἰς τὰ βουνὰ καὶ εἰς τοὺς βράχους, «Πέστε ἐπάνω μας καὶ κρύψτε μας ἀπὸ τὸ πρόσωπον ἐκείνου ποὺ κάθεται εἰς τὸν θρόνον καὶ ἀπὸ τὴν ὀργὴν τοῦ Ἀρνίου,

17διότι ἦλθε ἡ Ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς του καὶ ποιός μπορεῖ νὰ σταθῇ; ».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 7

Ἡ σφράγισις τῶν 144 χιλιάδων

1Μετὰ ἀπ᾽ αὐτό, εἶδα τέσσερις ἀγγέλους νὰ στέκωνται εἰς τὶς τέσσερις γωνίες τῆς γῆς, νὰ συγκρατοῦν τοὺς τέσσερις ἀνέμους τῆς γῆς, διὰ νὰ μὴ πνέῃ ἄνεμος εἰς τὴν γῆν, οὔτε εἰς τὴν θάλασσαν οὔτε εἰς κανένα δένδρον.

2Ὕστερα εἶδα ἄλλον ἄγγελον νὰ ἀνεβαίνῃ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, μὲ τὴν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ, καὶ ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνὴν εἰς τοὺς τέσσερις ἀγγέλους, εἰς τοὺς ὁποίους εἶχε δοθῆ ἡ δύναμις νὰ βλάψουν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3καὶ τοὺς εἶπε, «Μὴ βλάψετε τὴν γῆν, οὔτε τὴν θάλασσαν οὔτε τὰ δένδρα, ἕως ὅτου σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ μας εἰς τὰ μέτωπά των».

4Τότε ἄκουσα τὸν ἀριθμὸν ἐκείνων ποὺ ἐσφραγίσθησαν, ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, σφραγισμένοι ἀπὸ κάθε φυλὴν τοῦ Ἰσραήλ.

5Ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες σφραγισμένοι, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ρουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

6ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Νεφθαλεὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες,

[7]ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Λευΐ
δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰσσάχαρ δώδεκα χιλιάδες,

[8]ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰωσὴφ
δώδεκα χιλιάδες, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμὶν δώδεκα χιλιάδες
σφραγισμένοι.

Ἡ ὅρασις τῶν λυτρωμένων εἰς τὸν οὐρανόν

[9]Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ἐκύτταξα καὶ ἰδού, λαὸς πολὺς τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν
μποροῦσε νὰ μετρήσῃ, ἀπὸ κάθε ἔθνος, ἀπὸ ὅλας τὰς φυλὰς καὶ λαοὺς καὶ
γλώσσας, ἐστέκοντο ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ Ἀρνίον.
Ἐφοροῦσαν ἐνδύματα λευκὰ καὶ εἶχαν φοίνικας εἰς τὰ χέρια τους,

[10]καὶ ἐφώναζαν μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ ἔλεγαν, «Ἡ σωτηρία ἀνήκει εἰς τὸν
Θεόν μας ποὺ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ εἰς τὸ Ἀρνίον».

[11]Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐστέκοντο γύρω ἀπὸ τὸν θρόνον, γύρω ἀπὸ τοὺς
πρεσβυτέρους καὶ τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα, καὶ ἔπεσαν μὲ τὰ πρόσωπά των
ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον καὶ προσκύνησαν τὸν Θεόν,

[12]καὶ ἔλεγαν, «Ἀμήν. Ὁ ὕμνος καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία, ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ
τιμή, ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν μας εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν
αἰώνων. Ἀμήν».

[13]Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους μοῦ εἶπε, «Αὐτοὶ ποὺ φοροῦν τὰ λευκὰ
ἐνδύματα, ποιοί εἶναι καὶ ἀπὸ ποῦ ἦλθαν; ».

[14]Ἐγὼ τοῦ εἶπα, «Κύριέ μου, σὺ ξέρεις». Τότε αὐτὸς μοῦ εἶπε, «Αὐτοὶ εἶναι
ἐκεῖνοι ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴν θλῖψιν τὴν μεγάλην· ἔπλυναν τὰ ἐνδύματά των
καὶ τὰ ἔκαναν λευκὰ μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου.

[15]Διὰ τοῦτο εἶναι ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν λατρεύουν ἡμέραν
καὶ νύχτα εἰς τὸν ναόν του· καὶ ὁ καθήμενος εἰς τὸν θρόνον θὰ κατοικήσῃ
μαζί τους.

[16]Δὲν θὰ πεινάσουνπλέον, οὔτε θὰ διψάσουν πλέον, οὔτε θὰ τοὺς κτυπήσῃ ὁ
ἥλιος ἢ κανένα καῦμα.

17Διότι τὸ Ἀρνίον ποὺ εἶναι είς τὸ μέσον τοῦ θρόνου θὰ εἶναι ὁ βοσκός τους καὶ θὰ τοὺς ὁδηγήσῃ σὲ πηγὲς ποὺ δίνουν νερὸ ζωντανό, καὶ ὁ Θεὸς θὰ ἐξαλείψῃ κάθε δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια τους».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 8

Τὸ σάλπισμα τῶν ἑπτὰ σαλπίγγων

1Ὅταν ἄνοιξε τὴν ἑβδόμην σφραγῖδα, ἔγινε σιγὴ είς τὸν ούρανὸν περίπου μισὴ ὥρα.

2Ὕστερα εἶδα τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι στέκονται ἐμπρὸς είς τὸν Θεόν, καὶ τοὺς ἐδόθησαν ἑπτὰ σάλπιγγες.

3Τότε ἦλθε ἄλλος ἄγγελος καὶ ἐστάθηκε είς τὸ θυσιαστήριον μὲ ἕνα χρυσὸ θυμιατήριον· καὶ τοῦ ἔδωκαν πολὺ θυμίαμα, διὰ νὰ τὸ προσφέρῃ μὲ τὰς προσευχὰς ὅλων τῶν ἁγίων ἐπάνω είς τὸ χρυσὸ θυσιαστήριον ποὺ ἦτο ἐμπρὸς είς τὸν θρόνον.

4Καὶ ἀνέβηκε ὁ καπνὸς τοῦ θυμιάματος μὲ τὰς προσευχὰς τῶν ἁγίων ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου ἐμπρὸς είς τὸν Θεόν.

5Τότε ἐπῆρε ὁ ἄγγελος τὸ θυμιατήριον, τὸ ἐγέμισε μὲ ἀναμμένα κάρβουνα τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τὸ ἔρριξε είς τὴν γῆν. Καὶ ἔγιναν βρονταί, φωναί, ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6Τότε οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι, ποὺ εἶχαν τὶς ἑπτὰ σάλπιγγες, ἑτοιμάσθησαν νὰ σαλπίσουν.

7Ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἦλθε χάλαζα καὶ φωτιά, ἀνακατωμένα μὲ αἷμα, τὰ ὁποῖα ἐρρίχθηκαν είς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῆς γῆς ἐκάηκε καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων ἐκάηκε καὶ κάθε χλωρὸ χορτάρι ἐκάηκε.

8Ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ σὰν ἕνα μεγάλο βουνὸ ποὺ καιότανε ἐρρίχθηκε είς τὴν θάλασσαν· καὶ ἔγινε τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα,

9τὸ τρίτον ἀπὸ τὰ ζωντανὰ δημιουργήματα, ποὺ ἦσαν είς τὴν θάλασσαν, πέθαναν, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων κατεστράφηκε.

10 Ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ ἔπεσε ἀπὸ τὸν ούρανὸν ἕνα μεγάλο ἄστρον ποὺ καιότανε σὰν λαμπάδα καὶ ἔπεσε ἐπάνω είς τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπάνω είς τὰς πηγὰς τῶν νερῶν.

11 Τὸ ἄστρον λέγεται Ἄψινθος. Καὶ μετεβλήθη τὸ τρίτον ἀπὸ τὰ νερὰ σὲ ἄψινθον καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πέθαναν ἀπὸ τὰ νερά, διότι εἶχαν γίνει πικρά.

12 Ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε καὶ κτυπήθηκε τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ὥστε τὸ τρίτον μέρος των νὰ σκοτισθῇ, καὶ τὸ τρίτον τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε φῶς· ὁμοίως καὶ ἡ νύχτα.

13 Ὕστερα ἐκύτταξα καὶ ἄκουσα ἕνα ἀετὸν ποὺ ἐπετοῦσε είς τὸ μέσον τοῦ ούρανοῦ, νὰ φωνάζῃ μὲ δυνατὴν φωνήν, «Ούαί, ούαί, ούαὶ είς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς τώρα ποὺ θὰ ἀκουσθοῦν αἱ σάλπιγγες τῶν τριῶν ἀγγέλων ποὺ θὰ σαλπίσουν».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 9

1 Τότε ἐσάλπισε ὁ πέμπτος ἄγγελος καὶ εἶδα ἕνα ἄστρον ποὺ εἶχε πέσει ἀπὸ
τὸν ούρανὸν είς τὴν γῆν καὶ τοῦ ἐδόθηκε τὸ κλειδὶ τοῦ πηγαδιοῦ τῆς
ἀβύσσου·
2 ἄνοιξε μὲ αὐτὸ τὸ πηγάδι τῆς ἀβύσσου καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ πηγάδι
καπνὸς σὰν καπνὸς ἀπὸ καμίνι μεγάλο καὶ ἐσκοτείνιασε ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀέρας
ἀπὸ τὸν καπνὸν τοῦ πηγαδιοῦ.

3 Ὕστερα ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν καπνὸν ἀκρίδες είς τὴν γῆν καὶ τοὺς ἐδόθηκε ἐξουσία, σὰν τὴν ἐξουσίαν ποὺ ἔχουν οἱ σκορπιοὶ τῆς γῆς·

4 τοὺς εἶπαν νὰ μὴ βλάψουν τὸ χορτάρι τῆς γῆς οὔτε κανένα χλωρόν, οὔτε κανένα δένδρον, παρὰ μόνον τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν τὴν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ είς τὰ μέτωπά των.

5 Αὐτοὺς ἔλαβαν τὴν ἄδειαν νὰ βασανίσουν ἐπὶ πέντε μῆνες ἀλλὰ νὰ μὴ τοὺς σκοτώσουν, καὶ ὁ βασανισμός των θὰ ἦτο σὰν τὸν βασανισμὸν τοῦ σκορπιοῦ ὅταν κεντήσῃ ἄνθρωπον.

6Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας θὰ ζητήσουν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν βροῦν καὶ θὰ ἐπιθυμήσουν νὰ πεθάνουν, ἀλλὰ θὰ φεύγῃ ἀπ᾽ αὐτοὺς ὁ θάνατος.

7Κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αἱ ἀκρίδες ἔμοιαζαν μὲ ἄλογα ἕτοιμα πρὸς πόλεμον. Είς τὰ κεφάλια τους ἦτο κάτι σὰν στεφάνια χρυσὰ καὶ τὰ πρόσωπά τους ἦσαν σὰν πρόσωπα ἀνθρώπινα.

8Εἶχαν τρίχες σὰν τὰ μαλλιὰ τῶν γυναικῶν, καὶ τὰ δόντια τους ἦσαν σὰν δόντια λιονταριῶν·

9εἶχαν θώρακας σὰν σιδερένιους θώρακας καὶ ὁ θόρυβος τῶν πτερύγων τους ἦτο σὰν τὸν θόρυβον ἁρμάτων μὲ πολλὰ ἄλογα ποὺ τρέχουν είς τὸν πόλεμον.

10Εἶχαν ούρὰς σὰν τῶν σκορπιῶν καὶ κεντριά, καὶ είς τὰς ούράς των ἐστηρίζετο ἡ δύναμις νὰ βλάψουν τοὺς ἀνθρώπους ἐπὶ πέντε μῆνες.

11Εἶχαν βασιλέα των τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου. Τὸ ἑβραϊκόν του ὄνομα εἶναι Ἀβαδδών, τὸ δὲ ἑλληνικόν του Ἀπολλύων.

12Τὸ πρῶτον ούαὶ ἐπέρασε. Ἔρχονται ὕστερα δύο ἀκόμη ούαί.

13Τότε ἐσάλπισε ὁ ἕκτος ἄγγελος καὶ ἄκουσα μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὰ τέσσερα κέρατα τοῦ χρυσοῦ θυσιαστηρίου, ποὺ εἶναι ἐμπρὸς είς τὸν Θεόν,

14νὰ λέγῃ είς τὸν ἕκτον ἄγγελον ποὺ εἶχε τὴν σάλπιγγα, «Λῦσε τοὺς τέσσερις ἀγγέλους ποὺ εἶναι δεμένοι είς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον, τὸν Εὐφράτην».

15Καὶ ἐλύθηκαν οἱ τέσσερις ἄγγελοι ποὺ εἶχαν προετοιμασθῆ δι᾽ αὐτὴν τὴν ὥραν, τὴν ἡμέραν, τὸν μῆνα καὶ τὸ ἔτος, διὰ νὰ σκοτώσουν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

16Ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τοῦ ἱππικοῦ ἄκουσα ὅτι ἦτο διακόσια ἑκατομμύρια.

17Οἱ ἵπποι καὶ οἱ ἀναβάται, ὅπως τοὺς εἶδα είς τὸ ὅραμα, εἶχαν θώρακας πυρίνους, κυανοῦς καὶ κιτρίνους, σὰν τὸ θειάφι. Τὰ κεφάλια τῶν ἵππων ἦσαν σὰν κεφάλια λιονταριῶν καὶ ἀπὸ τὰ στόματά των ἔβγαινε φωτιά, καπνὸς καὶ θειάφι.

18Ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς πληγάς, δηλαδὴ ἀπὸ τὴν φωτιά, τὸν καπνὸν καὶ τὸ θειάφι, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὰ στόματά των, ἐσκοτώθηκε τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

19Ἡ δύναμις τῶν ἵππων ἦτο εἰς τὸ στόμα των καὶ εἰς τὰς οὐράς των. Διότι αἱ οὐραί των, ποὺ εἶχαν κεφάλια, ἔμοιαζαν μὲ φίδια καὶ μὲ αὐτὰς ἔβλαπταν.

20Οἱ ὑπόλοιποι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν ἐσκοτώθηκαν ἀπὸ τὰς πληγὰς αὐτάς, δὲν μετενόησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τῶν χεριῶν τους, ὥστε νὰ παύσουν νὰ προσκυνοῦν δαιμόνια καὶ εἴδωλα χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, χάλκινα, πέτρινα καὶ ξύλινα, τὰ ὁποῖα δὲν μποροῦν νὰ βλέπουν, οὔτε νὰ ἀκούσουν οὔτε νὰ περπατοῦν.

21Οὔτε μετενόησαν ἀπὸ τοὺς φόνους των ἢ τὰς μαγείας των ἢ τὰς πορνείας των ἢ τὰς κλοπάς των.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 10

Ὁ δυνατὸς ἄγγελος καὶ τὸ μικρὸν βιβλίον

1Ὕστερα εἶδα ἄλλον ἄγγελον δυνατὸν νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, σκεπασμένον ἀπὸ ἕνα σύννεφο· εἰς τὸ κεφάλι του ἦτο οὐράνιον τόξον καὶ τὸ πρόσωπόν του ἦτο σὰν τὸν ἥλιον· τὰ πόδια του ἦσαν σὰν στῦλοι πύρινοι,

2καὶ εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσε ἕνα μικρὸν βιβλίον ἀνοικτόν. Ἔβαλε τὸ πόδι του τὸ δεξὶ ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ τὸ ἀριστερὸ ἐπάνω εἰς τὴν ξηράν.

3Καὶ ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνήν, σὰν νὰ βρυχᾶται λιοντάρι. Καὶ ὅταν ἐφώναξε, τότε ἐμίλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ μὲ τὰς δικάς των φωνάς.

4Καὶ ὅταν ἐμίλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, ἑτοιμάσθηκα νὰ γράψω, ἀλλ᾽ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ μοῦ λέγῃ, «Σφράγισε ἐκεῖνα ποὺ εἶπαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ καὶ μὴ τὰ γράψῃς».

5Τότε ὁ ἄγγελος, ποὺ εἶδα νὰ στέκεται ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὴν ξηράν, ἐσήκωσε τὸ δεξί του χέρι εἰς τὸν οὐρανόν.

6Καὶ ὡρκίσθηκε εἰς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων καὶ ἐδημιούργησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ὑπάρχοντα εἰς αὐτόν, τὴν γῆν καὶ τὰ

ὑπάρχοντα είς αὐτήν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ὑπάρχοντα είς αὐτήν, ὅτι δὲν θὰ ὑπάρξῃ πλέον καθυστέρησις,

7ἀλλ᾽ ὅταν σαλπίσῃ ὁ ἕβδομος ἄγγελος καὶ ἀκουσθῇ ἡ φωνή του, τότε τὸ μυστικὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ θὰ ἐκπληρωθῇ, σύμφωνα μὲ τὸ χαρμόσυνο ἄγγελμα ποὺ ἔδωσε είς τοὺς δούλους του τοὺς προφήτας.

8Ὕστερα, ἡ φωνὴ ποὺ ἄκουσα είς τὸν ούρανόν, μοῦ μίλησε πάλιν καὶ εἶπε, «Πήγαινε, πάρε τὸ μικρὸν βιβλίον τὸ ἀνοικτόν, ποὺ κρατεῖ είς τὸ χέρι του ὁ ἄγγελος ποὺ στέκεται ἐπάνω είς τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν».

9Καὶ ἐπῆγα πρὸς τὸν ἄγγελον καὶ τοῦ εἶπα νὰ μοῦ δώσῃ τὸ μικρὸν βιβλίον. Αύτὸς μοῦ εἶπε, «Πάρε το καὶ κατάφαγέ το· θὰ σοῦ πικράνῃ τὴν κοιλιά, ἀλλ᾽ είς τὸ στόμα σου θὰ εἶναι γλυκὸ σὰν τὸ μέλι».

10Ἐπῆρα τὸ μικρὸν βιβλίον ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου καὶ τὸ κατέφαγα· είς τὸ στόμα μου ἦτο γλυκὸ σὰν μέλι ἀλλ᾽ ὅταν τὸ ἔφαγα, ἐπικράθηκε ἡ κοιλιά μου.

11Τότε μοῦ εἶπαν, «Πρέπει πάλιν νὰ προφητεύσῃς είς πολλοὺς λαοὺς καὶ ἔθνη καὶ γλώσσας καὶ βασιλεῖς».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 11

Οἱ δύο μάρτυρες

1Ὕστερα μοῦ ἐδόθηκε ἕνα καλάμι ὅμοιο μὲ ραβδὶ καὶ μοῦ εἶπαν, «Σήκω καὶ μέτρησε τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ ἐκείνους ποὺ προσκυνοῦν ἐκεῖ,

2ἀλλὰ τὴν ἐξωτερικὴν αὐλὴν τοῦ ναοῦ νὰ τὴν ἐξαιρέσῃς. Μὴ τὴν μετρήσῃς, διότι ἐδόθηκε είς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ θὰ καταπατήσουν τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν ἐπὶ σαράντα δύο μῆνες.

3Καὶ θὰ δώσω ἐντολὴν είς τοὺς δύο μάρτυράς μου νὰ προφητεύσουν ἐπὶ χιλίας διακοσίας ἑξῆντα ἡμέρας, ντυμένοι μὲ σάκκους».

4Αὐτοὶ εἶναι αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι, ποὺ βρίσκονται ἐμπρὸς είς τὸν Κύριον τῆς γῆς,

5καὶ ἂν κανεὶς θέλῃ νὰ τοὺς βλάψῃ, βγαίνει φωτιὰ ἀπὸ τὸ στόμα των καὶ
κατατρώγει τοὺς ἐχθρούς των· ἔτσι πρέπει νὰ σκοτωθῇ ὅποιος θελήσῃ νὰ τοὺς
βλάψῃ.

6Αὐτοὶ ἔχουν ἐξουσίαν νὰ κλείσουν τὸν οὐρανὸν γιὰ νὰ μὴ πέσῃ βροχὴ κατὰ
τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας των. Ἔχουν ἐπίσης ἐξουσίαν νὰ μεταβάλουν τὰ
νερὰ εἰς αἷμα καὶ νὰ πατάξουν τὴν γῆν μὲ οἱανδήποτε πληγήν, ὅταν τὸ
θελήσουν.

7Ἀλλ᾽ ὅταν τελειώσουν τὴν μαρτυρίαν των, τὸ θηρίον ποὺ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὴν
ἄβυσσον θὰ κάνῃ πόλεμον ἐναντίον των καὶ θὰ τοὺς νικήσῃ καὶ θὰ τοὺς
σκοτώσῃ.

8Τὰ πτώματά των θὰ ἀφεθοῦν εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἡ
ὁποία ἀλληγορικῶς καλεῖται Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριός των
ἐσταυρώθηκε.

9Καὶ ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς λαούς, τὰς φυλάς, τὰς γλώσσας καὶ τὰ ἔθνη θὰ
βλέπουν τὰ πτώματά των ἐπὶ τρεῖς καὶ μισὴ ἡμέρες καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουν νὰ
ταφοῦν σὲ μνῆμα.

10Οἱ κάτοικοι τῆς γῆς θὰ χαροῦν διὰ τὸν θάνατόν τους καὶ θὰ εὐφρανθοῦν καὶ
θὰ στείλουν ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον δῶρα, διότι οἱ δύο αὐτοὶ προφῆται
ἐβασάνισαν τοὺς κατοίκους τῆς γῆς.

11Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς καὶ μισὴ ἡμέρας πνοὴ ζωῆς ἀπὸ τὸν Θεὸνἐμπῆκε μέσα
τους καὶ στάθηκαν εἰς τὰ πόδια τους, καὶ φόβος μεγάλος κατέλαβε ἐκείνους
ποὺ τοὺς ἔβλεπαν.

12Τότε ἄκουσα φωνὴν δυνατὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ποὺ τοὺς ἔλεγε, «Ἀνεβῆτε
ἐδῶ». Καὶ ἀνέβηκαν εἰς τὸν οὐρανόν, μέσα σὲ σύννεφο, καὶ οἱ ἐχθροί των τοὺς
εἶδαν.

13Κατ᾽ ἐκείνην τὴν ὥραν ἔγινε μεγάλος σεισμὸς καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως
ἔπεσε καὶ ἐφονεύθησαν ἀπὸ τὸν σεισμὸν ἑπτὰ χιλιάδες· οἱ λοιποὶ ἐφοβήθησαν
καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ.

[14]Τὸ δεύτερον ούαὶ ἐπέρασε· τὸ τρίτον ούαὶ ἔρχεται γρήγορα.

Ἡ ἑβδόμη σάλπιγγα

[15]Τότε ἐσάλπισε ὁ ἕβδομος ἄγγελος καὶ ἀκούσθησαν φωναὶ δυναταὶ εἰς τὸν οὐρανὸν αἱ ὁποῖαι ἔλεγαν, «Ἡ βασιλεία τοῦ κόσμου ἔγινε βασιλεία τοῦ Κυρίου μας καὶ τοῦ Χριστοῦ του καὶ θὰ βασιλεύσῃ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

[16]Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι, ποὺ ἦσαν ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καθήμενοι εἰς τοὺς θρόνους των, ἔπεσαν κάτω μὲ τὰ πρόσωπά των καὶ προσκύνησαν τὸν Θεὸν

[17]καὶ ἔλεγαν, «Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε Θεὲ Παντοκράτορ, σὺ ποὺ ὑπάρχεις καὶ ὑπῆρχες καὶ θὰ ἔλθῃς, διότι ἀνέλαβες τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην καὶ ἐβασίλευσες.

[18]Τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν ἀλλὰ ἦλθε ἡ ὀργή σου καὶ ὁ καιρὸς νὰ κριθοῦν οἱ νεκροὶ καὶ νὰ ἀνταμείψῃς τοὺς δούλους σου τοὺς προφήτας καὶ τοὺς ἁγίους καὶ ἐκείνους ποὺ φοβοῦνται τὸ ὄνομά σου, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ νὰ καταστρέψῃς ἐκείνους ποὺ καταστρέφουν τὴν γῆν».

[19]Τότε ἄνοιξε ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ, ποὺ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐφάνηκε ἡ κιβωτὸς τῆς διαθήκης τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ναόν του, καὶ ἔγιναν ἀστραπαί, φωναί, βρονταί, σεισμὸς καὶ χάλαζα μεγάλη.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 12

Ἡ ὅρασις τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ δράκου

[1]Ὕστερα ἐφάνηκε ἕνα μεγάλο σημεῖον εἰς τὸν οὐρανόν: Μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία γιὰ ἔνδυμα εἶχε τὸν ἥλιον, ἡ σελήνη ἦτο κάτω ἀπὸ τὰ πόδια της καὶ εἰς τὸ κεφάλι της ἦτο στεφάνι μὲ δώδεκα ἄστρα.

[2]Ἦτο ἔγκυος καὶ ἐφώναζε ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ τὴν ἀγωνίαν νὰ γεννήσῃ.

[3]Ἐφάνηκε τότε ἕνα ἄλλο σημεῖον εἰς τὸν οὐρανόν· ἰδού, ἕνας μεγάλος κόκκινος δράκος μὲ ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα· εἰς τὰ κεφάλια του ἦσαν ἑπτὰ στέμματα.

4 Καὶ ἡ ούρά του ἔσυρε τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων τοῦ ούρανοῦ καὶ τοὺς ἔρριξε είς τὴν γῆν. Ὕστερα ἐστάθηκε ὁ δράκος ἐμπρὸς είς τὴν γυναῖκα, ποὺ ἦτο ἑτοιμόγεννη, διὰ νὰ καταφάγῃ τὸ παιδί της, μόλις θὰ τὸ ἐγεννοῦσε.

5 Καὶ ἐγέννησε παιδὶ ἀρσενικό, ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος μέλλει νὰ ποιμάνῃ ὅλα τὰ ἔθνη μὲ σιδερένια ράβδον· ἀλλὰ τὸ παιδί της ἁρπάχτηκε πρὸς τὸν Θεὸν καὶ πρὸς τὸν θρόνον του.

6 Καὶ ἡ γυναῖκα ἔφυγε είς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἑτοιμασμένον δι᾽ αὐτὴν ἀπὸ τὸν Θεόν, διὰ νὰ τὴν τρέφουν ἐκεῖ χίλιες διακόσιες ἑξῆντα ἡμέρες.

7 Ὕστερα ἔγινε πόλεμος είς τὸν ούρανόν· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί του ἐπολεμοῦσαν κατὰ τοῦ δράκου. Ὁ δράκος καὶ οἱ ἄγγελοί του ἐπολέμησαν,

8 ἀλλὰ δὲν ἐνίκησαν, καὶ δὲν εὑρέθηκε πλέον δι᾽ αὐτοὺς τόπος είς τὸν ούρανόν.

9 Καὶ ἐρρίχθηκε κάτω ὁ μεγάλος δράκος, τὸ ἀρχαῖο φίδι, ποὺ ὀνομάζεται Διάβολος καὶ Σατανᾶς, ἐκεῖνος ποὺ πλανᾶ ὁλόκληρην τὴν οίκουμένην, ἐρρίχθηκε κάτω είς τὴν γῆν, καὶ μαζί του ἐρρίχθηκαν καὶ οἱ ἄγγελοί του.

10 Τότε ἄκουσα φωνὴν δυνατὴν είς τὸν ούρανὸν νὰ λέγῃ, «Ἦλθε τώρα ἡ σωτηρία, ἡ δύναμις, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ του, διότι ἐρρίχθηκε κάτω ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας ποὺ τοὺς κατηγοροῦσε ἐμπρὸς είς τὸν Θεόν μας ἡμέραν καὶ νύχτα.

11 Καὶ αὐτοὶ τὸν ἐνίκησαν χάρις είς τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου καὶ χάρις είς τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας των, καὶ ἀδιαφόρησαν διὰ τὴν ζωήν των μέχρι θανάτου.

12 Χαρῆτε γι᾽ αὐτό, ὦ ούρανοὶ καὶ ὅσοι κατοικεῖτε είς αὐτούς. Ἀλλοίμονον είς τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, διότι ὁ διάβολος κατέβηκε σ᾽ ἐσᾶς μὲ μεγάλον θυμόν, ἐπειδὴ ξέρει ὅτι λίγος εἶναι ὁ καιρός του».

13 Ὅταν εἶδε ὁ δράκος ὅτι ἐρρίχθηκε είς τὴν γῆν, κατεδίωξε τὴν γυναῖκα ποὺ ἐγέννησε τὸ ἀρσενικὸ παιδί.

14 Ἀλλ᾽ ἐδόθηκαν είς τὴν γυναῖκα δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, διὰ νὰ πετάξῃ είς τὸν τόπον της είς τὴν ἔρημον, ὅπου θὰ τρέφεται ἕνα καιρόν, δύο καιροὺς καὶ μισὸν καιρόν, μακρυὰ ἀπὸ τὸ φίδι.

[15]Τότε τὸ φίδι ἔχυσε ἀπὸ τὸ στόμα του νερὸ σὰν ποτάμι, πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα, διὰ νὰ τὴν παρασύρῃ.

[16]Ἀλλ᾽ ἡ γῆ ἐβοήθησε τὴν γυναῖκα καὶ ἄνοιξε ἡ γῆ τὸ στόμα της καὶ κατάπιε τὸ ποτάμι ποὺ ἔχυσε ὁ δράκος ἀπὸ τὸ στόμα του.

[17]Καὶ ὠργίσθηκε ὁ δράκος ἐναντίον τῆς γυναίκας καὶ ἔφυγε διὰ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον τῶν λοιπῶν παιδιῶν της, ἐκείνων ποὺ τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ δίνουν μαρτυρίαν διὰ τὸν Ἰησοῦν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 13

Ἡ ὅρασις τῶν θηρίων

[1]Καὶ στάθηκα είς τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης. Καὶ εἶδα νὰ ἀνεβαίνῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν θηρίον μὲ δέκα κέρατα καὶ ἑπτὰ κεφάλια. Ἐπάνω είς τὰ κέρατά του ἦσαν δέκα στέμματα καὶ είς τὰ κεφάλια του ὀνόματα βλάσφημα.

[2]Τὸ θηρίον ποὺ εἶδα, ἦτο ὅμοιον πρὸς πάρδαλιν καὶ τὰ πόδια του ἦσαν σὰν τῆς ἀρκούδας καὶ τὸ στόμα του ἦτο σὰν στόμα λιονταριοῦ, καὶ ὁ δράκος τοῦ ἔδωσε τὴν δύναμίν του καὶ τὸν θρόνον του καὶ μεγάλην ἐξουσίαν.

[3]Ἕνα ἀπὸ τὰ κεφάλια του φαινότανε νὰ ἔχῃ θανάσιμη πληγή, ἀλλ᾽ ἡ θανάσιμη πληγή του θεραπεύθηκε καὶ ὁλόκληρη ἡ γῆ ἀκολουθοῦσε τὸ θηρίον μὲ θαυμασμόν.

[4]Οἱ ἄνθρωποι προσκύνησαν τὸν δράκον διότι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν είς τὸ θηρίον, καὶ προσκύνησαν τὸ θηρίον καὶ ἔλεγαν, «Ποιός εἶναι ὅμοιος πρὸς τὸ θηρίον; Ποιός μπορεῖ νὰ πολεμήσῃ ἐναντίον του; ».

[5]Καὶ τοῦ ἐδόθηκε στόμα ποὺ λαλοῦσε ὑπερήφανα καὶ βλάσφημα πράγματα καὶ τοῦ ἐδόθηκε ἐξουσία νὰ κάνῃ πόλεμον σαράντα δύο μῆνες.

[6]Καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα του διὰ βλασφημίαν κατὰ τοῦ Θεοῦ, νὰ βλασφημήσῃ τὸ ὄνομά του καὶ τὴν σκηνήν του καὶ ἐκείνους ποὺ κατοικοῦν είς τὸν οὐρανόν.

[7]Τοῦ ἐπετράπη ἐπίσης νὰ κάνῃ πόλεμον κατὰ τῶν ἁγίων καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ καὶ τοῦ ἐδόθηκε ἐξουσία ἐπάνω είς κάθε φυλὴν καὶ λαόν, γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

[8]Καὶ θὰ τὸ προσκυνήσουν ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, τῶν ὁποίων τὸ ὄνομα δὲν ἔχει γραφῆ, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ Ἀρνίου ποὺ εἶχε σφαγῆ.

[9]Ὅποιος ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσῃ.

[10]Ὅποιος φέρει ἄλλους εἰς αἰχμαλωσίαν, εἰς αἰχμαλωσίαν θὰ μεταβῇ· ὅποιος σκοτώνει μὲ μαχαίρι, θὰ σκοτωθῇ μὲ μαχαίρι. Ἐδῶ θὰ φανῇ ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

[11]Ὕστερα εἶδα ἄλλο θηρίον νὰ ἀνεβαίνῃ ἀπὸ τὴν γῆν· εἶχε δύο κέρατα σὰν τοῦ ἀρνιοῦ, ἀλλὰ μιλοῦσε σὰν δράκος.

[12]Καὶ ἐκτελεῖ ὅλην τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου ἐνώπιόν του, καὶ κάνει τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοίκους της νὰ προσκυνήσουν τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, τοῦ ὁποίου ἡ θανάσιμη πληγὴ εἶχε θεραπευθῆ.

[13]Καὶ κάνει σημεῖα μεγάλα, ὥστε καὶ φωτιὰ ἀκόμη νὰ κατεβάζῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

[14]Καὶ παραπλανᾶ τοὺς κατοίκους τῆς γῆς μὲ τὰ σημεῖα ποὺ τοῦ ἐπετράπη νὰ κάνῃ ἐμπρὸς εἰς τὸ θηρίον, καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς νὰ κάνουν εἰκόνα εἰς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον εἶχε τὴν πληγὴν ἀπὸ μαχαίρι καὶ ὅμως ἔζησε.

[15]Καὶ τοῦ ἐπετράπη νὰ δώσῃ πνοὴν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, ὥστε καὶ νὰ μιλήσῃ ἡ εἰκόνα τοῦ θηρίου καὶ νὰ ἐνεργήσῃ, ὥστε ὅσοι δὲν θὰ προσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου νὰ σκοτωθοῦν.

[16]Καὶ ὑπεχρέωσε ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, πλουσίους καὶ πτωχούς, ἐλευθέρους καὶ δούλους, νὰ ἔχουν ἕνα σημάδι χαραγμένο εἰς τὸ δεξί τους χέρι ἢ εἰς τὸ μέτωπόν τους,

[17]ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ παρὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔχει τὸ χαραγμένο σημάδι, δηλαδὴ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του.

[18]Ἐδῶ εἶναι ἀναγκαία ἡ σοφία. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει νόησιν ἂς λογαριάσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· εἶναι ἀριθμὸς ἀνθρώπου καὶ ὁ ἀριθμός του εἶναι χξς´(666).

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 14

Ἡ ὅρασις τοῦ Ἀρνίου καὶ τῶν λυτρωμένων

1Ὕστερα ἐκύτταξα καὶ ἰδού, τὸ Ἀρνίον στεκότανε ἐπάνω είς τὸ ὄρος Σιὼν καὶ μαζί του ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ποὺ εἶχαν τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Πατέρα του γραμμένον είς τὰ μέτωπά τους.

2Καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν ούρανὸν σὰν βοὴν ἀπὸ πολλὰ νερὰ καὶ σὰν βοὴν μεγάλης βροντῆς· ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦτο σὰν φωνὴ κιθαρωδῶν ποὺ ἔπαιζαν μὲ τὶς κιθάρες τους.

3Καὶ τραγουδοῦσαν ἕνα καινούργιο ᾆσμα ἐμπρὸς είς τὸν θρόνον καὶ ἐμπρὸς είς τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὸ ᾆσμα παρὰ αἱ ἑκατὸν σαράντα τέσσερις χιλιάδες, ποὺ εἶχαν ἀγορασθῆ ἐκ τῆς γῆς. Αύτοὶ εἶναι ποὺ δὲν ἐμολύνθησαν μὲ γυναῖκες, εἶναι δηλαδὴ παρθένοι.

4Αὐτοὶ εἶναι ποὺ ἀκολουθοῦν τὸ Ἀρνίον ὅπου πηγαίνει. Ἐξαγοράσθησαν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα σὰν πρωτογεννήματα διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὸ Ἀρνίον,

5καὶ δὲν εὑρέθηκε ψεῦδος είς τὸ στόμα τους, διότι εἶναι ἄμεμπτοι.

Ἡ ὅρασις τῶν τριῶν ἀγγέλων

6Ὕστερα εἶδα ἄλλον ἄγγελον νὰ πετᾷ είς τὸ μέσον τοῦ ούρανοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἕνα αἰώνιον χαρμόσυνον ἄγγελμα νὰ κηρύξῃ είς τοὺς κατοίκους τῆς γῆς, είς κάθε ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν,

7καὶ ἔλεγε μὲ φωνὴν δυνατήν, «Φοβηθῆτε τὸν Θεὸν καὶ δοξάστε τον, διότι ἦλθε ἡ ὥρα νὰ κάνῃ κρίσιν· προσκυνῆστε ἐκεῖνον ποὺ ἐδημιούργησε τὸν ούρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰς πηγὰς τῶν νερῶν».

8Καὶ ἄλλος ἄγγελος, δεύτερος, ἀκολούθησε καὶ ἔλεγε, «Ἔπεσε, ἔπεσε ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ ὁποία ἔκανε ὅλα τὰ ἔθνη νὰ πιοῦν ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ πάθους τῆς πορνείας της».

9Καὶ ἄλλος ἄγγελος, τρίτος, τοὺς ἀκολούθησε καὶ ἔλεγε μὲ φωνὴν δυνατήν, «Ὅποιος προσκυνεῖ τὸ θηρίον καὶ τὴν είκόνα του καὶ ἔχει τὸ σημάδι χαραγμένο είς τὸ μέτωπόν του ἢ είς τὸ χέρι του,

10θὰ πιῇ καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ πού, ἀνόθετο, περιέχεται εἰς τὸ ποτήρι τῆς ὀργῆς του, καὶ θὰ βασανισθῇ μὲ φωτιὰ καὶ θειάφι ἐμπρὸς εἰς τοὺς ἁγίους ἀγγέλους καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ Ἀρνίον.

11Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ των θὰ ἀνεβαίνῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων καὶ δὲν θὰ ἔχουν ἀνάπαυσιν ἡμέραν καὶ νύχτα ὅσοι προσκυνοῦν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ ὅποιος ἔχει τὸ χαραγμένο σημάδι τοῦ ὀνόματός του».

12Ἐδῶ θὰ φανῇ ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων οἱ ὁποῖοι τηροῦν τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν πίστιν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

13Καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν νὰ λέγῃ, «Γράψε: Μακάριοι εἶναι εἰς τὸ ἑξῆς οἱ νεκροὶ ποὺ πεθαίνουν ἐν Κυρίῳ. Ναί», λέγει τὸ Πνεῦμα, «διὰ νὰ ἀναπαυθοῦν ἀπὸ τοὺς κόπους των, διότι τὰ ἔργα των τοὺς ἀκολουθοῦν».

Ὁ θερισμὸς καὶ ὁ τρυγητὸς τοῦ κόσμου

14Τότε, καθὼς ἐκύτταζα, ἰδού, ἕνα σύννεφο λευκὸ καὶ εἰς τὸ σύννεφο καθότανε κάποιος ὅμοιος μὲ υἱὸν ἀνθρώπου, ποὺ εἶχε εἰς τὸ κεφάλι του στεφάνι χρυσὸ καὶ εἰς τὸ χέρι του δρεπάνι κοφτερό.

15Καὶ ἐβγῆκε ἄλλος ἄγγελος ἀπὸ τὸν ναὸν καὶ ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνὴν εἰς ἐκεῖνον ποὺ καθότανε ἐπάνω εἰς τὸ σύννεφο, «Στεῖλε τὸ δρεπάνι σου καὶ θέρισε, διότι ἦλθε ἡ ὥρα νὰ θερίσῃς· ἡ συγκομιδὴ τῆς γῆς ἔχει ὡριμάσει».

16Καὶ ἐκεῖνος ποὺ καθότανε εἰς τὸ σύννεφο ἔρριξε τὸ δρεπάνι του εἰς τὴν γῆν καὶ ἐθερίσθηκε ἡ γῆ.

17Ὕστερα ἐβγῆκε ἄλλος ἄγγελος ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ οὐρανοῦ καὶ εἶχε καὶ αὐτὸς δρεπάνι κοφτερό.

18Ἐβγῆκε καὶ ἄλλος ἄγγελος ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον ὁ ὁποῖος εἶχε ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς φωτιᾶς, καὶ ἐφώναξε μὲ φωνὴν δυνατὴν εἰς ἐκεῖνον ποὺ εἶχε τὸ δρεπάνι τὸ κοφτερὸ καὶ τοῦ εἶπε, «Στεῖλε τὸ δρεπάνι σου τὸ κοφτερὸ καὶ τρύγησε τὰ σταφύλια τοῦ ἀμπελιοῦ τῆς γῆς, διότι ὡρίμασαν τὰ σταφύλια της».

19Καὶ ἔρριξε ὁ ἄγγελος τὸ δρεπάνι του εἰς τὴν γῆν καὶ ἐτρύγησε τὰ σταφύλια της καὶ τὰ ἔβαλε εἰς τὸ μεγάλο πατητῆρι τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ.

20Καὶ ἐπατήθηκε τὸ πατητῆρι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἔρρευσε αἷμα ἀπὸ τὸ πατητῆρι είς ὕψος ἕως τὰ χαλινάρια τῶν ἵππων καὶ είς ἔκτασιν χιλίων ἑξακοσίων σταδίων.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 15

Ἡ ὅρασις τῶν ἑπτὰ φιαλῶν καὶ τῶν ἑπτὰ πληγῶν

1Ὕστερα εἶδα ἄλλο σημεῖον είς τὸν ούρανόν, μεγάλο καὶ θαυμαστό: ἑπτὰ ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὰς ἑπτὰ πληγὰς τὰς τελευταίας, διότι μὲ αὐτὰς συμπληρώνεται ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2Καὶ εἶδα σὰν μιὰ θάλασσα γυάλινη ἀνακατεμμένη μὲ φωτιά, καὶ ἐκείνους ποὺ ἐνίκησαν τὸ θηρίον καὶ τὴν είκόνα του καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του, νὰ στέκωνται είς τὴν γυάλινη θάλασσα μὲ κιθάρες τοῦ Θεοῦ.

3Καὶ ἔψαλλαν τὸ ᾆσμα τοῦ Μωϋσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ᾆσμα τοῦ Ἀρνίου καὶ ἔλεγαν, «Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε Θεὲ Παντοκράτορ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, βασιλεῦ τῶν ἐθνῶν.

4Ποιός δὲν θὰ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ δὲν θὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; Διότι σὺ μόνος εἶσαι ὅσιος. Ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ἔλθουν νὰ προσκυνήσουν ἐνώπιόν σου, διότι φανερώθηκαν αἱ δίκαιαι πράξεις σου».

5Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ἐκύτταξα καὶ ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου είς τὸν ούρανόν, ἄνοιξε,

6καὶ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν ναὸν οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ποὺ εἶχαν τὰς ἑπτὰ πληγάς, ντυμένοι μὲ καθαρὸ λινὸ ποὺ ἔλαμπε, καὶ εἶχαν τὰ στήθη τους ζωσμένα μὲ ζῶνες χρυσές.

7Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα ἔδωκε είς τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ἑπτὰ φιάλες χρυσὲς γεμᾶτες ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ Θεοῦ ποὺ ζῇ είς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8Καὶ ἐγέμισε ὁ ναὸς μὲ καπνὸν ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δύναμίν του, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ μπῇ κανεὶς είς τὸν ναὸν πρὶν συμπληρωθοῦν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 16

1Ὕστερα ἄκουσα δυνατὴν φωνὴν ἀπὸ τὸν ναὸν νὰ λέγῃ είς τοὺς ἑπτὰ
ἀγγέλους, «Πηγαίνετε καὶ χύσατε τὶς ἑπτὰ φιάλες τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ είς
τὴν γῆν».

2Καὶ ἔφυγε ὁ πρῶτος ἄγγελος καὶ ἔχυσε τὴν φιάλην του είς τὴν γῆν· τότε ἦλθε
μία ἄσχημη καὶ κακοήθης πληγὴ είς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ εἶχαν τὸ σημάδι τοῦ
θηρίου καὶ προσκυνοῦσαν τὴν είκόνα του.

3Ὁ δεύτερος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του είς τὴν θάλασσαν καὶ ἔγινε σὰν
αἷμα νεκροῦ ἀνθρώπου, καὶ κάθε ζωντανὸ ὂν είς τὴν θάλασσαν ἐπέθανε.

4Ὁ τρίτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του είς τοὺς ποταμοὺς καὶ είς τὰς πηγὰς
τῶν νερῶν καὶ ἔγιναν αἷμα.

5Καὶ ἄκουσα τὸν ἄγγελον τῶν νερῶν νὰ λέγῃ, «Δίκαιος εἶσαι είς τὰς κρίσεις
σου, σὺ ὁ Ὅσιος ποὺ ὑπάρχεις καὶ ὑπῆρχες,

6διότι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἔχυσαν, καὶ αἷμα τοὺς ἔδωκες νὰ πιοῦν· τοὺς
ἀξίζει».

7Καὶ ἄκουσα τὸ θυσιαστήριον νὰ λέγῃ, «Ναί, Κύριε Θεὲ Παντοκράτορ,
ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι εἶναι αἱ κρίσεις σου».

8Ὁ τέταρτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του είς τὸν ἥλιον καὶ τοῦ ἐπετράπη
νὰ κάψῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ζέστη.

9Καὶ ἐκάησαν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν μεγάλη ζέστη καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα
τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶχε ἐξουσίαν είς τὰς πληγὰς αὐτάς, καὶ δὲν μετενόησαν νὰ τὸν
δοξάσουν.

10Ὁ πέμπτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του είς τὸν θρόνον τοῦ θηρίου καὶ
ἐσκοτείνιασε τὸ βασίλειόν του· οἱ ἄνθρωποι ἐδάγκωναν τὶς γλῶσσές τους ἀπὸ
τὸν πόνον,

11καὶ ἐβλασφήμησαν τὸν Θεὸν τοῦ ούρανοῦ διὰ τοὺς πόνους των καὶ τὰ ἕλκη
των ἀλλὰ δὲν μετενόησαν διὰ τὰς πράξεις των.

12Ὁ ἕκτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του εἰς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον, τὸν
Εὐφράτην· καὶ ἐξεράθηκαν τὰ νερά του, διὰ νὰ ἑτοιμασθῇ ὁ δρόμος διὰ τοὺς
βασιλεῖς ἀπὸ τὴν Ἀνατολήν.

13Ὕστερα εἶδα νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ δράκου, ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ
θηρίου καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ψευδοπροφήτου τρία ἀκάθαρτα πνεύματα ποὺ
ἦσαν σὰν βάτραχοι.

14Αὐτὰ εἶναι πνεύματα δαιμονικὰ ποὺ κάνουν σημεῖα, καὶ ἐπῆγαν εἰς τοὺς
βασιλεῖς ὅλης τῆς οἰκουμένης διὰ νὰ τοὺς συγκεντρώσουν εἰς τὸν πόλεμον τῆς
Ἡμέρας ἐκείνης τῆς μεγάλης τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

15(Ἰδού, ἔρχομαι σὰν κλέφτης· μακάριος ἐκεῖνος ποὺ ἀγρυπνεῖ καὶ ἔχει τὰ
ἐνδύματά του, διὰ νὰ μὴ περπατῇ γυμνὸς καὶ βλέπουν τὴν ἀσχημίαν του).

16Καὶ τοὺς συγκέντρωσαν εἰς τὸν τόπον, ὁ ὁποῖος καλεῖται ἑβραϊστὶ
Ἁρμαγεδών.

17Ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του εἰς τὸν ἀέρα καὶ ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ
οὐρανοῦ ἐβγῆκε φωνὴ δυνατὴ ἀπὸ τὸν θρόνον, ἡ ὁποία εἶπε, «Ἐτελείωσε».

18Καὶ ἔγιναν ἀστραπαί, φωναί, βρονταὶ καὶ μεγάλος σεισμός, τέτοιος ποὺ δὲν
ἔχει γίνει ποτὲ ἀφ᾽ ὅτου οἱ ἄνθρωποι ὑπῆρξαν εἰς τὴν γῆν, τόσον μεγάλος ἦτο ὁ
σεισμὸς ἐκεῖνος.

19Καὶ ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἐχωρίστηκε σὲ τρία μέρη καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν
ἔπεσαν. Καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Θεὸς τὴν Βαβυλῶνα τὴν μεγάλην νὰ τῆς δώσῃ νὰ
πιῇ τὸ ποτῆρι μὲ τὸ κρασὶ τῆς μεγάλης ὀργῆς του.

20Τὰ νησιὰ ἐχάθηκαν καὶ τὰ βουνὰ ἐξαφανίστηκαν.

21Καὶ χάλαζα μεγάλη βάρους ἑνὸς περίπου ταλάντου ἔπεφτε ἀπὸ τὸν
οὐρανὸν ἐπάνω εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν
ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς τῆς χαλάζης, διότι ἦτο πάρα πολὺ μεγάλη ἡ πληγὴ αὐτή.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 17

Ἡ ὅρασις τῆς Πόρνης καὶ τοῦ Θηρίου

[1]Τότε ἦλθε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ποὺ εἶχαν τὶς ἑπτὰ φιάλες καὶ μοῦ εἶπε, «Ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὴν καταδίκην τῆς πόρνης τῆς μεγάλης ποὺ κάθεται ἐπάνω σὲ πολλὰ νερά,

[2]μὲ τὴν ὁποίαν ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ ἐμέθυσαν οἱ κάτοικοι τῆς γῆς ἀπὸ τὸ κρασὶ τῆς πορνείας της».

[3]Καὶ μὲ ἔφερε ἐν ἐκστάσει εἰς ἔρημον. Καὶ εἶδα γυναῖκα νὰ κάθεται ἐπάνω σὲ θηρίον κόκκινο, τὸ ὁποῖον ἦτο γεμᾶτο ἀπὸ βλάσφημα ὀνόματα καὶ εἶχε ἑπτὰ κεφάλια καὶ δέκα κέρατα.

[4]Ἡ γυναῖκα εἶχε ἔνδυμα πορφυρὸν καὶ κόκκινο καὶ ἦτο στολισμένη μὲ χρυσάφι καὶ πολυτίμους λίθους καὶ μαργαριτάρια. Εἰς τὸ χέρι της εἶχε ἕνα ποτῆρι χρυσό, γεμᾶτο ἀπὸ βδελύγματα καὶ ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας τῆς πορνείας τῆς γῆς,

[5]καὶ εἰς τὸ μέτωπόν της ἦτο γραμμένον ἕνα ὄνομα, ἕνα μυστήριον: «Ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μητέρα τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς».

[6]Καὶ εἶδα τὴν γυναῖκα νὰ μεθάῃ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα ἐκείνων ποὺ εἶχαν δώσει μαρτυρίαν διὰ τὸν Ἰησοῦν. Ὅταν τὴν εἶδα, ἔμεινα κατάπληκτος.

[7]Ἀλλ᾽ ὁ ἄγγελος μοῦ εἶπε, «Γιατί ἐκπλήττεσαι; Ἐγὼ θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ μυστήριον τῆς γυναίκας καὶ τοῦ θηρίου ποὺ τὴν βαστάζει καὶ ποὺ ἔχει τὰ ἑπτὰ κεφάλια καὶ τὰ δέκα κέρατα.

[8]Τὸ θηρίον ποὺ εἶδες ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει τώρα, ἀλλὰ μέλλει νὰ ἀνεβῇ ἀπὸ τὴν ἄβυσσον καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς γῆς, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν ἔχουν γραφῆ εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, θὰ ἐκπλαγοῦν, ὅταν θὰ βλέπουν τὸ θηρίον, διότι ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει τώρα, ἀλλὰ θὰ ὑπάρξῃ.

[9]Ἐδῶ χρειάζεται ὁ νοῦς ποὺ ἔχει σοφίαν. Τὰ ἑπτὰ κεφάλια εἶναι ἑπτὰ λόφοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων κάθεται ἡ γυναῖκα.

10Παριστάνουν ἐπίσης ἑπτὰ βασιλεῖς· οἱ πέντε ἔπεσαν, ὁ ἕνας ὑπάρχει, ὁ ἄλλος ἀκόμη δὲν ἦλθε καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον χρόνον πρόκειται νὰ μείνῃ.

11Ὡς πρὸς τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ὑπῆρχε καὶ δὲν ὑπάρχει τώρα, αὐτὸς εἶναι ὄγδοος καὶ ὅμως εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ καὶ πηγαίνει εἰς τὴν ἀπώλειαν.

12Τὰ δέκα κέρατα ποὺ εἶδες εἶναι δέκα βασιλεῖς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπῆραν ἀκόμη βασιλείαν, ἀλλὰ θὰ πάρουν ἐξουσίαν σὰν βασιλεῖς διὰ μίαν ὥραν μαζὶ μὲ τὸ θηρίον.

13Αὐτοὶ ἔχουν μίαν γνώμην καὶ θὰ δώσουν τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν των είς τὸ θηρίον.

14Θὰ πολεμήσουν μὲ τὸ Ἀρνίον, ἀλλὰ τὸ Ἀρνίον θὰ τοὺς νικήσῃ, διότι εἶναι ὁ Κύριος τῶν κυρίων καὶ ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι μαζί του εἶναι καλεσμένοι καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

15Καὶ συνέχισε, «Τὰ νερὰ ποὺ εἶδες, ὅπου κάθεται ἡ πόρνη, εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι, ἔθνη καὶ γλῶσσαι.

16Καὶ τὰ δέκα κέρατα ποὺ εἶδες, αὐτοὶ καὶ τὸ θηρίον θὰ μισήσουν τὴν πόρνην· θὰ τὴν ἐρημώσουν καὶ θὰ τὴν γυμνώσουν· θὰ φάγουν τὶς σάρκες της καὶ θὰ τὴν κάψουν μὲ φωτιά.

17Διότι ὁ Θεὸς ἔβαλε είς τὶς καρδιές τους τὴν ἰδέαν νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιόν του καὶ νὰ ἐνεργήσουν μὲ μίαν γνώμην καὶ νὰ δώσουν τὴν βασιλείαν τους είς τὸ θηρίον μέχρις ὅτου πραγματοποιηθοῦν οἱ λόγοι τοῦ Θεοῦ.

18Καὶ ἡ γυναῖκα ποὺ εἶδες εἶναι ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ ὁποία βασιλεύει ἐπάνω είς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς».

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 18

Ἡ πτῶσις τῆς μεγάλης πόλεως

1Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, εἶδα ἄλλον ἄγγελον νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν ούρανόν, μὲ μεγάλην ἐξουσίαν καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθηκε ἀπὸ τὴν λαμπρότητά του,

2καὶ ἐφώναξε μὲ δυνατὴν φωνὴν καὶ εἶπε, «Ἔπεσε, ἔπεσε ἡ Βαβυλὼν ἡ
μεγάλη καὶ ἔγινε κατοικία δαιμονίων, καταφύγιον διὰ κάθε πνεῦμα
ἀκάθαρτον, καταφύγιον διὰ κάθε ἀκάθαρτον καὶ μισητὸν ὄρνεον,

3διότι ὅλα τὰ ἔθνη ἔχουν πιῆ ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ πάθους τῆς πορνείας της καὶ οἱ
βασιλεῖς τῆς γῆς ἐπόρνευσαν μὲ αὐτὴν καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐπλούτισαν ἀπὸ
τὸν πλοῦτον τῆς χλιδῆς της».

4Ὕστερα ἄκουσα ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τὸν ούρανὸν νὰ λέγῃ, «Βγὲς ἔξω ἀπ᾽
αὐτήν, λαέ μου, διὰ νὰ μὴ γίνετε μέτοχοι τῶν ἁμαρτιῶν της καὶ συμμερισθῆτε
τὰς πληγάς της·

5διότι αἱ ἁμαρτίαι της ἔφθασαν ἕως τὸν ούρανὸν καὶ ἐθυμήθηκε ὁ Θεὸς τὰ
ἐγκλήματά της.

6Νὰ τῆς ἀνταποδώσετε ὅπως καὶ αὐτὴ ἀνταπέδωκε, νὰ τῆς πληρώσετε διπλᾶ
σύμφωνα πρὸς τὰ ἔργα της· είς τὸ ποτῆρι, ποὺ ἔκανε τὸ δικό της μῖγμα, δῶστε
της διπλῆν ποσότητα μίγματος.

7Ὅσον ἐδόξασε τὸν ἑαυτόν της καὶ παραδόθηκε είς ἀκολασίαν, τόσον
βασανίστε την καὶ κάμετέ την νὰ πενθήσῃ, ἐπειδὴ μέσα της λέγει, «Κάθομαι
σὰν βασίλισσα, δὲν εἶμαι χήρα καὶ δὲν θὰ ἰδῶ πένθος».

8Γι᾽ αὐτὸ θὰ ἔλθουν σὲ μιὰ ἡμέρα αἱ πληγαί της, θάνατος, πένθος καὶ πεῖνα,
καὶ θὰ καῇ μὲ φωτιά, διότι εἶναι ἰσχυρὸς ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ποὺ τὴν ἔκρινε.

9Θὰ τὴν κλάψουν καὶ θὰ τὴν θρηνήσουν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, ποὺ ἐπόρνευσαν
μαζί της καὶ διέπραξαν ἀκολασίες, ὅταν θὰ ἰδοῦν τὸν καπνὸν τῆς φωτιᾶς της·

10θὰ στέκωνται μακρυὰ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ της καὶ θὰ λέγουν,
«Ούαί, ούαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη Βαβυλών, ἡ πόλις ἡ δυνατή, σὲ μιὰ ὥρα ἦλθε
ἡ καταδίκη σου».

11Οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐπίσης θὰ κλάψουν καὶ θὰ πενθήσουν γι᾽ αὐτήν, διότι τὸ
φορτίον τους κανεὶς δὲν θὰ τὸ ἀγοράζῃ πλέον,

12φορτίον ἀπὸ χρυσάφι καὶ ἀσῆμι, πολυτίμους λίθους καὶ μαργαριτάρια, λινὰ
καὶ πορφύραν, μεταξωτὰ καὶ κόκκινα· κάθε ξύλον μυρωδᾶτο καὶ ἀντικείμενον

ἐλεφάντινον, καὶ κάθε πρᾶγμα ἀπὸ πολύτιμον ξύλον, χαλκόν, σίδηρον ἢ μάρμαρον·

13κινάμωμον καὶ ἄμωμον, θυμιάματα, μύρον καὶ λιβάνι· κρασί, λάδι, σιμιγδάλι καὶ σιτάρι, ζῶα καὶ πρόβατα, ἄλογα, ἁμάξια, δούλους καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

14«Τὰ φροῦτα ποὺ ἐπιθυμοῦσε ἡ ψυχή σου ἐχάθηκαν ἀπὸ σὲ καὶ ὅλα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἔφυγαν ἀπὸ σὲ καὶ δὲν θὰ τὰ βρῇς πλέον».

15Οἱ ἐμπορευόμενοι εἰς ὅλα αὐτὰ τὰ εἴδη, ποὺ ἐπλούτισαν ἀπὸ αὐτήν, θὰ σταθοῦν μακρυὰ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ της, θὰ κλαίουν καὶ θὰ πενθοῦν

16καὶ θὰ λέγουν, «Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ποὺ φοροῦσε ἐκλεκτὸν λινὸν καὶ πορφυρὸν καὶ κόκκινον ἔνδυμα, καὶ ἦτο στολισμένη μὲ χρυσάφι καὶ πολυτίμους λίθους καὶ μαργαριτάρια,

17σὲ μιὰ ὥρα ἐρημώθηκε ὅλος αὐτὸς ὁ πλοῦτος». Ὅλοι οἱ κυβερνῆται πλοίων καὶ θαλασσοπόροι, οἱ ναῦται καὶ ὅσοι ἐμπορεύονται διὰ θαλάσσης ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρυὰ

18καὶ ἐφώναζαν, ὅταν ἔβλεπαν τὸν καπνὸν τῆς φωτιᾶς της, καὶ ἔλεγαν, «Ὑπῆρξε ποτὲ πόλις σὰν τὴν πόλιν τὴν μεγάλην; ».

19Καὶ ἔρριχναν χῶμα εἰς τὰ κεφάλια τους καὶ ἐφώναζαν κλαίοντες καὶ πενθοῦντες, καὶ ἔλεγαν, «Ἀλλοίμονον, ἀλλοίμονον, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι ὅσοι εἶχαν πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν ἐπλούτισαν ἀπὸ τὸν πλοῦτόν της. Σὲ μιὰ ὥρα ἐρημώθηκε».

20Χαρῆτε, οὐρανὲ καὶ σεῖς οἱ ἅγιοι καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, διότι ὁ Θεὸς σᾶς ἐδικαίωσε διὰ τῆς ἐναντίον της κρίσεως.

21Καὶ ἕνας ἄγγελος δυνατὸς ἐσήκωσε μιὰ πέτρα, σὰν μιὰ μεγάλη μυλόπετρα καὶ τὴν ἔρριξε εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἶπε, «Ἔτσι μὲ ὁρμὴν θὰ καταπέσῃ ἡ Βαβυλών, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, καὶ δὲν θὰ βρεθῇ πλέον.

22Καὶ φωνὴ κιθαρῳδῶν καὶ μουσικῶν, αὐλητῶν καὶ σαλπιγγτῶν δὲν θ᾽ ἀκουσθῇ πλέον σ᾽ ἐσέ· καὶ τεχνίτης οἱουδήποτε εἴδους τέχνης δὲν θὰ βρεθῇ πλέον σ᾽ ἐσὲ καὶ θόρυβος μύλου δὲν θ᾽ ἀκουσθῇ πλέον σ᾽ ἐσέ·

23φῶς ἀπὸ λυχνάρι δὲν θὰ φέξῃ πλέον σ᾽ ἐσέ· φωνὴ γαμβροῦ καὶ νύμφης δὲν θ᾽ ἀκουσθῇ πλέον σ᾽ ἐσέ. Οἱ ἔμποροί σου ἦσαν οἱ μεγιστᾶνες τῆς γῆς καὶ μὲ τὴν μαγείαν σου ἐπλανήθησαν ὅλα τὰ ἔθνη».

24Τὸ αἷμα προφητῶν καὶ ἁγίων εὑρέθηκε σ᾽ αὐτὴν καὶ ὅλων ποὺ ἔχουν σφαγῆ εἰς τὴν γῆν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 19

Νίκη εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ὁ γάμος τοῦ Ἀρνίου

1Ὕστερα ἀπὸ αὐτά, ἄκουσα σὰν φωνὴν δυνατὴν ἀπὸ λαὸν πολὺν εἰς τὸν οὐρανόν, οἱ ὁποῖοι ἔλεγαν, «Ἀλληλούϊα! Ἡ σωτηρία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις εἶναι τοῦ Θεοῦ μας,

2διότι αἱ κρίσεις του εἶναι ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι. Κατεδίκασε τὴν πόρνην τὴν μεγάλην ἡ ὁποία μὲ τὴν πορνείαν της διέφθειρε τὴν γῆν, καὶ ἐκδικήθηκε τὸ αἷμα τῶν δούλων του ἐναντίον της».

3Καὶ διὰ δευτέραν φορὰν εἶπαν, «Ἀλληλούϊα! Ὁ καπνός της ἀνεβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων».

4Καὶ ἔπεσαν οἱ εἴκοσι τέσσερις πρεσβύτεροι καὶ τὰ τέσσερα ζωντανὰ ὄντα καὶ προσκύνησαν τὸν Θεὸν ποὺ ἐκαθότανε εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἔλεγαν, «Ἀμήν, ἀλληλούϊα».

5Καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον ἐβγῆκε φωνὴ ποὺ ἔλεγε, «Αἰνεῖτε τὸν Θεόν μας ὅλοι οἱ δοῦλοί του καὶ ἐκεῖνοι ποὺ τὸν φοβοῦνται, μικροὶ καὶ μεγάλοι».

6Καὶ ἄκουσα σὰν φωνὴν ἀπὸ λαὸν πολὺν καὶ σὰν βοὴν ἀπὸ πολλὰ νερὰ καὶ σὰν βοὴν ἀπὸ δυνατὲς βροντὲς ποὺ ἔλεγαν, «Ἀλληλούϊα, διότι ἐβασίλευσεν ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ Παντοκράτωρ.

7Ἂς χαίρωμεν καὶ ἂς ἀγαλλώμεθα καὶ ἂς τὸν δοξάζωμεν, διότι ἦλθε ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου καὶ ἡ γυναῖκά του ἔχει ἑτοιμασθῆ·

[8]τῆς ἐδόθηκε ἐκλεκτὸν λινὸν ἔνδυμα λαμπρόν, καθαρόν». Τὸ λινὸν δηλοῖ τὰς δικαίας πράξεις τῶν ἁγίων.

[9]Τότε ὁ ἄγγελος μοῦ εἶπε, «Γράψε: Μακάριοι οἱ καλεσμένοι εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ Ἀρνίου». Καὶ προσέθεσεν, «Αὐτοὶ εἶναι ἀληθινοὶ λόγοι τοῦ Θεοῦ».

[10]Καὶ ἔπεσα ἐμπρὸς εἰς τὰ πόδια του νὰ τὸν προσκυνήσω, ἀλλ᾽ αὐτὸς μοῦ εἶπε, «Πρόσεξε, μή. Εἶμαι δοῦλος σὰν ἐσένα καὶ σὰν τοὺς ἀδελφούς σου ποὺ δίνουν μαρτυρίαν διὰ τὸν Ἰησοῦν. Τὸν Θεὸν νὰ προσκυνήσῃς». Ἡ μαρτυρία διὰ τὸν Ἰησοῦν εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

Ὁ Χριστὸς θριαμβευτής

[11]Ὕστερα εἶδα τὸν οὐρανὸν ἀνοικτόν, καὶ ἰδού, ἕνας ἵππος λευκὸς καὶ ὁ ἀναβάτης καλεῖται Πιστὸς καὶ Ἀληθινός· μὲ δικαιοσύνην κρίνει καὶ πολεμεῖ.

[12]Τὰ μάτια του ἦσαν σὰν πύρινη φλόγα καὶ εἰς τὸ κεφάλι του ἦσαν στέμματα πολλά. Ἐπάνω του ἦτο γραμμένον ἕνα ὄνομα, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν ξέρει παρὰ αὐτός,

[13]καὶ φοροῦσε ἕνα ἔνδυμα βαμμένο εἰς τὸ αἷμα. Τὸ ὄνομα μὲ τὸ ὁποῖον καλεῖται εἶναι ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ·

[14]τὰ στρατεύματα τοῦ οὐρανοῦ, μὲ ἔνδυμα λινὸν λευκόν, καθαρόν, τὸν ἀκολουθοῦσαν ἐπάνω εἰς ἵππους λευκούς.

[15]Ἀπὸ τὸ στόμα του ἔβγαινε ρομφαία δίστομη κοφτερή, διὰ νὰ πατάξῃ μὲ αὐτὴν τὰ ἔθνη. Αὐτὸς θὰ τοὺς ποιμάνῃ μὲ ράβδον σιδερένια καὶ θὰ πατήσῃ τὸ πατητῆρι ποὺ βγάζει τὸ κρασὶ τῆς μεγάλης ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος.

[16]Ἐπάνω εἰς τὸ ἔνδυμα καὶ εἰς τὸν μηρόν του ἔχει ὄνομα γραμμένον, «Βασιλεὺς τῶν βασιλέων καὶ Κύριος τῶν κυρίων».

Ἡ καταστροφὴ τῶν ἐχθρῶν του

[17]Ὕστερα εἶδα ἕνα ἄγγελον νὰ στέκεται εἰς τὸν ἥλιον καὶ ἐφώναξε μὲ φωνὴν δυνατὴν εἰς ὅλα τὰ ὄρνεα ποὺ πετοῦν εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, «Ἐμπρός! Συγκεντρωθῆτε εἰς τὸ μεγάλο δεῖπνον τοῦ Θεοῦ,

18διὰ νὰ φᾶτε σάρκας βασιλέων καὶ στρατηγῶν καὶ πολεμιστῶν καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν ἀναβατῶν καὶ σάρκας ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἐλευθέρων καὶ δούλων, μικρῶν καὶ μεγάλων».

19Ὕστερα εἶδα τὸ θηρίον καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ τὰ στρατεύματά των συγκεντρωμένα διὰ νὰ κάνουν πόλεμον ἐναντίον τοῦ ἀναβάτου τοῦ ἵππου καὶ τοῦ στρατεύματός του.

20Καὶ ἐπιάσθηκε τὸ θηρίον καὶ μαζί του ὁ ψευδοπροφήτης ποὺ ἔκανε τὰ θαύματα ἐμπρός του, μὲ τὰ ὁποῖα ἐπλάνησε ἐκείνους ποὺ εἶχαν πάρει τὸ χαραγμένο σημάδι τοῦ θηρίου καὶ προσκυνοῦσαν τὴν εἰκόνα του. Ἐρρίχθηκαν καὶ οἱ δύο ζωντανοὶ εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς ποὺ ἔκαιε μὲ θειάφι.

21Οἱ λοιποὶ ἐφονεύθησαν μὲ τὴν ρομφαίαν τοῦ ἀναβάτου τοῦ ἵππου, ποὺ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ὅλα τὰ ὄρνεα ἐχόρτασαν ἀπὸ τὰς σάρκας των.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 20

Ὁ Σατανᾶς δένεται διὰ χίλια χρόνια

1Ὕστερα εἶδα ἄγγελον νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁ ὁποῖος εἶχε τὸ κλειδὶ τῆς ἀβύσσου καὶ μιὰ μεγάλη ἁλυσίδα εἰς τὸ χέρι του.

2Καὶ ἔπιασε τὸν δράκον, τὸ φίδι τὸ ἀρχαῖον, ποὺ εἶναι ὁ Διάβολος καὶ ὁ Σατανᾶς καὶ τὸν ἔδεσε διὰ χίλια χρόνια,

3καὶ τὸν ἔρριξε εἰς τὴν ἄβυσσον, τὴν ὁποίαν ἔκλεισε καὶ ἐσφράγισε ἀπὸ πάνω του, διὰ νὰ μὴ πλανᾷ πλέον τὰ ἔθνη, ἕως ὅτου συμπληρωθοῦν τὰ χίλια χρόνια. Ἔπειτα πρέπει νὰ λυθῇ διὰ μικρὸν χρόνον.

4Ὕστερα εἶδα θρόνους καὶ εἰς αὐτοὺς ἐκάθοντο ἐκεῖνοι εἰς τοὺς ὁποίους ἐδόθηκε δικαστικὴ ἐξουσία. Εἶδα ἐπίσης τὰς ψυχὰς ἐκείνων ποὺ εἶχαν ἀποκεφαλισθῆ διὰ τὴν μαρτυρίαν των περὶ τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν προσκυνήσει τὸ θηρίον οὔτε τὴν εἰκόνα του καὶ δὲν εἶχαν λάβει τὸ χαραγμένο σημάδι εἰς τὸ πρόσωπόν τους ἢ τὸ χέρι τους. Αὐτοὶ ἦλθαν πάλιν εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἐβασίλευσαν μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸν χίλια χρόνια.

5Οἱ ὑπόλοιποι ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δὲν ἀνέζησαν πρὶν συμπληρωθοῦν τὰ χίλια χρόνια. Αὐτὴ εἶναι ἡ πρώτη ἀνάστασις.

6Μακάριος καὶ ἅγιος ἐκεῖνος ποὺ συμμετέχει εἰς τὴν πρώτην ἀνάστασιν. Ὁ δεύτερος θάνατος δὲν ἔχει ἐξουσίαν ἐπάνω τους, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ θὰ βασιλεύσουν μαζί του χίλια χρόνια.

Ὁ Σατανᾶς λύεται. Ἡ τελικὴ νίκη

7Ὅταν τελειώσουν τὰ χίλια χρόνια, θὰ λυθῇ ὁ Σατανᾶς ἀπὸ τὴν φυλακήν του

8καὶ θὰ βγῇ διὰ νὰ πλανήσῃ τὰ ἔθνη εἰς τὶς τέσσερις γωνίες τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγώγ, καὶ νὰ τοὺς συγκεντρώσῃ εἰς τὸν πόλεμον· εἶναι ἀναρίθμητοι σὰν τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης.

9Καὶ ἀνέβηκαν εἰς ὅλον τὸ πλάτος τῆς χώρας καὶ περικύκλωσαν τὴν κατασκήνωσιν τῶν ἁγίων καὶ τὴν πόλιν τὴν ἀγαπημένην. Ἀλλὰκατέβηκε φωτιὰ ἀπὸ τὸν ούρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τοὺς κατέφαγε·

10καὶ ὁ διάβολος ποὺ τοὺς πλανᾶ ἐρρίχθηκε εἰς τὴν λίμνην ποὺ εἶχε τὴν φωτιὰ καὶ τὸ θειάφι, ὅπου ἦσαν τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης, καὶ θὰ βασανισθοῦν ἡμέραν καὶ νύχτα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἡ γενικὴ ἀνάστασις καὶ ἡ τελευταία κρίσις

11Ὕστερα εἶδα ἕνα μεγάλον θρόνον λευκόν, καὶ ἐκεῖνον ποὺ ἐκαθότανε εἰς αὐτόν, ἀπὸ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποίου ἐξαφανίσθηκε ἡ γῆ καὶ ὁ ούρανὸς χωρὶς νὰ ἀφήσουν ἴχνη.

12Καὶ εἶδα τοὺς νεκρούς, μεγάλους καὶ μικρούς, νὰ στέκωνται ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον· καὶ ἀνοίχθηκαν βιβλία. Ὕστερα ἀνοίχθηκε ἄλλον βιβλίον, τὸ ὁποῖον εἶναι τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ τὰ γραμμένα εἰς τὰ βιβλία, σύμφωνα πρὸς τὰ ἔργα των.

13Ἡ θάλασσα ἀπέδωκε τοὺς νεκρούς της καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἅδης ἀπέδωκαν τοὺς νεκροὺς ποὺ ἐφύλαγαν, καὶ ὅλοι ἐκρίθησαν σύμφωνα πρὸς τὰ ἔργα τους.

14Τότε ὁ θάνατος καὶ ὁ Ἅδης ἐρρίχθηκαν εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς. Αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος.

15Καὶ ὅποιος δὲν εὑρέθηκε γραμμένος είς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς, ἐρρίχθηκε είς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 21

Ὁ νέος Οὐρανὸς καὶ ἡ νέα Γῆ

1Ὕστερα εἶδα καινούργιον ούρανὸν καὶ καινούργιαν γῆν, διότι ὁ πρῶτος ούρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἔφυγαν, καὶ ἡ θάλασσα δὲν ὑπάρχει πλέον.

2Καὶ εἶδα τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, τὴν νέαν Ἱερουσαλήμ, νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν ούρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν, ἑτοιμασμένη σὰν νύμφη στολισμένη διὰ τὸν ἄνδρα της.

3Καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν ούρανὸν νὰ λέγῃ, «Ἰδού, ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ εἶναι μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων· θὰ κατοικήσῃ μαζί τους καὶ αὐτοὶ θὰ εἶναι λαός του καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς θὰ εἶναι μαζί τους.

4Θὰ ἐξαλείψῃ ὁ Θεὸς κάθε δάκρυ ἀπὸ τὰ μάτια τους· ὁ θάνατος δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον, οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος θὰ ὑπάρχῃ πλέον, διότι τὰ παλαιὰ παρῆλθαν».

5Τότε ἐκεῖνος ποὺ κάθεται είς τὸν θρόνον εἶπε, «Ἰδού, τὰ κάνω ὅλα καινούργια». Καὶ είς ἐμὲ εἶπε, «Γράψε το, διότι αὐτοὶ οἱ λόγοι εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ ἀληθινοί».

6Καὶ προσέθεσε, «Ἐκπληρώθηκαν ὅλα. Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος. Είς ἐκεῖνον ποὺ διψᾶ ἐγὼ θὰ τοῦ δώσω δωρεὰν ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς.

7Αὐτὰ θὰ κληρονομήσῃ ἐκεῖνος ποὺ νικᾶ καὶ ἐγὼ θὰ τοῦ εἶμαι Θεὸς καὶ αὐτὸς θὰ μοῦ εἶναι υἱός.

8Ἀλλ᾽ οἱ δειλοί, οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ βδελυροί, οἱ φονηάδες, οἱ πόρνοι, οἱ μάγοι, οἱ είδωλολάτραι καὶ ὅλοι οἱ ψεῦτες θὰ ἔχουν τὴν θέσιν τους είς τὴν λίμνην ποὺ καίεται μὲ φωτιὰ καὶ θειάφι. Αύτὸς εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος».

Ἡ ούράνιος Ἱερουσαλήμ

9Ὕστερα ἦλθε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, ποὺ εἶχαν τὰς ἑπτὰ φιάλας μὲ τὰς ἑπτὰ τελευταίας πληγάς, καὶ μοῦ μίλησε καὶ εἶπε, «Ἔλα νὰ σοῦ δείξω τὴν νύμφην, τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀρνίου».

10Καὶ μὲ ἔφερε ἐν ἐκστάσει σ᾽ ἕνα μεγάλο, ψηλὸ βουνό, καὶ μοῦ ἔδειξε τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν Ἱερουσαλὴμ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸν ούρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν,

11ἔχουσα τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ λάμψις της ἔμοιαζε μὲ πολυτιμότατον λίθον, σὰν τὸν ἴασπιν λίθον ποὺ λάμπει σὰν κρύσταλλο.

12Εἶχε μεγάλο καὶ ψηλὸ τεῖχος μὲ δώδεκα πύλας, είς τὰς ὁποίας ἦσαν δώδεκα ἄγγελοι· καὶ είς τὰς πύλας ἦσαν γραμμένα τὰ ὀνόματα τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ.

13Πρὸς ἀνατολὰς ὑπῆρχαν τρεῖς πύλαι, πρὸς βορρᾶν τρεῖς πύλαι, πρὸς νότον τρεῖς πύλαι καὶ πρὸς δυσμὰς τρεῖς πύλαι.

14Τὸ τεῖχος τῆς πόλεως εἶχε δώδεκα θεμελίους λίθους, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν τὰ δώδεκα ὀνόματα τῶν δώδεκα ἀποστόλων τοῦ Ἀρνίου.

15Καὶ ὁ ἄγγελος ποὺ μιλοῦσε μαζί μου εἶχε ἕνα μέτρον, ἕνα χρυσὸ καλάμι, διὰ νὰ μετρήσῃ τὴν πόλιν, τὰς πύλας της καὶ τὸ τεῖχός της.

16Καὶ ἡ πόλις εἶναι οἰκοδομημένη τετράγωνη, τὸ μῆκός της ἤτανε ὅσον τὸ πλάτος της. Καὶ ἐμέτρησε τὴν πόλιν μὲ τὸ καλάμι δώδεκα χιλιάδες στάδια· τὸ μῆκος, τὸ πλάτος καὶ τὸ ὕψος της ἦσαν ἴσα.

17Ἐμέτρησε ἐπίσης τὸ τεῖχός της, ἑκατὸ σαράντα τέσσερις πήχεις, κατὰ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποιοῦσε ὁ ἄγγελος.

18Τὸ τεῖχος ἦτο κτισμένον ἀπὸ ἴασπιν καὶ ἡ πόλις ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι, ποὺ ἔλαμπε σὰν καθαρὸ γυαλί.

19Τὰ θεμέλια τοῦ τείχους ἦσαν στολισμένα μὲ κάθε εἶδος πολυτίμου λίθου. Ὁ πρῶτος θεμέλιος λίθος ἤτανε ἴασπις, ὁ δεύτερος σάπφειρος, ὁ τρίτος χαλκηδών, ὁ τέταρτος σμάραγδος,

[20]ὁ πέμπτος σαρδόνυξ, ὁ ἕκτος σάρδιον, ὁ ἕβδομος χρυσόλιθος, ὁ ὄγδοος
βήρυλλος, ὁ ἔνατος τοπάζιον, ὁ δέκατος χρυσόπρασος, ὁ ἑνδέκατος ὑάκινθος,
ὁ δωδέκατος ἀμέθυστος.

[21]Αἱ δώδεκα πύλαι ἦσαν δώδεκα μαργαριτάρια· κάθε πύλη ἤτανε καμωμένη
ἀπὸ ἕνα μαργαριτάρι. Ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως ἦτο ἀπὸ καθαρὸ χρυσάφι σὰν
γυαλὶ διαυγές.

[22]Ναὸν δὲν εἶδα εἰς τὴν πόλιν, διότι ναός της εἶναι ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ
Παντοκράτωρ καὶ τὸ Ἀρνίον.

[23]Καὶ ἡ πόλις δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τὸν ἥλιον οὔτε ἀπὸ τὴν σελήνην διὰ νὰ
τὴν φωτίζουν, διότι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι τὸ φῶς της καὶ τὸ λυχνάρι της
εἶναι τὸ Ἀρνίον.

[24]Μὲ τὸ φῶς της θὰ περπατήσουν τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς θὰ φέρουν
τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμήν των εἰς αὐτήν.

[25]Αἱ πύλαι της δὲν θὰ κλεισθοῦν ποτὲ τὴν ἡμέραν· νύχτα ἐκεῖ δὲν θὰ ὑπάρχῃ.

[26]Καὶ θὰ φέρουν εἰς αὐτὴν τὴν δόξαν καὶ τὴν τιμὴν τῶν ἐθνῶν·[27]ἀλλὰ δὲν θὰ
μπῇ εἰς αὐτὴν τίποτε τὸ μολυσμένον, οὔτε κανεὶς ποὺ κάνει βδελυκτὰ
πράγματα καὶ ψευδῆ, παρὰ μόνον οἱ γραμμένοι εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ
Ἀρνίου.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ 22

[1]Ὕστερα μοῦ ἔδειξε τὸν ποταμὸν τοῦ νεροῦ τῆς ζωῆς, ποὺ ἔλαμπε σὰν
κρύσταλλο καὶ ὁ ὁποῖος ἐπήγαζε ἀπὸ τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου.

[2]Εἰς τὸ μέσον τῆς πλατείας της, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος τοῦ ποταμοῦ καὶ ἀπὸ τὸ
ἄλλο, ὑπῆρχε δένδρον ζωῆς, τὸ ὁποῖον κάνει καρποὺς δώδεκα φορές, μίαν
κάθε μῆνα, καὶ τὰ φύλλα τοῦ δένδρου χρησιμεύουν πρὸς θεραπείαν τῶν
ἐθνῶν.

[3]Δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον ἐκεῖ κανένα ἀνάθεμα. Ὁ θρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ
Ἀρνίου θὰ εἶναι ἐκεῖ, καὶ οἱ δοῦλοί του θὰ τὸν λατρεύουν·

[4]θὰ ἰδοῦν τὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ ὄνομά του θὰ εἶναι εἰς τὰ μέτωπά των.

5Νύχτα δὲν θὰ ὑπάρχῃ πλέον καὶ δὲν θὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ἀπὸ λυχνάρι καὶ φῶς τοῦ ἡλίου, διότι ὁ Κύριος ὁ Θεὸς θὰ τοὺς φωτίζῃ καὶ θὰ βασιλεύσουν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἐπίλογος

6Ὕστερα μοῦ εἶπε, «Αὐτοὶ οἱ λόγοι εἶναι ἀξιόπιστοι καὶ ἀληθινοί. Ὁ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων τῶν προφητῶν ἔστειλε τὸν ἄγγελόν του νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα ποὺ πρέπει νὰ γίνουν γρήγορα.

7Καὶ ἰδού, ἔρχομαι γρήγορα. Μακάριος ἐκεῖνος ποὺ τηρεῖ τὰ λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ.

8Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶμαι ποὺ ἄκουσα καὶ εἶδα αὐτά. Καὶ ὅταν τὰ ἄκουσα καὶ τὰ εἶδα, ἔπεσα εἰς τὰ πόδια τοῦ ἀγγέλου, ποὺ μοῦ τὰ ἔδειχνε, διὰ νὰ τὸν προσκυνήσω.

9Ἀλλ᾽ αὐτὸς μοῦ εἶπε, «Πρόσεξε, μή! Εἶμαι δοῦλος σὰν ἐσένα καὶ σὰν τοὺς ἀδελφούς σου τοὺς προφήτας καὶ ἐκείνους ποὺ τηροῦν τὰ λόγια τοῦ βιβλίου αὐτοῦ. Τὸν Θεὸν νὰ προσκυνήσῃς».

10Καὶ προσέθεσε, «Μὴ σφραγίσῃς τὰ λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, διότι ὁ καιρὸς πλησιάζει.

11Ὅποιος κάνει τὸ κακόν, ἂς κάνῃ ἀκόμη τὸ κακόν, ὁ ρυπαρὸς ἂς εἶναι ἀκόμη ρυπαρός, ὁ καλὸς ἂς κάνῃ ἀκόμη τὸ καλόν, καὶ ὁ ἅγιος ἂς ἁγιασθῇ ἀκόμη.

12Ἰδού, ἔρχομαι γρήγορα, καὶ φέρω μαζί μου τὴν ἀνταμοιβήν μου, διὰ νὰ ἀποδώσω εἰς τὸν καθένα σύμφωνα πρὸς τὸ ἔργον του.

13Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ τελευταῖος, ἡ ἀρχὴ καὶ τό τέλος».

14Μακάριοι ἐκεῖνοι ποὺ ἐκτελοῦν τὰς ἐντολάς του, διὰ νὰ ἔχουν δικαίωμα εἰς τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ διὰ νὰ μποῦν εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὰς πύλας.

15Ἔξω τὰ σκυλιά, οἱ μάγοι καὶ οἱ πόρνοι, οἱ φονηάδες καὶ οἱ εἰδωλολάτραι καὶ καθένας ποὺ ἀγαπᾶ καὶ κάνει τὸ ψεῦδος.

[16]«Ἐγὼ ὁ Ἰησοῦς ἔστειλα τὸν ἄγγελόν μου σ᾽ ἐσᾶς μὲ τὴν μαρτυρίαν αὐτὴν διὰ
τὰς ἐκκλησίας. Ἐγὼ εἶμαι ἡ ρίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαυΐδ, τὸ λαμπρὸ πρωϊνὸ
ἀστέρι».

[17]Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουν, «Ἔρχου». Καὶ ἐκεῖνος ποὺ ἀκούει, ἂς πῇ,
«Ἔλα». Καὶ ἐκεῖνος ποὺ διψᾶ ἂς ἔλθῃ, καὶ ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἐπιθυμεῖ, ἂς πάρῃ
νερὸ ζωῆς δωρεάν.

[18]Ἐγὼ διαβεβαιῶ καθένα ποὺ ἀκούει τὰ λόγια τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου
αὐτοῦ, ὅτι ἐὰν προσθέσῃ κανεὶς εἰς αὐτά, θὰ προσθέσῃ εἰς αὐτὸν ὁ Θεὸς τὰς
πληγὰς ποὺ εἶναι γραμμέναι εἰς τοῦτο τὸ βιβλίον·[19]ἐὰν ἀφαιρέσῃ κανεὶς ἀπὸ
τὰ λόγια τοῦ βιβλίου τῆς προφητείας αὐτῆς, θὰ ἀφαιρέσῃ ὁ Θεὸς τὸ μερίδιόν
του ἀπὸ τὸ δένδρον τῆς ζωῆς καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, ποὺ εἶναι γραμμένα εἰς
τοῦτο τὸ βιβλίον.

[20]Ἐκεῖνος ποὺ μαρτυρεῖ αὐτὰ λέγει, «Ναί, ἔρχομαι γρήγορα». Ἀμήν, ναὶ ἔρχου,
Κύριε Ἰησοῦ.

[21]Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ νὰ εἶναι μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους.
Ἀμήν.

Esclarecimento

Trata-se de iniciativa particular, com os seguintes objetivos: (i) colaborar para divulgação dos diversos textos bíblicos disponíveis, e, (ii) facilitar o acesso a esses textos, inclusive por meio de download.

Todo esforço em tornar a Palavra de Deus acessível a todos, em quaisquer localidades e falantes das mais diversas línguas, precisa ser um objetivo de todos os que são guiados pelo Espírito Santo. Ele inspirou o profeta Jeremias a dizer "não ensinará jamais cada um ao seu próximo, nem cada um ao seu irmão, dizendo: Conhece ao SENHOR, porque todos me conhecerão, desde o menor até ao maior deles, diz o SENHOR" (Jer. 31:34).

Jesus, também, falou assim: "e será pregado este evangelho do reino por todo o mundo, para testemunho a todas as nações" (Mat. 24:14).

Muitas organizações foram constituídas com o propósito de fazer a Bíblia disponível nas diversas línguas. Não é uma tarefa simples. Anos de trabalho, dedicação e entrega são necessários para esta tão extraordinária missão.

O texto deste trabalho está disponível na internet, em páginas eletrônicas de organizações que produzem ou divulgam bíblias, sem acréscimos de notas ou comentários. Assim, reconhecendo e respeitando os direitos que possuem sobre seus trabalhos, incumbe a todos os que amam a Palavra de Deus, o esforço em contribuir para amplificar sua divulgação.

Se possível, faça download do texto, para que sejamos, também, guardiões da Bíblia, e, com isso, preservando-a para as futuras gerações.

Divulga a Palavra de Deus, ela mostra o Caminho e permite a todos, que se conheça Sua vontade, em todos os lugares e épocas.

Marcel da Glória Pereira

2021, Vitória/ES - Brasil

Capa: Pôr do sol sobre o mar. Trata-se de imagem disponibilizada na internet, dentre as que não informam haver restrição ao uso.